

Ba Ba Môn Đích Tiểu Vương Tử

Contents

Ba Ba Môn Đích Tiểu Vương Tử	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	16
7. Chương 7	19
8. Chương 8	21
9. Chương 9	24
10. Chương 10	29
11. Chương 11	31
12. Chương 12	33
13. Chương 13	36
14. Chương 14	38
15. Chương 15	41
16. Chương 16	43
17. Chương 17	46
18. Chương 18	48
19. Chương 19	50
20. Chương 20	53
21. Chương 21	55
22. Chương 22	57
23. Chương 23	60
24. Chương 24	62
25. Chương 25	65
26. Chương 26	67
27. Chương 27	70
28. Chương 28	72
29. Chương 29	75
30. Chương 30	77
31. Chương 31	80
32. Chương 32	82
33. Chương 33	85
34. Chương 34	88
35. Chương 35	90
36. Chương 36	93
37. Chương 37	96
38. Chương 38	99
39. Chương 39	102
40. Chương 40	104
41. Chương 41	107

42. Chương 42	110
43. Chương 43	113
44. Chương 44	116
45. Chương 45	120
46. Chương 46	122
47. Chương 47	125
48. Chương 48	128
49. Chương 49	131
50. Chương 50	134
51. Chương 51	137
52. Chương 52	139
53. Chương 53	142
54. Chương 54	145
55. Chương 55	148
56. Chương 56	151
57. Chương 57	154
58. Chương 58	157
59. Chương 59	160
60. Chương 60	163
61. Chương 61	166
62. Chương 62	169
63. Chương 63	171
64. Chương 64	175
65. Chương 65	178
66. Chương 66	181
67. Chương 67	184
68. Chương 68	187
69. Chương 69	190
70. Chương 70	193
71. Chương 71	196
72. Chương 72	199
73. Chương 73	202
74. Chương 74	205
75. Chương 75	208
76. Chương 76	212
77. Chương 77	215
78. Chương 78	218
79. Chương 79	221
80. Chương 80	225
81. Chương 81	228
82. Chương 82	232
83. Chương 83	235
84. Chương 84	238
85. Chương 85	242
86. Chương 86	245
87. Chương 87	248
88. Chương 88	251
89. Chương 89	255

Ba Ba Môn Đích Tiểu Vương Tử

Giới thiệu

Thể loại: Snape x Harry, chủng điềnHarry Potter, học sinh năm thứ hai của Hogwarts, lập tức tới nă

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-ba-mon-dich-tieu-vuong-tu>

1. Chương 1

Tối đêm, Harry kéo hành lý đi ra đường số 4 đường Privet Drive. Sau lưng là tiếng dì thét lên cùng với đượng táo bạo rít gào, bất quá không sao, cùng cậu không có quan hệ gì.

Harry Potter, học sinh năm thứ hai của Hogwarts, lập tức tới năm thứ ba, cậu là Gryffindor, dũng cảm và xúc động, đây là Dumbledore nói cho cậu biết mà cậu cũng là làm như vậy. Hiện tại, cậu càng thêm dũng cảm xúc động, bởi vì cậu thối trường bác của mình.

Đúng vậy, Harry thối trường bác, không, kia mới không phải bác của mình! Harry táo bạo nghĩ, chính cậu căn bản cũng không có bác, đó là bác Dudley không phải của mình! Harry căn bản không thể dễ dàng tha thứ cho bà ta, không có cách nào khác dễ dàng tha thứ bà ta vũ nhục cha mẹ cậu. Không sai, nếu quả thật chính là bác của cậu, thật sự đối với cậu có một chút điểm thiện ý cũng sẽ không vũ nhục cha mẹ đã chết của cậu như vậy!

Lôi kéo hành lý nặng nề, Harry thậm chí không thể thi triển một chú ngữ đến giảm bớt gánh nặng cho mình! Harry rầu rĩ nghĩ, có chút chán ghét quy định chưa thành niên thì không thể ở bên ngoài Hogwarts sử dụng ma pháp. Đây là một quy định ở thế giới pháp thuật mà Harry ghét, đương nhiên, càng làm cho Harry ghét chính là Snape.

Vừa nghĩ tới Snape, Harry đã cảm thấy trong dạ dày có cái gì quay cuồng, toàn thân cũng bắt đầu rét run. Đúng a, hiện tại mặc dù là mùa hè, có thể buổi tối vẫn có chút mát..... Nha, nghe nói Ron đi Ai Cập, nhất định rất ấm áp. Nghĩ đến Ron, Harry lại cảm giác mình rất vui vẻ, cậu yêu mến người bạn này dù cho ngẫu nhiên cậu ta sẽ mang đến một ít phiền toái nhỏ cho cậu nhưng này đều là phiền toái nhỏ thú vị, hơn nữa..... Harry càng thích nhà Ron, nào có hương của gia đình ấm áp, ngọt ngào, sung sướng.

Kỳ thật đôi khi Harry cũng hiểu được chính mình rất nhảm chán, rõ ràng dì Petunia cùng đượng Vernon không có nghĩa vụ thu dưỡng cậu mà cậu cũng xác thực là không chỗ có thể đi mới có thể ở lại trong gia đình Muggle, chính là..... Thì tính sao?! Nếu như..... Nếu như bọn họ cùng cậu không có bất luận huyết thống quan hệ nào, cậu khả năng căn bản không đối với bọn họ có một chút phản cảm nào, chỉ là..... Bọn họ rõ ràng là thân nhân của cậu!

Bị thân nhân vũ nhục đánh chửi thống khổ còn không bằng ở cô nhi viện bị người khác vũ nhục!

Harry mỗi một bước đi đều trầm trọng, cậu hận không thể đem tất cả phần nộ thông qua bước chân trầm trọng cho đi ra ngoài.

Chết tiệt bác Marge!

Chết tiệt Dursley!

Chết tiệt điều lệnh bộ pháp thuật!

Chết tiệt Snape!

Đúng! Không quản khi nào, chỉ cần tức giận Harry sẽ nhớ tới Snape sau đó chửi bới ông thầy, rõ ràng..... Rõ ràng y như vậy Chưa từng như trong miệng y cái kia “Ý xấu” Hoặc là “Muốn dẫn người khác chú mục” Ý tưởng hoặc là động tác, chính là cái lão con dơi bất công này âm u đầy dầu lại hoàn toàn không nhìn tới! Cả giới pháp thuật khả năng chỉ có lão hồn đản đối với cậu xấu nhất! dù cho — y đã cứu cậu!

Harry yên tâm thoải mái hưởng thụ oán thâm người đáng ghét kia, hiện tại dưới tình huống lạnh như vậy thật sự khó có thể làm cho cậu có bất kỳ một chút tâm tình tốt! Phải biết rằng..... Cậu thổi trưởng bác Marge, mà chờ đợi cậu..... có thể là triệt để rời Hogwarts!

Chính là cậu không muốn!

Harry buồn bực nghĩ sau đó kéo áo lên, gió nửa đêm thật là lạnh!

Hành lý rất nặng, y phục trên người cũng mỏng, dưa phép ở trong tay nhưng không thể lấy ra cho mình thi triển một bữa giữ ấm! Một phù thủy bị thấm như mình thật đúng là không thấy nhiều!

Càng đi càng thấy khó qua, Harry cảm giác mình thật sự là quá choáng váng, nếu như thổi trưởng bác Marge thì làm gì cậu không trực tiếp hù dọa anh họ mình một chút a? Như vậy anh ta sẽ không cùng những người bạn xuất hiện ở trước mặt cậu nữa!

Cúi đầu, Harry vẫn cảm thấy mình không có khả năng trở thành “Cứu thế chủ”, cậu không đủ thông minh, không đủ mạnh thậm chí liên cha mẹ đều không có cho dù cậu biết rõ cha mẹ của cậu là yêu cậu, vì cứu cậu mà mất đi tính mạng nhưng cái này không thể ngăn cản tự ti của cậu cho nên, cậu rốt cuộc là như thế nào sẽ trở thành cứu thế chủ? cái này thật là buồn cười!

Nếu như có thể, cậu hy vọng cậu có thể có được một gia đình như Ron, nhiều anh chị em, sau đó cậu có thể dùng bất kỳ vật gì trao đổi nhất là cái danh hiệu cứu thế chủ buồn cười này!

Harry phần hận đập một cái khóa phòng cháy ven đường, khóa sắt gỉ bị cậu đập vang lên rắc rắc đồng dạng tâm tình của cậu, đây là thứ bị vứt đi, rất nhanh sẽ có người tháo đi. Harry Potter đáng thương, cái này cũng đồng dạng với người, rất nhanh sẽ có người bắt người đi, cho người rời đi thế giới của người bởi vì người thổi trưởng bác người!

Không! Đây không phải là bác cậu!

Bất quá cũng may, cậu bình yên vô sự vượt qua sinh nhật của cậu, tại nhà Dursley. Harry nghĩ, sau đó sờ lên kính mách leo trong ngực Ron tặng, thứ này thật sự là không có tác dụng gì nhưng có đôi khi còn là thật thú vị, tỷ như con chó của bác Marge, cậu đánh cuộc nó cũng không có mang hảo ý gì.

Đã mười ba tuổi Harry thoát nhìn rất nhỏ gầy, tóc màu đen lộn xộn vểnh lên, bất quá cậu đã lưu dài tóc mái đủ để che sọc hình tia chớp “Không bình thường” ở trên trán. Đúng vậy, không bình thường, đối một nhà Dursley mà nói một Harry Potter cũng đủ không bình thường!

Đúng! Cậu cũng không đủ bình thường!

Thùng rất nặng, Harry mệt mỏi thở hồng hộc nhưng là cái này cũng không có cách nào khác làm cho ác khí tích góp từng tí một hoàn toàn phóng ra. Mình thật sự cần một cốc nước bí đỏ, Harry nghĩ, sau đó liền ngồi trên mặt đất. Wood nói qua sau khi vận động liên tục tiếp ngồi xuống không tốt nhưng là cái này không quan hệ nhiều lắm, hiện tại cậu thật sự là mệt muốn chết rồi.

Phổ Mộc Lan.

Một cái cộ thật to dựng bên cạnh Harry, mà cậu vừa vặn có thể dựa vào nó nghỉ ngơi trong chốc lát.

Thở hổn hển trong chốc lát, Harry không biết rốt cuộc đã bao lâu, dù sao hô hấp của cậu càng ngày càng dồn dập mà tim đập so với vừa rồi còn mạnh hơn! Cái này không nên!

Harry ôm lấy ngực, bối rối cùng sợ hãi dần dần bao vây cậu.

Cô độc, bất lực, rét lạnh..... Còn sống còn có cái gì, làm cho cậu cảm giác mình tựa hồ đã cùng đường. Không, không chỉ là những này, trái tim giống như bị người lấy tay dùng sức đè ép, sau đó..... Harry cái gì cũng không biết .

Chờ Harry mở mắt ra cậu thấy mình là ở trong một cái phòng ấm áp, nằm ở một cái giường mềm mại, trên mình còn đang đắp chăn, một lão phu nhân hiền lành mỉm cười, bưng cho Harry một ly sữa.

“Nha, hài tử, đã trở thể như vậy con một người đi ra cũng không phải là chuyện tốt.” Lão phu nhân vỗ vỗ tay của Harry, đắp lại chăn cho cậu, “Nếu không phải con chó của con bảo vệ, hài tử thân ái, ta cũng không biết con sẽ có bao nhiêu nguy hiểm!”

“Chó? Cháu khi nào thì có chó?” Harry không rõ, “Phu nhân, a, nha, cháu không có nuôi..... Một con chó?!” Harry còn chưa nói xong đã bị một con chó đen lớn nhào tới, sau đó nó dùng lưỡi liếm mặt Harry.

“Nha, trời ạ trời ạ, hài tử, nhìn xem!” Lão phu nhân cười nói, “Ta tắm rửa cho nó, còn cho nó một ít thức ăn, ta nghĩ đây là nó có thể bảo trì sức sống.” Bà vỗ vỗ đầu con chó, “Phải biết rằng, dù cho nó không phải cháu nuôi nhưng là nó thật sự cứu cháu.”

“Đúng vậy, phu nhân, cháu cũng nghĩ thế .” Vốn một con chó uy mãnh và gầy yếu xuất hiện ở bên người sẽ làm cậu giật mình, chính là cái này..... Nha, nó có thể cũng không đáng sợ, xem nó nhiệt tình như vậy, nhất định là Gryffindor! Harry nghĩ, ôm lấy con chó đen, “Phu nhân, ngài nói..... Là nó bảo vệ cháu?”

“Đúng vậy, khi ta phát hiện cháu, là nó canh giữ ở bên cạnh cháu, nam hài, phải biết rằng mặc dù là mùa hè nhưng gió đêm còn là rất lạnh, nó trông cháu thật lâu, thoát nhìn.” Lão phu nhân đứng lên cho nam hài sửa sang lại quần áo, “Cháu tên gì? Đã trở thể như vậy, có lẽ ta có thể gọi điện thoại cho người trong nhà..... Nha, ta thật sự là quá tịch mịch , trong nhà đã thật lâu không có hài tử, xem ta đều đã quên chuyện trọng yếu như vậy!”

“Phu nhân..... Không, cháu là nói..... Cháu tên là Harry, Harry Potter,” Harry ôm lấy con chó, quả nhiên thật ấm áp..... Nhưng là Harry thật sự là không có cách nào khác nói cho lão phu nhân điện thoại nhà cậu — đây không phải là nhà của cậu, “Cháu..... Cháu kỳ thật..... Đúng vậy, phu nhân, cháu kỳ thật không có chỗ có thể đi.....”

“Nam hài, tức giận cũng không nên nói như vậy!” Lão phu nhân rất tức giận.

“Nha, không, phu nhân!” Harry vội vàng giải thích, nhưng đối với người có thiện ý, cậu luôn không am hiểu tìm kiếm lý do bởi vậy Harry nói thật, “Cháu, cháu là nói cha mẹ cháu..... Bọn họ đều qua đời, tại lúc cháu còn rất nhỏ..... Ách..... Cháu ở nhà dì, buổi tối hôm nay..... Bọn họ trên bàn cơm vũ nhục cha mẹ cháu..... Bọn họ, bọn họ là vi cứu cháu, vi bảo vệ cháu không bị một cái khủng bố Một phần tử phạm tội giết chết, bọn họ hy sinh tính mạng của mình..... Cho nên cháu không có cách nào khác cùng người vũ nhục bọn họ ở cùng một chỗ..... Nha, phu nhân, ít nhất để cho cháu tỉnh táo một chút.....”

Harry nói những lời này, con chó kia phi thường kích động mà lão phu nhân thì đem ôm Harry vào trong ngực nhu hòa an ủi.

“Hài tử, tốt tốt, Harry, nam hài đáng thương. Ta tin tưởng cháu không phải là hài tử bốc đồng..... Đúng vậy, nha, đúng rồi, cháu có thể gọi ta là Cori. Đúng vậy, tên của ta, Cori Rost. Được rồi, cháu trước ở chỗ này của ta một đêm, ngày mai..... Đúng vậy, cháu chưa thành niên, ta không thể trái với pháp luật thu cháu, hoặc là cháu có thể thử câu thông với dì dượng. Được rồi, đem số điện thoại cho ta, ta gọi điện thoại báo bình an cho bọn họ được chứ?” Bà an ủi Harry sau đó cầm đi dây số điện thoại nhà Dursley đi gọi điện thoại mà Harry thừa cơ hội này đánh giá gian phòng này. Đây là một gian phòng phi thường ấm áp, tràn đầy cảm giác ấm áp, ga giường trắng, còn có một bàn học thật to cùng một ghế da màu nâu đều lộ ra khí tức ấm áp, mà ngay cả con chó màu đen cũng bị sắc màu ấm trong phòng nhuộm mang lên sắc thái Gryffindor.

Mình yêu mến nơi này, Harry nghĩ.

Con chó ta lớn màu đen nhìn rất hung hãn nhưng là đối Harry cũng rất ôn hòa. Nó ở bên cạnh Harry nằm sấp , thỉnh thoảng dùng đầu đi cùng cậu sau đó đặt được vuốt ve của cậu, cái này cũng có thể làm cho một

con chó lang thang tìm được vui vẻ cùng an ủi, Harry nghĩ. Harry cảm giác mình cùng nó không có gì bất đồng, không ai thương cậu, giống nó, không ai yêu mến nó cho nên nó thành chó lang thang.

“Hắc, ta thật không biết có thể nuôi người hay không..... Phải biết rằng..... Ta sợ mình cũng nuôi không sống.....” Harry rũ mắt xuống, hy vọng có thể che khuất thất vọng trong mắt mình, “Nếu như bọn họ đuổi ta ra trường học..... Ta ngay cả mình cũng không nuôi sống Ta không biết mình còn có thể đi chỗ nào..... Nha, đã thành, dừng lại, dừng như vậy!” Harry mới nói “Trường học”, con chó liền bổ nhào vào cậu, nó cơ hồ to hơn cả cậu.

Thật sự là một con chó hung mãnh!

Harry đẩy nó ra: “Được rồi được rồi, xem ra người rất yêu trường học?”

2. Chương 2

Khi Cori trở lại phòng trên mặt là xin lỗi cùng chán ghét, bất quá bà vừa thấy Harry liền cười, thậm chí còn bưng tới cốc sữa ấm áp: “Ăn hết cháo vẫn không đủ, Harry, cháu phải uống cái này sau đó ngủ một giấc. Đúng vậy, ta hy vọng cháu có thể nghe ta.”

“Vâng, Cori, cháu sẽ làm theo.” Harry cười cầm cốc sữa, cậu hướng tới cuộc sống như vậy, “Bà sống một mình sao?”

“Nha, đúng vậy, con gái của ta cùng chồng đi Trung Quốc xa xôi, thật xa, ta không đi được xa như vậy..... Ta yêu mến nơi này, nơi này là nơi chồng của ta lão Baker, ta phải bảo vệ nơi đây, bất quá ta rất cao hứng có thể gặp được cháu thân ái, cháu không ngại nghe một lão thái bà đông dài a?”

“Không, cháu không ngại, cháu là nói..... Cháu thật cao hứng có thể nói chuyện với bà Cori.”

“Đúng vậy, hài tử, ta cũng vậy thật cao hứng cháu có thể trò chuyện trong chốc lát, phải biết rằng con gái ta hai năm trước liền đi Trung Quốc, sau đó ta liền rất cô độc, ha ha,” Cori ngồi ở bên giường, tiện tay đi sờ đầu con chó đen, “Ta vừa mới gọi điện thoại cho dì cháu, cô ta hét lên, nha, ta có thể không cô ta. Được rồi, hài tử, cháu có nơi đi sao?”

“Cháu..... Cháu không biết, khai giảng cháu nên về trường học..... Nhưng là cháu trái với nội quy trường học.....” Harry ảo não gãi gãi đầu, “Bọn họ sẽ khai trừ cháu..... Nha!”

“Hài tử, cũng không nhất định,” Cori vuốt vuốt đầu của Harry, “Không nhất định sẽ khai trừ cháu. Cháu thật thành thật, cháu trái với nội quy trường học gì? Đánh nhau?”

“Không, không phải.” Harry trong nháy mắt kịp phản ứng, cậu không nên nói với Muggle những thứ này, chính là lại nhin không được thổ lộ, “Là cháu không nên ngoài trường học..... Ách..... Tại nhà đi đối với bọn họ..... Bất kính.....”

“Cáp! Cái này thật đúng là đáng sợ!” Lão phu nhân cười, “Bọn họ nhất định là dùng cái này lừa cháu, hài tử, không cần tin!” Bà sờ mặt mình, có chút xấu hổ, “Phải biết rằng, khi ta còn trẻ bọn họ cũng luôn nói chỉ cần ta nói chuyện với nam sinh ta sẽ phải chịu trừng phạt, thượng đế sẽ làm ta mất đi hết thảy, chính là ta lại chiếm được hết thảy, quan trọng nhất là, ta được lão Baker.”

Harry bị lời của bà chọc cười.

Đúng vậy, có lẽ chuyện gì đều không phát sinh..... Mình có thể trở về Hogwarts tiếp tục học, sau đó cùng người luôn phiên toái mình Voldemort tính sổ!

Đương nhiên, cậu hy vọng có thể lớp học được biến mất là tốt nhất.

Ngày mai, lại là một ngày mới.

Đây là một buổi tối từ khi Harry có trí nhớ đến nay ngủ được tốt nhất. Harry được nghe chuyện trước khi đi ngủ, có được một ôm ấm áp, thậm chí một nụ hôn chúc ngủ ngon. Đây là điều mà cậu một mực hy vọng rồi biến mất hiểu được đến, dù cho tại Hang Sóc, cậu cũng sẽ có được Molly hôn chúc ngủ ngon cùng ôm nhưng là chuyện cùng săn sóc ôn nhu, nhiệt độ trong lòng bàn tay xác thực cũng đủ dư vị cả đời. Đúng a, trong nhà Ron xác thực quá náo loạn, điều này làm cho cậu trên thực tế cũng không thích ứng được nhưng cũng phi thường khát vọng.

Vừa sáng ngày thứ hai, Cori lại làm Bacon cùng bánh mì mỹ vị, còn đặc biệt làm nóng sữa, thứ này rất tốt cho chiều cao của đứa nhỏ, Cori nói, sau đó theo dõi Harry uống hết. Đương nhiên, bà cũng cho con chó đen của Harry chuẩn bị đồ ăn ngon miệng — đối với chó lang thang mà nói, cái này cũng rất tốt.

“Ta mới không tin những cái quảng cáo thức ăn cho chó. Hừ hừ, phải biết rằng trước kia ta cũng nuôi một con chó, chính là nó — Đúng, ông bạn già của ta Jess, một con chó tốt, rất đẹp, chính là ăn thức ăn cho chó tinh thần đều không có!” Cori đem bát thịt khoai tây để trước mặt chó đen, “Cái này mới có thể cho nó cường tráng, tiểu tử, tên gì? Nha, Harry, con tính toán gọi nó là gì?”

“Nó?” Harry kịp phản ứng đây là nói con chó đen này, “Cháu..... Ân..... Gọi nó là Black, màu đen.”

“Ta không thể không nói, hài tử, danh tự cùng nó thật thích hợp, rất tuyệt!” Bà Cori cười đến trên mặt đều nở hoa, “Đúng rồi, nếu như cháu có rảnh thì giúp ta tu bổ hoa viên, ta cung cấp thức ăn cùng nơi ở, như thế nào? Dù sao thân thích của cháu cũng biết cháu ở chỗ ta, coi như chá là nghỉ hè làm công. Phải biết rằng ta cũng đã hơn bảy mươi, đi đứng không linh hoạt như vậy.”

Đây thật là chủ ý tốt, chính là..... Harry không nghĩ phiền toái như vậy, hơn nữa cậu rõ ràng chiếm tiện nghi của Cori! Huống chi..... Harry khẽ cắn môi, tươi cười đến: “Nha, Cori, cháu là nói..... Chủ ý này rất tuyệt, chính là..... Cháu không thể..... Như vậy quá làm phiền bà..... Hơn nữa..... Cháu hẳn là giao tiền Đúng vậy, cha mẹ ta có để lại một ít tiền.....”

“Cậu bé!” Lão phu nhân ngăn lại, “Cha mẹ cháu là vì tương lai cháu có thể có sự nghiệp cùng cuộc sống mà chuẩn bị, mà cháu không phải ăn không của ta đúng không? Cháu cần giúp ta tu bổ mặt cỏ cùng tiểu hoa viên, còn có trong phòng ta có rất nhiều chuyện cần phải có người đến hỗ trợ, bằng không ta cũng nhờ đứa trẻ hàng xóm tới. Cháu xem ta muốn ra ngoài, xa một chút liền cần xe lăn, mà cháu phải đẩy ta chạy khắp nơi, hơn nữa, ta còn cần có người giúp ta chỉnh lý một ít văn kiện, đúng vậy, ta bây giờ còn đang ghi bản thảo cho tòa soạn báo, cháu phải giúp ta chỉnh lý những thứ này, cho nên là ta mời cháu làm tư nhân trợ lý của ta, như thế nào? Ta có thể trả cháu tiền.”

Harry cảm giác mình muốn khóc nhưng là cậu còn cười: “Đúng vậy, Cori, cháu nhận đề nghị của bà, cháu sẽ làm việc giỏi.”

“Cái này đúng rồi.” Cori cười, “Trông thấy cháu ta nhớ tới Alice cháu gái của ta, tóc đen điểm ấy giống ba người Trung Quốc, ha ha, mắt xanh, đây chính là di truyền.” Bà bưng hồng trà uống một ngụm, “Trong chốc lát giúp ta chỉnh lý bản thảo sau đó chúng ta đi tòa soạn báo. Nếu như cháu muốn ra ngoài có thể sau 3h chiều, nhất định phải nói cho ta biết một tiếng biết không? Hiện tại bên ngoài cũng không quá an toàn. Nghe nói, một người tên là Black vượt ngục. Thật đáng sợ!” Bà nghĩ nghĩ, lại lấy ra danh thiếp đến, “Đeo cái này vào, nếu như cháu không tìm được liền gọi điện thoại cho ta.”

“Vâng.” Mắt Harry ẩm ướt. Cậu chưa từng có cảm thụ qua những điều này, lão phu nhân Cori Rost, rõ ràng cho Harry một cảm giác chưa từng có qua, thuộc về..... Thuộc về bà, hoặc là..... mẹ? Bất kể là cái nào dù sao..... Harry yêu bà!

Nếu như trước Dumbledore nói cho Harry biết Muggle rất nhỏ yếu, Arthur nói cho Harry biết Muggle rất thú vị, tất cả mọi người nói cho Harry biết Muggle hẳn là bị bảo vệ thì cậu thật sự cảm thấy rất buồn cười, nhưng vì tìm được sự quan tâm của bọn họ Harry còn phải tin tưởng cái này mà đấu tranh với Voldemort. Kỳ thật phần lớn về sau Harry là vì hận mới có thể không ngừng đánh tới đánh lui với người kia, bởi vì cái tên phần tử khủng bố kia cậu mới có thể mất đi gia đình, mất đi cha mẹ. Chuyện vui hiện tại..... Harry cảm thấy bọn họ nói đúng, hơn nữa phi thường đúng! Harry yêu Muggle — chỉ là nhà Dursley làm cho Harry không yêu được mà thôi!

Buổi chiều đi theo Cori đến tòa soạn báo, Harry tiếp xúc rất nhiều thứ mà trước kia không được tiếp xúc

như máy tính, đây chính là một thứ cao cấp, trước khi mở ra thì đen sì nhưng là có thể tìm tới rất nhiều thứ kỳ lạ quý hiếm cổ quái, Harry rất thích! Một chị trong tòa soạn báo còn dạy cậu chơi một trò chơi tên là cái gì “Super Mario”, đương nhiên cái này so với huy động đũa phép khó hơn nhiều.

“Hắc! Bây giờ còn có đứa bé không biết chơi điện tử! Cậu bé là từ trên núi xuống sao?” Chủ biên tòa soạn báo nhìn Harry ngốc chạm vào bàn phím, nhìn Cori “Cori, bà từ chỗ nào tìm đến bảo bối như vậy?”

“Smith, cô lại nói như vậy ta liền dùng bút đâm miệng của cô!” Lão Cori một chút cũng không yếu thế, bà bảo vệ Harry giống như bảo vệ cháu ruột mình, “Harry thân ái, đừng chú ý, Smith chính là một cô gái thảo nhân ghét.”

Harry cười gật gật đầu. Mấy ngày nay cậu cơ hồ đem may mắn tích góp từng tí một trong mười mấy năm qua đều thoả cái bạo phát. Đây chính là cuộc sống Harry khát vọng, ngôi nhà ấm áp, người nhà săn sóc, bạn bè thân mật, trường bồi hiền lành..... Còn có mấy người thiện ý vui đùa.

Thời gian trôi qua rất nhanh, ở trong nhà Cori nửa tháng, Harry rốt cục nhận được thư từ Hogwarts, mà hiển nhiên, cái này chứng minh Harry không bị khai trừ. Theo lá thư còn có một phong màu hồng phấn, là của giáo sư Dumbledore.

Black tựa hồ rất hứng thú với lá thư này cũng nằm xem, cảnh này làm Cori bật cười, bà vỗ vỗ đầu một người một chó, ngồi ở một bên đan một cái khăn quàng cổ thật dài.

“Ta thật cao hứng con không chạy loạn Harry, phải biết rằng hiện tại thật sự không an toàn.” Dumbledore tìm từ cũng không phải ưu nhã nhưng lại để lộ ra nồng đậm lo lắng. Điều này làm cho Harry có điểm chột dạ, “Về phần con thối tướng bác Marge thì con có thể yên tâm, chúng ta biết tình huống cụ thể cho nên sẽ không khai trừ con nhưng là nhớ không có lần nữa biết không? Nha, những Muggle đáng thương chính là sợ hãi chuyện không biết! Được rồi, chúng ta đi nhìn xem năm học mới của con như thế nào ...”

“Ta thật đáng tiếc nói cho con biết nghe nói đạo phạm Black là phần tử nguy hiểm, bất quá ta tin tưởng con sẽ không gặp được nguy hiểm. Tha thứ ta nửa tháng không liên lạc với con bởi vì gặp một chút phiền toái..... Ách..... Không phải nguy hiểm mà là phiền toái, con quả thực không có cách nào tưởng tượng rốt cuộc có nhiều phiền toái thế nào! Đương nhiên, phiền toái này không phải của ta, là của giáo sư Snape. Thật sự là rất tiếc nuối, phiền toái này tựa hồ cũng có quan hệ rất lớn với con. Bất kể nói thế nào, mấy ngày nữa giáo sư Snape sẽ đi đón con, con phải thành thành thật thật không chạy loạn.

“Ách, được rồi, cậu bé Gryffindor của ta, phải biết rằng tuy chưa tính là người tốt nhưng thầy ấy là người đáng giá tín nhiệm. Ta tín nhiệm Snape, so với tín nhiệm chính mình còn hơn bởi vì cậu ta là người trung thành nhất trên cái thế giới này, mà trung thành của cậu ta chỉ cho tín ngưỡng của bản thân. Ta tin tưởng, tín ngưỡng của hai người giống nhau, giữ gìn chính nghĩa, thủ hộ yêu. Rất nhiều người cả đời cũng không biết tín ngưỡng của mình là cái gì cho nên bọn họ liền biến thành người phản bội, nhưng là giáo sư Snape sẽ không, con cũng sẽ không, đúng không cậu bé thân ái? Được rồi, ta biết rõ ta lại dông dài, người già chính là nói nhiều. Bất quá hiện tại con có thể đừng bĩu môi hài tử, tín ngưỡng ta, hai người chỉ là khuyết thiếu hiểu biết.

“Bất quá bất kể thế nào, vị phu nhân thu lưu con, bà thật sự là một người tốt, có rảnh ta hy vọng có thể đi bái phỏng bà, ha ha, con cảm thấy thế nào?”

“Nha, đúng rồi! Năm nay giáo sư Phòng chống nghệ thuật hắc ám là Remus Lupin. Cậu ta là bạn tốt của cha mẹ con bất quá cậu ta có chút vấn đề, nên đều vô pháp tìm được việc làm, chỉ có thể lang thang khắp nơi, điểm ấy ta thật xin lỗi bất quá ngày họp con sẽ gặp cậu ta. Đến lúc đó con có thể nghe cậu ta giải thích. Cái này thật là không phải một vấn đề tốt, thật sự, nhưng là ta cảm thấy con nên được một phần giải thích.

“Được rồi, Harry thân ái, ta cảm thấy được giáo sư Snape một tuần sau sẽ đi đón con, sau đó con có thể ở trong nhà cậu ta. Nha, cậu ta cũng ở Muggle giới, ha ha, có lẽ con sẽ thích phòng của cậu ấy. Tại đó con có thể sử dụng pháp thuật thuận tiện hoàn thành bài tập của con.

“Chúc vui sướng. Hắc, đừng bĩu môi!”

“Trung thành với con, Albus Dumbledore”

Nha, giáo sư làm sao biết mình bĩu môi?!

3. Chương 3

Không quản Harry không nguyện ý, Dumbledore đề nghị cậu còn nghe, nhưng vừa nghĩ tới muốn Snape tới đón mình Harry đã cảm thấy giống như nuốt một con sên lớn.

Tại nhà Cori, Harry mỗi ngày đều rất vui vẻ, không có chữ bi phiền chán hoặc là thét lên, cũng không có Dudley thỉnh thoảng cùng đám bạn đuổi đánh, càng không có dượng Vernon quyền đầm cước đá, Harry cảm thấy chính là tu bổ mặt cổ cũng phi thường thú vị. Harry thậm chí có thể uống Cola lạnh buốt!

Lại qua năm sáu ngày, Harry đã sớm quen thuộc Cori soạn bản thảo cũng giúp đỡ bà sửa lại tất cả bài viết. Harry dựa theo đề tài cùng thời gian phân loại để ở những cái kệ khác nhau còn đánh dấu lại, lại dựa theo Smith chỉ đạo cho một ít dầu làm trơn vào máy của Cori, thậm chí còn tu bổ những bụi cây nhỏ trong vườn hoa thành hình tròn xinh đẹp.

Đúng vậy, cậu làm rất nhiều việc bằng không như thế nào sẽ thả tâm để Cori một người sống? Có lẽ cậu nên hỏi Ron cú điện thoại kia là làm thế nào, như vậy cậu có thể tại Hogwarts gọi điện thoại hỏi bà sống được không, có cần giúp hay không..... Đúng vậy, cậu có thật nhiều việc chưa làm, cậu phải làm xong!

Harry lại làm trong xong việc trong mấy ngày này, mua rất nhiều thức ăn chất đầy tủ lạnh, thậm chí còn nướng bánh quy cùng bánh ngọt.

“Nha, Harry, thầy của con hôm nay đến đón con sao?” Cori nhìn nam hài bận rộn cười nói, “Tối đây ngồi đi, con đã làm quá nhiều, nào, đến uống chén sữa ấm áp.”

“Cám ơn bà Cori, cháu cảm thấy rất tốt, một chút cũng không mệt mỏi.” Harry đi qua ngồi bên cạnh bà, “Cháu làm xong những thứ này thì bà có thể thoải mái hơn, nhớ rõ gửi thư cho cháu..... Ân..... Cháu sẽ viết thư cho bà.” Harry thật sự rất không nỡ xa vị lão phu nhân này.

Sáng sớm ngày 23 tháng 8, ở phố Mộc Lan Harry chợt nghe thấy tiếng quạ đen, Hedwig cũng bắt đầu ục ục, điều này làm cho cậu có điểm hoảng hốt, sau đó một khuôn mặt đen như mực hiện ra trước mặt cậu.

“Nha, cậu là giáo sư của Harry?” Cori nhìn nam nhân tối như mực đứng ở cửa ra vào cũng thấy lạnh buốt bất quá ngữ khí của bà lạnh hơn, “Mời đến a Severus.”

Snape không nói chuyện, rét căm căm đi tới đi, sau đó đối với Harry đang thu thập bàn ăn nặng nề phun ra: “Như vậy, Harry Potter, cho người 20, thu thập xong, lập tức đi.”

“Cái gì?!” Harry trừng to mắt nhìn, “Từ từ, em còn chưa..... Còn chưa tạm biệt bà Cori..... Em..... Đúng rồi, Snape..... Giáo sư, em nhớ được một con chó..... Cái kia.....”

“Thánh nhân Potter, ta giả thiết lỗ tai của ngươi còn có thể làm việc bình thường. Hiện tại, lập tức, lập tức! Đi thu thập đồ đạc của ngươi!” Giọng Snape cũng không to nhưng là rất lạnh, “Về phần..... Nói lời tạm biệt..... Ta nghĩ, ngươi mấy ngày nay tựa hồ một mực vội vàng chuyện này?”

“Severus! Cháu không thể nói chuyện với Harry như vậy, cậu bé rất ngoan!” Cori thét chói tai vỗ Snape, “Ta là bác cháu! Cháu rõ ràng ở trước mặt ta đối với Harry đáng thương như vậy! Nha! Còn cháu nữa, cái tên hỗn đản này, ngoại trừ hàng năm thu được những quà giáng sinh loạn thất bát tao, liền sinh nhật về sau ta cũng không nhìn thấy cháu! Được rồi được rồi, cháu của ta, Tobias, một tên hỗn cầu. Nếu như cháu như hần ta liền giết cháu!” Cori nổi giận dùng dũa rít gào, “Hơn nữa từ sau khi hần chết, cháu đã không còn tăm hơi, không thấy! Ta cảm thấy cháu cần giải thích cho ta cái này!”

“Nha! Bà Cori, giáo sư..... Giáo sư Snape là.....” Harry choáng váng, nháy mắt mấy cái cố gắng muốn từ Cori ôn nhu nhìn ra một chút tương tự Snape.

Cori cũng không phải người nhất gan. Bà hầm hừ cầm tay Snape ấn xuống ghế: “Cháu là cháu trai ta! Ta cũng nói qua Tobias cùng Eileen đối với cháu không tốt về sau cháu nên đến nhà ta chính là không có tới! Ta đợi năm năm! Sau đó cháu mất tích! Được rồi, mất tích! Hừ! Nếu như Tobias còn sống ta liền tát hất!”

Snape nghe Cori mắng cha mình nhưng là trên mặt một ít biểu lộ đều không có, ánh mắt trống rỗng, Harry trong nội tâm hết hoảng, trực giác phát hiện Snape cũng không phải trời sinh hỗn đản, nhưng là..... Hắn còn là một lão hỗn đản không phải sao? Harry cố gắng nghẹn cười, cậu cũng không biết đọc xà này sau khi trở về phong miện của mình như thế nào.

Nhưng mà Cori cũng không buông tha mà Snape cũng xác thực không như Harry nghĩ nguyên rửa bà, tựa hồ Snape rất yêu mến bà? Nhưng là lại tựa hồ..... cũng không nguyện ý tiếp xúc nhiều, điểm ấy rất kỳ quái.

Bất quá bất kể như thế nào, Snape vẫn nhịn được. Anh ngồi ăn cơm trưa Cori làm, còn nhịn được không nguyên rửa Black con chó đen Harry mới thu lưu mặc dù Black thiếu chút nữa cắn anh.

“Con chó xấu!” Cori đã trừng phạt Black, đánh đầu của nó lại không cho nó ăn thịt, chỉ cho ăn khoai tây, “Người phải biết rõ cắn người là sai.” Bà nói như vậy, đặt một đĩa gà tây để trên bàn cơm, “Severus, hồ tiêu.”

Snape không nói, đưa hồ tiêu cho bà.

“Cậu ta không thích nói chuyện, từ nhỏ đã như vậy.” Cori cười nói với Harry, “Ta cho con biết, cha của cậu ấy là một tên phi thường phi thường phi thường hỗn đản, sinh ý thất bại lại luôn là nói là lỗi của con cho nên tiểu tử này từ nhỏ sẽ không như thế nào nguyện ý thân cận người khác bất quá ta yêu mến cậu bé, có đôi khi..... Đại bộ phận về sau cậu ấy đều rất hiểu chuyện, không phiền toái bất cứ ai,” Lão phu nhân rắc chút hồ tiêu vào bát, “Ta cũng không thích tên kia cho nên ta tính toán thu dưỡng Severus, bất quá cậu ta tại ta làm quyết định này lại mất tích, sau đó hàng năm ta chỉ có thể thu đến quà giáng sinh, có đôi khi là một quyển sách, có đôi khi là một cái ô, dù sao..... Chính là như vậy, đều là mấy thứ đen sì!”

Xác thực rất giống thứ Snape tặng. Harry nhịn cười, nhìn thoáng qua Snape tối như mực, đột nhiên, Harry cảm thấy lão hỗn đản không khôn kiếp như vậy.

Kỳ thật mất tích cũng rất dễ lý giải. Phải biết rằng Snape là phù thủy, còn từng làm dưới trướng Voldemort, anh đương nhiên không có khả năng cùng Muggle thân thích nào nhắc lên quan hệ, bằng không xảy ra chuyện lớn!

Bất quá cái này Harry đương nhiên cũng không nói ra. Cậu uống một ngụm súp cà chua sau đó cười tỏ vẻ hoàn toàn đồng ý.

Nội y Merlin a!

Snape rất cảm tức. Anh đương nhiên không biết ở trong này chính là Cori, nếu như biết rõ anh cũng sẽ không tới nơi này đón cứu thể chủ Potter! Đúng vậy, cứu thể chủ Potter! Anh như thế nào sẽ đồng ý tới đón tiểu quỷ đó?! Được rồi! Sự tình rất phiền toái! Phi thường phi thường phiền toái!

Cori rốt cục ăn xong cơm trưa sau đó giúp Harry thu thập để Snape mang cậu về trường học bất quá bà cũng nói cho Harry gọi điện thoại, viết thư cho bà..... Sau đó đem khăn quàng cổ nhét vào hành lí của Harry, cuối cùng bà còn chiếm được Snape một cái ôm. Đương nhiên, cái ôm này cũng không làm cho Snape cảm thấy cao hứng như vậy là được.

“Cần liên lạc với ta đó!” Cori dầm dầm bả vai Snape, “Con lớn lên so với ba ba của con còn cao chính là thoát nhìn không thể nào chú ý mình! Phải biết rằng nếu sắc mặt con lại vàng ta liền đuổi tới trong nhà con. Harry, biết nhà của cậu ta sao?”

“Nha, bà Cori, con không biết.....”

“Không quan hệ, không biết cũng không sao, chỉ cần con có thể để ta tìm được anh!”

“Ách.....”

“Chúng ta cần phải đi.” Snape buồn bực lên tiếng.

“Hừ! Đi thôi! Ta biết rõ con hận ta lão cụ bà này!” Cori lại cho Harry một cái ôm, còn ở trên mặt của cậu nặng nề hôn, “Vẫn là Harry của ta ngoan!” Bà lại đập vai Snape, “Đi thôi đi thôi, mang Harry của ta đi đi, bắt quá con phải ở lúc nghỉ đưa cậu bé về chó ta! Đúng vậy, Harry, chờ con lại nghỉ có thể đến nơi này của ta, ta cần con giúp ta.” Bà nháy mắt, “Tốt lắm, bọn nhỏ, hẹn gặp lại.”

“Tạm biệt bà Cori.” Harry vừa mới dứt lời đã bị Snape kéo cổ áo túm đi mà con chó lớn Black thì phần nộ kêu to.

Snape cảm thấy cả đời mình thụ kích thích đều không có hôm nay nhiều, đương nhiên, cái kích thích là Cori Snape gây ra, hoặc là nói hiện tại phải gọi bà là Cori Rost, một Muggle, một thân nhân, cũng có thể nói là một người cuối cùng chân chính quan tâm mình nhưng là anh không có cách nào khác triệt để mở rộng cửa lòng với bà mặc dù bà đối với anh thật giống như bà vậy. Bất quá..... Bà chỉ là thân thích của anh, hơn nữa rất xa. Anh chưa bao giờ nghĩ bà sẽ vĩnh viễn thương mình cho nên anh chưa bao giờ sẽ tiếp xúc quá nhiều với bà, hơn nữa từ khi cha anh Tobias chết, anh ở Đường Bàn Xoay thì Muggle khu trục chứ, như vậy bà sẽ vĩnh viễn cũng không tìm thấy anh.

Chính là..... Thật đáng sợ. Anh không nghĩ tới Harry Potter có thể tìm tới lão thái bà này! Được rồi, không phải lão thái bà, là bà Cori.

Snape tự hỏi muốn cho cứu thế chủ cùng với..... con chó ngu xuẩn một Obviate.

Con chó kia xác thực là một con chó ngu xuẩn.

Con chó màu đen tựa hồ chú ý tới Snape không thân mật mà thân mình anh thoát nhìn lại càng không thân mật, trong cổ họng phát ra “Cô lỗ cô lỗ “ tiếng vang, nghe răng với Snape. Khổ người lớn như vậy còn nghe răng, thấy thế nào đều là một xuẩn cẩu. Snape cười lạnh, cầm tay cứu thế chủ, sau đó một chân giẫm lên móng vuốt của xuẩn cẩu, ảo ảnh di hình .

4. Chương 4

Đường Bàn Xoay, nơi này là nhà Snape, âm trầm, u ám..... Được rồi, bây giờ nhìn chung không thích hợp từ ngữ như vậy, căn nhà này bây giờ có chút ôn hòa, vách tường là màu trắng, rèm cửa sổ là màu xanh âm áp, mà cửa chính thì là màu đen có viền bạc bao lấy, phi thường hoa lệ — đây là ấn tượng đầu tiên của Harry, thoát nhìn..... Rất không tồi?

Không quan tâm như thế nào, người ở bên trong chính là Snape, Harry liền không yêu mến.

“Nha, Severus, Harry, hai người đã trở lại!” Dumbledore mặc một áo chùng màu tím với nơ bướm màu hồng đứng bên ngoài, đương nhiên ông ấy nhất định là thi triển bùa xem nhẹ.

“Giáo sư Dumbledore!” Harry mỉm cười, mà con chó đen bên chân Harry cũng rất kích động.

“Nha, Harry, Harry, đây là chó của con sao?” Dumbledore cười sờ đầu con chó lớn, “Nó thoát nhìn rất lớn, thầy có thể chăm sóc nó vài ngày không Harry? Giáo sư Snape rất không thích nó – thầy thấy nó sẽ làm vỡ tất cả đồ đạc của Severus.” Lão hiệu trưởng chớp mắt, “Thầy có thể đem nó đến Hogwarts trước, Harry.”

“Con cũng muốn đến Hogwarts.” Harry vội vàng đưa ra ý nghĩ của mình, cậu cũng không muốn cùng Snape qua thời gian còn lại của kì nghỉ.

“Thầy chỉ sợ không được, Harry.” Dumbledore cười cười, “Bởi vì hiện tại rất Nguy hiểm, giáo sư Snape có thể cam đoan an toàn của trò, mang trò đến Hẻm Xéo mua đồ, mà Hogwarts chưa từng có học sinh ngủ lại trước khi vào học, Harry, cái này rất nguy hiểm — Hogwarts có rất nhiều bí mật, đúng vậy, là như vậy, thầy nhớ năm học trước trò đã lĩnh hội qua đúng không?”

“Tin tưởng ta, ta cũng không muốn trở thành..... bảo mẫu của Cứu thế chủ,” Snape lại nắm chặt cổ áo Harry, “Hiện tại, nói lời từ biệt với xuẩn — cẩu của người.”

“Nha, Severus, thầy phải đối xử với tốt Harry một chút.” Dumbledore bắt được con chó đen lớn muốn bỏ nhào vào Snape, “Như vậy, khai giảng gấp lại!”

Nhìn Dumbledore mang theo Black ảo ảnh di hình Harry cảm thấy rất uể oải, nhưng là không có biện pháp, cậu còn bị Snape níu lấy sau đó đã bị trực tiếp kéo tới cửa.

“Đing đing đing đing!” Tiếng chuông vang lên, cửa chính cũng mở, “Hoan nghênh về nhà!”

Đây là..... Là ai?!

Harry mở to mắt nhìn — ở cửa ra vào đứng một bé trai, mái tóc dài lộn xộn, bắt quá nhìn rất mềm mại, mắt cậu bé màu xanh nhưng là mang khuôn mặt của Snape — cũng may không có cái mũi to..... Harry hỗn loạn nghĩ..... Cậu bé đã ôm lấy Harry : “Ba ba!”

Ba ba..... Ba ba?!

“Hắc! Ba ba thật là thấp!” Nam hài so chiều cao với Harry, “Thiệt là, con mới chín tuổi cũng sắp cao như cha mười ba tuổi!” Cậu bé túm qua tay áo Harry, “Cha làm gì mà thô bạo như vậy, ba ba sợ hãi!”

Phụ..... Cha?!

Cậu bé kéo Harry vào phòng, còn thuận tiện cầm hành lý của cậu: “Cha, con biết rõ, cha nhất định sẽ bắt nạt ba ba, hừ, con biết, cha luôn bắt nạt ba ba!” Cậu bé buông Harry đi túm Snape, “Chờ ba ba tức giận rồi thì có cha chịu được, nhanh đi đi a!” Đẩy độc được đại sư mặt đen lên, cậu bé vội vàng phát tay, “Con đi đọc sách, hai người chậm rãi trao đổi cảm tình nha, cho dù muộn một chút cũng không sao, đi vận động cũng không sao, con có thể tự chăm sóc mình!”

Ba ba..... Cha..... Trao đổi..... Cảm tình?!

Harry ngồi ở trên ghế mở to mắt ngẩn người, cậu cảm giác đầu mình chưa đủ dùng — đúng vậy, so với Hermione đầu mình chưa đủ dùng, nhưng là hiện tại hiển nhiên không phải vấn đề của cậu!

“Ta giả thiết, lỗi tai cứu thế chủ không phải bài trí, bây giờ đi thu thập hành lý của người.” Snape chỉ hành lý được mình thu nhỏ lại, “Mang lên trên tầng, còn.....” Anh nhíu nhíu mày, “Con cú mèo.”

“Ách..... Em.....” Harry co rúm lại, cậu không muốn xung đột với Snape ở trong này, nhưng là cảm thấy chuyện này rất quái lạ — chính là rất quái lạ, vì thế cậu muốn biết rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì — được rồi, cố gắng lên, Harry, Harry là Gryffindor dũng cảm!

“Giáo sư, em muốn biết rõ cậu bé kia là ai – những gì cậu bé nói có ý gì? Em..... Ba ba? Cùng — cha?!” Harry nuốt nước bọt, cậu thấy mặt Snape càng ngày càng đen, trong nội tâm rõ ràng cảm thấy sáng khoái, vì vậy cậu đứng lên, “Còn nữa, em muốn biết rõ — đúng vậy, cậu bé đó đã gọi em là ba ba, em có quyền lợi biết rõ, cậu bé đó rốt cuộc là ai?”

“Potter!” Snape cao giọng nhưng là điều đó không thể dọa cứu thế chủ nhỏ gầy.

“Giáo sư! Em có quyền lợi biết rõ! Em muốn biết!” Harry đứng lên, ngửa đầu — cậu thật bé!

“Ta giả thiết, người mới chỉ có..... Mười ba tuổi,” Snape khinh bỉ quét Harry một vòng, “Đứa bé kia, với người..... Không quan hệ.”

“Cậu bé rõ ràng rất quen em — nhưng là em không biết cậu bé đó, cho nên, giáo sư, đừng nghĩ lừa gạt em!” Harry đối với nam hài không sợ Snape rất có hảo cảm, “Hơn nữa..... Cậu bé..... Ách..... Nhìn rất quen?”

“Dừng! Dừng lại những ảo tưởng không thực tế của người, hiện tại lên tầng trên!” Snape vút hành lý đã rút nhỏ vào trong lòng ngực Harry, “Lập tức! Lập tức!”

Harry ôm hành lý xoay người nhặt ***g sắt có Hedwig, chờ đến khi cảm thấy không có gì rơi xuống mới cười cười: “Giáo sư, em sẽ biết rõ đây là chuyện gì!” Nói nhưng, Harry chạy lên — cậu tin tưởng chỉ cần mình ở thêm một giây sẽ bị Snape tung mấy bùa chú, mà cậu không muốn bị, quan trọng nhất là, cậu có lá gan chống lại Snape như vậy là vì chưa khai giảng, Snape cũng vô pháp trừ điểm Gryffindor, không phải sao?

Đương nhiên, cứu thế chủ của chúng ta quên, cho dù hiện tại không thể trừ điểm, mà con dơi bất công nhất định sẽ tìm phiền toái trừ điểm sau khi đến trường Được rồi, Harry xem nhẹ sự thật này a.

Nhưng mà, tâm tình cứ thế chủ vốn thật tốt lúc này lại ôm hành lý cùng Hedwig của mình sững sờ trên hành lang, đây là một chuyện rất khó lựa chọn – cậu không biết phòng nào mình có thể ở!

Harry đứng ở cửa suốt mười phút cũng không quyết định — đây không phải chuyện của cậu mà là một loại thói quen, không sai, thói quen được tạo ra trong nhà Dursley, cậu không dám tùy tiện lộn xộn thứ gì, dù cho..... Người kia là Snape cậu chán ghét, trong tình huống không làm tốt, cậu không biết mình có thể bị..... Ách..... Bị nguyên rửa hay không? Được rồi, trên thực tế cậu không phải sợ bị nguyên rửa mà đơn thuần là chướng ngại tâm lý.

Không sai, chính là chướng ngại tâm lý! Harry từ bà Cori biết từ này, cậu cảm thấy từ này rất..... Mốt, cũng rất thích hợp mình, đúng vậy, cậu quả thật có chút..... Ân..... Trên tâm lý là không bình thường, cậu nghĩ, sau đó buông thùng cùng Hedwig, an vị ở hành lang.

Harry có đôi khi cảm thấy Snape giống như là dương Vernon với mình vừa mắng vừa hận, chỉ có điều không giống béo như dương cũng không đánh mình mà thôi, họ rất giống nhau, bọn họ đều chán ghét nói chuyện với mình, hơn nữa yêu nhục mạ mình — được rồi, so với Snape, ngôn ngữ của Vernon thô ráp nhiều lắm, điểm ấy theo cậu rất ít khi có thể nghe hiểu những gì Snape nói có thể thấy được.

Harry thở nặng nề, cố gắng làm cho mình bình phục tâm tình, phải nhớ kỹ, Cori là người tốt, cháu trai bà cũng sẽ không xấu được!

“Hắc! Ba ba, làm sao ba ngồi ở chỗ này!” Cậu bé gọi bậy vừa rồi đột nhiên xuất hiện ở trước mặt Harry, còn là gọi cậu là “Ba ba”, biểu lộ cũng rất tự nhiên, điều này khiến Harry thật sự cảm thấy rất quỷ dị, bất quá cậu bé tựa hồ không thấy mặt Harry kỳ quái, vẫn còn nói, “Nha, đúng rồi, nhất định là cha lại chọc giận ba ba rồi,” Cậu bé chín tuổi đã sắp cao như Ron, “Đi thôi, con mang ba ba trở về phòng.”

“Cái kia..... Tôi không phải ba ba của cậu.....” Harry vừa nói thì thấy cậu bé ưỡn khuất, lập tức đổi giọng, “A, tôi là nói, tại sao cậu gọi tôi là ‘Ba ba’? Tôi muốn nói..... Cậu xem, tôi mới chỉ có mười ba tuổi, a..... Vừa qua sinh nhật mười ba tuổi, tôi nghĩ tôi còn chưa kết hôn..... Cho nên.....”

“Ba ba, ba..... Ba không quan tâm con sao?” Cậu bé cắn môi, cho dù cậu bé tương đối cao, nhưng trên thực tế hài tử chín tuổi vẫn còn bầu bĩnh cho nên thấy được còn rất nhỏ, lại phối hợp bộ dáng ưỡn khuất, Harry cảm giác tim mình đều muốn nát — đứa nhỏ này rõ ràng có huyết thống quan hệ với mình, xem mái tóc lộn xộn cùng cặp mắt xanh!

“Không có..... Tôi không phải không muốn cậu..... Cái kia..... Tôi chỉ là.....” Harry không biết mình nên nói cái gì.

“Không phải không quan tâm con là tốt rồi,” Cậu bé thở ra, cười, “Khi con vừa tới gặp được cha, nhưng cha thật sự không quan tâm con a! Bất quá giống như..... Biết rõ con là con của cha sau mặt sẽ không thú vị như vậy!” Cậu bé nhếch môi, cười vui vẻ, “Con đã nói a, cha như thế nào sẽ đối với ba ba cùng con không tốt, đây đều là cha giả vờ!”

“A? Không..... Không đúng! Cha cậu..... Là Snape?” Đầu Harry còn loạn.

“Hắc! Ba ba làm sao vậy?! Cha của con đương nhiên họ Snape! Cha là chồng ba a!” Cậu bé liếc Harry, “Con nói a ba ba, cho dù ba hiện tại chỉ có mười ba tuổi nhưng là cha đã từng nói với con, hai người từ khi ba mới vừa vào học liền bắt đầu ngưỡng mộ nhau!”

“Ngưỡng mộ? Ai? Ngưỡng mộ ai?!” Harry mở to mắt nhìn.

“Con là nói..... Không phải đâu? Ba lừa con — không, là ba tương lai lừa con?!” Cậu bé cũng mở to mắt nhìn rồi bắt đầu rít gào, “Cha — cha! Cha mau lên đây! Cha — tiểu vương tử cần cha — cứu mạng a —”

“Uy, cậu đừng kêu, cậu sẽ bị Snape giết” Harry rất sợ hãi, Snape không phải một người ở chung dễ, cậu bé nào lớn tiếng hô như vậy rất dễ dàng sẽ bị Snape nguyên rửa!

“Cứu thế chủ..... Vĩ đại, ta nghĩ ta còn không đến mức ra tay với con ruột ta.”

5. Chương 5

Không quản Harry kháng nghị, nổi giận, như thế nào cự tuyệt, cậu bé tên Prince vẫn đẩy Harry vào phòng ngủ Snape sau đó cầm đũa phép của Snape bắt đầu chỉ huy hành lý của Harry thành thật mở ra, từng đồ vật bên trong đến chỗ chúng nó nên ở.

“Cái này.....” Harry vốn bị bỏ vào phòng ngủ Snape đang phẫn nộ cùng chán ghét cảm thấy những bùa chú này biến thành hâm mộ cùng kinh ngạc, “Quá tuyệt vời!”

“Đây là ba con đỡ đầu!” Prince trả đũa phép cho Snape, nắm chặt áo Snape khiến nó có nếp nhăn, “Cha không nói cho ba ba, đúng không? Thật đáng ghét!” Nói xong mới buông áo Snape ra, lại vỗ vỗ vạt áo trước đã nhiều nếp nhăn, rồi mới qua chỗ Harry nói, “Ba ba, con gọi là Prince Albus Potter Prince, đến từ năm 2012, là con của ba cùng cha –” Cậu chỉ vào Snape, “Sinh vào năm 2003, năm nay con chín tuổi nha!”

Prince chín tuổi một chút cũng không giống chín tuổi.

Cậu chẳng những cao, hơn nữa cách nói chuyện làm việc cũng không quá trẻ con. Cậu kéo Harry đến trên giường lớn màu đen ngồi xuống, phi thường săn sóc vỗ vỗ bả vai Harry, cho Harry tiêu hóa tin tức chấn kinh nhân tâm.

“Cậu nói..... Cậu..... Cậu là của tôi..... Con tôi?! Còn là cùng..... Ách..... Cùng Snape..... Ách tôi là nói giáo sư Snape?” Harry gian nan nói ra, “Chính là điều đó không có khả năng! Hơn nữa cậu cũng không phải là họ Snape! Còn nữa..... Còn có chính là..... Tôi..... Không đúng! Tôi là nam mà!”

“Nha! Ba ba! Ba có thể tỉnh táo được không?” Prince cầm tay Harry để lên mặt của mình, “Ba có thể sờ sờ, con thật là con của ba, là con của ba và ba Severus, thật sự..... Ba có thể kiểm tra huyết thống.....” Prince vẽ mặt ủy khuất giống như con chó con bị vứt bỏ dùng đôi mắt xanh biếc di truyền từ Harry ướm sừng nhìn Harry, “Con thật là con của ba ba a!”

“Chính là.....” Harry cẩn thận liếc Snape, sau đó con mắt không thể không chế liên bay tới trên bụng của anh — tại Harry ý thức, mình là nam liền khẳng định không thể sinh con..... Chính là nếu như Prince thật là con của mình..... Như vậy là Snape sinh? Hoặc là..... Snape trên thực tế..... Là nữ?! Harry bị ý nghĩ của mình đánh choáng đến khi nghe thấy Snape nặng nề thở mới thu lại tầm mắt của mình, cậu thật sự là chịu đủ rồi..... Nếu quả thật Tương lai cậu cùng Snape còn có..... Ách..... con, như vậy cậu nhất định là thụ ngược cuồng!(bé Har đang mơ mình là công a =)))

“Được rồi, Prince, con ngồi xuống.” Snape quơ quơ đũa phép, lấy một cái ghế ngồi xuống, mà Prince nghe mệnh lệnh cũng ngồi đằng hoàng cạnh Harry biểu hiện giống như là một đứa trẻ ngoan nghe lời nhất trong nhà trẻ, “Nghe, Harry Potter.”

“Giáo sư Snape, em đang nghe.” Harry bắt buộc chính mình ngẩng đầu lên đối mặt với Snape – từ cặp mắt trống rỗng kia cậu không nhìn ra trừ mình ra còn có hình bóng ai.

“Ta giả thiết, người biết mình là phù thủy mà không phải Muggle.” Snape huy động đũa phép gọi đến một quyển sách để trước mặt Harry, “Ta có thể nói cho người biết, nhưng là ta hy vọng người..... Sau khi ta cho người biết, đọc quyển sách này một lần.” Snape nghĩ nghĩ, anh rất ít khi nói như vậy, bình tĩnh mà..... Coi như là thân mật, “Đầu tiên, phù thủy sử dụng độc dược, có thể khiến đồng tính sinh con, cho dù là hai phụ nữ, cũng có thể,” Anh thấp giọng, tựa hồ không thoải mái, “Còn nữa, ta không biết là..... ta hèn mọn như vậy có thể cùng thánh nhân cứu thế chủ vĩ đại có cái gì..... cùng xuất hiện? Cho nên, người, ta muốn người biết một sự kiện – đừng lộn xộn bất kỳ vật gì không thuộc về người!”

“Được! Em muốn nói..... Vâng, giáo sư.” Harry lập tức mở miệng, cậu cũng không thấy được mình sẽ cùng..... Snape nhắc lên loại quan hệ cổ quái gì, “Hiện tại, thu thập đồ đạc của người — phòng của người ở bên cạnh, ở cùng Prince.” Snape đang muốn đóng gói hành lý của Harry thì....

“Không cần!” Prince kêu to, “Con không muốn ngủ cùng ba ba! Con đã chín tuổi! Không phải chín tháng!” Đột nhiên, cậu bé ngừng lại không kêu to nữa, nhìn Snape rồi lại nhìn Harry, oa một tiếng khóc lên, “Oa — hai người — có phải là ly hôn? Có phải là không quan tâm con Oa — Cha không thích ba, Prince cùng ba ba ngủ đầu đường Ô ô ô..... Ba ba, nhanh hôn cha, ô.....” Cậu bé chín tuổi còn là khóc nháo, nhất là đứa bé này còn là hổ con nhà mình.

Snape ngừng trệ.

Harry cứng người.

Prince còn đang khóc lóc om sòm.

“Đừng khóc.” Snape phản ứng trước, ngồi xổm bế cậu bé lặn trên mặt đất lên, chính là Prince hoàn toàn không nghe lời của anh, vẫn khóc, không có cách nào, anh chỉ có thể nhét cậu bé vào trong ngực Harry – Merlin biết rõ, Harry còn nhỏ hơn đứa bé này!

Bất quá bất kể thế nào, vừa mới bị Harry ôm lấy, tiếng khóc của Prince xác thực nhỏ rất nhiều, nhưng cậu bé vẫn thút tha thút thít nhìn mười phần đáng thương.

“Cái kia..... Cậu đừng khóc ,” Harry ngốc ngốc xoa nước mắt cho cậu, “Cái kia..... Cậu cũng biết đây là..... Ân..... Rất nhiều năm trước, không phải năm cậu ở, cho nên..... Cho nên tôi hiện tại với cha cậu, là giáo sư Snape, ách..... Không kết hôn, chỉ là..... Ân..... Là quan hệ sư sinh, đúng, chính là quan hệ sư sinh.” (giáo sư – học sinh)

“Ô..... Con biết rõ.....” Prince cầm tay áo Harry bắt đầu lau mũi, “Ba từng nói qua, con muốn nói..... Sau khi lớn lên, ba đã nói với con ba là học sinh của cha..... Ô..... Ách! Cha..... Cha cũng đã nói..... Nhưng là hai người..... Ân..... Nói cho con biết, hai người là..... Ân..... Ô..... Là vừa thấy đã yêu..... Cho nên..... Ba vừa tốt nghiệp, ă..... Liền kết hôn..... Ô..... Nhưng là bây giờ..... Oa — lừa gạt trẻ con đều là người xấu!”

“Tôi..... Tôi không lừa gạt.....” Harry không biết mình nên làm cái gì, cậu cũng chưa từng chăm sóc trẻ con, nhưng là cái này..... Prince tuyệt đối là con của cậu, cậu có thể cảm giác được! Đúng vậy, cảm giác ám áp khi Prince ở trong ngực, khi khóc cậu đau lòng, như thế nào cũng làm cho Harry không thể phủ định đứa bé này..... Xác thực, là của cậu, mà Harry..... Harry Potter rất khát vọng một người nhà chân chính – rất khát vọng? Rất nhiều! Thậm chí..... Harry cảm thấy chỉ cần có một người nhà chân chính, huyết mạch tương liên với mình, cậu có thể vì thế mà phản bội toàn bộ thế giới!

“Ba ba.....” Giọng Prince mềm mềm khiến Harry bị say, cậu cần làm cho đứa bé này an tĩnh lại – trẻ con hay khóc không phải chuyện tốt, cậu biết rõ, khi Dudley còn bé đánh cậu cậu không khóc, bởi vì cậu nghe bà Johnson hàng xóm nói qua, trẻ con hay khóc sẽ dâm — không, cậu không thể để cho con của cậu dâm!

“Hãy nghe ba nói, Prince, ba chỉ là..... A, ba, con xem, ba mới là từ Snape — a, Severus, hai người vừa cãi nhau, không phải chuyện nghiêm trọng, đúng vậy, đừng khóc được không?” Harry vụng trộm nhìn Snape, phát hiện mặt của mình càng lúc càng đen, “Severus không thể không nhớ con – Anh ấy sẽ không bỏ mặc chúng ta, tin tưởng ba.”

“Thật sự?” Prince chớp mắt, quay đầu nhìn Snape, mà khi Harry nhìn Snape, phát hiện nam nhân âm u này đã sớm biến sắc mặt, thoạt nhìn rất chân thành cùng ôn hòa – Merlin vấy bẩn! Snape chân thành ôn hòa?!

“Đã thành, vừa mang ba ba về, muốn cho hai người làm quen một chút.” Snape ôm Prince, “Đi rửa mặt, sau đó đổi y phục, chờ chúng ta dưới tầng, cơm tối đi ra ngoài ăn.”

“Dạ!” Ngẩng đầu cho hai người cha một cái mặt cười thật rực rỡ, Prince nhanh chóng chạy ra ngoài.

Lúc này, trong phòng ngủ chỉ còn Harry cùng Snape .

Thật là xấu hổ.

“Potter,” Snape vẫn đứng tại chỗ, không có bất kỳ động tác nào, nhưng là giọng của anh nghe lên phi thường đáng sợ, so với bình thường trào phúng cùng rắn dạy càng làm cho người khác sồn tóc gáy, “Ta cho rằng, sư tử chính là sư tử, giả bộ như rắn độc sẽ chỉ làm người chẳng ra cái gì cả.”

“Giáo sư?” Harry đột nhiên ngẩng đầu, thấy rõ Snape trào phúng, cậu vô ý thức phản bác, “Không! Em không có! Em không có.....”

“Đừng tưởng rằng ta không biết ngươi đang làm cái gì, Potter!” Snape cười lạnh, “Ta không biết tại sao ngươi phải nói dối, Potter, nhưng là nhớ kỹ, Prince là Prince, chân chính — Prince, ta không hy vọng ngươi mang xấu nó.”

“Chính là cậu bé cũng là con của em!” Harry nhảy dựng lên.

“Nha?” Snape lúc này thật sự nở nụ cười, “Cứu thế chủ vĩ đại,” Ánh mắt của anh đảo qua toàn thân Harry, cuối cùng dừng ở trên bụng cậu hai giây, lại nhìn thẳng ánh mắt của cậu, “Bằng thân thể — bé nhỏ này của người?”

“Đó là tương lai – con của em!” Harry phẫn nộ nắm tay, cậu muốn mượn nó đến biểu hiện ra khí thế của mình, chính là thật đáng tiếc, chiều cao cùng dáng người gầy yếu của cậu chỉ có thể khiến cậu giống như là tại bị Snape..... Ách..... Bất buộc, bất quá theo góc độ của Harry, có lẽ cậu là rất có khí thế, “Em không biết như thế nào sẽ cùng – giáo sư, dù sao em không thích ngài, giáo sư — em không biết như thế nào sẽ cùng ngài có con, nhưng là em dám khẳng định, em yêu cậu bé đó! Đó là người nhà của em! Thân nhân của em! Huyết mạch tương liên!”

Đúng vậy, phù thủy chính là như vậy, trời sinh khắc ở trong khung là ẩn ký huyết mạch tương liên, không cách nào tiêu trừ cũng khó có thể dứt bỏ. Mà Harry, không thể nghi ngờ là phù thủy, còn là một người thừa kế của quý tộc thuần huyết — cho dù mẹ là phù thủy huyết thống Muggle.

“Sau đó thì sao?” Snape bắt lấy tay Harry, “Ta giả thiết người chưa quên, đứa bé kia là Prince — mà ta, là một người cuối cùng của gia tộc Prince.”

“Không đúng! Giáo sư họ Snape!”

“Ngu xuẩn!” Snape rất cuộc biết, một xuẩn sư tử rất cuộc có thể xuẩn đến mức nào, “Còn quyển sách này, người nhìn kỹ xem!” Snape ngay cả đưa phép cũng không dùng triệu hoán một quyển sách.

“[Sinh mà cao quý]?”

“Nơi này là bản ghi chép của tất cả quý tộc thuần huyết.” Snape lạnh lùng nói, “Còn nữa, nếu như người muốn làm bộ..... quan hệ với ta coi như không tệ, nhớ kỹ, không cần lộ ra.”

“Cái — cái gì?” Harry sững sờ.

“Vừa rồi Prince ở trước mặt người cũng đã biểu hiện rõ ràng,” Snape hít sâu một hơi, khô cần mở miệng, “Người tính toán cho cậu bé biết, quan hệ thực tế của ta và người?”

“Không!” Harry cũng không muốn lại làm cho con của mình khóc, “Được rồi, em biết, giáo sư.” Harry hít sâu, cảm giác mình nhất định là điên rồi mới có thể muốn biểu hiện quan hệ tốt với Snape, bất quá..... Quả thật có chút kỳ quái, “Đúng rồi, giáo sư, em muốn biết rõ, vì sao..... Prince khóc, em liền sẽ cảm thấy đau lòng, toàn thân cũng không thích hợp? Hơn nữa.....”

“Bởi vì Prince là một phù thủy chưa đầy 11 tuổi,” Snape nhàn nhạt nói, “Phù thủy trước 11 tuổi, phát sinh cái gì, cha mẹ đều có thể cảm ứng được, hơn nữa..... Cho dù là mất tích, cha mẹ cũng có thể thông qua huyết thống liên lạc tìm được — điều kiện tiên quyết là, khi phù thủy mới ra sinh, cha mẹ có đưa vào ẩn lý của gia tộc.”

6. Chương 6

Biết chuyện của phù thủy vị thành niên sau, Harry càng thêm xác định mình tương lai phi thường yêu Prince, mà trên thực tế, cậu cũng chỉ là tiếp xúc không hơn ba giờ với Prince nhưng cậu đã hoàn toàn tiếp nhận đứa con đến từ tương lai! Đây là con của cậu!

Harry chóng mặt, cho tới bây giờ cậu chưa từng nghĩ tới mình có được một thân nhân huyết mạch tương liên – cậu cảm giác mình tùy thời đều có thể tạo ngộ nguy hiểm, như Voldemort, tử thần thực tử Đáng sợ không biết hết thảy, chính là, cậu rõ ràng có thể có được một đứa con! Cái này thật là không thể tưởng tượng nổi!

Đương nhiên, càng không thể tưởng được chính là bọn họ bây giờ nhìn như là anh em.

Harry cầm tay Prince đi theo Snape — trước đây ở Hogwarts dạ du bị Snape bắt được, Harry luôn theo không kịp bước chân của con dơi tối như mực này, chính là cậu phát giác, lần này cậu cùng Prince rất dễ dàng có thể đuổi kịp tốc độ của anh! Trong nội tâm không biết là không được tự nhiên hay là phần nộ, Harry trừng Snape không nhìn ngang ngó dọc.

“Cha, con muốn ăn thức ăn nhanh!” Prince đề nghị, “Con muốn ăn McDonald!”

“Cái gì?” Snape dừng bước lại.

“McDonald!” Prince rất thành khẩn lặp lại một lần.

“McDonald?” Harry cũng lặp lại một lần — cậu chưa từng ăn thứ này, bắt quá cậu nghe nói qua.

“Chính là McDonald a!” Prince gật gật đầu, “Di Hermione đã nói, bắt quá..... Cha một mực không nguyên ý cho con ăn thức ăn nhanh Muggle, chính là con muốn ăn.” Cậu bé kéo tay Snape, “Cha, con muốn ăn MacDonald!”

“Ách.....” Harry sờ túi tiền, “Giáo sư có tiền Muggle không?” Tiền của cậu..... Đại khái không đủ ăn McDonald, dù sao cậu chỉ có 50 pound thù lao bà Cori cho, mà McDonald..... Nghe rất đắt, Dudley luôn ăn cái kia.

“Đi Hẻm Xéo trước.” Snape dừng lại một chút, hiển nhiên tiền của anh cũng không phải tiền Muggle. Bắt quá tựa hồ đối với “thức ăn nhanh Muggle” anh tuy bài xích nhưng không quá mức hà khắc — dù sao, anh không quá mức hà khắc với con mình.

Tới Gringotts, Harry bị đặt ở tiệm giải khát Florin, Prince đương nhiên cũng bị đặt ở bên cạnh, tựa hồ..... Như vậy an toàn nhất? Ai biết! Dù sao khi chủ quán thấy dấu hiệu cứu thế chủ trên trán Harry sau rất nhiệt tình cung cấp cho hai nam hài kem miễn phí, vị hương cỏ cùng chocolate ngon miệng, làm cho hai cha con tuổi không cách xa lắm híp mắt ăn.

Chờ bọn họ ăn xong, Snape cũng đổi quần áo Muggle đi đến, trong tay anh còn mang theo hai cái túi.

“Cha!”

“Giáo sư.....”

“Àn.” Snape hai tay nâng hai người nam hài, “Đi thay quần áo.” Nói xong, anh đánh giá Harry mặc quần áo vẫn quá lớn, “Ta giả thiết, đây không phải thói quen cứu thế chủ mặc?”

“Nha, không, em là nói..... Ách..... Cảm ơn, giáo sư.” Harry không muốn cãi nhau với Snape, mà cậu cũng biết, tuy Snape đồng ý biểu hiện được..... Àn..... Thoạt nhìn có một chút thân cận, chính là Snape lại không nói anh biểu hiện được thân cận mình — nha, một Potter thân cận Snape?! Nghĩ đến cái này Harry đã cảm thấy phi thường..... Ác tâm, cậu lập tức nhận túi trong tay Snape, sau đó nhìn anh thi triển vài bùa chú quanh mình cùng Prince.

“Còn không mau đổi?” Snape nhướn mày.

“Chính là..... Đây là ở..... Nơi công cộng, em muốn nói..... Cái này không tốt lắm.”

“Ba ba lo lắng cái gì, cha đã dùng bùa xem nhẹ, bùa cách ly cùng che giấu, không có người có thể thấy chúng ta, đương nhiên càng không biết chúng ta đang làm gì!” Prince cõi trường bào bên ngoài — cậu vẫn mặc cái này, thoạt nhìn giống như là trường bào của Snape, kỳ thật đúng là trường bào của Snape thu nhỏ lại sau cho cậu mặc, bắt quá so với trường bào Snape mặc, trường bào này hiển nhiên càng mềm mại thoải mái và mới, phía trên thậm chí còn có ngân sắc viền bên cạnh cùng mực lục sắc ám vân.

Snape đem Prince bị thay thế quần áo trang hảo, thu vào.

Mặc quần áo vừa người, trong nội tâm Harry cảm thấy không đúng — đây là..... quần áo Snape mua, nha, được rồi, cậu sẽ trả tiền!

Quần áo của Prince cùng Harry là đồng dạng kiểu dáng, chỉ là một cái lớn hơn.

Chính mình còn không bằng con! Harry không có tinh thần, coi như là đi ăn McDonald một mực khát vọng cũng vậy — nơi nào sẽ có ba ba không cao lớn bằng con trai a! Đây là đạo lý gì! Phải biết rằng Dudley dù cho béo lớn như vậy nhưng dưỡng Vernon cũng to hơn anh ta gấp hai!

Cứu thế chủ mang theo oán niệm đi theo người cậu nghi là tương lai..... Ách..... Bạn lữ đáng sợ và chán ghét giáo sư Snape cùng với đứa con đáng yêu ngọt ngào được mọi người yêu mến thuộc về tương lai ảo đảo đi tới cửa hàng McDonald's.

Xác thực, McDonald rất náo nhiệt! Rất nhiều trẻ con ở một bên chơi đùa, còn có người bưng Cola cười uống, hơn nữa giá tiền một chút cũng không đắt! 50 pound có thể mua rất nhiều Hamburger!

Harry vui vẻ cực kỳ, khi Snape điểm xong phần ăn cậu mua mua rất nhiều cốc kem nhỏ, Harry cảm thấy Prince sẽ thích loại kem Muggle này.

Đối với hai người cha đều ân cần mua thức ăn nhanh cho mình, Prince rất cao hứng, hơn nữa cho hai người một người một cái hôn trên hai gò má, môi đứa bé còn mang theo mùi sữa dán trên mặt xúc cảm mềm mại và ấm áp, giống như là..... Giống như là gió xuân ấm áp qua hai gò má làm Snape cùng Harry đều có chút cảm động, bất quá rất hiển nhiên, Snape cảm động ai cũng không nhìn ra. Nhưng là Harry cảm động lại là thật, cậu gần như si mê sờ lên sợi tóc mềm mại của Prince, rất muốn nói vài câu thành thực chút nhưng lại không biết nên nói cái gì — tha thứ cậu a, làm một cứu thế chủ chưa thấy qua người cha bình thường đối đãi con chính xác, cậu có thể làm được như vậy đã không tồi .

Mà Prince bên này dứt cho ba ba một miếng khoai rán, bên kia dứt cho cha một ngụm Cola, loay hoay rất vui vẻ.

Ăn uống no đủ, hai cậu bé tuổi trẻ đi ra ngoài, mà Snape cũng rốt cuộc biết vì sao mình tương lai không nguyện ý cho con ăn thức ăn nhanh — đó là đồ bỏ đi! Không sai, là thức ăn triệt để bỏ đi! Được rồi, nếu như nói Severus Snape vì vội vàng chế tác độc dược hoặc là đọc sách mà ăn loại này không có chút dinh dưỡng gì đó là bình thường, như vậy con của anh, một Prince căn bản không thể ăn loại thức ăn đối thân thể không có chỗ tốt nào! Prince cần sung túc dinh dưỡng cùng giấc ngủ đủ!

Snape tại hai cậu bé còn đắm chìm ăn vào hưng phấn khi được ăn thức ăn, trong nội tâm đã bắt đầu tính toán cho con mình đêm nay cần bổ sung được dinh dưỡng.

Trên thực tế, đối với Snape, muốn tiếp nhận một hài tử có phong cách “Potter” cũng không phải dễ dàng như vậy, nhất là..... Biết rõ đứa bé này là của mình cùng một Potter mình hận nhất cho tới bây giờ cũng không biết cẩn thận cùng không có thiên phú sinh ra..... Chính là..... Huyết thống có đôi khi rất kỳ diệu!

Nếu như dựa theo Snape nghĩ, nơi sau này là cái ôm của Merlin sau đó đi về phía Lily sám hối.

Chính là..... Rốt cuộc là như thế nào mới gây ra chuyện này? Liền chính anh đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi!

Sự tình, muốn theo ba ngày trước.

Ba ngày trước, Snape ngồi ở trong nhà đọc một quyển phép thuật hắc ám — [Mất tích hắc ám — giết chóc cùng cứu thực], đây là một quyển coi như cổ lão lấy ra từ trong nhà Malfoy, bất quá tựa hồ Lucius cũng không quá yêu quyển sách này, bởi vì bên trong miêu tả mấy hắc ma pháp thật sự là quá không hoa lệ — tỷ như “Ồ long xuất động”, có thể triệu hồi ra rắn độc hỗ trợ tác chiến, cái này rất thú vị, nhưng là nếu như quyển sách này có một cái rất tà ác cũng không phải là triệu hồi ra một con rắn độc mà là triệu hồi ra một đám chuột mang theo dịch chuột! Merlin bình độc dược! Cái này thật đúng là quá..... Làm cho người ta không có cách nào khác tiếp nhận! Cho nên Lucius sẽ đem quyển sách này cho anh nhìn, mà đối với Snape mà nói, triệu hồi ra một đám chuột mang theo dịch không thể nghi ngờ chính là dược liệu tốt nhất.

Sắc trời dần dần tối, Snape đứng lên đốt sáng đèn, anh thậm chí đã quên ăn cơm, bất quá cái này cũng không ảnh hưởng cái gì, anh thường xuyên quên ăn cơm..... Vừa lúc đó, lò sưởi anh rất ít khi rửa sạch phát sáng, một cái đầu màu trắng chui ra nói to:“Severus, hài tử của tôi!”

“Tôi không phải con của ông!” Snape phản bác — là Dumbledore.

“Nha, đừng nóng, hài tử của ta! Harry đã xảy ra chuyện!” Lão hiệu trưởng lo lắng hô,“Harry thối trường em gái Dursley sau đó bỏ nhà đi ra ngoài! Hiện tại Sirius Black cũng vượt ngục — đúng là nguy hiểm, Severus, giúp đỡ tôi đi tìm Harry được không?”

“Nếu như đầu óc của cậu còn không bị mật đường dính chặt thì nên biết rõ Potter là tiểu quỷ nhiều phiền toái!” Snape rất ác liệt rống lại, “Tôi không có thời gian đi quản chuyện tiểu quỷ kia, Albus!”

“Severus!”

“Thầy không phải nói trên tiểu quỷ kia có bảo vệ sao? Người có ác ý không đụng vào được — Albus, tôi giả thiết thầy không phải tại gạt người!” Snape hừ lạnh, “Không cần phải dùng loại lý do nhàm chán này quấy rầy tôi, cũng không cần cho tôi là bảo mẫu của tiểu quỷ tùy hứng tự đại kia.”

“Nha! Severus! Đây là thành kiến!” Dumbledore cũng không dám đem cuộc sống chân chính của Harry nói cho Snape — này sẽ kích khởi, sẽ làm cậu ta nghĩ đến chính mình, càng sẽ làm cậu ta tự trách, nhưng là ông cũng không muốn Snape một mực hiểu lầm Harry như vậy, điều này thật sự là làm khó ông, thật không biết rốt cuộc muốn làm như thế nào mới có thể hóa giải hiểu lầm của hai người — Harry là một cậu bé ngoan, mặc dù có điểm..... Đúng vậy, khi ông giật dây có điểm chủ nghĩa anh hùng cá nhân nhưng là trên thực tế đây cũng là trụ cột vì cậu bé tương lai chiến đấu với Tom, dù sao..... Harry không có cách nào khác trở thành một người đứng đầu vĩ đại chân chính bày mưu nghĩ kế chỉ điểm thiên hạ, nhưng là cậu bé nhưng có thể trở thành người đứng đầu trên tinh thần của phù thủy..... Được rồi, bất kể thế nào, Severus là người có thể trợ giúp Harry, hơn nữa cậu ta cũng nhất định sẽ trợ giúp Harry, “Harry là cậu bé ngoan, Severus, cậu thầy xem đứa bé này, cậu bé không chỉ là con James, cậu bé cũng là con của Lily — không phải cậu bé cũng kế thừa đôi mắt của Lily sao?” Đôi mắt, mới có thể thể hiện ra tâm linh một người a.

7. Chương 7

Bị Dumbledore nói về mắt khiến Snape tức giận đến toàn thân phát run, Snape đương nhiên không có khả năng phát run nhưng anh cảm thấy anh xác thực muốn phát run cho nên không khách khí đuổi lão ong mật, anh cảm giác mình cần một chút Whiskey lửa để hạ nhiệt độ.

Trên thực tế, Snape không thích uống rượu, anh hận loại chất lỏng cay nóng này, loại chất lỏng mang theo tội ác này trượt xuống, chảy vào dạ dày, anh cảm thấy mình sẽ biến thành tên Tobias Snape hỗn đản kia, sau đó sẽ triệt để điên cuồng — nhưng anh không phải Tobias Snape cho nên anh không điên cuồng, chính là anh vẫn lạnh run, đúng vậy, người khác sau khi uống rượu sẽ ấm áp, chỉ có anh rét run, cảm nhận được nội tâm lạnh như băng, cô độc và bất lực — chỉ là, anh như thế nào cũng không biểu hiện ra được! Bất quá không sao..... Anh vốn không cần biểu hiện tâm tình cùng cảm thụ ra ngoài, chẳng những không cần mà là không thể, huống chi..... Cũng không còn người quan tâm!

Snape đứng lên, đi đến tủ rượu lấy Whiskey lửa, vừa mở nắp ra, thậm chí rượu mùi còn chưa tán đi, Snape đã cảm thấy toàn thân quay cuồng đau đớn, rét lạnh bốc lên từ đáy lòng, thật giống như trái tim bị kéo ra từ ***g ngực ném vào trong hầm băng!

Cái này không kém gì Crucio.

Snape cố gắng bình tĩnh, anh biết thân thể mình nhưng anh cũng không biết mình bị đối quá hoặc là thứ gọi là dinh dưỡng không đầy đủ mà chật vật như vậy hay không — chẳng lẽ..... Là dấu hiệu hắc ám kia? Không, không phải..... Cánh tay trái không có chút phản ứng nào..... Như vậy..... Là cái gì?

Thống khổ khó có thể bỏ qua dễ dàng làm cho người ta như lập tức chết đi..... Không, không thể! Anh còn phải trông giữ tiểu cự quái Potter kia, khiến cậu ta lưu lại tính mạng, thành thành thật thật giết chết chúa tể hắc ám! Sau đó..... Minh cũng có thể đi chết..... Kịch bản thật hoàn mỹ a..... Anh không thể chờ đợi được muốn đi thực hiện nó..... Cố nén thống khổ lấy ra tất cả độc được có tương quan nhưng mà những độc được này còn chưa uống hết, toàn thân không thích hợp liên thoáng cái biến mất — phảng phất như chưa từng mãnh liệt thống khổ như vậy.

Snape ngẩn người, anh không biết đây là chuyện tốt vẫn là chuyện xấu, có lẽ..... Thống khổ khắc cốt vừa rồi trên thực tế chỉ là..... Chỉ là ảo giác của anh? Nhìn mấy bình độc được trong tay, anh chỉ có thể để chúng vào chỗ cũ, mà đúng lúc này, ngọn lửa trong lò sưởi lại cháy lên, đầu Dumbledore lại tới — Lúc này, ông

không phải tràn đầy lo lắng mà ngược lại rất hưng phấn kêu to: “Severus, Severus, tôi cần thầy! Mau tới phòng hiệu trưởng! Severus! Mau tới!”

“Al-Bus-Dum-Ble-Dore!” Snape buông bình độc được, quay sang nhìn Dumbledore cao hứng giống như trẻ em có được món đồ chơi mình thích nhất, “Cụ rốt cuộc muốn làm cái gì? Tôi đã nói chuyện cứu thế chủ chính cụ nghĩ biện pháp!”

“Nha! Severus, Severus, tôi cầu thầy không cần phải nhắc lại chuyện Harry, mau tới phòng hiệu trưởng, có một kinh hỉ lớn chờ thầy! Kinh hỉ lớn! Nha ha ha, hài tử của tôi, tôi rất cao hứng..... A ha ha, Severus mau tới, bằng không tôi liền qua chỗ thầy!”

“Đủ rồi!” Snape đương nhiên tin tưởng Dumbledore sẽ tới phòng của mình, đối với một Gryffindor, người không có cách nào khác lý giải suy nghĩ của anh!

Phần nộ bốc một nắm bột Floo, Snape tại Dumbledore thu đầu lại đi vào lò sưởi. Một hồi mê muội qua đi, anh liền vững vàng đứng ở phòng hiệu trưởng Hogwarts.

“Thanh lý đổi mới hoàn toàn.” Tuy nhiên lò sưởi phòng hiệu trưởng rất sạch sẽ, có thể Snape không nghĩ bị dính tro bụi của Gryffindor cho nên anh vẫn cho mình hai bùa thanh lý đổi mới hoàn toàn, cái này khả năng xem như bùa chú gia vụ anh dùng quen nhất – vẫn là pháp thuật hắc ám thích hợp anh.....

“Cha!”

Snape còn chưa lấy lại tinh thần, đột nhiên một thân ảnh nho nhỏ đánh tới trực tiếp ôm lấy cổ của mình, mà tiểu cự quái ôm lấy mình hô chính là..... Cha..... Cha?!

Snape sửng sờ.

“Cha! Ba ba đâu?” Tiểu cự quái ôm lấy cổ anh không giống như là đang diễn, vô luận nói chuyện vẫn là động tác đều rất tự nhiên, thật giống như trước đã làm vô số lần!

Đại sư Bế quan bí thuật vẫn vận dụng bế quan sau đó con mắt mới phóng tới tiểu cự quái ôm lấy cổ mình gọi mình là cha — tóc màu đen, ân, theo góc nhìn này, xác thực chỉ có thể nhìn đến đỉnh, tóc..... Là màu đen, còn rất mượt, chất tóc rất giống mình nhưng là không nhiều dầu, bất quá..... Có một bộ phận tóc vểnh lên, có chút..... Rất chói mắt..... Lộn xộn Nha, Merlin! Anh không thích tóc đen lộn xộn! Snape nói trong nội tâm như vậy chính là đối với tiểu cự quái treo trên người mình lại không thô bạo, anh chỉ là cầm của cổ áo của tiểu cự quái kéo cách xa mình sau đó phun nọc độc: “Ta giả thiết, vị..... này, cậu biết từ ‘Cha’ này không có khả năng gọi bậy.....” Lời còn chưa nói hết, mặt hài tử đập vào mắt triệt để hù sợ anh!

Đôi mắt màu xanh biếc giống Lily như đúc, còn có khuôn mặt tương tự mình, cùng với..... dáng người cao gầy giống mình..... Khác biệt duy nhất chính là..... Đứa nhỏ này thoát nhìn dinh dưỡng rất đủ, cho nên trên mặt còn có sự mập mạp của một đứa trẻ, hơn nữa..... Sắc mặt hồng nhuận, thoát nhìn tựa như..... Giống như là..... Trần bảo ngâm mình trong hạnh phúc..... Cái này..... Thật là..... Con mình? Không! Không có khả năng! Anh lập tức phủ định, anh không có khả năng có một hài tử như vậy — cho dù cậu bé rất giống mình.....

“Cha! Cha làm sao vậy?” Nam hài mơ hồ nhìn anh, lại quay đầu nhìn Dumbledore, “Albus, cha cháu làm sao vậy? Còn ba ba của cháu đâu?”

Ba ba?!

Snape nheo mắt, theo nam hài nói anh chiếm được tin tức — nếu như anh là cha, như vậy..... Đứa bé này còn có một ba ba, mà hai nam nhân..... Anh nhạy cảm bắt đến một tin tức — tại tư liệu giới phù thủy ghi lại có miêu tả là gia tộc Prince có thể chế tác độc được sinh tử biến mất sau, phù thủy dù yêu nhau cũng sẽ lựa chọn kết hợp với người khác phái, nhưng là đứa bé trước mắt này..... Là dùng độc được sinh tử? Nếu nói như vậy..... gia tộc Prince..... Snape là một Prince cuối cùng, như vậy thì có thể nói..... Đứa bé này trên thực tế cũng không thuộc về..... Thời đại này?

Trước khi Snape mở miệng, Dumbledore liền giải thích vấn đề này: “Nha, Severus, Prince, tính tảo, nha, Prince, cậu bé đáng yêu của ta, ta biết rõ cháu gặp được cha thì rất vui vẻ, nhưng là ta cũng cần nhắc nhở cháu, đây là..... Ách..... Đây là 19 năm trước, lúc này cha cháu với ba ba cháu còn không phải bạn lứa, cho

nên cháu nên yên tĩnh chút, cho cha cháu chút Ách..... Có một thời gian tiêu hóa.” Ông huy động đũa phép lấy ra hai cái ghế, màu đỏ vàng đặc biệt chường mắt, Snape lập tức biến thành màu xanh bạc thích hợp — kể cả cái còn lại, nếu như đứa bé kia thật là..... Con của mình.

“Albus, tôi nghĩ cụ có thể cho tôi một lời giải thích hoàn mỹ.” Snape ngồi xuống, cậu bé tên Prince cũng ngồi vào cái ghế còn lại.

“Đúng vậy đúng vậy, tôi có thể giải thích.” Dumbledore hai tay giao nhau ở trước ngực, “Vị này gọi là Prince Albus Potter Prince, ha ha, Severus hài tử của ta, cậu bé là con của thầy và Harry, ở 19 năm sau.”

“Đừng nói giỡn!” Snape lập tức phản đối — Harry? Harry Potter?! Mình như thế nào sẽ có quan hệ với cứu thế chủ a?!

“Cha, cha không cần Prince sao?” Cậu bé lập tức khẩn trương nhìn Snape, biểu lộ hoảng sợ, “Cha không quan tâm con và ba ba?”

“Không.....” Rốt cuộc nên nói như thế nào? Snape cảm thấy đứa bé trước mắt này xuất hiện chỉ có thể nói rõ nhân sinh của anh là chê cười — Dumbledore không nói giỡn, nhưng là..... Điều đó là không có khả năng! Tuyệt đối không thể!

“Trên thực tế, Severus, tôi cũng đã nói qua, cách nhìn của thầy với Harry đều là hiểu lầm, thầy chỉ có thấy được Harry Potter thầy muốn nhìn đến, không nhìn thấy Harry chân chính.” Dumbledore vẫn bình tĩnh, bất quá đối với kết cục như vậy tựa hồ rất cao hứng, “Huyết thống của Prince tôi đã thử qua, trên người cậu bé quả thật có ấn ký của cậu và Harry.”

“Ấn ký?”

“Đúng, chính là huyết thống ấn ký.” Dumbledore gật gật đầu, “Vừa rồi có phải thầy cảm thấy rất khó chịu hay không? Đại khái là vì Prince xuyên qua thời không làm cho ấn ký trên người cậu bé cảm thấy nguy cơ, cho nên thầy..... Tôi nghĩ, Harry cũng sẽ ở trong nháy mắt đó phi thường..... Thống khổ.” Ông hắng giọng một cái rồi nói tiếp, “Severus, tôi không tại vấn đề này nói giỡn, thầy cũng biết đúng không?” Nói xong, ông lấy đũa phép, chạm vào người nam hài, mà trên tay nam hài quả nhiên xuất hiện hai gia huy — gia huy gia tộc Potter và gia tộc Prince, mỗi tay một cái, mà ở chính giữa hai tay nam hài lóe ra chữ “Severus Snape” và “Harry Potter”.

Merlin mang thai a!

Snape có loại xúc động muốn học gia tinh đập đầu vào tường — đứa bé này..... Thật sự..... Thật là con của anh cùng cứu thế chủ Harry Potter?!

Độc được đại sư cảm giác mình cần dùng chút được bình tĩnh lại.

“Hơn nữa, Prince cho chúng ta một tin rất trọng yếu, Severus.” Dumbledore khó được nghiêm túc nói, “Harry hiện tại hẳn là rất an toàn — hài tử của ta, người phản bội không phải Sirius, là Peter, mà Peter hiện tại..... Không ở Anh, cho nên chúng ta không cần quá lo lắng..... Ha ha, Prince thật là một hài tử thông minh, cậu bé biết rõ rất nhiều chuyện thú vị.”

“Như vậy, tôi giả thiết cụ chuẩn bị cho cứu thế chủ xuống ghế?” Snape cười lạnh, “Xin cho tôi nói nhiều một câu, Albus, đứa bé này là một Prince, cho nên..... Cậu bé sẽ không cho cụ sử dụng.” Đúng vậy, chỉ có một mình mình bị lợi dụng là đủ rồi, không thể để cho hài tử vốn cái gì cũng không biết đi gánh chịu cái gì — vô luận là lý do gì thì cũng không. (có ai ko hiểu nghĩa của câu này không?)

8. Chương 8

“Đương nhiên, đương nhiên.” Dumbledore gật đầu, “Cậu bé nói cho tôi biết một ít tin hữu dụng tức mà thôi Severus, tôi sẽ không để cậu bé Prince đi làm cái gì — không phải cậu bé là một vương tử sao? Vương tử

là cần kỳ sĩ bảo vệ cùng hưởng thụ hạnh phúc a.”

“Hừ.” Snape nặng nề phun ra, không cần ông ấy nói anh cũng sẽ cho con mình có được cuộc sống tốt nhất — đối với một người khi còn nhỏ sống ở nhà bị bạo lực, Severus Snape biết rõ anh nhất định phải đối với con mình thật tốt, làm cho cậu bé có được tốt nhất, vô luận là tại vật chất vẫn là trên tinh thần, cho con có được cơ hội học tập cùng với đủ áo cơm, cùng với..... tất cả thứ hài tử đều nên có được, cha mẹ yêu — nhưng là, vì sao..... Đứa bé này sẽ có quan hệ với Potter?! Snape phần hận muốn Avada mình — Potter?! Một Potter?! Merlin a! Ai nói cho anh biết đây không phải là thật?!

“Cha,” Giọng Prince thanh thúy mềm mại, “Ba ba đã nói với con hai người là vừa thấy đã yêu. Khi ba vừa vào học, con còn trông thấy đoạn trí nhớ này a!” Trong mắt tiểu hài tử vô tội lộ ra vui sướng, “Cha nhìn chăm chăm ba ba, ba ba cũng chăm chăm vào cha, ba ba nói lúc đó hai người vừa thấy đã yêu!”

Vừa thấy đã yêu?!

Snape bị cách nói này kinh hãi mà Dumbledore giả ho hai tiếng — đại khái ông ấy là bị sặc bởi nước miếng của mình sau đó rất vô tội đưa tới Prince liếc trắng mắt.

“Àn..... Ba ba cũng đã nói với con cha thường xuyên cứu ba, mỗi lần càng làm cho ba cảm thấy là bị yêu!” Prince là tuyệt đối không sợ hãi a, “Hơn nữa..... Vì muốn cùng ba ba có hài tử, thỏa mãn khát vọng có một gia đình của ba ba, cha còn đi kế thừa trang viên Prince a!” Cậu thè lưỡi, “Cụ nội — chính là ông Prince, ba bà Eline, còn nói nếu muốn tìm được Prince Àn..... Chính là độc được có thể sinh ra con thì để con họ Prince, cho nên con liền thành Prince Prince — chính là con yêu họ Snape hơn a!”

Yêu mến họ Snape?

Đáy lòng độc được đại sư đáng chất, anh đã từng không biết dòng họ trọng yếu, khi anh trở thành một Slytherin sau cũng đã từng phần hận với một nửa máu Muggle trong cơ thể mình từ nội tâm — là một nửa dòng máu này làm cho anh tại Slytherin không có chỗ dựa, cũng là một nửa dòng máu làm cho những Gryffindor thô tục lỗ mãng cho anh là người phản bội hỗn huyết, càng thêm đem những trò đùa dai tăng trên người anh, đương nhiên, cũng là một nửa máu này cho anh biết mình nhất định phải cố gắng, nhất định phải có thành tựu — mà để cho anh chán ghét nhất không phải một nửa dòng máu này mà là nơi phát ra của nó — Tobias Snape, cha của anh, một hỗn đản, một tửu quỷ.

Nhưng dù cho Tobias Snape là hỗn đản, huyết thống cũng không cắt đi được.

Snape như thể đưa thân vào một vòng tròn quái dị — anh chán ghét huyết thống Muggle của mình nhưng là anh lại không thể không cảm ơn người mang đến mạng sống cho anh, dù cho cái mạng này hiện tại cũng không thuộc về anh.

Kỳ thật, từ trong nội tâm Severus Snape khát vọng nhất cũng chỉ là một ngôi nhà nhỏ, một bạn lữ hiểu mình, một đứa con tri kỷ — từng, hấn hy vọng người bạn lữ là Lily nhưng Lily thật sự là quá hoàn mỹ, anh không thể..... Cũng không dám đi thổ lộ khát vọng nội tâm với cô.

Nhưng mà..... Hiện tại, anh rõ ràng chiếm được một..... Một cơ hội — trước mắt chính là con của anh, đứa con có huyết mạch của anh, chính là..... Lại là một Potter — một Potter!?

Điều này làm cho anh tiếp nhận như thế nào a?

Huống chi..... Anh căn bản cũng không có tư cách..... Không có quyền lợi đi đạt được thứ mình khát vọng!

“Chuyện tương lai con cũng không biết đến nhiều lắm, bắt quá từ khi con có trí nhớ, cha vẫn luôn đối với con cùng ba ba rất tốt,” Prince ôm khuôn mặt đỏ bừng nói, “Tuy nhiên ba ba luôn nói với con – ‘Prince, cha con không quan tâm cha con ta, anh ấy tính toán kết hôn với vạc’, nhưng là.....” Mặt của cậu đỏ hơn, “Mỗi khi ba nói như vậy, cha sẽ kéo ba về phòng ngủ!”

“A! Kéo về phòng ngủ!” Dumbledore đột nhiên xen vào, “Làm cái gì?”

“Ai nha, ông Albus, ông thật bá quái!” (bá quái: tò mò, hóng hớt) Prince nhảy dựng lên, tính Gryffindor thể hiện ra, “Con mới không nói cho ông biết cha nói muốn ba ba một lần nữa sinh một em trai cho con!” Sau đó, Prince quay đầu thần bí cười với Snape thấp giọng nói, “Cha, con cho cha biết a, cha tương lai nói đã đem được sinh tử trộn lẫn tại trà sữa ba ba uống.”

Ầm! Trong lòng Snape triệt để ngã hôn mê — hiện tại, chỉ có Bế quan bí thuật mới có thể duy trì bình tĩnh: “Ta giả thiết đây không phải là ta, ít nhất tương lai theo ta hiện tại..... quan hệ không lớn?”

“Cha! Đó chính là cha! Tương lai cha cũng là cha!” Prince trừng, “Khi nào thì mang ba ba lại đây a? Con nhớ ba ba!”

Đúng vậy, Severus Snape, người phải bình tĩnh! Phải biết rằng, hài tử luôn không muốn xa rời mẹ — hiển nhiên, cứu thế chủ Potter hẳn là..... người sinh con, không có sai, xác thực là như vậy không sai! Snape kiến thiết tâm lý cho mình, anh thật không biết tại sao mình sẽ cùng cứu thế chủ ở một chỗ! Chẳng lẽ không phải tính toán im ắng chết đi sao? Như thế nào lại..... Nha! Không! Anh làm sao có thể đối với con Lily làm ra loại chuyện đó.

Thừa nhận a! Nếu như người thật sự làm loại chuyện..... Người chính là tên khốn kiếp, hỗn đản — dựa vào cái gì..... Dựa vào cái gì người còn có tư cách đến thống hận người cha ngược đãi vợ con của người?!

Snape lâm vào thật sâu tự chán ghét mà không ngờ rằng mình sẽ bị Prince đâm cho một đâm — nắm tay hài tử rất nhỏ cũng rất nhẹ nhưng là đánh vào người..... Rất kỳ quái, phi thường kỳ quái..... Anh nhìn đứa bé kia, mà cậu bé cũng trừng anh.

“Cha, con không biết làm sao cha sẽ như vậy — trong trí nhớ của con cha hoàn toàn không giống, nhưng là..... Như cha vậy là vì cái gì?” Prince bình tĩnh chất vấn, “Con đã xuất hiện tại trước mặt cha, con đã trong này — tương lai con sẽ sinh ra, con sẽ lớn lên, con sẽ kế thừa Prince, con sẽ trở thành độc được đại sư còn trẻ, còn ưu tú hơn cha — đây đều là cha nói với con. Nhưng là hiện tại cha biểu hiện..... Thoạt nhìn..... Giống như là không muốn con!” Trong đôi mắt xanh to của cậu bé chứa đầy nước mắt, “Chẳng lẽ, cha thà rằng để cho con không có cơ hội sinh ra cũng muốn ở đây ngăn người? Còn là nói..... Cha thật sự rất ghét con?”

Nước mắt đúng là vũ khí có lực sát thương nhất với cha mẹ, dù cho đứa bé này đến từ tương lai nhưng là cậu bé khóc cùng thương tâm lại làm cho Snape cảm động — đây là ấn ký huyết thống, anh nhớ rõ miêu tả về ma pháp này.

Kỳ thật tương lai là khó thay đổi nhất mà hay thay đổi cũng là tương lai.

Snape bối rối lau nước mắt cho Prince, anh cũng không biết mình có nên thỏa hiệp không — trên thực tế, đối với cứu thế chủ, ấn tượng của anh cũng chỉ có là “con Potter” Cùng với “con Lily” mà thôi. Là “con Potter”, anh có tư cách cũng có lý do đi hận, càng không cần anh giải thích cái gì có thể cho anh định tội — bởi vì cậu ta cực kỳ giống thẳng cha hỗn đản của mình; Là “con Lily”, anh nhất định phải bảo vệ an toàn của cậu ta thậm chí theo bên cạnh chỉ đạo cậu ta, cho cậu ta có thể ở trong chiến tranh tương lai bảo vệ mạng mình tốt — bởi vì cậu ta là Lily dùng tính mạng thủ hộ, là tính mạng Lily kéo dài. Đối lập như vậy khiến anh không nhìn thấy một thiếu niên tên là “Harry Potter” rốt cuộc là ai, nhưng là..... Được rồi, anh xác thực nghĩ ích kỷ một chút, bởi vì..... cậu bé tên là Prince này, anh muốn đứa bé này!

Phù thủy chính là như vậy. So với dã thú, thậm chí càng quan tâm “Gieo”, hài tử chính là hạt giống của bọn họ bởi vì bọn họ xác thực mất đi quá nhiều cơ hội cùng năng lực. Cho nên, khắc tại trong khung chính là truyền thừa huyết thống, đây là tất cả bản chất cơ bản nhất mà phù thủy có đủ — trừ phi, là kẻ điên, nếu không sẽ không có ai cự tuyệt một hài tử, một phù thủy mới.

Đương nhiên, Snape là phù thủy, còn là một phù thủy chưa từng có người yêu, càng chưa từng có con, lại là một nam phù thủy trưởng thành, anh đương nhiên biết rõ hài tử đối với mình là như thế nào — mặc dù, anh có lẽ cũng không chuẩn bị tư cách đi có, chính là..... đứa nhỏ này đứng ở trước mặt anh, anh tại sao không thể đi..... Bảo vệ đứa bé này? Bảo vệ cậu bé, cho cậu bé sinh ra, cho cậu bé lớn lên, bồi dưỡng thành độc được đại sư trẻ tuổi nhất toàn thế giới, cậu bé sẽ kế thừa gia tộc Prince, sẽ có được vô thượng vinh quang.....

Chính là..... Muốn anh đi theo nói với cứu thế chủ như thế nào? Nói — “Potter, đứa bé này là cậu cùng ta sinh, cho nên ta giả thiết cậu không muốn cho cậu bé biến mất, như vậy hiện tại bắt đầu, cậu có thể theo ta thử có được một hài tử như thế nào?”!

Cái này thật đúng là buồn cười!

“Như vậy, Prince, nói cho cha biết, cha cùng ba ba của con ở chung như thế nào?” Snape rút cuộc tìm lại được thanh âm của mình, anh muốn biết, hơn nữa cũng phải biết rõ chuyện này rốt cuộc phát sinh như thế nào — tương lai là như vậy, như vậy anh đương nhiên có thể khẳng định chúa tể hắc ám bị tiêu diệt, mà anh và cứu thế chủ yêu nhau — được rồi, trên thực tế anh thật sự không có cách nào khác tưởng tượng, đây là một chuyện rất đáng sợ, so với về chuyện ma vương sống lại còn đáng sợ hơn rất nhiều.

“Ân..... Ở chung rất tốt.” Prince trừng mắt nhìn, “Kỳ thật ba ba nói, là vì năm thứ ba, Sirius trốn thoát từ Azkaban, cha giúp Sirius bắt được Peter mà làm cho ba ba sinh ra hảo cảm với cha, sau đó Sirius luôn tìm đến cha gây phiền toái mà ba ba cũng biết bọn họ lúc đi học đã giúp cha mình đùa dai — còn có Remus, Remus về sau thành Black gia Ách..... Chủ mẫu, hắc hắc.....”

9. Chương 9

“Ta đã sớm nhìn ra chó săn Gryffindor không..... Thuần khiết?” Snape nhướng mày, nói ra lại làm cho Dumbledore thiếu chút nữa phun nước, được rồi xem Snape đối Remus cùng Sirius có tâm lý bóng tối, lão hiệu trưởng quyết định không phản bác.

Prince kinh ngạc trừng mắt nhìn Snape: “Cha, ba ba nói cha phát hiện trễ nhất a! Nguyên lai cha đã sớm biết! Nha! Tương lai hai người thật đúng là rất xấu a – hai người đều gạt con!”

Nói dối, đây chính là hạng nhất không nhỏ lên án — nhất là tại hồ con đối với người cha trưởng thành, cho nên Snape chỉ có thể nhịn giật xuống ba đường hắc tuyến trên trán (như thế này này — ____|||), làm cho mình tỉnh táo lại: “Như vậy, cha có thể nói cho con, ba ba của con — Harry Potter, hiện tại căn bản không biết chuyện Sirius cùng Remus hay không?”

“Cái — cái gì? Prince trừng mắt, “Như vậy..... Con đại khái là biết rõ..... Ân..... Được rồi, ba ba nói ba là năm thứ ba mới gặp được Sirius..... Nha! Cha! Có phải là hai người — cha cùng ba ba còn chưa yêu nhau?! Như vậy nói đúng là..... Nha! Cha, làm sao cha có thể như vậy! Cha biết ba ba tương lai được nhiều người hoan nghênh như thế nào sao? Cha phải nắm chặt thời gian đuổi tới ba ba đi!” Cậu bé nhảy đến trước mặt Snape hô to, “Cha, nhanh đi đón ba ba đến ở chung, đúng..... Không sai! Cha không biết Draco tưởng gạt ba ba tới tay nhiều thế nào đâu! Hừ! Con sẽ không để cho chú ấy thực hiện được — chú ấy đã có cái kia — cái kia !”

“Cái kia?” Snape chú ý tới câu nói hàm hồ của cậu bé suy đoán, tựa hồ có cái gì muốn nói nhưng là..... Hoặc là nói, Draco tìm nữ nhân kỳ quái? Như thế có thể nói cho..... Không, mình không thể nói cho Lucius, đây là tương lai, tương lai nếu như bị phá, như vậy..... Có lẽ đứa bé này cũng sẽ biến mất!

“Chính là vị hôn thê Draco — là một cô gái đến từ Trung Quốc, cũng là thuần huyết thế gia — là cháu bà Cori tên Thẩm Bạch, hơn nữa có thể hiểu xà ngữ!” Prince gãi gãi đầu, “Cô ấy không đẹp lắm, Draco nói, nếu như bọn họ có con thì sẽ cho đính hôn với con!”

Được chứ, nguyên lai con của mình sẽ đính hôn với con Draco sao..... Snape đột nhiên cảm giác áp lực của mình rất lớn.

“Dù sao..... Cha, cha còn muốn biết gì nữa?” Prince bày ra tư thái tri vô bất ngôn ngôn vô bất tẫn. (muốn biết gì thì bé nói hết, không giấu diếm)

“Như vậy..... Ta giả thiết, con hiện tại đứng ở chỗ này, có phải là tương lai..... Người kia thất bại?” Snape đối với đáp án đã có một ít, chính là anh còn là muốn chính tai nghe được Prince khẳng định — anh đợi quá lâu, lâu đến mức đã quên mình còn là một người sống..... Anh muốn nhìn thấy hắc ta biến mất, triệt để biến mất.

“Người kia? Là Voldemort?” Prince vừa nói, Snape liền nhíu mày nhưng là nam này hài tựa hồ cũng không chú ý tới, “Đúng a, sớm đã chết, trước khi con sinh ra — cha, cái này ba ba kể cho con rất nhiều lần, cơ hồ chính là chuyện trước khi đi ngủ của con a! Con có thể nhớ kỹ rất nhiều chi tiết a —”

“Rất tốt.....” Snape đưa tay sờ đầu hài tử, “Như vậy..... Nói cách khác, tương lai, xác thực là.....” Tương lai, xác thực là rất đẹp, không có chúa tể hắc ám, không có tử thần thực tử, Draco còn sống, còn cưới vợ, mà anh cũng..... Được rồi, tựa hồ không quá tốt — anh ở cùng cứu thế chủ còn phải sinh Prince!

Snape không phải Harry Potter, anh là Slytherin, hơn nữa còn là song mặt gián điệp ưu tú cho nên anh có thể theo vài câu thậm chí là dấu vết để lại tìm kiếm được tin tức anh muốn — Prince là Prince ưu tú, là Slytherin ưu tú, anh khẳng định, hơn nữa..... Anh cũng đã nhìn ra một điểm, đứa bé này cùng lão ong mật khẳng định có cái gì ước định..... Đúng vậy, tương lai, có lẽ anh sẽ ở với cứu thế chủ, có lẽ hai người bọn họ ở chung không sai, thậm chí sinh Prince, nhưng là..... Hiện tại bọn họ ở chung cũng không vui sướng, thậm chí là cảm hận đối phương, như vậy..... Anh giả thiết, Prince đang nói đến hai người bọn họ từ năm nhất liền bắt đầu..... Vừa thấy đã yêu, mắt lập loè không ngừng nhìn Dumbledore, có phải là có thể chứng minh một điểm là Dumbledore trước khi tìm anh đến đã cùng Prince có một thứ gì đó?

Nếu như nói Dumbledore đã nói cho Prince, hai người cha của cậu quan hệ rất kém..... Như vậy có phải là đứa bé này sẽ đem chuyện bọn họ bóp méo?

Nếu như..... Dumbledore đã biết chúa tể hắc ám bị diệt, như vậy bọn họ có thể từ trong miệng Prince tìm được mấu chốt đánh bại tên điên kia như thế nào?

Nếu như nói — Potter là..... Anh chưa từng rõ ràng, coi như có thể ở chung đi, như vậy có phải là anh có thể xác định Potter trong tương lai, cũng không phải như anh chứng kiến — cuồng vọng, tự đại, lỗ mãng, xúc động?

Được rồi, có lẽ Potter xác thực không giống lão Potter nhưng xác thực cậu ta cũng là Gryffindor lỗ mãng tự đại và xúc động! Snape vẫn cảm giác mình sẽ không thay đổi cách nhìn với Potter.

“Cha, khi nào thì đi đón ba ba?” Prince chớp mắt, vừa vô tội vừa đáng yêu, cũng chỉ có đều là Slytherin Snape mới có thể phát hiện loại giả hoạt đứa bé này giấu ở dưới sự nhiệt tình của Gryffindor — đúng vậy, Prince tuyệt đối sẽ là Slytherin, Snape khẳng định, vì vậy, tâm tình của anh lại tốt — rất tốt, con là Slytherin, như vậy, anh mới không quản Potter là cái gì — ách..... Có lẽ Potter là Gryffindor, nhưng này thì thế nào a? Snape cảm giác tâm tình mình thật sự là tốt tới cực điểm.

“A, Prince, con trước cùng Severus về nhà được chứ, ông sẽ bảo cậu ấy đi đón Harry.” Dumbledore nhét một bao kẹo lớn cho Prince, “Phải biết rằng Harry bây giờ còn nhỏ, cậu bé..... Ách..... cậu bé cần..... Đúng vậy, không có sai, cậu bé rời nhà đi ra ngoài. Bất quá không cần lo lắng, đúng vậy, phải biết rằng, tính tình của cha con, cậu ta chắc chắn sẽ không muốn ở chung với ba ba con — ách..... Bọn họ kém hai mươi tuổi, cho nên con phải khai đạo cha con, ách..... Chúng ta trước tiên có thể cho con ở bên cạnh cậu ta vài ngày, sau đó làm cho cậu ta hơi chút Ân..... Không âm trầm — phải biết rằng, Harry còn rất trẻ, người tuổi trẻ a, không dễ bắt được.”

Theo đuổi..... theo đuổi?!

Snape đầu cũng lớn hơn .

Anh nhắc Prince lên mang về Đường Bàn Xoay.

Sau đó..... liền bắt đầu công trình cải tạo lớn.

“Con muốn cửa sổ màu này!” Prince hô to cầm đĩa phép của Snape — làm con, Prince có thể sử dụng đĩa phép của cha, đĩa phép ẩn chứa lực lượng làm cho cậu tràn đầy sức sống vì vậy căn nhà vừa mới bị biến thành màu trắng lại xuất hiện thêm cửa sổ xanh. Cửa sổ trong nháy mắt xinh đẹp và ấm áp lên, bất quá Prince vẫn thấy chưa đủ, cậu biến cửa đi thành màu đen viền bạc, còn bôi vẽ loạn trên mảng tường tuyết trắng, một ít tranh vẽ đặc biệt ấm áp — tỷ như..... Một chậu Mandrake, đúng vậy, cậu vẽ xác thực là lá cây Mandrake, còn có..... hoa nguyệt màu bạc.....

Merlin! Snape nhìn Prince vẽ tranh có cảm giác tự hào!

“Rất tốt! Đã xong!” Prince vỗ vỗ tay, quay mặt hướng Snape cười, thiếu chút nữa làm Snape choáng váng.

Một đứa con trai như vậy, thông minh, giả hoạt và tràn đầy ưu tú, anh vì sao..... Vì sao không thể lưu cậu bé?

“Cha thích không?” Prince cảm giác mình rất giàu có sức sáng tạo, “Nhà chúng ta tương lai — trang viên Prince, con tại đó có một phòng chuyên môn trồng cây, bên trong đều là dược liệu, là quà sinh nhật cha tặng cho con!”

“Con sẽ có.” Snape đi qua xoa đầu cậu, đúng vậy, anh cũng tìm được, Slytherin nếu như hạ quyết tâm thì sẽ không tùy tiện dao động — anh tìm được thứ mình muốn, đây là người làm cha hẳn là cho con của mình, anh sẽ không trốn tránh trách nhiệm này, dù cho..... Dù cho vì con, anh muốn đi chịu đựng chút thế chủ..... Được rồi, có lẽ là chịu đựng nhau.

Nhưng mà Snape cũng không xác định, anh không dám xác định chút chủ có nguyện ý cùng mình..... Ách..... Là ở tương lai, ở cùng mình, sau đó nuôi một đứa con — cái này nghe thật giống như anh tại dự đồ cứu thế chủ! Merlin tất! Thật sự là làm cho người ta khó có thể mở miệng mà trên thực tế, anh cũng xác thực không nghĩ cùng cứu thế chủ nói đến vấn đề này!

Nếu như..... Đứa bé này không về đây..... Nếu như không tận mắt nhìn thấy đứa bé này, Snape nhất định sẽ không cần đứa bé này, chính là..... Anh hiện tại tận mắt nhìn thấy Prince, thậm chí sờ đầu cậu bé, lau nước mắt còn ôm cậu bé, huyết mạch tương liên, anh cũng hiểu được mình cần chịu phần trách nhiệm này bởi vì..... Đây là con anh, tương lai của anh, cũng là một chứng minh anh tồn tại trên thế gian, anh nhất định phải chăm sóc dạy dỗ cậu bé, làm cho Prince trưởng thành, cuối cùng nhất trở thành một cái người ưu tú.

Nhưng mà Snape đương nhiên biết ý tưởng của mình có bao nhiêu tội ác ích kỷ, chính là, anh có thể làm như thế nào a?

Được rồi được rồi, anh vẫn là như vậy — quan hệ Lily cùng Potter chuyển tốt sau, anh cũng không liên hệ với Lily, có tư cách gì đi ngăn cản cô, anh có thể làm như thế nào a? Những người...bạn của anh đi trên đùa Mary bạn Lily, anh có thể làm như thế nào? Đối mặt Potter khiêu khích, anh dùng nghệ thuật hắc ám tà ác, Lily sẽ nổi giận, anh không thể giải thích, anh có thể làm như thế nào? Anh một mực hy vọng Lily sẽ lý giải mình nhưng trên thực tế, anh căn bản không có tư cách làm cho Lily hoàn toàn rộng mở ý chí tới đón mình khi mình không giải thích — đây là lỗi của anh, nhưng là, anh quyết định, anh không thể như vậy, bởi vì..... Anh hiện tại cũng là người có con rồi!

“Cha! Chờm nào thì cha đi đón ba ba!” Snape cắt đứt sự tự trách, Prince nhảy đến trước mặt Snape, “Buổi tối ăn cái gì hả cha? Con muốn ăn thịt bò!”

Chín, Anh có thể làm như thế nào

“Ta đã sớm nhìn ra chó săn Gryffindor không..... Thuần khiết?” Snape nhướng mày, nói ra lại làm cho Dumbledore thiếu chút nữa phun nước, được rồi xem Snape đối Remus cùng Sirius có tâm lý bóng tối, lão hiệu trưởng quyết định không phản bác.

Prince kinh ngạc trừng mắt nhìn Snape: “Cha, ba ba nói cha phát hiện trễ nhất a! Nguyên lai cha đã sớm biết! Nha! Tương lai hai người thật đúng là rất xấu a – hai người đều gạt con!”

Nói dối, đây chính là hạng nhất không nhỏ lên án — nhất là tại hồ con đối với người cha trưởng thành, cho nên Snape chỉ có thể nhịn giận xuống ba đường hắc tuyến trên trán (như thế này này — ____|||), làm cho mình tỉnh táo lại: “Như vậy, cha có thể nói cho con, ba ba của con — Harry Potter, hiện tại căn bản không biết chuyện Sirius cùng Remus hay không?”

“Cái — cái gì? Prince trừng mắt, “Như vậy..... Con đại khái là biết rõ..... Ân..... Được rồi, ba ba nói ba là năm thứ ba mới gặp được Sirius..... Nha! Cha! Có phải là hai người — cha cùng ba ba còn chưa yêu nhau?! Như vậy nói đúng là..... Nha! Cha, làm sao cha có thể như vậy! Cha biết ba ba tương lai được nhiều người hoan nghênh như thế nào sao? Cha phải nắm chặt thời gian đuổi tới ba ba đi!” Cậu bé nhảy đến trước mặt Snape hô to, “Cha, nhanh đi đón ba ba đến ở chung, đúng..... Không sai! Cha không biết Draco tưởng gạt ba ba tới tay nhiều thế nào đâu! Hừ! Con sẽ không để cho chú ấy thực hiện được — chú ấy đã có cái kia — cái kia !”

“Cái kia?” Snape chú ý tới câu nói hàm hồ của cậu bé suy đoán, tựa hồ có cái gì muốn nói nhưng là..... Hoặc là nói, Draco tìm nữ nhân kỳ quái? Như thế có thể nói cho..... Không, mình không thể nói cho Lucius, đây là tương lai, tương lai nếu như bị phá, như vậy..... Có lẽ đứa bé này cũng sẽ biến mất!

“Chính là vị hôn thê Draco — là một cô gái đến từ Trung Quốc, cũng là thuần huyết thế gia — là cháu bà Cori tên Thẩm Bạch, hơn nữa có thể hiểu xà ngữ!” Prince gãi gãi đầu, “Cô ấy không đẹp lắm, Draco nói, nếu như bọn họ có con thì sẽ cho đính hôn với con!”

Được chứ, nguyên lai con của mình sẽ đính hôn với con Draco sao..... Snape đột nhiên cảm giác áp lực của mình rất lớn.

“Dù sao..... Cha, cha còn muốn biết gì nữa?” Prince bày ra tư thái tri vô bất ngôn ngôn vô bất tẩn. (muốn biết gì thì bé nói hết, không giấu diếm)

“Như vậy..... Ta giả thiết, con hiện tại đứng ở chỗ này, có phải là tương lai..... Người kia thất bại?” Snape đối với đáp án đã có một ít, chính là anh còn là muốn chính tai nghe được Prince khẳng định — anh đợi quá lâu, lâu đến mức đã quên mình còn là một người sống..... Anh muốn nhìn thấy hẳn ta biến mất, triệt để biến mất.

“Người kia? Là Voldemort?” Prince vừa nói, Snape liền nhủ mày nhưng là nam này hài tựa hồ cũng không chú ý tới, “Đúng a, sớm đã chết, trước khi con sinh ra — cha, cái này ba ba kể cho con rất nhiều lần, cơ hồ chính là chuyện trước khi đi ngủ của con a! Con có thể nhớ kỹ rất nhiều chi tiết a —”

“Rất tốt.....” Snape đưa tay sờ đầu hài tử, “Như vậy..... Nói cách khác, tương lai, xác thực là.....” Tương lai, xác thực là rất đẹp, không có chúa tể hắc ám, không có tử thần thực tử, Draco còn sống, còn cưới vợ, mà anh cũng..... Được rồi, tựa hồ không quá tốt — anh ở cùng cứu thế chủ còn phải sinh Prince!

Snape không phải Harry Potter, anh là Slytherin, hơn nữa còn là song mặt gián điệp ưu tú cho nên anh có thể theo vài câu thậm chí là dấu vết để lại tìm kiếm được tin tức anh muốn — Prince là Prince ưu tú, là Slytherin ưu tú, anh khẳng định, hơn nữa..... Anh cũng đã nhìn ra một điểm, đứa bé này cùng lão ong mật khẳng định có cái gì ước định..... Đúng vậy, tương lai, có lẽ anh sẽ ở với cứu thế chủ, có lẽ hai người bọn họ ở chung không sai, thậm chí sinh Prince, nhưng là..... Hiện tại bọn họ ở chung cũng không vui sướng, thậm chí là cầm hận đối phương, như vậy..... Anh giả thiết, Prince đang nói đến hai người bọn họ từ năm nhất liền bắt đầu..... Vừa thấy đã yêu, mắt lập loè không ngừng nhìn Dumbledore, có phải là có thể chứng minh một điểm là Dumbledore trước khi tìm anh đến đã cùng Prince có một thứ gì đó?

Nếu như nói Dumbledore đã nói cho Prince, hai người cha của cậu quan hệ rất kém..... Như vậy có phải là đứa bé này sẽ đem chuyện bọn họ bóp méo?

Nếu như..... Dumbledore đã biết chúa tể hắc ám bị diệt, như vậy bọn họ có thể từ trong miệng Prince tìm được mấu chốt đánh bại tên điên kia như thế nào?

Nếu như nói — Potter là..... Anh chưa từng rõ ràng, coi như có thể ở chung đi, như vậy có phải là anh có thể xác định Potter trong tương lai, cũng không phải như anh chứng kiến — cuồng vọng, tự đại, lỗ mãng, xúc động?

Được rồi, có lẽ Potter xác thực không giống lão Potter nhưng xác thực cậu ta cũng là Gryffindor lỗ mãng tự đại và xúc động! Snape vẫn cảm giác mình sẽ không thay đổi cách nhìn với Potter.

“Cha, khi nào thì đi đón ba ba?” Prince chớp mắt, vừa vô tội vừa đáng yêu, cũng chỉ có đều là Slytherin Snape mới có thể phát hiện loại giảo hoạt đứa bé này giấu ở dưới sự nhiệt tình của Gryffindor — đúng vậy, Prince tuyệt đối sẽ là Slytherin, Snape khẳng định, vì vậy, tâm tình của anh lại tốt — rất tốt, con là Slytherin, như vậy, anh mới không quản Potter là cái gì — ách..... Có lẽ Potter là Gryffindor, nhưng này thì thế nào a? Snape cảm giác tâm tình mình thật sự là tốt tới cực điểm.

“A, Prince, con trước cùng Severus về nhà được chứ, ông sẽ bảo cậu ấy đi đón Harry.” Dumbledore nhét một bao kẹo lớn cho Prince, “Phải biết rằng Harry bây giờ còn nhỏ, cậu bé..... Ách..... cậu bé cần..... Đúng vậy, không có sai, cậu bé rời nhà đi ra ngoài. Bất quá không cần lo lắng, đúng vậy, phải biết rằng, tính tình của cha con, cậu ta chắc chắn sẽ không muốn ở chung với ba ba con — ách..... Bọn họ kém hai mươi tuổi, cho nên con phải khai đạo cha con, ách..... Chúng ta trước tiên có thể cho con ở bên cạnh cậu ta vài ngày, sau đó làm cho cậu ta hơi chút Ân..... Không âm trầm — phải biết rằng, Harry còn rất trẻ, người tuổi trẻ a, không dễ bắt được.”

Theo đuổi..... theo đuổi?!

Snape đầu cũng lớn hơn .

Anh nhắc Prince lên mang về Đường Bàn Xoay.

Sau đó..... liền bắt đầu công trình cải tạo lớn.

“Con muốn cửa sổ màu này!” Prince hô to cầm đũa phép của Snape — làm con, Prince có thể sử dụng đũa phép của cha, đũa phép ẩn chứa lực lượng làm cho cậu tràn đầy sức sống vì vậy căn nhà vừa mới bị biến thành màu trắng lại xuất hiện thêm cửa sổ xanh. Cửa sổ trong nháy mắt xinh đẹp và ấm áp lên, bất quá Prince vẫn thấy chưa đủ, cậu biến cửa đi thành màu đen viền bạc, còn bôi vẽ loạn trên mảng tường tuyết trắng, một ít tranh vẽ đặc biệt ấm áp — tỷ như..... Một chậu Mandrake, đúng vậy, cậu vẽ xác thực là lá cây Mandrake, còn có..... hoa nguyệt màu bạc.....

Merlin! Snape nhìn Prince vẽ tranh có cảm giác tự hào!

“Rất tốt! Đã xong!” Prince vỗ vỗ tay, quay mặt hướng Snape cười, thiếu chút nữa làm Snape choáng váng.

Một đứa con trai như vậy, thông minh, xảo hoạt và tràn đầy ưu tú, anh vì sao..... Vì sao không thể lưu cậu bé?

“Cha thích không?” Prince cảm giác mình rất giàu có sức sáng tạo, “Nhà chúng ta tương lai — trang viên Prince, con tại đó có một phòng chuyên môn trồng cây, bên trong đều là dược liệu, là quà sinh nhật cha tặng cho con!”

“Con sẽ có.” Snape đi qua xoa đầu cậu, đúng vậy, anh cũng tìm được, Slytherin nếu như hạ quyết tâm thì sẽ không tùy tiện dao động — anh tìm được thứ mình muốn, đây là người làm cha hẳn là cho con của mình, anh sẽ không trốn tránh trách nhiệm này, dù cho..... Dù cho vì con, anh muốn đi chịu đựng cứu thế chủ..... Được rồi, có lẽ là chịu đựng nhau.

Nhưng mà Snape cũng không xác định, anh không dám xác định cứu thế chủ có nguyện ý cùng mình..... Ách..... Là ở tương lai, ở cùng mình, sau đó nuôi một đứa con — cái này nghe thật giống như anh tại dự đồ cứu thế chủ! Merlin tất! Thật sự là làm cho người ta khó có thể mở miệng mà trên thực tế, anh cũng xác thực không nghĩ cùng cứu thế chủ nói đến vấn đề này!

Nếu như..... Đứa bé này không về đây..... Nếu như không tận mắt nhìn thấy đứa bé này, Snape nhất định sẽ không cần đứa bé này, chính là..... Anh hiện tại tận mắt nhìn thấy Prince, thậm chí sờ đầu cậu bé, lau nước mắt còn ôm cậu bé, huyết mạch tương liên, anh cũng hiểu được mình cần chịu phần trách nhiệm này bởi vì..... Đây là con anh, tương lai của anh, cũng là một chứng minh anh tồn tại trên thế gian, anh nhất định phải chăm sóc dạy dỗ cậu bé, làm cho Prince trưởng thành, cuối cùng nhất trở thành một cái người ưu tú.

Nhưng mà Snape đương nhiên biết ý tưởng của mình có bao nhiêu tội ác ích kỷ, chính là, anh có thể làm như thế nào a?

Được rồi được rồi, anh vẫn là như vậy — quan hệ Lily cùng Potter chuyển tốt sau, anh cũng không liên hệ với Lily, có tư cách gì đi ngăn cản cô, anh có thể làm như thế nào a? Những người...bạn của anh đi trêu đùa Mary bạn Lily, anh có thể làm như thế nào? Đối mặt Potter khiêu khích, anh dùng nghệ thuật hắc ám tà ác, Lily sẽ nổi giận, anh không thể giải thích, anh có thể làm như thế nào? Anh một mực hy vọng Lily sẽ lý giải mình nhưng trên thực tế, anh căn bản không có tư cách làm cho Lily hoàn toàn rộng mở ý chí tới đón mình khi mình không giải thích — đây là lỗi của anh, nhưng là, anh quyết định, anh không thể như vậy, bởi vì..... Anh hiện tại cũng là người có con rồi!

“Cha! Chừng nào thì cha đi đón ba ba!?” Snape cắt đứt sự tự trách, Prince nhảy đến trước mặt Snape, “Buổi tối ăn cái gì hả cha? Con muốn ăn thịt bò!”

10. Chương 10

Prince cũng không yêu cầu Snape nhất định phải lập tức đón Harry đến nhưng là mỗi đêm trước khi ngủ đều kể cho Snape nghe chuyện về cha cùng ba ba, chuyện rất dài, kỳ thật là một chút chuyện vặt trong cuộc sống trong tương lai. Harry giúp con bảo dưỡng đồ Quidditch mà đem một đồng lớn gì đó ném đầy đất cho nên Snape huy động đũa phép đem những thứ đó đều thanh lý đổi mới hoàn toàn sau đó hai người bắt đầu cãi nhau, cãi nhau đến trên giường, sau đó là con vương tử điện hạ chỉ có thể đi tìm Draco không biết nên là anh hay là chú mình lại đoạt một bộ dụng cụ Quidditch.

Trong tương lai, Snape chuyên tâm nghiên cứu độc dược nên quên ăn quên ngủ, Harry sẽ chạy vội tới tăng hầm cho vạc một thanh lý đổi mới, vì vậy hai người liền bắt đầu cãi nhau, cuối cùng cãi nhau tiện nghi nhất là Prince bởi vì cậu đẩy cả hai ba ba ra khỏi phòng thí nghiệm làm cậu có cơ hội sử dụng phòng thí nghiệm để làm một độc dược đùa dai, về phần hai cái ba ba sau đó như thế nào..... Prince đoán là lại cãi nhau đến trên giường, bắt quả cái này không quan hệ nhiều lắm đến cậu bởi vì cậu dùng độc dược mình làm đùa dai thành công Sirius.

Trong tương lai, hai người sẽ vứt Prince cho Dumbledore tìm được tình yêu xé bóng chạy tới Himalaya hoặc là Alps (núi Anpơ, một trong những dãy núi dài nhất Châu Âu) tìm thực vật thần kỳ, đi là cả ngày nghỉ, làm cho Prince nhàm chán cho lão hồn cầu Gellert thu thập được một thân thương.

Gellert?! Snape nghe chuyện này là một tuần sau, mà chuyện này cũng xác thực dọa anh.

“Gellert chính là Gellert a.....” Prince ngáp, “Bạn trai Albus..... Hai người bọn họ đều lớn như vậy cũng không sốt ruột kết hôn, còn muốn cái gì, a lãng mạn..... Nói là người yêu rất tốt, nói gì cũng không chịu kết hôn..... Thật không e lệ.....”

“Prince, nói cho cha biết, Gellert..... họ gì?” Không phải là..... mình nghĩ người kia a? Snape cảm giác dạ dày mình có điểm đau.

“Grindelwald a!” Prince rất nhanh nói ra, “Chính là cái..... Cái kia..... anh em trong đồng thoại..... Thân thích..... Ân..... Hắc hắc, ông ấy cũng yêu đồng thoại.....”

Đồng thoại..... Grindelwald..... Chúa tể hắc ám..... Đồng thoại!?

Snape cảm giác mình là bị sặc, có lẽ là bị sặc không khí, nhưng là..... Anh không có, anh thấy mình như bị nghẹn khi nuốt một quả trứng gà lớn — Merlin a! Là anh hỗn loạn vẫn là kỳ thật..... Đúng vậy, đúng vậy, không sai. Albus xác thực là vì đánh bại Grindelwald mà thành phù thủy vĩ đại nhất nhưng trên thực tế, khi Grindelwald xưng bá Châu Âu còn chưa có vươn tay đến Anh quốc, hơn nữa..... Như vậy có phải là có thể nói, ông ấy là cổ kị ai? Mà trên thực tế, thực lực của Grindelwald..... rất mạnh, chính là tại sao ông ấy phải bại bởi Dumbledore? Thật sự thua? Không, chuyện khi đó không có người nói được rõ ràng! Hoặc là nói..... Trên thực tế hai người bọn họ nhận thức nhau từ rất lâu?!

“Prince, như vậy, Grindelwald, cha là nói Gellert, ông ấy như thế nào lại ở cùng Albus? bọn họ..... Quan hệ rất tốt?”

“Đương nhiên rất tốt, hai người bọn họ đều già như vậy rồi còn hay hút kem cho nhau, thật xấu hổ!” Prince cười khanh khách chui vào chăn, “Cha, chuyện này con có thể chậm rãi kể cho cha, cha yên tâm đi, con không có nói cho Albus, ông ấy không biết!”

Nha! Thật là một con rắn nhỏ ngọt ngào!

Snape cong khóe miệng muốn mỉm cười.

“Cha! Cha không cần phải đè nén mình như vậy, cha như vậy ba ba sao có thể thích cha a!” Prince nói xong lập tức che miệng lại, vẻ mặt uể oải — được rồi, cậu lại còn nói lộn, cái này thật đúng là một bi kịch!

“Như vậy, tiểu vương tử của cha, con có..... Có thể đem những gì con nói..... những chủ đề bình thường, tất cả đều đảo ngược?” Rất tốt, Snape cảm thấy tiểu độc xà của mình sẽ càng ngày càng thông minh, tuy nhiên, Prince chín tuổi đã rất thông minh, bắt quả cậu bé còn quá nhỏ.

“Ách..... Được rồi, cha, con sẽ nói nói thật cho cha.” Prince gãi gãi mái tóc lộn xộn của mình, “Bất quá..... Cha phải theo tìm ba ba cho con — Albus nói, hai người hiện tại không thể..... Nha, nếu như hai người không yêu nhau, như vậy con làm sao bây giờ? Con không muốn biến mất!”

“Cha giả thiết Prince của cha có phải quá mức vọng tưởng hay không, không ai sẽ làm con biến mất.” Snape nheo mắt, anh không thích cách nói này.

“Cha! Cha không cần phủ nhận!” Prince mở to mắt nhìn, “Dù cho — dù cho ở trong trí nhớ của con hai người ở chung rất vui, cũng rất yêu nhau, nhưng là cái này không thể nói..... Khi con trở về thời đại này sai có thể sinh ra ảnh hưởng không tốt với hai người hay không thể cho nên..... Thế cho nên con sẽ khiến hai người ở thời đại này không có cách nào ở chung sau đó không có cách nào yêu đối phương — cuối cùng, con sẽ biến mất!” Prince nhú mào, khuôn mặt thoát nhìn có sáu phần tương tự nam nhân cao lớn trước mặt, “Con sẽ nói cho cha biết hết thấy những gì con biết — kể cả đã bại Voldemort như thế nào, nhưng là, cha phải, phải để cho con được sinh ra — được rồi, con không thích nói như vậy, cha, cha là cha con, từ khi con có trí nhớ cha chính là một người con sùng bái — cha cơ trí cẩn thận và tràn đầy lực lượng, ba ba thường xuyên hội làm một ít chuyện chê cười mà cha sẽ luôn bao dung trợ giúp ba ba, làm tốt hết thấy vì ba ba, đồng dạng, cha chuẩn bị phòng độc được tốt nhất cho con — nó thật sự là món quà Prince khát vọng nhất cũng là hy vọng nhất, cha, cho nên con vì biểu hiện hiện tại của mình xin lỗi cha— nhưng là con còn muốn uy hiếp cha, cha..... sinh con được không?”

Snape ôm Prince, anh không biết mình nên đánh tiểu tử này hay ôm cậu bé vào trong ngực trấn an..... Đúng vậy, cậu bé đỏ mắt quả thật khiến anh khó chịu nói không nên lời — đứa bé này, chẳng lẽ luôn lo lắng..... không thể được sinh ra?

“Prince..... Cha giả thiết..... Con biết ta là cha con.” Snape vẫn thả cậu lên đầu gối mình chuẩn bị giáo huấn, đương nhiên anh sẽ không ra tay quá nặng, “Cha đã đồng ý cho con ở lại bên cạnh cha, cha nghĩ con phải biết cha sẽ không để cho con biến mất, cho dù là Merlin đứng trước mặt cha muốn cha buông con.”

“Cha!” Prince bị đánh hai cái vào mông, tuy không đau nhưng là rất xấu hổ, cậu chín tuổi không phải chín tháng a!

“Cha cho rằng con nên hiểu rõ?” Snape lại đánh hai cái.

“Được rồi, được rồi, cha! Con hiểu mà! Con cũng không dám nữa!” Prince cũng không chịu khóc hét rầm lên, “Nhưng là, cha, tin tưởng con, cha nhất định sẽ yêu ba ba!” Đáp lại cậu lại là một cái đánh, bất quá tâm tình Prince rất tốt, cậu cảm thấy cha tại trình độ nhất định sẽ thỏa hiệp với mình.

Vì vậy, từ tuần thứ 2 Prince liền bắt đầu nói cho Snape nghe những gì cứu thế chủ kể cho con mình cùng với giáo sư độc được nói cho con mình về Slytherin vinh quang — đương nhiên, cũng là bản chuyện kể trước khi đi ngủ,

“Hai ngỏif là tại ba ba năm thứ ba bắt đầu tiếp cận, trước đó..... Ba ba nói hai người căm hận nhau.” Prince cười hắc hắc nói, “Đương nhiên, cha phải biết rằng khi đó ta rất hoài nghi chuyện này bất quá bây giờ con tin — cha, ba ba nói khi ba ba mới vào học liền thấy cha nhìn, ba ba còn tưởng rằng cha muốn giết ba ba!”

“Cho nên con liền quay cong thành Vừa thấy đã yêu?”

“Uy! Đây là vì hai người nha!” Prince khiêu mi — động tác này không khác Snape bao nhiêu, “Năm thứ ba, Sirius trốn khỏi Azkaban sau đó tránh ở Hogwarts, cha mặc dù biết nhưng cũng không làm cái gì quá..... không thể vãn hồi, chính là ba ba còn cảm thấy cha sẽ đối với Sirius bất lợi..... Cho nên, ba liền bắt đầu giám thị cha,” Prince nhún vai, “Dù sao cha cũng là bảo vệ ba ba cho nên hai người bắt đầu liên tiếp đấu trí so đũa khí — cha, ba ba nói là sau đó cha yêu ba ba, con không phải đến thời kì mỹ diệu chứ?”

“Mỹ diệu?”

“Đương nhiên, trên thế giới này, trừ con ra, không có đứa con nào tận mắt thấy cha mình yêu nhau — hơn nữa, song thân đều là ba ba!” Prince nói rất khí thế, “Cha không biết là con kể chuyện trước khi đi ngủ cho cha sao?”

“Đã thành, con tính toán cái gì vương tử điện hạ?” Đối với Slytherin, không có Slytherin hiểu rõ bọn họ hơn, Snape lập tức hiểu rõ ám hiệu của con mình.

“Không cần cái gì, chỉ cần cha có thể đáp ứng con đuối tới ba ba là được, còn nữa — không cho phép cha lật tẩy cn!” Prince nhếch môi, đôi mắt to tính toán.

Vì vậy, khi Harry được đưa đến nhà Snape gia, Prince bắt đầu kế hoạch của mình — hắc, ai nói yêu trước mới kết hôn? Nhìn hai người cha của cậu — cũng đã có cậu, bọn họ đương nhiên đi vào trạng thái hôn nhân trước!

Cho nên khi Prince nhìn thấy Harry đã bỏ nhào vào ba ba tuổi nhỏ hô to “Ba ba”, cũng thành công dùng lí do “Vừa thấy đã yêu” lôi Harry đến — bất quá không sao, như vậy Harry sẽ biết mình tương lai yêu mến giáo sư độc được âm u là được, không phải sao?

Một nhà ba người quý dị ăn xong McDonald, vừa về tới trong nhà Snape đã để hai chai độc được lên mặt bàn sau đó ôm ngực nhìn hai cậu bé mắt xanh trước mặt.

“Nha! Không —” Prince cầm một lọ độc được về mặt thống khổ, “Cha, thật sự cần uống?”

“Cái này.....” Harry còn không biết một lọ trong đó là của mình, cậu chỉ là nhìn Prince mặt tràn đầy thống khổ có chút lo lắng, “Sna..... Severus, đây là cái gì?”

“Người không biết?” Snape thấp giọng nói, giọng nói trầm trầm, “Phía trên có chữ viết.”

11. Chương 11

“Là dinh dưỡng.” Prince bĩu môi, “Ba ba, cầu nguyện cha làm không có tăng thêm hương vị đặc biệt gì a, con thích không có hương vị hơn.”

“Không có hương vị?!” Harry sững sờ, “Độc được không phải đều có vị cổ quái sao?” Harry nhớ rõ Hermione từng nói, vị độc được không thể thay đổi, nếu không sẽ ảnh hưởng được hiệu.

“Ba ba!” Prince nhe răng, “Đó là trên sách nói, cũng không phải cha làm — cha có thể làm độc được vị nước mũi thành vị chocolate, ân... Nhưng là còn không tốt như không có vị, vị chocolate cũng không phải chocolate.....”

Chocolate..... Harry cảm thấy có chút..... Quái. Harry vẫn cho Snape là người thích làm độc được vị quỷ dị để tra tấn học sinh..... Người xấu?! Chính là..... Tựa hồ cũng không phải..... Dinh dưỡng..... Thoạt nhìn rất bình thường, thật là không có vị gì? Vẫn là..... Là vị chocolate? Nhìn Prince cầm độc được uống, Harry cũng có dừng khí uống bình độc được kia..... Ai?! Thật là..... Là vị chocolate!?

Harry mở to mắt nhìn Snape, nhưng là giáo sư độc được âm u cũng không có để ý, anh chỉ cầm lấy bình không sau đó nhìn cũng không nhìn Harry đến trước mặt Prince lấy đi lon Coca còn chưa uống xong trong tay cậu, bình tĩnh tới cực điểm nói: “Cái này, tịch thu.”

Tịch thu lon Coaca của con mình! Harry kinh hãi nhìn Snape, mình có nên ngăn cản Snape? Prince cũng là con của cậu a!

Harry còn chưa suy nghĩ cẩn thận, thân thể của cậu đã trước tư duy một bước bắt được tay Snape.

“Làm cái gì?” Snape nhìn xuống Harry.

“Em.....” Harry nghẹn lời, khi cậu ý thức lại thì cậu đã cầm tay Snape đang tại tiến hành “Tịch thu”, có phải là..... cậu cần giải thích? Chính là..... Giải thích cái gì? Harry bắt đầu chuyển mắt bởi vì cậu đang suy nghĩ một lý do thích hợp — đúng vậy, lý do, “Prince là con anh cũng không phải học sinh của anh, không phải là uống Coca sao! Như thế nào còn..... đến tịch thu?!”

Nha! Harry! Mình thật sự là quá tuyệt vời! Chính là như vậy!

“Như vậy, ta giả thiết Potter..... Ách, Harry, em có biết thành phần của vật này không? Hoặc là em cảm thấy thứ này đối thân thể thật sự mới có lợi? Cũng là em hy vọng..... Prince, tương lai Ách..... con của

em, sẽ biến thành một đứa bé không cao” Snape lại cao thấp đánh giá Harry, “Căn cứ vào..... Thân thể của em, ta nghĩ.....”

“Hắc! Prince chỉ là uống lúc này thôi!” Harry rất bất mãn, phi thường bất mãn, đặc biệt đặc biệt bất mãn! Cậu không phải không cao mà là vì cậu từ nhỏ dinh dưỡng không đầy đủ — chính là Prince không giống! Huống chi..... Huống chi Snape cũng đủ cao!

Vì vậy, Harry đáng thương hoàn toàn không chú ý tới, tại vô ý thức cậu đem mình cùng Snape kéo đến cùng một chỗ..... Cho nên nói, trên thế giới này, thứ có thể kéo tâm tình của cha mẹ lại gần nhau nhất — được rồi, là quan hệ cha cha chính là con.

“Rất tốt, chỉ lúc này.....” Snape cong khóe miệng, biểu hiện ra muốn cười nhưng nét mặt của anh vẫn rất âm trầm khiến Harry nhìn đã muốn đối nghịch, “Ngài cứu thế chủ có phải là cảm thấy lần này là lần thứ nhất, lần sau cũng là lần thứ nhất? Thật giống như..... ngài làm nổ vạc.”

“Đó không phải là lỗi của em!” Harry phản xạ có điều kiện phản bác Snape, không có sai, đó cũng không phải lỗi của cậu — nếu để cho cậu im lặng làm độc được, dù cho không thể đạt tới hoàn mỹ nhưng ít nhất có thể đạt tiêu chuẩn! Tất cả đều là Malfoy còn có anh ta — Snape, hai người bọn họ một cái quấy rối, một cái châm chọc làm cho cậu phân tán chú ý!

“Nha? Như vậy..... Là lỗi của ai?” Snape liếc nhìn Harry, thừa dịp cậu thất thần rút lon Coca, “Hiện tại, Prince, đi về phòng, con còn luận văn chưa hoàn thành.”

“Luận văn?!” Harry sợ hãi kêu.

“Nha, cha, được rồi, con biết 9h sáng mai giao cho cha.” Prince lên tầng, đi vài bước như nhớ ra cái gì đó, quay đầu nhìn hai người cha, “Đúng rồi, ba ba, hôm nay con làm luận văn, ba ngủ chung với cha đi! Đừng quấy rầy con!”

“Prince!” Harry tựa hồ..... Nghe được quyết định gì đó?

“Tốt lắm ba ba, dù sao mục tiêu của con là trở thành độc được đại sư còn trẻ hơn cha, luận văn với con mà nói không tính cái gì! Đây chính là mục tiêu ba định cho con!” Prince cười to — kỳ thật trong tương lai ba ba là muốn cậu trở thành ngôi sao Quidditch, về cái này, hai người cha của cậu còn luôn tiến hành một ít so sánh..... Ách..... Tham thảo có ý nghĩa, hiển nhiên, cậu yêu độc được, về phần Quidditch — Ha, cậu tự do bay có thể được, vì đuổi theo một quả cầu trong không trung bay tới bay lui, thật sự là quá choáng váng!

Vì vậy, Prince tại nội tâm đem ý kiến của ba ba làm Tầm thủ vô ý thức bỏ qua. Đương nhiên, Harry không biết rõ ý tưởng của đứa con tương lai mình, mà cậu càng không biết cũng bởi vì chuyện này tương lai cậu thường xuyên đấu tranh với hai cha con bọn họ — cái này thật đúng là thảm kịch của một Potter a!

Bất quá không quan tương lai như thế nào, hiện tại Potter — cứu thế chủ vẫn có giấc mơ đẹp làm cho đứa con tương lai của cậu trở thành ngôi sao Quidditch cho nên đối với mình ở tương lai hy vọng con trở thành độc được đại sư phi thường buồn bực, vì thế, cậu một mực rầu rĩ không vui đến trước khi ngủ.

Lúc ấy là 10h, Snape đúng giờ đổi đồ ngủ mà Harry còn ở trong phòng khách ngồi làm bài tập nghỉ hè.

“Potter, hôm nay ta đi thư phòng ngủ.” Snape lưu lại một câu xoay người rời đi — tuy anh cùng Prince đã nói..... Ít nhất sẽ cố gắng làm cho cứu thế chủ cùng mình có thể sinh con, nhưng là..... Được rồi, Snape lại một lần dùng bề quan bí thuật như hàng rào sắt thép.

“A..... Giáo sư, cái kia..... Em đi thư phòng.....” Đối với thiện ý của người khác, Harry phản ứng đầu tiên chính là phóng đại sau đó dùng thiện ý hồi báo, “Em là nói, em cũng không cần chiếm bao nhiêu..... Cái kia..... giường phòng ngủ quá lớn..... Vẫn là thư phòng thích hợp em..... Ha ha a.....”

Lần đầu tiên phát hiện Potter cũng “Hiểu chuyện” hai chữ này viết như thế nào, Snape quái dị nhìn Harry không nói gì.

“Cái kia..... Thư phòng ở nơi nào?” Harry tiếp tục hỏi.

“Ta nghĩ người chưa nghe hiểu ta nói gì?” Snape cũng không có ý định cho Harry sống khá giả vì vậy ngữ khí của anh cũng tự nhiên mà toát ra trào phúng, “Tai cứu thế chủ chủ hắc là không cần độc được trị liệu, cho

nên, đêm nay, người đi phòng ngủ.”

Snape thật sự là một hỗn đản!

Harry trừng mắt, hận không thể nhảy dựng lên lý luận — đúng vậy, bằng chiều cao của cậu, ngay cả đứng ở trên mặt bàn hoặc nhảy dựng lên cũng không có cách nào khác bày ra khí thế gì — bất kể nói thế nào, cậu lại cảm thấy rất uể oải, ít nhất..... Snape nói kỳ thật..... Là vì tốt cho cậu, không phải sao, chính là vì sao nghe vào trong tai khiến cho cậu muốn nổi giận a?

Không xen vào cứu thế chủ nữa, độc được đại sư cảm thấy mình cần kiến thiết tâm lý một lần nữa thì mới có thể chấp hành mệnh lệnh của con mình — theo đuổi một Potter?! Thật sự là rất đáng sợ! Cho nên..... hay là đi đọc sách cả đêm a..... Phải biết rằng, đáp ứng yêu cầu của con mình là một chuyện nhưng là đi làm lại là một chuyện khác, hơn nữa..... Anh xác thực không có bản lĩnh lớn như vậy, yêu Lily nhiều năm như vậy sao lại ra tay với con cô..... Đây quả thực là..... Thật là đáng sợ! Huống chi..... Tiểu hỗn đản đầu óc như cứt quai còn là một Potter!

Kỳ thật, Potter chính là danh từ của hỗn đản.

Snape xoay người vào phòng ngủ, ít nhất anh còn cần dùng đến phòng tắm trong phòng, không phải sao?

Harry đi theo Snape vào — đây là một chủ phòng ngủ rất lớn, ít nhất so với phòng ngủ của cậu tại nhà Dursley lớn hơn nhiều, mà hành lý của cậu từ lúc tới đây liền bị Prince cất kỹ, cậu cũng chỉ có thể đến tủ Snape lấy đồ ngủ của mình.

Mở ra tủ quần áo, Harry phát hiện quần áo chia làm hai bên, một bên là y phục của cậu — áo sơmi cùng quần jean vô cùng dài rộng của Dudley cùng với một ít trường bào cùng đồng phục của cậu. Bên kia treo quần áo của Snape — nhìn tất cả quần áo đều không sai biệt lắm, cậu còn tưởng rằng lão dơi chưa bao giờ thay quần áo a, bất quá hiển nhiên không phải, nguyên lai quần áo Snape trên cơ bản kiểu dáng đều không khác nhau lắm, chỉ là có cái sẽ nhiều nút hơn một chút, có cái ít nút hơn, nhưng tổng thể không có biến hóa quá lớn..... Còn có áo sơmi cùng màu suốt một ngăn ti!

Xa xỉ!

Harry bĩu môi, lấy ra áo to thùng và một quần to mập — cắt ống quần rất nhiều mới thành hiện tại coi như có thể mặc, được rồi, là cậu không có thời gian đi mua quần áo! Nhìn quần áo Snape vật liệu cùng chế tác đều tốt như vậy, Harry cảm giác mình thật sự là quá ủy khuất — cậu hẳn là tìm thời gian đi mua chút quần áo!

Không sai! Mặc những y phục rách rưới này chỉ sợ Prince sẽ cảm thấy mình rất nghèo..... Không, cái này thật làm cho người ta khó có thể tiếp nhận rồi! Bị con của mình ghét bỏ..... Harry lắc đầu, cậu nhất định phải mua quần áo mới — từ trong ra ngoài!

Hạ quyết tâm Harry ôm đồ ngủ của mình ngồi ở trên giường sững sờ, cậu còn phải suy nghĩ mình rốt cuộc nên làm như thế nào! Đầu tiên, cậu chỉnh lý tốt ý nghĩ của mình — Prince là con của cậu..... Điểm ấy cậu tin tưởng, liền nhìn đôi mắt cậu đã tin — Harry cũng biết rõ, cậu là một nam hài, không có cao như Ron cũng không có khuôn mặt tinh xảo như Malfoy, thậm chí cũng không thông minh, chính là cậu cảm thấy thứ duy nhất của mình để người khác thích là đôi mắt của cậu — rất đẹp, không phải sao?

Cho nên đối với ánh mắt của mình, Harry đặc biệt quen thuộc — nhan sắc, hình dáng, thậm chí lông mi uốn lượn! Mà con mắt Prince giống cậu như đúc!

“Răng rắc”, cửa phòng tắm mở ra, Snape đổi đồ ngủ mặt vẫn âm trầm: “Ta xong rồi.”

12. Chương 12

Răng rắc một cái, thiếu chút nữa Harry ngã — được rồi, đây đúng là lần đầu tiên cậu nhìn thấy Snape mặc đồ ngủ, nhưng là..... kiểu dáng đồ ngủ cũng quá..... Harry chớp mắt mấy lần, cậu không phải nhìn lầm chứ?

Kỳ thật cũng không trách Harry nghĩ như vậy, phải biết rằng, khác biệt duy nhất giữa đồ ngủ của Snape với quần áo bình thường chính là, quần áo bình thường thoát nhìn bó sát người một ít, đồ ngủ rộng hơn rất nhiều, chính là..... Nút thắt như cũ một mực cài đến cổ, nút cao nhất cũng sẽ không buông — nam nhân này, quả thực..... Không thể nói! Được rồi, có lẽ dùng từ này cũng không quá thỏa đáng, Harry nhún vai, nhưng là cậu vẫn cảm thấy, ngủ cần thoải mái, cho dù cậu còn bị nhốt trong găng cầu thang nhà Dursley cũng vẫn mười phần yêu mến nơi duy nhất cậu có thể không cần phải đi xem sắc mặt người khác mà nhắm mắt lại ngủ thì là phương pháp cậu có thể gặp mặt cha mẹ mình — tại sao phải làm cho mình không thoải mái a?

“Ta giả thiết mắt cứu thế chủ..... Còn có thể nhìn được?” Snape bình tĩnh nói, Harry lập tức liền xù lông, cậu run run sau đó hít sâu một hơi nói với Snape: “Giáo sư, ngủ ngon.”

Snape không nói gì, xoay người mở cửa.

Snape ngẩn người, đóng cửa rồi lại xoay người.

“Prince ở bên ngoài.” Độc được đại sư khô cần nói.

“Ách.....” Harry cũng sửng sốt, “Giáo sư, em nghĩ, nếu không..... Chúng ta nói chuyện?”

Nói chuyện? Cùng một Potter có cái gì nói được? Snape cũng không tin một Potter sẽ có năng lực tỉnh táo nói chuyện — được rồi, Prince cũng không phải là Potter, cậu bé là Prince, không phải sao? Anh đi qua kéo ghế ngồi xuống, cố gắng làm cho mình không cần phải châm chọc khiêu khích hoặc là trực tiếp cho cậu ta một bữa chú với Potter bé này: “Được rồi, Potter, xét thấy..... Đầu người đã có 1% không còn là cỏ lác, như vậy, ta có thể nói chuyện với người..... Về Prince.”

“Đúng vậy..... Giáo sư.” Harry nuốt nước bọt, cậu đem hết toàn lực không để cho mình xung đột với Snape — điều này thật sự là quá khó khăn, dù sao cậu chán ghét Snape giống như Snape hận cậu, mà..... Được rồi, cậu không biết vì sao đối với Prince cậu yêu, có lẽ..... Đúng là bởi vì cậu cần thân nhân huyết mạch tương liên cho nên Prince đến làm cho cậu nhìn thấy tương lai “đẹp”? Nha! Đẹp không đẹp cũng không phải trọng yếu, quan trọng là, Prince có ẩn ký thuộc về cậu, mà cậu bởi vì ẩn ký kia sẽ không tự giác đối với cảm giác của Prince phi thường mãn cảm..... Merlin a! Cậu thật muốn hét lên — nếu như..... Nếu như không phải Snape hẳn là rất tốt!

Đương nhiên, Harry tin tưởng, trong nội tâm Snape tuyệt đối so với mình còn tức — bất quá cậu không nghĩ đến Snape sẽ cùng với nữ nhân kiểu gì kết hôn rồi sinh con..... Nha! Không! Được rồi, trên thực tế chính là cậu cùng Snape sinh!

Harry hỗn loạn vụng trộm liếc Snape — con mắt thẳng nhìn bụng Snape..... Có lẽ..... Tương lai cậu thật sự phi thường cường đại, rõ ràng có thể làm cho Snape sinh con! Nha! Cái này thật đúng là quá tuyệt vời! Hắc, Harry, người quả nhiên là một Gryffindor! Không — không đúng! Từ từ! Đối phương chính là Snape a!

Được rồi, Harry hỗn loạn.

Snape nhìn cứu thế chủ cái gì cũng đều ghi tại trên mặt, thật sự cảm giác mình nên nguyên rửa cậu ta — chỉ có thể dùng Bế quan bí thuật làm cho mình tỉnh táo lại, Snape lại một lần khẳng định — tất cả Potter đều là hỗn đản.

Harry vẫn còn tiếp tục miên man suy nghĩ, cậu nghĩ như thế nào cũng cảm thấy đáng sợ, sau đó lại có một loại ảo giác mình phi thường vĩ đại — tiểu cứu thế chủ đáng thương hoàn toàn không biết mình sắp gặp phải cái gì.

“Dùng dùng não bọc đầy cỏ lác cùng óc giống như ba ba thân củ nước mủ của người miên man suy nghĩ.” Giọng Snape trầm thấp giống như một khối băng lớn làm cho Harry thoáng cái thanh tỉnh lại, lại là một lần so sánh thần kỳ mà Harry đương nhiên biết rõ đối phương đang giễu cợt mình — được rồi, xem tương lai anh ta sẽ vì sinh con cho mình, Harry nghĩ, cậu hẳn là dễ dàng tha thứ người này, dù cho..... Dù cho vẫn là cảm thấy rất rất..... Thông khổ cùng với..... Cổ quái.

“Vâng, giáo sư.” Harry nhẹ nhàng trả lời, cậu cố gắng làm cho mắt mình không cần nhìn Snape, sau đó bắt đầu nghĩ Prince của mình — hắc, nhìn cậu bé giống mình nhiều thế nào!

Cứu thế chủ Harry Potter cũng không phải là những động vật nhỏ Hogwarts khác, cậu tự mình đối mặt Voldemort trở thành cơn ác mộng bao nhiêu năm của thế giới pháp thuật, cũng từng vật lộn với tử xà sống nghìn năm, cậu đương nhiên biết rõ tương lai nguy hiểm đáng sợ thế nào, mà Prince đến cho cậu biết tương lai mình sống sót, chẳng những sống sót Có lẽ..... Cũng không có người vì vậy mà hy sinh! Như vậy..... Có phải là có thể nói, nếu như cậu hiện tại thật sự trở mặt với Snape, sẽ có ảnh hưởng rất lớn với tương lai? Ở trong nhà bà Cori, cậu nhìn không ít về điện ảnh cùng tiểu thuyết như vậy.

“Giáo sư..... Cái kia..... chuyện Prince, em nghĩ.....”

“Cái gì?” Snape cười lạnh.

“Là như vậy, giáo sư Snape, cái kia..... em nghĩ giáo sư cũng cảm nhận được, chỉ cần Prince khóc, em sẽ..... Ách..... Cảm thấy toàn thân khó chịu, mà giáo sư giải thích nói là huyết thống ẩn ký, e, nghĩ, cái này cũng là tương lai giáo sư với em..... Ân.....” Harry không quá nguyện ý nói ra lý do này nhưng là cậu lại cảm thấy chỉ có lý do này có thể nói được.

“Nha, nhìn xem, cứu thế chủ vĩ đại hiển nhiên trong đầu nguyên bản 99% cỏ lác hiện tại tiêu giảm đến 98%.” Snape nhướn mày, “Nếu như người cho rằng là như vậy, như vậy xác thực là như vậy.”

“Cái kia..... Giáo sư, nếu như..... Tương lai chúng ta không ở cùng nhau..... Thật sự..... Ách..... Sẽ làm Prince biến mất?” Harry chớp mắt, “Em ở nhà bà Cori nhìn một ít sách..... Nó viết về một ít thiết tưởng nhưng là em không nghĩ tới sẽ có người thật có thể xuyên qua thời gian — được rồi, em là nói pháp thuật rất thần kỳ.”

“Rất tốt, người đã có thể biết về vấn đề này, như vậy ta giả thiết..... Mấy quyển sách này người cũng có thể xem hiểu.” Snape huy động đũa phép lấy đến ba quyển sách dày, dừng một chút, Snape lại gọi tới một quyển từ điển, “Hy vọng..... Người có thể ở trong một tháng xem hết, sau đó lại nói cho ta biết người tính toán làm như thế nào.”

“Cái gì làm như thế nào?” Harry nhìn nhìn bìa sách, tên thoát nhìn cũng làm cho người cảm thấy rất tối nghĩa — có lẽ chỉ có chính cậu cảm thấy tối nghĩa, nếu như là Hermione nhất định sẽ say sưa đọc nhưng là cái này cũng không đại biểu cậu không biết nội dung bên trong hoặc là cậu không biết ý trong câu nói của Snape, “Giáo sư, chẳng lẽ..... giáo sư cảm thấy em sẽ không muốn Prince?”

“Nha?” Đúng vậy đúng vậy, Severus Snape, chớ quên trước mặt người chính là cứu thế chủ, hoàng kim nam hài Gryffindor, Potter thánh nhân, đương nhiên là một tên yêu mến “Hy sinh”. Snape bình tĩnh.

“Nếu như..... Em là nói nếu như,” Harry hít sâu một hơi, cậu tự nói với mình không cần phân cao thấp với Snape, “Giáo sư biết em sinh hoạt tại Muggle, trước..... Đúng vậy, em cái gì cũng không biết, em không biết mình là phù thủy mà không phải quái vật, cũng không biết cha mẹ mình là vì cứu mình mới hy sinh tính mạng, càng không biết — không biết mình là cứu thế chủ chết tiết gì nhưng là hiện tại những điều này cũng không quan trọng — giáo sư, em muốn nói, em không biết..... Không biết tại thế giới pháp thuật, nam..... Nam cũng có thể có con!” Harry đầu cũng không dám ngẩng lên, cậu biết rõ chỉ cần mình ngẩng đầu sẽ nhìn thấy Snape trào phúng, như vậy sẽ làm cậu mất đi tỉnh táo, “Chính là..... Chính là Prince xuất hiện, r, biết rõ cậu bé là con của mình, em biết rõ — loại cảm giác này..... Rất..... Ách..... Kỳ diệu. Em nghĩ giáo sư cũng sẽ có cảm giác Được rồi, em..... em muốn nói em cái gì cũng không biết!”

“Sau đó?” Snape nheo mắt, nghe một chút, nghe một chút, thánh nhân Potter nói gì! Nha, cái này thật đúng là..... tin lớn..... Từ thật quen thuộc a — quái vật!

“Ách!” Harry tựa hồ bị Snape bình tĩnh cùng ngữ khí trào phúng biến mất hù, cậu nhanh chóng nhìn Snape rồi lập tức cúi đầu, “Em..... Nếu như trước có người nói với em, em..... em trong tương lai sẽ cùng giáo sư..... Ách..... Em không phải có ý bất kính gì, chính là..... Chính là ý đó, trong tương lai em sẽ ở cùng giáo sư hơn nữa còn có một đứa con..... Em sẽ cảm thấy rất đáng sợ và sẽ hoàn toàn Ngăn chặn phát sinh chuyện này.” Harry dùng lực cắn răng của nói cho rõ ràng một chút, “Nhưng là, Prince xuất hiện, cậu bé sống sờ sờ, trong thân thể chảy máu của em,..... Đáng yêu, hoạt bát, tràn đầy sức sống — em nghĩ giáo sư hiểu.”

“Cho nên?” Không sai, dù thế nào không nguyện ý tin tưởng không nguyện ý thừa nhận đối phương nhưng là hài tử là sống sẽ động đậy, chảy máu của mình, trên người mang theo ẩn ký của mình, cứ như vậy xuất hiện, cần bản không để cho người khác gạt bỏ.

“Em, giáo sư, dù cho..... em vẫn là không thích giáo sư, em nghĩ để hai chúng ta ở cùng một chỗ, có lẽ chưa đến bốn giờ chúng ta nhất định sẽ nguyện rửa đối phương — nếu như em được cho phép vận dụng đũa phép chỉ vào giáo sư — cho nên.....” Harry gian nan nuốt nước bọt, “Cho nên, em nghĩ, vì Prince, chúng ta cho..... Dù cho..... Được rồi, kỳ thật em cảm thấy.....” Cậu cảm thấy cái gì? Harry thật sự không biết mình nên cảm thấy gì!

“Dù cho cái gì?” Chẳng lẽ..... Thánh nhân Potter tính toán không làm thánh nhân? Snape có chút phẫn nộ.

“Em muốn nói dù cho chúng ta cảm hận nhau nhưng vì Prince, ít nhất phải tranh thủ một cơ hội!” Harry hét lên, “Tương lai không thể biết trước, nhưng Prince lại là chân thật !”

13. Chương 13

Tương lai không thể biết trước.

Nhưng Prince lại có thật mà.

Snape nhai nuốt lấy hai câu này, không sai, xác thực như Harry nói, tương lai, đối với bọn họ mà nói đều quá mức xa vời — anh thiết kế qua tử vong âm u của mình sau đó cũng có thể đi đến chỗ Lily đã chết chuộc tội Chính là, kết quả này lại liên lụy đến một hài tử tồn tại hay biến mất.

Muốn nói đối với Potter có thể bình tĩnh không hề gợn sóng đối với Snape mà nói là không thể nào, cái này rất giống là người làm cho gió thổi qua mặt biển còn muốn mặt biển bình tĩnh an ổn nhưng là cũng có một điểm tốt là khi đối mặt cứu thế chủ Harry Potter, Snape có thể cố gắng suy nghĩ cậu bé còn là con Lily — có thể, con Lily, mà anh sẽ ở chung với con Lily..... Cái này còn khó chịu hơn so với việc giết anh.

Cho nên Snape trước mặt có hai con đường nhưng anh đã đáp ứng Prince, nói cách khác chỉ có một con đường có thể đi — vốn tưởng rằng cứu thế chủ rất khó thu phục lại không nghĩ rằng..... Anh nhú mày, vừa rồi nói chuyện..... Snape cảm thấy không nên thuộc về một Gryffindor “Quang minh chính đại” — đúng vậy, không nên xem thường một song mặt gián điệp, nhất là một song mặt gián điệp ưu tú thu hoạch tình báo, chỉ có vài câu hoặc là dấu vết để lại là họ có thể tìm được rất nhiều tin tức — Cứu thế chủ Harry Potter nói mấy câu để lộ ra điều làm cho Snape cảm thấy..... Hoàng kim nam hài tựa hồ cũng không phải..... Quang minh chính đại?

Rất tốt.

Snape cũng hiểu được hẳn nên theo những gì cứu thế chủ nói — dù cho cảm hận nhau nhưng là cho Prince một cơ hội sinh ra, cái này rất..... Bình thường. Mà Harry, vẫn tiếp tục nói.....

“Em không biết..... Không biết mình có thể có tương lai hay không, tất cả mọi người nói cho em biết hẳn là cùng cái kia..... Voldemort đáng sợ..... Nha, rất xin lỗi — đấu tranh, giết hẳn rồi sau đó trở thành cứu thế chủ xứng danh.....

“Nhưng là, trên thực tế trước khi gặp Hagrid em cái gì cũng không biết! Em không có đầu óc thông minh như Hermione, cũng không có gia đình hạnh phúc như Ron — đúng, giáo sư, giáo sư nói đúng, em tự đại lỗ mãng..... Nhưng là..... Em phải làm như vậy, bằng không em không có gì cả — cái gì cũng không có!” Harry càng nói càng kích động, “Hiện tại, hiện tại Prince là em – cậu bé là thân nhân của em, em chỉ có Prince..... Giáo sư không biết..... Không biết em đối mặt quái vật mặt rắn kia như thế nào..... Em thấy em sẽ chết!

“Nhưng là em không..... Sau đó em lại một mình đối mặt tử xà — Ha, em lại là một người nói xà ngữ! Nó thật sự một điều trên đũa đáng sợ, không phải sao?” Harry nắm tóc của mình, hận không thể nắm những sợ hãi kia vứt đi, “Khi tử xà cắn tay em, em cảm thấy..... em có thể chết như vậy — ít nhất em còn cứu Ginny..... Ginny có cha mẹ và anh em yêu thương..... Mà em..... Ngoại trừ người di thống hận cùng với anh họ yêu đánh em thì không có gì cả..... Không! Em hiện tại có Prince!” Harry đứng lên, vừa vặn có thể nhìn thẳng vào Snape ngồi trên ghế, “Giáo sư, em không muốn quản giáo sư nghĩ như thế nào, nhưng là — em không có khả năng để Prince biến mất! Đúng! Tuyệt đối không thể.....”

“Rất tốt, ta nghĩ chúng ta đã nhận thức chung.”

“Để Prince biến..... Giáo sư nói cái gì?” Harry nói quá nhanh thế nên bị sắc bởi nước miếng của mình.

“Ta nói chúng ta nhận thức chung.” Snape nhú mày, đối với những tin hôm nay anh thu được, anh cần một thời gian tương đối dài để tiêu hóa — kể cả..... Cứu thế chủ nói..... Về một ít..... Vấn đề nhỏ.

“A..... Giáo sư, chúng ta..... Ít nhất ở trước mặt Prince hòa bình ở chung, hơn nữa..... Nếu là ở chung, cũng là vì Prince, em nghĩ, chúng ta ít nhất đem cảm hận..... Trước để xuống.” Harry hít sâu, “Em sẽ..... Tận lực không chế mình..... Đúng vậy, không chế — tỉnh táo, tỉnh táo.” Nhưng mà có tỉnh táo thì cậu vẫn là Gryffindor cho nên chỉ có thể cố gắng khiến mình hoàn toàn không đếm xỉa đến Snape trào phúng — đổi lại bình thường, chỉ cần là Snape nhướn mày cậu sẽ lập tức dựng thẳng gai trên người mình — tựa như một con nhím nhỏ, nhưng trên thực tế, cậu chỉ là muốn mình..... Không bị thương tổn.

Snape nặng nề thở, điều chỉnh ngọn đèn trong phòng sáng lên một chút: “Hiện tại người có thể xem những sách này.....” Snape đứng lên nhìn cửa ra vào, lại vung đũa phép biến cái ghế mình vừa ngồi thành một cái giường nhỏ, lấy một bộ chăn và gối đầu tới, “Đêm nay, người ngủ ở đây.”

“Dạ!” Có lẽ là lần đầu cảm nhận được Snape thiện ý, Harry cảm thấy là lạ, cậu lập tức ôm bốn quyển sách thật dày đến trên giường nhỏ — giường nhỏ của cậu, còn là Snape chuẩn bị, thật thần kỳ — Harry nhún nhún, giường không phải ván gỗ, mềm nhũn co giãn, tốt hơn cái nhà bà Cori!

Xét thấy tâm lý oán hận với Potter, Snape cũng không quản Harry mà triệu hoán đến một quyển sách độc được chạm rãi đọc, cũng thỉnh thoảng đánh dấu phía trên, bút viết phát ra tiếng sần sật, trong phòng yên tĩnh, thật sự..... Rất bình tĩnh.

Không ai châm chọc khiêu khích, Harry cảm thấy ở chung cũng không khó chịu như vậy, sở dĩ phản cảm Snape như vậy nguyên nhân phần lớn là địch ý không có lý do cùng với châm chọc khiêu khích của đối phương, điều này làm cho cậu cảm giác mình cái gì cũng sai, mà trên thực tế cậu vì để phù thủy mau chóng tiếp nhận mình, cậu có thể trả giá bất kỳ vật gì — nhiệt tình, pháp thuật thậm chí..... Tính mạng.

Không có người biết rõ, Harry Potter chính là một người tự ti. Harry khuyết thiếu tự tin cũng khuyết thiếu dũng khí, cậu có thể cái gì cũng không để ý nhưng là cậu cần phải có người — có một người có thể tiếp nhận thế giới của cậu, dù cho vì thế giới này trả giá tất cả, bởi vì, “Tiếp nhận” thứ cậu thiếu hụt. Cho nên, cậu dùng lực bắt lấy bất luận thiện ý nào, bất luận bàn tay có thể cho cậu ấm áp nào, dù cho những thứ đó chỉ là vì cậu là “Cứu thế chủ”, chính là cậu cố gắng, cậu tận lực.

Nhiều sách như vậy đối với Harry mà nói rất khó khăn, cậu không phải những phù thủy từ bé đã tiếp nhận sự giáo dục cao cấp cũng không phải Hermione có thể tiếp xúc đến các loại sách vở Muggle, cậu chỉ là một..... Được rồi, một nhóc con đáng thương, được người di thương cảm mà thu dưỡng, không cần sách vở cũng không cần đồ chơi gì, thậm chí ngay cả bạn cũng không cần!

Một lần một lần đảo từ điển — cái này nếu dĩ vãng Harry đã sớm không nhìn được nhưng là bây giờ cậu phải hiểu những từ ngữ không hiểu này!

Cái này quan hệ đến Prince!

Harry một bên động viên mình, một bên lại tra một danh từ — danh từ thật khó hiểu, cậu căn bản không biết cái gì..... “Ma lực truyền thừa trong huyết mạch”, cái này..... Thật là kỳ quái! Harry chậm rãi sờ cổ tay của mình, phía dưới chính là mạch máu của cậu, mà bên trong là máu..... Cũng có ma lực truyền thừa của cha mẹ cậu?! Như vậy..... Prince cũng như thế?

Ôm sách, Harry thất thần, trong đầu của cậu miêu tả hình tượng cha mẹ từ những thứ ít ỏi mọi người nhắc tới, giờ phút này cũng không tồn tại — bọn họ..... Còn sống..... Ngay tại trong máu của cậu! Harry, kéo dài tính mạng bọn họ, kế thừa ma lực của cha mẹ, cũng được cha mẹ yêu và đặt lên nhiều nguyện vọng..... Như vậy..... Prince..... Cũng kéo dài tính mạng của mình!

“Cốc cốc cốc!”

Harry bị chính mình cảm động thì đột nhiên vang lên tiếng đập cửa, cậu nhìn Snape, hiển nhiên, giáo sư độc được không muốn mở cửa, ngay cả đũa phép cũng không muốn cầm, Harry thở dài, buông sách chạy ra

mở cửa — là Prince.

“Nha! Làm sao vậy?” Harry vừa thấy Prince liền cười, cậu không thể ức chế cong khóe miệng, đây quả thực làm cho người ta cảm thấy không thể tưởng tượng nổi — cho dù cậu là một cậu bé sáng sủa cũng tuyệt đối không nguyện ý cười như vậy, mà Prince quả nhiên mang đến năng lượng vui vẻ cho cậu.

“Ba ba, con muốn ngủ với hai người!” Prince cọ đầu trong ngực Harry, “Con còn mang theo gối đầu bé của con!”

“Ách.....” Harry quay đầu lại nhìn Snape.

“Oa, ba ba, cha đã chuẩn bị tốt giường nhỏ cho con?!” Prince lướt qua Harry chạy đến trên giường nhỏ mới thuộc về Harry lăn, “Chính là con còn muốn ngủ cùng hai người.....” Prince ngược lên, đôi mắt xanh to tròn chớp chớp, “Cho tới bây giờ con còn chưa ngủ cùng ba ba vị thành niên cùng cha tuổi trẻ không thích gọi đầu!”

“.....” Harry chớp mắt.

“.....” Snape thả bút xuống, nghiêm túc nhìn Prince, khóe miệng co giật.

Phải biết rằng, tất cả mọi người — tất cả phù thủy đều không cùng “Ba ba chưa trưởng thành cùng với cha tuổi trẻ không thích gọi đầu” ngủ chung!

Harry cảm thấy cái này nhất định là lỗi của Snape — ít nhất là lỗi Snape tương lai, đều là giáo sư giáo dục con thành loại này..... Sâu sác..... Con mọt sách..... Được rồi, tư duy có chút..... Kỳ quái!

Nhưng mà Snape đương nhiên biết rõ đây là Prince cố ý — tuyệt đối là cố ý!

Prince nhếch môi cười bò lên giường, ngồi vào chính giữa, lại vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh mình: “Ba ba, tới đây đi, con muốn nghe kể chuyện!”

“A..... Tôi.....” Harry nhìn chỗ trống, nhìn Snape bên cạnh — rất tốt, giáo sư độc được bình tĩnh, thoát nhìn còn..... Không sai, Harry hít sâu một hơi, chậm rãi bò lên, hơn nữa cố gắng làm cho giường lò xo to lớn này không rung động hoặc là..... Lắc lư?

“Cha! Ba ba!” Prince đợi cho Harry ngồi xong lập tức bắt lấy tay hai người để hai người nắm tay — cậu bé đương nhiên sẽ không đi nhìn tay Snape không ngừng rút cùng tay Harry phát run, “Con thật sự là rất yêu hai người!” Làm tốt lắm! Prince! Không hổ là tiểu vương tử — Prince tại nội tâm cổ vũ mình sau đó một bên một cái, lại là hôn thật kêu trên hai má, “Ba ba, kể chuyện cho con nghe a, Muggle cũng được.....”

“Chuyện?” Harry gian nan đem tay bị cầm co lại đến nhỏ nhất, nhưng là cậu đương nhiên còn chú ý con mình nói gì, “Ba..... Chưa từng nghe chuyện trước khi đi ngủ a.....”

“Cái gì cũng được!” Prince quơ quơ tay của cậu.

“A.....” Harry nghĩ nghĩ, “Ba thật sự.....” Harry còn chưa nói xong “Không biết kể chuyện” liền bị ánh mắt sắc bén của Snape dọa- hắc! Cậu biết nói cái gì!? Sao anh ta không kể! Harry trừng lại nhưng hiển nhiên mắt của cậu không tốt, hoàn toàn không có cách nào làm cho đối phương tiếp thu đến phần nộ của cậu hoặc là đối phương tiếp thu đến lại hoàn toàn không thêm để ý.

“Ba ba.....” Prince bắt đầu làm nũng.

“Ách..... Được rồi.....” Đối với cái nhìn chăm chăm Harry sẽ phản kích nhưng là đối với làm nũng, cậu lại bại hoàn toàn.

14. Chương 14

Chưa từng nghe qua chuyện gì cũng không còn làm cho Harry nghĩ nửa ngày, rốt cục kể cho Prince nghe chuyện về tử xà cùng với Tom Riddle, cậu cũng không phải một người có sức tưởng tượng phong phú cho

nên khi kể chuyện cũng không để nhân vật khác — dù sao, cậu còn không có học được loại “Từ trước, có một cậu bé, cậu bé ấy như thế nào như thế nào” mà tự mình miêu tả cho nên chỉ là dùng “Ba” để thay thế “Cậu bé”.

“Lockhart là một bao cỏ chân chính.” Harry nói đến đoạn xuống đường ông nước có nhiều lần đều bởi vì Lockhart mà cười, Snape tựa hồ cũng hiểu được cho nên anh cũng không có đánh gãy Harry kể — đương nhiên, đến cùng có cảm thấy buồn cười hay không cũng chỉ có Snape biết .

“Hắc, như vậy ba ba gặp được cái gì?” Prince mở to mắt, “Chỗ đó thật là mật thất Slytherin?”

“Giống như là phòng Slytherin bỏ đi.” Harry bĩu môi, “Ngoại trừ những pho tượng rắn thật to thì là những đường ống đầy tro bụi với đồ bỏ đi dưới mặt đất, tất cả đều là xương — chuột , sau đó ba liền cùng Ron đi vào bên trong, lại gặp được hai con rắn quấn nhau, nó là một cái cửa, đi vào sao..... Ba thấy đến ai, con đoán đi.”

“Ai?”

“Tom Riddle.” Harry có chút kích động, “Anh ta vẫn là tại lừa gạt ba – anh ta là một tên lừa gạt, con biết Hagrid không phải hung thủ đúng không? Đương nhiên ba cũng ghét nhện tám mắt bác ấy nuôi — thiếu chút nữa ăn ba cùng Ron nhưng Hagrid cũng không phải là người có ý xấu.” Harry lấy đùa phép, ở trong không khí viết lên mấy chữ cái — Tom Marvolo Riddle, “Nhìn xem, đây là trò chơi sắp chữ rất rất ngu xuẩn – anh ta chính là Voldemort!”

Snape nghe tên lại nhìn thấy những chữ cái kia, không khỏi run lên, bất quá rất nhỏ bé, hoàn toàn không bị phát giác.

Harry vẫn tiếp tục: “Là anh ta hấp dẫn Ginny cho cô bé hoàn toàn tin tưởng mình sau đó hút đi sinh mệnh lực của cô bé — điều này rất đáng sợ!” Harry giận dữ, Ginny không nên bị đối đãi như vậy, cô bé đáng giá được thứ tốt nhất, cô bé là con gái út nhà Weasley, có được gia đình hạnh phúc nhất, đương nhiên cũng nên thời học sinh có hạnh phúc, “Ba đương nhiên sẽ không để cho anh ta thực hiện được – anh ta sẽ giết chết người vô tội — cho nên ba không có đáp ứng đề nghị của anh ta, kỳ thật anh ta cũng không còn đề nghị tốt nào đúng không?” Harry đùa cợt cười cười, “Cho nên, anh ta là hậu đại của Slytherin nên đương nhiên có thể gọi tử xà tới giết ba, ba nghĩ anh ta khẳng định rất yêu mến quái vật kia!”

Tử xà?!

Đồng tử Snape co rút.

Prince nghe say sưa.

“Sau đó..... Ba thiếu chút nữa chết, nọc tử xà rất độc!” Harry nhẹ nhàng nói, “Về sau Fawkes đến, nó rất xinh đẹp, nước mắt của nó trị cho ba.....”

“Con đã thấy Fawkes..... Nó hót rất hay.....” Prince nheo mắt, “Albus nói Fawkes là phượng hoàng ngẫu nhiên sẽ đùa dai, ba ba, con nghĩ nó nhất định là kéo ba bay thật lâu mới đi ra ngoài mật thất kia.....”

“Ách..... Đúng.” Harry đảo mắt, “Nha, Prince, con nói Fawkes có ý đùa ba?”

“Được rồi, nên ngủ.” Snape đột ngột chen vào, “Ta giả thiết..... Cứu thế chủ hy vọng đứa con tương lai của mình..... Suy dinh dưỡng hoặc là..... không cao, hoặc là..... Chỉ số thông minh thấp, phát dục chậm chạp?”

“Hắc! Đó cũng là con của giáo sư a!” Harry phẫn nộ rít gào, hiện tại có thể nói trong đầu của cậu đều là Mandrake nhưng không thể nói con cậu không thông minh! Bởi vì..... Prince là vương tử, vương tử đều là thông minh, thiện lương và dũng cảm!

“Được rồi, như vậy nếu như Prince còn không ngủ sớm, sẽ tạo thành..... Những hậu quả đáng sợ kia.” Snape cao thấp đánh giá chiều cao của cứu thế chủ, trên mặt thậm chí còn mang theo một tia đồng tình.

“Cha!” Prince làm nũng với Snape, vì vậy, độc được đại sư vĩ đại không nói gì nữa, hiển nhiên..... Anh cũng không nguyện ý nguyên rửa con mình.

Rất tốt, thế giới an tĩnh! Harry trước tiên để Prince nằm xuống, lại đắp chăn cho Prince, dịch dịch góc chăn rồi mới nằm xuống. Nhìn hai cậu bé nằm xong, Snape phát tay tắt đèn.

Vừa rồi những gì cứu thế chủ nói làm cho Snape biết rất nhiều anh chưa rõ ràng — cứu thế chủ năm trước một mình đối mặt tử xà mà Dumbledore hoàn toàn không có lộ ra tin tức! Merlin quái vật tọa kỵ! Đó là tử xà mà không phải con rắn nhỏ nào! Cho dù là phù thủy trưởng thành đối mặt tử xà cũng không có bao nhiêu phần thắng, mà cứu thế chủ rõ ràng một mình đối mặt nó thậm chí còn còn sống — không, cậu ta còn giết tử xà, còn giết chúa tể hắc ám..... Không, đây không phải là chúa tể hắc ám, đây chẳng qua là chúa tể hắc ám Một bộ phận, đúng, một bộ phận..... Anh nghĩ tới chuyện “Trường sinh linh giá” Prince đã nói với mình, điều này hiển nhiên cũng là cứu thế chủ tương lai kể cho Prince nghe mà Prince cũng chỉ biết rõ những trường sinh linh giá tà ác khủng bố là cái gì mà thôi, không nghĩ tới..... Nguyên lai, năm trước cứu thế chủ đã giải quyết một cái!

Đầu Snape bắt đầu vận chuyển, anh cũng không phải là một Gryffindor xúc động cho nên anh nhin xuống không trào phúng cứu thế chủ, cũng nhin không đi tìm Dumbledore nhưng cái này không chứng minh anh sẽ không đi tìm Dumbledore — chuyện này..... Anh cần tính sổ với lão ong mật! Phải biết rằng Potter là con Lily, mà Dumbledore, ông ấy đáp ứng rồi!

Kỳ thật trong lòng Snape rất rõ ràng một điểm, đối với Lily, anh yêu cô ấy nhưng cũng không muốn giữ lấy cô, đối với anh, cô giống như là mặt trời xa không thể chạm, chói mắt, đáng giá sùng bái, như vậy anh sẽ đem hết toàn lực giữ gìn cô, dù cho, cô đã chết. Như vậy, Harry Potter là con Lily, hơn nữa..... Được rồi, cái này thật đúng là làm cho người ta nhức đầu — cho nên anh hẳn là làm cho cậu ta an an toàn toàn lớn lên mà như Dumbledore làm, quả thực không khác làm cho cậu đi chịu chết!

Sau đó..... Anh nên suy nghĩ một chút, về tử xà..... Đúng vậy, tử xà, một tử xà chết..... Có lẽ, ngày mai anh nên gọi Potter đi xem mật thất!

Snape càng nghĩ càng cảm thấy được nhưng là lại sợ Dumbledore muốn vợ vết thân thể tử xà — bất luận thứ nào anh cũng cảm tức.

Được rồi được rồi, Dumbledore, Albus Dumbledore — Snape nghĩ, anh sẽ không để cho ông ta sống khá giả có lẽ nên cho ông ta mấy phiền toái, tỷ như..... nói cho con chó cùng con sói kia? Không có, bọn họ chính là môn sinh đặc ý của ông ta, như vậy chó săn một khi có chuyện gì, không phải ông ấy nên ra mặt hỗ trợ sao? Rất tốt rất tốt, cứ làm như thế a!

Vì vậy, Snape hoàn toàn không biết mình rốt cuộc có quyết định đáng sợ gì càng không biết quyết định này trong tương lai sẽ mang đến bao nhiêu phiền toái.

Bất quá, phiền toái trước mắt quả thật làm cho Snape cảm thấy rất phiền toái — Prince một tay cầm tay anh một tay cầm tay cứu thế chủ nói cái gì cũng không chịu ngủ, tiểu vương tử mở to mắt nhìn anh, trong đôi mắt xanh viết “Cha không ngủ con không ngủ” — lập tức sẽ là 11h , anh cũng không thể cho Prince ngủ muộn như vậy, không có một chút chỗ tốt cho hài tử phát triển!

“Ngủ!” Snape há miệng nói — anh không có phát ra tiếng bởi vì không cần, anh không có tất yếu vì..... con đỡ đầu mà “Che tai” cho cứu thế chủ, hoặc là truyền âm cho Prince, hiển nhiên, ma lực dao động hoàn toàn sẽ làm cứu thế chủ tỉnh táo, đương nhiên cái này cũng không làm anh lo lắng, dù sao..... Gryffindor lỗ mãng, người không thể trông cậy vào bọn họ có thể giống Slytherin đi cảm thụ pháp thuật.

Prince cười nhắm mắt lại, bất quá cậu bé vẫn cầm tay hai người cha của mình.

Ban đêm, một nhà ba người ngủ thật sự rất ấm áp — đương nhiên, sự ấm áp này cũng chỉ là Prince cảm giác mà thôi, hoặc là nói..... Là cố gắng của cậu?

Trở mình, Prince vụng trộm mở ra một khe nhỏ — rất tốt, ba đang ngủ..... Cong khoe miệng, cậu lại lật lại, lại vụng trộm mở mắt kia – Rất tốt, cha cũng đang ngủ! Lại xoay người, Prince làm cho động tác của mình rất mạnh — quả thực rất tốt, bọn họ cũng không tỉnh!

Không, Prince, không cần phải đặc ý quên! Nam hài tự nói với mình sau đó ngừng thở, vụng trộm mở chai thuốc nhỏ giấu ở trên cổ ra quơ quơ, đợi khoảng chừng mười giây cậu mới thở dài một hơi, thở gấp đứng dậy — bất quá cậu không lo lắng sẽ làm hai người cha tỉnh lại, không phải cái này rất tốt sao chứ?

Prince cẩn thận đứng lên, sau đó ôm gối đầu của mình, nhẹ nhàng đi ra chủ phòng ngủ.

“Hường thụ giấc ngủ a hai cha thân ái.” Prince quơ quơ độc được trong tay – cậu rất cuộc biết đồ chơi này..... Ách..... ba ba tương lai cho cậu đồ chơi này dùng làm gì.

Tiểu vương tử vui vẻ chạy về phòng mình đóng cửa lại, cậu cũng không muốn biết rõ qua bốn giờ trời sáng hai ba ba sẽ táo bạo như thế nào — có lẽ Harry sẽ như một con rồng phun lửa mà Severus sẽ như lạnh như băng nha?

Dù sao..... Chuyện hai người bọn họ liên quan đến cậu cũng không lớn, không phải sao? Cậu hẳn là bổ sung giấc ngủ, nghỉ ngơi thật tốt!

Được hiệu đại khái có thể duy trì liên tục hai giờ, mà hai giờ sau, Prince tin tưởng hai người cha của cậu đã sớm ngủ say cho nên cậu có thể an tâm ngủ ngon giấc.

Nha! Harry ba ba mới chỉ có 13 tuổi a! Tiểu vương tử ôm lấy mặt hồng hồng xoay người, dĩ Hermione nói không thể ngủ chung quá sớm, chính là..... Cái này có tính giúp ba ba sớm kết hôn hay không? Ai nha..... Không thể, mình năm nay mới 9 tuổi, nói cách khác tại năm 2012 mình mới chín tuổi..... Cho nên nếu như hai người bọn họ hiện tại ngủ chung..... Nếu là có em bé thì làm sao bây giờ? Vậy em bé sẽ không phải là mình? Nếu như không phải là mình thì làm sao bây giờ? Nha! Mình nên thả một bữa nghe trộm trong phòng cha! nếu như không có “Ân ân a a” thì sẽ không có em bé! Nha! Mình thật sự là rất xấu rồi..... A..... Xấu được như thế có, mình thật sự là quá thông minh! (Ôa bé Prince đáng yêu quá)

Tiểu vương tử lăn trên giường to của mình sau đó nhắm mắt lại, trong giấc mơ, cậu nhìn thấy tương lai hai người cha của cậu.....

15. Chương 15

Snape chưa từng ngủ an ổn như vậy — trong giấc mơ anh luôn đi trong sương mù, chung quanh là những cơn gió lạnh như băng bao vây lấy anh làm cho anh không có cách nào lao ra, đồng dạng cũng làm cho người khác không có cách nào đi tới, chính là chỗ sâu trong nội tâm anh cũng không thích như vậy, anh muốn có ánh mặt trời ấm áp, cũng muốn có tầm mắt sáng ngời, càng muốn..... Có một gia đình ấm áp, chính là điều đó so với nằm mơ còn khó, hơn nữa..... Anh cũng không cho phép chính mình có mặt mềm mại như vậy..... Không, bây giờ là mơ, cho nên anh có thể đạt được thứ anh muốn! Cho nên..... Anh cảm thấy ấm áp và sáng ngời, thật giống như khi còn bé vụng trộm nuôi một con mèo nhỏ, mềm, nhẹ nhàng liếm tay anh..... Trong khi mơ Snape khép cánh tay, ôm lấy thứ ấm áp trong lòng, rất tốt, anh yêu giấc mơ này.

Harry vẫn dùng một loại tư thế ngủ không có cảm giác an toàn, Harry cuộn thành một hình tròn — tư thế như vậy có thể tận khả năng tiết kiệm không gian khi ngủ có thể làm cho cậu càng thêm an toàn, nếu như..... Dudley từ bên ngoài mạnh mẽ kéo cậu ra đập thì từ phía sau lưng nhận mà không cần làm cho bụng hoặc là mặt chịu tội. Mà cậu vô luận ở đâu Harry cũng cuộn mình lại làm cho mình nhỏ hơn — phải biết rằng nguyên bản cậu cũng nhỏ, co lên thì giống một con mèo, đương nhiên, so với mèo thì lớn hơn một chút nhưng là cái này cũng đủ để nói rõ cậu..... bé? Được rồi, xác thực rất nhỏ. Nhỏ đến mức Harry có thể bị Snape đơn giản ôm vào ngực.

Thời gian trôi qua luôn rất nhanh, nhiều khi ở bạn không chú ý nó liền chạy trốn, không tin bạn có thể tại lúc trắng sáng nhô lên nhắm mắt lại nằm xuống sau đó chờ đến khi bạn mở to mắt, ban đêm không thấy tầm hơi.

Cho nên, nhà ba người cuối Đường Bàn Xoay cũng vậy, trăng ôn nhu sáng lên, nó còn chưa nghênh đón bao nhiêu người ngưỡng mộ thì mặt trời đi ra, vì vậy nó chỉ có thể không thấy bóng dáng — đương nhiên, ngoại trừ trăng sáng không thấy bóng dáng, đối với nhà Snape cuối Đường Bàn Xoay còn có chuyện đáng sợ hơn.....

“Oa a!”

“Đáng chết!”

Đương nhiên, tiếng thứ nhất là tới từ cú thể chủ kêu sợ hãi, tiếng thứ hai là giáo sư độc được rít gào.

Đồng hồ sinh vật của Harry rất đúng giờ làm cho cậu ở 6h mở mắt ra sau đó..... Harry hét lên — Merlin gối đầu! Mình ngủ ở trong ngực Snape!

Snape một sáng sớm đã bị một tiếng sư tử rống đánh thức, mở mắt ra sau đó..... Anh mắng một câu — Merlin chần bồng! Mình ôm cú thể chủ vĩ đại ngủ một đêm!

“P..... P..... Prince đâu?!” Harry chuyển người cố gắng co lại nhỏ hơn..... Nhỏ hơn một chút.

“Chết tiệt!” Snape chỉnh lại tóc, “Princw khẳng định ở trong phòng mình.” Chết tiệt anh không nên dung túng tiểu hồn đản này! Tốt, tốt! Tiểu vương tử của hắc xác thực là một Slytherin!

“Princw..... Không phải tại.....” Harry cúi đầu nhìn giường, lại nhìn nhìn Snape, lại nhìn cửa, “A..... Prince trở về phòng thay quần áo? Nha, Prince thức dậy thật là sớm.” Harry bĩu môi sau đó dùng cả tay cả chân bò xuống giường, “Cái kia..... Em dùng phòng tắm.....”

“Hừ.” Nặng nề phun ra, Snape không đáp lại Harry, anh tính toán đến phòng ngủ tìm Prince hỏi một chút..... Được rồi, không thể nói là hỏi, hắc là — cảnh cáo, không sai, anh muốn đi cảnh cáo tiểu hồn đản này! Nha, được rồi, có lẽ thủ đoạn phi thường Slytherin, nhưng là..... nội dung..... Thật sự là quá Gryffindor!

Harry cầm quần áo đi vào phòng tắm, cậu cảm giác mình phải suy nghĩ một chút — không, hắc là thôi miên, không sai, chính là thôi miên! Harry cố gắng làm cho mình quên mất buổi sáng hỗn loạn này, cái gì ôm vẫn là bị ôm ngủ các loại, không cần nhớ kỹ — đúng! Mình không cần phải nhớ kỹ cái này!

Đánh răng, rửa mặt, thay quần áo..... Sau đó lại nhìn gương..... Có thể tiến hành coi như là khá lắm rồi, sẽ không quá mất mặt..... Đúng, nhất định phải để Prince đem mình thành đối tượng sùng bái mới đúng! Harry Potter nắm tay gào rú trong lòng.

“Nha! Nha nha! Cái kính thật đáng sợ a! Trời ạ trời ạ! Mái tóc không xong kia a!” Đột nhiên, một cái thét lên vang lên, Harry lại càng hoảng sợ.

“Uy! Nam hài, cậu xem chỗ nào đó!” Thanh âm lại vang lên, Harry nhìn xung quanh, rốt cục, ánh mắt nhìn lên gương, “Đúng! Nam hài, nhìn ta, ta chính là cái gương trước mặt cậu! Hắc, cậu có thể gọi ta ‘Mặt Noel’, đương nhiên cậu muốn gọi ta là ‘Mặt đường thân ái’ cũng được.”

“Ách.....” Harry nuốt nước bọt, cậu trừng cái gương — được rồi, mặc dù cậu biết rõ cái gương có thể nói, chính là cái này..... Harry cảm thấy..... Đáng sợ! ‘Xin chào Mặt Noel.’

“Nha, xin chào cậu bé, cậu tên gì?” Cái gương cười hắc hắc nói, “Ta ngày hôm qua bị cấm nói, cậu biết đây nó chính là một chú ngữ thật đáng sợ, nha, ngài Snape lúc ở nhà ta cũng không dám nói, cậu biết không, nói chuyện với Snape ta sẽ bị chia năm xẻ bảy! Đương nhiên..... Ta biết rõ ngài ấy còn có thể khôi phục ta như lúc ban đầu, chính là rất khó tiếp thu a..... Nha! Ô ô ô..... Nam hài, đến đây đi, tóc cậu, đúng, dùng một bùa chú thuận hoạt được không? Van cậu, khiến chúng nó thành thật một chút!”

“Ách..... Tôi không biết dùng.....” Không thể không thừa nhận, cậu cũng không phải là một học sinh tốt, Harry có điểm hổ thẹn.

“Hắc! Cậu chính là một phù thủy a nam hài!” Cái gương Mặt Noel hét rầm lên, “Cái chú ngữ này ta nghe nói qua, đúng vậy, là Prince dùng, cậu bé nói..... Nói cái gì a..... Ta..... Ta đã quên! Trời ạ! Ta quên..... Nha — không —”

Harry đột nhiên bắt đầu đồng tình Snape. Đối mặt một cái gương có tổ chất thần kinh như vậy..... Anh ta rốt cuộc chịu được như thế nào? Chẳng lẽ mỗi ngày nghe cái gương thét lên? Thật sự là rất đáng sợ!

Cho nên Harry thật là một cậu bé đáng yêu và đơn thuần. Cái gương nếu không phải mỗi ngày bị Snape giầy vò đến một câu cũng không nói được, như thế nào lại..... Gặp một người liền bắt đầu thét lên a?

Bất quá, xem ra trong một thời gian ngắn, Harry sẽ không biết thấy rõ vấn đề này .

“Chết tiệt!” Cửa phòng tắm bị mở ra, Snape lạnh lạnh nói, “Nếu như ngươi tính toán theo cái gương của ta có thể so sánh với Mandrake, ngươi đại khái có thể biến mình thành một cái gương thích hợp thét lên, ta sẽ để ngươi ở bên cạnh nó.”

“Nha! Không.....” Cái gương Mặt Noel nếu có tay, hiện tại nó nhất định bưng kín miệng của mình.

“Không..... Giáo sư, em..... Không.” Harry lập tức mở miệng, cậu cũng hiểu được đề tài kia..... Không thích hợp tiếp tục, thật sự, cậu cũng không thích nghe một cái gương thét lên.

Kỳ thật..... Tin tưởng không có người nào nguyện ý nghe một cái gương thét lên.

Snape tiện tay ném một cái nói chú cho cái gương, anh tin tưởng, cái gương này từ nay về sau không dám lại dùng tiếng kêu chói tai đến tra tấn màng nhĩ của anh — cho dù cách một phòng anh vẫn nghe thấy cái gương đáng sợ này thét lên, quả thực có thể xuyên qua đại não một người!

Harry nhìn Snape, cái này có thể là lần đầu tiên cậu từ đáy lòng sùng bái nam nhân tối như mực này — quả nhiên, tính cách âm u tối như mực cũng có chỗ tốt. Vô luận là vật phẩm hay là người sẽ sợ hãi anh ra, dù cho người cường đại hơn như Dumbledore cũng sẽ không tùy tiện xung đột với Snape— nhưng là Harry biết rõ, Snape là tôn kính Dumbledore , phải biết rằng, dù cho Snape châm chọc khiêu khích, chính là Dumbledore đề nghị đại đa số anh ta vẫn đồng ý và cũng chấp hành mệnh lệnh của giáo sư — đương nhiên, nhấm nháp đồ ngọt không ở trong.

Nhún vai, Harry dùng nước vuốt vuốt tóc sau đó đi ra, cậu cảm thấy mình nên làm cái gì đó — tỷ như..... Làm bữa sáng? Đúng vậy, tại sao lại không chứ? Cậu hẳn là chuẩn bị bữa sáng cho con mình, chân giò hun khói thơm ngào ngạt cùng bánh nướng đến mềm, còn có..... Một ly sữa ngon miệng hẳn là lựa chọn không sai, có lẽ thêm một quả trứng!

Nói làm liền làm! Harry chạy xuống phòng bếp — ngày hôm qua tới cậu đã gặp phòng bếp không phù hợp nhu cầu của cậu, đồ làm bếp quá mức đơn giản, cũng không có nhiều bất quá cũng không có sao – cậu có thể dùng pháp thuật!

Từ trong tủ tìm ra chân giò hun khói cùng bánh mì — có chút cứng, bất quá không sao, cậu hoàn toàn có bản lĩnh cho bánh mì cứng ngắc xốp lại, trứng gà cùng một hộp sữa lớn, thật sự là quá tốt! Harry chưa bao giờ cảm thấy Snape là người hiểu được sinh hoạt, hiển nhiên cậu sai rồi — nha, Harry hiển nhiên quên, kỳ thật trong phòng còn có một tiểu vương tử chân chính hiểu được sinh hoạt.

Tay nghề được huấn luyện ở nhà Dursley, Harry hoàn toàn phô bày ra.

“Ba ba!” Prince ngáp đi vào phòng bếp, “Ba đang ở làm điểm tâm sao?”

“Đúng vậy, lập tức có thể ăn, đi rửa mặt đi.” Nha, thật đúng là đẹp trai a! Harry cậu thật sự là quá tuyệt vời! Cứu thế chủ tuổi trẻ gằm thét với mình như vậy, cậu cảm thấy như vậy rất tuyệt — Arthur chính là nói với Ron, Fred, Geogre.. như vậy, còn có Molly, bọn họ chính là gia đình hạnh phúc nhất!

“Nha..... Ba ba, chúng ta không có đầy đủ bát đĩa!” Prince đuổi người, nghĩ tới vấn đề này, “Làm sao bây giờ?”

“Làm sao bây giờ?” Harry sững sờ, đúng a, cậu không nghĩ tới vấn đề này — đồ làm bếp không đủ, cậu đã vụng trộm dùng một cái vạc mới Chẳng lẽ làm cho Snape ôm vạc ăn? Nha, không đúng! Minh sao lại nghĩ đến chuẩn bị bữa sáng cho Snape? được rồi, được rồi! Không cần phải nghĩ quá nhiều! Harry lắc đầu, vấn đề này còn là cần chủ nhân đến giải quyết, “Đi tìm cha con để anh ấy đến nghĩ biện pháp!”

16. Chương 16

Khi Snape đi xuống, trông thấy người phòng bếp, phản ứng đầu tiên của anh không phải phẫn nộ vì vạc báo hỏng mà là vì một Potter xuống bếp mà kinh ngạc — tha thứ anh a, cho dù tên Potter hỗn đản biểu hiện trước mặt Lily như là một người chồng chân chính cũng không làm dù là một mảnh bánh mì nướng cho Lily!

Biến hình một cái áo thành tạp dề, Harry cẩn thận làm cho trứng tươi cùng dầu rời xa áo của mình — tay áo có điểm ngắn, cậu cũng đang tại dãi thân thể, ngắn là bình thường cho nên Harry quyết định mình nên

đến cửa hàng bà Madam Malkin làm mấy bộ — không chỉ là áo choàng, còn có quần áo mặc bình thường, kể cả quần áo Muggle cùng với..... Nội y – khuôn mặt be nhỏ trắng nõn ửng hồng – cậu có lẽ cũng nên mua cho Prince một ít quần áo, nhìn dường Vernon mỗi tháng mua cho dì Petunia và Dudley một tá quần áo mới! Nha, Harry rất không phúc hậu nhớ tới bạn tốt của mình Ron, dù cho nhà Weasley cũng không giàu có — ngấm lại trong kim khố nhà bọn họ chỉ có một Galleons duy nhất — chính là Ron cũng phải vì thân cao không ngừng kéo dài của mình mà chuẩn bị một đồng quần áo, đương nhiên là có rất nhiều là cũ.....

Harry cười, hưng phấn làm cho mặt cậu đỏ lên, đúng vậy, cậu nên làm như vậy!

“Cha! Còn bát đĩa không?” Prince nhảy đến trước mặt Snape, “Trong nhà không có đầy đủ bát đĩa, con nghĩ..... Đồ ăn cũng không có.” Prince nhìn nhìn tủ bát trống rỗng.

Snape không nói gì, trực tiếp triệu hồi ra một tá da dê biến thành bát đĩa cùng đồ ăn, chỉ huy chúng nó giống như quân đội luyện binh theo quy tắc và tràn đầy khí thế đi đến trên bàn cơm – nó rất xinh đẹp! Harry cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới Snape còn có thể làm cái này! Harry bưng chảo tới bàn, cầm cái xẻng muốn lấy trứng tươi — hiển nhiên, nhiều như vậy tại Snape xem là vô cùng nguy hiểm — Potter cánh tay bé, cho dù không bị cái chảo nặng kéo đứt thì cũng sẽ làm cho trứng tươi hoặc là chân giò hun khói các loại gì đó bên trong bay ra — vì thế, giáo sư độc được tối như mực trực tiếp một không tượng ma pháp trôi nổi thức ăn vào trong đĩa.

“Oa nha! Em yêu pháp thuật!” Harry buông cái chảo không — nhẹ rất nhiều, “Cái kia..... Giáo sư, thực xin lỗi, em dùng..... Phòng bếp, còn có..... đồ ăn.”

Nhìn Harry một chút, Snape kéo ghế ngồi xuống. Anh tuy cay nghiệt nhưng cũng không phải người không nói lý, Potter làm bữa sáng, anh sẽ không đi truy cứu cậu ta vận dùng cái vạc mới mua, nhất là dưới tình huống bên trong cháo yến mạch còn bốc hơi nóng — được rồi, cái kia trên thực tế là vạc nhĩ đồng anh chuẩn bị cho Prince dùng, cho nên..... Thoạt nhìn hôm nay đi ra ngoài mua mấy thứ, anh có lẽ còn phải lại mua một cái — dù sao, Prince cũng không vì vậy mà bất mãn.

Đối với tiểu vương tử, mặc danh kỳ diệu đi tới thời đại quá khứ trọn vẹn ba tuần cậu mới có cơ hội ăn bữa sáng ba ba chuẩn bị, đừng nói một cái vạc nhĩ đồng, chính là hai cái, cậu cũng sẽ không quan tâm! Prince cao hứng túm Harry đang cất kỹ đồ làm bếp đến ngồi xuống cạnh Snape, chính mình thì chạy đến đối diện ngồi — cậu đương nhiên tin tưởng ba ba đáng thương của mình sẽ không biết rõ hàm nghĩa của chỗ ngồi.

Vì vậy, Harry ngóc ngắc ngồi trên vị trí thuộc về nữ chủ nhân, bắt đầu ăn bữa sáng – cậu chuẩn bị rất phong phú nhưng cũng không nhiều, hoàn toàn có thể cho ba người mỗi dạng đều nếm một chút nhưng không đến mức quá no. Cho nên, chuẩn bị bữa sáng tuyệt đối cần kỹ thuật.

“Ba ba, con yêu cháo yến mạch!” Prince ăn, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào — phải biết rằng Snape cũng không phải là nam nhân am hiểu chăm sóc trẻ em, anh mua bánh mì cũng không đủ mềm nhưng là ngấm ở trong cháo yến mạch sẽ có một loại vị đặc biệt, “Cha, lát nữa chúng ta đi mua thức ăn a, tay nghề của ba ba thật sự là không có chỗ để nói!”

“Nếu như con còn mang theo đầu óc của mình thì nên biết rõ, chúng ta hôm nay cần đi Hẻm Xéo cho — ba ba con mua những thứ cần cho năm học mới.” Snape liếc Harry.

Harry vội vàng để thìa xuống dùng đôi mắt to xanh biếc tràn đầy hy vọng nhìn về phía Snape: “Giáo sư, em.....” Harry còn chưa nói, ánh mắt xà vương chết hết đã đến mà Harry hiển nhiên bị ánh mắt của Snape kích thích thiếu một chút chụp cái bàn — Prince lập tức để lại tay của cậu, dùng phương thức an ủi đặc biệt vỗ vỗ lưng ba mình — Harry thở dài, nhét vào miệng một thìa cháo yến mạch lớn.

“Cha, bằng không chúng ta buổi tối đi siêu thị mua thức ăn a!” Prince cảm thấy mình chính là người chuyên đi giải quyết rắc rối — cậu là vương tử không phải “Địa chỉ Internet” a— động cơ tìm siêu mạnh? Cái gì cũng có thể làm? Vừa nghĩ tới địa chỉ Internet..... Prince đã cảm chính mình ưu thương vô cùng, cậu thật muốn tiếp tục chơi trò chơi a! Đúng vậy, khi tư duy tiểu vương tử chạy đến 19 năm sau, cậu phát hiện mình nhất định phải làm cho hai ba ba tranh thủ thời gian xử lý tốt tình cảm của bọn họ, nói cách khác cậu tựa hồ không có trò chơi có thể chơi! Hơn nữa..... Hiện tại thế giới pháp thuật, cũng xác thực không có gì chơi vui..... Ngoại trừ cờ phù thủy ngóc ngắc kia! Được rồi, có lẽ Quiditch coi như là một loại trò chơi?

“Nghĩ gì thế?” Harry phát hiện Prince thất thần, lại múc thêm cháo cho cậu, “Buổi tối con muốn ăn cái gì?”

“Trò chơi.”

“Trò chơi?” Harry sững sờ, cậu không biết phù thủy còn có một loại đồ ăn như vậy? Khi cậu nhìn Snape, Snape cũng hơi nghi hoặc nhìn về phía cậu — rất tốt, bọn họ ai cũng không biết đó là cái gì.

“A! Con nói trò chơi?” Prince “Ha ha” cười hai tiếng, “Buổi tối con muốn ăn thịt bò, ba ba, còn có salad, được chứ?”

“Đương nhiên, có lẽ con còn muốn súp bơ nấm.” Harry gật gật đầu, cậu thích chuẩn bị những thứ này cho con mình, điều này làm cho cậu có cảm giác mình được cần, mà không phải vì..... Cậu là cứu thế chủ nên mới có thể được cần. Kỳ thật cái này cũng rất bình thường, như Dumbledore, yêu thương cậu, làm rất nhiều chuyện, thiên vị cậu nhưng là cái kia cũng không thuộc về người nhà, có lẽ bên trong có áy náy hoặc là..... Cái gì đó khác, nhưng tuyệt sẽ không là thân nhân yêu, mà Molly thương cậu là vì cậu là cậu bé đáng thương không có nhà, bà Cori thương cậu là vì cậu là cậu bé đáng thương, nhưng bọn họ cũng không đòi hỏi tình yêu của cậu, mà Prince không giống, cậu bé thương cậu vì cậu là cha, mà cậu bé đòi hỏi tình yêu của cậu vì cậu bé là con của cậu, loại cảm giác này..... Đến từ chính gia đình cùng thân nhân, rất kì diệu.

Prince lập tức đưa thêm yêu cầu của mình, rất tốt, chủ đề cứ như vậy bị dời đi! Cậu đương nhiên không trông cậy vào đơn giản như vậy lừa gạt qua người cha một mực nghiêm túc của mình nhưng là ít nhất phải thu phục ba ba, mà cha..... Tiểu vương tử đương nhiên sẽ suy nghĩ làm như thế nào trả lời — yêu cầu của cha thật sự là quá nghiêm khắc, tuy nhiên cũng không phải không có cách nào ứng phó, nhưng muốn tại chỗ cha lấy trò chơi cũng rất khó khăn.

Ăn xong, Snape trực tiếp biến mất những tấm da dê kia, mà áo choàng của Harry cũng bị anh làm cho lớn một chút, càng vừa người chút, như vậy cũng không bị hiểu lầm bị nói là con dơi già đầy mỡ trong hầm ngục đãi cứu thế chủ, không phải sao?

Thu thập xong, Harry đi theo Snape vào lò sưởi — đây không phải là lần đầu tiên cậu đi cho nên coi như bình thường, không tới nơi kỳ quái nào, mà cậu vừa đến nơi cũng đã cảm giác căng cứng — là Snape dùng “Thanh lý đối mới hoàn toàn”.

“Nha, cẩn thận!” Vừa kịp phản ứng, Harry liền phản xạ có điều kiện tiếp được Prince đi ra — không sai, là cậu tiếp được !

“Đã thành, Potter, ta không có thời gian lãng phí cho người.” Giọng Snape âm lãnh vang lên, sau đó Harry đã cảm thấy mình bị kéo đi như bay — Snape đi rất nhanh, anh ta một tay kéo Harry, một tay ôm Prince, áo choàng rộng thùng thình bay phần phật.

“Chậm — chậm một chút.....” Harry có thể nghe được gió ở bên tai mình.

“Cha, cha quá nhanh!” Prince làm con đương nhiên sẽ lo lắng cho ba ba mình, bất quá ậu cũng biết, cha xà vương vĩ đại thân ái..... Ghen tị. Được rồi, cậu không thể nói ra được nhưng có thể oán thầm ở trong bụng.

“Hừ.” Nặng nề phun ra, Snape đi chậm lại.

Hẻm Xéo, mỗi lần trước khi vào học là một nơi rất náo nhiệt, học sinh Hogwarts đều chen chúc ở trong này, có người chọn lựa sách vở, có người đi làm trường bào, có người sẽ đi tìm kiếm người bạn cả đời — đùa phép, có người đi tìm kiếm một ít vật cổ quái, đương nhiên cũng có người sẽ ở tiệm dược tiếp nhận đủ loại độc hại — tỷ như, Harry Potter, cậu bây giờ ở tiệm dược nhận lấy Snape độc hại, đúng vậy, độc hại.

“Potter, ta nói chính là mười ounce thịt hỏa liệt — thịt, không phải thịt nát.” Snape chỉ một bao lớn dính dính trong tay Harry, “Nếu như dược liệu của người không mua tốt, ta thật vui vẻ năm học này người không cần lại xuất hiện trên lớp học của ta.”

“Chính là..... Chính là thịt không phải cần nghiền thành thịt nát sao.....” Harry không hiểu, rõ ràng không có gì khác nhau, vì sao Snape tổng yếu tìm điểm yếu của cậu a? Được rồi, bối lông tìm vết, có thể là cậu không có Thiên phú Độc Dược, chính là vì sao không thể nói cho cậu biết “Vì sao” không thể làm như vậy?

“Ba ba, bên trong thịt hỏa liệt có thể bảo tồn ma lực hỏa diễm, nghiền thành thịt nát sao cần lập tức dùng, thịt nát trong tiệm dược này nếu như trong ba giờ không bán đi sẽ lập tức làm dược.” Prince kéo Harry, ghé vào lỗ tai cậu nói, “Cha cũng sẽ không nhắc nhở người khác — ba xem.” Prince chỉ chỉ một học sinh

năm thứ hai cũng là đến mua thịt hỏa liệp, đồng dạng mua thịt nát — là Hufflepuff Hannah Abbott, Harry không phải rất quen nhưng là đối với bạn học, cậu luôn vui vẻ trợ giúp, chỉ cần người đó không phải Malfoy.

Nhìn cứu thể chủ đi nhắc nhở Hufflepuff cũng tạo thành Hufflepuff này phát hiện mình mà làm cho Hufflepuff nhát gan thể hiện ra một loại có thể xưng là trạng thái “chứng sợ hãi giáo sư Snape” — toàn thân phát run, nước mắt dâng lên, cực lực thu nhỏ lại..... Snape hừ lạnh một tiếng, không có lại nhìn cô gái kia.

17. Chương 17

Đi ra tiệm độc dược, Harry còn đang vì mình làm một chuyện tốt mà cao hứng, cậu vẫn luôn yêu thích giúp người khác — được rồi, trên thực tế, cậu cũng không phải nguyện ý giúp người khác, ở tiểu học, cậu không được bạn học giúp, đương nhiên cậu cũng không nguyện ý đi giúp bọn họ nhưng là tại thể giới pháp thuật thì không như vậy, cậu hy vọng được mọi người thích..... Ít nhất, không phải bài xích.

Đi theo Snape, Harry cảm giác mình ở thế giới này, ngoại trừ Snape — có lẽ còn Malfoy có gia nhập — không ai bài xích cậu, đây cũng là lí do cậu luôn muốn phản kháng Snape, cậu không thích thái độ của giáo sư!

Đương nhiên, cậu cũng không tin tưởng ngoại trừ Slytherin còn có học sinh học viện nào yêu mến Snape âm trầm. Mang theo một bụng bất mãn cùng quần quýt, Harry đi theo Snape vào cửa hàng bà Madam Malkin — ở bên ngoài có hai người hình như là tân sinh đang đo, hai trợ thủ của bà Madam Malkin đang bận rộn mà bản thân bà thì đang ở gian trong tiếp vài cô gái mới trưởng thành, tựa hồ các cô muốn đồng phục của mình mặc vào thể hiện ra dáng người mỹ lệ của họ.

Khi Snape đi vào, cửa hàng còn náo nhiệt lập tức an tĩnh, những động vật nhỏ nhận thức anh thì cảm như hén, tân sinh không biết cũng lạnh run — người này thật giống như là vampire trong truyền thuyết, mặt vàng vọt, tóc hơi dài rũ xuống ở hai bên gò má, trường bào màu đen to khiến anh hoàn toàn nhập vào trong bóng tối, đáng sợ nhất chính là sắc mặt âm trầm cùng ánh mắt trống rỗng, chỉ cần bị ánh mắt của Snape đảo qua thì giống như là bị đóng băng.

Bất quá Harry cười cười, một tay cầm tay Prince một tay cầm vác mới của Prince, nội tâm cũng cao hứng, cậu mua cho con mình một trường bào xinh đẹp mới, có lẽ còn có một đôi giày nhỏ? Mặc kệ, giao cho bà Madam Malkin là được rồi!

“Nha, Harry, cháu cao không ít a.” Madam Malkin nghe bên ngoài yên tĩnh thì đương nhiên muốn xem, bất quá bà không sợ Snape, khi còn đi học Snape cũng đi vào cửa hàng của bà: “Đây là em của cháu? Thật đáng yêu, cậu bé, cậu cũng đến Hogwarts sao?” Bà mỉm cười.

“Không phu nhân, cháu còn chưa đủ tuổi.” Prince mỉm cười, “Bất quá chờ cháu đi học, nhất định sẽ tìm bà để làm đồng phục cùng áo, tài nghệ của bà là số một.”

“Nha, cậu bé, miệng cậu thật ngọt.” Madam Malkin nhéo má Prince, “Đến đây đi, bọn nhỏ, muốn mua cái gì? Nha, ta nghĩ, Harry, cháu cần một cái quần mới. Chúng nó đã ngắn.” Tuy áo choàng Harry bị phóng đại nhìn không ra không vừa nhưng quần của cậu vẫn ưng ngành lộ ra chân cậu— đương nhiên, nếu như không nhìn kỹ thì hoàn toàn không nhìn ra không vừa nhưng một chút rất nhỏ là không dấu diếm qua Madam Malkin chuyên nghiệp rèn luyện hàng ngày, bà thấy cứu thể chủ xấu hổ, “Ta liền nói a, các cậu bé lớn rất nhanh!”

“Đúng vậy, phu nhân, cháu muốn mua một ít quần áo, ách..... Từ trong ra ngoài, còn có,” Harry vỗ vỗ Prince, “Prince cũng muốn, a..... Thoải mái một ít.”

“Được, giao cho ta.” Madam Malkin đem bọn họ đi vào, trước khi đi vào còn nhìn thoáng qua Snape. Đương nhiên, giáo sư độc dược âm trầm không có để ý bà, anh đang chuyên tâm nhìn từng dây vải — nha, tựa hồ là chuyên tâm nhìn.

Yêu thích Prince, Madam Malkin vì cậu chọn lựa một cái áo màu đen nhu hòa, còn dùng máu xanh lục làm đường viền, ông tay áo bỏ thêm một ít ngân sắc ám vân, rất đẹp, mà Harry cũng lấy được đãi ngộ như vậy— có lẽ Madam Malkin thật sự cho rằng bọn họ là anh em, đương nhiên người nào cũng biết cấu thể chủ không có anh em, có thể hai người bọn họ thật sự là quá giống vì thế bà Madam Malkin muốn hai người mặc giống nhau.

Áo choàng có chút phong cách Slytherin, Harry vẫn có chút mâu thuẫn, nhìn Prince mặc, cậu lại cảm giác mình hẳn là cũng cần một cái như vậy.

“Nha, cậu bé, ta cảm thấy cháu nên thay hết những thứ này.” Madam Malkin trông thấy Harry thoát khỏi áo ngoài lộ ra áo trong cùng quần không phù hợp — bộ mới ngày hôm qua mua Harry đã giặt sạch — tay áo sơ mi quá dài, màu cũng có chút vàng, may mắn là rất sạch sẽ. Quần có chút ngắn, ống quần rõ ràng là xén, điều này làm cho Madam Malkin có chút xấu hổ, “Đây là áo trong cùng quần dựa theo kích thước của cháu, còn cần cái gì không?”

Trước kia Harry đến mua quần áo đều là trực tiếp mang quần áo đi — cậu không có cách nào khác mà khi cậu mua áo mới thì Ron lại chỉ có thể mặc quần áo cũ, thật sự là..... Không tốt lắm, cho nên cậu chỉ là đo kích thước rồi đi, như bây giờ, thật đúng là..... Kỳ quái!

“Phu nhân, cháu nghĩ Harry cần tất cả quần áo từ trong ra ngoài, nội y, áo đều cần, quần nữa!” Prince đương nhiên biết rõ Harry không được tự nhiên cái gì, “Cháu tới giúp Harry chọn quần áo, dù sao chúng cháu cũng cao như nhau, để Harry đi thử trước được không?”

“Cũng tốt, các cậu bé đều lớn rất nhanh, ta nghĩ rất nhanh Harry sẽ mặc phù hợp.” Madam Malkin gật gù đầu, “Bất quá cháu đúng, cậu bé, Harry cần quần áo từ trong ra ngoài, ta đi lấy, trước hết để Harry đi thử áo đi.”

“Hắc, ba..... Ba có.....” Harry đỏ mặt, cậu không cần quần lót cũng đến nơi nhiều người như vậy mua a — được rồi, trên thực tế đồ của cậu xác thực cũng..... Rất không đúng , nhất là..... Hay là con cậu nói ra giúp cậu a.

“Hừ —” Prince hạ giọng, “Ba ba, ba thay đổi y phục đi a, từ trong ra ngoài.”

“Ách..... Được.” Hoàn toàn không có cách nào khác cự tuyệt con trai làm nũng, Harry thấy mình rất không thích hợp — trạng thái này thật giống như là..... Con nói cái gì cậu nhất định phải làm cái đó bằng không toàn thân sẽ khó chịu, chẳng lẽ là bởi vì..... Ách..... Ấn ký huyết thống? Harry không xác định. Mà trên thực tế, vừa mới thăng chức thành “Nhi khổng” phần lớn là bộ dáng hiện tại giống Harry, hai tuần trước Snape cũng không tốt hơn chỗ nào hướng chi là Harry tiểu sư tử ngốc ngốc này?

Ôm quần áo đi vào phòng thay quần áo, Harry treo quần áo Madam Malkin giúp cậu chọn lựa, thật sự..... Rất đẹp, cậu không thể không thừa nhận, mềm mại, đương nhiên cậu cũng không biết là loại vải gì, chỉ biết rõ sờ thoải mái mà thôi. Quần áo mới tinh có mùi thơm nhàn nhạt, không có nếp nhăn, mặc vào cũng sẽ rất đẹp đi?

Bất kể thế nào, đây chính là yêu cầu của Prince, cậu Harry không đành lòng cự tuyệt.

Bĩu môi, Harry bắt đầu cởi quần áo. Harry muốn cho con mình một kinh hỉ, ít nhất cho Prince biết rõ cậu không phải người quái dị!

Bên ngoài phòng thay quần áo, Prince không cần cởi quần áo trong trực tiếp mặc áo choàng mới sau đó chạy đến trước mặt Snape khoe quần áo mới xinh đẹp của mình.

“Cũng không tệ lắm.” Snape gật gù đầu.

“Hắc hắc, Harry cũng mua một cái,” Prince rạo rức, “Cha, con muốn mua một đôi giày.”

“Được.” Khi đối mặt người không cần châm chọc, Snape chưa bao giờ lãng phí nước bọt mà anh cảm thấy Prince là con của mình, anh cũng không cần châm chọc, dù sao, con của anh có đầu óc — cho dù là Dumbledore trong mắt anh đều là người không có đầu óc, là xuẩn sư tử tùy thời động kinh, mà Lucius Malfoy là con khổng tước (công) tùy ý khoe khoang lông cho nên bọn họ đều cần được nọc độc rửa tội.

“Còn có công tước mật, cha.” Prince tiếp tục đưa ra yêu cầu.

“Ta giả thiết cậu Prince cũng không phải muốn trở thành tùy tùng trung thành của hiệu trưởng hoặc là..... Muốn dùng đồ ngọt nhét vào người đại não chứa tri thức?” Nha, được rồi, có lẽ anh nhằm vào không chỉ là người mà là hành vi.

“Cha, tuổi con còn có thể ăn kẹo.” Prince bĩu môi, điều này làm cho cậu càng thêm đáng yêu, “Hơn nữa, con nghĩ con còn cần một ít sách giết thời gian..... Con không muốn khi cha và đi thì ở nhà một mình.”

“Là cái gì khiến con cho rằng ta sẽ để con một mình ở lại nhà?” Snape nhướn mày, cho dù anh muốn Prince một mình ở chỗ đó — cho dù chiều nào dạy xong anh cũng sẽ trở về — Dumbledore cùng Harry Potter cũng sẽ không đồng ý, huống chi, anh cũng sẽ không làm như vậy.

“Thật tốt quá!” Prince ôm lấy Snape, “Cha, con yêu cha!”

Răng rắc!

Những động vật nhỏ trong cửa hàng bà Madam Malkin hóa đá .

Snape mặt vẫn không có chút biểu tình kéo Prince đứng dậy, dắt cậu vào trong — Prince vừa mới nói Potter đang thử y phục, không có ở bên ngoài vậy nhất định là ở trong phòng thay quần áo — Snape mở cửa phòng thay quần áo — rầm!

Harry chỉ thấy trước mắt biến thành màu đen sau đó cậu liền thấy mặt Snape — đúng vậy, Harry ngây ngẩn, không chú ý mình hiện tại ngoại trừ một cái quần lót nhỏ, trên cơ bản là trơn bóng !

Cứu thế chủ trơn bóng! Giọng nói duy nhất trong đầu Snape nhắc nhở anh. Nhưng anh nhìn nhìn thấy cái gì! Merlin trơn bóng a!

Lấy xuống cặp kính kỳ quái, Harry cầm trong tay một cái áo vàng dài rộng, còn mặc một cái quần lót cũ nát dùng dây thừng thắt ở trên, tất cũng có hai cái lỗ..... Lại nhìn lên..... Những vết sẹo kia là từ chỗ nào tới?! Snape buông tay Prince ra, xoay người ầm một tiếng đóng cửa phòng thay quần áo lại — cũng may phòng thay quần áo khá lớn.

18. Chương 18

Prince cũng không phải là một cậu bé hiếu động, cậu bị đặt ở trong cửa hàng, cậu nói chuyện với Madam Malkin, còn có thể đưa ra một số ý kiến nhỏ phù hợp cho những chị thử y phục sau đó được thưởng một cái kem – hai cha đều ở trong phòng thay quần áo, cậu đương nhiên sẽ ngoan ngoãn chờ bọn họ.

Mà ở trong phòng thay quần áo, Snape nhìn thấy những thứ khiến anh muốn nổi giận — nhìn xem, nhìn xem, đây là cứu thế chủ, đây là hoàng kim nam hài sống thoải mái và hạnh phúc ở thế giới Muggle! Snape túm Harry đến, ánh mắt nhìn thấy máu ứ đọng rồi đến một ít vết sẹo nhỏ, cuối cùng, ở đùi còn có một vết sẹo bóng..... Vết sẹo kia kéo dài đến mông, bởi vì có quần lót dài rộng cho nên không xem được toàn bộ — Snape kéo quần lên trên, quả nhiên, vết sẹo đến hơn phân nửa mông, theo trạng thái vết sẹo thì là vết sẹo thật lâu trước, đây cũng là vết sẹo lớn nhất trên người cứu thế chủ mình.

“A!” Harry đương nhiên biết trên đùi mình có vết sẹo đó, cậu vô ý thức muốn che đi.

“Giải thích.” Snape đương nhiên không để cho Harry che, anh thấy, Potter thân thể nhỏ bé da bọc xương cũng đã đủ làm cho người ta cảm tức mà những vết sẹo trên người..... Ánh mắt đen lại, anh đương nhiên biết rõ đó là từ đâu, hoặc là nói trên người anh đã từng có nhiều vết sẹo như vậy, có mấy cái anh căn bản không xử lý, vì chính là..... Nhớ kỹ một chuyện, mà anh không nghĩ tới, Harry Potter cũng sẽ có loại sẹo này – sẹo đó là khi nhỏ bị thương, cho dù là dùng độc dược cũng cần điều trị rất lâu, hơn nữa..... Đúng vậy, không sai, không chỉ là vết thương, còn có..... Còn có cái thân da bọc xương này!

“Không có..... Không có gì a.....” Harry bất an lấy một cái áo choàng trùm lên người, cậu không quen để người khác nhìn thấy thân thể của mình, phù thủy có “Thanh lý đổi mới hoàn toàn” cho nên cậu có vào bệnh thất cũng không vì cần cởi quần áo mà bị trông thấy những vết sẹo trên người mình — kỳ thật cái này

cũng không tính cái gì, những cái này là chuyện tốt do cự quái Dudley to con làm, dù cho dưỡng Vernon yêu kéo, túm, xách, ném cái gì thế nhưng không mạo hiểm “Ngược đãi nhi đồng” mà quyền đâm cước đá.

“Potter, đừng... nói dối với ta.” Snape cầm lấy cánh tay mảnh khảnh như cầm chân một con mèo nhỏ, không mất chút lực, “Giải thích.”

“Thật sự..... Không có gì.” Cho dù là Ron, nhà Weasley, Hermione thì cũng chỉ biết rõ cậu bị thân thích Muggle không thích phù thủy mà cũng không biết cậu bị khi dễ thâm thể nào — nói thật, đi tố khổ loại chuyện này cũng không quá dễ dàng, Harry còn không mặt dày như vậy.

“Không có gì?” Snape áp Harrt lên tường, tay kia sờ vào vết sẹo ở đùi, lại chọc chọc vào xương sườn, châm chọc nhếch khóe miệng, “Hoặc là, thánh nhân Potter vĩ đại cảm thấy bằng thân thể hiện tại của mình có thể sống đến trưởng thành?” Hàng năm đều gặp nhiều nguy hiểm như vậy, trên thân thể có những..... Vấn đề, đừng nói trưởng thành, đó là có thể sống thêm một hai năm đều khó khăn — nhìn xem a, cho dù là Lily, mười ba tuổi đều so lớn hơn Harry, quanh Lily cũng không có một chút nguy hiểm — ngoại trừ tên hỗn đản Potter kia!

“Em.....” Nguyên rửa ác độc như vậy, Harry lại cảm giác mình nghe hiểu ý khác — có phải là..... vì Prince? Đúng vậy, nếu như thân thể cậu không khỏe hơn, cho dù pháp thuật càng mạnh hơn thì dùng cái gì? Đấu với tử xà cậu cũng không dựa vào pháp thuật! Nếu như..... Mình không sống đến trưởng thành..... Như vậy Prince chẳng phải cũng..... Không, cái này không được! Harry lắc đầu, dùng sức đem ý tưởng đáng sợ như vậy vung ra khỏi não, “Chỉ là..... Chỉ là một ít tranh chấp.....” Harry gian nan mở miệng, “Vết sẹo này..... Là trời rất là lạnh Năm tuổi, quá lạnh, em tựa vào lò sưởi..... Dudley muốn xem phim hoạt hình nhưng là xem xong..... Cậu ta liền..... Đẩy em..... Ném vào lò sưởi..... Lửa tắt.....” Harry dứt quãng muốn nói chuyện này nhưng hiển nhiên cậu cũng không thể nhớ hết, khi đó cậu mới năm tuổi, chỉ có thể nhớ nhiều như vậy, “Có bôi thuốc..... Nhưng là, dưỡng Vernon ghét em khóc..... Ân..... Dù sao em không nhớ rõ!”

Harry không quá nhớ rõ nhưng không chứng minh Snape không từ câu nói của cậu tìm ra chân tướng, anh không biết Dudley là ai cũng không biết dưỡng Vernon là hạng người gì, nhưng là cái này không thể nói anh sẽ không đi giả thiết hợp lý sau đó dựa theo giả thiết này chỉnh hợp tin tức — một người ra tay với một cậu bé năm tuổi, không phải biến thái thì là trẻ con, hơn nữa, còn xem phim hoạt hình, như vậy Dudley này hiển nhiên chính là một đứa bé, là một đứa bé giỏi phát tiết phần nộ trên người cứu thế chủ..... dưỡng Vernon, hiển nhiên chính là chồng Petunia Evans, như vậy Dudley hẳn là con của bọn họ, cái này rất dễ dàng suy luận.

“Cái kia..... Có chút lạnh.” Harry chà xát cánh tay, mặc dù là mùa hè nhưng là không thể để cậu cứ như vậy trơn trong không khí a?

Giáo sư đọc được mặt âm trầm rút đầu phép dùng vài chú ngữ kiểm tra đo lường trên người Harry — nhìn ánh sáng chú ngữ chiếu vào người hoàng kim nam hài sau, mặt giáo sư đọc được càng đen.

Khi Harry xuất hiện ở trước mặt Prince, cậu đã mặc chỉnh tề còn ôm một bao quần áo lớn — từ trong ra ngoài, cái gì cần có đều có, đương nhiên, bọn họ tiếp theo đến tiệm giày, Harry cũng vừa mua vài đôi giày, thậm chí mua cả dép— cậu không thể luôn đi dép lê phim hoạt hình của Dudley đi!

Dọc theo con đường này, Snape miễn phí phóng thích ra lãnh khí làm cho một nhà ba người này hoàn mỹ thể hiện cái gì gọi là “Sinh vật chó gần”, mà Harry ở Hẻm Xéo thu hoạch vài chục tâm mắt đồng tình — đến từ chính các bạn học của cậu, đương nhiên, người nào cũng biết Sirius Black đáng sợ vượt ngục, một giáo sư Hogwarts đến bảo vệ cậu cũng là bình thường, chỉ có điều..... vị giáo sư này có chút dọa người mà thôi.

Phát giác tâm tình cha không tốt lắm, Prince không có dây dưa chuyện đi Công tước mật, cậu cầm tay Snape, cố gắng trấn an cha mình mà Snape cũng vỗ vỗ đầu của cậu — kỳ thật cũng không phải tâm tình không tốt mà là Snape nghĩ tới chính mình..... Bản thân anh lúc nhỏ..... Dựa theo hôm nay Potter nói, anh có thể dự đoán Petunia Evans đối xử với con trai của em gái duy nhất lưu lại không tốt đến cỡ nào..... Anh cũng có thể nghĩ đến nữ nhân mãn cảm kia che dấu cậu bé bị đãi ngộ không công bình như thế nào — đúng vậy, cô ta sẽ không làm cho mình không giống người thường càng sẽ không để cho người khác phát hiện cô ta làm cái gì, suy nghĩ một chút a, cảm tình của cô ta với Lily, thật sự xong rồi? Không, không thể định nghĩa lỗ mãng như thế.

Snape rũ mắt nhìn Potter vẫn chưa tới ngực anh, có lẽ..... Anh thật sự nên đi nhìn nhà Dursley? Dù sao, đây cũng là con Lily.

Harry cũng không muốn mở miệng nói chuyện, trên đường đi cậu đều cầm tay Prince cúi đầu đi, thứ gì cũng cất vào túi không gian cũng không quá nặng, cậu cũng không muốn để Snape cầm những vật này — điều này làm cho cậu có cảm giác mình rất vô dụng, cho tới bây giờ cậu cũng không có nghĩ tới mình sẽ ở trước mặt Snape nói ra những chuyện đó, quá mất mặt! Được rồi..... Cho dù là Dumbledore cậu cũng không muốn giáo sư biết mình chịu bất nạt thể nào huống chi là Snape cho tới bây giờ luôn châm chọc khiêu khích cậu? Harry cảm giác mình nhất định sẽ bị cười nhạo!

Nhưng mà không có cười nhạo. Snape cơ hồ coi như Harry hoàn toàn không tồn tại, không có cười nhạo cũng không tỏ vẻ đồng tình, thật giống như triệt để đem cậu trở thành không khí — không, cũng không phải, giáo sư nói chuyện ác độc biểu lộ âm trầm còn có thể hơi chút lo lắng cho cậu một ít, tỷ như..... Giúp cậu chọn lựa một ít sách.

Nói thật, lần này đến Hẻm Xéo không vui sướng, chuyện phát sinh ở cửa hàng Madam Malkin quá xấu hổ, xấu hổ làm cho Harry căn bản không có cách nào đối mặt Snape, cậu cảm giác mình nhất định bị nhìn thấu, từ đầu đến chân đều viết —“Tôi là học sinh nhỏ đi cáo trạng”!

Trở lại Đường Bàn Xoay, Harry cầm chút ít nguyên liệu nấu ăn yên lặng đi vào phòng bếp bắt đầu làm — may mắn lúc trở lại đi siêu thị, cũng may mắn Prince biết rõ đi siêu thị như thế nào bằng không cậu thật đúng là không biết khi muốn đi cần trả tiền. Nhìn những thứ mua về — đồ làm bếp, đồ ăn, thịt..... rau, nha, một hộp sữa lớn, cậu thật nên cảm tạ Snape, bất quá cũng rất đáng sợ, ai có thể nghĩ đến Snape quen..... Ách..... Được rồi, rõ ràng có tiền Muggle!

Bất kể thế nào, Harry hứng thú rất lớn với chuyện chuẩn bị cơm tối cho con mình — cậu có thể dùng chuyện này dời đi chú ý của mình, làm cho cậu không đến mức tiếp tục suy nghĩ chuyện mình nói với Snape..... Đúng, quên thì tốt rồi!

Mà Harry không biết, khi cậu chuẩn bị cơm tối và Prince làm một số đồ đạc đơn giản Snape đã đi ra khỏi nhà, khi Harry bưng bữa tối ra bàn, Snape và một người đi ra từ lò sưởi.

“Uy! Uy! Buông ra! Tôi nói Severus a, anh buông tay ra đi! Tôi tự đi được mà!” Người bị Snape chộp khóc thét sau đó nhận mệnh thở dài một tiếng, “Rốt cuộc là chuyện gì a!”

“Nhìn cho cậu bé này.” Harry ngay trong phòng khách cho nên Snape hoàn toàn không cần đi lên kéo cứu thế chủ xuống, trực tiếp túm hoàng kim nam hải còn đang bày bàn ăn đến trước mặt người kia: “Kiểm tra, nói cho tôi biết kết quả.” Đúng vậy, giáo sư độc dược chỉ là nhà bào chế thuốc, tuy biết một chút chú ngữ kiểm tra và trị liệu nhưng dù sao vẫn chưa đủ chuyên nghiệp, loại chuyện này vẫn là giao cho nhân viên chuyên nghiệp của St Mungo vẫn tốt hơn.

“Đây là.....” Người chuyên nghiệp nhìn nam hải bị Snape túm, nhìn hai người anh nhìn thấy cái gì — sọc tia chớp! Nha! Đây chính là nhân vật truyền kỳ a! Anh cọ xát tay ở áo choàng, vươn tay ra, “Nha, rất vui nhìn thấy cậu, cậu Potter, chị của tôi thường xuyên nhắc tới cậu..... Nha, thực xin lỗi, tôi là Charles, Charles Pomfrey, trị liệu sư của St Mungo, Poppy là chị của tôi.”

19. Chương 19

Trải qua một lúc kiểm tra, Charles đọc ra một dãy độc dược dài, thật ra cũng không phải là bệnh vô cùng nghiêm trọng, thứ duy nhất Harry cần trị liệu là dạ dày — điều này cũng không thể không nói Potter di truyền ghen thật sự quá mạnh mẽ, dù cho từ nhỏ vì thức ăn không đủ mà bị bệnh dạ dày, có thể ở Hogwarts đối mặt thức ăn mỹ vị, Harry vẫn có thể ăn nhiều, đương nhiên, hấp thu không nhiều. Cho nên một đồng lớn được kỳ thật là dinh dưỡng chiếm đa số.

“Trên cơ bản là không có vấn đề gì, Harry rất khỏe mạnh.” Charles Pomfrey vỗ vỗ vai Harry, “Bất quá kiêng ăn cũng không phải là chuyện tốt, cậu bé, tôi không thể không nói cậu nên ăn nhiều một chút — chờ dạ dày tốt.”

“Dạ dày của em..... Không có bệnh gì a.” Harry vuốt vuốt bụng, cậu không biết là dạ dày của mình bị làm sao.

“Nha. Cậu bé, tin tưởng tôi, trong một trăm người có chín mươi chín đều cảm giác dạ dày mình không có gì, trên thực tế Muggle có chín mươi chín phẩy chín người đều nghĩ như vậy, nhưng là trên thực tế trong một trăm người chỉ có một người dạ dày là bình thường.” Charles dùng đũa phép chỉ chỉ dạ dày Harry, “Trong này, nó rất không yêu mến đồ ăn vặt, đúng vậy đúng vậy, có rất nhiều hài tử đều yêu bữa ăn chính ăn đồ ăn vặt, sau đó..... Tựa như vậy, àn, xem!” Anh ta dùng đũa phép vẽ ra một cái dạ dày trong không khí, còn có cái mũi, con mắt, miệng, dạ dày hát một bài hát cổ quái sau đó biến mất mất, nó nói “Tôi yêu rau dưa, tôi yêu thịt, tôi yêu bánh mì, không cần luôn cho tôi đồ ăn vặt” – Harry nhìn xem Charles tự đắc, trên trán xuất hiện ba đường hắc tuyến. (_ _||| thế này này ^^)

Snape ngược lại không cho cơ hội Charles tiếp tục đùa giỡn, ném anh ta ra khỏi nhà — có lẽ Charles nên trao đổi với Poppy, để anh ta tới đối phó đám tiểu cự quái kia tuyệt đối có thể làm cho bọn họ cảm giác được trị liệu sư ôn nhu dễ thân, có lẽ còn vượt qua lão ong mật. Bất quá..... Nếu như chị em bọn họ đối chỗ thì tuyệt đối là làm cho mình không vui vẻ, Poppy vẫn bình thường một chút.

Trong phòng khách, Harry mặt đỏ bừng, suy nghĩ một chút a, cậu đã mười ba tuổi, hơn nữa..... Cậu còn có con trai, mà người kia..... Charles rõ ràng xem cậu trở thành trẻ nhỏ còn lấy như vậy..... thứ ngây thơ như vậy, đây quả thực là sự vũ nhục!

Nhưng mà cứu thế chủ cảm thấy bị vũ nhục vẫn ngoan ngoãn đứng ở chỗ đó, cậu không có cách nào khác phủ định mình vẫn là vị thành niên, không thể không uống hết một lọ độc được giống như bùn tựa hồ có thể độc chết cậu. Dưới ánh mắt Snape lạnh như băng thúc giục, Harry nhắm mắt lại một ngụm uống hết.

“Rất tốt,” Snape không có ý định dùng nọc độc rửa tội cho cứu thế chủ, hoặc là nói anh sinh ra một loại cảm xúc gọi là “Đồng tình” với Potter, đương nhiên, cũng có thể nói là cảm giác “Đồng bệnh tương liên”, như vậy anh không có cách nào khác mở miệng châm chọc Potter này, cậu có thể tốt hơn cái tên Potter kia một chút — bất kể thế nào, cậu ta còn là một Potter.

Thuốc dạ dày vị thật không tốt nhưng là Harry cũng không muốn phát hỏa với Snape hay là kêu lên đi tìm nước uống, cậu cần tỉnh táo, không thể để cho Prince chứng kiến bộ dạng chật vật được— đương nhiên, Harry không thể nói mình bây giờ bị sắc đến nước mắt giàn giụa sẽ không chật vật nhưng hiển nhiên khoang miệng cùng lỗ mũi khó chịu hoàn toàn không thể ngăn cản được dạ dày cậu kêu gào, đúng vậy, cậu đói bụng! Cái này thật là kỳ lạ và quý hiếm — xác thực, ở nhà dì Petunia cậu mặc dù không chịu đói nhưng tuyệt đối không ăn no, hơn nữa dưỡng Vernon luôn nghĩ đến các loại lý do không để cho cậu ăn một bữa yên ổn, đương nhiên Dudley cũng tận sức làm cho cậu không ăn được, bất quá từ khi cậu đến Hogwarts loại chuyện này không có! hưởng chi, thức ăn ở Hogwarts ngon như vậy!

Nhìn nhìn thức ăn đã dọn xong trên bàn cơm, Snape nhướng mày, đối với Harry một “Thanh lý đối mới hoàn toàn”, điều này làm cho hoàng kim nam hài lập tức ý thức được mình giờ phút này rất cuộc khó coi bao nhiêu, hơn nữa vị trong miệng thật sự là quá nặng, Harry lập tức vọt tới vòi nước súc miệng, lại hít sâu hai lần, dùng nước vỗ vỗ lên mặt mình, tỉnh táo rất nhiều, lúc này Harry mới cảm thấy có chút bình thường, cậu hắng giọng nói: “Em lên trên gọi Prince ăn cơm.”

Đây là ý gì? Snape nhìn bóng lưng Potter, trong nội tâm cảm thấy rất kỳ quái — cứu thế chủ lúc này hẳn là chỉ trích anh “Muốn độc chết một học sinh” các loại mới đúng, nhưng là..... Rất hiển nhiên, hoàng kim nam hài Gryffindor nhận được, đây là tình huống gì?! Thật sự là..... Thật là đáng sợ!

Nhưng mà Harry không biết, Snape rời đi gần nửa giờ cũng không phải là chỉ đi St Mungo tìm Charles tới, cái đó chẳng qua là một cái cố, tình huống chân chính..... Gần 20 , Snape đều đứng ở số 4 đường Privet Drive giải quyết một chuyện ở chỗ dì và dưỡng Harry, mà về phần đứa con to khỏe hơn cả cự quái của bọn họ, Snape cũng không động đến một cọng tóc gáy của cậu ta, đúng vậy, dùng Chiết tâm trí thuậ với một Muggle vị thành niên là trái pháp luật bởi vì rất dễ dàng bị nhìn ra.

Kỳ thật khi đi tìm hiểu những chuyện, Snape mười phần không nguyên ý nhưng anh cũng không phải là Gryffindor lừa mình dối người cho nên anh vẫn đi, hơn nữa biết rằng cứu thế chủ lúc nhỏ thê thảm — đúng vậy, thê thảm, cũng chỉ có từ này hình dung được. Kỳ thật, là con Lily, Potter hẳn là có được một gia đình, một thơ ấu hạnh phúc, cậu bé sẽ có mẹ làm bánh ngọt, kể chuyện, khi bị người khác bắt nạt sẽ ôm cậu vào trong ngực an ủi mà không phải hiện tại chỉ có thể tránh ở gầm cầu thang nhìn mẹ người khác làm những chuyện này..... Đúng vậy, Snape cũng nhớ rõ thời thơ ấu đáng ghét của mình nhưng anh lúc nhỏ có Lily, còn có Eileen — đúng vậy, Eileen tuy đem người cha chết tiết đặt thứ nhất nhưng dù sao vẫn là mẹ của anh, tình thương của mẹ vẫn sẽ cho anh ăn no cho anh mặc ấm — đương nhiên mặc thành cái dạng gì cũng không cần so đo.

Mà cứu thế chủ? Cậu bé chiếm được cái gì? Đúng vậy, cậu không có gì cả — Snape rũ mi không nói gì, anh cũng không muốn đi dỗ một Potter, nhưng là chính anh cũng không cách nào nói nguyên nhân tạo thành cuộc sống bi thảm của Potter không liên quan đến mình — đúng vậy, chính là anh mật báo mới có thể làm cho Potter biến thành cô nhi, hết thấy đều là lỗi của anh, mà Potter như vậy là tội của anh, anh phải..... Nhất định phải đối Potter tốt một chút — chỉ là một chút, Snape nói với mình như vậy.

Khi Harry và Prince đi xuống, cậu thấy Snape trầm tư — nói thật, Snape không quá dễ nhìn, mặt vàng như nến, tóc đầy dầu, răng vàng cao thấp không đều, cao cao gầy gầy, cái mũi còn rất lớn..... Thấy thế nào cũng sẽ không có người nguyên ý qua cả đời với anh ta, thậm chí còn..... Sinh con, nhưng là, Harry không phải không thừa nhận, Snape trầm tư như vậy nhìn rất khác — đúng vậy, giống như là tượng điêu khắc Hermione cho cậu xem, thậm chí..... Thậm chí có loại..... Cảm giác thần thánh — nha, rất đáng sợ, một con rắn độc cũng thần thánh?! Harry sợ run, cố gắng giữ ý tưởng quỷ dị ra khỏi đầu mình.

Bữa tối tương đương phong phú, Harry chuẩn bị thịt bò Prince yêu và Pudding, Yorkshire, súp nấm và salad ngô, bánh ngọt vị cà phê — Prince nói không thích bánh ngọt nhơn nhớt nhưng là muốn có vị ngọt của sữa cho nên Harry nướng bánh rồi làm bơ, được rồi, có lẽ phết lên ăn là cách ăn ở tương lai?

Kỳ thật Harry ở nhà Dursley cũng không một mình chuẩn bị nhiều như vậy cho nên cậu dùng rất nhiều thời gian, bất quá thoát nhìn cũng không tệ lắm — dù sao Petunia sẽ không để cho một hài tử một mình đi làm loại chuyện tương đối khó khăn chuyện tình mà chờ cậu mười một tuổi, nhà Dursley liền cố gắng không đếm xỉa đến cậu, cũng không còn bắt buộc cậu làm chuyện gì bất quá mỗi ngày trên bàn cơm cậu còn phải đi thu thập. Được rồi, cậu không muốn đi tự hỏi chuyện nhà Dursley, hiện tại cậu phải ăn tối — vừa mới uống bình độc được kia, cậu cảm giác khẩu vị mình tốt hơn rất nhiều.

Ăn xong, Snape khó được không tùy ý Harry đi thu thập bát đĩa mà là dùng vài chú ngữ vệ sinh sau đó lần đầu tiên cho Harry tiến vào thư phòng đọc sách — Harry chiếm một cái bàn, cái kia cho Prince, hai người nhìn những thứ bất đồng, Harry còn phải cam đoan làm xong bài tập nghỉ hè của mình.

“Ở nhà Dursley, ba không có nhiều thời gian làm bài tập.” Harry mở tấm da dê, mặc dù nói không phải làm việc nhưng sẽ không nhàn rỗi bằng không dượng Vernon sẽ nói cậu là “Thằng nhãi không biết cảm ơn”. “Bọn họ e ngại pháp thuật, nếu như bọn họ nghe được tiếng bút, nhất định sẽ hét làm nóc phòng bay ra ngoài.”

“Con biết rõ, con đã thấy Jim, cậu ta là con Dudley, một người to béo.” Prince cười trộm, “Con cũng không thích cậu ta, cậu luôn đuổi theo chị Thẩm.”

“Cậu ta là phù thủy?” Harry nghe Prince nói như vậy, phản ứng đầu tiên chính là chỗ Jim là phù thủy, nếu không sẽ không có khả năng gặp được Thẩm Bạch vị hôn thê của Malfoy.

“Đúng vậy.” Prince gật gật đầu, “Chị Thẩm không thích cậu ta, chị ấy thích Percival nhà ông Albus.”

“Nha.....” Nghĩ đến Malfoy sẽ bị vứt bỏ, Harry vui vẻ thế cho nên cậu đã tính lược phần phía sau “Percival nhà ông Albus”.

Nhưng là, có người không xem nhẹ, Snape kiểm tra bài tập độc được của Prince tay lúc này run lên.

20. Chương 20

Chỉ cần Snape không chủ động khiêu khích, trên cơ bản Harry vẫn có thể an ổn sống, cậu sẽ không ở nhờ nhà người ta còn gây chuyện. Kỳ thật cho tới nay Harry cũng đã quen thành thật không muốn làm cho người ta chán ghét, thói quen này cũng không phải ở Hogwarts hai năm là có thể thay đổi, đương nhiên, hai năm qua ở Hogwarts cũng không thể nói cậu tuyệt đối không phải thích đi khắp nơi gây hoạ — nhiều khi đều là cậu không thể không đi gây chuyện, cái này thật đúng là..... Châm chọc, đúng, châm chọc.

Harry thấy mình học được rất nhiều tri thức ở nhà bà Cori mà trước đó cậu hoàn toàn không biết, thậm chí bà Cori còn đưa cậu một bộ từ điển, điều này làm cho cậu có tiến bộ rất lớn, cậu cũng có thể xem hiểu tên những quyển sách cổ quái tà ác của Snape trên giá sách – nghệ thuật hắc ám, tất cả đều là nghệ thuật hắc ám, là cậu biết, độc xà chính là những tên bại hoại yêu nghệ thuật hắc ám.

Đương nhiên không thể để cho Prince cũng đi nhìn nghệ thuật hắc ám, Harry như sét đánh làm cái rèm che lại những quyển sách về nghệ thuật hắc ám kia.

Mà khi Snape đi vào thư phòng thấy những quyển nghệ thuật hắc ám mình yêu tha thiết đều bị che lại, không biết rốt cuộc nên cười hay nên phẫn nộ — cứu thế chủ cho rằng những sách này đều là tùy tiện đặt sao? Không tăng thêm pháp thuật bảo vệ đã tùy ý đặt để trẻ nhỏ cầm lên chơi? Nhưng là, theo một phương diện khác cũng có thể nhìn ra cứu thế chủ xác thực là..... Ân, một cha coi như đủ tư cách, bất quá..... còn bé.

Đúng vậy, cho dù là quý tộc yêu nghệ thuật hắc ám thì cũng sẽ không tùy tiện để những vật phẩm và sách về nghệ thuật hắc ám ở nơi trẻ con có thể đụng đến, đương nhiên, họ có thể phơi bày một ít pháp thuật thần kỳ cho bọn nhỏ xem — không sai, không ai thấy nghệ thuật hắc ám là an toàn, thậm chí nếu như không có phù thủy trưởng thành trông nom, không ai thấy pháp thuật an toàn với trẻ nhỏ, cho dù là một Lumos đơn giản cũng sẽ ở trên người bé con sinh ra nguy hiểm nhất định.

Ngày mai sẽ phải đi học, Harry biết được sẽ có một loại quái vật rất tà ác khủng bố theo chân bọn họ đến Hogwarts, điều này khiến cậu hưng phấn – những gì chưa thấy qua luôn làm cậu hiếu kỳ.

“Thu thập đồ đạc.” Snape hừ lạnh, “Hiện tại về Hogwarts.”

“Tại sao là hiện tại? Không phải ngày mai mới khai giảng sao?” Harry lập tức phản bác, rõ ràng còn một ngày.

“Nha? Như vậy cứu thế chủ vĩ đại định dùng ánh sáng của mình đi cứu vớt giám ngục Azkaban tà ác?” Snape lạnh lùng trào phúng, “Hoặc là người tính toán đưa mình vào mồm giám ngục Azkaban?”

“Em chỉ không nghĩ..... Không nghĩ quá đặc biệt, em muốn cùng Ron, bọn họ ngồi trên xe lửa, đúng, chính là như vậy, chỉ là như vậy mà thôi.” Harry tức giận nói.

“Nha? Cứu thế chủ vĩ đại của chúng ta rốt cục không muốn mọi người chú mục?” Khi Prince không ở bên cạnh, Snape trước sau như một, cay nghiệt nói, “Như vậy người muốn làm như thế nào? Trên xe lửa hấp dẫn giám ngục Azkaban? Trở thành thức ăn của chúng?”

“Em không muốn trở thành thức ăn của giám ngục Azkaban!” Harry thật không biết lão hỗn đản kia rốt cuộc dùng phương pháp gì có thể khống chế tâm tình của mình, Prince ở bên cạnh bọn họ có thể nói là hòa bình ở chung, một khi Prince không ở thì là một tai nạn!

“Như vậy, rất tốt.” Snape đẩy mạnh Harry vào lò sưởi lấy bột Floo, “Phòng làm việc của hiệu trưởng Hogwarts.”

Ầm, Harry ngã vào văn phòng của Dumbledore, trong này cả năm luôn có mùi ngọt, không khí ấm áp làm cho người ta muốn buông lỏng ngủ say.

“Nha, Harry, trò đã đến rồi!” Dumbledore thấy Harry thì rất vui vẻ, ông quơ quơ đưa phép đặt Harry lên ghế, “Đến một chút chanh tuyết không? Chưa đến làm cho người ta thoải mái a.....”

“Ách..... Không, cảm ơn, em nghĩ một ly nước bí đỏ là lựa chọn không sai.” Harry nhìn chanh tuyết tràn đầy vị chua cảm giác rằng mình đang đau.

“Được rồi, nước bí đỏ.” Dumbledore vẽ mặt tiếc nuối gọi về một ly nước bí đỏ cho Harry, “Chờ một chút, Severus sẽ qua, Harry, chúng ta đi nghiên cứu chuyện của Prince.”

“Prince? Prince làm sai?” Harry phản xạ có điều kiện muốn nhảy dựng lên.

“Nha, hài tử, ngồi xuống, ngồi xuống, không cần phải lo lắng, không phải là vấn đề lớn gì, thầy nghĩ vậy.” Dumbledore nói, “Trò biết hai người sẽ không để cậu bé ở Đường Bàn Xoay đúng không? Hai người cũng không thể để một mình Prince ở đó, với cậu đó nó quá tàn khốc.”

Nguyên lai đây chính là nguyên nhân cậu bị ném vào Hogwarts trước? Harry trong nháy mắt buông tha phần nộ Snape — phải biết rằng cậu vừa hận đến mức hàm răng cũng ngứa a!

Không đến năm phút sau, Snape liền mang theo Prince tới, mà Dumbledore cũng chuẩn bị ghế cho bọn họ, đương nhiên Snape biến cái màu đỏ vàng làm mắt đau thành màu xanh bạc ưu nhã rồi mới cho Prince ngồi xuống — thật sự là thói quen thói, Harry oán thầm.

“Nha, bọn nhỏ thân ái, hai người đã tới.” Dumbledore cười mị mị mở tay, “Như vậy, Prince, tiểu bảo bối ngọt ngào của ta, con có tính toán gì không?”

“Cháu đương nhiên muốn ở cùng với hai cha a!” Prince mở to mắt, cậu bé ngụy trang thành một con sư tử nhỏ rất hoàn mỹ, “Albus, ông không thể để cháu một người ở trong phòng lạnh như băng, cháu sẽ bị đói, trời tối cháu sẽ sợ hãi, hơn nữa..... Nếu như trời mưa..... Sét đánh, tia chớp không ngừng gõ trên cửa sổ sẽ làm cháu run.....” Hắc, tiểu vương tử, mình chừng nào thì có thiên phú làm thơ, thật không sai! Prince giơ ngón tay cái trong lòng cho mình.

“Đúng a, giáo sư Dumbledore, không thể để Prince ở trong nhà — trời ạ, nếu như..... Nếu như không có người ở, con còn cho rằng đó là nhà ma!” Harry vụng trộm liếc nhìn Snape, “Prince có thể ở cùng em ở tháp Gryffindor, em sẽ chăm sóc tốt Prince!”

“Ta giả thiết em muốn dùng nhiệt tình Gryffindor mưu hại con mình, Potter, không cần phải chắc hẳn đi làm chuyện gì — đừng quên, Prince là một Prince, hơn nữa, là một Snape Prince.” Snape dùng khóe mắt dư quang liếc Harry, điều này làm cho Harry rất phần nộ nhưng Prince ở đây, cậu nhin xuống!

“Nha, Severus, hài tử của ta, không cần phần nộ như vậy,” Dumbledore gõ cốc chân dài của mình, “Prince lúc này đi tháp Gryffindor cũng không sáng suốt, Harry, tỉnh táo, trò xem, giáo sư Snape là địch nhân của Gryffindor đúng không, như vậy giới thiệu Prince như thế nào đây? Con Harry Potter? Nha, không, cái này như là một trò đùa vui — trò nói đi? Huống chi..... Có con khi nào? Lại có từ thần thực tử nhìn chăm chăm muốn bắt trò, như vậy Prince không phải nhược điểm của trò sao, Harry?”

“Vậy phải làm thế nào?!” Chuyện trở nên phức tạp rất nhiều, Harry thất bại đập tay vào tay vịn ghế. Cậu không muốn tách khỏi Prince — đó là con của cậu, huyết mạch tương liên!

“Harry, thầy nghĩ, Prince hẳn có thể ở hầm, trò thấy thế nào?” Dumbledore cẩn thận nói.

“Nha — không!” Harry bụm mặt, cậu thật không yêu hầm âm lạnh.

“Không sao, Harry, trò có thể thường đi hầm nhìn Prince a.” Dumbledore hiển nhiên không sợ xảy ra chuyện, hoặc là nói là lão sư tử Gryffindor ông một chút cũng không lo lắng xảy ra chuyện, kỳ thật, ông vui vẻ xem cuộc vui a, nhìn xem, biểu tình Severus rất đặc sắc, đây chính là khó gặp — bình thường cậu ta chưa bao giờ có biểu tình phong phú như vậy!

“Kỳ thật, Harry, trò nghĩ nếu như các bạn của trò biết rõ thân phận Prince thì sẽ thế nào?” Dumbledore cố gắng làm cho mình nghiêm túc, “Nếu như..... Bọn họ không tiếp nhận thì làm sao bây giờ? Trò sẽ rất khó xử, Harry, cho nên giao cho Severus a, Harry, tin tưởng thầy.”

“Cái này.....” Harry còn đang quán quýt, cậu thật sự rất muốn tiếp tục ở cùng với Prince, hơn nữa, Snape sớm ở cùng Prince 3 tuần, cậu mới ở không đến một tuần! Cái này không công bằng!

Đương nhiên, đối mặt Dumbledore khuyên bảo, Harry thật sự có thể bỏ qua “Công bằng”. Harry chỉ là xúc động một chút, cũng không phải đứa ngốc, đương nhiên biết rõ tình huống hiện tại thế nào — đừng tưởng rằng cậu không thấy báo Nhật kí tiên tri còn có những lệnh truy nã.

Một tuần ở chung, Harry đã hơi chút hiểu được một chút ý nghĩa ẩn hàm dưới lời nói ác độc của Snape, đương nhiên, cũng chỉ là hơi chút, nếu như Snape châm chọc làm cậu thấy khó chịu, Harry vẫn nhảy dựng lên cãi nhau. Bất quá, hiển nhiên, bây giờ không phải là thời điểm cãi nhau, Harry chỉ có thể nhịn xuống bất mãn, cậu phải tính toán vì tiểu vương tử của mình — phải biết rằng, nếu quả thật khiến tử thần thực tử biết thân phận tiểu vương tử, như vậy nhất định sẽ làm Prince lạc vào nguy hiểm !

“Hơn nữa, Harry, trò xem a, Severus không phải thích cầm tù trò sao? Như vậy..... Trò chỉ cần bị cầm tù, ở trong hầm có thể ở chung với Prince đúng không?” Dumbledore bắt đầu dạy Harry một ít kỹ xảo nhỏ, “Thầy nghĩ Severus cũng sẽ không để tiểu vương tử cùng ba ba thân ái tách ra quá lâu, như vậy đối hải tử phát triển không tốt lắm – rất không tốt.”

“Thu hồi lòng dạ hẹp hòi của ông, Albus.” Snape khô cần nói.

“Nha, Severus, anh phải biết rằng, hải tử phát triển cùng song thân quan ái là cùng một nhịp thở!” Dumbledore chính nghĩa, “Prince thật sự là một đứa trẻ hoạt bát đáng yêu thông minh, không phân được với chuyện hai người nỗ lực.”

Không phân được cái rắc! Prince nội tâm rít gào nhưng vẫn cười gật đầu, đồng ý quan điểm của Dumbledore — phải biết rằng, hiện tại những tính toán nhỏ đầy trong đầu cậu hoàn toàn đều đến từ chính lão hồ ly này xúi giục! Đương nhiên, là tương lai.

21. Chương 21

Buổi chiều đầu tiên

“Hắc, Harry, cậu không biết xe lửa dọa người thế nào đâu!” Ron uống một hộp nước bí đỏ lớn, “Chính là giám ngục a, giám ngục Azkaban! Trời ạ!”

“Mình biết là giám ngục Azkaban nhưng nó có cái gì đáng sợ?” Harry không cho là đúng, giới thiệu về giám ngục Azkaban trên sách còn quá mức trừu tượng.

“Nha!Harry! Chẳng lẽ cậu không biết giám ngục Azkaban là cái gì sao?!” Hermione vỗ bàn, thiếu chút nữa làm cho Harry rơi cốc nước bí đỏ, “Loại..... Loại quái vật đó! Thật không hiểu nổi, bộ pháp thuật sao lại như thế nào — như thế nào sẽ để loại quái vật đó vào trường học — nha, giáo sư Dumbledore sao lại..... cho bộ pháp thuật làm như vậy!”

Hermione còn đáng sợ hơn giám ngục Azkaban nhiều lắm — Harry nghĩ, Hermione hiện tại quả thực rất muốn tới bóp chết ông Fudge, đúng vậy, Cornelius Fudge, chính là ông ta ngày hôm qua khi bọn họ thảo luận xong chuyện về Prince thì đến Hogwarts đối mặt “Trần an” Harry lần thứ nhất, nghĩ đến vị bộ trưởng bộ pháp thuật buồn bã kia, Harry cảm thấy không muốn ăn gì nữa.

“Đây quả thực là phạm tội!” Hermione bỗng nhiên cao giọng nói, “Mình thật sự là..... không chịu được những người này!” Xem ra cô bạn đã ăn no, cô cần một hoàn cảnh an tĩnh tiêu hóa những gì vừa ăn, có lẽ một quyển sách vĩ đại là liều thuốc trấn an cô rất tốt.

“Thật sự là..... Càng lúc càng giống viện trưởng của chúng ta.” Ron gãi gãi má, nhìn bóng lưng Hermione đi xa cảm thán, “Người anh em a, cậu thật sự là quá may mắn, đúng vậy, cậu thật sự rất may mắn.” Ron nhìn Harry rất chân thành nói, “Nghe nói..... Cậu đi Hẻm Xéo cùng con dơi kia, Merlin, đó chính là con dơi!”

“Được rồi, Ron, giáo sư sẽ không ăn thịt người.” Không biết vì sao nghe Ron nói Snape như vậy, Harry không thoải mái — loại..... ngữ khí chán ghét đó, làm cho người ta không thích.

“Nhưng là ông ta sẽ nấu cậu thành độc dược!” Ron đồng tình nhìn Harry, “Thật may mắn cậu còn sống, phải biết rằng, nghe ba ba nói cậu ở nhà con dơi, mình rất lo lắng, chỉ sợ cậu bị ông ta giết — được rồi được rồi, ông ta không giết người nhưng là sẽ không để cậu sống tốt..... Chúng mình thật sự rất lo lắng cho cậu — mình, và Ginny.”

“Nha, cảm ơn, mình..... Mình không sao, giáo sư Snape cũng không làm gì mình.” Harry thật không biết nói với Ron như thế nào, chẳng lẽ cần nói cho cậu ta biết mình có một đứa con mình chưa bao giờ biết đã tới? Nha, không! Vì an toàn của Prince, cậu không thể nói với bất cứ ai! Đúng, không thể! Nếu như là chuyện gì khác, Harry sẽ hận không thể để bạn mình là người thứ nhất biết rõ, người thứ nhất chia sẻ sự vui sướng của cậu nhưng là không phải chuyện quan hệ đến tính mạng của Prince — đúng vậy, cậu có thể tiếp nhận Prince bởi vì đó là con của cậu, chính là..... Harry không phải ngu ngốc, cậu biết rõ Ron hận Snape nhiều thế nào, nếu như cậu ta biết chuyện Prince, nói không chừng sẽ giận cậu..... Thậm chí sẽ tìm Prince gây chuyện phiền toái!

Vi tránh cho phiền toái, Harry không nói chuyện về Prince cho ai, cậu hy vọng đứa bé này chỉ là của cậu — được rồi, mặc dù nhiều ra một Snape nhưng điều này cũng không thể tránh chuyện đứa bé này xác thực là con của cậu, vì thế, cậu phải bảo vệ con cậu.

Dù cho, Harry Potter hiện tại cũng chỉ là một cậu bé mười ba tuổi cần người bảo vệ nhưng là cậu cũng là một người cha rồi. Harry vừa nghĩ tới cha của mình vì bảo vệ mình mà mất đi tính mạng, cậu đã cảm thấy mình nên càng thêm cường đại càng thêm thông minh mới được, vì thế cậu thậm chí muốn đi tìm Hermione lập kế hoạch học tập — rất đáng tiếc, cậu đã chọn xong môn học, không biết có thể sửa hay không.....

“Harry, nghĩ gì mà nhập tâm như vậy?” Ron đẩy Harry đang đi vào cõi thần tiên.

“Không có gì.” Harry nhìn chỗ ngồi giáo sư, vị giáo sư phòng chống nghệ thuật hắc ám vừa mới giới thiệu tên là Remus Lupin, luôn đi du lịch các nơi, có lẽ sẽ nói cái gì thú vị — Hagrid là giáo sư môn chăm sóc sinh vật huyền bí. Sau đó chính là Snape, đúng vậy, giáo sư đang ăn thịt bò! Cũng không biết Prince thế nào..... Có lẽ trong chốc lát cậu có thể vụng trộm đi thăm Prince.....

“Cậu thấy Hagrid sẽ dạy chúng ta cái gì? Bác ấy còn để chúng ta chuẩn bị một quyển sách đáng sợ như vậy!”

Harry nhếch môi làm cho Ron nặng nề vỗ vai cậu.

Tiệc tối kết thúc Dumbledore ngoại trừ nói chuyện giam ngục Azkaban, ông lại huy động đưa phép biến ra những chữ cái nhiều màu sắc sẽ làm cho mọi người cùng nhau hát lên bài ca của trường — Harry rất nhanh đọc xong ca từ, cậu thật sự rất muốn đi nhìn Prince a, cũng không biết Prince ở hầm có ăn bánh bí đỏ mỹ vị không..... Bất quá may mắn, cậu cầm một ít, có lẽ..... Có thể để Prince ăn khuya?

Khi đội ngũ bắt đầu di động, Harry xoay người tách ra, Ron vội vàng kéo cậu lại: “Người anh em, cậu muốn đi đâu vậy?”

“Hầm.” Harry cố ý xem nhẹ Ron hút không khí, “Mình còn một số thứ để ở chỗ Snape, giờ mình đi lấy.”

“Nha..... Được rồi, chúc may mắn.”

Đi đến hầm, cửa lập tức mở ra tựa hồ đang nghênh đón cậu, Prince đứng ở trước mặt cậu, bọn họ ôm nhau một chút, hai người đều cười cười — xem ra Prince rất hài lòng.

“Thật sự là rất thú vị a ba ba, nha, không, con nói, Harry, thật sự là rất thú vị!” Prince cười nói, “Ba biết cha đang làm loại độc được gì không?”

“Cái gì?” Harry cũng không có hứng thú gì với độc được.

“Lang được —” Prince thần bí nói nhỏ, “Đây chính là thứ quan trọng khiến cha có thể trở thành hội phó hiệp hội độc được.”

“Nha.” Harry cũng không biết chuyện này, nguyên lai..... Snape còn là hội phó hiệp hội độc được? Cậu không biết, đúng, cậu đương nhiên không biết.

“Nha? Cha năm nay mới 33 tuổi!” Prince trừng Harry, hiển nhiên đối với chuyện Harry không quan tâm Snape tỏ vẻ rất bất mãn, “Harry, không phải con nói nhiều nhưng cha phải nhớ kỹ — cha thay đổi Lang được có thể khắc chế thứ độc trong cơ thể lang nhân, hơn nữa sẽ không tạo thành tổn thương cho lang nhân, sẽ chỉ làm bọn họ ngủ — ba biết điều này đại biểu cho cái gì sao? Đây là một loại đột phá rất lớn! Ba nghĩ a, nếu có trẻ em không cẩn thận bị lang nhân cắn thương, người đó sẽ bị bài xích nhưng là chỉ cần có thứ

này là người đó có thể chơi đùa cùng các bạn, sẽ không bị bài xích, điều này chẳng lẽ không phải rất tuyệt sao?”

“Ách..... rất tuyệt.” Nghe rất oách, Harry nghĩ, cái này rất giống bài tập Dudley cầm về nhà — nghe nói là tuyên truyền bệnh truyền nhiễm gì đó không đáng sợ bài tập, muốn đi tuyên truyền, nếu như..... Cũng có loại được này, cho người bệnh uống sau đó sẽ không lây bệnh thì có phải cũng là một chuyện tốt không? Nha, Snape thoạt nhìn..... Cũng không hư hỏng a.

“Đương nhiên là rất tuyệt. Cha là độc được đại sư trẻ tuổi nhất cũng là hội phó hiệp hội độc được trẻ tuổi nhất từ trước đến nay!” Prince nâng trán, cậu biết ba ba mình khi còn trẻ vô cùng chậm chạp, một chút không giống ba ba tương lai đã thành tinh!

“Ân, ba biết.” Harry gật đầu nhưng cậu một chút cũng không đem những này để trong lòng — đối với độc được, cậu nửa điểm cũng không yêu! “Ba mang theo một chút đồ ăn, nếu như đói bụng con có thể ăn, ân..... Đúng rồi, năm nay ba không có cách nào đi Hogsmeade, bắt quá Ron và Hermione có thể đi..... Con muốn ăn cái gì ba có thể nhờ bọn họ mang về.”

“Không, Harry, con có thể đi cọ Albus, kẹo ông ấy rất nhiều ăn không hết!” Prince nhe răng làm cho Harry cảm giác cậu bé giống một con rắn độc nhỏ bất quá là một con rắn độc nhỏ ngọt ngào, Harry nghĩ, cậu yêu con rắn độc nhỏ, rất yêu.

“Ách..... Có lẽ.” Harry không xác định những con gián chồng chất lên nhau thích hợp mình.

“Hắc, yên tâm đi, con đến chỗ Albus sẽ mang cho ba một ít.” Tiểu vương tử rất phóng khoáng vỗ vỗ bả vai ba mình, “Nghe nói gần nhất Albus có mua được bánh phao đường ở tiệm công tước mật, số lượng có hạn nha, một người chỉ có thể mua năm cái nhưng ông ấy dùng tên giáo sư Mag và Hagrid..... Ách..... Được rồi, tất cả giáo sư Hogwarts ngoại trừ cha..... Ông ấy mua được một hộp lớn!”

“Oa nha, rất giỏi!” Harry không nghĩ tới hiệu trưởng Dumbledore sẽ có một mặt trẻ con như vậy.

“Cho nên, chúng ta một người lấy 5 cái sẽ không có vấn đề.” Prince vỗ ngực cam đoan.

“Xem ra ta xem thường..... Hoàng kim nam hài vĩ đại của chúng ta.” Giọng Snape thật giống như truyền đến từ Địa ngục — âm trầm khủng bố, “Muốn..... đoạt đồ ăn vặt của trẻ con?”

“Em không có!” Harry mặt đỏ bừng.

“Nha, cha, Harry không đoạt đồ của con!” Prince che miệng, “Là con tính toán đi cọ Albus..... Dù sao..... lớn tuổi ăn đồ ngọt không tốt cho thân thể.”

“Đúng vậy, không sai.” Snape nhướn mày, ngữ khí lại khôi phục nhu hòa, “Đối với lên người lớn tuổi, chúng ta cần chăm sóc, đồ ngọt chứa đại lượng đường sẽ làm hỏng hàm răng của người già — luôn uống độc được cũng không phải chuyện tốt, cho nên.....”

“Cho nên con nên đi tìm ông Albus!” Tiểu vương tử nhảy dựng kéo Harry, “Đi thôi, chúng ta đi tìm Albus — cha, con muốn một chút sẽ về, không cho phép cha trừ điểm ba ba bằng không con sẽ khóc cho cha xem!”

Nha! Đây cũng là uy hiếp! Khóe miệng Harry co giật, Snape im lặng, bất quá giữ im lặng còn hơn là châm chọc khiêu khích.

22. Chương 22

Cửu thể chủ sửa thời khoá biểu

Trở lại tháp Gryffindor, Harry lấy ra một đồng kẹo, đều là từ chỗ Dumbledore lấy tới — không biết vì sao, Harry cố gắng bỏ qua biểu tình Dumbledore đau đớn thì thấy rất vui vẻ..... Được rồi, cậu không nên cảm thấy vui vẻ..... Chính là, vẫn rất vui vẻ!

“Hắc, cậu đã trở lại!” Ron mới từ phòng tắm đi ra, thấy Harry đi vào phòng ngủ thì đi qua vỗ vỗ, “Tất cả mọi người chờ cậu!”

“Ách..... Chuyện gì?” Harry nhìn, quả nhiên, Seamus, Dean, Neville đều ngồi ở trên ghế thành thành thật thật chờ cậu.

“Đương nhiên là muốn biết cậu ở chung với con dơi như thế nào!” Seamus kêu lên rất cổ quái, “Nếu hai người có thể cùng ở chung một chút — chủ yếu là con dơi không trừ điểm thì là hạnh phúc lớn nhất của Gryffindor! Hắc, như thế nào, ông ta không phải thật sự..... Ách..... Một năm gọi đầu một lần chứ?”

“Không phải!” Harry vô lực rít gào, “Được rồi được rồi, một tuần, ở chung coi như có thể — mình, giáo sư không ngược đãi mình, ít nhất tốt hơn nhiều những Muggle thân thích của mình! Mình thà rằng ở với Snape cũng không nguyện ý trở lại nhà dì.....”

“Đúng rồi, nghe nói cậu thối tướng bác — hắc, quá giỏi!” Dean lớn tiếng cười nói, “Rất lợi hại!”

“Không sai, dù cho em họ của mẹ mình là squib, mình cũng không dám thối to ông ta — đương nhiên, chúng ta không có lui tới!” Đây là Ron.

“Chính là..... Chính là dù sao thối to bác..... Nha, Harry, ma lực của cậu không tồi..... Chính là..... Cái này cũng không tốt lắm..... Ân..... Đúng vậy..... Ách..... Mình.....”

“Đã thành, Harry, chuyện này quá tuyệt vời! Phải biết rằng mình cũng chán ghét mấy Muggle kia — bà bác kia, mình chưa thấy qua nhưng mình nghĩ bà ta cũng kém không nhiều lắm với lão dượng béo của cậu!” Ron nói.

Phòng ngủ Gryffindor lộn xộn, mấy cậu bé tôi một lời cậu một câu thảo luận hành vi anh dũng của cứu thế chủ, mà cứu thế chủ, Harry lại thấy có chút thái quá — nói thật, cậu không thích nhà Dursley, cũng chán ghét bác Marge nhưng cậu cũng thấy mình làm như vậy cũng không phải là đúng, đương nhiên, nếu như sớm biết như vậy sẽ không bị trừng phạt thì cậu thật hy vọng có thể giáo huấn nhà Dursley một chút — ít nhất phải làm cho Dudley từ nay về sau không dám ở trước mặt cậu up hiếp đánh cậu, chính là..... Chính là cậu cũng không thấy làm những chuyện đó với Muggle là chuyện đáng giá khoe ra — quả thực rất ngu xuẩn!

“Hắc, Harry, làm sao vậy?” Ron không phát hiện cảm xúc của Harry, chỉ thấy Harry có chút mệt mỏi hoặc là bị Snape giày vò, “Cậu đi nằm đi a, con dơi già Snape chính là một lão hỗn đản!”

“Nha, Ron, đừng nói như vậy, ít nhất giáo sư chưa mình.” Harry cố gắng làm cho mình dung nhập vào cái vòng não nhiệt này, “Hơn nữa..... Cũng không bạc đãi mình, cậu xem, giáo sư cũng không có nghĩa vụ này nha.”

“Hắc! Ông ấy là vì tra tấn cậu!” Seamus hô to .

“Nói không sai!” Ron nói.

Được rồi, nói cái gì với bọn họ thì cũng là không tốt.

Harry nhún nhún vai xoay người vào phòng tắm, cậu thật sự không muốn họ tiếp tục quần quýt về Snape với bọn họ , dù sao..... Snape còn là một người cha khác của Prince — ách..... Đúng vậy, tuy nhiên cậu đối với ánh mắt mình cũng không phải..... Có tự tin, nhưng là cậu vẫn cảm giác mình nên thân sĩ một chút, dù sao..... Đó là bà vợ tương lai của cậu. (bé ảo tưởng áp giáo sư a =)))))) ngay thơ dễ sợ.)

Mặc đồ ngủ vừa mua ra, Harry dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người nằm chết dí trên giường – cậu thật sự cảm thấy..... mệt mỏi.

Ron không như ngày thường tới nói chuyện điều này làm cho Harry trong nội tâm không được tự nhiên cũng thở dài một hơi, cậu không có tâm tư đi quần một số chuyện khác, lúc này cậu phải suy nghĩ một chút làm thế nào mới có thể ở chung với Prince nhiều hơn.

“Làm sao vậy?” Dean thấy Ron mở to mắt nhìn Harry rồi ngượng ngùng kéo đồ ngủ trên người mình.

“Ân..... Không biết.” Seamus lắc đầu.

“A, Harry,” Neville ngồi vào cạnh giường Harry, “Cậu..... đồ ngủ mới rất đẹp.”

“Nha, cái này a, đây là mua ở cửa hàng phụ nhân Madam Malkin.” Harry ngồi dậy, “Cậu biết y phục của mình..... Ngoại trừ trường bào thì đều là của anh họ Dudley — chính là quần áo Dudley thật sự không hợp, mình quá gầy nhưng là anh ta..... béo giống như là một cá voi!” Harry thấy Neville khó hiểu thì lập tức đổi giọng, “Nha, được rồi, Dudley béo giống như là một con lợn!”

“Nha!” Neville bị Harry hình dung hấp dẫn, “Thật là đáng sợ! Trách không được y phục của cậu không vừa người..... Mình còn tưởng rằng đó là thời trang Muggle.....”

“Thời trang?!” Harry châm chọc, “Kỳ thật mình còn thật không nghĩ tới giáo sư Snape sẽ nguyện ý ở đó chờ mình lấy nhiều quần áo như vậy..... Ách..... Giáo sư chỉ cảm thấy hứng thú với độc dược.”

“Thật không dễ tưởng tượng.” Neville cười, “Mình cho là giáo sư mang cậu đi đến hẻm Knockturn .”

“Nha, mình không có ý định đi vào đó!” Nhớ tới mình năm trước đi nhầm vào Knockturn, Harry hiện tại nhớ tới còn sợ hãi, thật sự là một nơi tà ác nguy hiểm, cậu không tính toán lấy cái mạng nhỏ bé của mình đùa giỡn — không sai, cái mạng nhỏ của cậu hiện tại rất quý giá, ít nhất Prince là cậu phải bảo vệ mình tốt thì mới có thể sinh ra, không phải sao?

“Mình nói a Harry, cậu năm trước đã đi qua!” Ron bắt mắt thét lên.

“Đó chẳng qua là bị nhầm lẫn.” Harry giải thích.

“Được rồi được rồi, mình biết, chẳng qua là đi nhầm.” Harry nói làm cho Ron và Seamus cười ha ha, Dean cũng cười.

Được rồi, không có gì giải thích, Harry vỗ ngực, cậu hiện tại cần ngủ, ngày mai còn muốn đi học a!

Ngày hôm sau, Harry không đi đại sảnh đường cùng Ron mà đi tìm Dumbledore — cậu muốn thay đổi giờ học. Trước chỉ là nghe nói mấy môn đó thi dễ dàng thì chọn nhưng bây giờ..... Không được, cậu không thể để cho Prince xem thường mình!

“Nha, Harry, mau vào.” Con thú trông cửa văn phòng nhảy sang bên cạnh, lão hiệu trưởng an vị đối diện Harry, “Thầy nhớ không lầm thì hôm nay trò có lớp tiên tri?”

“Đúng vậy, giáo sư Dumbledore.” Harry cắn răng, cậu có lòng tin có thể nói thuộc lời mình chuẩn bị cả đêm qua, “Em muốn nói..... Em muốn chọn lại vài môn học, ách..... Em hỏi nhiều người nhưng cũng không được một đề nghị phù hợp — em..... Em cần chọn mấy môn phù hợp, một ít môn nữa, giáo sư Dumbledore, thầy biết, em..... Em thấy kiến thức của em chưa đủ!” Đúng vậy, kiến thức của cậu chưa đủ, tiếp tục như vậy có lẽ tiểu vương tử của cậu cũng chỉ vây quanh Snape!

“Nha, Harry, chẳng lẽ những môn trò chọn..... Không tốt sao?” Dumbledore mở to mắt nhìn, “Không cần phải chọn quá nhiều, có câu nói ‘Tham thì thâm’, trò xem trò phải học tập tốt còn phải chăm sóc Prince, cho nên hẳn là không có nhiều thời gian như vậy.”

“Cái kia, thầy có thể cho em một đề nghị, giáo sư Dumbledore, em muốn..... Chọn một môn thực dụng, có thể làm cho Prince cũng yêu mến, em muốn biểu hiện!” Đúng vậy, học tiên tri không có cách nào biểu hiện ra cho tiểu vương tử xem — điểm ấy làm cho Harry rất bất mãn, nếu như không có cách nào khác biểu hiện ra, vậy cậu học làm cái gì? Cậu phải nỗ lực đi học những cách điều chế độc dược cậu cũng không thích — bởi vì tiểu vương tử của cậu yêu chúng!

“Như vậy, thầy đề nghị — Harry, chọn cổ đại ma văn a, trên người Prince để một ma pháp trận nhỏ sẽ để cậu bé đó thời khắc dưới sự thủ hộ của trò.” Dumbledore vô lương đề nghị, “Bất quá như vậy trò sẽ rất bận, trò làm được không?”

“Không có vấn đề!” Harry vỗ ngực cam đoan, “Em có thể vào hầm làm bài tập, vừa vận hành Prince!”

“Được rồi, Harry, chẳng qua nếu như trò cảm thấy việc học nặng nề thì có thể tùy thời tới tìm thầy hủy một môn học biết không?” Dumbledore hòa ái vỗ vỗ vai Harry, “Lớp học của trò sắp bắt đầu rồi, đừng tới trễ a.”

Đưa ra phòng Dumbledore, Harry dựa theo lão hiệu trưởng chỉ thị trực tiếp chạy tới nơi học — chỉ cần mười phút có thể đến phòng học, rất nhanh. Khi cậu đi vào phòng học ngồi lấy ra quyển sách [đẩy ra sương mù xem tương lai], nhìn hai ba trang thì Ron mới vội vàng kéo Hermione chạy đến.

Ron lập tức ngồi cạnh Harry, bắt quá cậu đối với Harry tới trước rất bất mãn, cậu đặt sách nặng nề trước mặt Harry: “Hắc, mình còn tưởng rằng cậu bị lạc, tìm nửa ngày, bằng không cũng sẽ không đến trễ vậy!”

“Được rồi, Ron, rõ ràng là chính cậu đi lầm đường, còn cãi nhau với một bức họa!” Hermione ngồi trước nghe vậy lập tức quay đầu trách cứ, “Harry, đừng đi quẩn cậu ta, nghiêm túc nghe giảng bài a.”

Sau đó, một giọng nói mộng ảo làm cho cả một tiết đều tràn đầy mùi hương nồng nặc và bóng tối tử vong.

Lớp tiên tri của Trelawney, lời tiên đoán của bà cũng không làm cho người ta thoải mái, mỗi lần có lớp mới thì đều nói thì sẽ có người chết, lúc này cũng không ngoại lệ, bà kêu sợ hãi chỉ vào Harry tiên đoán — “Trước khi chấm dứt năm học, trong các trò sẽ có người vĩnh viễn rời đi chúng ta” — lời này nói xong, hiện tại mọi người đều biết có một chúa tể hắc ám trốn thoát, chẳng lẽ bà không phải là tại chỉ Harry sao?!

Ron lập tức quên tức giận, ngược lại vỗ vai Harry an ủi: “Đừng đi nghĩ những lời bà ta nói, George và Fred đã nói, Trelawny hàng năm sẽ có một lời tiên đoán có người sẽ chết nhưng là không có lần nào xảy ra!”

23. Chương 23

Harry bị thương

Ngày đầu tiên đi học không có chuyện gì nhưng lớp tiên tri tuyệt đối làm cho người toàn thân không được tự nhiên. Đi xuống lớp tiên tri, Harry cảm giác mình như đang ở trên mây, cậu nghe xong một tiết nói về “Điềm xấu” trên người mình, còn quần quýt đến con chó — đúng vậy, Black, cậu đều nhanh quên nó, con chó trung thành uy phong đó, đương nhiên là hơi gầy, bắt quá chắc nó ở chỗ giáo sư Dumbledore rất tốt, có lẽ chiều cậu nên hỏi Black thể nào — đen đen, tên không sai.

“Nha, Harry, cậu không sao chứ?” Hermione lo lắng nhìn.

“Mình nghĩ vậy.” Harry hít sâu một hơi, thật là “Điềm xấu”, cậu sẽ kết hôn với Snape và còn có 1 đứa bé — điều này chẳng lẽ không phải không tưởng sao? Nói một cách khác, giáo sư Trelawny vẫn có chút năng lực, không sai, đây chính là “Điềm xấu” của cậu! Harry chính dồn tâm tình đi theo Hermione Ron đến phòng học biến hình.

Giáo sư McGonagall giảng về Animagus, giảng một người biến thành động vật như thế nào — Harry còn nhớ rõ Ollivander nói với mình đưa phép cha biến hình rất tốt, cậu không biết bà có biết cái này không, thoát nhìn..... Rất không tồi — giáo sư McGonagall biến thành một con mèo, thậm chí xung quanh mắt còn có dấu vết của cặp kính, rất thú vị. Bất quá Harry cảm thấy luôn luôn có người thỉnh thoảng lại nhìn mình, cậu không thoải mái — ánh mắt bọn họ nhìn cậu thật giống như một giây sau cậu sẽ ngã xuống đất chết!

“Các trò hôm nay có chuyện gì vậy?” Giáo sư McGonagall biến trở về, “Đều chằm chằm Potter làm cái gì? Ta là lần đầu tiên ở trên lớp không nghe thấy tiếng vỗ tay — khi ta biến hình.”

“Giáo sư, là..... Là lớp tiên tri.” Hermione đứng lên, cô cũng không thích ánh mắt bọn họ nhìn Harry, huống chi Ron cũng đã nói qua — hai anh em song sinh tuy thường xuyên nói giỡn nhưng tuyệt đối sẽ không nói giỡn ở chuyện này!

“Nha, như vậy, lần này ai sẽ chết?” Khóe miệng giáo sư run rẩy một chút, “Năm nay, trong các trò vị nào sẽ gặp điềm xấu mà chết?”

Cái này, toàn lớp đều cười vỗ tay.

“Em.” Harry cười gượng tay.

“Nha, đúng a, đương nhiên.” Giáo sư McGonagall gật gù đầu, “Tiên tri vĩnh viễn là một thứ không có tính xác định nhất, yên tâm đi, Sybil hàng năm luôn tiên đoán một người tử vong, cô ấy dùng phương thức này để hoan nghênh học sinh mới nhưng là đến bây giờ, những người này còn sống tốt. Nếu như không phải ta chưa bao giờ nói bậy về đồng sự..... Nha, quên nó đi, bọn nhỏ, các trò hiện tại cần nghe giảng!” Bà thấy Harry cũng không thêm để ý thì cũng không nói thêm, về phần những học sinh khác, bọn họ sẽ suy nghĩ cẩn thận.

Kỳ thật Harry cũng không phải hoàn toàn không để ý mà là cậu đã thấy Prince thì sao lại tin tưởng mình sẽ chết a? Cho nên, tâm tình của cậu còn không tệ, chỉ là có điểm bất đắc dĩ.

Hermione nghe xong giáo sư McGonagall nói thì nở nụ cười, còn đẩy đẩy Ron, điều này làm cho mặt Ron đỏ bừng – cậu ta vừa mới sợ hãi nhìn Harry — dù cho hai người anh song sinh đã nói qua nhưng với Ron nó vẫn rất thần bí, cậu ta nguyện ý tin tưởng những chuyện thần bí.

Đi ra lớp biến hình, tâm tình Harry đã rất tốt, cậu nói với Hermione muốn đi phòng hiệu trưởng, Hermione rất sẵn sàng giúp cậu cầm túi sách, lớp buổi chiều là Chăm sóc sinh vật huyền bí của Hagrid, bọn họ ai cũng không muốn đến muộn, dù sao Hagrid là bạn của bọn họ.

Lấy hai miếng bánh mì trên bàn, Harry ngay cả nước bí đỏ bình thường thích nhất cũng không uống một ngụm đã chạy đi mà Ron ngược lại có chuyện muốn nói, rất đáng tiếc, cậu ta chưa kịp nói.

Harry hỏi Dumbledore con Black, Dumbledore cười nháy mắt nhưng không nói chuyện con chó, điều này làm cho Harry rất sốt ruột – cậu thật sự sợ Dumbledore nhuộm Black thành màu hồng phấn, vậy thì không phải “Black” Mà là “Pinky”!

Không quản Black có phải biến thành Pinky hay không, chiều Harry đúng giờ xuất hiện bên cạnh nhà gỗ của Hagrid, lại nghe được lão nói muốn “Giới thiệu một hài tử xinh đẹp” Cho bọn họ — Merlin biết rõ cái gọi là “hài tử xinh đẹp” của Hagrid là những thứ gì!

“Cậu nói..... Hagrid sẽ cho chúng ta nhìn thấy cái gì?” Về mặt Hermione không được tự nhiên, cô vừa mới học lớp Số học, hứng thú của cô rất lớn — đối lập với lớp tiên tri cần nhẫn kia.

“Không phải là nhện tám mắt.” Harry mười phần có lòng tin, năm trước cậu thiếu chút nữa bị nhện tám mắt ăn, thừa dịp ngày nghỉ ở chỗ Snape liền gửi cho Hagrid một thư Sấm không cho phép đưa ai đến miệng nhện tám mắt, thoát nhìn Hagrid nhất định có thể nghe lời cậu nói, bởi vì Hagrid cũng trả lời cậu, tuy viết sai rất nhiều nhưng những giọt nước mắt ở trên không thể gạt người.

“Tất cả mọi người đến đây, đến bên cạnh hàng rào, hiện tại mở sách ra —” Hagrid hô, sợ các học sinh không nghe được.

“Mở như thế nào?” Draco Malfoy lạnh lạnh nói, quyển sách trong tay bị dây thừng buộc lại giờ giờ giống như là mang cái gì đó bẩn vậy, “Mở ra bằng cách nào?” Nói xong cậu ta còn nhìn sau lưng, rất nhiều người giống cậu không có cách nào mở ra quyển sách kia – quyển sách táo bạo này không chỉ bị buộc, có người còn dùng cạp kẹp nó lại.

“Àn..... Không ai — có thể mở nó sao?” Hagrid bối rối nhìn học sinh, hình như lão quần bách cho nên khăn trương túm cái áo choàng to dùng của mình.

“Dùng tay vuốt gáy sách.” Harry không muốn thấy Hagrid khăn trương như vậy, cậu an ủi cười cười, Hagrid lập tức thả lỏng, đương nhiên, Harry làm như vậy cũng làm cho Malfoy hung hăng trừng cậu — bất quá Harry không quan tâm, hắc, ai sẽ quan tâm một Malfoy a, phải biết rằng cậu ta là vị hôn phu của biểu tỷ của con mình! Harry trong nội tâm rất cao hứng, cho dù có một chút quan hệ thân thích với Malfoy, có thể lớn hơn cậu ta, từ nay về sau Malfoy cần gọi cậu là cái gì nhỉ? Chú? Cái này thật đúng là quá buồn cười!

Vì vậy khi Harry vẫn cảm thấy buồn cười, cậu nhìn thấy bằng mã — một sinh vật to lớn giống ngựa nhưng lại có đầu ưng với cánh và móng vuốt.

Đây thật sự là một tiết kinh tâm động phách, khi Harry đi xuống người một con bằng mã tên là Buckbeak, Draco Malfoy lại đi khiêu khích Buckbeak! Merlin biết rõ Harry lúc ấy là nghĩ như thế nào, cậu thoáng cái tiến lên đẩy Malfoy ra sau đó bị móng vuốt Buckbeak quẹt vào lưng!

“Nha! Harry!” Hagrid lập tức lao đến, phát phát tay với Buckbeak, “Đi đi!” Lão dễ dàng ôm Harry lên, cẩn thận không đụng miệng vết thương của cậu, “Hiện tại tan học, các trò ai cũng không được nhúc nhích — hiện tại theo tôi trở về!”

“Nha! Harry sao lại đi cứu Malfoy?!” Ron kêu sợ hãi giống như nuốt một con sên thật to vỏ vỏ dạ dày, cảm thấy chuyện này rất đáng ghét.

“Được rồi Ron!” Hermione nhìn thoáng qua Malfoy sắc mặt trắng bệch, không nói gì lo lắng xoay người chạy theo Hagrid giúp lão mở cửa.

Đến bệnh thất, Bà Pomfrey tức giận mắng Hagrid một trận, đây là chuyện đương nhiên, lão làm cho học sinh bị thương, mà học sinh bị thương còn là người tới bệnh thất nhiều nhất, Harry Potter.

“Cẩn thận một chút!” Bà Pomfrey chỉ huy Hagrid đặt Harry lên giường, làm cho cậu nằm sấp, “Hagrid, anh — lại giới thiệu bằng mã! Anh có biết con đó nguy hiểm nhiều thế nào hay không?! Merlin a! Anh là một giáo sư!”

“Nha..... Tôi biết rõ, Poppy..... Cô biết Harry vốn không có chuyện Là Malfoy..... Là cậu ta chọc Buckbeak, Buckbeak là một đứa bé ngoan.....” Hagrid chớp chớp mắt ti hí tràn đầy lo lắng áy náy.

“Cái gì gọi là vốn Harry không có việc gì?! Cái gì gọi là Malfoy chọc Buckbeak của anh?!” Bà Pomfrey huy động đũa phép đẩy Hagrid ra bệnh thất, tiện thể Ron và Hermione cũng không buông tha, “Nó bị thương ai cũng không được! Bị thương ai cũng là sai! Hagrid, anh không phải một đứa trẻ, không cần phải làm một ít chuyện của trẻ con! Hiện tại anh đi ra ngoài cho ta!”

“Cái kia Harry.....” Hermione vội vàng hỏi.

“Harry ít nhất phải đến buổi sáng ngày mai mới có thể đi, hiện tại, Granger, trò dẫn bọn họ đi, lập tức — lập tức!” Đối với Hermione, Bà Pomfrey còn là rất hòa thuận bất quá hiền lành của bà vì tức giận Hagrid đã không còn bao nhiêu, “Hagrid, anh nên may mắn không phải Malfoy bị thương, bằng không anh cũng không phải nói một câu thật có lỗi áy náy đơn giản như vậy!”

Ba người đi ra bệnh thất, ở góc rẽ nhìn thấy Malfoy ôm túi sách, sắc mặt của cậu ta còn tái nhợt hơn bình thường, ngón tay còn đang phát run, bên cạnh một người cũng không có.

“Mày tới làm gì a!?” Ron chạy tới, Hagrid không có giữ chặt Ron, Ron cúi thấp người tránh được tay Hagrid rồi chạy tới nắm chặt cổ áo Malfoy, “Đều là mày! Harry nếu có chuyện gì, mày đợi bị đánh đi!”

“Ron!” Hermione dậm chân đi tới, “Malfoy, cậu tốt nhất đi về trước đi.”

“Malfoy, trò, trở về, tôi không phải nói đã tan học sao, trở lại địa bàn của trò đi!” Hagrid rất lo lắng Malfoy phiền toái sẽ đi tìm Harry, thoát nhìn cũng là như vậy.

Nhưng mà Draco chỉ là bắt lấy tay Ron dùng sức đẩy ra: “Buông ra, con chồn thôi!”

“Malfoy!” Hermione kêu lên, “Trở lại hầm của cậu đi!”

“Hừ, Granger, cô coi chừng đó!” Draco kéo kéo đồng phục của mình cho nó bớt nhăn, khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng giống như run rẩy vừa rồi chưa từng xảy ra, “Ta không viết thư nói cho ba ba ta biết, Hagrid — giáo sư, bất quá ông cũng vừa phải thôi, nếu có lần tiếp theo, ta nhất định sẽ viết thư nói cho ba ba ta biết!”

24. Chương 24

Harry trên giường bệnh

Hiển nhiên thiện ý của Draco Malfoy Ron cũng không nhận ra, Ron phần nộ tím y phục của Draco làm cho quý tộc bạc kim phần nộ, bắt lấy tay Ron muốn đánh.

“Đủ rồi! Dừng tay!” Hermione chạy tới, Hagrid nhân cơ hội kéo bọn họ ra.

“Hừ, Weasley, mày phải cẩn thận!” Draco Malfoy sửa lại quần áo, trước khi đi còn trừng bọn họ.

“Cậu ta thật sự là tên xấu xa trời sinh!” Hagrid lớn tiếng nói, nắm vai Ron đi xuống, Hermione vẫn đứng nguyên tại chỗ bất quá cô lại nhìn hướng Malfoy biến mất — tuy cô thừa nhận Draco Malfoy không phải người tốt, nhưng là..... “Xấu xa trời sinh”..... lời này cũng quá đáng, thậm chí còn đáng ghét hơn “Máu bùn”, hơn nữa..... Malfoy tới bệnh thất thật sự chỉ là đến khoe khoang gì đó? Không biết tại sao cô cảm thấy là lạ..... Không đúng.

Ban đêm im ắng, bệnh thất yên tĩnh, Prince đứng cạnh giường Harry, cẩn thận vuốt miệng vết thương của Harry: “Đau không? Thật..... Thật là đáng sợ..... May mắn, may mắn ba không có chuyện..... Có muốn ăn một khối chocolate không? Vị thịt nướng?”

“Ta giả thiết con không muốn dùng chocolate mưu sát hệ tiêu hoá của ba con?” Snape đứng đó lạnh lạnh nói, bọn họ đã để bùa tĩnh âm và cách ly bảo đảm sẽ không bị người nghe thể đối thoại của một nhà ba người, “Harry..... Hiện tại không phải cháo là lựa chọn tốt nhất sao?”

“Chính là, cha, chỉ là cháo..... Rất khó khăn ăn a.....” Prince nhăn mặt nhìn nhìn ba ba nằm trên giường, “Chỉ ăn một khối được không?”

Merlin chocolate! Nếu như là bình thường Harry tuyệt đối sẽ thấy Snape là cố ý tra tấn mình, nhưng là hiện tại..... Nha, cậu thấy Snape là một người tốt!

“Tiểu vương tử, ngoan.” Harry muốn đưa tay sờ sờ đầu Prince nhưng hình như động tác này rất khó, cậu chỉ có thể mỉm cười trấn an, “Con xem ba hiện tại nằm sắp a, ăn cháo sẽ không đau dạ dày.” Tuy trước kia cậu cũng sẽ không đau dạ dày, trừ phi đói bụng.

“Được rồi.....” Prince bĩu môi, “Chính là làm sao ba lại đi thay Draco ngăn cản móng vuốt a? Rất đau a.....” Prince vẫn đau lòng cho ba ba, bất quá Snape thấy đây là bình thường, hài tử luôn đối với “Mẹ” Sinh ra cảm tình không muốn xa rời cho nên anh cũng không thể ngăn cản, đương nhiên ở thời điểm sai lầm, anh tự nhiên sẽ uốn nắn.

“Ba.....” Harry vô ý thức giơ tay muốn vò tóc, đương nhiên, bị đau sau đó trực tiếp bị trúng một “Trấn an đau nhức” của Snape — chỉ là ngăn cách cảm giác đau, bất quá có thể hòa hoãn thống khổ của cậu, đôi mắt xanh mang theo lòng biết ơn cười với giáo sư độc được mặt đen, “Là như vậy, Prince, ba nghe con nói..... Tựa hồ trong tương lai quan hệ của con và Malfoy rất tốt, hơn nữa..... Cậu ta lại là vị hôn phu của chị con, ba nghĩ..... Không thể để cậu ta bị thương..... Liền đẩy cậu ta..... Ân..... Chính là như vậy.”

Lý do này..... Snape thiếu chút nữa không khống chế được mình trực tiếp cho cứu thế chủ một “Đổi chiều chuông vàng” — làm cho cậu ta thanh tỉnh! Liền vì..... một khả năng, một người trong tương lai có khả năng trở thành bạn — lại không muốn sống đi cứu người?!

Giáo sư độc được phần nộ gần như thực thể hóa, khí áp tối như mực tạo thành một khu vực đầy mây đen tỏa ra từ anh.

“Ách..... Giáo..... Giáo sư?” Harry nhìn mặt Snape càng ngày càng đen, cũng có chút sợ hãi — cậu có dũng khí nhưng không thể nói cậu cái gì cũng không sợ, “Cái kia..... Em thấy, Malfoy có thể trở thành người nhà của em — người nhà của chúng ta, nói như vậy, em cứu cậu ta chẳng lẽ không phải rất bình thường sao?” Harry nói rất đương nhiên, hoàn toàn không có ích lợi cùng trao đổi tư duy, giống như một con rắn, quy hoạch những thứ trong phạm vi lãnh địa chuyển đến dưới bụng để bảo vệ — là ai làm cho cứu thế chủ có loại tính chất đặc biệt rõ ràng cho thấy thuộc về độc xà? Snape không thể tưởng tượng nổi nhưng anh không toát ra tâm tình gì, chỉ là đen mặt giám sát Prince cho Harry ăn.

Cháo rất thơm, là Bà Pomfrey đặc biệt cho gia đình chuẩn bị, thả thịt băm và rau, rất ngon miệng, bất quá Harry không dám ăn nhiều, một mực nằm sắp quả thực làm cậu cảm thấy bị đè nén, dạ dày cũng bị áp bách không thêm ăn. Ăn một ít cậu không ăn được nữa, mà bây giờ cậu đi xuống đi bộ cũng không phải chủ ý tốt, may mắn Snape hiểu rõ các loại thương — phải biết rằng tử thần thực tử cũng là chức nghiệp nguy hiểm cho nên anh kéo một cái ghế ngồi xuống, mà Prince cùng nằm lỳ ở trên giường với ba.

Hai nam hài mắt xanh bắt đầu chơi bi, đây là trò chơi sẽ phun vào người thua nước thối, Snape cũng không thích nhưng là anh chơi rất tốt — bởi vì mẹ anh Eileen Snape là cao thủ, mà anh cũng từng nghiên cứu qua

cách chơi nhưng là hiện tại anh chỉ có thể cầm đũa phép thỉnh thoảng cho hai nam hài một “Thanh lý đổi mới hoàn toàn” – anh sai rồi, anh sẽ không nên đem cứu thế chủ trong đầu chỉ có Mandrake thét chói tai thành một người trưởng thành để đổi đũa!

Nhưng mà Harry đương nhiên không nghĩ nhiều như vậy, cậu rất cao hứng có thể cùng chơi với Prince với Snape kẹp giữa — không sai, ba ba và con cùng nhau chơi đùa, hơn nữa..... Đây là trò chơi của những người trẻ tuổi! Harry vui vẻ hoàn toàn không có chú ý tới nước thối trên người trên mặt đều bị một lần một lần thanh lý biến mất.

Chơi đến hơn 10h, Snape mới túm Prince và lấy đi đồ chơi của bọn họ: “Nên trở về đi ngủ, Po..... Harry cũng cần nghỉ ngơi.”

“A?” Harry sững sờ.

“Đã 10h5’.” Snape tựa hồ đang giải thích.

“Nha,” Harry gật gật đầu, “Prince, sớm nghỉ ngơi đi, buổi tối không nên đọc sách.”

“Dạ.” Prince nhu thuận gật đầu, đối với ba ba bị thương, cậu mười phần nghe lời và hiểu chuyện, như vậy mới có thể rất tốt Khụ khụ, áp dụng kế hoạch của mình, không phải sao? Kỳ thật Prince đã sớm biết quan hệ của ba ba tuổi trẻ và cha không tốt — phải biết tuy cha của cậu là Slytherin, không nguyện ý nói cho cậu các chuyện cũ nhưng là ba ba lại Gryffindor, mà cậu đã sớm từ chỗ ba ba biết được một ít ma xát giữa bọn họ..... Chính là, từ năm thứ ba ba ba bị hỏi như thế nào cũng không chịu nói xảy ra chuyện gì, sau đó chính là năm thứ năm quan hệ hai người nhanh chóng ầm ập..... Như vậy cậu có thể giả thiết mình bây giờ trở về chính là nguyên nhân ba ba bị hỏi cái gì cũng không chịu nói?

Càng nghĩ càng cảm giác ý tưởng của mình rất chân thật, Prince mang nụ cười thật to trên mặt đi theo cha về hầm.

Đi đến tầng ba, Prince đột nhiên trông thấy cha mình đi nhanh đến một ngã rẽ kéo ra một nam hài — tóc bạc kim, không có mặc đồng phục nhưng mặc một trường bào nhẹ nhàng, con mắt màu lam xám lóe ra hoảng sợ và ảo não.

“Malfoy.....” Snape nheo mắt, “Trò có thể giải thích hay không — hoặc là..... Nó phân viện phân sai một cực quái Gryffindor đến Slytherin?”

“Không, viện trưởng, nha..... xin lỗi, viện trưởng.” Draco Malfoy khẩn trương cầm cái túi nhỏ trong tay, Goyle và Crabbe luôn mang theo hiện tại cũng không ở bên, chỉ có một mình cậu đi trên hành lang trống rỗng — trên thực tế cậu đã hoàn toàn chuẩn bị tốt!

“Như vậy..... Là cái gì..... Làm cho Slytherin cẩn thận có hành vi này? Xét thấy..... Lập tức tới thời gian cấm đi lại ban đêm?” Snape kéo Draco tới chỗ tối, anh không phải McGonagall công bằng nên đương nhiên anh sẽ không giao Malfoy cho giáo sư tuần tra.

“Con sẽ về trước thời gian cấm đi lại ban đêm!” Draco nói, kỳ thật có trở về hay không cũng không lo, cậu đã sớm nghĩ một lý do thoái thác, trong ngực còn có một tờ giáo sư ký tên — đương nhiên, chính là viện trưởng vĩ đại của xà viện ký tên, tuy nhiên phù thủy ký tên là có ma pháp nhưng đưa cho Squib kiểm tra, có ma pháp hay không cũng không có bao nhiêu tác dụng, không phải sao?

Snape giận tái mặt, đối với Draco Malfoy, anh cũng khá hiểu rõ — dù sao, anh là cha đỡ đầu của đứa bé này, anh đương nhiên biết rõ là một Malfoy, Draco biết làm cái gì sau khi một người cứu mình — dù cho người này quan hệ lúc trước không tốt.

“Cha, cha.” Prince kéo kéo tay áo Snape, “Anh Draco là muốn đi xem Harry đúng không?”

Cả băng đạn!

Draco cảm giác cổ mình gãy rời, sau đó..... Mặt của cậu có chút nóng lên. Tuy trước đó cậu cũng đã gặp cậu bé nghe nói là con cha đỡ đầu nhưng chưa bao giờ gặp nhưng cậu làm sao không phát hiện nam hài này..... Phức tạp như vậy? Dùng biểu tình và ngữ khí thoát nhìn vô tội tới cực điểm nói ra những lời làm cho lá gan người ta run rẩy..... Tới hiện tại, cha của cậu và cậu vẫn không thể từ trong miệng tiểu tử này moi ra tin mẹ cậu ta là ai!

“Draco?” Lúc này, giọng Snape có chút mềm mại, điều này làm cho Draco Malfoy như lâm đại địch – cậu rất ít khi nghe thấy cha đỡ đầu nói như vậy, điều này làm cho cậu cảm thấy trời sắp sụp — nhưng là Snape tựa hồ cũng không chú ý tới mình dọa tiểu quý tộc bạc kim, “Đi đi, nhớ kỹ, vinh quang của Slytherin và vinh quang gia tộc bạc kim.” Anh đặc biệt dừng một chút, “Nếu như vô tình gặp Thầy giám thị Filch, nói là ta để con đưa độc dược trị liệu cho Potter, hiểu không?”

“Dạ, cha đỡ đầu.” Lúc này, Snape hẳn là cha đỡ đầu mà không phải viện trưởng Slytherin, độ miễn cảm của Draco vẫn còn rất cao mà cậu cũng thích như vậy — công và tư rõ ràng, đương nhiên, là nói từ bên ngoài. Bởi vì Slytherin chưa bao giờ biết rõ cái gì gọi là công và tư rõ ràng, cũng không cần công và tư rõ ràng.

25. Chương 25

Chúng ta đều trưởng thành

Draco Malfoy đứng ở cửa bệnh thất khoảng 5', cậu không biết mình rốt cuộc có nên đi vào nói lời cảm ơn với cứu thế chủ hay không, cũng không biết thánh nhân Potter có thể tiếp nhận lời cảm ơn của cậu hay không — bọn họ..... Ngày hôm qua còn là địch nhân a, sao lại thay cậu cắn cái móng vuốt to đùng đó? Draco thật sự là không hiểu nổi Potter..... Không hiểu nổi.

Kỳ thật, không hiểu nổi không chỉ có Draco, ít nhất cả Hogwarts có hơn tám phần cũng không hiểu tại sao Harry Potter cứu Draco Malfoy. Còn lại hai phần căn bản không chú ý tới chuyện này.

Malfoy uốn éo uốn éo rốt cục kiến thiết tâm lý, nhẹ nhàng đẩy cửa bệnh thất đi vào — vừa mới khai giảng, bệnh thất không có người khác, Bà Pomfrey cũng dọn dẹp một chút rồi về phòng ngủ của mình cho nên Draco rất dễ dàng phát hiện cứu thế chủ nằm trên một cái giường gần cửa sổ.

“Ai?” Harry nghe được tiếng bước chân, cậu quay đầu đi, đập vào mắt chính là mái tóc bạc kim lóe sáng của Draco Malfoy, “Draco..... Malfoy?”

“Potter.....” Giống nhau thường ngày dùng “Thánh nhân Potter” châm chọc? Không, Malfoy kiêu ngạo không cho phép Draco làm như vậy cho nên cậu chỉ là đi đến đưa túi nhỏ trong tay tới tủ đầu giường, “Bất kể thế nào, là cậu đã cứu tôi, cảm ơn.”

“A?” Harry lại càng hoảng sợ khi Draco thẳng thắn như vậy, cậu cho rằng Malfoy ít nhất phải trách cậu làm điều thừa.

“Nhưng là cậu tuyệt đối là làm chuyện thừa! Malfoy sẽ không thua một súc sinh!” Draco quả nhiên bắt đầu trước sau như một nói ra những lời không được người yêu mến, “Bất quá, là cậu thay tôi cắn cái — thoát nhìn rất đau..... Được rồi, dù sao..... Cậu tốt nhất có thể khỏi nhanh, Malfoy không thích thiếu nợ người.” Hai tay Draco ôm trước ngực, thoát nhìn mười phần cao ngạo, “Bất quá, cậu đã giúp ta cắn lại, không quản cậu xuất phát từ mục đích gì, ta sẽ không viết thư nói cho ba ba biết — về..... hành vi của cái người to lớn ngu ngốc kia, còn có..... trình độ nguy hiểm..... Đúng vậy, ta cho rằng..... Cậu hiểu?”

Hòa bình ở chung với Snape khiến Harry nghe hiểu những gì Malfoy nói – cậu nở nụ cười, có lẽ so với Snape, tiểu Malfoy còn chưa đủ cong cong rề rề, nhưng là hiển nhiên cậu ta muốn biểu đạt ý tốt — Merlin tất! Harry cười đến nheo mắt, thoát nhìn giống như một con mèo nhỏ.

Nhìn vẻ mặt này của cứu thế chủ, Draco có cảm giác không tốt, thậm chí cậu còn muốn tông cửa xông ra! Merlin a! Là ai làm cho cứu thế chủ..... Quý dị như vậy ?

“Cảm ơn cậu a Malfoy.” Harry đã mở miệng, “Ách..... Tôi muốn nói, ngày mai tôi sẽ không sao, thật sự.” Harry cảm giác mình không thể nói “Đây không tính là cái gì”, bởi vì cậu giúp đỡ Snape nấu cơm Snape cổ quái nói một câu “Cảm ơn”, cậu trả lời “Đây không tính là cái gì”, sau đó đưa tới là vĩnh viễn châm chọc khiêu khích, cuối cùng cậu chỉ có thể tiếp nhận ý tốt không được tự nhiên của Snape – một bình dinh dưỡng lớn!

“Như vậy..... Xét thấy cậu cứu người thừa kế Malfoy, Malfoy gia chính thức nói lời cảm ơn cậu.” Draco nhướn mày, cậu không nghĩ tới cứu thế chủ sẽ nói như vậy — tuy rất non nhưng vẫn mơ hồ lộ ra phong cách.

“Được, tôi sẽ chờ.” Harry cười cười, động tác nhướn mày xem ra có thể thành chiêu bài của Slytherin — Snape cũng luôn nhướn mày, thậm chí tiểu vương tử của cậu đôi khi cũng không tự giác nhướn mày, “Cậu có thể gọi tôi là Harry, tôi nghĩ vậy.”

“Nha, đúng vậy, tại sao lại không chứ? Ta cho phép cậu gọi ta là Draco, Harry.”

Tuy tư thế có chút không được tự nhiên nhưng là hai bàn tay không nắm nhau trên xe lửa vào năm nhất lúc này chạm vào nhau.

Sáng sớm ngày hôm sau, Harry đã được cho phép ra ngoài, miệng vết thương ngay cả sẹo cũng không lưu lại, đương nhiên, Bà Pomfrey cũng nhìn thấy những vết thương trên người cậu — đều là những vết thương nhỏ, có thể nhìn ra được không phải vô ý bị thương, bà thấy đây tuyệt đối là chuyện không được xảy ra, bà chạy đến phòng hiệu trưởng rống lớn một trận. Mà Harry thì thuận lợi trở lại phòng ngủ thay quần áo.

“Harry a, cậu không nên cứu Malfoy!” Ron đi theo Harry vẻ mặt phẫn nộ.

“Được rồi, Ron, mình nghĩ..... Cậu ta dù sao không chưa từng chân chính làm chuyện xấu nào.....” Harry do dự nói.

“Harry! Làm sao cậu có thể nói như vậy!” Ron lớn tiếng kêu lên, mở to mắt, “Nó là tên xấu trời sinh! Giống cha của nó — không khác nhau!”

“Đủ rồi, Ronald! Không ai là người xấu trời sinh!” Hermione còn rất miễn cảm với những từ đó, cô có thể nhận Ron nói Malfoy bại hoại nhưng không thể tiếp nhận Ron nói Malfoy là “người xấu trời sinh”, cái này với nói cô là “Máu bùn” có cái gì khác nhau?

“Hắc! Hermione, làm sao cậu cũng nói như vậy!” Ron tức giận bất bình nhìn xem cô bẻ tóc rối bời, giống như là chưa bao giờ biết cô, “Nghe rõ, Slytherin đều là tà ác, nhà Malfoy cho tới bây giờ đều là Slytherin, cả nhà bọn họ từ trong xương là xấu xa!”

Harry không nghĩ lại quần quýt vấn đề này mà Hermione cũng hiểu được vấn đề nói với một người từ nhỏ nhận thức những điều như vậy cũng vô pháp thay đổi ý nghĩ của người đó, chính là, cho dù Slytherin đều là phù thủy hắc ám thì cũng không thể nói bọn họ từ khi sinh ra đã là người xấu a! Nghĩ như thế nào đều thấy là lạ, cô bé ôm sách chậm rãi đi theo hai người bạn, có lẽ..... Slytherin đều là phù thủy hắc ám, có lẽ đại bộ phận bọn họ cũng không phải người tốt, nhưng là ai có thể nói bọn họ đều là người xấu a?

Chương trình học cũng không phải rất khó nhưng Hermione luôn đột nhiên biến mất rồi đột nhiên xuất hiện, Ron nhìn như rất kinh hãi, cậu ta cả kinh thét lên bởi vì Hermione lại một lần nữa đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh cậu.

“Weasley.....” Giọng giáo sư độc dược trầm thấp thông thả truyền đến, “Nếu như người muốn nguy trang thành một cây Mandrake, ta đề nghị người cắt miếng chính mình sau đó quăng vào vạc thử hiệu quả.” Snape nói xong, rất hiển nhiên, Slytherin truyền ra tiếng cười nhẹ mà ngược lại Gryffindor giữ vững trầm mặc, chỉ có Ron mặt đỏ bừng trong Slytherin, thiếu chút nữa con mắt trừng rơi ra ngoài.

“Hiện tại, còn chờ cái gì? Mở sách ra —” Snape lạnh lạnh nói, “Bổ huyết, đúng vậy, thứ các ngươi hôm nay muốn làm — không cần để ta lặp lại lần thứ hai!”

Nha, tốt, độc dược bổ huyết!

Harry mở sách, cậu ở chung với Prince còn xem qua bài tập độc dược của Prince, trong đó có loại độc dược này — Merlin a, Snape rõ ràng cho con của mình làm nội dung học năm thứ ba! Được rồi được rồi, không cần phải nghĩ quá nhiều, Harry, bổ huyết — hồi ức tiểu vương tử làm như thế nào?

Cắt cổ bổ huyết một centimet, mài nhỏ thạch nhũ..... Rất tốt, còn có hai lá cỏ hai tai..... Harry cẩn thận không phạm phải sai lầm, đúng vậy, dù cho không thể được O nhưng ít ra làm cho cậu tìm được một cái A, nói như thế nào cũng không thể mang T về a bằng không Prince nhất định sẽ xem thường mình — Harry động viên mình như vậy, sau đó động tác càng ngày càng cẩn thận.

“Nha, Harry làm sao vậy?!” Ron thấp giọng rên rỉ, cậu cảm giác ông bạn của mình nhất định là bị Slytherin nhập vào, mà rất kỳ quái là Draco Malfoy cũng không còn đến làm phiền.

Qua không lâu — đương nhiên, Harry cảm thấy qua thật lâu, một vạc bồ huyệt xem như đã làm xong, nhan sắc..... Là màu hồng, chính xác, thoát nhìn không tồi – Harry cầm bình thủy tinh đi đến trước mặt Snape đưa độc được —

“Xem ra, trong bộ não có thể so với cự quái rất cục nhét vào một số thứ, không phải sao, Potter?” Snape cười lạnh cầm độc được, sau đó ở tên Harry viết một chữ, đó là..... Là..... “E”!?

Harry quả thực cảm giác mình sắp vui mừng điên rồi!

Harry rõ ràng có thể từ trong tay Snape — con dơi đầy mỡ, lão hỗn đản bắt công được một “E”!?

Trở lại trên chỗ ngồi Harry như cũ không thể bình tĩnh lại, cậu không ngừng vuốt ***g ngực của mình, cố gắng trấn an tâm tình kích động — không sai, cậu rất kích động, sao có thể không kích động a?

“Trời ạ! Thật không dám tin!” Hermione trừng Harry, “Cậu..... Cậu được một cái E! Nha, có lẽ..... Đúng, có lẽ là cậu nghỉ hè ở chỗ giáo sư Snape, giáo sư rõ ràng..... Ân..... thành kiến nhỏ rất nhiều.....”

“Hắc, con dơi nhất định là trúng bùa gì đó!” Ron xen vào rồi tiếp nhận một cái tát của nữ vương Gryffindor, “Hermione!”

“Là giáo sư Snape!” Hermione đẩy Ron rồi quay đầu nhìn Harry, “Nhớ kỹ, không có thành kiến gì, Harry, mình không cho phép cậu lại không lễ phép với giáo sư Snape – cậu cần gọi là giáo sư! Đừng học Ron!”

“Ách..... Hermione, tỉnh táo.” Harry nghẹn cười, cậu đương nhiên không lại gọi Snape là “Con dơi đầy mỡ” các loại bởi vì hiện tại Snape..... Cũng không đầy mỡ, đúng vậy, không có người rõ ràng hơn cậu thói quen sống của Snape cho nên cậu thật sự không nói được — trước kia cậu không biết đương nhiên sẽ hô rất thuận miệng, nhưng khi biết rõ chân tướng bảo cậu trái lương tâm chửi một người, cậu thật là làm không được, “Mình đương nhiên không nói giáo sư Snape..... như vậy, cái kia đều là còn bé không hiểu chuyện mới có thể nói vậy, Hermione, mình đã lớn!”

“Ân..... Đúng vậy, chúng ta đều đã trưởng thành.” Hermione trịnh trọng gật đầu.

26. Chương 26

Bữa tối ở hầm

Sau tiết độc được thứ nhất, Harry vội vã lấy được cơ hội cảm đoán lần thứ nhất — đương nhiên, cái này không liên quan đến cậu mà là Snape chọn lựa một lý do không lớn không nhỏ, bởi vì cậu ngăn cản đường giáo sư cho nên buổi tối bây giờ cậu cần tới hầm, mà đúng là Harry một mực chờ, dù cho Ron hô to không công bằng cũng không thể khiến Harry giảm bớt tâm tình tốt một chút. Harry cơ hồ là hát một đường tới hầm, dọc theo con đường này đương nhiên cũng làm sợ hãi không ít người, những người đó đều cho rằng cứu thế chủ có phải là đầu có tật không.

[Hắc, một cậu bé Gryffindor xinh đẹp!] Harry đứng ở cửa hầm, tinh tường nghe được một con rắn nhỏ trên tay cầm hô với bức họa Medusa trên cửa.

[Cầm tức.] Medusa ngáp,[Nhưng là trước đó xà vương bệ hạ rất không nguyện ý cho học sinh cầm tức trong phòng mình, ngài luôn cho cầm tức trong phòng học!] Cô bé bé cổ, cười lạnh với con rắn kia à,[Có lẽ người nên cho cậu ta một cảnh cáo.]

[Ta cũng nghĩ thế, ai bảo cậu ta là một Gryffindor!]

Thoạt nhìn trang sức cùng bức họa Slytherin cũng không đủ hữu hảo, Harry liếc mắt.

[Nha, cậu ta liếc mắt, chẳng lẽ cậu ta có thể nghe hiểu chúng ta đối thoại?] Con rắn vắn vẹo uốn éo.

[Đừng nói giỡn!] Medusa tuyệt đối là đang hét lên.

[cái kia..... Tôi có thể đi vào hay không?] Harry gãi gãi đầu phát, cậu không dám trực tiếp đụng tay cầm, có lẽ con rắn kia sẽ cắn cậu,[Khẩu lệnh là – cổ chảy dịch.]

[Tôi đã nói cậu ta nghe hiểu chúng ta nói!] Con rắn lớn tiếng kêu la,[Một xà lảo khang Gryffindor, Salazar a, ngài nên khóc thành dạng gì! Nha! Godric Gryffindor chết tiệt!] Con rắn lớn tiếng hô,[Vào đi thôi, vào đi thôi, xà lảo khang, cho dù không có khẩu lệnh cũng có thể vào, cửa Slytherin vĩnh viễn mở ra cho xà lảo khang.]

Harry cảm giác dạ dày mình co rút .

Đi vào hầm — nơi này là văn phòng Snape, giáo sư rất ít khi cho học sinh tiến vào vì nơi này có rất nhiều dụng cụ nghiên cứu, mà học sinh bị cấm đoán cùng lao động phục vụ luôn ở trong phòng học độc được, đây cũng là Harry lần đầu tiếp cận không gian tư nhân của Snape như vậy — không gian tư nhân trong trường học.

Hầm bố trí không khác ngôi nhà ở Đường bàn xoay lắm. Một lò sưởi, một sofa, một tủ sách, hai cái ghế, một bàn trà, phía sau là một giá sách, phía trên tất cả đều là sách.

“Ba ba! Prince nhảy vào ngực Harry — được rồi, tỷ lệ thân cao có chút quý dị nhưng là Prince dùng lực rất tốt, cậu hơi ngồi xổm chút làm cho đầu mình tựa vào bả vai Harry, “Ba đã không có việc gì a?”

“Đương nhiên, y thuật của Bà Pomfrey là số 1!” Harry vỗ vỗ ngực, dùng cái này đến cam đoan mình quả thật không có bất cứ vấn đề gì nhưng là động tác này làm trên thân thể bé bé nhìn rất thú vị, Snape ở bên cạnh mặt lạnh cũng không tự giác nhu hòa một chút.

“Được rồi, Prince, tới.” Snape vung đũa phép biến bàn trà thành bàn lớn, biến ra ba cái cái ghế, “Poky!”

“Poky phục vụ cho ngài, ngài Snape!” Một gia tinh xuất hiện.

“Bữa tối, ba người.” Snape nhìn thoáng qua Harry, “ Súp bơ nấm, hai cốc sữa, ta muốn cà phê đen.”

“Dạ, Poky thật cao hứng phục vụ cho ngài!” Gia tinh “Ba” một tiếng biến mất, sau đó các loại thức ăn xuất hiện trên bàn cơm.

Harry mặc dù biết gia tinh cũng biết bản lĩnh của bọn chúng nhưng khi năng lực gia tinh cậu chưa được chứng kiến, cho nên cậu chỉ có thể trừng to mắt, há to mồm, không ngừng cảm thán pháp thuật thần kỳ.

“Po..... Harry, ngậm miệng lại!” Snape trừng Harry, “Đây là công dụng của gia tinh, ta nghĩ em biết rõ.”

“Đúng vậy..... Chính là.....” Harry thói quen muốn vò tóc, chính là cậu vừa nâng tay, tay kia đã bị Prince bắt được, cậu kỳ quái nhìn con, phát giác Prince lắc đầu như đang ám hiệu cái gì đó, Harry hiểu kỳ cũng không chú ý tới khi mình buông tay vò đầu, ngọn lửa nhỏ phần nộ vốn thiêu đốt trong mắt Snape cũng được dập tắt.

Bữa tối rất phong phú.

Từ khi cảm nhận được ấm áp của “nhà”, Harry cũng không quá thích ứng bàn Gryffindor âm âm — không thể nói cậu không thích, chỉ có thể nói cậu càng thích người một nhà ấm áp ngồi cùng nhau nhấm nháp mỹ vị, đương nhiên, nếu như mỹ vị là cậu làm vậy thì càng tốt hơn.

“Con là yêu Harry làm thịt bò nha cha.” Prince đáng thương nhìn Snape, “Còn có bánh ngọt cà phê.....”

“Buổi tối không cho phép ăn bánh ngọt cà phê, chứa đại lượng cà phê.” Snape bác bỏ đề nghị.

“Chính là anh đang uống cà phê đen!” Harry chợt phát hiện vấn đề này, bắt đầu chua ngoa cãi lại, “Đã — anh không cho Prince ăn bánh ngọt cà phê, như vậy..... Có phải là nói..... Cà phê đối thân thể không tốt? Vậy anh còn uống cà phê đen?!”

Một câu, Harry kỳ thật chỉ là thói quen phản bác Snape nhưng ở lỗ tai Snape cũng không phải chỉ là vậy — một Potter, có tư cách gì nói mình? Hoặc là nói, dù cho..... Dù cho chỉ là một học sinh bình thường lại dựa vào cái gì can thiệp vào thói quen, cuộc sống của mình? Được rồi, tuy cậu ta là— một người cha khác của con của Prince, nhưng là cái đó có thể nói cái gì? Nói rõ cậu ta có quyền lợi quản mình? Chính là..... từ

“Quản” có phải là có chút quá mức làm cho không người nào có thể tiếp nhận rồi không? Dù sao bất kể thế nào, Snape cảm giác tôn nghiêm mình nhận lấy khiêu chiến rất lớn, anh buông đĩa, trào phúng nói: “Chẳng lẽ vĩ đại..... Cứu thế chủ định dùng cái ôm tình cảm vĩ đại của cứu thế chủ đến cứu vớt hèn mọn.....”

“Bạn lữ.” Prince nói

“Cái gì?” Harry sững sờ.

“Khụ khụ.....” Snape hiển nhiên bị sặc.

“Bạn lữ.” Prince chắc chắn gật đầu, “Cha cũng thường xuyên nói ba ba như vậy a — tương lai.” Cậu nhìn Harry cười cười, nụ cười rất chân thành làm cho Harry nguyên bản bị Snape phun nọc độc có chút quần bách trong nháy mắt thả lỏng, mà Prince tựa hồ còn ngại từ này chưa đủ cho lực, lại bắt đầu yêu sách, “Bất quá mỗi lần ba ba tương lai sẽ chiến thắng, hơn nữa..... Ba ba cũng thường xuyên hô – ‘Severus, không cho phép anh lại uống cà phê đen vào buổi tối, cơm tối anh chỉ có thể uống một ly rượu đỏ’ – ba ba, ba có thể hô như vậy.”

“Ách.....” Harry có thể không hô ra được..... có thể nói là giáo huấn thân mật.

“Nói a, ba ba! Nói a, ba ba.....” Prince cầm tay Harry lác lác, đôi mắt to xanh biếc chớp chớp, tuy không lùn nhưng một đứa bé chín tuổi dù sao vẫn là một đứa bé chín tuổi, hai má hình cầu giống như một con mèo nhỏ, tựa hồ tùy thời sẽ bổ nhào vào trong ngực dùng cái lưỡi nhỏ màu hồng phấn liếm ngón tay của bạn!

Harry a. Đáng cứu thế vĩ đại thật xấu hổ a. Hoàng kim nam hài của Gryffondor huy hoàng lại bị chính con mình trong tương lai đánh bại hoàn toàn.

“Nói a..... Ba ba, nói đi.....” Prince hoàn toàn không để ý cha mình mặt đen sì, nhăn mũi, miệng cũng vênh lên.

“Nha..... Được.” Tỉnh tỉnh mê mê mơ mơ màng màng, Harry đáp ứng, sau đó hắng giọng, vì cường điệu khí thế còn đứng lên nhìn Snape giống một ấm trà tiêu chuẩn (hai tay chống hông), “Severus, không cho phép anh lại tại buổi tối uống cà phê đen, cơm tối anh chỉ có thể uống một ly rượu đỏ!”

Ầm!

Snape giờ phút này thật muốn ngã xuống sau đó trực tiếp ném cứu thế chủ ra khỏi phòng của mình!

“Cha! Cha nên nghe ba ba nói!” Prince trợn to mắt nhìn vị độc dược đại sư bùng nổ cà phê đen không hợp tác, “Buổi tối uống cà phê không tốt cho thân thể, đây là cha nói!”

Rất tốt! Hồn đản này hoàn toàn kế thừa Slytherin xảo hoạt cùng với Gryffindor vô tội, xảo diệu hỗn hợp, hiện tại, trước mắt — tiểu vương tử của anh, là tồn tại còn đáng sợ hơn chúa tể hắc ám a. Đúng không? Không có sai chứ?

Khóe miệng Snape run rẩy một chút, cuối cùng nhịn xuống — kỳ thật anh đại khái có thể không cần phải nhịn xuống nhưng là anh nhất định phải nhịn xuống.

Harry cũng bị dọa, cậu rõ ràng rống Snape, vẫn là vì loại..... Quan tâm, đúng, phương thức quan tâm của người nhà rống một Snape, sau đó..... Sau đó cậu nên?

“Ba ba, ba nên cướp cà phê của cha sau đó đưa cho cha một ly rượu đỏ!” Prince đưa ra đề nghị.

“Nha, không sai, được!” Harry vỗ trán, lấy đi cốc cà phê trước mặt Snape, bất quá cậu không biết nên để đâu, có lẽ..... Đúng vậy, cậu không dám tùy tiện lộn xộn đồ của Snape..... Được rồi, đổ a – đổ vào trong miệng mình!

“Potter!” Potter chết tiệt! Anh sẽ không nên cho rằng Potter này khác biệt Potter kia! Snape thiếu chút nữa nhảy dựng lên trực tiếp ném cứu thế chủ ra ngoài — đừng hy vọng một Gryffindor sẽ có tế bào nhân nhui! Đây chính là cốc cà phê của anh a!

Đúng vậy, đừng hy vọng cái gì! Harry luôn bị Ron cướp đi thức ăn trong đĩa hoặc là uống nước trong cốc của Ron hoàn toàn không rõ giờ phút này lỗi tại Snape đổ rức đại biểu cái gì, cậu hiểu kỳ nhìn Snape sau đó lại bắt đầu xoay quanh phòng — rượu đỏ! Không sai, cậu đang tìm rượu đỏ!

“Potter.....”

“Cha không thể luôn gọi ba ba như vậy, đây là tình cảm của hai người không tốt!” Prince chen vào, “Hai người là bạn lữ!”

Hít sâu, Snape hiện tại rất muốn bóp chết con mình — Merlin a! Rốt cuộc trong tương lai mình nuôi con thành loại tính cách này như thế nào?

“Cái kia..... Giáo sư, rượu đỏ của ngài để ở đâu?” Harry xấu hổ cười, nếu như không chú ý sắc mặt Snape, có lẽ cậu có thể cười tự nhiên hơn nhưng là hiện tại, cậu cảm thấy má mình mỗi nhừ!

27. Chương 27

Viện trưởng Slytherin

Ăn cơm tối xong, Snape gọi gia tinh thu thập bàn ăn sau đó bưng ly rượu đỏ chưa uống xong bắt đầu phê luận văn — đối với những luận văn này, anh không chút lưu tình phê phán, bất cứ sai lầm gì cũng không thể đào thoát mắt của anh, vô luận là chữ viết hay là nội dung, anh đều có thể lấy ra một đồng tật xấu.

Cái này tại Harry xem là Snape xoi mói nhưng Harry cũng không dám lắc lư một vòng trước mặt Snape nữa — quả thực không thể tưởng tượng, cậu đến bây giờ cũng không biết rõ mình làm sao, dám rằng Snape còn ... uống hết cả phê đen của Snape, nói thật, vị kia không được tốt lắm!

Vì không cho Snape nhìn mình tâm phiền, Harry tự giác ngồi vào cạnh Prince làm bài tập, đương nhiên bài tập của bọn họ không giống nhau. Prince làm về chế tác cùng thay đổi độc dược cơ thể mà Harry là quy tắc biến hình học, tuy cậu không quá am hiểu môn học nhưng so với độc dược thì coi như là học không tệ.

Snape cố ý bỏ qua Harry tồn tại, anh tập trung chú ý ở những luận văn của những cự quái trong đầu chỉ có Mandrake thét tai — đúng vậy, anh không cần quá chú ý cứu thế chủ, Harry Potter đã bị quá nhiều người chú ý, mà cậu ta cũng xác thực là tiêu điểm được chú ý, hiện tại, tất cả mọi người đều lên tinh thần để làm một chuyện, hiển nhiên, chuyện này làm Snape rất..... Khó chịu.

Nhưng trong nội tâm giáo sư độc dược cũng mất hứng nhưng không tính toán phát cơn tức đến hai người khác trong phòng — mặc dù anh vẫn muốn dùng cứu thế chủ làm pháo hôi, nhưng anh vẫn cố nhẫn nại, đúng vậy, anh khuyên bảo bản thân phải nhịn xuống.

Có lẽ không có ai biết, giáo sư độc dược Hogwarts, viện trưởng Slytherin, một người thoát nhìn sẽ không giống người tốt, đồng thời cũng là một người tại độc dược cùng với nghệ thuật hắc ám có tạo nghệ rất sâu, tuy không thể nói rất cường đại, nhưng ở thế giới pháp thuật cũng không phải một nam nhân bị khinh thường, Severus Snape, trên thực tế là một tên nhát gan — cái này, chỉ có chính anh biết rõ.

Đối với Severus Snape, anh khát vọng gia đình, hướng tới gia đình, nhưng đồng thời cũng e ngại gia đình. Đây cũng là nguyên nhân vì sao sau khi Snape và Eileen Snape chết không chịu đi vào gia đình khác — anh còn nhớ rõ khi mình 11 tuổi đi vào nhà Lily, ngôi nhà ấm áp tràn đầy hương vị ngọt ngào, cha mẹ Lily ông bà Evans ở trong phòng bếp nhỏ gọn bàn về gia đình của anh —

Một kẻ đáng thương đi ra từ xóm nghèo, một đứa trẻ có cha có khuynh hướng bạo lực gia đình, bọn họ đương nhiên lo lắng cho con gái mình sẽ bị anh mang xấu, lo lắng anh sẽ đột nhiên nổi giận, như Tobias — lúc đó, Snape cảm thấy đây là Muggle chứng vọng tưởng, anh không biết là Muggle nói có thể tin, vì vậy càng phẫn nộ Muggle hơn..... Nhưng mà, khi anh chậm rãi lớn lên..... bắt đầu lo lắng tính chân thật của chuyện này..... Cuối cùng nhất, anh sợ hãi, sợ hãi chính mình sẽ mang đến tai nạn cho Cori mỗi lần đến đều cho mình quà..... Cho nên, anh triệt để biến mất, biến mất ở thế giới Muggle.

Đương nhiên Snape sẽ không đi trách cha mẹ Lily, đó là thường tình, hướng chi, cuối cùng anh còn làm cho một đứa con gái của bọn họ thống khổ, thế cho nên sẽ cãi nhau với Lily — bởi vì anh ở trước mặt mọi người châm chọc cô ta trong ngoài không đồng nhất — Petunia Evans, bây giờ là Petunia Dursley, một cô

gái ghen ghét tham lam. Đối với nữ nhân này, anh cười nhạt — mỗi người đều có những am hiểu riêng, mà những gì mình không am hiểu đi so sánh với những gì người khác am hiểu, chuyện đó là ngu xuẩn nhất, đương nhiên, Snape không thể phủ nhận bản thân cũng đã từng ngu xuẩn, chính là cái ngu xuẩn của anh cũng không quang minh chính đại như vậy, Slytherin chính là như vậy, không có bị bắt đã chứng minh anh không sai.

Bất quá Harry hoàn toàn không biết Snape hiện tại đang suy nghĩ gì, cậu chỉ là tỉnh lại sau khi ngất người — đúng vậy, quan tâm gầm rú Snape, còn rót rượu đỏ..... Merlin a, cậu như thế nào không biết mình có tiềm chất chăm sóc người khác như vậy?!

Prince thỉnh thoảng lấy cái kẹo treu hạ ba ba nhỏ của mình mà Harry cũng sẽ đoạt kẹo với Prince, đương nhiên, cuối cùng kẹo vẫn là của tiểu vương tử.

Phê không biết bao nhiêu cái T và P, Snape cuối cùng cũng sửa chữa xong một chồng luận văn, mà bây giờ, anh rất muốn đi rửa mặt sau đó đọc nốt quyển sách được đang đọc dở một nửa.

Vừa mới đứng lên đã nhìn thấy cứu thế chủ ngồi ở trên ghế làm bài tập với Prince, giáo sư đọc được rũ mắt xuống không nói gì, bây giờ còn không tới 9h, anh không có lý do đuổi cứu thế chủ đi ngăn cản bọn họ “Mẫu tử” trao đổi cảm tình. Mà cứu thế chủ còn cầm đũa phép biến lọ thuốc hít – cậu ta tính toán biến chén trà thành lọ thuốc hít, bất quá tựa hồ không thành công, bởi vì lọ thuốc hít còn có hoa văn của chén trà.

Nhưng là Prince thấy cái này rất kỳ diệu — đương nhiên cậu đã gặp qua thuật biến hình kỳ diệu hơn, chính là ba của cậu hiện tại chỉ có 13 tuổi, lần đầu tiên chuẩn bị bài đã có thể thành công đã rất lợi hại rồi!

“Thật tốt!” Prince cầm lấy lọ thuốc hít sờ, “Ba ba, con muốn một cái như vậy!” Cậu vẽ một lọ thuốc hít, “Chính là chỗ này, cái này, bên trong phải có hoa văn như vậy!” Cậu vẽ một lọ thuốc hít trong suốt, bên trong là hình thiên sứ, thanh khiết và đáng yêu, đương nhiên, cái này hoàn toàn là ở trong mắt Harry, phải biết rằng, tiểu vương tử dù có thiên phú dị bẩm thế nào thì cũng còn là một cậu bé 9 tuổi, Prince làm sao có thể vẽ lọ thuốc hít xinh đẹp và chân thật như vậy a?

Cái này không thể không nói, cứu thế chủ vĩ đại xác thực là có chỗ hơn người — trí tưởng tượng cực kỳ phong phú.

Dùng đũa phép thử hai ba lần sai, Harry đã biến ra lọ thuốc hít Prince rất muốn, điều này làm cho Prince cao hứng rất lâu, cậu cầm lọ thuốc hít chạy đến trước mặt Snape quơ quơ, lại cẩn thận để nó vào trong ngực, sợ có người đoạt. Đối với cậu như thế, Snape rất dung túng cho nên Harry càng cảm thấy giáo sư độc được tối như mực càng không thể hiểu được.

Kỳ thật ý nghĩ này rất bình thường. Một người cả ngày âm trầm hắc ám, chỉ cần nơi anh ta đi ngang qua thì giống như mây đen tiếp cận, người gặp người trốn, ngay cả phù thủy vĩ đại nhất Dumbledore cũng sẽ không tùy tiện nói chuyện với Snape..... Đột nhiên thoáng cái biến thành một người lớn tốt, tuy nhiên vẫn nói chuyện không buông tha người, biểu lộ cũng không phong phú, chính là khí tức đen kịt tại Harry xem ra, gần như tản ra hết.

Đương nhiên, đã ở cùng Snape hơn một tuần, Harry hiện tại cũng không bị kích thích quá lớn, mà đồng thời, Snape cũng sẽ không đi ra khỏi phòng phát ra thuộc tính người tốt của mình.

Đến 10h, Snape đuổi cứu thế chủ đi rồi lấy bột Floo đi vào lò sưởi. Buổi tối này anh còn không tính khó chịu, ít nhất cứu thế chủ thành thật mà Prince rất vui. Đương nhiên, anh không nghĩ tới chờ anh vừa đi, tiểu vương tử của mình lại dùng lò sưởi liên thông phòng nghỉ Gryffindor!

Phương pháp này là Dumbledore nói cho Prince. trên thực tế lò sưởi Hogwarts đều liên thông bên trong, tình huống bình thường, chỉ cần không phải chủ nhân của phòng phong bế lò sưởi, như vậy một chút bột Floo là có thể đi khắp Hogwarts.

“Prince!” Harry đã sớm chờ ở bên cạnh lò sưởi, tiểu vương tử vừa xuất hiện cậu đã chạy qua ôm.

“Hắc, Harry, trong này thật là ấm áp a!” Prince mang theo một cái vạc lớn, áo ngoài đã sớm cởi, hiện tại mặc áo sơ mi xanh bên trong, nhẹ nhàng khoan khoái.

“Gryffindor rất ấm áp.” Harry cầm tay Prince ngồi xuống ghế, “Mang đến?”

“Đương nhiên!” Prince quơ quơ vạc, “Prince xuất phẩm, danh dự bảo đảm!” Nói xong cậu bắt đầu lấy độc được ra — đủ mọi màu sắc, đủ loại, trên mặt dán một cái nhãn nho nhỏ thể hiện tiểu vương tử cẩn thận, “Tác dụng cùng cách dùng đều ở nhãn.”

“Hắc, thiên phú của con thật tốt,” Harry nhìn đứa con tương lai, thái độ hoài nghi — thành tích độc được của mình thật sự là quá kém..... Vô cùng thê thảm a..... Tuy nhiên vừa rồi mới được một E, nhưng cậu tin tưởng đây là công lao dựa vào con của mình..... Nha, Merlin trứng thối! Còn có người cha nào bị kịch hơn cậu sao?!

“Con nghe nói bà cũng rất không sai, tuy nhiên..... Đến từ Muggle.” Prince hạ giọng ghé vào lỗ tai Harry nói, “Nghe nói, bà vì độc được thành tích tốt, được giáo sư độc được thời đó thưởng thức, còn đưa vào trong câu lạc bộ của ông ta a!”

“Câu lạc bộ?” Hiện tại cậu chưa nghe nói qua còn có thứ đó tồn tại, Harry hiển nhiên rất hoài nghi tính chân thật của tin này.

“Thật sự, con đã thấy ông ấy, mập mập, dối trá, cũng là một vị độc được đại sư, đã làm viện trưởng Slytherin.....”

“Chưa..... Gặp qua.” Harry chỉ có thể nói như vậy, cậu chưa gặp qua người nghe nói đã làm giáo sư của mẹ, “Vậy ông ấy cũng tối như mực?”

“Không, ông ấy xanh mơn mớn.”

“Nha.....” Chủ đề bắt đầu càng ngày càng quỷ dị, Slughorn “Xanh mơn mớn” ở trong đầu Harry cùng loại với “Lumos” khổng lồ — chẳng lẽ viện trưởng Slytherin đều được hình dung như vậy sao? Nếu như là bùa chú, như vậy..... Snape sẽ là bùa chú dạng gì đây? Nghệ thuật hắc ám? Harry cười, vươn tay vuốt vuốt tóc Prince mềm mại rồi bời.

28. Chương 28

Quan hệ thân thích

“Hắc, Harry, cậu ta là..... Ai?” Hermione đi vào phòng sinh hoạt chung — lúc này hầu như mọi người đều đã ngủ, mà Hermione đều quen thức đêm đọc sách, vì không quấy rầy bạn, Hermione sẽ ở trong phòng nghỉ hai giờ — từ 10h đến 12h, mà cô vừa đi vào phòng sinh hoạt chung đã thấy Harry đứng ở cạnh lò sưởi với một người cô chưa từng gặp — thoát nhìn rất..... Thân mật.

“Xin chào chị Granger, Harry đã đề cập chị, chị là bạn tốt nhất của anh ấy.” Prince vươn tay ra, “Em tên là Prince, chị gọi em là Prince là được rồi, em là..... Ân.....”

“Em trai.” Hermione chắc chắn nói, “Hai người rất giống nhau!” Khi Prince ngẩng đầu cô đã phát hiện hai người bọn họ thật sự rất giống — đôi mắt xanh giống nhau như đúc, tóc rối bời, còn có hai má, “Bất quá..... Harry, cậu chưa nói cậu có một em trai a!”

“Hermione, Prince không phải em của mình.” Harry lắc đầu, “Prince lad.....”

“Nha, chúng ta có chút quan hệ huyết thống, xem như em họ.” Prince nháy mắt với Harry, “Phải biết rằng, quý tộc ở thế giới phù thủy trên cơ bản đều có chút..... quan hệ thân thích, Harry thật ra là chú của Draco Malfoy.”

“Merlin! Thật sao?!” Nữ vương Gryffindor tương lai mở to mắt nhìn, “Harry, thật sao? Merlin a! Cậu là chú của Malfoy..... Nha..... Trách không được cậu sẽ cứu cậu ta..... Được rồi..... Từ nay về sau mình không..... Ách..... Không cãi nhau với cậu ta — chỉ cần cậu ta không chủ động trêu chọc mình.” Hiển nhiên, Hermione lí giải Harry hơn Ron rất nhiều, giống như Ron nhục mạ anh họ Dudley của Harry ngay trước mặt cậu mà trên thực tế Harry cũng không phải rất nguyên ý tiếp lời, tuy nghe vậy cậu cũng có chút vui, chính là sau đó hồi tưởng lại, Harry cũng chẳng vui vẻ lắm.

Hermione cười, cô phát hiện bí mật nhỏ của Harry, cũng nhìn thấy em họ của Harry, cô thấy rất tốt, hơn nữa người em này..... Tựa hồ rất bác học, nhìn cậu ta lấy ra vài thứ kia a!

“Đây là..... Nha, đây là một bình dinh dưỡng sủng vật a!” Hermione quơ quơ được khô vàng, “Hắc, cái này..... Đưa cho Ron được không? Ách, Prince, Ron là bạn của chúng tôi, con chuột của cậu ta sống hơn 10 năm rồi, đã rất già, kỳ thật..... Mình nghĩ cậu ta cống hiến làm thí nghiệm, được rồi, nghĩ như vậy cũng không phải chuyện tốt.....”

“Con chuột hơn 10 năm..... Nếu như hữu dụng, em rất vinh hạnh.” Prince gật đầu mỉm cười, cậu đã bắt đầu xưng hô tên thánh với Hermione, “Kỳ thật nếu như có thể, em nghĩ Ron..... hẳn là giao sủng vật cho Hagrid nhìn một cái, dù sao ông ấy là giáo sư chăm sóc sinh vật huyền bí..... Ách, thôi, vẫn là giao cho Bà Pomfrey đi, có thể tín nhiệm một ít.”

“Nói không sai.”

Nhìn quan hệ của con trai và bạn tốt, Harry rất vui mừng, cậu còn lo lắng giải thích vấn đề của Prince thế nào a, mà thoát nhìn Snape đã sớm nghĩ kỹ rồi — bất quá..... Merlin quan hệ a! Cậu cũng là lần đầu nghe nói mình là chú của Malfoy!?

Cảm thấy chuyện này rất thú vị, Harry cười mị mị ngồi cạnh Prince nhìn cậu cho Hermione nhìn chút ít được đùa dai, mỗi một dạng trong mắt cậu đều rất trân quý, mà tiểu vương tử chính là vật báu vô giá của cậu.

Rất nhanh, một giờ đã trôi qua, Prince nhìn đồng hồ, để vác lại cho ba ba, cầm bột Floo đi vào lò sưởi.

“Phòng ngủ giáo sư độc được!”

Khi Prince biến mất trong lò sưởi, Hermione còn đang ngẩn người — cô tựa hồ nghe đến..... chuyện rất bất ngờ?!

“Cái kia..... Cậu ta nói..... Là..... phòng ngủ giáo sư độc được..... Đúng không?” Cô hỏi.

“Đúng a, cậu ấy là..... Ách..... con giáo sư Snape.” Harry gật gật đầu, đương nhiên cậu muốn nói cho Hermione đó là con của cậu, nhưng là cậu nhện được.

“Nha! Merlin a!” Hermione hét rầm lên, “Cậu ấy là con giáo sư Snape! Giáo sư Snape! trời ạ! Merlin a! Cậu ấy sao có thể là con giáo sư Snape a!? Cậu ấy..... Cậu ấy rất đáng yêu!”

“Hermione, cậu không sao chứ.....” Tuy nghe có người tán thưởng con mình đáng yêu thì rất vui nhưng là cậu không muốn bạn mình rơi vào..... trạng thái điên cuồng này a.

“Đúng vậy..... Mình không sao..... Harry, cậu biết..... Ách..... Prince đáng yêu như vậy, hơn nữa rất ôn hòa..... Cậu có thể hiểu được ý của mình, đúng không?” Cô ảo não nhìn Harry, “Có lẽ..... Mình muốn nói..... Harry, có lẽ chúng ta đều hiểu lầm giáo sư Snape, cậu thấy thế nào?”

Harry nghe cô nói như vậy thì lại càng hoảng sợ, cậu không nghĩ tới Hermione sẽ trực tiếp liên tưởng đến Snape nhưng là cậu thật sự không biết nên nói về Snape như thế nào với bạn tốt.

“Nghe, Harry, cậu ở cùng Snape một tuần, cậu phát hiện..... Giáo sư là một người không như vẻ ngoài sao?” Hermione nói tiếp, “Giáo sư chăm sóc cậu một tuần, mà cậu hoàn hảo không tổn hao gì — đúng vậy, không cần phải phủ nhận, mình có thể nhìn ra biến hóa của cậu Harry, giày của cậu mới, áo sơ mi mới..... Hơn nữa sách vở của cậu..... Cũng đều chuẩn bị đầy đủ hết Đúng vậy, Harry không cần phải cắt đứt mình!” Cô bực bội cào tóc, “Nghe, Harry, cậu cần nghe mình nói, mình thấy..... Chúng ta năm nhất hoài nghi giáo sư Snape..... Lúc đó là mình hoài nghi đầu tiên, sau đó ảnh hưởng đến các cậu..... Cái này rất..... Không tốt! Giáo sư có lẽ..... A..... Một người xấu không nuôi được Prince tốt như vậy a!”

“Chính là..... Prince..... Cậu mới chỉ thấy em ấy a.”

“Nha! Harry! Em ấy thậm chí không tới tuổi đến Hogwarts a! Những gì trẻ con nói dối là vung không tròn! Ngụy trang cũng là không đáng tin!” Hermione đứng lên — Harry ngồi ở trên ghế — nhìn cậu, “Từ một đứa trẻ có thể nhìn ra người dường dục là dạng gì — cái này, là tâm lý học của Muggle, hôm nào mình có

thể = thảo luận một chút với cậu — cho nên, hiện tại, mình thấy..... Đúng vậy, ngày mai mình sẽ đi xin lỗi giáo sư Snape..... Nha..... Mình không thể nói Ron, bắt quá Harry, cậu phải xin lỗi giáo sư Snape! Nhớ đấy!”

Xem a! Đây mới là Hermione bạn của cậu a!

Harry khuyến khích mình trong lòng — tuy cậu không hiểu cái gì là tâm lý học nhưng cậu cũng không phải một người ngu ngốc cho nên cậu mới có thể truy vấn Hermione — vì sao lần đầu tiên nhìn thấy Prince thì đã khẳng định Snape, mà cô cho đáp án..... Cũng không ra dự liệu của cậu.

Đúng vậy, Harry, phải tin tưởng mình tương lai!

“Được rồi, đêm nay mình phải đi ngủ sớm một chút — ai biết ngày mai giáo sư Snape có thể cho mình một thùng sên lớn xử lý không s.....” Hermione ôm tác phẩm vĩ đại đi về phòng.

Nhìn bóng lưng Hermione, Harry thỏa mãn vui vẻ cười. Nhưng mà Harry không biết cậu từ lúc này đã thoải mái dễ dàng hơn rất nhiều, đương nhiên, đây là nói sau.

Đêm đó, Harry ngủ ngon, ngày hôm sau cậu mang thuốc bổ cho sủng vật Prince làm đưa Ron, đề nghị Ron mang Scabbers đi bệnh thất.

Ron dĩ nhiên rất thích lọ thuốc đó — tuy cậu cũng không thích con chuột Percy để lại nhưng con chuột này ở trong nhà cậu đã hơn 10 năm, gần như bằng cậu, hơn nữa..... Lại làm sủng vật của cậu gần ba năm, cảm tình..... Vẫn là có, cho nên cậu cũng không hy vọng sủng vật mình chết.

“Nha, con chuột ngu xuẩn này!” Ron dùng đũa phép chọc Scabbers, “Nhanh uống hết a! Đây là thuốc bổ!”

Đương nhiên là thuốc bổ, chỉ là khẩu vị quái dị một ít mà thôi!

Scabbers cố gắng né tránh đũa phép Ron quấy rầy mà Ron hình như cảm thấy không có cách nào khác dễ dàng tha thứ con chuột này, trực tiếp bắt nó đổ độc được vào mồm!

Uống xong độc được, cũng không biết xảy ra chuyện gì, Scabbers bắt đầu điên cuồng chạy loạn mà Ron chỉ có thể đuổi theo nó — đây chính là bữa tối a! Một con chuột chạy loạn khắp nơi, cậu không muốn gây náo loạn!

“Scabbers!” Ron rất lo lắng con chuột này sang bên Slytherin, nếu như nó sang đó thì nhất định sẽ bị đám phù thủy hắc ám tà ác kia giết chết! “Mau trở lại Scabbers!”

“Nhìn con chồn thối kia — đuổi theo con chuột!” Draco chỉ vào Ron cười ha ha, cậu rất vui vẻ, mà Goyle và Crabbe lập tức phụ họa, cùng cười ha ha.

“Tóc đỏ Weasley mới có thể nuôi sủng vật không có phẩm vị như vậy.” Một cô bé Slytherin tóc đen nữ vén tóc ra sau tai. Hai mắt cô rất to, màu da hồng nhuận, giống như một quả táo ngon miệng, “Thật không biết cậu ta loại này đi theo nhân vật lớn đạt được thanh danh..... Như thế nào sẽ là cái gọi là..... Nha, Gryffindor chính nghĩa a?”

“Pansy, nói rất đúng.” Bên cạnh cô một cậu bé làn da hơi đen mười phần thân sĩ cầm ly nước trong tay giơ lên.

“Slytherin tà ác chết tiệt!” Ron thét lên — mặt cậu còn đỏ hơn tóc.

“Hừ, còn không bằng em gái.” Pansy nhìn cậu bé da đen bên cạnh, “Đúng không Blaise?”

“Đương nhiên, công chúa nói vĩnh viễn chính xác.”

“Tôi muốn quyết đấu với các người.....”

“Đủ rồi Ron!” Hermione ngăn Ron lại, cô phức tạp nhìn thoáng qua Draco Malfoy, “Đừng trùng kế của bọn họ — bọn họ muốn cậu rút đũa phép sau đó trừ điểm Gryffindor!”

“Chính là.....” Ron phẫn nộ. Cậu không thể phủ nhận bọn họ, cậu không có cách nào khác phủ nhận! Không thể phủ nhận, cậu có thể làm cái gì để thắng được tôn nghiêm của mình?

“Thả mình ra Hermione! Mình muốn đánh với bọn họ!”

“Ách..... Ron, kỳ thật, mình nghĩ.....” Hermione trừng, “Vì Harry, cậu cũng phải nhin, dù sao..... Harry là chú của Draco Malfoy.”

29. Chương 29

Giáo sư và cha đỡ đầu

Ầm ầm vang!

Đầu sọc chú ta..... Đầu sọc là chú ta..... Đầu sọc là chú ta!? Trong đầu Draco Malfoy chỉ có những lời này nên về sau một con chuột biến người cậu cũng không chú ý, sao đó lại có bạo động lại càng không liên quan đến cậu, trong đầu của cậu chỉ có một câu kia — Đầu sọc là chú ta.

Vì vậy khi Draco Malfoy không nghe được cái gì, phù thủy vĩ đại nhất thế kỉ này hiệu trưởng Hogwarts Dumbledore giải quyết một vụ án oan — Black bị oan, ẩn nhẫn ở Azkaban 12 năm, phản đồ thật bị bắt, lưới trời tuy thưa nhưng khó thoát — được rồi, đây không phải là đề tài kinh hãi nhưng trên báo ngày hôm sau, tiêu đề to lớn này chiếm một trang báo, mà bộ trưởng bộ pháp thuật Fudge cũng chạy tới Hogwarts.

Kỳ thật với Fudge, có thể ở trên tay mình lật lại là tốt nhất, năm đó ở bộ pháp thuật Crouch là cái người không hồi xanh đỏ đen trắng đã bắt người ném vào Azkaban, mà án đó cũng là Crouch mở! Bây giờ có nhân chứng vật chứng, Fudge vui mừng nở hoa, lão hận không thể lập tức làm cho thanh danh của Barty Crouch rớt xuống ngàn mét sau đó thể hiện sự anh minh thần võ của mình! Vì thế lão chẳng những bỏ giám ngục Azkaban đang canh giữ ở Hogwarts, trước khi đi còn lấy khăn lụa lau khóe mắt, nói với Harry một chút, hứa hẹn lập tức sẽ thẩm phán lại, trả lại cho Harry một người cha đỡ đầu đầy đủ — Sirius Black.

Fudge đi rồi, Dumbledore vẽ mặt thần bí gõ lò sưởi, sau đó một thân ảnh to đen nhảy ra —

“Black!” Là con chó trung thành và uy vũ! Harry ôm lấy cổ nó sờ lông — tỏa sáng a, vuốt vuốt..... Harry thấy xúc cảm không đúng, mà con chó Black nhiệt tình hình như cũng lớn hơn một ít..... Harry nhú nhú mày, cúi đầu xem xét..... Cái gì Black a, đó là một người! “Oa a!” Cứu thế chủ vội vàng nhảy dựng lên, xấu hổ đứng đó, đương nhiên, không chỉ là xấu hổ, cậu còn phẫn nộ a! Harry vừa rồi nghe chân tướng nước mắt lưng tròng nhưng lúc này lại nổi giận đùng đùng, nước mắt cũng bị nén trở về.

“Nha, Harry, không cần phải đứng xa như vậy, để Sirius nhìn trò.....” Dumbledore đi qua hai tay khoác lên vai Harry, “Cậu ta là cha đỡ đầu của trò Harry, cậu ta là Sirius Black, thân nhân của trò.....” Giọng hiệu trưởng có chút ghen ngào, Harry nghe vậy lại khóc, “Cậu ta là một Animagus, có thể biến thành động vật, thầy nghĩ các trò cũng từng được nghe đúng không? Vì tìm kiếm trò..... Cậu ta lang thang thật lâu, chịu không ít khổ..... Harry.....”

“Harry..... Chú..... Chú xin lỗi.” Sirius Black xin lỗi cùng khát vọng, “Chú bỏ lỡ sự phát triển của con..... Harry..... Chú thật sự rất xin lỗi..... Nhưng là chú..... Chú muốn nói nếu như con nguyện ý, chú nghĩ..... Chúng ta là người nhà, chú có thể..... Có thể cho con một gia đình?”

Một..... Gia đình.

Harry Potter, khát vọng tìm được một gia đình, một gia đình của mình, một ngôi nhà có náo nhiệt, cười cười nói nói..... Một người lớn yêu thương mình, có một đứa con ỷ lại mình cùng với bạn lữ mình yêu, không cần nhiều hơn, cũng không cần phải có bao nhiêu Galleons, chỉ cần có người nhà ở cùng một chỗ, cậu sẽ thấy có được toàn bộ thế giới — cho nên cậu ghét Dudley, khi còn bé còn từng hận anh ta bởi vì anh ta có được thứ cậu không có, không phải quần áo mới cũng không phải những cái kẹo cái bánh ngọt hay là quyền lợi có thể xem tv, mà là..... Cha mẹ yêu thương, cậu hận anh ta bởi vì anh ta có được cha mẹ yêu thương mà cậu cự tuyệt Malfoy, không phải là vì cậu ta ở trước mặt mình khoe cha mẹ khoe khoang hạnh phúc của mình sao?

“Đúng vậy..... Con có thể dùng gọi cha là Sirius không?” Harry sờ sờ nam nhân trước mắt, bộ dáng lồi thối, râu ria dài nhưng là tinh thần không sai, “Con..... Con rất vui.....”

“Đương nhiên, Harry, con đương nhiên có thể gọi cha là Sirius!” Sirius vuốt vuốt tóc trên mặt, “Mộng Mơ nói con là một cậu bé ngoan, nha, Mộng Mơ chính là Remus — Remus Lupin, giáo sư Phòng chống nghệ thuật hắc ám, con còn chưa học đúng không?”

“Đúng vậy, còn chưa học.” Harry gật gật đầu, tuy chưa đi học nhưng cậu đã nghe anh em sinh đôi nói qua vị giáo sư đó không tệ, có năng lực.

“Vậy con nhất định sẽ chờ mong lớp của cậu ta, cậu ta giảng những thứ rất thực dụng!” Sirius tự hào giới thiệu bạn của mình, “Cậu ta là người bạn tốt của ba ba con — cũng là bạn của chú, năm đó chúng ta là những người bạn thân..... Nha, Harry, thực xin lỗi.....” Sirius nghĩ tới cái tên biến thành con chuột, sắc mặt nhất thời không tốt lắm, “Cái tên phản đồ Peter không tính!”

Đúng vậy, Peter không tính! Harry mỉm cười ôm cha đỡ đầu của mình: “Sirius, con rất vui..... Cha là thân nhân của con.”

Không khí ấm áp làm cho Dumbledore lau khóe mắt nhiều lần, ngay cả nón phân viện ngủ cũng mở mắt ra chứng kiến thời khắc này..... Đúng vậy, bọn họ là thân nhân, dù cho không có cùng huyết mạch cũng không thể chặt đứt quan hệ giữa bọn họ.

“Chú cũng vậy, Harry.” Sirius chăm chú nhìn con đỡ đầu của mình, rất giống James, ánh mắt giống Lily, là một Gryffindor — nhiệt tình, chính trực và vui vẻ hạnh phúc, dù cho gặp được khó khăn cũng vẫn lạc quan, giống như là ánh mặt trời.

“Thật sự là..... Làm cho người khác sâu ấn tượng.” Tiếng nói mềm mại như tơ lụa và mang theo trào phúng vang lên từ phía sau.

Harry không quay đầu cũng biết là Snape — lúc này, giáo sư tới làm cái gì, chẳng lẽ..... Là sợ chính mình có cha đỡ đầu liền muốn đoạn tuyệt quan hệ? Hoặc là nói..... Giáo sư sợ mình sẽ không cùng giáo sư sinh ra Prince? Harry suy nghĩ một đồng lớn nhưng cậu bắt buộc mình không chế tốt nét mặt của mình, không thể lộ ra sơ hở gì ở trước mặt Sirius — đúng vậy, Sirius còn chưa biết chuyện Prince, nếu như..... Nếu như có thể cho Sirius biết, Dumbledore nhất định không gạt, cho nên..... Harry hoàn toàn tín nhiệm Dumbledore, che giấu chuyện của tiểu vương tử với Sirius. Đương nhiên, cậu cũng quyết định nên nói chuyện với Snape..... Đúng vậy, về..... Gia đình.....

“Snivellus, sao mày lại tại đây!”

“Xem ra đại não người trên cơ bản đã bị giám ngục Azkaban hút khô hoàn toàn rồi, ta thật cao hứng khi biết, xét thấy..... đầu người còn không bằng một cây cỏ lác.”

“Mày nói cái gì?!”

“Ta nói cái gì? Chẳng lẽ là chó, thính giác của người cũng đã biến mất? Nha, cái này thật là quá bi ai, nguyên lai ngay cả chó hộ mệnh người cũng không làm được, như vậy, hiện tại người xuất hiện ở đây vì cái gì? Biểu hiện ra bi ai của người? Còn cùng cứu thế chủ bồi dưỡng a..... tình yêu của cha?”

“Snivellus chết tiệt! Tao muốn giết mày!”

“Nha, nhìn xem, xúc động lỗ mãng và không có não.” Đưa phép chỉ vào Sirius Black, “Hiện tại, rốt cuộc là ai giết ai?”

“Nha! Dừng tay!” Harry ôm lấy Snape, “Giáo sư không thể thương tổn Sirius, chú ấy còn rất yếu!”

“Rất tốt, rất tốt.” Snape cười lạnh.

“Harry, mau tới đây!” Sirius gầm thét, “Hắn không làm gì tốt! Hắn là Slytherin tà ác! Snivellus tà ác dơ bẩn, cách Harry xa một chút!”

“Sirius, chú không thể nói giáo sư như vậy!” Harry rất khó xử — có lẽ cậu chính là miếng thịt trong bánh hamburger? “Sirius, giáo sư Snape là giáo sư độc được của con, giáo sư rất tốt, tuy..... Có chút bất công, nhưng giáo sư rất tốt, giáo sư còn từng cứu con, Sirius, đừng xúc động như vậy.....” Harry hít sâu nói bảo Sirius làm giống mình, hít sâu, sau đó bình tĩnh trở lại, “Hiện tại, Sirius, bình tĩnh rồi sao?”

“Ách..... Đúng vậy, chỉ cần Snivellus không trêu chọc chú, chú sẽ không đi tìm hắc.” Sirius nói như vậy rồi lui về sau giống như Snape là cái gì chán ghét, mà Snape cũng như vậy — chán ghét và chán ghét.

Harry không rõ hai người bọn họ tại sao phải vì mấy câu nói mà muốn nguyên rửa đối phương nhưng là cậu tin tưởng chuyện gì cũng có lý do, bằng không..... Không có người vì chuyện không đáng đi làm mấy chuyện mà mình cũng không thoải mái, không phải sao?

“Hừ, thật đáng tiếc, là một người coi như hữu dụng, ta chẳng những muốn hao tâm tổn trí hết sức làm độc được cho cái người sói không thể dễ dàng tha thứ là bạn của người, còn muốn làm độc được cho người..... Một ổ chó săn a.....” Ngữ điệu của Snape phảng phất như ngâm xướng làm cho người ta phẫn nộ, đương nhiên, anh cũng thành công chọc giận Sirius và cứu thế chủ.

“Giáo sư Snape, làm sao giáo sư có thể nói như vậy!” Tuy Harry biết rõ tên Giáo sư Lupin không hay lắm..... Ách..... Nghe quả thật rất giống sói, chính là..... Snape sao có thể tùy tiện lấy ngoại hiệu cho người ta như vậy a?

“Nha? Như vậy ta nên nói như thế nào?” Snape nhướn mày, lấy một cái hộp để vào tay Harry, “Đây là độc được cho cha đỡ đầu cầu cầu của người – bảo hắc cẩn thận một chút, mỗi ngày — hắc đều cần uống, bảo hắc cẩn thận một chút!”

“Cái..... Cái gì?” Harry giật giật miệng.

“Lỗ tai của người cũng hỏng sao?!”

30. Chương 30

Ở hầm

“Vì sao Sirius cần uống độc được? Còn nữa..... Giáo sư Lupin?” Harry chỉ vào Snape, ngón tay hơi phát run Bọn họ..... Có vấn đề gì sao, thân thể làm sao?”

“Nha, không, Harry, không cần lo lắng, Remus chỉ là một vấn đề nhỏ, mà Sirius..... ở Azkaban lâu như vậy, thân thể và tinh thần đều bị không ít tra tấn..... Cho nên cần điều trị.....” Dumbledore hợp thời lên tiếng.

Nghe Dumbledore nói đến điều trị, Harry chăm chú nhìn độc được trong tay Snape — nhan sắc..... Thoạt nhìn bình thường, hiệu quả..... Cậu tin tưởng Snape, dù sao những ngày này cậu uống độc được dinh dưỡng sau cũng thấy hình như mình khỏe mạnh hơn trước kia không ít, ít nhất cậu thêm 1 cm — 1 cm a! Harry nửa đêm đo chiều cao sau còn chưa tin, buổi sáng còn tìm Hermione đo lại một lần! Nha, Hermione đáng thương, bởi vì xin lỗi giáo sư Snape mà thu hoạch được cảm đoán..... Harry nhìn độc được thất thần.

“Được rồi, uống nhanh lên.” Snape mười phần không kiên nhẫn nói. Anh nhìn về mặt Sirius Black quỵ dị đứng lên, giống nha anh đưa cho hắc một lọ độc được chết người không bằng.

“Cái kia..... Sirius, chú sợ..... đáng?” Harry nuốt một ngụm nước bọt, cậu cũng có thể cảm giác được tâm tình sắp uống xong độc được của Sirius.

“Yên tâm, không chết người được.” Snape cười lạnh — tuy anh muốn độc chết con chó mình chán ghét và phẫn nộ này nhưng anh biết mình không thể làm như vậy — đầu tiên, làm như vậy thật sự là quá mức rõ ràng, tiếp theo, Black là người Dumbledore muốn bảo vệ, hơn nữa hắc ta xác thực là một trợ lực; Cuối cùng..... tiểu vương tử của anh cùng với..... cứu thế chủ sẽ không đồng ý anh làm như vậy. Cho nên giáo sư độc được vĩ đại chỉ có thể vứt cái ý tưởng mê người này đi.

“Độc.....” Harry run rẩy, “Giáo sư Snape..... Giáo sư..... Không thích cha đỡ đầu của em!” Harry mở to hai mắt nhìn giống như rất ủy khuất, “Làm sao giáo sư có thể..... Sao có thể uy hiếp cha đỡ đầu của em ni? Em cho rằng.....”

“Người cho rằng?” Snape nhướn mày, “Potter, đừng tưởng rằng thế giới sẽ chuyển động quanh người! Giống như cha người tự đại lỗ mãng không có đại não cận bã!”

“Ba ba của em không phải cận bã!” Harry nhảy dựng lên nắm chặt áo Snape, “Giáo sư phải — phải thu lại lời của mình!” Harry thở ồ ồ, hận không thể một ngụm cắn rơi thịt trên người Snape, nhưng là cậu không thể..... Cậu nhin, “Ba ba của em — không, phải, loại, người, cận bã!”

“Snivellus, làm sao người dám —” Sirius cũng đứng dậy lớn rống.

“Ta có cái gì không dám?” Snape cười lạnh tóm Harry ném qua một bên, “Lo lắng cho cậu cha đỡ đầu của người không cần chỉ nghĩ sửa đi Potter, nếu như hấn không uống thì để hấn thành thành thật thật câm miệng lại, ta không ngại ở trong độc được thả mấy thứ làm cho hấn không thoải mái gì đó.”

“Giáo sư không thể!” Harry nhảy qua túm ở tay Snape, “Em..... Sirius..... Giáo sư.....” Harry nhìn Dumbledore, ánh mắt cầu khẩn, đúng vậy, cậu không làm được gì Snape — nếu như Snape thật tự làm gì độc được..... Càng nghĩ càng thấy chuyện này rất có khả năng, cứu thế chủ đoạt lấy độc được trong tay Snape muốn uống —

“Hết thủy hóa đá!” Một chú ngữ đánh vào người Harry, cậu cứng lại, tay treo ở giữa không trung nhìn rất buồn cười.

“Snivellus, làm sao mày dám làm như vậy!” Sirius lại táo bạo, anh nhảy dựng lên muốn đoạt đũa phép trong tay Snape, sau đó cũng bị hóa đá.

Snape cầm độc được sau đó thuận thực đổ vào miệng Sirius, còn ác liệt làm cho độc được rơi vào mặt của Sirius làm Sirius càng lòi thối hơn.

“Nha, Harry, độc được Sirius cần uống cũng không thích hợp trò uống..... Đó là độc được điều trị thân thể nhưng Sirius đã trưởng thành, cho nên được tính khá lớn.....” Dumbledore ở một bên giúp Snape giải thích sau đó thuận lợi chiếm được tầm mắt chết hết của xà vương — Snape trừng.

Khi Snape giải trừ bùa hóa đá cho Harry, Harry hơi chút tỉnh táo một ít nhưng cậu vẫn không thể đơn giản lý giải Snape, nhất là khi mình bị hóa đá — thật dọa người! Ngàn vạn không thể để cho Prince biết rõ chuyện này!

Đầu Harry bắt đầu vận chuyển rất nhanh – cậu không thể để Snape bơi đen mình trước mặt Prince, ai biết Snape có thể dựa vào bây giờ có thể độc chiếm tiểu vương tử kéo Prince đến bên mình? Hơn nữa..... Harry nhìn nhìn Sirius còn hóa đá Nhìn nhìn bình độc được bị Snape ghét bỏ ném vào miệng Sirius..... Có lẽ, đó là một cơ hội?

Tận dụng thời cơ, không hề bỏ lỡ!

Khi Snape xoay người muốn đi vào lò sưởi, Harry lớn tiếng gọi lại: “Giáo sư Snape!”

“Chuyện gì Potter? Nếu người vì chuyện không có chút ý nghĩa nào lớn tiếng gọi một giáo sư..... Ta nghĩ người biết lãng phí thời gian của ta sẽ bị như thế nào.” Snape xoay người nhìn Harry.

“Đúng vậy, giáo sư Snape!” Harry lớn tiếng hô, “Giáo sư Snape, cha đỡ đầu và giáo sư Lupin đều cần uống độc được, ngài nhất định rất bận rộn!” Harry cẩn thận nhìn Snape, “Em thỉnh cầu có thể ở hầm giáo sư, giúp giáo sư xử lý độc được liệu liệu!”

Snape không dám tin lỗ tai của mình, anh cảm giác lỗ tai mình có vấn đề, bằng không đầu cứu thế chủ có vấn đề gì — cứu thế chủ..... Harry Potter, lại đề nghị ở hầm, ở trong hầm u ám, chỉ vì..... Xử lý độc được liệu liệu?

Nói đùa gì vậy!

“Ta giả thiết thứ trong đầu người là óc mà không phải bần nhão hay cái gì kì quái?”

“Đương nhiên không phải.” Harry nói tiếp, “Nhưng là em muốn ở hầm..... để có thể tận tâm tận lực hỗ trợ trị liệu cha đỡ đầu và bạn của cha em, giáo sư Snape?” Nói như vậy đã ám chỉ rất rõ ràng — không, phải nói là chỉ rõ, “Như vậy em mới có thể yên tâm, dù sao..... quan hệ của giáo sư và Sirius thật sự là..... Không tốt.”

“Nha, Harry, không cần lo lắng, Severus sẽ không để Sirius uống thuốc độc, ha ha..... Nhiều lắm là sẽ làm Sirius khó chịu trong chốc lát..... Ha ha.....” Dumbledore tuyệt đối là loại hình..... lúc nên nói chuyện thì không nói lời nào, lúc không nên nói chuyện thì không ngừng nói, e sợ thiên hạ không loạn.

“Merlin a!” Harry khoa trương hét rầm lên, rất giống Malfoy nhìn thấy cái gì đó bắn thét lên, “Giáo sư Snape, sao giáo sư có thể quan báo tư thù như vậy a! Em nhất định phải ở hầm, không chỉ là vì hỗ trợ!” Harry nói rất khí thế, “Giáo sư không đuổi được em!”

“Hừ, ai có thể đuổi cứu thế chủ đại danh đỉnh đỉnh a?” Lúc này, Snape nói rất khô khan, giống như là nuốt một khối bánh ngọt lớn do Dumbledore cung cấp.

Khi Snape đi rồi, Sirius mới được giải thoát, bất quá anh không có tâm tư so đo với Dumbledore mà ngược lại tán dương Harry dũng cảm và trí tuệ, hơn nữa nói với Harry nhất định phải chú ý Snape “Snivellus đầy mỡ”, không cần phải tiếp xúc nhiều với hắn.

“Yên tâm đi, Sirius, con sẽ chăm sóc mình tốt, cũng sẽ làm độc được tốt nhất cho chú!” Harry vỗ bộ ngực nhỏ rất to.

Trong nháy mắt đã bị cảm động, Sirius lập tức ôm lấy Harry bắt đầu khích lệ một vòng mới, hận không thể không trực tiếp ở Hogwarts trao đổi cảm tình với con đỡ đầu của mình!

“Sirius, cậu phải đi bộ pháp thuật, tuy hiện tại mọi người đều biết cậu vô tội nhưng còn chưa chính thức tuyên án.” Dumbledore đương nhiên không đồng ý Sirius ở lại Hogwarts, tuyệt đối sẽ mang xấu những động vật nhỏ ở đây, “Chờ thân thể cậu tốt, Harry có lẽ còn có thể qua Noel với cậu.”

“A..... Đúng vậy, hiệu trưởng Dumbledore, thầy nói rất đúng!” Sirius lập tức bị Dumbledore hấp dẫn, “Tôi về bộ pháp thuật!”

Tiến Sirius, Dumbledore thở dài một hơi sau đó bắt đầu cân nhắc cần làm gì để Sirius không thể tiến vào Hogwarts dạy hư sự tử của mình — đúng vậy, một Sirius Black cũng đủ làm cho đầu ông đau rồi, nếu như dạy dỗ một đồng tiểu sư tử không sợ trời không sợ đất..... Dumbledore cảm giác mình già rồi, không thích hợp đi xử lý những vấn đề kích thích như vậy.

Bữa tối ngày hôm sau, Dumbledore tuyên bố Harry Potter cần tạm thời cư trú ở hầm — vì cậu phải báo đáp ân tình của giáo sư Snape cho nên quyết định dùng thời gian rỗi xử lý độc dược liệu liệu cho giáo sư Snape.

“Trời ạ, Harry, đây không phải là thật đi!” Ron tròn to mắt nhìn Harry, thật giống như lần đầu thấy Harry, “Cậu thật sự phải ở hầm?!”

“Đương nhiên, Harry đã quyết định — Dumbledore nói như vậy, đương nhiên không giả.” Hermione buông cốc nước bí đỏ, hít sâu một hơi, “Harry, quyết định của cậu..... Mình vẫn thấy có chút qua loa, nhưng là, mình ủng hộ cậu.”

“Ách..... Cảm ơn, Mione.” Harry gỡ gỡ tóc, “Kỳ thật..... Là Sirius, chính là người trên báo..... là cha đỡ đầu của mình..... vừa mới ra Azkaban, thân thể không tốt lắm, độc dược của giáo sư Snape tốt như vậy, mình..... Chính là muốn cảm ơn.”

“Nói như vậy..... Mình chỉ có thể nói, chúc cậu nhiều may mắn a.” Ron vỗ vỗ bả vai Harry, vẻ mặt đồng tình, “Bất quá mình vẫn thấy cậu quá..... không nên quyết định như vậy, làm như vậy thật sự là không sáng suốt, cậu biết Snape hận cậu!”

“Là giáo sư Snape!” Hermione vỗ đầu Ron, “Đó là giáo sư của chúng ta, cậu cần tôn trọng giáo sư!” Cho dù bị cấm đoán, cô vẫn thấy giáo sư Snape là người tốt — cô cấm đoán là cắt sô cút mà Snape đã đặt năm sáu kiểu mẫu! Điều này làm cho cô cảm giác mình đang học mà không phải đang bị phạt!

“Được rồi, mình chờ mong ngày mai có thể trông thấy một Harry đầy đủ.....” Ron xoa đầu thì thào nói.

31. Chương 31

Cầu kết với Albus

Tối, Harry dọn đến hầm, đương nhiên, hành lý có gia tinh hỗ trợ cầm đến cho nên khi kết thúc bữa tối, Harry đi đằng sau đội ngũ Slytherin đi đến hầm — không ai dám gây khó dễ với cậu bởi vì cậu mang cờ hiệu “Giúp giáo sư Snape xử lý độc dược” ở trong hầm, dù cho giáo sư Snape không thích cậu thậm chí luôn tìm lỗi của cậu, nhưng như vậy cũng đủ làm cho Slytherin ngại kị.

Hiện tại, mọi người còn nhìn.

Harry ngược lại không có chú ý tới Slytherin tìm tòi nghiên cứu, mà cho dù có chú ý tới thì Harry cũng sẽ không nghĩ nhiều, nhiều lắm là sẽ cho rằng đó là biểu hiện của địch ý mà thôi — cậu cũng không hiểu Slytherin, vô luận là ích lợi xung đột hay là quan hệ gia tộc rắc rối khó gỡ, cái này cũng không phải thứ cậu có thể tiếp xúc.

Đi vào phòng của giáo sư độc dược, Harry đi vào. Snape hình như vẫn chưa về, trong phòng khách có để điểm tâm nhỏ và kẹo, hiển nhiên là chuẩn bị cho Prince, mà Prince cũng không ở trong phòng — điều này làm cho Harry có chút thất vọng nhưng cũng thả lỏng một hơi. Cậu dùng một cái cớ làm cho người ta khó có thể tin vào hầm ở, đương nhiên không thể để cho người khác xem thấu ý đồ chân thật của cậu — tiếp cận Prince, bảo vệ Prince. Không sai, cậu cần bảo vệ con mình, không thể để cho Snape dùng độc dược ăn mòn tiểu vương tử đáng yêu của cậu!

Harry Potter ba ba còn đang mơ cùng con thành minh tinh Quidditch đứng ở trong phòng khách không biết mình phải làm gì — con đi theo Snape mà Snape không ở, cậu không thể động thứ gì bằng không nhất định sẽ bị đá ra! Harry không nghĩ ngày đầu tiên đã bị ném ra, như vậy cậu sẽ không có biện pháp tự chăm sóc Prince, cho nên cậu quy củ đứng, mặc dù điều này làm cho cậu rất khó chịu..... Có lẽ, cậu có thể ngồi ở trên ghế?

Harry không biết Snape mang theo Prince đi trang viên Prince — tuy Snape không kế thừa gia tộc Prince nhưng là tiểu vương tử có kẻ ước trang viên Prince cho nên bọn họ có thể đi vào mà không sợ bị thương tổn, đối với Snape, chuyến đi này là tất nhiên, một là vì xác nhận cách điều chế độc dược sinh tử trong trang viên Prince, thứ hai là vì tìm một số thứ có giá trị, anh tin tưởng gặp tiểu vương tử, cho dù là bức họa Prince ngoan cố nhất cũng sẽ thả lỏng.

Quả nhiên, đi vào trang viên Prince, cả trang viên vì có Prince trở về mà có sinh cơ, trong nháy mắt tỏa sáng — một ánh sáng sáng từ trung tâm ma pháp trận phóng lên bầu trời, sau đó dần dần mở rộng thành một chụp cái chụp bao quanh trang viên, cuối cùng, biến trở về lại thành một ánh sáng, bao phủ trên người hai cha con.

Snape chưa từng nghĩ tới một trang viên rách nát hoang phế còn có chuyện thần kỳ như vậy, anh cho rằng..... Một trang viên không có người thừa kế hẳn sớm đã bị bộ pháp thuật thôn phệ sạch sẽ mới đúng, nhưng là..... Hiển nhiên không phải như thế, ví như gia tinh sẽ không bị bộ pháp thuật cướp đi.

Xuất hiện ở trước mặt hai người là một gia tinh mặc khăn trải bàn có thêu gia huy Prince, đôi mắt thật to tràn đầy nước mắt, một tay nắm một góc khăn tay kia ôm ngực, tựa hồ muốn tỏ vẻ kích động nhưng không có thét lên — rất tốt, Snape hài lòng.

“Veiki, Veiki cung nghênh chủ nhân – tiểu chủ nhân.....” Gia tinh cúi người, cái mũi thật to thiếu chút nữa đụng vào đất, “Veiki..... Veiki chờ được chủ nhân!”

“Veiki!” Prince chỉ vào gia tinh cười đến rất vui vẻ, “Cha, con biết nó, nó là Veiki! Bó còn có thể hỗ trợ xử lý độc dược diệu diệu!”

“Veiki giúp chủ nhân xử lý độc dược diệu diệu!” Gia tinh ngẩng đầu, trong đôi mắt thật to tràn đầy hưng phấn, “Veiki biết!”

Một gia tinh xử lý độc dược diệu diệu?

Vốn cũng không có bao nhiêu tin tưởng với gia tộc Prince — dù sao mẹ mình Eileen Prince cũng không phải quá xuất sắc, hoặc là nói bà không biểu hiện ra năng lực nên có của một phù thủy, Snape cũng chỉ là biết

một ít ghi lại về dòng họ này trong quyển [Sinh mà cao quý – tầng lớp quý tộc], không biết vinh quang chân chính của nó, nhưng là bây giờ nhìn thấy một gia đình của gia tộc Prince quen thuộc độc được như vậy, anh có cảm giác tự hào dâng lên — đúng vậy, anh đã từng tự hào vì mình là một nửa Prince nhưng chưa từng chân thật vậy, phần tự hào này giống như đột nhiên hòa tan vào máu thịt của anh.

Đi vào trang viên, Snape phát hiện bên trong còn tốt, rất sạch sẽ, gia đình Veiki nói mấy năm nay nó và chồng làm việc — chỉnh lý vườn độc được, quét dọn trang viên, quản lý được liệu, bọn họ thời thời khắc khắc đều chờ chủ nhân.

Kỳ thật, giáo sư độc được cũng không biết trang viên chưa bị bộ pháp thuật cướp sạch — bởi vì trang viên Prince tuy không có ai kế thừa nhưng là huyết mạch cũng không phải đoạn tuyệt bởi vậy bộ pháp thuật chỉ có thể lấy đi Galleons ở Gringotts nhưng không thể động trang viên, cho nên trang viên còn được giữ lại đáng về cũ, mà Snape bình thường cũng không chú ý những cái đó, thậm chí anh không quan tâm những thứ đó cho nên bỏ lỡ 20 năm. Bất quá, hiện tại anh đã vào trang viên, hơn nữa tính toán dò thám hết bí mật của nó.

Khi Snape mang theo Prince trở lại hầm liền thấy cứu thế chủ tự tiện quyết định xâm nhập địa bàn của mình ngủ say trên ghế — hai tay ôm đầu gối cuộn mình thành một quả cầu nằm nghiêng trên ghế, chỉ chiếm một chỗ mà người trưởng thành ngồi, nhỏ nhắn xinh xắn .

“Ba ba!” Prince trông thấy Harry thì rất vui vẻ, cũng không để ý vạc đang ôm muốn đi ôm ba ba nhỏ của mình — vừa chạy lên vài bước thì đã bị một bàn tay túm lại, “Cha?”

“Quá muộn, đi ngủ.” Cũng không biết làm sao, Snape ngăn trở tiểu vương tử đi ôm Harry, “Buổi sáng ngày mai, đi theo năm nhất nghe giảng bài.”

“Cha!” Prince hiển nhiên không nghĩ tới, “Thật sự để cho con đi nghe giảng?”

“Đương nhiên, ta giả thiết lỗi tai của con không phải bài trí Prince.” Giáo sư độc được nhíu mày, “Chỉ giới hạn ở lý luận.”

“Thật tốt quá, bằng không con nhanh buồn chết !” Tiểu vương tử cười híp mắt, một mình cậu bị nhốt trong hầm quá buồn bức, cho dù cậu có thể tùy tiện đi đi lại lại thế nhưng không thể chạy loạn khắp nơi, dù sao Hogwarts có rất nhiều bí mật, mọi người cũng sợ cậu gặp nguy hiểm cho nên cho dù cậu “Một mình” chạy loạn trong tòa thành thì cũng sẽ có gia đình đi theo — phù thủy còn chưa tới tuổi có được đưa phép rất dễ dàng gặp chuyện ngoài ý muốn, điểm này Dumbledore cũng tin tưởng không nghi ngờ, không cho phép cậu đi đâu một mình.

Prince vui vẻ ôm vạc mới của mình chạy về phòng ngủ, khi cậu rửa mặt xong trở lại phòng khách thì thấy ba ba nhỏ còn nằm trên ghế, lập tức nói: “Cha, ba ba ngủ như vậy nhất định không thoải mái.”

“Sao?” Snape đã đổi áo ngủ nhìn Prince, hỏi, “Cho nên?”

“Cha!” Prince dậm chân, tỏ vẻ bất mãn với người cha thoát nhìn rất cứng rắn nhưng trên thực tế rất láu cá cha, “Nếu ba ba bị lạnh ngủ không thoải mái, cổ đau, con nhất định sẽ khóc cho cha xem!”

Rất tốt, thủ đoạn uy hiếp của tiểu vương tử tuyệt đối là hữu dụng nhất — phải biết rằng huyết thống ẩn ký này là một loại pháp thuật khắc vào linh hồn, dùng huyết mạch tương liên liên kết linh hồn dùng trên con mình, có ẩn ký này, chẳng những cha mẹ có thể cảm thụ hài tử thống khổ, càng có thể thông qua hài tử tăng mạnh liên tiếp, bằng không Snape cũng sẽ không dễ dàng tiếp nhận Prince và Harry như vậy — bởi vì ẩn ký tồn tại, linh hồn của anh đang kêu gào gần con của mình, càng làm cho ma lực trong cơ thể không tự giác đi đến bảo vệ bạn hữu tương lai. Cho nên, độc được đại sư vĩ đại bị tiểu cự quái mắt xanh nào đó rỗng như vậy cũng không còn nghĩ đến muốn tra tấn gì nữa, nếu là một tháng trước, anh khẳng định cho cứu thế chủ khó chịu .

Mà bây giờ Snape đã quên ý tưởng ác liệt của mình, vươn tay bế cứu thế chủ lên – vẫn rất nhẹ, giống như một con mèo con, thậm chí ở trong ngực..... cảm giác xương rất mềm — giáo sư độc được thở dài, anh không thể bỏ mặc mình đi dung túng một Potter như vậy, tuyệt đối không thể, bởi vì Potter đều là được một tác lại muốn tiến một bước.

Nhìn cha ôm ba ba vào phòng ngủ, tiểu vương tử lại ôm mặt nhộn nhạo. Cậu biết cha thích ba ba, hai người bọn họ trong tương lai luôn muốn dính với nhau, chị Hermione — ách..... Dì — còn giấu cọt ba ba và cha trẻ sinh đôi, cho nên cậu mới không tin cha sẽ đối xử không tốt với ba ba.

Vừa nghĩ tới hôm nay tiến bộ lớn như vậy, cậu đã cảm thấy mình cần câu thông với Albus tiếp — ngoại trừ uy hiếp, cậu nên làm nhiều hơn, hơn nữa..... Làm cho ba ba cũng phải cố gắng.

Cắn ngón tay, tiểu vương tử chuẩn bị trở về chỉnh lý ghi chép quan sát cha sau đó cầm đi nói chuyện với Albus, dù sao loại chuyện này Albus có quyền lên tiếng tuyệt đối, cậu còn nhỏ, cần bản không hiểu cái gọi là yêu mến hay không thích a..... Người lớn thật sự là quá kỳ quái, rõ ràng tương lai ở chung tốt như vậy, hiện tại cho dù không phải rất yêu mến nhưng cũng không thể cả ngày trào phúng đến trào phúng đi a, hiển nhiên, cái này không có cùng bước sóng với suy nghĩ của cậu.

Snape không có chú ý tới tiểu vương tử hay thay đổi biểu tình, con anh thật sự là quá nhu thuận linh hoạt, hơn nữa..... Phù thủy cũng không nghiên cứu tâm lý trẻ con, nhất là..... Làm độc dược, càng không đem ngành đó của Muggle trở thành khuôn vàng thước ngọc, cho nên anh ôm cứu thế chủ về phòng ngủ sau liền đóng cửa lại, vì vậy..... Anh liền tiếp nhận chức vị bảo mẫu tạm thời của cứu thế chủ — búng tay đổi áo choàng cho Harry, sau đó nhét cậu vào trong chăn.

“Ân..... Pri..... Ngoan.....” Harry xoay người, có lẽ là hằm quá lạnh, có lẽ là thói quen lúc trước cậu và Snape ngủ một giường lớn, khi Snape nằm chết dí bên cạnh cậu, Harry sẽ tự động tự giác cuộn vào trong lòng ngực Snape.

Rất tốt! Rất tốt!

Snape phần nộ đẩy cứu thế chủ ra sau đó kéo lên chăn bông. Nhưng là cứu thế chủ không cho anh như nguyện. Harry bị đẩy ra đối với chuyện mất đi nguồn nhiệt rất bất mãn, cậu lại co lại, lăn đến bên cạnh Snape — nhiệt độ cơ thể của Snape cũng không phải rất cao nhưng rất ấm áp, đối với một Harry ngủ không có cảm giác an toàn điểm ấy rất dễ dàng làm cho cậu rơi vào tay giặc, nhất là trong lúc ngủ mơ không có lý trí — dẫn lên nguồn nhiệt, Harry cong khóe miệng, có lẽ trong mơ cậu bắt được Golden Snitch hoặc là ăn thứ gì ngon miệng thế nên cái đầu lông xù không tự giác cọ thứ làm cậu an tâm— Severus Snape.

“Po.....” Snape tức đến muốn phát tác, lại nhìn thấy cứu thế chủ ngủ say, thậm chí còn cười, tĩnh lặng ngọt ngào — cảm giác này, rất kỳ quái, rất..... Kỳ quái..... Bởi vì kỳ quái, tức giận với một người ngủ say làm gì? Thở dài, độc dược đại sư cay nghiệt và táo bạo nằm xuống — thôi, cũng không phải lần đầu tiên....

32. Chương 32

Phát hiện mới của Draco

Buổi sáng, Harry tỉnh lại trong ngực Snape bắt quả cậu cũng như thường ngày không để mắt đến điểm này, chuyện hai người luôn ôm nhau tỉnh lại, thái độ của Snape và Harry đều nhất trí — bỏ qua.

Xuống giường, tầm mắt Harry mơ hồ, kính của cậu đem qua trước khi ngủ không biết ở đâu cho nên cậu không thấy rõ những gì trước mắt, đương nhiên không phải cái gì cũng không thấy chỉ là không rõ nên rời giường cậu sẽ mê muội một lúc nhưng cũng chỉ là trong nháy mắt mê, khi tay của cậu sờ loạn ở trên giường một chút — dừng nói cậu cố ý, trên thực tế cậu muốn sờ đến kính của mình! Nhưng là, cái kính đáng thương sao có thể ở trên giường cho nên tay cứu thế chủ cũng rất tự nhiên mò tới một thứ cứng rắn nhưng rất ấm áp — ân, xúc cảm..... Rất quen thuộc, Harry gật gật đầu, cần bản không chú ý tới giờ phút này vật thể bị mình sờ đến rất phần nộ.

Đúng vậy, phần nộ. Snape cảm giác mình rất phần nộ — cứu thế chủ vừa tỉnh ngủ sờ tới sờ lui trên ngực anh, thậm chí còn lăm bầm đánh giá cơ thể của anh —“Cứng ngắt..... Như là quả sinh nhật dượng Vernon cho..... cái đệm da cũ..... Có thể để ở tử.....”

Cái đệm da cũ?!

Snape thành cũ da cái đệm? Sau Snivellus lại thêm một biệt hiệu?

Giáo sư độc được vĩ đại bắt lấy cái móng vuốt đang sờ tới sờ lui trước ngực mình, trước khi Harry sợ hãi kêu lên thì đã nhét cái kính đêm qua lấy xuống để ở đầu giường vào trong tay Harry — động tác liên tục, gọn gàng, nhưng là khi anh thấy đôi mắt xanh mê man của cứu thế chủ thì vẫn sửng sốt một chút — quá giống, cặp mắt kia, sạch sẽ, không thể tưởng tượng nổi.

“S..... Giáo sư Snape.....” Harry chớp mắt, kính trong tay làm cho cậu an tâm rất nhiều, “Cám..... Cám ơn.”

“Hừ, đừng tưởng rằng người giấu diếm được cậu cha đỡ đầu thì coi như là không có buồn phiền.” Snape nhìn Harry đeo kính, cái đó khiến anh yên tâm thoải mái tiếp tục trào phúng cứu thế chủ, “Nhớ kỹ, vô luận ai hỏi thì cũng không thể lộ ra thân thế của Prince.”

“Đương nhiên là em nhớ chuyện đó.” Harry gật gù đầu, “Hơn nữa em không chỉ giấu Sirius, em còn giấu rất nhiều người.” Harry chớp chớp mắt, “Bất quá, em bây giờ còn không tha thứ giáo sư – giáo sư nói ba ba em là cận bã.”

“Hừ.” Lần này Snape không tranh luận bởi vì không cần thiết, khi một người đã chết — dù cho còn sống thì cũng là cận bã, chết cũng không tính có giá trị nhưng vẫn là một người chết — đánh giá sau lưng, đương nhiên đại bộ phận là đánh giá mặt trái, Snape cảm thấy không có ý nghĩa gì.

Snape đứng dậy đi vào phòng tắm mà Harry vẫn ngồi ở trên giường hờn dỗi — đúng vậy, vì Prince cậu tính toán ở chung với Snape hòa bình, hơn nữa quan trọng nhất là yêu Snape sau đó lại làm Snape yêu mình, chính là..... Cậu cũng không thích Snape bình luận cha mình — cận bã, không thể tiếp nhận a, huống chi cha là chết vì cậu!

Nhéch miệng, chờ Snape đi ra phòng ngủ Harry mới vào phòng tắm. Buổi sáng cậu ngồi trên bàn Gryffindor ăn sáng — tuy cậu rất muốn ăn cùng Prince nhưng nếu để cho Ron phát hiện cậu không xuất hiện thì nhất định cậu ấy sẽ lại nói Snape ngược đãi cậu, đương nhiên Snape không có khả năng làm như vậy. Tự cho là đã hoàn toàn hiểu rõ hành vi của Snape, cứu thế chủ hiện tại cảm giác mình cũng không sợ Snape — ngoại trừ một ít câu nói làm cho cậu không thích nghe, vị giáo sư độc được này trên cơ bản không làm chuyện xấu gì, vậy thì tại sao cậu phải sợ? Những lời nói không dễ nghe? Trào phúng? Hắc, cậu coi như là một trận gió là được thôi!

Harry thay áo, mặc dù lớn sáng sớm cãi nhau với Snape nhưng cậu quyết định rộng lượng tha thứ Snape — nếu như là năm học trước, cậu cho là tương lai mình cũng sẽ nói với con mình hoặc là người khác Malfoy là cận bã, bất quá..... Hiện tại a, Draco Malfoy vẫn còn là trẻ con, cậu không nên so đo với trẻ con.

Tiến vào hình thức bề trên, cứu thế chủ đi ra phòng ngủ thấy Prince đang lấy sách vở, Harry đi qua hôn lên trán Prince: “Chào buổi sáng, Prince.”

“Chào buổi sáng Harry, ngủ có ngon không?” Tiểu vương tử hôn má Harry.

“Rất tốt, ba cũng không biết đêm qua hai người về lúc nào.” Harry gãi gãi đầu khiến kiểu tóc đã rất loạn càng thêm rối loạn, “Dọn nhà cũng không mệt mỏi nhưng giải thích với mọi người thì rất mệt mỏi.”

“Đúng a, thật không nghĩ bọn họ tin hết!” Tiểu vương tử cười ha ha, “Bất quá Harry, hiện tại bọn họ tin tưởng, chỉ cần bọn họ cẩn thận suy nghĩ một chút thì sẽ hoài nghi.....”

“Được rồi, Prince, tiểu vương tử của ba, con phải tin tưởng ba ba!” Harry chớp mắt, “Không ai hoài nghi, tin tưởng ba, Ron và Hermione cũng không hoài nghi thì sẽ không có người hoài nghi, coi như là Marr..... Draco, cậu ta cũng sẽ không hoài nghi.” Harry khẳng định, “Nếu như bị hoài nghi, Severus sẽ cự tuyệt đề nghị này, không phải sao?”

“Đúng vậy.” Prince gật gù đầu, cậu biết ba ba và cha rất ăn ý, bọn họ xiết diễn tốt lắm, ngay cả Sirius cũng không hoài nghi — được rồi, lừa gạt Sirius cũng không đáng kiêu ngạo, ngay cả lúc 5 tuổi cậu giả khóc để tìm Tia chớp mà đại cậu cũng không nhìn ra, trên thực tế, bởi vì trong đầu Sirius chỉ có Remus cùng các loại trò đùa dai!

Hai cha con nhìn nhau cười. Prince nói cho Harry mình cần đi theo Snape đi học, dự thính ở lớp năm nhất — đây là Dumbledore đồng ý, một cậu bé chưa tới tuổi nhập học tại ở Hogwarts to như vậy thì quá nguy

hiếm, để cho tất cả mọi người nhận thức biết rõ cậu, một khi cậu gặp được cái gì thì cũng sẽ thông tri cho các giáo sư, không phải sao? Phán đoán của gia đình vẫn không thể quá mức tin tưởng.

“Không dám tin –” Seamus nhìn cậu bé ngồi ở bàn Slytherin, “Kia là con giáo sư Snape?! Không quá giống Snape a!”

“Là giáo sư Snape!” Hermione quay đầu lại liếc Seamus, “Cậu bé ấy rất đáng yêu, mình đã trò chuyện với cậu bé ấy, tuy vẫn chưa đến trường nhưng là mình cam đoan khi đi học cậu bé ấy nhất định là học sinh ưu tú nhất — chứng minh giáo sư Snape rất có năng lực.”

“Ông ấy chính là con dơi bất công.” Ron bắt mồm lầm bầm.

“Ron, nếu như cậu không phải luôn mang thành kiến nhìn Slytherin thì dù cho giáo sư Snape bất công cậu cũng có thể học tốt độc được — mình thấy mình làm độc được cũng không tính là quá kém!” Hermione hất tóc, mái tóc rối bởi thiếu chút nữa vung vào mặt Ron, “Hơn nữa nếu mình biết cậu bắt nạt Prince, mình sẽ đánh cậu!”

“Hắc, sao mình lại bắt nạt con dơi nhỏ!?” Ron kêu to rồi nhận được một cái đánh của Hermione mà Harry đương nhiên cũng không đồng ý quan điểm của Ron.

“Ronald, đừng cho là mình không biết cậu vừa mới lăm bầm nói sẽ đùa dai Prince!” Hermione đứng lên, hai tay chống hông, rất có khí thế nữ vương.

“Nha –”

“Em trai bé bỏng của chúng ta –”

“Ronnie –”

“Em có thể –”

“Đùa dai bất kỳ người nào –”

“Nhưng là –”

“Không thể đối một đứa bé –”

“Đùa dai!” Đôi song sinh kẻ vai sát cánh đi tới hợp xướng, “Bắt nạt một cậu bé chưa nhập học, cho dù là một Slytherin, cho dù là con của một giáo sư đáng sợ nhất, cũng — không đạo đức, Ronnie của chúng ta, chẳng lẽ em không sợ thư sấm của mẹ sao?”

“Được rồi được rồi, em đã biết rồi!” Ron tức giận đẩy đôi song sinh, “Không phải các anh rất ghét Snape sao.....”

“Ron, cho dù lại ghét giáo sư Snape nhưng Prince chỉ là một cậu bé, cậu ấy cũng không có làm chuyện xấu, hơn nữa.....” Harry cũng không muốn người bạn tốt nhất và con mình có cái gì ngăn cách, hướng chi..... Cậu còn tính để Ron làm phù rể a, nếu như hiện tại cậu ấy ghét Snape như vậy thì nhất định sẽ không đồng ý làm phù rể, “Hơn nữa giáo sư Snape cũng không làm chuyện xấu, giáo sư chỉ bất công mà thôi.”

“Hắc, Harry, làm sao cậu..... Là lạ vậy?” Ron tròng bạn tốt, sau nghĩ hè cậu phát hiện mình nhanh không nhận ra bạn mình.

“Ron Weasley, không phải Harry lạ, là cậu không có biến hóa!” Nữ vương Gryffindor tương lai khí thế mười phần, “Mình và Harry đều rất thích Prince, cậu không thể vì chúng mình tiếp nhận cậu bé ấy sao? Hơn nữa..... Prince còn nhỏ như vậy, cậu thành kiến nhìn Prince thì không tốt, cậu biết chưa?!”

Gryffindor bạo động rõ ràng khiến Slytherin sung sướng. Draco ân cần chăm sóc cổ Prince – con của cha đỡ đầu chính là em của cậu, hướng chi Prince còn là người thừa kế của gia tộc Prince, cậu bé rất đáng được một Malfoy quan tâm làm bạn – lấy thêm cho tiểu vương tử một phần trứng, Draco nâng cằm nhìn Gryffindor cười nói: “Xem, ổ sư tử lại cãi nhau.”

“Anh Draco, Harry là bạn tốt của em.” Prince nhìn Draco, “Hơn nữa, Harry còn là anh họ của em – rất gần, em đã xem gia phả .”

“Nha! Sẹo đầu!” Draco nghiêng răng.

“Draco, em nghĩ quan hệ của hai người đã tốt!” Prince chớp mắt, “Đương nhiên, anh còn là anh Draco của em, đúng không?”

“Đương nhiên.” Draco cúi đầu uống một ngụm nước bí đỏ — nếu xem nhẹ tai thoáng hồng nhạt thì có thể nói Draco che dấu rất hoàn mỹ, “Cậu ta..... Trở nên có một ít đầu óc. Bất quá,” Draco lại thấp giọng, “Anh tuyệt đối sẽ không gọi cậu ta là cậu!”

“Đương nhiên, Harry không phải là cậu của anh.” Prince cười rộ lên, “Cậu anh không phải là Black sao?”

“Gryffindor ngu xuẩn.....”

“Được rồi, anh Draco, Black gia đã chỉ còn Sirius, mẹ anh sẽ không vui khi nghe anh nói vậy.” Tuy nhìn thì rất dễ thân nhưng dù sao Prince vẫn là Slytherin, cậu tự nhiên biết tính cách của Slytherin, hướng chi..... ba ba Harry vốn cũng có một mặt của Slytherin — như lấy Sirius làm cố, nếu như không phải sớm biết ba ba Harry muốn vào hầm ở, cậu còn tưởng rằng ba ba tìm cơ hội chơi tức giận cùng cha a — ý tưởng của người lớn quá kỳ quái.

Quần quýt ý tưởng người lớn là kỳ quái hay là cổ quái, Prince đi theo Slytherin năm nhất vào lớp học biến hình — Dumbledore đã nói với giáo sư McGonagall, cậu có thể nghe giảng nhưng không thể thực hành, bất quá không sao, chờ Harry tan học cậu có thể quần quýt lấy Harry luyện tập.

Mà Harry ngồi ở lớp lịch sử pháp thuật cũng không có buồn ngủ như trước mà mở to mắt nhìn hình vẽ trên da dê — ngày hôm qua cậu học một ký hiệu kỳ quái trên lớp cổ đại ma văn, cậu phải vẽ ký hiệu đẹp mắt một chút — ký hiệu đại biểu cho huyết thống, cậu nghĩ mình có thể dùng ký hiệu này lên quần áo Prince để mình không làm mất tiểu vương tử thân ái.

“Harry, ký hiệu đó không phải vậy, là như thế này mới đúng!” Hermione nhìn tấm da dê của Harry, không chút khách khí vẽ lại một cái, “Là như thế này.”

“Nha, là như thế này? Là như thế này!” Draco nhướn mày, cậu đặc biệt chọn một vị trí tương đối gần cấu thể chữ, kết quả phát hiện gần đây Harry Potter không coi trọng học tập bắt đầu cố gắng nghiên cứu, cái này..... Là phát hiện mới. Có lẽ cậu có thể viết thư nói cho ba ba, cấu thể chữ bắt đầu cố gắng học tập!

“Được rồi, Malfoy, nếu như cậu không có ý định học tập, tôi cho cậu biết rõ tầm quan trọng của học tập!”

33. Chương 33

Peter đào tẩu

Sau khi bị Hermione mắng trên lớp học, Draco vẫn không nguyện ý nói chuyện với Harry — cũng không phải lúc trước cậu nguyện ý nói chuyện với cấu thể chữ nhưng là sau buổi đầu lớp Chăm sóc sinh vật huyền bí, quan hệ của bọn họ đã được cải thiện, mà bây giờ, tuy không giương cung bạt kiếm nhưng Draco trốn tránh Harry — chính xác hơn là đang tránh Hermione.

Đương nhiên Hermione không chú ý tới điểm này, cô quá bận, loay hoay nhanh không có thời gian ăn cơm mà Harry cả ngày tự giam mình ở trong hầm bằng không ở lớp độc dược đến cạnh Prince — điều này làm Ron rất bất mãn — cuối cùng Harry lại đề nghị muốn hợp tác với Prince mà Snape nhìn Harry chùng nửa phút rồi đồng ý!

Vì vậy Ron cũng buông bất mãn, tại sao phải bất mãn, nhìn Snape không có biến hóa gì chính cậu cảm thấy tâm tình Snape không được tốt, hơn nữa..... Con dơi còn không trừ điểm! Tất cả những chuyện làm cho Slytherin mất hứng đều có thể làm Ron cao hứng.

Bất quá bởi vì có tiểu vương tử, thành tích độc dược của Harry cũng bắt đầu tốt hơn — cũng không phải cậu thích độc dược mà là cậu không thể không học thuộc trình tự điều chế, cẩn thận xử lý trước khi cho vào

vạc, không sai, nếu như chế tác độc được ra một ít sai lầm làm nổ vạc, xui xẻo là cậu thì không lo, nhưng nếu để Prince bị tí xíu thương tổn cậu rất đau lòng — hơn nữa, Prince học độc được rất tốt, Harry nghĩ, cậu cũng không thể quá mất mặt trước mặt con trai, bất quá, xét về thiên phú, cậu cũng chỉ là từng bước một dựa theo sách vở làm ra thành phẩm chấp nhận được mà thôi.

Khi Harry và Hermione học tập, chớp mắt nửa tháng đã trôi qua, Sirius đã sớm rửa sạch tội đem Peter Pettigrew vào Azkaban, để làm cho con chuột dơ bẩn chết tiệt không thể trốn thoát, Sirius còn dặn Fudge chú ý Animagus — Fudge nói mình sẽ chuẩn bị.

“Fudge nói cũng có thể tin?” Draco nghe bọn họ thảo luận thì cũng không quản hành vi có phù hợp tiêu chuẩn quý tộc không mà chen vào nói, “Ba ba của ta nói cho ta biết, Fudge bộ trưởng cũng không phải..... Sáng rọi, lời của lão ta, mười câu có chín câu không thể nào tin, sẹ — Harry, cậu hãy bảo cha đỡ đầu của mình chú ý a.”

“Hắc! Ai cho phép mày gọi Harry Malfoy!?” Ron vừa thấy Draco liền táo bạo, bất quá Hermione kéo Ron lại, điều này làm cho Ron mất hứng, “Mione, sao cậu kéo mình!?”

“Được rồi, cậu không thấy cậu ta nhắc nhở Harry sao?” Hermione cười cười làm cho mặt Draco đỏ lên một chút — đúng vậy, đỏ lên, nếu như cho rằng đó là thẹn thùng vậy bạn đã sai hoàn toàn, cậu ta là tức giận điên người.

“Granger, ai cho cô nói?” Những lời này nói có nghĩa khác, Draco lập tức ý thức được điểm này, “Ai nói ta nhắc nhở đầu sẹ Harry, ta chỉ là..... Khiêu khích!”

“Được rồi Draco, cảm tạ cậu khiêu khích.” Harry cảm giác mình rất bao dung, hơn nữa..... Nếu như không để ý tới cách nói thì cũng sẽ không tức giận vì vậy khả năng chọc giận của Slytherin — Draco nên học Snape, Harry không chịu trách nhiệm nghĩ rồi cười chân thành, “Mình muốn đi tìm Prince, có đi không? Nghe nói Hagrid mang đến mấy Bạch kì mã con, Prince muốn đi chăm sóc chúng nó, đi không Draco?”

“Nếu như..... cậu mời..... Mặc dù không sớm thông tri chủ nhân rất thất lễ, bất quá Malfoy không cự tuyệt lời mời thiện ý.” Cái cảm cao cao, biểu tình của Draco thành công làm ba cái Gryffindor sung sướng, mà Ron tuy trong lòng vẫn không yêu mến nhưng nghe những câu không được tự nhiên như thế nào, cậu bé tóc đỏ cũng thấy không cần cãi nhau nhưng cậu cũng không biết ở chung với Slytherin cho nên chỉ có thể không nói thêm gì, cũng không biểu hiện chán ghét.

Tổ hợp kỳ quái gồm ba Gryffindor và một Slytherin đứng ở nhà gỗ của Hagrid, Hagrid vẫn bị dọa mặc dù họ đều cười rất tươi — đương nhiên, Slytherin không cười, cậu chỉ mỉm cười, dù cho gặp được Bạch kì mã ánh mắt tỏa sáng, cậu vẫn duy trì thần thái ngạo mạn.

“Harry! Draco! Hermione!” Prince thấy mọi người tới thì ném quả táo trong tay xuống chạy tới, “Hi, Ron.”

“Xin chào.” Ron khô cần nói, có thành kiến với cha người ta lớn như vậy nhưng trông thấy người ta cười vui vẻ làm cho Gryffindor tóc đỏ rất không thoải mái — đúng vậy, rất không thoải mái, cậu cảm giác thành kiến với Prince thật sự là rất xấu, nhất là khi cậu ta nhiệt tình như vậy, nếu là cậu tiếp tục bảo trì thái độ căm thù thì ngay cả cậu cũng muốn khinh bỉ mình.

Kỳ thật Gryffindor chính là như vậy, bọn họ yêu mọi thứ nhiệt tình, nếu như quá khách khí, Gryffindor sẽ cảm thấy cậu xem thường Gryffindor, mà bộ phận Gryffindor trong Prince làm cho cậu không còn ngăn cách với Gryffindor.

Có lẽ là vì có Prince, Hagrid cũng không nói gì không tốt chuyện Malfoy gia nhập nhưng lão rất xấu hổ, mất tự nhiên, so với Draco thì kém hơn nhiều — xem a, Malfoy rất tự nhiên, bàn tay tinh xảo được tu bổ sạch sẽ không có một chút tỳ vết chậm chậm gọt táo, cắt một khối táo cẩn thận cho Bạch kì mã nhỏ..... Không sai, rất cẩn thận, biểu tình trên mặt cũng không phải vội vã nóng nảy, trong mắt tràn đầy khát vọng và yêu thích.

“Thật không dám tin tưởng!” Ron dụi dụi mắt, hình như cậu thấy ảo giác, Malfoy bị Hagrid nhập vào thân — chẳng lẽ..... Slytherin tà ác này không chán ghét sinh vật huyền bí sao?

“Người Bạch kì mã yêu mến là người thiện lương.....” Hermione bắt đầu, “Bạch kì mã nguyện ý tiếp cận người thuần khiết thiện lương, cho dù là Bạch kì mã nhỏ cũng sẽ cự tuyệt tà ác bại hoại.....” Cô vuốt tóc, hô hấp

bắt đầu tăng thêm, “Nếu như một linh hồn thật sự đen tối, Bạch kì mã sẽ không tiếp cận.....” Mà bây giờ, Bạch kì mã đang cướp một khối tảo trong tay Draco – hình như, bọn họ đang chơi.

“Có lẽ cậu ta không phải là người xấu.” Ron thì thào, “Chúng ta cũng đi qua đi, không thể để cho Slytherin đoạt trước!”

“Sao, buổi học sau chúng ta học Bạch kì mã a?” Sắc mặt Hagrid cũng tốt hơn rất nhiều.

“Không thể không nói, lần này thưởng thức, rất tốt.” Mặt Draco màu hồng phấn, cậu vừa bị Bạch kì mã liếm gò má, bây giờ còn cảm thấy ươn ướt ấm áp trên mặt — nếu như là một con ngựa liếm thì nhất định cậu sẽ nổi giận nhưng..... Đây chính là Bạch kì mã nhỏ a, thuần khiết, xinh đẹp, không thể tưởng tượng nổi! Bạch kì mã chưa trưởng thành lông màu vàng, gần như giống màu tóc của cậu – màu bạc kim xinh đẹp, điều này làm cho mặt của Draco càng đỏ — cậu không thể không nói, màu này thật sự rất đẹp.

Chơi một cái buổi chiều, Hermione nghĩ đến mình còn có luận văn cần viết mà Draco cũng không còn bài xích cô như vậy, thậm chí còn tham thảo phương pháp cùng trình tự hạ bút về cổ đại ma văn mà Hermione cũng phát hiện tiểu quý tộc bạc kim xác thực không hổ là ở ma pháp thế gia – cậu ta thật sự biết rõ một ít nội dung cô không biết, rất đáng tiếc, thứ này không ở trong phạm vi thi.

Cảm giác mình thành công làm cho con cùng cháu trai dung nhập vào cuộc sống của mình, Harry hiện tại rất vui vẻ, cậu lảng lảng ở hầm pha hồng trà, hương vị ngọt ngào lan ra khắp phòng khách.

“Cái này thật là ngon!” Uống một ngụm hồng trà cho thêm sữa, Prince hạnh phúc nheo mắt, “Ba ba, ngày mai con muốn đi cùng ba nghe cổ đại ma văn.....”

“Không được.” Harry bác bỏ đề nghị của Prince, “Cổ đại ma văn trở thành môn học chọn cũng là bởi vì khi chế tác cùng với sử dụng ma pháp trận sẽ phát sinh nhất định nguy hiểm, còn đáng sợ hơn độc dược,” Harry bổ thêm một ít đường vào trà sữa cho Prince, “Con còn quá nhỏ, khi vẽ ma văn nếu như khí lực và ma lực phát ra không đều thì sẽ tạo thành thương tổn.”

“Con không nhỏ!” Tiểu vương tử đứng lên, kéo ba ba mới mười ba tuổi của mình, “Xem, con không thấp!”

“Đương nhiên,” Snape phê xong luận văn, quay đầu nhìn hai cha con, “Prince, con phải biết rõ thân cao không phải là dung lượng đầu óc, nếu như con muốn học cổ đại ma văn, ta đề nghị con nhìn giới thiệu về cổ đại ma văn.” Snape tùy ý triệu hoán đến một quyển sách dày, “Đọc hết rồi làm một luận văn dài hai thước Anh cho cha — khởi nguyên ma văn và lợi ích thiết thực.”

“Nha, Severus, anh quá nghiêm khắc!” Harry trừng Snape, ở trước mặt Prince, cậu không thể không gọi Snape là “Severus”, mà Snape cũng không được tự nhiên uốn éo gọi cậu là “Harry”.

“Ấn..... Ba ba, đừng giận cha.....” Prince bắt đầu khuyên can — Albus nói cho cậu biết không thể luôn dùng khóc lớn, lẩn, xấu hổ uy hiếp hai ba ba, còn cần dùng một ít thủ đoạn nhỏ, ví dụ như về vấn đề giáo dục, hoặc là..... vấn đề tình cảm của cậu? Nha, cậu mới chỉ có chín tuổi, đừng nói yêu cô bé nào, ngay cả yêu bề trên nào cũng cần bắt bẻ rất nhiều – Cậu có thẩm mỹ quan hoàn mỹ của Slytherin! Nếu không phải từng thấy Albus uống giảm linh tề, cậu mới không thân cận Albus như vậy đâu! Vừa nghĩ tới mình khi còn bé bị Albus uống giảm linh tề trực tiếp bắt chạy, tiểu vương tử đã khóc không ra nước mắt..... Quả nhiên..... Độc dược là tồn tại để làm bừa!

Hai ba ba đang tranh luận về vấn đề giáo dục Prince — ở điểm này, Snape hoàn toàn không lấy ra thái độ bình thường với Harry khi Prince không nhìn thấy, anh hoàn toàn đặt Harry ở một vị trí ngang hàng — xuất phát từ kinh nghiệm bản thân cùng với người đối diện từng bị bạo lực gia đình, Snape không cho phép mình trở thành một Tobias Snape, nhất là trên phương diện giáo dục con, anh lại càng không cho phép.

Ngay khi hai người tranh luận khí thế ngất trời mà Prince nhàm chán lại lấy thêm trà sữa, lò sưởi bốc lên một ngọn lửa xanh, đầu Dumbledore chui ra: “Severus, Harry, thật vui khi hai người đều ở!” Jiệu trưởng lớn tiếng hô, “Quá tệ, Peter Pettigrew vượt ngục — ở trên đường bị mang đến Azkaban!”

34. Chương 34

Học được dùng đầu óc

Nghe tin Peter vượt ngục, Harry sững sờ quên tiếp tục tranh luận với Snape — chuyện này làm cho cậu không thể lý giải, rõ ràng phù thủy có thủ đoạn rất cao minh, sao có thể để một tội phạm đào tẩu a?

Khi nhận được tin tức Snape ổn định Harry, nh không thể để cứu thế chủ lao đi tìm con chuột dơ bẩn không biết ở nơi nào mà ngồi chờ chết cũng không phải phong cách của Slytherin — anh nghĩ có lẽ con chó kia còn có một chút tác dụng, mà Harry Potter..... Có lẽ xà lảo khang là kỹ năng không sai.

“Em muốn giết lão ta!” Harry gầm gừ, cậu thấy Sirius nói chính xác, hẳn là tự tay giải quyết phản đồ mà không phải chờ bộ pháp thuật dùng giam ngục Azkaban hôn.

“Em không tìm được hắc.” Khó được không mở miệng châm chọc Harry mất đi tỉnh táo, Snape nắm chặt bả vai cứu thế chủ, “Hiện tại là nghĩ cần làm gì để bắt hắc mà không phải chạy đi tìm, chẳng lẽ xúc động lỗ măng đã khắc vào đầu của em sao, Harry Potter?”

“Em.....” Mở hai mắt thật to nhìn Snape, Harry bắt lại lý trí, “Chính là..... Em nên làm như thế nào? Em..... Giáo sư, em nên làm như thế nào?”

“Dùng đầu của mình!”

Mắt Harry vì kích động mà chứa đầy mở thật to nhìn Snape – giáo sư đang..... gợi ý mình nên làm như thế nào?

Màu xanh biếc lóe sáng trước mắt như pháo hoa, trong mắt Snape chỉ có màu sắc tràn ngập sinh cơ kia – màu xanh giống như chồi non mùa xuân, có lẽ..... Là hồ nước thanh tịnh, giống như cô bé hạnh phúc và sáng sủa trong tay là đóa hoa nhỏ phóng ra sinh mệnh lực anh nhìn thấy khi mười tuổi.

Đôi mắt đôi mắt như vậy, Snape đột nhiên khiếp đảm, anh không dám nhìn nữa..... Đây không phải là mắt Lily vì trong mắt Lily chỉ có nhiệt tình cùng quang minh đơn thuần, mà đôi mắt trước mắt anh bất đồng, có nhiệt tình và quang minh, còn có thâm trầm anh xem không hiểu..... Đúng vậy, một cậu bé 13 tuổi thâm trầm, nói ra căn bản là không có người tin — nhưng là anh xác định mình thấy được thâm trầm, trầm ổn cùng thâm thúy ngưng kết ra nhả nhận lịch sự, như thể chủ nhân đôi mắt không phải là một bé con mà là một người trưởng thành!

Merlin mất! Đây là chuyện rất đáng sợ a.

Severus Snape âm thầm mắng Dumbledore nuôi dưỡng hoàng kim nam hài vĩ đại thành cá tính kỳ kỳ quái quái này, một mặt lại cảm giác mình không nên mang theo thành kiến nhìn Potter này — đúng vậy, nếu như cậu ta thật sự giống Potter kia, có lẽ anh hoàn toàn có thể không mang gánh nặng tâm lý chửi bới Potter này, nhưng là trên thực tế thì không phải, Potter này khác Potter kia rất nhiều..... Ngoại trừ cái tinh thần trọng nghĩa — hoàn toàn không có bất kỳ kỳ chỗ nào tương tự lão Potter.

Nhưng Harry hoàn toàn không chú ý tới ánh mắt trống rỗng của Snape, cậu cố gắng nghĩ — đúng vậy, dùng dùng đầu óc a Harry!

“Em nghĩ..... em cần sự trợ giúp của giáo sư, giáo sư Snape.” Harry nghiêm túc nói, “Có lẽ có một loại độc được chuyên môn đối phó chuột.”

“Ta thật cao hứng em có thể nhận thức điểm này.” Snape nói, thả tay ra, “Loại độc được này cũng không phải rất được hoan nghênh ở thế giới pháp thuật, bất quá ta thấy em có thể đi nhìn quyển sách bìa màu xanh [độc được bách khoa toàn thư ở nhà] trang 120, có lẽ sẽ có một chút thu hoạch.”

“Được, Severus, em đi xem.” Harry sửa lại cổ áo, xoay người đến giá sách cầm lên — bìa màu xanh, bìa có mấy chữ xinh đẹp, mà một hình vẽ bộ dáng bà chủ nhà đang dùng độc được vệ sinh một cái vạc thật to — [độc được bách khoa toàn thư ở nhà], đương nhiên sẽ có độc được diệt chuột.

Harry vui vẻ.

Quyển sách kia có một ít chú giải bình luận, Harry thấy rất hữu dụng mà chữ đó rất quen thuộc, điều này làm cho cậu hiểu Snape càng sâu — một người nhạy cả độc được vệ sinh nhà cửa cũng nghiêm cứu nghiêm túc, không phải rất kỳ diệu sao?

Xét thấy Sirius từng vượt ngục, Harry tính toán thời gian Pettigrew có thể tới Hogwarts — tội phạm bình thường sẽ không đột nhiên xuất hiện mà đũa phép cũng là bị mất, như vậy..... Người đó chỉ có thể biến thành Animagus lên phương tiện giao thông chở khách, mà dạng đó ít nhất phải tiêu hao hết hai ba ngày..... Đương nhiên, nếu có đũa phép thì có thể trốn thoát..... Harry gãi gãi mái tóc lộn xộn, hiện tại cậu phải nghĩ nhiều phương pháp mới đúng! Phản đồ dơ bẩn chết tiệt — Peter Pettigrew, mình sẽ đích thân..... Không, mình sẽ không giết hắn ta bởi vì hắn không đáng, mình sẽ cho hắn tiếp nhận trừng phạt hắn đáng có — giám ngục Azkaban hôn!

Xác thực, cứu thế chủ Gryffindor là nam hài thiện lương nhưng cậu cũng không phải một cậu bé thiện lương có thể tha thứ hết thảy — cậu hận tên phản đồ đó, còn hận hơn Voldemort nhưng cậu cũng biết mình không thể giết hắn vì giết người đại biểu rơi xuống..... Khi khuyên bảo Sirius, Harry nghe Dumbledore nói, giết một người, một lời nguyên chết chóc cũng không khó, nhưng là lực lượng của nghệ thuật hắc ám làm cho người ta dễ dàng bị lạc, mà khi sử dụng nghệ thuật hắc ám giết một người, linh hồn người này sẽ rơi vào vực sâu hắc ám..... Điểm ấy Harry không chút nghi ngờ cho nên cậu cũng nhớ kỹ những lời này.

Prince không có chen ngang khi hai ba ba trao đổi, cậu cũng không quấy rầy Harry tự hỏi, cậu an phận ở một bên im ắng viết luận văn cha giao. Kỳ thật, dựa theo ý tưởng của Prince thì đơn giản dễ dàng hơn nhiều, trực tiếp bắt lấy con chuột giết chết là được rồi, chính là, cậu không thể nói như vậy — bởi vì cậu không biết đi chỗ nào tìm con chuột kia rồi giết chết hắn, vì thế, Prince cho là mình nên thành thật không cần nói cái gì.

Snape nheo mắt lại nhìn Prince thành thật ngồi viết luận văn rồi nhìn Harry cau mày, trầm mặc một hồi chút rồi Snape xoay người đi ra hầm. Khi trở lại hầm, anh còn mang theo một cái thùng gỗ lớn, phía trên còn khắc một ít ma pháp trận, khi thùng lắc lư, khóa sẽ phát ra tiếng đình đình đình đình.

Không đợi Harry hỏi, Snape đã mở nắp thùng ra, bên trong là 20 ô vuông được ngăn cách với nhau, từng ô đều có một con rắn.

[Đây là.....] đối với Harry, 20 con rắn tê tê không khác tiếng nhân loại gào thét. Nhưng mà cậu không có chú ý tới mình phát ra tiếng tê tê giống rắn — âm lãnh, Snape cứng đờ lại nhưng anh lập tức điều chỉnh tâm tình, trông không cảm giác cùng ý tưởng.

“Rắn cũng dùng được, chúng nó có thể trườn vào từng góc ngách đi bắt một con chuột chạy trốn.” Snape có chút mâu thuẫn với xà ngữ nhưng anh tin Harry mâu thuẫn hơn mình, thậm chí còn là bài xích phát ra từ nội tâm nhưng là một khi hữu dụng thì cần vượt qua mâu thuẫn trên tâm lý.

“Chính là.....” Harry quần quýt nhìn Snape, “Em..... Em không muốn.....”

“Nghe.” Snape lạnh lạnh nhìn Harry, đôi mắt trống rỗng không có bất kỳ tâm tình gì giống như là một người chết nhưng Snape càng như vậy càng làm cho Harry sợ hãi, “Bất luận thiên phú gì cũng là thủ đoạn chiến thắng, nếu như em ôm kiêu ngạo của Gryffindor không có giá trị, em cho rằng — em có thể sử dụng ‘Thanh lý đối mới hoàn toàn’ đã bại chúa tể hắc ám?”

Harry nặng nề thở, cậu gian nan nuốt nước bọt nhưng trên thực tế cậu thật sự không nuốt được — nhìn Snape, Harry xoay qua nhìn những con rắn kia rồi lại nhìn Prince chuyên tâm ghi chép gì đó, Harry thở dài, cúi đầu chuyên chú nhìn những con rắn kia —

[Hi.] Harry hoàn toàn không để mắt đến hô hấp mình bây giờ ồ ồ, cậu vẫn không thể hoàn toàn tiếp nhận năng lực giống Voldemort này nhưng khi nghĩ tới vừa rồi cậu có cảm giác muốn giết người, hiện tại chỉ là nói chuyện..... Vì vậy, Harry thoải mái hơn, [Có thể giúp ta một chút không?]

[Nghe hiểu những gì chúng ta nói, còn là một nhân loại.....] Một con rắn có ba đầu dùng cái đầu chính giữa tê tê, [Rất ít gặp!]

[Đúng vậy, bất quá không trọng yếu, ta muốn các người giúp ta một việc có được không?] Harry cảm thấy một con rắn ba đầu càng hiếm thấy!

[Được thôi, cậu ta là người nói được Xà ngữ, cậu ta có tư cách mệnh lệnh chúng ta làm việc!] Một con rắn to nâng thân,[Nói đi cậu bé, cậu muốn chúng tôi giúp cái gì?]

Hơn 20 con rắn cũng không tính nhiều nhưng là Harry có được xà ngữ, mà rắn tự nhiên có cách sinh tồn có thể truyền đạt tin tức cho nên chỗ trong một buổi tối, mỗi địa đạo của Hogwarts đều xuất hiện rắn — chúng không được phép thương tổn giáo sư học sinh Hogwarts nhưng là được yêu cầu bắt lấy một phù thủy biến thành chuột, thậm chí chúng nó còn dùng đầu lưỡi ngửi mùi phù thủy kia và mùi con chuột hắt ta biến thành.

Buổi sáng ngày hôm sau không có tiết học mà Harry cũng khó được không đi ra hầm ăn sáng, tâm tình của cậu còn chưa khôi phục nhưng là nhận thức về Snape lại tăng lên một tầng — có lẽ là cảm giác sai, nhưng là thật sự rất Khi nói về phản đồ kia cậu cảm giác Snape còn kích động, hận thù hơn mình, dù cho Snape không chút biểu tình nhưng thứ anh ta phát ra làm cho Harry hô hấp có chút khó khăn .

Có lẽ..... Snape thật sự rất ghét Peter, hoặc là..... Snape cũng hận Peter?!

Harry uống một ngụm sữa, hẳn cần mình thả lỏng một chút, mà chơi cùng Prince cái không biết là quân cờ gì ở trong phòng khách cũng rất thú vị — ngăn cản năm quân cờ của Prince hợp thành một đường và năm quân cờ của mình hợp thành một đường, thoạt nhìn rất đơn giản nhưng trên thực tế là một trò chơi khảo sát sức quan sát của người chơi.

Chơi vài ván thì Harry nghe thất lò sưởi ồn ào, Harry quay đầu nhìn — Sirius!?

“Hi, Harry, thật vui khi thấy con!” Sirius hoàn toàn không giống lúc trước cậu nhìn thấy, tóc đen đã cắt gọn, sắc mặt cũng hồng nhuận hơn rất nhiều, tuy còn rất gầy nhưng nhìn ra được tinh thần rất tốt, “Snivellus đâu?”

“Giáo sư đi dạy..... Sirius, chú cần gọi là ‘Snape.’” Harry hy vọng bọn họ có thể ở chung, mặc dù nhiệm vụ này nhìn rất khó khăn.

“Được rồi, may mà hắt ta không ở!” Sirius cho mình một “Thanh lý đổi mới hoàn toàn”, “Harry, chú tới nói cho con biết Peter vượt ngục, con phải thành thật ở Hogwarts, đi chỗ nào cũng phải có người đi cùng..... không thể một mình hành động biết không?”

“Đương nhiên, cháu sẽ ở cùng Harry!” Nhìn thấy Sirius, tiểu vương tử thấy rất thú vị — Sirius này không quá giống Sirius tương lai, hình như Sirius tương lai..... Ngốc hơn?

“A, vậy thì rất tốt, a..... Cậu bé, cậu là ai?” Vốn rất muốn tán dương cậu bé vừa nói nhưng là khi nhìn đứa bé này, Sirius liền sững sốt – rất giống Harry, không chỉ vậy..... điều khiến Sirius thấy thú vị chính là đứa bé này hình như còn chưa tới tuổi đi học!

“Cháu tên Prince!” Tiểu vương tử uốn ngực, “Thật vui khi thấy chú chú Black, cháu có thể gọi chú là Sirius không?”

“Đương nhiên, a, cậu bé, đương nhiên, cháu có thể gọi chú là Sirius, đây là đương nhiên!” Đại cậu nhìn con đỡ đầu cùng đứa bé này cảm tình rất tốt, trong nội tâm sinh ra sự yêu thích đặc biệt đứa bé này, “Hắt, cậu bé, sao cháu lại ở trong trường, cháu còn chưa tới đến trường tuổi a?”

“Đương nhiên chưa tới , bắt quá..... Cháu không thể một mình ở Đường Bàn Xoay khi cha cháu đến Hogwarts.”

35. Chương 35

Tiểu vương tử khóc

“..... Cha của người?” Sirius không phải đứa ngốc, anh lập tức bài trừ Dumbledore, Flitwick, Hagrid và Filch..... Sau đó, anh run rẩy trăm phần trăm khẳng định hỏi: “Là..... S..... Snape..... Sni..... Severus Snape?”

“Đúng vậy.” Prince gật gù đầu, cậu biết rõ Sirius không thích cha mình vì bọn họ vừa thấy mặt đã cãi nhau, làm những chuyện rất không tiêu chuẩn, ví dụ như Sirius sẽ cho rằng cha đối ba ba không tốt vì ba ba ở phòng bếp pha cà phê mà cha đọc báo, Sirius hoàn toàn không chú ý tới cha sẽ rửa bình cà phê — điều này chẳng lẽ chính là hậu quả khúu giác khuyển loại vô cùng linh mẫn? Rửa bình cà phê sẽ không có mùi mà lúc pha cà phê lại có mùi thơm!

“Không — không thể nào!” Nhìn Prince có sáu bảy phân tương tự con đỡ đầu của mình, Sirius lập tức có cảm giác như đang cố gắng nhấn nhin không phun máu ứ trong ngực, rất khó chịu — đứa bé trước mắt này rất tốt, rất biết lễ nghi, rất lễ phép, rất giống con đỡ đầu của mình..... Cũng không có vấn đề gì, nhưng là, vì sao cậu bé ngoan ngoãn đó lại là con Snivellus?!

Đầu óc loạn lên, Sirius bất động nhìn chăm chăm vào cậu bé tên Prince này mà Prince cũng nhìn chăm chăm Sirius, hai người giống như là đang chơi trò giả làm tượng gỗ.

Sirius biết rõ chuyện năm đó, cảm giác tốt về Prince nhanh chóng giảm xuống — anh đương nhiên không vì Prince là hài tử mà không có bất kỳ thành kiến nào, chỉ cần cậu ta là con Snape cũng đủ để bị dán nhãn “độc xà âm hiểm”, huống chi..... còn giống Harry, vậy thì chứng minh mẹ của cậu ta nhất định có chỗ tương tự Lily — mà Lily là của James!

Đôi mắt Sirius đột nhiên chuyển biến thái độ, sắc mặt Prince cũng không tốt lắm, trong ánh mắt xanh biếc tràn đầy ủy khuất, cậu cũng không biết ‘mối thù bé nhỏ’ của Sirius và cha mà cũng không có người nào nói cho cậu biết, thứ cậu biết chỉ là về tiêu diệt Voldemort đen sì như thế nào mà không phải những cái khác, vì vậy hiện tại Prince ủy khuất, cậu cảm thấy con chó đen to lớn một mực gọi mình là “Tiểu vương tử ngọt ngào” không thấy — điều đó là đã kích có tính hủy diệt với một đứa bé 9 tuổi.

Chớp chớp đôi mắt xanh to lục, Prince ủy khuất bắt đầu nức nở, cậu khóc không giống những đứa trẻ khác khóc lớn mà là nhỏ giọng nức nở, nước mắt giống như chuỗi vòng ngọc trai bị đứt dây một giọt một giọt rơi xuống, những giọt nước mắt lớn trượt trên mặt bị bàn tay nhỏ bé trắng nõn lau đi, sau đó lại có một giọt rơi xuống, lại lau.....

“Uy, Cháu..... Cháu khóc cái gì?!” Sirius choáng váng, nếu không yêu thích đứa bé này, anh cũng không thể làm nó khóc, anh là người trưởng thành a, một người trưởng thành, lớn như vậy bắt nạt một đứa bé..... Quá mất mặt!

“Prince!” Tim Harry khi tiểu vương tử nức nở bắt đầu đau, không tự chủ được ôm con, “Đừng khóc..... Tiểu vương tử, đừng khóc..... Em khóc anh đau lòng a.....” Hôn trán Prince, Harry tròng Sirius, “Đừng khóc, bảo bối, ngoan..... Anh giúp em đánh Sirius được không..... Đừng khóc”

Đây là một bức tranh ôn nhu cỡ nào a!

Ở trong mắt Sirius là hình ảnh như vậy, anh tự động nào bỏ thành mẹ con..... Khụ khụ..... cha con, đúng, nếu như cậu bé tên Prince này..... Là con Harry thì rất tốt! Đương nhiên, Harry 13 tuổi sẽ không có một đứa con lớn như vậy..... Chẳng qua nếu như là tương lai đâu..... Tương lai có một đứa con xinh đẹp như vậy..... Sirius trong nháy mắt bị đánh bại bởi con đỡ đầu và con của địch nhân trong ngực con đỡ đầu của mình!

Nhưng mà kh Snape khó chịu trở lại hằm tròng thấy hình ảnh đó thì rất là đáng sợ — xuân cầu xấu hổ đứng ở một bên mà cứ thế chủ ôm tiểu vương tử đang khóc.....

“Đổi chiều chuông vàng!” Không báo động trước, một chú ngừ đánh vào Sirius, sau đó Sirius đã bị treo lên, sản phẩm đùa dai trong túi áo đều rơi ra.

“Nhìn xem..... Gryffindor ngu xuẩn mang đến cái gì.....” Snape sải bước đi qua những trò đùa dai đến ôm lấy Prince, lúc này tiểu vương tử đã khóc mệt, ghé vào bả vai Snape thút thút, nước mũi nước miếng đều cọ trên áo choàng Snape, thoát nhìn rất chật vật nhưng Snape không nổi giận, Harry thậm chí còn lấy khăn tay lau mặt cho Prince!

Đây là cái chết tiệt gì!

Sirius phẫn nộ gầm thét: “Snivellus! Snivellus dơ bẩn hạ lưu hèn hạ, Slytherin âm hiểm — đứa bé này, tiểu tử này, là từ chỗ nào? Mẹ là ai?! Mày rõ ràng — mày rõ ràng đối Lily như vậy! Mày không xứng là bạn tốt

nhất của Lily! Mày.....”

Nghe tới tên “Lily” Snape cứng ngắc lại, sau đó anh lập tức cho xuẩn cẩu một “Khóa lưỡi phong hầu” cho Sirius ngậm miệng — không biết vì sao, Snape không muốn cho Harry biết rõ chuyện Lily, vô luận là bạn hay là..... Cái khác, mà Prince thì càng không cần biết, Prince chỉ cần biết rằng Lily Potter là bà nội của mình là đủ rồi, không phải sao?

“Giáo sư là bạn của mẹ em?!” Harry nghe Sirius nói thì rất kinh ngạc, “A, hai người hẳn là cùng học ở Hogwarts — Sirius cũng vậy đúng không? Giống như quan hệ của em và Draco.” Gryffindor dù sao vẫn là Gryffindor, không có thần kinh mẫn cảm. Hơn nữa..... nếu như Snape trước có quan hệ không tệ với mẹ cậu, như vậy Prince khẳng định là có điểm giống mẹ cậu Lily, mà một con của một người cùng học giống bạn của mình thì đương nhiên sẽ bị hoài nghi, Harry tỏ vẻ không hề áp lực, Sirius thật sự rất ngạc nhiên.

Đối mặt Harry tự nói Snape chỉ là bố thí nhìn Harry cũng không đáp lại cái gì, một tay anh vỗ nhẹ nhẹ lưng Prince một tay ở trên bả vai Harry — thật sự là một bức họa hoàn mỹ tên là gia đình, Sirius ở bên cạnh cũng cho là độc xà Slytherin mình ghét làm cho người ta khó có thể tin — ôn nhu, ôn hòa, một chút cũng không giống cái tên cay nghiệt và nghèo khó trong trí nhớ.

Khoảng chừng 20’ sau Prince mới dừng khóc, mơ mơ màng màng ghé vào ngực Snape ngủ, thoát nhìn là khóc mệt, ngủ cũng không an ổn, ngẫu nhiên sẽ nói mơ — có lẽ cậu chỉ là muốn tận mắt chứng kiến hai ba ba tình cảm lưu luyến cho nên chỉ chú ý ba cùng với Albus giúp mình bày mưu tính kế, nhưng là hiện tại cậu mới biết được, trên thực tế cậu quan tâm rất nhiều, rất nhiều..... Từng người trong tương lai yêu thương cậu cậu đều rất quan tâm mà bọn họ nếu như bài xích cậu, không thích cậu, cậu thật sự không chấp nhận được. Cho nên những câu nói trong giấc mơ của cậu cũng rất khủng bố, tỷ như — “Muốn ăn ‘Sạch sẽ’ bánh ngọt chanh” Hoặc là “Muốn cưới con chó to lên trời” các loại, mà hiển nhiên, Snape có thể nghe hiểu, “Ăn sạch sẽ bánh ngọt” là bánh ngọt Cori làm mà “con chó to” đương nhiên chính là Gryffindor ngu xuẩn Sirius Black!

Treo ngược Sirius lên tầm nửa giờ, Snape mới nhìn ánh mắt cầu khẩn của Harry hạ Sirius xuống rồi cầm dĩa phép của Sirius, cho phép nói chuyện lớn tiếng. Nhưng Sirius hoàn toàn không thể dễ dàng tha thứ chuyện cúi đầu trước mặt địch nhân vì vậy Sirius hô to — vừa mới hé miệng Harry đã dừng hành động cho Sirius biết khi người khác ngủ lớn tiếng nói chuyện là không đúng — cứu thế chủ trưng cha đỡ đầu của mình, tức giận má phồng lên biểu đạt bất mãn rồi Sirius khuất phục, ỉu xìu cúi đầu.

“Sirius, làm sao chú có thể làm như vậy!” Mắt Harry cũng chứa đầy nước mắt, “Prince vẫn chỉ là đứa bé, chú không thể đối xử không tốt với Prince!”

“Nha, Harry con không biết — Snive.....”

“Là giáo sư Snape!” Harry mở to mắt nhìn Sirius, “Con nghĩ chú không phải năm nhất ấu trĩ, không cần gọi giáo sư Snape như vậy — không tôn trọng người khác.”

“Tôn trọng?!” Sirius hét rầm lên giống như một gia đình.

“Sirius, chú nói quá lớn sẽ làm Prince tỉnh!” Harry cũng trợn mắt nhìn Sirius, “Chú biết mấy ngày nay giáo sư Snape làm độc dược cho chú và Remus thật lâu không nghỉ ngơi qua, mỗi ngày chỉ có thể ngủ không đến sáu giờ — cho dù quan hệ của mấy người khi còn đến trường không tốt nhưng chú không nên đối xử như vậy, được rồi, Sirius, van chú, hòa bình ở chung với giáo sư Snape a!”

“Chú... Hẳn.....” Nhìn ánh mắt cầu khẩn của Harry, tâm tình ấy nấy làm cho Sirius hoàn toàn không có năng lực phản bác, nhưng là thân thể của Prince cũng làm Sirius quần quýt, cũng tạo thành Sirius ngồi phịch ở một bên, oán niệm trên người gần như thực thể hóa .

“Kỳ thật Sirius cũng không phải người xấu,” Harry đi qua ôm lấy cha đỡ đầu, “Con biết Sirius là cha đỡ đầu có tinh thần trọng nghĩa.....”

“Harry.....” Trong nháy mắt Sirius lại vui vẻ, oán niệm cũng tiêu tán, “Harry, chú không muốn lại cùng S..... Snape, không lại cãi nhau, thân ái, vui vẻ đi, chú cam đoan sẽ không cãi nhau! Chú cam đoan!”

“Hừ.” Snape luôn không lên tiếng hừ lạnh một tiếng ôm Prince về phòng ngủ.

Kỳ thật không phải Snape không muốn chửi Sirius Black xuẩn cẩu, nhưng là anh nghĩ lại — đưa cơ hội giáo huấn xuẩn cẩu cho Harry. Hiện tại Snape đã không phải là Severus Snape khi còn bé, anh sẽ không nói những gì mình ghét, cũng sẽ không nghe có người vũ nhục Slytherin sẽ không quản không để ý châm chọc khiêu khích — năm đó James Potter cặn bã không phải cũng vậy sao, nghe anh nói Gryffindor không đầu óc liền nổi trận lôi đình nhưng trên thực tế, cái đó vừa vặn chứng minh những gì anh nói — không có đầu óc.

Mà Snape cảm giác mình làm quá đúng, làm như vậy anh nhìn được điểm trọng yếu nhất — Harry Potter, cho dù là một Potter cũng là một Potter bình thường, hoàn toàn không giống lão Potter. Harry tỉnh táo, ôn hòa, nếu như là “Người nhà” thì cho dù Harry sẽ tức giận người đó nhưng Harry vẫn sẽ trấn an, quan trọng nhất là..... Harry yêu Prince, rất yêu, thậm chí..... Vượt qua tình yêu với cha đỡ đầu trống rỗng xuất hiện.

Không sai, ai lại yêu một con chó ngu xuẩn? Snape ác liệt nghĩ rồi đổi quần áo cho Prince, đắp chăn.

Chịu đựng một Potter như vậy..... Tựa hồ cũng không phải..... Khó khăn, huống chi..... Còn có Prince.....

Snape sờ má Prince, sự mềm mại mịn màng của một đứa trẻ làm cho Snapemềm mại — tuy anh đã từng dễ dàng tha thứ Harry Potter, nhưng là hiện tại anh không cho rằng đó là dễ dàng tha thứ, bởi vì..... Bọn họ có mấy chỗ rất giống nhau — yêu Prince, yêu người nhà, hơn nữa..... Lần này thử cũng cho anh biết rõ Harry là một cậu bé giáo hoạt thể nào.

“Ba ba..... Cha..... Nhà..... con muốn về nhà.....” Tiểu vương tử cọ xát tay cha mình, có lẽ là cảm nhận được sự ấm áp, cậu ôm lấy cánh tay của Snape.

“Chúng ta sẽ không rời con..... tiểu vương tử của ta.....”

36. Chương 36

Bắt Peter

Snape cũng không đi ra ngoài cãi nhau với xuẩn cẩu Black vì không cần thiết, chuyện này cần giao cho Harry đi làm — nếu như..... Không thể tránh vậy thì tiếp nhận a, Severus Snape — anh nói với mình, tiếp nhận Potter..... con Lily trở thành người nhà của mình, sau đó, đối đãi ngang hàng, ngoại trừ việc bảo vệ bên ngoài, làm cho chính cậu ta đi xử lý một số việc, đó mới là tôn trọng.

Trong phòng khách, Harry đang cố gắng giảng đạo lý, đương nhiên, cậu không nói cho Sirius về thân thế của Prince, chỉ nói Prince là Snape mang về, những cái khác Snape không nói, cậu thấy cha đỡ đầu tuyệt đối sẽ không đi hỏi, mà cậu còn nói rất nhiều lời hay về Prince..... Sirius có phát lạnh khí với Prince nữa không a.

Nhưng mà sự tình không đơn giản như vậy. Mặc dù nói quan hệ của Sirius và Snape cũng không tốt nhưng là cũng vì quan hệ không tốt — thậm chí có thể nói là quá kém, kém đến nỗi chạm mặt liền rút đầu phép chỉ nhau cho nên Sirius rất hiểu Snape, nói cách khác Sirius biết rõ tâm tư của Snape, về Lily Potter .

Nhưng mà Sirius cũng không phải người ngu, anh nhìn ra — Harry rất thích Prince, hơn nữa rất yêu mến, hơn nữa..... Dumbledore cũng đã cam đoan Snape xác thực là ở bên bọn họ, thậm chí năm nhất còn bảo vệ Harry..... Như vậy, Sirius, một Gryffindor chính nghĩa nhiệt tình lại nói bậy về Snape trước mặt Harry? Nha, Merlin a! Đây cũng không phải là chuyện tốt gì! Nếu là làm những chuyện ngay cả “Slytherin tà ác” cũng không làm — đứa con bảo bối sẽ thấy thế nào? Khi nói loạn..... Có lẽ Harry sẽ không còn yêu mến mình..... Sirius đáng thương ngồi xổm ở một góc hờn dỗi.

Kỳ thật Sirius rất đơn thuần, anh cho rằng Snape nhất định lợi dụng độc dược gì đó chiếm được một bộ phận của Lily trên người Harry rồi dùng một loại nghệ thuật hắc ám gọi là “Hồi tưởng tính mạng” chế tạo Prince — đó là một nghệ thuật hắc ám rất tà ác, chỉ có phù thủy hắc ám tà ác nhất mới sử dụng, tàng thư Black gia có ghi loại ma pháp này nhưng chỉ có một chút, không có hoàn toàn — tuy không nguyện ý thừa nhận nhưng Sirius tin tưởng Snape biết loại nghệ thuật hắc ám đó.

“Nếu như là người khác thì không nhất định, nhưng nếu như là Snivellus..... Hẳn nhất định biết!” Sirius chắc chắn nói, Harry cầu khẩn làm anh không có cách nào khác nói ra được nhưng là đối mặt người bạn tốt nhất của mình — Remus Lupin, anh nói rất thoải mái, “Mộng Mơ, cậu nói mình nên làm cái gì bây giờ?”

“Tôi lại thấy cậu nghĩ quá nhiều.” Lupin cười ha hả rót một chén trà đưa cho Sirius, mặc dù là túi trà nhưng anh biết Sirius sẽ không chú ý, “Đầu tiên, đứa bé kia đã chín tuổi, nếu như nói dùng máu Harry chế tạo ra, như vậy đứa bé này hiện tại hẳn là chỉ là một đứa trẻ — chẳng lẽ cậu không biết từ khi Dumbledore mang Harry đi, 10 năm này ngay cả tôi cũng không tìm được Harry sao?”

“Chính là hiệu trưởng tín nhiệm Snivellus!” Điểm ấy cũng đã làm Sirius phẫn nộ, rõ ràng James mới là sư tử Gryffindor, anh mới là kỵ sĩ Gryffindor anh tuấn, Remus mới là “Mẹ” Gryffindor ôn nhu, khi nào thì đến phiên nước mũi Slytherin là người Dumbledore tín nhiệm nhất?

“Dumbledore tín nhiệm thì Snape đáng giá tín nhiệm.” Remus cười vỗ vỗ vai Sirius, “Được rồi Chân Nhồi Bông, tôi không biết cậu còn có thể ghen ghét cái này.”

“Mình không phải ghen ghét, mình là..... là phần nộ!” Sirius táo bạo, “Mộng Mơ, cậu xem qua đứa bé kia, nó..... Như thế nào?”

“Cậu bé đó.....” Remus nhíu nhíu mày, “Kỳ thật mình không tin giả thiết của cậu Sirius, đứa bé kia giống Harry nhưng trên thực tế ngoại trừ mắt thì không có chỗ nào giống Lily cho nên không thể nào là từ máu Harry lấy ra huyết thống của Lily sau đó thông qua nghệ thuật hắc ám..... Chế tạo, giống như là..... Ừm..... có thể là thu dưỡng, đúng vậy, Sirius, mình thấy rất có lí.” Lang nhân rất xác định gật đầu, “Kỳ thật mình thấy chúng ta đều hiểu lầm Severus,” Lupin nói, “Cậu xem, đứa bé kia năm nay chín tuổi..... Mà kỳ thật nếu như mình không thể biết rõ chỗ của Harry, dù cho Dumbledore tin tưởng Snape thì cũng sẽ không nói cho anh ta biết địa chỉ cụ thể của Harry, cậu nói đi?”

“Đó là đương nhiên, Harry có ma pháp bảo vệ!”

“Cho nên, Snape đền bù không thể tự chăm sóc Harry mà thu dưỡng một đứa bé..... mang mặt James cùng mắt Lily à?” Remus quả nhiên là lang nhân ôn nhu, chính là não bổ quá mức, “Nếu như nói như vậy..... Cũng không khó suy đoán, trên thực tế..... quan hệ của chúng ta không tốt, Snape cũng không phải người lòng dạ nhỏ nhen như vậy.....”

“Ách.....” Bị rung động bởi ý tưởng của Remus, Sirius mất đi năng lực nói chuyện.

Nhưng là Remus tựa hồ không có ý ngừng lại, anh vẫn tiếp tục phác hoạ nhân sinh thê lương của Snape: “Các cậu rất quá đáng..... vũ nhục Slytherin trước mặt Severus, ngay cả mình, muốn vũ nhục Dumbledore trước mặt mình mình cũng sẽ nổi giận, huống chi tính tình Snape cũng không tốt..... Sau đó mấy người lại bắt đầu đánh tới đánh lui..... nói tiếp cũng là lỗi của mình, mình còn tham gia náo nhiệt..... Ai.....” Vừa nghĩ tới mình ban ngày còn cho một Gryffindor vũ nhục Snape trên lớp học, Remus đã áy náy lại càng thêm áy náy.

“Ách.....” Sirius muốn rít gào, bắt lấy bả vai Remus dùng sức lay — Snivellus chính là Snivellus, miệng tổn hại người a! Cái đó đều là phán đoán của cậu a! Tỉnh a! Mộng Mơ đáng thương! Những này, thật đáng tiếc, chỉ có thể ở trong bụng hô, nếu là hẳn thật sự hô lên, Remus nhất định sẽ đánh hẳn.....

Bên này không quản Remus não bổ bao nhiêu về Snape bị thảm nhân sinh, nhưng là trong lòng của anh, Sirius không được phép đến làm phiền, nếu không chính là muốn bị đánh — điều này cũng làm cho Harry dễ dàng không ít mà Sirius vốn đến Hogwarts tìm Harry chính là vì đưa bản đồ đạo tặc mình nhân rồi vô sự làm một lần nữa cho cậu — xác thực đầu óc của Sirius đôi khi không tốt nhưng là trên thực tế rất tốt, chỉ cần muốn dùng.

“Đặt ra mật mã a Harry.” Cuối cùng cũng kéo được con đỡ đầu ra hầm, đại cầu cha đỡ đầu ngồi một bên Harry và một bên Remus chiếm cứ — thật tốt, đây mới là một nhà ba người a!

“Khẩu lệnh là ‘Chào buổi sáng tiểu vương tử, khẩu lệnh đóng là ‘Tiểu vương tử ngủ ngon.’” Harry dùng đũa phép chọc chọc, trên đó xuất hiện hai hàng chữ — “Chào buổi sáng tiểu vương tử” Cùng với “Tiểu vương tử ngủ ngon”, sau đó chữ viết biến mất, khi cậu nói ra khẩu lệnh, Hogwarts xuất hiện trên tấm da dê.

“Dumbledore ở nơi nào?” Sirius duỗi ngón tay bắt đầu tìm thân ảnh lão hiệu trưởng..... Tìm nửa ngày Sirius che mặt kêu rên, “Ồ phòng bếp —”

“Có lẽ là món ngọt chưa đủ” Remus biểu hiện rất trấn định, “Gần đây Albus thích bánh chanh.”

Bên này hai người tìm kiếm một ít lạc thú trên bản đồ mà Harry thì nhìn tiểu vương tử của cậu — phòng khách, đi vào phòng thí nghiệm..... Rất tốt, Snape đi theo, sau đó..... Cùng làm độc được? Merlin biết rõ, cậu cũng muốn đi xem a! Phòng đó đối diện achủ phòng ngủ, mà chủ phòng ngủ.....

“Là Peter!” Harry sợ hãi kêu lên — cửa hầm, cậu nhìn thấy một cái tên quen thuộc — Peter Pettigrew!

“Chú biết rõ hẳn ta không phải người tốt!” Sirius chỉ ai hai người cũng biết nhưng là hai người không đồng ý.

Harry không cho rằng Snape sẽ phản bội mình mà hiển nhiên, Peter không có cách nào vào hầm — Snape không phải Gryffindor, Snape là Slytherin cẩn thận và giảo hoạt, cho nên..... Chỉ có Harry mới biết được Snape để không thiếu độc được ở phòng khách, có thể bắt lấy những con chuột trắng nhỏ thí nghiệm gì đó không đến mức chạy trốn cũng thể làm cho sinh vật bên ngoài chạy vào trong phòng thí nghiệm hủy độc được — nguyên nhân không phải..... Dễ nghe, nhưng là kết quả không tồi.

Ba người đều là phái hành động nên đương nhiên sẽ không để cho con chuột chạy như vậy, Remus tăng thêm Huyền Thân chú cùng chú ngữ xem nhẹ, Sirius cũng làm vậy mà Harry chưa học được pháp thuật cao như vậy nên đành phải trùm áo choàng tàng hình đi theo hai người..... Vừa đi ra phòng Remus Harry đã nghe thấy có người nói chuyện bên tai mình, cậu cẩn thận tìm — người ở đâu a, rõ ràng là con rắn cậu thả!

“Đây là..... Rắn?!” Mặt Sirius trắng bệch — nhưng không có người có thể nhìn ra vì anh có chú ngữ xem nhẹ.

[hắc, xà lão khang, con chuột ngài muốn tìm có người tìm được rồi — Nhân Kính Xà Vương cắn nó một cái, hiện tại con chuột bị dính độc, bất quá sẽ không chết.]

[Nhân Kính Xà Vương không phải rất độc sao?] Harry lại càng hoảng sợ, nghĩ nghĩ, ôm con rắn này lên,[hiện tại không cần nói, chúng ta đi bắt chuột.]

“Merlin!” Sirius thống khổ bùm mặt. Tuy anh đã nghe Dumbledore nói Harry là xà lão khang nhưng khi chân chính đối mặt thì vẫn khó có thể tiếp nhận.

“Đi thôi Chân Nhồi Bông, đây cũng là Merlin chúc phúc.” Ngược lại Remus rất mở ra, anh còn là lang nhân đâu, Harry là xà lão khang thì có vấn đề gì? Giáo sư Phòng chống nghệ thuật hắc ám cầm tay bạn, truyền lại ám áp cùng nhu hòa của mình.

Ba người cẩn thận điên cuồng chạy tới hầm.

Mới tới cửa hầm ba người đã thấy gặp một con Nhân Kính Xà Vương không nhúc nhích giả làm hoa văn ở cửa, Harry thả con rắn trên tay xuống, hai con rắn “Tê tê” hàn huyền một chút — Harry nghe rõ, thì ra là Snape thấy ngoài cửa có động tĩnh đi ra rồi phát hiện con chuột không phải con chuột rồi dùng một đồng lớn ánh sáng gì đó làm con chuột ngất, lại nói Nhân Kính Xà Vương giả dạng làm hoa văn ở cửa, phát hiện “Xà lão khang” thì nói —[phản đồ sẽ không chạy, ngay lập tức đi liên lạc Dumbledore và bộ pháp thuật].

[Nhân loại — cho dù là xà lão khang cũng rất kỳ quái, con chuột nên bị ăn!] Nhân Kính Xà Vương phản nộ kết luận.

Chuyện này xác thực là Snape nghĩ rất chu đáo, cho dù có thể không để ý con chuột nhưng nó vẫn là một tồn tại nguy hiểm cho nên nhất định phải vẫn không nhúc nhích theo dõi, mà lúc này Prince một mình đi truyền lời cũng không an toàn — ai biết con chuột này có giúp đỡ không — cho nên để rắn đi truyền lời rất an toàn, hơn nữa..... Harry đi truyền lời, một là cậu có áo choàng tàng hình, lại còn có một..... xuân cầu còn chưa đi, cho nên an toàn hơn nhiều.

“Tôi đi tìm Dumbledore,” Remus cân nhắc rồi lập tức quyết định, “Chân Nhồi Bông, đi liên lạc bộ pháp thuật – Kingsley ấy, Harry, con.....”

“Con đi giúp giáo sư Snape.”

“Rất tốt, hành động!”

Harry đi vào hầm – cậu cũng không phải thật sự muốn giúp Snape mà là muốn giúp bảo vệ Prince, con chuột kia rất giảo hoạt, cậu nhất định không thể để cho Prince tiếp xúc người kia!

“Liên lạc rồi?” Giọng Snape đột nhiên vang lên tai, Harry sợ tới mức hít vào một hơi.

37. Chương 37

Tiểu Long nổi giận

Lúc này Peter không được thanh tỉnh bị áp về Azkaban mà là bị rót một bình sinh tử thủy rồi trực tiếp thông qua lò sưởi truyền đến một trại tạm giam gần Azkaban nhất, từ trại tạm giam dùng thuyền đưa đến Azkaban tiếp nhận giám ngục Azkaban hôn, toàn bộ hành trình đều có Snape đi theo — anh hận Peter hơn bất kỳ người nào, cho dù là James sống lại cũng sẽ không được vinh hạnh đặc biệt lớn như vậy, mà Sirius quá mức xúc động lại chịu khổ ở Azkaban nên chỉ có thể ở phòng hiệu trưởng chờ tin tức.

Không đến một giờ Snape đã trở lại mang về tin Peter bị giám ngục Azkaban hút đi linh hồn — Sirius nghe xong thì bắt đầu khóc lớn, một người đàn ông hơn 30 tuổi ôm đầu gào khan, nước mắt cũng không có, chỉ còn lại gào rú, cuối cùng khi cuống họng cũng không hô được, nước mắt mới trượt xuống, người bên cạnh thấy đều sợ hãi.

Bắt lấy Peter, giết rồi, làm cho hắn tạ tội James và Lily — đây là chuyện Sirius một mực khát vọng và cố gắng làm trong một phần ba thời gian anh sống trên thế giới này, hiện tại đã thành công, anh được cái gì a? Không có gì cả, anh không được gì cả, chỉ còn thống khổ..... hừ không, nội tâm thoáng cái thiếu một khối rồi đánh úp lại, anh muốn khóc muốn gọi muốn kêu nhưng kêu thì có thể đại biểu cái gì? James và Lily không thể sống lại, anh mất đi người bạn tốt nhất của mình.....

Mất đi, không còn cách nào vãn hồi.

Harry chỉ có thể ôm cha đỡ đầu của mình — nếu không như vậy, cậu không có cách nào xác định người đàn ông nhìn như sáng sủa này có phải sẽ hỏng mất sau đó.

“Tĩnh táo, Sirius, tĩnh táo.....” Remus ôm lấy vai bạn mà Harry ở giữa hai người, “Sirius, cậu còn Harry, còn tôi – cậu còn có chúng tôi, Harry cần cậu..... Cậu là cha đỡ đầu của Harry, là người giám hộ của Harry..... Sirius, tĩnh táo.....”

“Bình..... Tĩnh.....” Đại cẩu cha đỡ đầu lặp đi lặp lại từ đơn này nhưng anh không thể hiểu, kỳ thật anh cũng không muốn hiểu, “Harry..... Harry..... Harry! Thực xin lỗi..... Thực xin lỗi! James..... Lily..... Harry..... Báo thù Báo thù ! a –”

“Gryffindor ngu xuẩn!” Một giọng nói trào phúng quen thuộc truyền đến sau đó, Sirius đã bị đổ nước vào – nước lạnh buốt thoáng cái dội vào Sirius thống khổ, anh giật mình rồi nhảy dựng lên, tâm tình nặng nề thoáng chốc biến mất, còn lại chỉ có..... thoải mái như trút được gánh nặng.

“Snivellus, mày!” Sirius trừng người thi chú, “Mày –”

“Sirius, Severus chỉ là muốn anh tĩnh táo một chút, chỉ là muốn anh thanh tỉnh mà thôi bằng không anh nhất định sẽ ma lực bạo động.” Dumbledore đứng cạnh, miệng nhai bánh phao đường, “Quả nhiên a, người hiểu rõ mình nhất sẽ là địch nhân, ha ha, đương nhiên, hai người không phải địch nhân, chỉ là những người bạn hay cãi nhau ầm ĩ..... Ách..... Được rồi, không phải bạn tốt.” Lão hiệu trưởng kéo râu — không thể trách ông thất thố, ông lại bị giáo sư độc được của mình trừng.

“Ách.....” Tín nhiệm và sùng bái Dumbledore làm cho cách nhìn của Sirius về Snape có chút đổi mới — đúng vậy, đã trải qua nhiều chuyện như vậy, anh không còn là kỵ sĩ Gryffindor năm đó, anh là người trưởng thành, không phải một người trưởng thành bình thường, trải qua nhiệt tình không bị cản trở, thiếu niên hăng hái cùng với thanh niên căm thù đến tận xương tuỷ sau, anh sẽ không lại là Sirius Gryffindor nhiệt tình và xúc

động trước nữa, trước kia nếu như anh nghe được có người nói như vậy với mình, cho dù là Dumbledore anh cũng sẽ không tin tưởng, nhưng là hiện tại, anh tin, chẳng những tin, còn cảm thấy..... Rất có đạo lý?

Bởi vì kích thích này, Sirius Black đứng lên khom người: “Snape, xin lỗi.”

“Gryffindor ngu xuẩn — chó đen ngu xuẩn, ai muốn nghe mi xin lỗi, hay mi thấy xin lỗi có thể giải quyết vấn đề?” Snape cười lạnh nhắc Harry có chút yếu ớt khi thấy Sirius như vậy, “Hiện tại, đi thu thập lại mình đi a!”

“Xin lỗi đương nhiên không thể giải quyết mọi chuyện,” Sirius gào thét, “Ta chỉ là muốn cho mi biết, thành ý của ta, không hơn — còn nữa, không cho phép mi bắt nạt Harry, không cho phép mi bắt nạt Harry hiểu không? Cho dù muốn báo thù mi cũng nên xông tới ta mà không phải đổ lên Harry — Harry chỉ là một đứa bé!”

“Hừ.” Tự nhận là mình còn không vô sỉ như vậy, giáo sư Snape liếc trong tay nam hài mình, “Potter, đừng tưởng rằng mi có thể chạy thoát công việc tối nay — cắt sỏ cục trong hàm ngầm.”

“A.....” Harry còn chưa định thần lại nghe mệnh lệnh vậy thì lại ngậm ngẩn.

“Sững sờ cái gì?” Snape liếc Sirius và Lupin tay cầm tay, “..... Bạn của cậu cha đỡ đầu của mi..... cần sỏ cục, tin tưởng ta, đêm nay hán ta sẽ cần.”

“Sỏ cục? Chỉ là sỏ cục?” Harry chớp mắt.

“Còn có Nguyệt Quang Thảo, nếu như mi nguyện ý, ta nghĩ chúng ta có thể thử xem cách chinh ngọn lửa.”

“Dạ giáo sư, em có thể ở cạnh Prince không?”

“Đương nhiên.”

..... Hai người lần này không đi lò sưởi mà là ra cửa chính, rất khó được, Snape lại không có châm chọc hay không kiên nhẫn với một Potter!?

“Hôm nay nhất định là ngày Cá tháng Tư.....” Remus vỗ vỗ mặt mình, ánh mắt mờ mịt nhìn Sirius.

“Nhất định là..... Ngày Cá tháng Tư.” Sirius gật gật đầu, anh đã thấy thái độ của Snape với Harry rất kỳ quái, bây giờ nhìn lại càng thấy kỳ quái hơn — hình như Snape..... Cũng không hận Harry, cho dù Harry là con James, có thể hán ta không hận Harry, thậm chí..... Tự hờ còn nhân nhượng Harry?

“Nha, Severus vẫn tốt với Harry như vậy, không sai đúng không?” Dumbledore vui sướng ngậm thìa kem, “Ta yêu mọi người, nha, ta yêu thế giới này, chỉ cần ăn vào những món ngọt mỹ vị, hết thấy sẽ đẹp rực rỡ!”

Nha, đẹp rực rỡ!

Sirius ở lại Hogwarts một đêm, ngày hôm sau mới trở lại nhà Black thuộc về mình — đúng vậy, Dumbledore yêu cầu anh kế thừa Black gia, bắt buộc anh xin lỗi một gia tinh tên Kreacher, hơn nữa, những cái này là Dumbledore theo dõi anh làm!

Trở lại nhà Black, kỳ thật Sirius cũng không biết nên như thế nào, anh cần xin lỗi gia tinh mỗi ngày đều chửi mình! Quá đáng ghét! Không sai — sau khi anh xin lỗi Kreacher, con gia tinh đó không lại hùng hùng hổ hổ mà bắt đầu giảng dạy, hừ, đừng tưởng rằng anh không biết, nội dung giảng dạy đó giống như đúc nội dung mẹ anh nói năm xưa!

Bên này không để ý Black bị tra tấn như thế nào, Harry mấy ngày nay trôi qua rất dễ chịu. Suy nghĩ một chút a, Snape không châm chọc khiêu khích, cho dù là không ở trước mặt Prince, cậu có thể cảm giác được thái độ của Snape thay đổi rất nhiều — dù cho cậu xử lý một ít độc dược diệu liệu thì cũng sẽ nói cho cậu biết dùng thủ pháp gì đi làm, mà vậy khiến thành tích độc dược của Harry bắt đầu tốt hơn.

Cái này trực tiếp làm cho Draco bắt mặn, tuy Draco không còn quấy rối Harry nhưng là trên lớp độc dược giống như là đua với Harry, ngay cả cắt cái gì cũng muốn nhanh hơn Harry một hai giây — chỉ cần được thêm được, Draco sẽ đắc ý nhìn Harry.

Không nên so đo với trẻ con! Harry nhún nhún vai cúi đầu tiếp tục làm độc dược, gần nhất vì cậu không bị trừ điểm trên lớp độc dược cho nên dù cậu chạy đến hầm ở làm cho rất nhiều Gryffindor bất mãn, cuối cùng cũng thỏa hiệp, thậm chí bọn Seamus còn kiếm tiền mua một ít kẹo cho cậu..... Nghe nói đó là an ủi.

Nghĩ đến những cái kẹo kia Harry cười mắt hí thành một đường nhỏ — tiểu vương tử rất yêu những cái kia.

“Độc dược co thân.....” Snape không dùng đũa phép mà chỉ gõ gõ tay trên bảng đen, “Chú ý — nếu như, có ai không làm được tốt, ta sẽ cho người đó thử độc dược mình là như thế nào.” Nói xong Snape ác liệt liếc Neville khiến Neville sợ tới mức run tay, thêm một giọt mật chuột.

“Longbottom!” Snape bước đến, “Chẳng lẽ đầu óc và tay mi không ở trên lớp học sao? Hiện tại, mi nói cho ta biết mi làm cái gì?”

“Co lại..... Co lại..... Co lại.....”

“Ta sẽ cho con ếch của mi thử!” Lấy đũa phép, Snape hiện tại không thể trút tức giận lên Harry cho nên anh sẽ tìm những người khác làm cho Gryffindor khó chịu — điểm này anh cũng không lo lắng Giáo sư McGonagall sẽ nổi giận. Là một sư tử, Giáo sư McGonagall đương nhiên sẽ không ngậm bồ hòn làm ngọt, kỳ thật bà thường xuyên cùng Poppy nghĩ kế nghiền ép ra một đồng một đồng độc dược từ trong tay anh tới trị liệu cho đám Gryffindor tinh lực quá thừa, cho nên không phải là ngang bằng sao?

Xoay người, trường bào phù thủy cuộn sóng.

Thực sự rất có khí thế..... Harry nhìn bóng lưng Snape tán thưởng trong lòng, trước kia cậu thấy nam nhân hỗn đản này vùng áo choàng là muốn chế tạo khủng bố, hiện tại..... Cậu thấy là đùa bỡn. Hai cái cũng không làm người khác yêu mến — Harry lại định nghĩa rồi rút độc dược đi giao — hiện tại cậu đã không còn là P và T mà thăng cấp đến A hoặc là E, đây không phải là tốt tin tức sao?

Sau giờ học, Harry đã bắt lấy tay Ron và Hermione chạy tới đại sảnh đường, sắp đến Halloween, cậu cũng không muốn xảy ra chuyện gì — từ khi vào Hogwarts, Halloween hai năm qua cũng không tốt, năm thứ ba..... Cậu nghĩ có lẽ sẽ rất bình tĩnh..... Vì vậy cậu cho là mình nên bảo trì quy luật làm việc và thời gian nghỉ ngơi.

“Ha, Harry, chậm một chút a!” Hermione bị Harry kéo chạy, trọng tâm không ổn, “Cậu làm sao vậy?”

“Không có gì, chúng ta nhanh đi ăn, sau đó buổi chiều..... Mione, ăn no rồi đến chỗ Hagrid luôn được không?”

“Hãy, người anh em, chúng ta nhất định phải ăn thật no thì mới có thể học lớp của Hagrid!” Ron cười lớn vỗ vỗ vai Harry, “Hagrid dạy càng ngày càng tốt!”

“Ha, đương nhiên, bác ấy đang thích ứng chức vị giáo sư!” Hermione vui vẻ cười, gương mặt toả sáng, “Lần sau mình đề nghị — mình không muốn chăm sóc quái tôm đuôi nổ.”

“Mình cũng vậy.” Harry gật gù đầu đồng ý.

Ba người chạy vội đi.

“Ha, nhìn con máu bùn kia,” Pansy nói nhỏ bên tai Draco, “Cô ta giống như là có huyết thống Veela vậy, đại khái là uống độc dược vinh quang?”

“Đủ rồi, Parkinson,” Draco trừng Pansy, “Đừng nói cái từ đó — đừng nói, cậu là thực nữ, đừng nói vậy nếu không tôi chỉ có thể nói cho viện trưởng để viện trưởng cho cậu làm một số thứ để không còn thô tục như vậy nữa!”

“Nha! Cậu từng nói nha!” Pansy mở to mắt nhìn Draco.

“Đó là khi còn nhỏ, hiện tại — tiểu thư Parkinson, cô đã 13 tuổi, cô nên giống một thực nữ, đừng quên, bà cậu như cậu đã là công chúa của giới thượng lưu.”

“Nha! Draco! Mình không biết cậu đánh giá mình như vậy! Chẳng lẽ mình không phải công chúa Slytherin sao?” Pansy phẫn nộ dậm chân, “Chẳng lẽ mình còn không xinh đẹp hơn con bé máu bùn kia?!”

“Tiểu thư Parkinson, có lẽ..... cô thật sự rất muốn tương thân tương ái với sên hoặc cóc sùng.” Một giọng nói lạnh lùng vang lên từ phía sau — là Snape, “Cho nên, vì cô chưa đủ văn nhã, cấm đoán — tại phòng cạnh phòng học độc được, cắt một thùng da cóc.”

“Nha.....” Pansy uể oải cúi đầu, “Dạ viện trưởng.”

Xà vương, thần thánh không thể xâm phạm, cô nhận mệnh bước nhanh lướt qua Draco chạy đến cạnh Blaise.

“Viện trưởng, em.....” Bởi vì vừa rồi xúc động, mặt Draco nóng lên, “Ngài sẽ không nói cho ba ba em biết đúng không?”

“Draco.....”

“A! Cha đỡ đầu!” Nếu như Snape gọi cậu là “Draco” thì là cha đỡ đầu, nếu như gọi là “Malfoy” thì là viện trưởng Slytherin.

“Con không làm sai.....” Nhìn tiểu quý tộc bạc kim, Snape khó được an ủi.

“Dạ cha đỡ đầu, đương nhiên con không làm sai.” Khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ còn đỏ hơn, “Con là một Malfoy!”

38. Chương 38

Lời mời của Draco

Rất nhanh đã đến ngày 31 tháng 10.

Hogwarts lại được trang điểm bằng những quả bí đỏ có thể chứa hai người, đàn dơi đông nghịt bay múa giữa không trung, thú vị là ở cửa đặt một đầu bí đỏ đùa dai cắn đầu người, bất quá nó cắn không đau, còn có thể nhổ ra một bao kẹo!

Có lẽ Halloween này sẽ yên tĩnh..... Harry nghĩ.

“Nha, mau nhìn!” Ron chỉ vào cú mèo kêu lên, “Ai sẽ đưa tin buổi tối?”

“Có lẽ..... Là cho giáo sư.....” Hermione không xác định, bình thường thư đều là buổi sáng tối, mà cho dù là những phù thủy xuất thân Muggle cũng có thể nhận được bưu kiện do cha mẹ gửi đi tối, phù thủy sẽ có xe bus kỳ sĩ, gửi thư cũng không phải chuyện khó có thể tưởng tượng đúng không?

Hai màu..... con cú mèo hoa mỹ bay về phía Harry và Snape, tất cả mọi người lại càng hoảng sợ — một con là màu bạc một con màu vàng, hiển nhiên không phải màu nên có của chúng nó — hai bức thư màu đỏ bị ném tới trước mặt hai người — phong thư màu đỏ thật sự là quá bắt mắt nên tất cả mọi người không chú ý tới cái gói chúng nó ném ra.

“Là thư Sấm!” Mặt Ron trắng bệch, “Nha..... Trời ạ..... Thư sấm.....”

Snape không biết sẽ có người gửi thư sấm cho mình mà trên thực tế sẽ không có người dám gửi thư sấm, chính là..... Bức thư này là cái gì? Snape nghi hoặc nhìn Harry, Harry cũng nghi hoặc nhìn anh.

Rất tốt, cự quái mắt xanh không biết gì. Snape rút đầu phép độn nhẹ vào phong thư sau đó lá thư lập tức biến thành cái miệng bắt đầu..... Nói chuyện?

“Nha, Sev, ta thật cao hứng có thể liên hệ với con — đừng hỏi ta biết cách liên hệ thế nào, không phải con biết con gái của ta gả cho phù thủy nước ngoài sao? Con bé về Anh quốc, ta nghĩ có lẽ trong thời gian tới chúng ta có thể tụ họp.” Là giọng Cori vui vẻ vang lên, “Nha, đúng rồi, Halloween, ta đan áo len và khăn quàng cổ, hy vọng con sẽ thích, còn nữa – nhớ chú ý ăn uống, khí sắc của con không tốt..... Ngày mai là Halloween, đợi đến Noel — tới a, thân ái!” Cori vẫn như vậy, “Đúng rồi, không cần phải hung dữ với Harry như vậy, nếu như Harry cáo trạng, ta sẽ đi tìm con biết không, Sev cậu bé thân ái..... Nhớ kỹ, phải tốt với mình một chút a, bác con mang về rất nhiều thứ, nói là thứ của Trung Quốc, ta cũng đóng gói gửi cho con,

ta nhớ con rất yêu mến những thứ này..... Nha, những thứ đó rất thú vị!” Trong tiếng cười của Cori, thư sấm cháy.

“Oa nha, rất có khí phách.....” Ron mở to hai mắt nhìn giống như giáo sư bị gửi thư sấm không còn là giáo sư cậu ghét nhất, “Người này nhất định là một Gryffindor.....”

“Là bác của Snape, Cori, một người rất tốt.” Harry nhớ tới bà đã thấy âm áp, “Nhìn xem bà ấy muốn nói với mình cái gì nào.” Vừa nói, Harry đã mở ra, giọng nữ kia lại vang lên, bất quá lần này là với Harry.

“Harry thân ái, cứng khỏe không? Tha thứ ta rất lâu mới gửi thư được cho con, chỗ con rất khó tìm! Ha ha, được rồi, kỳ thật ta là đặc biệt chọn thời gian này liên lạc với con, ta nghĩ Sev cũng thu được, ha ha. Con của ta đã trở lại, khi nào nghĩ ta hy vọng con và Sev đến chỗ ta ở một chút tụ họp thế nào? Có lẽ con còn có thể ôm cháu ta bay bay, con rể ta mang về một thứ để bay rất thú vị — bất quá không phải cái chổi. A, suýt thì quên, cái túi ta gửi đã được thu nhỏ lại, con nhớ phóng đại lại thì mới có thể mở ra, bên trong có áo len, ta tự tay đan, thêm một số thứ con có thể sử dụng, nam hài a, luôn sợ ý chủ quan..... A, giúp ta nhìn Sev, chăm sóc nó, cậu bé đó cũng không biết tự chăm sóc mình, con cũng biết đó, tốt lắm, rảnh thì gửi thư cho ta!”

Thật kinh hãi!

Cả Hogwarts đều bị đảo lộn.

Thì ra giáo sư Snape và Harry Potter có quan hệ thân thích — xem đi, lão phu nhân này rất quen thuộc hai người kia! Còn thân thiết như vậy! Thậm chí còn nhờ cứu thế chủ nhìn Snape âm u! Merlin a! Chẳng lẽ lúc trước hai người bọn họ tranh đấu cùng phần nộ đều là giả sao?!

“Nguyên lai..... Halloween nguyên rửa vẫn còn.....” Harry hít sâu một hơi, bắt lấy cái ly màu bạc giữa đầu rót hết nước bí đỏ vào trong miệng, “Snape nhất định sẽ giết mình.....”

“Không.” Hermione cười tự tin, “Là bà ấy muốn cậu nhìn, sao giáo sư sẽ làm chuyện gì bất lợi tới cậu a, bằng không giáo sư sẽ bị mắng!”

“Giống như nói nhầm cái gì a.....” Mắt Ron đã thành nhang muỗi .

“Là mi nghe không hiểu mà thôi.” Một giọng nói vang lên sau lưng Ron, là Draco, trong tay cầm một cái hộp lớn.

“Hắc, ai cho mày tới!” Ron đứng dậy, “Nơi này chính là bàn Gryffindor!”

“Hừ, cũng không phải tới tìm mi, không cần tự cho là đúng.” Draco hầm hừ để cái hộp lớn ở giữa Harry và Hermione, “Lần trước cậu đã cứu ta đầu sọc cho nên, ta hy vọng cậu có thể dự vũ hội Halloween của Slytherin, tối hôm nay, ở hầm, ta sẽ đi đón cậu — với bạn gái của cậu, đây là lễ phục ta chuẩn bị — hai người.” Nói xong Draco còn nhìn thoáng qua Hermione, “Nhớ kỹ, 7h tối!”

“Hắc, làm sao mày có thể quyết định như vậy?!” Ron trừng Draco.

“Câm miệng, đây là chuyện của Harry!” Draco trừng lại rồi quay đầu giả cười nhìn Harry, “Ta giả thiết cậu sẽ không cự tuyệt..... lời mời hữu hảo, đúng không?”

“Ách..... Chính là tôi không có bạn gái.....” Harry gãi gãi đầu tóc lộn xộn.

“Chẳng lẽ nữ phù thủy bên cạnh cậu không đủ để làm bạn gái của cậu sao?!” Tay tự nhiên để lên vai Hermione, Draco cười làm cho mình hơi chút tà khí một ít nhưng là thất bại, “Nghe, sọc đầu, hiện tại..... Cậu và viện trưởng của chúng tôi, hình như là thân thích..... Vì cái này, cậu phải tới tham gia! Thay lễ phục, 7h đúng, ta sẽ đón cậu ở cửa – hai người.”

Đợi Draco đi Hermione mới vuốt vuốt ngực mở cái hộp lớn ra — xác thực là lễ phục, cái hộp chia làm hai tầng, phía trên là một bộ lễ phục nam, bất quá không giống như là trang phục người bình thường mặc mà có đặc thù gì đó, mà lễ phục nữ phía dưới quả thực rất đẹp – váy màu lam như là sóng biển, hơn nữa..... hình như..... trang phục tinh linh?

“Oa nha, thật là đẹp!” Ron hâm mộ nói nhưng cũng quần quýt — hai người bạn tốt của mình phải đến ở rần a! Rất đáng sợ a!

“7h mình sẽ đến hầm tìm cậu.” Hermione nhìn thoáng qua quần áo, cất bộ váy tinh linh màu lam kia vào cặp – con gái đều thích đồ đẹp, cho dù cô bé ấy yêu sách thì cũng vậy!

Harry về hầm mặc thử lễ phục, rất hợp, hình thức tuy quái một chút nhưng vẫn rất đẹp — có thể nói có một người cháu sẵn sóc thì rất ấm áp sao? Harry cười cười, trực tiếp mặc lễ phục bắt đầu xem cái túi Cori đưa tới — phóng đại xong Harry mới phát hiện, thật sự rất lớn!

“Đây là Cori đan!” Prince mở cửa thấy Harry thì lập tức kêu lên, cậu cũng rất yêu áo len Cori đan, bắt quá bây giờ không mặc được, những cái đó đều ở nhà trong tương lai.....

“Hai cái!” Harry như là phát hiện đại lục mới tìm được một cái áo len, giống kiểu dáng trong tay nhưng màu nhạt hơn, giống như là cỏ non đầu xuân, “Prince, thử cái này đi!” Harry giơ cái áo lên để trên người tiểu vương tử — rất hợp.

“Chính là..... Đây là Cori đưa cho ba.....” Nhìn áo len mới, Prince rất yêu mến – màu xanh non, rất đẹp!

“Ba còn có một cái, chúng ta một người một cái không phải rất tốt sao?” Harry cười híp mắt giúp Prince mặc áo, rất hợp – vẫn là Cori cẩn thận, bà đặc biệt đan to một chút, Prince mặc rất vừa.

Khi Snape đi vào thì thấy một hình ảnh như vậy. Bao nhiêu năm rồi, anh từng ảo tưởng vậy, thuộc về anh..... đẹp như vậy, đẹp đến mức anh còn cảm thấy hô hấp có chút khó khăn.....

“Cha!” Prince phát hiện anh quay đầu cười, “Đẹp không?”

“Rất đẹp.” Tuy dùng bề quan bí thuật nhưng Snape vẫn có cảm giác mình nói không thuận lợi, cổ họng cũng ngứa ngứa.

“Em cũng thấy rất phù hợp, giống màu mắt Prince.” Harry cười híp mắt đi đến ôm Prince, tuy hai người không chênh nhau quá nhiều nhưng anh thấy Harry sùng ái ôm Prince, ôn nhu giống như có thể chảy ra nước, điều này làm cho Snape cảm giác cuộc sống của mình, có cái gì đó đang biến hóa..... Sự biến hóa này anh hoàn toàn không cách nắm giữ, thậm chí làm cho anh có chút sợ hãi.....

“Cái kia..... Severus,” Harry xấu hổ mở miệng, cậu cảm thấy mắt Snape rất cổ quái, “Draco nói mời em tham gia vũ hội Halloween của Slytherin, chính là..... em không biết khiêu vũ, ách..... Cậu ấy còn mời Hermione.....”

“Ta giả thiết..... Em cảm giác mình sẽ là một thiên tài, trong ngắn ngủn.....” Snape nhìn đồng hồ, “20 phút muốn học khiêu vũ?”

“Ách..... Em cũng cảm giác mình không học được.” Harry uể oải, “Nhưng là em nghĩ..... Dù sao Draco xem như người nhà, Prince cũng rất thích cậu ta..... Em không muốn cậu ta tức giận, như vậy lại cãi nhau.....” Harry nhớ đến bàn tay mình cự tuyệt ba năm trước, hai năm tranh đấu..... Mà bây giờ đột nhiên phải đổi thành người thân, xác thực có chút khó khăn.

Harry cúi đầu chỉ đem đỉnh đầu lông xù cho Snape, mà đầu tóc đen chĩa ra nhìn mềm mại, có chút giống thảm lông dài, nếu như vươn tay ra có thể cảm nhận được nó ấm áp..... Cho nên, Snape vươn tay vuốt vuốt đầu Harry.

“A.....” Động tác như vậy khiến hoảng sợ, Harry phản xạ ngẩng đầu.

“Đi thôi, vũ hội Slytherin là vũ hội hóa trang, không yêu cầu bước nhảy,” Snape nhướn mày, “Prince, muốn đi xem hay không?”

“Muốn!” Prince lập tức gật đầu, cậu cũng đã được nghe nói vũ hội của Slytherin, nghe nói trang phục của mọi người rất đặc biệt, không giống tiệc tối hóa trang Halloween, có thể nói là một vũ hội nho nhỏ. Trước kia cậu cũng muốn đi xem nhưng cha luôn nói cậu quá nhỏ không hợp, có lẽ..... Đúng vậy, vương tử chín tuổi đã không còn là một đứa bé tám tuổi, mình đã lớn!

Kỳ thật từ khi Prince xuất hiện ở Đường Bàn Xoay, Snape đã chuẩn bị rất nhiều thứ, đương nhiên cũng có Dumbledore nhàn rỗi không có chuyện gì làm tặng — đủ loại quần áo trẻ con, trong đó còn có một bộ giống những bộ sao sáng màu tím đỏ hồng của Dumbledore Đương nhiên, Snape thường thức chọn một bộ lễ phục trang nhã, bởi vì đó là Malfoy chọn. mà bây giờ, Snape nhìn lễ phục vampire của Harry thì thấy rất chói mắt – nhìn qua cũng thấy là của Malfoy đưa.

“Em..... Có cái gì không đúng sao?” Harry cúi đầu xuống nhìn kỹ mình, y phục mặc tay là tay chân là chân a, không có sai gì a, ngoại trừ hình thức có chút quái.....

39. Chương 39

Áo len

7h đúng, Draco chờ được người mình mời rồi dẫn bọn họ vào phòng nghỉ Slytherin — năm thứ hai Harry đã vào bất quá lần này thấy khác biệt rất lớn, sofa và bàn đều được chuyển sang bên cạnh, bày đủ loại thức ăn, nước trái cây, giống như là yến hội quý tộc trên TV.

“Hoan nghênh đến vũ hội Slytherin.” Draco cười rất đẹp – cậu tự cho là vậy, mái tóc bạc kim được chải chuốt cẩn thận tỉ mỉ, sáng long lanh phản quang.

Hermione xuất thân Muggle ở Slytherin cảm thấy có chút dè dặt nhưng Draco xử lý chuyện này rất khéo, chuyển quanh cô nói thủ tục Slytherin trên tường giống như một bác học, vừa vắn làm cho Hermione thân là một sách sinh hảo cảm, về phần Harry, cậu chỉ có thể ngồi ở trên ghế uống nước lựu đỏ rực — nha, Merlin biết rõ, lúc trước sao cậu không biết Hogwarts còn cung cấp thứ này?

Bởi vì Harry gần nhất là người chạm vào bóng tay — đúng vậy, người đồ thẩm, giáo sư Snape chưa bao giờ hòa nhã với ai nhưng gần nhất Harry chẳng những vào hầm ở còn thu được thư sấm giống giáo sư, điều này làm cho địa vị của cậu càng thêm vi diệu cho nên khi cậu được mời đến vũ hội Slytherin, không ai dị nghị, cho dù bạn gái của cậu là máu bùn, không phải cũng không có liên quan gì nhiều sao, máu bùn là một phù thủy có thực lực đâu!

Ngay khi mọi người vui vẻ — Hermione bị Draco mời đi rồi mà Harry chỉ ngồi ở một bên nhìn mọi người khiêu vũ, cậu không biết khiêu vũ, vẫn là không cần phải dọa người a.

“Cậu, ta nói.....” Một giọng nói trong trẻo vang lên, Harry ngẩng đầu nhìn, là Pansy, cô hưng phấn cười cười, “Ngài cứu thế chủ, đến khiêu vũ a!”

“A..... Tôi..... Tôi không biết.....” Harry quẩn bách, cậu không biết khiêu vũ a, hơn nữa..... Cậu cảm thấy ánh mắt của Pansy nhìn mình rất kỳ quái..... Tuy không phải ác ý nhưng cũng không tính là thiện lương.

“Không sao, ta có thể dạy cậu.” Pansy cười mắt cong cong, trước đây luôn rất sùng bái cậu ta, dù sao đều là nghe chuyện của cậu ta lớn lên a, bất quá sau khi nhập học phát giác cậu ta cũng không vĩ đại như vậy, loại sùng bái này liền phai nhạt, hiện tại phát hiện..... Ừm..... Rất thú vị, nhất là thay đổi một thân quần áo xinh đẹp bỏ cái kính khó coi sau, cứu thế chủ rất đáng yêu, giống búp bê ở nhà, có lẽ..... Pansy cười híp mắt nhìn một bên Draco trò chuyện khí thế với Hermione đã âm thầm tính kế — kỳ thật, cứu thế chủ cùng bạc kim vương tử, cũng rất đẹp mắt. (Hủ ở khắp mọi nơi =))))))

“Ách..... Tôi.....”

“Không làm phiền cô, tiểu thư Parkinson.” Đột nhiên, một giọng nói âm trầm và bình tĩnh vang lên sau lưng Pansy, công chúa Slytherin quay đầu lại thì bị dọa thiếu chút nữa há hốc miệng — là viện trưởng, giáo sư Snape!

“Giáo sư Snape..... Chào ngài.” Vừa trải qua lễ rửa tội cóc, Pansy cũng không muốn chống lại viện trưởng.

“Rất tốt, ta nghĩ..... Cô sẽ thích bánh bên kia đúng không?” Snape nhú mày, Prince bên cạnh che miệng cười trộm.

“Đúng vậy, viện trưởng, em rất thích, em đi lấy..... ăn.” Pansy giống như một con thỏ nhỏ sợ hãi nhảy ra thật xa đến chỗ bánh ngọt.

“Cô ấy sợ.....” Harry chớp mắt — rất tốt, thì ra Snape không phải chỉ biết hù dọa Gryffindor, ngay cả Slytherin cũng sợ không nhẹ..... Ân, trước đây thật đúng là hiểu lầm.

Vũ hội Slytherin thú vị hơn vũ hội ở trường học rất nhiều, Harry nhìn, bọn họ giả dạng làm người lớn bàn luận gì đó, kết quả thứ bàn luận lại là loại nào kẹo ngon, loại chổi nào thoải mái linh tinh..... Được rồi, cứ thế chủ hiện nhiên đã quên bản thân cũng là một cậu bé bởi vì hiện tại cậu đã tham thảo nội dung đan một cái gắng tay phù hợp như thế nào — tháng 12 Hogwarts rất lạnh, Harry muốn tự tay đan một đôi cho Prince. Đương nhiên, Harry không biết chú ngữ, cậu chỉ tự tay đi đan nhưng là không phải như vậy càng có thể dùng cả tình yêu đan vào sao?

Nhưng Snape tuyệt đối sẽ không thảo luận với Harry về chủ đề đan bao tay, hai người bọn họ mất to trường đôi mắt nhỏ ngồi ở trong góc mà Prince thì cười vui vẻ vì cậu có áo len Cori đan!

Kỳ thật Harry rất cảm ơn Snape, dù sao cậu không muốn đi khiêu vũ, có thể ngồi ở chỗ này nhìn Slytherin cười nói, bên cạnh còn có Prince cậu thương yêu nhất — ha, không cần hơn!

Khi âm nhạc chấm dứt, vũ hội kết thúc Harry mới cảm giác mình không có tinh thần, cậu nắm tay Prince chậm rãi đi theo Snape, áo choàng màu đen tung bay giống như cánh dơi!

“Ha, cho dù Snape không đổi trang phục gì thì cũng vẫn như là vampire trời sinh.....” Harry chỉ chỉ Snape cười nói với Prince.

“A..... Harry, cái kia.....” Prince đồng tình nhìn ba ba nhỏ của mình, “Ba ba cũng nói, cha đôi khi giống vampire.....”

“A.....” Harry ngừng lại, Snape, kỳ thật..... không phải là vampire, năm nhất bọn họ từng đoán vị giáo sư này chính là vampire nhưng trên thực tế..... Harry ở cùng Snape lâu như vậy thì đương nhiên biết rõ ngoại trừ thích hắc ám, Snape và vampire..... Không tương tự, “Snape còn không uống nước cà chua!”

“Đúng a, cha không uống!” Prince cười nhiều đến mức bụng cũng đau. Harry cũng từng ép nước cà chua, kết quả cha không đựng một chút nào, cuối cùng đành phải bỏ thêm rất nhiều đường đưa cho Dumbledore!

Trở lại hầm, Snape nói với Prince đem kẹo thu được cho Dumbledore, như vậy trong hầm không cần nhìn đến quá nhiều kẹo, lại có thể mượn cơ hội này lấy kẹo của Dumbledore – Ha ha, lão hiệu trưởng tuyệt đối sẽ không đếm rõ tiểu vương tử gửi bao nhiêu kẹo ở chỗ mình, nói cách khác..... Albus thành kho kẹo cho tiểu vương tử!

Về kế hoạch này, tiểu vương tử đồng ý, lập tức cho kẹo vào túi chạy đến phòng hiệu trưởng, đương nhiên, cậu thay bộ quần áo mặc đến vũ hội, mặc áo len Cori đan.

Cori dùng loại lông dê tốt nhất, mặc lên người rất ấm áp, thoải mái hơn nhiều nhiều chú ngữ giữ ấm.

Chờ Prince đi rồi, Snape nhìn chăm chăm Harry, Harry thì im lặng chỉnh lý cái túi của mình — ngoại trừ áo len còn có rất nhiều thứ, hình như Cori thấy phù thủy là xã hội không hiện đại cho nên cho cậu rất nhiều đồ dùng trong cuộc sống, có sửa tắm, xà phòng, còn có cả thuốc nhỏ mắt! Những thứ này tuy lộn xộn nhưng rất tri kỷ, Harry cười híp mắt.

“Vì sao?”

“Cái gì?” Harry sững sờ, không kịp phản ứng.

“Ta hỏi người ‘Vì sao.’” Snape đi qua tìm áo len Cori đan — xem sợi len cũng biết là xuất từ từ Weasley tóc đỏ, tuy dụng tâm nhưng cũng không tinh xảo, hơn nữa sợi len cũng thấp kém nhưng vẫn ấm.

“A, chỉ là em.....” Harry ôm áo len, “Em có cái này!”

“Người sẽ làm Prince quên hết tất cả.” Hoàn toàn cưng chiều, giống năm đó anh mới ra sinh, Snape nặng nề thở ra mở cái túi của mình, lấy ra cái áo len màu tím của mình ném cho Harry, “Thu nhỏ, người biết dùng a?”

“Biết.” Harry gật gật đầu, lập tức ý thức được ý tưởng của Snape, “Chính là..... Đây là Cori đưa cho anh..... A..... Em không nên.....”

“Vậy người còn đưa cái kia cho Prince?” Giả cười, Snape cảm thấy cứ thế chủ rất ngu xuẩn.

“Không giống a!” Mặt Harry đỏ lên, “Prince là con em, em có thể cho Prince mọi thứ!”

“Rất tốt, như vậy, người nên nói, miễn cho Cori từ nay về sau tìm ta!” Xoay người cầm chút ít dược liệu, Snape đi đến phòng thí nghiệm. Nhưng Harry vẫn nhìn thấy lỗ tai thoáng hồng của Snape — A, đó là thẹn thùng sao?!

Harry chớp mắt cúi đầu nhìn áo len của Snape trong ngực — rất lớn, nói rõ chiều cao của Snape..... Xác thực rất cao, A..... Là màu tím, còn có một đường chỉ viền màu xanh..... Rất thích hợp người trưởng thành! Harry cọ xát mặt vào áo len, phía trên hình như còn lưu lại mùi thuốc nhàn nhạt..... Có lẽ..... Snape mặc thử?! Bất quá không có khả năng, Harry cười cười, quần áo để cùng dược liệu gửi tới, đương nhiên sẽ có mùi thuốc, mà Snape..... Cũng không phải người sẽ mặc loại..... Ách..... Áo nỉ bật này, Snape yêu màu đen!

Thu dọn mọi thứ xong, mang theo áo len mới vào phòng ngủ, Harry thử nhiều lần thu nhỏ lại mới khiến cho quần áo vừa người, rất ấm áp, giống áo len của Molly, làm cho người ta yêu thích không buông tay!

Đúng vậy, bất kỳ vật gì với Harry cũng không thể dùng tốt xấu hình dung, Molly yêu và chăm sóc giống như là mẹ cho nên những thứ Molly tặng đương nhiên là trân quý, mà Cori cũng không kém hơn Molly, bởi vậy, hai cái áo len giống nhau, chỉ là Cori hiện tại nặng hơn một chút, không phải vì cái khác mà là vì cái áo len màu tím là của một người khác, hơn nữa..... Cũng là bởi vì tiểu vương tử nên mới có thể lấy được.

Harry là người giỏi cảm ơn nhưng cũng không phải một người giỏi giao tế, với người chân thành và yêu mến cậu che dấu sở thích của mình vì cậu quá nhạy cảm, sợ quá hiển lộ yêu ghét sẽ có hiệu quả trái ngược, sợ bị người khác ghét nhưng cậu cũng không sợ chân chính đối địch. Cái đó rất đáng quý với một thiếu niên 13 tuổi.

Cởi áo choàng bên ngoài, Harry mặc áo len, đường chỉ xanh lấp lánh giống như mắt của cậu.

Mà giờ khắc này, trong phòng thí nghiệm, Snape đang múa bút — viết thư.

Trên mặt bàn là một cái áo len màu đen kiểu dáng cũ kỹ, bất quá được cất giữ rất tốt nhưng là nhìn cũng biết không phải của Severus Snape, cái áo len này thì quá nhỏ, ngay cả Harry cũng không mặc vừa.

40. Chương 40

Hogsmeade

Rất nhanh, thời gian giống như là ngồi trên Nimbus 2000, thoáng cái đã đến thứ bảy trước Noel, đây là ngày đến Hogsmeade, tất cả học sinh năm thứ ba Hogwarts đều hưng phấn hồng rồi — đây là lần đầu tiên bọn họ đạt được rời trường học, lại có thể quan sát một ngôi làng toàn phù thủy đối với một đám choai choai là hấp dẫn rất lớn.

Harry cũng mặc áo len mới của Snape, mặc áo choàng dày cùng Ron và bạn ngồi trên xe đến Hogsmeade — kỳ thật Hogsmeade cũng không xa, cũng ở trong phạm vi thuộc về Hogwarts, những người cư trú đều là phù thủy cho nên mới cho các học sinh tới mà không cần lo lắng gặp nguy hiểm.

Snape mất áo len của mình nhưng trước Giáng Sinh lại nhận được một cái áo len màu đen, Harry nhận ra đó là Cori đen, phía trên có vân nghiêng xoắn thành một chữ “s” mà Cori thích, điều này làm cho Harry cảm thấy mình thiếu Snape cho nên cậu tính toán du ngoạn ở Hogsmeade mua gì đó mang về — chính là, ai biết Snape cần gì a? Đọc được?

Vừa mới thắng Slytherin trong trận đấu Quidditch nên Harry cảm giác mình nhất định phải đưa cho Snape một thứ gì đó Snape thích, chắc chắn sẽ bị lạnh nhạt — ngay cả tiểu vương tử, Snape hình như tại cố ý ngăn cách bọn họ.

Merlin biết rõ, Snape chính là một nam nhân keo kiệt!

“Hắc, Harry, xem xem!” Ron quay đầu lại nhìn tòa thành trắng xóa, cậu ngẩng đầu lên tràn đầy kính sợ.

“Là Hogwarts.....” Harry cũng xoay người si mê nhìn tòa thành được tuyết nhuộm thành màu thánh khiết, phù thủy truyền thừa ngàn năm, ở tòa lâu đài cổ đó, từ nay về sau, con của cậu cũng nhận truyền thừa ở đó..... Sau đó là cháu của cậu..... Harry đột nhiên muốn khóc, trước đây cậu cũng không nghĩ tới mình sẽ được nhiều thứ như vậy, mà bây giờ, dù cảm thấy không phải hoàn mỹ nhưng vẫn làm cậu sa vào..... cảm giác này, gọi là hạnh phúc.

Đi vào Hogsmeade, Harry chui vào cửa hàng giốn, bên trong rất nhiều thứ thú vị, cậu mua vài cái pháo hoa, cũng không phải trò đùa dai kỳ quái gì, buổi tối đốt rồi ném lên sẽ nở ra rất nhiều bông hoa xinh đẹp — Prince sẽ thích cái này làm trang sức cho Noel, Harry nghĩ, lại chọn lấy một hộp cờ phù thủy.

“Hắc, xem cái này!” Ron cầm một cái sandwich tự động cắn người — đương nhiên đó là giả, nếu như người cầm tưởng nó là sandwich chân chính nó sẽ cắn mũi của người đó!

“Quá nguy hiểm, Prince sẽ không thích.” Harry nhìn thoáng qua rồi nhìn chỗ khác.

“Nha, người anh em, cũng không phải là mua cho con dơi nhỏ kia a?!”

“Ron, cậu bé ấy tên là Prince!” Không đợi Harry nổi giận, Hermione đã đánh Ron, “Không được phép nói như vậy!”

“Nha, Mione, đó không phải ghét!” Ron ủy khuất buông cái sandwich cắn mũi, “Thiệt là, hai người, đều bị tên kia mua.....”

Harry nghe Ron nói thì cười cười, cất cờ phù thủy quân đã được đóng gói vào trong túi rồi đi đến cửa hàng công tước mật — những cái kẹo ngon miệng kia đều thích hợp tiêu khiển, có rất nhiều loại ngọt nhưng không phải đường, không cần lo lắng răng sâu và béo phì, Harry mua một ít, còn mua vài cái bút đường.

Đi hai cửa hàng cũng đã dùng một buổi sáng, ba người nhìn đường đi, lựa chọn quán ba cái chổi nổi danh, có lẽ bên trong sẽ có cái gì đó mới? Hermione và Harry sinh hoạt ở thế giới Muggle cho nên còn rất yêu loại quán từ thế kỷ 19 này, nhất là Hermione, cảm thấy có phong tình nông thôn, giống như là xuất ngoại.

Đi vào từ Hermione gọi ba cốc bia bơ, Harry lại gọi một ít đồ ăn, sắp đến Noel nên trong quán cung cấp một ít món quà nhỏ, Ron rất yêu những cái bánh bích quy nhỏ miễn phí này, gần như một mình cậu ăn sạch phần của ba người mà phần cơm trưa lại gần như không đụng vào.

“Coi chừng răng của cậu!” Hermione cất kẹo bạc hà mới mua vào túi, “Harry, buổi chiều cậu làm cái gì?”

“Buổi chiều mình có chút việc.....” Vì chọn mua quà cho Snape nên Harry lập tức biểu hiện không được tự nhiên, “Mình muốn đi mua quà cho giáo sư Dumbledore, không phải kẹo..... Ách..... Giáo sư thích tất lông, bất quá mình không muốn tặng cái đó.”

“Đúng vậy, tất lông, Harry, mình nghĩ cậu sẽ lựa chọn tốt.” Hermione thận trọng gật đầu, “Hơn nữa, cậu cũng nên tặng quà cho giáo sư. Mình sẽ không đi cùng cậu, cậu cũng biết, quà a, tốt nhất là bí mật.”

“Bí mật?” Ron khó hiểu.

“Nha, cậu nên tiếp tục uống bia bơ của cậu đi.” Hermione liếc Ron, “Nghe, Harry, đó là một cái ‘Kính quan sát’, mình lấy từ chỗ Fred và Geogre, để nó vào món quà của cậu, mình hy vọng giáo sư Dumbledore sẽ thích quà của cậu.”

“Ách..... Hermione, cái này..... Không tốt lắm đâu?” Harry mở to mắt nhìn, loại hành vi này..... Quá..... Ách..... Được rồi, cậu cũng muốn biết biểu tình của Dumbledore khi mở quà của mình — kỳ thật, cậu đã sớm chuẩn bị tốt quà tặng hiệu trưởng.

“Nghe, buổi chiều mình muốn đến cửa hàng sách, Harry, Ron, hai người tách ra đi hay là cùng nhau chơi cũng được, nhưng nhất định không được về quá muộn.” Giống như một người mẹ, Hermione tổng kết, “Ron, mình hy vọng cậu còn nhớ rõ luận văn lịch sử pháp thuật.”

“Nha — trời ạ!” Thứ hai cần giao luận văn, hiện tại Ron một chữ cũng chưa động, “Mione, cậu phải giúp mình!”

“Nếu như cậu cứ như vậy, cánh cửa thần sáng sẽ không rộng mở với cậu.” Hermione trừng Ron rồi xoay người đi, lưu lại Ron một mực kêu rên, Merlin phù hộ Ron.

“Kỳ thật..... Ron, hiện tại cậu cần tra thêm tư liệu, làm bộ, đợi đến ngày mai tìm Mione nói một câu, cô ấy hẳn là sẽ cho cậu mượn bài tập” Harry do dự nói ra phương pháp giải quyết, Ron sáng mắt ôm cậu kêu to, Gryffindor tóc đỏ chạy về Hogwarts..... Rất tốt, hiện tại chỉ còn lại chính mình! Harry đảo mắt đi ra quán ba cái chổi, ở một góc không người mặc áo choàng tàng hình.

Trên mặt tuyết lập tức xuất hiện những dấu chân.

Dấu chân kéo dài đến cửa của một cửa hàng trang phục phong nhã, Harry đẩy cửa đi vào. Bởi vì tiệm trang phục phong nhã cũng không phải người nào cũng mua được cho nên không phải có rất nhiều người, nhưng là quần áo trong này đều rất đắt, nhìn là biết.

Harry cẩn cẩn dục dục đi vào bên trong.

“Hey Mộng Mơ, cái này được không!” Một giọng nói quen thuộc hấp dẫn Harry, cậu lập tức tìm phòng chui vào, khi đi ra cậu gấp áo choàng tàng hình cất đi, bắt quá trên mặt không hồng, thoát nhìn thời gian đi vào cũng không quá ngắn .

“Nha, Harry!” Remus gọi, Harry ngẩng đầu mỉm cười, hơi kinh ngạc nói, “Vừa rồi chúng ta sao không phát hiện con?”

“Đương nhiên là — cái kia!” Sirius ở một bên nháy mắt giống như anh cùng Harry có bí mật nhỏ nào đó, “Harry, Remus mặc cái này hợp không?”

Remus không phải rất tuấn tú nhưng ôn hòa, trường bào lam nhạt càng tăng lên vẻ không màng danh lợi. Harry nhẹ gật đầu, cười híp mắt giơ ngón tay cái lên.

“Xem, Harry cũng đồng ý a!” Sirius tự mãn cười, áo choàng trên người anh có hoa văn màu đỏ lửa kiêu ngạo phối hợp màu đen, rất đẹp, “Mộng Mơ, không cần phải từ chối, của tôi chính là của cậu, của cậu..... Cũng là của tôi, ha ha ha, được rồi, cậu xem cậu giúp mình bao nhiêu.....” Đại cẩu blahblah nói không ngừng, Remus phiền, cuối cùng nhận áo choàng — nha, rất kỳ quái, Harry ở một bên một câu cũng không nói, bất quá..... Harry cảm thấy như vậy rất tốt, không cần lên tiếng cậu cũng có thể cảm nhận được không khí đặc thù giữa hai người.

Khi Sirius mua đồ lấy lòng Remus, Harry lúc này mới theo chân bọn họ bắt đầu hành trình đi dạo.

Kỳ thật cũng không trách Harry sẽ chuyên môn rút thời gian đến cùng đi dạo với Sirius – cậu đầu nhập vào quá nhiều tinh lực cùng cảm tình lên Prince, cũng đầu nhập vào quá nhiều lực chú ý lên Snape cho nên xuất phát từ đền bù tổn thất tâm lý, khi thu được thư của Sirius, cậu lập tức đồng ý.

“Harry muốn mua gì?” Sirius trực tiếp cầm tay Harry dắt tới một cửa hàng có đủ các loại đồ dùng pháp thuật, Sirius tính toán mua một đôi song mặt kính liên lạc với Harry, về cái khác, chỉ cần Harry vừa ý, anh cũng sẽ mua về cho Harry.

“Ách..... Sirius,” Harry nghiêm túc nhìn, “Thân thể của chú..... Ừm..... khôi phục rất nhanh.”

“Đúng a, độc dược của Severus rất tốt.” Remus cười tủm tỉm nói, tay tự nhiên khoác lên vai Sirius, “Đúng vậy, Chân Nhồi Bông, chuẩn bị quà cho Severus.....” Remus nói xong liền bắt đầu nhìn những món đồ bày trong cửa hàng, hoàn toàn không chú ý tới Sirius bị phẫn.

“Chính là.....s..... giáo sư Snape sẽ thích quà giáng sinh gì a?” Harry cũng vui đầu đi vào hàng ngũ chọn lựa quà giáng sinh, vì vậy, Sirius chỉ có thể đi cùng.

Chọn được nửa ngày, Remus chọn trúng một bộ bình đựng độc dược, to bé đều có, hộp có không gian mở rộng, khoảng chừng hơn 60 bình.

“Harry, con tặng cho hần ta cái này!” Sirius đột nhiên kêu lên, đưa phép chỉ vào một cái túi trong góc cười giống như tên trộm .

“Cái kia..... Là cái gì?”

“Đừng hỏi là cái gì, chú cam đoan hần ta sẽ thích !” Sirius vỗ vỗ ngực, cầm lấy cái túi muốn đi thanh toán.

Trực giác làm cho Harry không thể tin tưởng Sirius — cái này nhất định là trò đùa dai, nhưng là lý trí lại nói cho cậu biết mình phải tin tưởng Sirius vì Sirius là bạn học của Snape..... Không biết nên làm sao, Harry nhìn Remus.

“Harry, tin tưởng Sirius, cậu ấy không phải một đứa bé.” Remus gật gật đầu, xem ra thứ trong túi Remus cũng biết là cái gì — điều này làm cho Harry yên tâm hơn, dù sao có thể tin nhiệm Remus hơn Sirius nhiều lắm, không phải sao?

Bất quá Harry đáng thương, cậu chẳng lẽ không biết..... Ách..... Nam nhân trưởng thành sẽ có đặc thù ăn ý sao?

Hoàn toàn không biết loại ăn ý này Harry Potter mở túi ra nhìn nhìn, bên trong là một quyển sách, không có gì không đúng, mà Sirius còn mua một quyển đưa cho cậu — hẳn là sẽ không sao! Harry yên tâm, cất món quà này vào túi.

Lại đi dạo trong chốc lát, Harry được hai người đưa về Hogwarts. Khi cậu đi vào tòa lâu đài, hai người cầm tay nhau đi lều hét cảm thụ “thời gian còn trẻ”, hoàn toàn không biết món quà bọn họ chọn họ Harry sẽ gây ra bao nhiêu bạo động.

Qua hai ngày nữa chính là Giáng sinh, Harry đã bắt đầu đóng gói quà, từ khi có cha đỡ đầu cậu cũng biết kim khố của mình chỉ là kim khố của mình mà không phải kim khố Potter gia cho nên cũng không để ý cẩn thận dùng tiền giống trước nhưng vẫn rất tiết kiệm, ít nhất thể hiện trên người cậu như vậy, bất quá ở những phương diện khác, cậu hào phóng hơn rất nhiều — lấy ra mấy cuộn len màu xanh nhạt loại tốt nhất, Harry thần bí trở về phòng ngủ. Đúng a, ai có thể nghĩ đến cậu sẽ đi mua len ở tiệm trang phục phong nhã?!

Bất quá, đêm đó Snape thấy Harry cầm que đan to và dài, phản ứng đầu tiên của anh chính là – Bể quan bí thuật!

41. Chương 41

Đêm giáng sinh ấm áp

Trước Giáng Sinh, Harry tìm cơ không đến ngôi nhà số 12 quảng trường Grimmauld cùng cha đỡ đầu mà ở lại Hogwarts cùng tiểu vương tử của mình..... Còn có giáo sư Snape. Mặc dù thấy có lỗi với Sirius nhưng Harry vẫn cảm thấy mình nên làm như vậy, đợi đến 26 cậu đến ở hai ngày là được..... Ngày lễ không thể nhìn người nhà, Harry vẫn không thích lắm.

Bất quá, không khí Noel rất nhanh đã đánh tan buồn bực trong lòng Harry, cậu mỉm cười đặt cây thông nhỏ xinh mua ở Hogsmeade để cạnh bàn, bắt đầu trang trí — đúng vậy, cậu tính mua một cây to nhưng cậu cảm thấy nếu như là cây to thì nhất định sẽ bị Snape ném ra hầm.

Thừa dịp Prince lôi kéo Snape đi Hẻm Xéo mua đồ, Harry bắt đầu bận rộn.

Trước dựa theo những gì giáo sư McGonagall dạy, dùng đũa phép biến tờ giấy thành những cô tiên bé nhỏ xinh đẹp, dùng một ma pháp trộn nho nhỏ học được trong lớp cổ đại ma văn, ma pháp trộn sẽ hát, thanh âm sẽ không quá lớn, cuối cùng treo chocolate éch, các loại kẹo lên trên cây — hoàn thành thứ quan trọng nhất, Harry rất hài lòng về kiệt tác của mình. Nhưng không phải chỉ có vậy, cậu còn cần một thứ đặc biệt gì đó..... Có lẽ, giáo sư Dumbledore sẽ nguyện ý giúp? Harry đảo mắt, áo choàng cũng quên mặc chạy đến phòng hiệu trưởng.

“Giáo sư Dumbledore, giúp em một việc!”

“Harry, làm sao vậy?” Vội vàng thả ra khung ảnh trong tay xuống, Dumbledore như là che dấu cái gì đó vội vàng đứng lên, “Có chuyện gì không?”

“Ách..... Giáo sư, em muốn tự tay làm bánh ngọt cho Prince, còn có gà nướng..... Ừm..... Chính là em không biết làm ở nơi nào!” Harry gãi gãi má, cảm giác mình như vậy quá liều lĩnh và lỗ mãng, “Em quấy rầy giáo sư sao?”

“Nha, không, hài tử của ta, trò không quấy rầy, ta chỉ là đang lau khung ảnh.” Lão hiệu trưởng vui tươi hơn hở nói dối, Fawkes uốn éo quay đầu đi như đang khinh bỉ, lão hiệu trưởng cũng không tức giận, “Chúng ta đi phòng bếp a, trò khẳng định còn không biết phòng bếp ở nơi nào, ha ha, hai anh em song sinh chưa nói cho trò biết phòng bếp của Hogwarts đúng không?”

“Bọn họ biết?”

“Đương nhiên, không phải bọn họ luôn lấy được đồ ăn ngon sao?” Dumbledore nháy mắt, thần sắc nghịch ngợm làm Harry thấy rất thú vị.

“Đúng vậy, luôn có thể lấy được.” Đôi khi Fred và Geogre buổi tối đến phòng ngủ tìm Ron sẽ mang đến rất nhiều thứ ăn ngon, Harry còn tưởng rằng hai người có lực lượng thần bí gì a..... Thì ra lực lượng thần bí đó là phòng bếp.

Đi theo Dumbledore đến gần phòng nghỉ của Hufflepuff, Dumbledore gãi gãi quả lê trên một bức họa, Harry nhìn thấy quả lê nhảy sang một bên sau đó bức họa cũng mở ra — một phòng bếp thật lớn! Bên trong có rất nhiều gia tinh, bọn họ vui sướng làm việc, dùng phương thức đặc thù trao đổi – Dobby ở trong bọn họ, bất quá khi nó trông thấy Harry thì nhảy tới, vẻ mặt rất hưng phấn!

“A! Hiệu trưởng Dumbledore tôn quý! A! Ngài Harry Potter! A! Dobby..... Dobby có thể làm gì cho hai vị ? A! Dobby..... Dobby, quá vinh hạnh !” Gia tinh cúi người, mắt vẫn nhìn hai người, bên trong tràn đầy cảm động và hy vọng.

Rất nhanh, Harry được Dobby trợ giúp lấy được những gì mình cần bắt đầu chế tác bữa tiệc lớn đêm Giáng sinh, cậu chuẩn bị nướng bánh, gà tây, làm ba phần bít tết, có lẽ cần một ít salad..... Trông thấy khuôn bánh ngọt Dumbledore lập tức tỏ ra hứng thú, cũng vén tay áo hỗ trợ.

Gia tinh nhiệt tình yêu thương công tác, khi phù thủy đoạt đi công tác của bọn họ, bọn họ sẽ thương tâm tự ti hết lên, bất quá Dumbledore giải quyết phiền toái đó rất nhanh, mà Dobby có thể “Giúp Harry Potter” thì hưng phấn dị thường.

Không bao lâu, bữa tối đã làm xong, Dumbledore cũng nhận được một khối bánh ngọt lớn mình tự thân làm, mỹ mãn trở lại phòng hiệu trưởng, mà Dobby giúp Harry mang thức ăn đến hầm. Đương nhiên, Dobby cũng nhận được quà của Harry — một khăn quàng cổ nhỏ, Harry Potter tự tay đan.

Khi chuẩn bị tốt mọi thứ, Snape còn chưa trở lại, Harry chờ, nhàm chán..... Harry đứng lên đẩy cửa phòng thí nghiệm, bên trong đèn rất sáng nhưng cũng rất lạnh, có vẻ để bảo quản độc được cho tốt..... Harry muốn dọn dẹp mấy thứ cho Prince, có lẽ cậu có thể lợi dụng khoảng thời gian này rửa vạc..... Ngay khi Harry đi vào thì một con cú mèo bay đến, trực tiếp ném xuống một bức thư rồi bay mất.

Một bức thư?!

Harry nhặt lên, trên đó viết người gửi là Cori — nhưng..... hình như là gửi cho Snape Harry cầm nhưng cuối cùng cũng không mở ra mà để lên bàn của Snape.

Khi cậu dọn lại vạc của Prince thì nghe thấy tiếng cười thanh thúy truyền đến — là Snape mang Prince trở lại!

“Po.....” Quả nhiên, trông thấy cây thông, mặt Snape đen lại.

“Oa! Cây thông!” Không đợi Snape nói, Prince kêu to chạy nhanh đến gần, “Con yêu ba ba!” Kỳ thật cậu yêu những cái kẹo treo trên cây!

Trông thấy những cái kẹo kia, mặt Snape càng đen nhưng anh cũng không nói gì mà chỉ là trừng Harry, Harry đành phải cười ngây ngô.

“Nha, hôm nay là ngày lễ!” Harry hôn hai má Prince, “Nhưng không thể ăn nhiều, biết không, còn có cơm tối đó.”

“Oa nha! Con yêu bánh ngọt và thịt bò!” Prince tán thưởng, giống như Harry vừa mới vào Hogwarts, mở to hai mắt nhìn, biểu hiện nhiệt tình yêu thương với những thứ ngon miệng.

Những thứ này, không phải gia đình làm.

Snape nhìn thoáng qua Harry rồi hít sâu một hơi. Kỳ thật, đêm giáng sinh có học sinh và giáo sư cho nên gia đình cũng vẫn chuẩn bị rất nhiều thứ thích hợp ngày lễ..... Trên thực tế, Harry hoàn toàn có thể đến đại sảnh đường ăn mà không phải ở chỗ này chờ hai người bọn họ, không cần nhìn thời gian Snape cũng biết hiện tại đã nhanh đến tám giờ..... Cái này..... Xem như thử?

“Nhanh đi rửa tay, lập tức có thể ăn.” Harry cầm tay Prince chạy đến phòng tắm, chạy hai bước, hình như ý thức được cái gì, cậu quay đầu sang hỏi Snape, “Severus, anh không làm cho Prince bị đói chứ?”

“Hừ.” Đói bụng một buổi tối nên Snape bắt măn câu này vô cùng, anh không tính toán trả lời mà chỉ nặng nề thở ra rồi cởi áo choàng ra.

“Con có ăn kem, còn có bánh bích quy nhỏ!” Prince vội vàng giải vây, cậu cảm giác mình là một đứa bé đáng thương nhất trên thế giới — có một người cha mặt đen và một ba ba nhỏ..... Ai..... Bọn họ khi nào thì có thể giống tương lai a..... Tiểu vương tử đáng thương nhìn trời khóc.....

“Vây buổi tối con phải uống được tiêu thực.....” Suy tư ẩm thực của tiểu vương tử, Harry kết luận, cổ quái nhìn nhìn Snape — đúng vậy, rất cổ quái, ánh mắt không chỉ là cổ quái, còn mang theo một chút trêu tức.

Khi chuẩn bị tốt mọi thứ, một nhà ba người ngồi trên bàn ăn. Kỳ thật so với tiệc tối bên ngoài, thức ăn trong hầm cũng không thịnh soạn như vậy nhưng hương vị rất tốt, ít nhất Snape cảm thấy hương vị ngon hơn tay nghề của gia đình rất nhiều..... Có lẽ, không chỉ tiểu vương tử cần tiêu thực?

Ăn no căng bụng xong, Prince tắt đèn phòng khách rồi cùng Harry đốt pháo hoa Harry mua ở Hogsmeade, ánh lửa sáng lạn cũng không tổn thương người, có lẽ đây chính là sự thần kỳ của pháp thuật, dưới ánh pháo hoa diễm lệ, Snape nhìn thấy một màu sắc còn chói mắt hơn – màu xanh biếc, màu xanh đỏ giống như loại bảo thạch tốt nhất, trong suốt, sáng long lanh, sáng rọi.

Một thanh âm râm rĩ không biết từ chỗ nào truyền đến: “Bắt lấy — bắt lấy a, Severus, bắt lấy! Đó chính là hạnh phúc của anh, anh có thể được cứu rồi, chỉ cần anh bắt lấy!”

Đúng vậy, chỉ cần vươn tay là có thể được hạnh phúc.

Đèn sáng lên, mắt Snape dường như không thể thích ứng ánh sáng đột nhiên xuất hiện, anh vươn tay che mắt rồi một cái lỵ nhét vào tay anh.

“Uống chút rượu đỏ.....” Harry ôm chai rượu nói, “Hôm nay là giáng sinh, uống chút rượu chúc mừng a!”

“Con cũng muốn!” Prince cười nhào qua, ghé lên vai Snape.

“Không được, con có thể uống cái này.” Kể từ khi biết Hogwarts có thể cung cấp nước trái cây, Harry liền hỏi Hermione về nước trái cây, Hermione không hổ là phù thủy bác học nhất Hogwarts, Hermione đề cử vài loại thức uống thích hợp trẻ con, “Nước nho.”

“Nha! Con không phải trẻ con!” Tiểu vương tử chun mũi, cậu còn tưởng rằng mình có thể được một ít rượu đỏ a!

“Đúng vậy, cho nên.....” Snape nheo mắt lại, Harry đang rót rượu cho anh, “Rượu đỏ cũng là nước nho, ta nghĩ con biết rõ, Prince.”

“Thật sao?!”

“Đương nhiên.” Độc được đại sư sắc mặt như thường cầm chai rượu đỏ trong tay Harry, chỉ nhân hiệu cho tiểu vương tử xem — nguyên liệu chủ yếu: Nho.

“Nguyên lai rượu đỏ chính là một loại nước nho a!” Harry mở to mắt nhìn giống như mới biết tin này, “Nha, em nghe nói qua, hình như là bởi vì rượu đỏ là nước nho đã qua lên men cho nên không thích hợp trẻ con uống..... Đúng không, Severus?”

“Đúng vậy, là như vậy.” Duy trì bộ mặt bình tĩnh.

“Vây được rồi.....” Prince thỏa hiệp ngửa đầu uống một hộp lớn nước nho, hương vị không xấu.

Sau khi ăn xong bánh ngọt chocolate, Harry cũng không cho rất nhiều đường nên ăn cũng không ngấy, phối hợp rượu đỏ lại càng thêm mịn, mà bánh ngọt của Prince Harry còn chuyên môn cho thêm bơ ngọt, bởi vậy hai cha con đều được thỏa mãn.

Đêm giáng sinh của phù thủy không giống Muggle có một ít tiết mục ti vi nhưng bọn họ cũng có phương thức giải trí của mình, đương nhiên, Snape không tính — ngoại trừ đọc sách thì là làm độc dược, cò phù thủy cũng có thể xem như tiêu khiển.

12h qua, lò sưởi liên bắt đầu phun ra ngoài gì đó – những cái hộp bị phun ra, Harry biết rõ đó là quà giáng sinh, đương nhiên, cũng sẽ có cú mèo tới, bất quá phải chờ tới sáng sớm mới có thể thấy.

“Ba ba, ba tặng con cái gì vậy ?” Prince mở to mắt nhìn Harry.

“Chờ đến sáng con có thể tự mở ra.” Harry cười cười rồi nhìn Snape, cậu cũng rất muốn biết vị giáo sư độc dược này có tặng quà cho mình không.

“Đi ngủ.” Đương nhiên, giáo sư độc dược sẽ không nói cho Harry mình có quà hay không vì mặt vị giáo sư này bắt đầu biến thành màu đen , “Ta giả thiết hai người còn biết mình chưa thành niên?”

“Nha! Cha, con lập tức đi ngủ!” Tiểu vương tử gục đầu xuống, cậu đương nhiên biết rõ người cha vĩ đại của mình tức giận, muộn như vậy còn chưa ngủ..... Ngày mai nhất định sẽ gặp nạn, độc dược tinh lực đang chờ cậu a!

“Ách..... Em lập tức đi ngủ!” Harry cũng tranh thủ phóng tới phòng ngủ.

Rất tốt, đây mới là những cậu bé nghe lời!

42. Chương 42

Lễ giáng sinh bí mật

Sáng Giáng Sinh, Prince chạy đến dưới cây thông bóc quà của mình — rất nhiều Slytherin tặng cậu quà, tuy không đắt nhưng không tồi, trong giới quý tộc là một loại thứ không có áp lực gì và cũng là một thủ đoạn gắn bó quan hệ, Prince cũng không biết, bất quá nhiều quà như vậy làm cậu rất vui vẻ vì cậu cảm giác nhân duyên của mình quá tốt! Đương nhiên, những cái đó cũng không tốt như quà của hai cha tặng — Snape tặng một quyển sách, trong đó còn có những chữ viết nhỏ rậm rạp chằng chịt, Prince biết đây là cha đặc biệt ghi cho mình vì sách rất mới, còn có một cái bình phong kín, phía trên dán một tờ giấy, “Phòng sâu rắng”, Harry tặng một đôi bao tay màu xanh nhạt, không có hoa văn gì nhưng đường đan đều đều, có sợi kim sắc thêu tên Prince, đương nhiên, tiểu vương tử vui vẻ nhất là trong bao tay có rất nhiều kẹo!

Lúc này trong trường học, một ông lão râu bạc giơ một cái tắt lông, bên trong là độc dược phòng sâu rắng!

“Thật là một..... hài tử khéo hiểu lòng người.....” Dumbledore cười híp mắt nhỏ giọng nói với một cái kính hai mặt, người bên kia nói một câu gì đó, lão hiệu trưởng lập tức yên lặng rồi cầm một cái tắt khác.

Ha ha, Dumbledore đang liên lạc với ai a! (Quá rõ ràng luôn =)))

Không quản hiện tại Dumbledore liên lạc với ai, Harry gom những món quà của mình vào một chỗ, cũng để mấy gói quà của Snape vào trong ngăn kéo tủ của Snape sau đó “Một nhà ba người” qua bột Floo đi thăm nhà người thân — mục tiêu, nhà Cori!

Vô luận bao nhiêu lần Harry cũng không thể quen dùng lò sưởi, cậu luôn bị bụi tóe vào mặt — vừa đi ra lò sưởi, một cái thanh lý đổi mới hoàn toàn được vút lên người cậu, tuy không quá thoải mái bất quá không sao, Snape đã sớm ôm Prince chờ cạnh lò sưởi, điều này làm cho Harry hung hăng trừng Snape — khi tiểu vương tử xoay người đi tìm Cori.

Lucy con gái bà Cori đã từng là hướng dẫn du lịch, tuổi trẻ gặp một phù thủy đến từ Trung Quốc rồi nhanh chóng kết hôn, sau đó Anh quốc không an ổn, hai người đi Pháp, mà khi trong nước an ổn cũng không ở cùng Cori bao lâu thì chạy về Trung Quốc, khi bọn họ trở lại Anh, con rể Cori liền phát hiện mấy thứ kỳ quái trong nhà — có chứa dao động pháp thuật mãnh liệt, điều này làm anh lo lắng, vì vậy anh nói chuyện với mẹ vợ về phù thủy, kết quả phát hiện sự tồn tại của Severus Snape độc được đại sư nổi danh, cho nên Cori mới có thể chủ động liên lạc Snape.

“Nếu như không phải biết rõ con, ta còn tưởng rằng con ở tổ chức khủng bố nào đó dưới mặt đất đâu.” Cori trừng Snape, “Con đều lớn như vậy, ta còn không biết!” Bà rửa tay rồi đi cắt hoa quả mới lạ, Lucy hỗ trợ bà mà Snape chỉ có thể ở bên cạnh mặt đen huy động đũa phép — thi triển vô số chú ngữ êm ái trên mặt đất, ai bảo những đứa bé kia ở cùng nhau thì muốn cưới chổi! Nhìn xem a! Con Lucy Chris Bạch đã ngã nhiều lần mà Prince được Harry trông nom cưới Nimbus 2000, anh còn cần may mắn trong phòng sớm đã được mở rộng không gian sao?

Những gì Cori nói Snape cũng không phản bác, tuy anh không biết cái gì gọi là “Tổ chức khủng bố” nhưng là tổ chức anh gia nhập cũng không kém cái gọi là “Tổ chức khủng bố” bao nhiêu là được.

Ba nam hài rất nhanh liền thân quen, mà Alice đã tuổi tròn 20 tuổi cũng cảm đũa phép ở một bên nhìn ba cậu bé vị thành niên, về phần Snape, hoàn toàn yên tâm — lúc trước anh cắt đứt liên lạc với Cori cũng là vì thế giới pháp thuật không ổn định, hơn nữa..... Lúc đó khao khát lực lượng vượt qua chờ mong với một thân nhân Muggle, đây là sự thực anh không có cách phủ định, đợi hết thủy kết thúc trong một buổi tối làm người ta hít thở không thông thì anh mới nhớ tới Cori, sau đó bắt đầu gửi qua bưu điện một ít thứ cho bà, bất quá những cái đó đều là tìm bưu cục chuyên môn khai thông đến Muggle của thế giới pháp thuật..... Không nghĩ tới những thứ bị anh miễn cưỡng thay đổi làm sản phẩm luyện kim còn có thể trở thành manh mối cho Cori tìm được anh.....

Quanh đi quẩn lại, người nhà chân chính sẽ không bị vận mệnh nhấp nhô và hiện thực tàn khốc chia rẽ — Cori cười híp mắt viết xuống những câu này, Snape cảm giác tính mạng mình tràn ngập ánh sáng mà trước đây anh cho rằng mình sẽ không bao giờ có được..... Snape nhìn Harry, nam hài mắt xanh nhìn anh rồi lập tức cúi đầu.

Phù thủy luôn rất thần kỳ cho nên Cori không truy cứu vấn đề Snape mất tích lâu như vậy mà con rể của bà cũng không nói chuyện thế giới pháp thuật nước Anh mười mấy năm trước, hảo cảm của Snape tăng lên không ít, vì vậy ở chung với gia đình này hình như cũng không có khó khăn gì..... Snape neho mắt nhìn Prince chơi một mẻ.

Tiểu vương tử nằm lên đùi Harry nói chuyện gì đó với Chris, Alice ở cạnh biểu diễn pháp thuật, mấy cậu bé đều bị hấp dẫn — đó là một thần hộ mệnh, là một con rắn, một con rắn rất đẹp!

Đúng vậy, dưới bình thường tình huống rắn đều là âm lãnh nhưng thần hộ mệnh thì không như vậy, nó rất xinh đẹp và hoạt bát, không có cái lạnh lẽo âm hiểm của rắn mà lại rất ôn nhu!?

“Oa nha, đây là pháp thuật gì vậy?” Harry hâm mộ nhìn Alice, cậu thấy pháp thuật đó rất giỏi.

“Đây là thần hộ mệnh của tôi, cũng là thần hộ mệnh của nhà chúng tôi.” Alice làm cho con rắn biến mất, “Bạch gia chúng tôi ở Trung Quốc dùng rắn làm con vật đại diện, có chút giống Slytherin ở Anh nha.”

“Ách.....” Không nói tiếp, Harry nhìn Snape — viện trưởng Slytherin.

“Hơn nữa nhà chúng tôi có thể nói chuyện với rắn.” Chris lớn tiếng hô lên rồi thả sủng vật nhỏ của mình — một con rắn xanh xinh đẹp, “Đây là bạn tốt của tôi, nó tên là Tiểu Thanh!”

[Người mới tên Tiểu Thanh! Cả nhà người đều là Tiểu Thanh! Ta tên là ngọc lục bảo!]

[Chris, nó nói nó tên ngọc lục bảo.....] Harry hoàn toàn không phân rõ khác biệt của tiếng Anh và tiếng rắn mở miệng liền làm mấy phù thủy của nhà họ Bạch sợ hãi, ngay cả Bạch Kỉ đang trò chuyện vui vẻ với Snape cũng đi nhanh tới.

Bởi vì Harry nghe được xà ngữ nhưng không phân rõ được xà ngữ và tiếng Anh, là cậu bé Cori yêu thích — cũng là cậu bé Snape “Quan tâm”, Bạch Kỉ đương nhiên không thể để cậu luôn không phân rõ được hai loại ngôn ngữ khác biệt, bất quá..... Xà ngữ cũng không phải kỹ năng phổ biến cho nên những phù thủy

trưởng thành trăm mặc, mãi cho đến lúc rời đi cũng không có người nhắc lại, từ nay về sau cứu thế chủ có thêm nhiều người bạn mới.

Alice ôn nhu kiên nhẫn giống như chị gái, đại khái là thiên phú của nữ nên cô rất am hiểu giảng giải cho nên dạy Harry “Đặc thù của ngôn ngữ” liền giao cho cô. Mà Snape biết chuyện Bạch gia sau, Dumbledore đặc biệt viết một bức thư cho Bạch Kỳ, về phần nội dung..... Không có người nào khác biết rõ.

Khi trở lại Hogwarts thì đã nhanh đến mười giờ, Harry rửa mặt rồi bắt đầu bóc những món quà buổi sáng chưa xem xong – cậu để quà của mình gần quà của Snape bắt quá rất dễ dàng nhìn ra được khác nhau..... Sirius tặng cậu và Snape sách, cậu đã biết đó là cái gì.

Mở ra, sách bên trong tự nhảy ra, chữ viết xinh đẹp — bí mật của con trai.

Bí mật của con trai?!

Harry sờ bìa, cậu cảm thấy tên không xứng với Snape..... Snape tuyệt đối không phải một cậu bé! Nghẹn cười, cứu thế chủ mắt xanh lật tờ thứ nhất ra — sau đó lập tức giở nhanh! Merlin a! Sao mình có thể tặng Snape loại vật này!?

Mặt đỏ bừng, Harry run rẩy bỏ sách vào trong túi, buộc chặt túi rồi ném vào trong ngăn kéo — Merlin phù hộ, Snape còn chưa nhìn món quà này!

Harry nhảy dựng lên bắt đầu đảo — ngàn vạn đừng làm cho Snape phát hiện ‘món quà kia’! Không cần a! Sirius chết tiệt! Merlin a! Sao Remus cũng đùa dai vậy a!?

Harry hiện tại rất muốn chết..... Chẳng lẽ cậu sẽ từ “Cậu bé đại nạn không chết” Biến thành “Cậu bé bị Snape mắng chết” Sao?

Lật ra một lần lại một lần, Harry rốt cục xác định..... Thứ đó không còn..... Có lẽ..... Là Prince cầm đi? Hoặc là..... Bị ném..... Harry không thể xác định tặng..... Uể oải dựa vào ở tủ, Harry vỗ ngăn kéo hai cái.

“Lạch cạch”!

Một bức thư rơi xuống — là lá thư cậu thấy trong phòng thí nghiệm..... Cori gửi cho Snape Hiện tại Harry hưng phấn, có lẽ không chỉ là hưng phấn..... Harry thật sự rất ngạc nhiên..... Mở thư ra, chữ viết quen thuộc nhảy vào mắt cậu.

“Sev thân ái, ta thật vui khi con gửi thư cho ta nhưng là con biết, nếu như con trực tiếp nói cho ta biết, ta tình nguyện đan thêm một cái áo len nữa Tuy đến Giáng Sinh cũng chưa xong.” Những dòng chữ mở đầu bức thư đã hấp dẫn ánh mắt của Harry, “Bất quá ta rất vui khi con còn giữ lại cái áo len ta tặng khi con 11 tuổi về, đây là khăn định lớn nhất cho ta. Ta hy vọng pháp thuật của con có thể dựa theo cái áo đó đan ra một cái áo phù hợp nhưng ta sẽ nhớ rõ sang năm đan thêm một cái — Harry đúng là một cậu bé ngoan bằng không con cũng sẽ không đưa áo mình cho cậu bé đúng không? Sev, ta rất vui, rất rất rất vui! Cho nên con hoàn toàn có thể yên tâm, ta sẽ không ngạc nhiên khi nhìn thấy con mặc cái gì, cũng sẽ không làm cho Harry phát giác cái áo kia là con đặc biệt làm, nha, pháp thuật thật là thần kỳ!” Cuối cùng là, “Yêu con Cori,” Còn có P/S—“Chờ mong thấy tiểu vương tử của con thân ái.”

Tay Harry run run, ngay cả thân thể cũng bắt đầu run..... Không thể để Snape biết rõ mình nhìn thư! Đúng! Không thể để Snape biết rõ!

Harry run rẩy cất lá thư, đương nhiên lá thư bị áp xuống dưới cùng.

Không thể..... Nhất định không thể để cho Snape biết rõ..... Tim Harry đập thành thịch!

Merlin a! Lúc trước sao mình lại hiểu lầm Snape?!

Ôm mặt, Harry rất muốn khóc..... Đúng vậy, đưa áo len mới cho Prince cậu không quá thoải mái nhưng là rất vui..... Chính là ngực có chút ê ẩm..... Nhưng là khi Snape đưa áo len cho cậu, cậu lại chua xót..... Sau đó cậu nhìn thấy áo len mới của Snape, lúc đó cậu mới cảm thấy vui vẻ, một thứ gọi là hạnh phúc..... Hoặc là khoái hoạt làm cho cậu có thể bảo trì nụ cười của mình..... Mãi cho đến..... Mãi cho đến vừa rồi cậu mới phát hiện “Bí mật” này.....

Vì sao..... Vì sao Snape lại làm nhiều như vậy? Harry nghĩ mãi mà không rõ, cũng không dám suy nghĩ cẩn thận..... Harry cảm giác mình đang đứng ở trước gương Erised nhưng không thấy rõ nguyện vọng của mình.....

“Harry, đi ra thu thập những..... không khí ngày lễ của người!” Giọng nói của Snape truyền đến, không bình tĩnh giống bình thường.

“Em lập tức ra!” Lau mặt, Harry hít sâu một hơi rồi chạy ra ngoài.

Ngôi sao trên đỉnh cây thông tỏa ra ánh sáng nhu hòa, âm nhạc vang lên vui sướng lại không mất ưu nhã..... Harry mở cửa phòng ngủ thấy Snape vẫn một thân đen đen đứng ở trong vầng sáng nhưng ánh sáng làm Snape nhu hòa rất nhiều.

“Sev.....” Harry gian nan mở miệng, cổ họng khô khốc nhưng làm Snape phản ứng – Snape quay đầu nhìn Harry, “Sev, âm nhạc không sai đúng không?”

“Cho nên?” Nhíu mày, Snape khôi phục tỉnh táo.

“Em nghĩ anh có thể dạy em khiêu vũ,” Harry đỏ mặt cúi đầu xuống làm bộ đang tự hỏi, có lẽ là làm bộ trầm ngâm, “Vũ hội Halloween thật sự là quá xấu hổ Ừm..... Cho nên anh có thể dạy em khiêu vũ không? Ách..... Như vậy cũng tốt cho Prince.....” Harry thật sự là không biết nên viện cớ gì, “Có lẽ Prince sẽ cho rằng quan hệ của chúng ta tốt..... Ách..... Có thể chứ?”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Kỳ thật..... Tiểu Har bị cảm động a. Đúng không? Xdddd..... Giáo sư xem quà Giáng sinh rồi sao? Đúng không? Oa Kaka Kaka.....

Về áo len, thật ra là như vậy

Cori đan hai cái áo len, một cho Harry một cho giáo sư nhưng là tiểu vương tử phàn nàn nói năm nay mình không có áo len Cori đan cho nên Harry đưa cho Prince, nói áo Molly đan là của Cori đan, giáo sư phát hiện thì lại đưa áo mình cho Harry, vì để Harry không đau lòng giáo sư tìm cách đan lại một cái giống cái áo len trước kia Cori đan cho mình, nói cho Harry áo là Cori đan thêm cho mình, giáo sư còn viết thư gửi cho Cori bảo Cori không cần nói lỡ miệng nhưng Harry phát hiện Cori hồi âm..... Khụ khụ.....

43. Chương 43

Một cái gương hai quyển sách

Thường Snape sẽ không có sắc mặt tốt với Harry ở chỗ Prince không nhìn tới nhng lần này cũng không cự tuyệt đề nghị quỹ dị của cậu mà lại vươn tay mời làm cho mắt Harry sáng lên, tay để vào trong tay của Snape.

Không ai nói gì, chỉ chậm rãi bước trong giai điệu nhu hòa vui vẻ.

Gryffindor không biết khiêu vũ nhưng là thân thể phối hợp rất tốt, chỉ cần có người dẫn dắt là rất nhanh học được hoạt động chân mình.

Kỳ thật kể từ khi biết thân phận của Prince, gia nhập vào “Gia đình” miễn cưỡng này Harry vẫn không yên. Ngoại trừ nhà Dursley và nhà Weasley, cậu chưa từng tiếp xúc những gia đình khác chứ đừng nói là gia đình do hai nam nhân tạo thành, cũng bởi vì chưa tiếp xúc nên cậu không biết mình nên dung nhập vào gia đình này như thế nào Tuy nhiên cậu biết rõ Snape là vì Prince mà không thể không làm bộ ở chung hòa bình, đúng vậy, ai có thể nghĩ cậu sẽ hòa bình ở chung với viện trưởng Slytherin a?! Mà bây giờ Harry biết là ở chung với người nam nhân này rất khó khăn..... nhưng không phải mình đã từng bước một giảm lên điểm mấu chốt của Snape sau đó lấy được đãi ngộ hiện tại sao?

Harry cúi đầu mỉm cười.

Snape khiêu vũ rất giỏi cũng biết dẫn người mới cho nên dù chiều cao của Harry và chiều cao của Snape hoàn toàn kém xa nhau nhưng Harry cũng không thấy rất vất vả, chỉ là Giáng Sinh có thể cùng người nhà của mình — người nhà trong tương lai nhảy một bài, quả thật rất vui vẻ, có lẽ, trở thành người nhà một Snape cũng không đáng sợ như vậy..... Nhưng mà giờ phút này Harry hoàn toàn không biết Snape về mặt bình tĩnh đang suy nghĩ gì, càng không biết nếu như bình thường, Snape sẽ không dạy cậu khiêu vũ, cho nên nam hài Gryffindor dễ dàng bỏ qua chi tiết mà bỏ lỡ phần giải thích đặc sắc nhất.

Ngược lại ba giờ trước — Snape trở lại hầm, trong thời gian ngắn khi Harry giúp Prince thu dọn đồ đạc kiểm tra ngăn tủ của mình — kỳ thật từ khi tiểu quỷ Gryffindor mất xanh dọn vào anh cảm thấy không quá phiền toái, cứu thế chủ biết địa vị của mình cho nên giáo sư độc được không có ý định làm gì đó không thoải mái nên anh phân loại mấy món quà giáng sinh — Malfoy đều tặng những thứ quý trọng, không chút nghi vấn; Lão ong mật tặng kẹo, có thể cho tiểu vương tử; Xuẩn cầu cùng xuẩn lang cũng đưa gì đó, bất quá khi anh nhìn thì thấy những vật kia đều rất ngu, ném vào trong góc; nhà Cori tặng những thứ thực dụng; Tiểu vương tử tặng một bức họa, rất đẹp, rất có thiên phú, khi nào có thời gian thì cho vào khung..... Những quà của người không quan trọng đều nhét vào góc..... Sau đó anh cầm quà của cứu thế chủ.....

Màu đen, bên trong hình như là một quyển sách?

Khóe môi Snape cong cong, rất tốt, anh cho rằng chỉ số thông minh của Gryffindor sẽ làm cứu thế chủ tặng mình cái gì đó kỳ quái..... Thì ra là một quyển sách..... không tồi. Anh mang cái túi vào phòng làm việc, có lẽ trước khi hai cậu bé mất xanh trở về anh có thể đọc xong — đây chắc là một quyển sách độc được, bất quá..... Xem loại túi này, cũng có thể có thể là nghệ thuật hắc ám.....

Độc được đại sư đồng thời cũng là một nghệ thuật hắc ám đại sư.

Phòng làm việc, dưới ánh đèn vàng chiếu rọi, anh mở túi, sau đó..... Thấy quyển sách kia — [bí mật của con trai]!?

Snape mở to mắt nhìn. Quyển sách này anh từng thấy, năm thứ tư Lucius từng giả vờ thần bí đưa quyển sách này cho anh — đây là một quyển sách vỡ lòng mà quý tộc dùng ở thời kỳ trưởng thành, giá cả xa xỉ, chỗ tốt lớn nhất là..... Người đọc sách vượt tên sách ở bìa sau, nội dung trong sách sẽ căn cứ ý nguyện của chủ nhân biểu hiện ra một ít..... Nội dung. Snape nhớ rõ lúc mình cầm quyển sách kia — lúc ấy cái gì cũng không hiểu, chỉ biết là Lucius nói quyển sách này có thể làm cho mình chứng kiến nguyện vọng trong lòng, mà anh tin, dựa theo những gì bạc kim Khổng Tước chết tiết nói làm, sau đó, mở sách..... Lúc ấy, trừ những nội dung kỳ quái ra..... Lucius ở bên cạnh nhìn lại rất ngạc nhiên.....

Nếu như một người mở ra quyển sách đó, bên trong sẽ có hình ảnh người đó và người trong lòng làm một ít chuyện, ví dụ như hôn..... ví dụ như..... Càng thâm nhập..... Nhưng là khi Snape mở sách, anh nhìn qua chỉ có chính mình, mà bên cạnh..... Là chỗ trống.

Kỳ thật như vậy tốt nhất, Lily trong lòng anh không thể để một quyển sách khinh nhờn bất quá không phải Lucius lại vì vậy mới giới thiệu anh cho chúa tể hắc ám ở ngày cuối cùng của năm thứ năm sao?

Khóe môi Snape run run— tiểu sư tử Gryffindor lại tặng một quyển sách như vậy cho anh..... Chẳng lẽ..... Là ám hiệu cái gì sao? Snape nheo mắt sau đó vút cái ý tưởng thần kỳ này vung khỏi đầu — không có khả năng, tiểu sư tử mất xanh..... không có tư tưởng như vậy! Hoặc là..... Là ai giả trò?

Ngón tay thon dài mang theo vết chai xẹt qua tên sách, có lẽ là bị cái gì đầu độc Có lẽ..... Chỉ là nhầm chán, anh mở ra..... Tờ thứ nhất..... Chỉ là một chút giới thiệu đơn giản, sau đó..... Lại lật một tờ.....

Merlin!

Snape lập tức khép sách lại.

Merlin!

Snape lại mở ra nghiêm túc nhìn chằm chằm vào hình ảnh động đây..... Ánh mắt như dính vào..... cũng có thể là bị nội dung hấp dẫn? Không! Chết tiết, mình sẽ không bị hấp dẫn! Cái này..... Đây quả thực là..... Quả thực là trò đùa!

Nhưng mà..... cười nhạo châm chọc như thế nào, Snape cũng không cách nào phủ nhận nhịp tim đập của mình nhanh hơn Còn có sự sung sướng ngổ ngẩn kia?

Trên trang sách ngoại trừ một hình người là Snape, còn có một người khác..... đôi mắt xanh, tóc rối..... Potter?!

Merlin chết tiệt!

Snape run rẩy lật tiếp — không ngoại lệ, mỗi trang đều là anh và tiểu sư tử Gryffindor đáng ghét..... mọi trang!

Rốt cuộc là nên mắng Merlin hay là nên mắng chính mình?

Severus Snape! Làm sao mà có thể như vậy!? Rõ ràng chỉ là tạm thích ứng! Rõ ràng..... Đó là con của Lily..... Là con của James Potter..... Là người mà phải bảo vệ..... Mà không phải..... Chết tiệt! Snape đập đầu — có lẽ Whiskey ở bữa tối làm cho đầu óc của mình hỗn loạn nên mới có thể phán đoán vậy..... Có lẽ..... Đây chỉ là..... Không, đây không phải biểu hiện giả dối..... Anh biết quyển sách này phản ánh là chủ nhân của nó cùng “Người trong lòng”.

Khả năng..... Anh cần một cái gương?

Gập sách lại nhét vào túi, trước khi đi lại cảm thấy không an toàn, Snape thấy tốt hơn nên tùy thân mang theo quyển sách này sau đó đi ra ngoài tìm một cái gương – Gương Erised, một mặt có thể phản ánh ra người nguyện vọng cái gương.

“Severus..... pháp thuật, không gạt người.” Dumbledore đứng ở bên cạnh anh, bên trong chiếu ra hy vọng cũng là tuyệt vọng.

Snape nhắm mắt lại, anh không dám tin mình chỉ trong bốn tháng ở chung lauaj có thể thay đổi hết thầy.....

“Kỳ thật Severus a tôi thấy thầy nên cẩn thận ngẫm lại.” Dumbledore cười híp mắt nói, “Harry năm nhất hỏi ta nhìn thấy cái gì.....”

“Cái gì? Har..... Harry.....” Snape nói rồi phát hiện Dumbledore không đề cập đến Harry nên anh ngậm miệng lại.

“Đúng a, Harry hỏi tôi nhìn thấy cái gì..... Nói thật, mãi cho đến năm trước, tôi đều trông thấy mình cầm một đôi tất lông..... Nhưng là bây giờ không giống.....” Ông cười vui vẻ, giống như ôm giữ toàn bộ thế giới, “Hiện tại tôi chỉ nhìn thấy chính mình.”

“Vậy thầy..... Hiện tại rất vui?” Snape nhìn chằm chằm vào cái gương.

“Đúng vậy, tôi chưa từng hạnh phúc như vậy..... Severus, cả đời tôi chưa bao giờ biết mình có thể được nhiều hạnh phúc như vậy, còn chính thức có được hạnh phúc, dù cho rất trẻ nhưng tôi vẫn giữ lấy nó.” Lão hiệu trưởng thỏa mãn sờ râu mình, “Thầy nói cắt bớt râu thì như thế nào? Tôi cảm thấy mình nên ăn mặc cho trẻ hơn một chút!”

“Tùy tiện!” Lười liếc Dumbledore, Snape xoay người đi nhanh về hầm lưu lại Dumbledore đứng ở đó vui tươi hơn hử.

“Em kích thích cậu ta sao,” Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên mang theo một ít trêu tức, “Al?”

“Em thấy em đang giúp cậu ta.” Dumbledore nhẹ nhàng nói, “Ha ha, độc được tìm cho Harry thế nào rồi?”

“Không tốt lắm nhưng không có vấn đề gì lớn.”

“Vậy là tốt rồi, thứ trên trán kia vẫn nên sớm lấy..... Ừm..... Chúng ta cùng đi Little Hangleton?”

“Đương nhiên, em tính toán vứt ta?”

“Đương nhiên không! Cùng đi!”

“Cùng đi!”

Hai người vui vẻ nói chuyện mà Snape về đến hầm thì bị tiểu cứu thế chủ yêu cầu muốn học khiêu vũ — đây là chuyện đã xảy ra trong ba giờ, Harry cảm động vì lá thư. Nhưng Harry hoàn toàn không biết Snape xảy ra chuyện gì, cậu chỉ cảm thấy mình cảm động sau đó rất muốn ôm Snape, bất quá đột nhiên ôm thì nhất định sẽ bị giáo sư độc được tức giận mắng, vì không bị nọc độc phun lên, Harry lựa chọn một phương thức rất không Gryffindor — học khiêu vũ, lấy cớ này không phải tốt nhưng không phải dở hơn trực tiếp qua ôm sao?

Cho nên khi bắt đầu “Học” Khiêu vũ chừng 20 , Harry dũng cảm ôm Snape — không phải cái ôm thô lỗ mà chỉ là hai tay vòng qua hông của Snape, nhẹ nhàng ôm một chút, giống như cậu Molly.

Bất quá Harry hiển nhiên đánh giá cao năng lực kháng kích thích của Snape, cái ôm này làm cho giáo sư độc được cứng đờ, sau đó đẩy mạnh cậu ra — Snape nhìn chằm chằm Harry, ánh mắt làm Harry run sợ, sợ hãi, mặt cậu tái nhợt nhìn Snape, ngón tay xoắn vào nhau không biết nên nói cái gì.

Đúng a, nói cái gì?! Nói — giáo sư, em cảm động cho nên khi Noel còn chưa qua muốn ôm giáo sư?! Merlin! Đừng đùa! Cái này cũng không buồn cười!

Harry cúi đầu không dám nhìn Snape, cậu không biết mình xúc động ôm sẽ làm giáo sư độc được ghét mình thế nào.....

“Quá muộn, đi ngủ.”

“Ách.....” Bên tai không có vang lên tiếng trào phúng quen thuộc, Harry hé miệng chỉ có thể phát ra một âm tiết, không nói được đầy đủ..... Mình nên nói gì?

“Ta nói, em nên đi ngủ.” Cố gắng mở miệng, Snape ném cứu thế chủ vào phòng ngủ, “Ngủ, ngày mai đi số 12 quảng trường Grimmauld!”

Được rồi, nhất định hôm nay là một đêm không ngủ — ít nhất là với Snape cho nên anh không có ý định trở lại phòng ngủ — nếu như anh vẫn không rõ chuyện gì xảy ra thì anh không phải là Severus Snape, mà là đứa ngốc Severus Snape! Nằm cùng cứu thế chủ trên một cái giường?! Ha! Nói đùa gì vậy?! Khi anh có loại..... Loại ảo tưởng với tiểu sư tử mắt xanh, khi anh vẫn không thể nhận tình cảm của mình, khi anh vẫn không có thể..... Đi ra khỏi ngục giam chính mình nhốt mình..... Anh dựa vào cái gì — dựa vào cái gì được hạnh phúc?! Hơn nữa..... Hạnh phúc, buộc một người tên là Harry Potter.

Đi vào phòng tắm nhỏ trong phòng khách, Snape chậm rãi rửa mặt, dùng dòng nước lạnh buốt kích thích đầu mình..... Đúng vậy, bẻ quan bí thuật, ngục trang hoàn mỹ, loại pháp thuật tốt nhất..... Mình phải dùng cái này!

“Cha.....” Cửa phòng tắm mở ra, Prince đứng ở cửa.

“Làm sao vậy?” Vận dụng bẻ quan bí thuật, Snape lại có thể ứng phó tự nhiên.

“Là như vậy..... Về nhà Cori..... Còn có ba ba..... Albus và Voldemort kia — nha, xin lỗi — chính là người thân bí, những chuyện này, con nghĩ nên bàn lại, có thể chứ cha?”

“Đúng vậy, đương nhiên có thể, ta giả thiết con biết những cái đó quan trọng thế nào?” Snape gật gật đầu, anh biết rõ Prince sẽ biết, đều là trong tương lai anh và Harry nói cho cậu bé biết .

“Đương nhiên con biết rõ,” Tiểu vương tử gật gật đầu, “Ta nói một bộ phận cho Albus nhưng cần nói cho cha biết toàn bộ, đương nhiên, Harry nên biết bộ phận nào là cha quyết định, cha.”

44. Chương 44

Hạnh phúc

Đi vào số 12 Grimmauld, Harry ở ba ngày Sirius mới bằng lòng cho cậu đi, bất quá lúc đi cậu không đi một mình mà là một gia tinh tên Kreacher ôm một cái hộp hoa văn tinh xảo đưa cậu trở lại Hogwarts — so sánh với Snape, độn thổ của gia tinh thật sự là quá ôn nhu.

Bất quá vừa về tới Hogwarts Harry đã bị ném vào bệnh thất, được biết mỗi ngày đều cần uống một loại độc được rất khó uống, duy trì liên tục bảy ngày! Kỳ thật khi cậu uống ngụm thứ nhất thiếu chút nữa phun ra nhưng là đối mặt với Snape âm trầm..... Harry cố nhịn..... Sau đó Snape cầm đi cái hộp trong tay Kreacher..... Harry cũng không biết nó là cái gì!

Kỳ thật, trong ba ngày phát sinh rất nhiều chuyện, cũng phát sinh rất nhiều thay đổi, ít nhất, đối với Dumbledore là vậy.

Ông cười híp mắt nhìn Snape cất độc được dùng hai ngày hai đêm làm vào trong tử rồi phóng đủ loại chú ngữ bảo vệ — kỳ thật hoàn toàn không cần, không phải ai cũng sẽ có một mảnh linh hồn ở trong đầu. Tâm tình lão hiệu trưởng càng tốt hơn.

Dumbledore biết một số chuyện sẽ không ngồi chờ chết, ông bố trí mọi thứ sau đó im lặng — hưởng thụ nhân sinh! Trong đời, ông có người mình yêu cùng với người yêu mình, cũng có những gì ông coi trọng..... Thậm chí có thể rửa sạch tội nghiệt trên người mình..... Đúng vậy, so với Snape Dumbledore biết rõ mình mang rất nhiều tội nghiệt, Snape..... Chỉ là một cậu bé đi lầm đường, mà ông là một lão già đi nhầm đường còn kiên trì..... Cho nên, ông sẽ sửa lại, sửa lại những sai lầm đó.

“Độc được Harry muốn uống đã chuẩn bị xong, ha ha..... phù thủy Trung Quốc nghiên cứu linh hồn rất sâu a.....” Dumbledore nói, “A, Severus hài tử của ta, thầy yêu Bánh Rừng Đen nước Đức không?”

“Tôi không phải con của cụ, tôi cũng không thích bánh ngọt được đẩy mạnh tiêu thụ của cụ.”

“Nha, tôi chỉ là một lão già muốn chia xẻ mỹ vị..... Một lão già cô độc, đáng thương, tịch mịch, hư không.....” Dumbledore ai oán nhìn Snape, “Tôi thấy chúng ta cần nói chuyện, Severus, không chỉ là tôi.....”

“Được, cụ cần cái gì?” Căn bản không muốn tiếp tục nói chuyện với Dumbledore, Snape lại không thể trực tiếp ném lão ông mặt đi — mặc dù Dumbledore là một lão già đáng ghét nhưng ông cũng là một người đáng giá tôn kính.

“Nói chuyện..... Hạnh phúc.....”

Bên này thảo luận chân lý hạnh phúc, bên kia Harry uống thuốc sau hỗn loạn ngủ hoàn toàn không biết tương lai của mình đã bị một người tên là Albus bán đi..... Không, không gọi bán, đây gọi là giao phó, gọi là khuyên, gọi là dẫn đạo, đúng không?

Prince 9 tuổi có rất nhiều tin nhưng cũng không nối liền, cũng là Dumbledore thông minh cho nên suốt hai tháng ông chỉnh các tin cũng kết nối chúng lại rồi bắt đầu thực hiện kế hoạch – ví dụ là trấn Harry có một chút linh hồn của Voldemort nhưng là uống độc được có thể xử lý được, Voldemort cắt miếng chính mình ném tới nhiều nơi, từng nơi cũng rất cụ thể, cuối cùng cũng bị tiêu diệt, ba ba khi tiêu diệt Voldemort rất dũng cảm lại cùng cha tiêu diệt rất nhiều bại hoại..... Những tin tức này cũng không nối liền nhưng là Dumbledore thấy rất quan trọng, không phải ông am hiểu nhất là tìm kiếm chân thật từ những điều nhỏ sao?

Cho nên lão hiệu trưởng bắt đầu sàng lọc tin tức, hữu dụng, vô dụng, có thể tin, không thể tin Điều làm ông vui mừng là trong tương lai, quan hệ của ông và Prince rất tốt, hơn nữa tiểu vương tử cũng nói trong tương lai ông có được rất nhiều..... Aberforth mỗi ngày đều đấu võ mồm với ông, Gellert nắm tay giảng hòa với Aberforth..... Những cái đó trước giờ Dumbledore chưa bao giờ dám mơ, vì vậy, ông khát vọng và chờ mong tương lai.

Đương nhiên, với Dumbledore, cả đời này ngoại trừ thua thiệt Aberforth thì Harry và Snape làm ông thấy áy náy nhất — bởi vì sơ sẩy của mình, Harry đeo vận mệnh của cứu thế chủ, mất đi cha mẹ, lại không thể không bị đưa đến một gia đình Muggle không thích phù thủy..... Ngay cả đi nhìn Harry ông cũng không làm được vì ông muốn Harry an toàn, không thể để cho người có ác ý phát hiện Harry..... Với Dumbledore thì rất khó, chỉ cần ông có động tác gì, bộ pháp thuật và quý tộc nhất định sẽ phát giác cho nên ông cũng chỉ có thể để một Squib không bị chú ý mang đến tin về Harry cho mình, về tính chân thật..... Ông cũng chỉ có

thể nắm giữ một bộ phận mà thôi. Snape thì càng không cần phải nói, là ông hèn hạ lợi dụng tình cảm của cậu ta, lợi dụng uy hiếp Snape thiện lương và trung thành..... Đúng vậy, trung thành, Severus, Slytherin chỉ trung thành với tâm hồn, vô luận là ghét địch nhân hay là truy cầu lực lượng thậm chí chấp nhất ái tình, đều là trung thành của cậu ta, chỉ là cái trung thành này, dựa vào là một loại cân đối gắn lại.

Dumbledore rất may mắn mình có thể giữ được Snape trung thành dựa vào Lily, nhưng là hiện tại..... Ông cảm thấy nên đổi lại người — Harry thế nào?

Snape và Dumbledore nói chuyện về “Hạnh phúc”, nhưng rất hiển nhiên lực chú ý của anh hoàn toàn bị người bên cạnh Dumbledore hấp dẫn — người kia không nói về hạnh phúc mà là “Bất hạnh”, diễn viên bất hạnh đó còn là Dumbledore, thật đúng là quá bi thảm! nhưng là..... từ nội dung bi thảm, anh hiểu một điểm—điểm quan trọng nhất. Nhưng là, vậy là đủ rồi, điểm này cũng đủ cho anh biết sau này mình nên làm như thế nào.....

“Cậu ta là người thông minh.” Nhìn áo choàng tung bay cùng với bóng lưng gọn gàng bước, người bên cạnh Dumbledore thở dài một hơi.

“Đúng vậy, cậu ấy rất thông minh..... Là tôi không đối đãi bọn họ công bằng.” Dumbledore nhìn người bên cạnh mình, “Gael, anh nói hiện tại tôi bắt đầu đền bù, có phải là đã muộn không?”

“Nếu như..... Chúng ta cũng không tính muộn, ta nghĩ, không có gì muộn hơn.”

“Ha ha, có đạo lý!”

Không có gì có thể muộn hơn một tình yêu trăm năm!

Snape trở lại hầm phát hiện Harry đã ngủ say chiếm cả giường lớn, anh nhẹ nhàng đi qua ôm cứu thế chủ uống độc được dung hợp linh hồn nên ngủ không an ổn vào trong ngực — nam hài chắc là đau đớn khó chịu, ngủ không yên còn không có cách nào tỉnh lại cho nên chỉ có thể lăn ở trên giường, chăn gối cũng sớm đã bị đá xuống đất — cái ôm ấm áp thành căng tránh gió cho Harry, có lẽ là ma lực tản mát ra lực hấp dẫn, Harry cố gắng nhét mình vào trong ***g ngực này, hy vọng có thể giảm bớt thống khổ.

Cậu bé trong ngực rất khó chịu, nhưng là là hoàn toàn tín nhiệm mình — nhận thức điều này làm cho tâm tình độc được đại sư sáng lên.

Sáng lên?! Cái từ này đã bao lâu chưa xuất hiện? Snape không biết. Nhưng là anh biết rõ, cậu bé trong ngực chính là ánh sáng của mình, mặc dù..... Anh cũng biết, mình làm như vậy cũng không phù hợp tiêu chuẩn đạo đức, thậm chí..... Đáng bị phỉ nhổ, nhưng vậy thì sao? Chẳng lẽ..... Mình không nên nắm lấy hạnh phúc? Chẳng lẽ..... Prince sẽ không được sinh ra? Chẳng lẽ..... Harry, sẽ không có được một gia đình cậu hướng tới?

Không để ý những cái đó, Snape còn là một Slytherin, Slytherin, vĩnh viễn nắm lấy thứ mình muốn, nếu không làm sao có thể bị nói là “Âm hiểm xảo hoạt” a?

Cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên trán Harry — ở vết sẹo, đó là ấn ký của Lily lên Harry, cũng là linh hồn chúa tể hắc ám trên người Harry, là nguồn gốc cho sự đau khổ của Harry.

“Cha.....” Cửa ra vào, Prince mặc đồ ngủ, trong ngực ôm con rồng Draco tặng, đôi mắt hồng hồng, trên mặt còn có dấu của nước mắt.

“Prince, làm sao vậy?” Snape cũng không buông Harry ra.

“Ác mộng” Tiểu vương tử bĩu môi, “Con có thể ngủ cùng hai cha được không?”

“Đương nhiên, tới đây tiểu vương tử.” Vươn tay ôm con trai nhào đến, Snape ôm, đó là một thế giới.

Ban đêm, hầm mát đi âm lãnh, chỉ có ấm áp chậm rãi tăng lên, thành không khí vờn quanh ba người lộ ra ấm áp cùng nhu hòa nhân nhật, phẳng phất là một pháp thuật vui vẻ có thể làm mọi người tiến vào giấc mơ đẹp nhất ngọt ngào nhất.

[Có lẽ, ta thật sự ôm toàn bộ thế giới.] ở trong giấc mơ, Harry nghe được một giọng nói tê tê, cậu quay đầu lại đi tìm người nói chuyện nhưng lại chỉ thấy một bóng người màu đen chậm rãi nhật dần, cuối cùng

biến thành khói, biến mất trong không khí. Khi cậu muốn bắt lại sương khói sắp tan hết, thanh âm tê tê lại vang lên, [Cậu bé, cậu có được toàn bộ thể giới.]

Sau đó sương khói triệt để tan biến, Harry thấy rõ — trước mặt mình có một người tối như mực, mặt âm trầm nhưng đường cong cứng ngắc mang theo nhu hòa, bên cạnh người đen như mực là một cậu bé mắt xanh đang cười ngọt ngào..... Không biết vì sao Harry nhìn chằm chằm hai người trước mặt, sợ bọn họ biến mất..... Chầm chậm, cậu cảm thấy hai người càng ngày càng gần mình, cuối cùng họ ôm nhau..... Cái ôm, truyền tới ấm áp, đôi mắt to của Harry tràn đầy nước mắt, nhưng là cậu cũng rất vui, không khó chịu chút nào.

Khi Harry ngẩng đầu nhìn người đen như mực kia, cậu mới phát giác người kia là Snape, còn cậu bé mắt xanh bên cạnh là Prince!

Một tổ hợp kỳ diệu!

Một tổ hợp chính xác!

Harry cảm giác ngực mình căng căng, không biết vì sao cậu lại cảm thấy cổ họng mỗi nhử, đôi mắt cũng ướt sũng không thể khống chế..... Sau đó, cậu đã bị một lực đạo nặng nề kéo xuống, cái mũi hình như bị đập vào cái gì đó..... Ách..... Thật đau.....

“Ngô.....” Harry che mũi, đau đớn trên trán đã sớm biến mất..... Bất quá..... Tầm mắt của cậu sao lại đen như vậy?

“Làm sao vậy?”

“Đụng vào mũi” Không kịp phản ứng là ai đang nói, cứu thế chủ rất tự nhiên đẩy người đụng phải mình — không..... Không đúng, cảm giác này..... Không phải Ron! Harry ngẩng đầu giật mình, hóa ra cậu không phải ở Hang Sốc mà là ở hầm, người nằm cùng cậu trên một cái giường cũng không phải người anh em Ron mà là..... Snape!

“Nha!” Cậu bé mắt xanh đáng thương ôm mũi khóc thét, cậu rất sợ Snape cười.

“Đừng che.” Hiển nhiên Snape mở miệng, bất quá không phải châm chọc cũng không phải cười nhạo, “Chảy máu sao?”

“Không..... Hẳn là không có.” Harry còn chưa nói xong, đèn đã sáng lên, mặt Snape phóng đại ngay trước mặt cậu — sắc mặt vàng như nền bấy giờ đã khá hơn rất nhiều, mái tóc dày dầu cũng nhẹ nhàng không ít..... Còn có cặp mắt đen không còn trống rỗng nữa..... Harry ở bên trong thấy được chính mình..... Không phải trống rỗng mà là chính mình..... Snape hiện tại đang kiểm tra mũi cho cậu, ở trong mắt Snape cậu thấy được chính mình, thật đúng là không đẹp mắt.

Bất quá ở trong mắt Snape Harry rất xinh đẹp – cậu bé ủy khuất ngẩng mặt cho anh kiểm tra mũi, cái mũi không tẹt, khéo léo đáng yêu, trên mũi là đôi mắt xanh lóe sáng, ướt sũng nhìn mình..... Xuống chút nữa là chóp mũi đỏ rực, rất tốt, không chảy máu, bất quá..... Đôi môi mím lại làm người ta yên tâm, ít nhất tiểu tử này sẽ không nói cái gì đối nghịch — nam hài không chút phòng bị..... Snape vươn tay cẩn thận sờ gò má của Harry, làn da nam hài mềm mại và nhẵn nhụi làm cho anh thấy mỹ mãn.

“Giáo..... Giáo sư.....”

“Không chảy máu.” Snape nhẹ nhàng đụng vào chóp mũi của Harry còn đang hồng, “Còn đau không?”

“Không..... Không đau.....” Chưa từng thấy Snape ôn nhu như vậy, nội tâm Harry có chút ngứa nhưng là cảnh tượng trong mơ lại khiến cậu muốn ôm nam nhân quá mức cứng rắn trước mắt, “Em..... Em, giáo sư, có phải mọi người có chuyện gạt em..... Giáo sư — còn có giáo sư Dumbledore đúng không?”

45. Chương 45

Bí mật của con trai

Harry chắc hẳn Snape cũng không giấu diếm nhưng anh cũng không nói cho Harry biết chân tướng vì hiện tại Harry chưa đủ thực lực để biết rõ chân tướng – Harry, còn chưa đủ mạnh, không chỉ là chưa đủ mạnh, còn không có cách nào bảo vệ bí mật. Cho dù là Sirius Black xuống cầu cũng không biết chân tướng.

Bí mật, càng ít người biết rõ thì càng tốt. Đương nhiên, cũng có người nhất định phải biết một chút, ví dụ như gia chủ Malfoy gia — Dumbledore đồng ý cho anh một ít ích lợi và có được thứ phù hợp, tất cả mọi người vui vẻ, mà là một trong những “Người trung gian”, Kreacher cũng rất vui vẻ. Đối với Kreacher gia tinh gia tộc Black, chỉ có người hoàn thành nguyện vọng của Regulus mới là người đáng giá lão cảm ơn, mà “Người này” rất rõ ràng chính là Dumbledore và Snape, mà Snape là bạn lữ của Harry Potter, như vậy đương nhiên lão sẽ đối với cha đỡ đầu của Harry Potter — chủ nhân hiện tại Sirius tốt một chút! Nhưng là lão không thích Sirius! Bất quá không sao, lão có thể giáo dục Sirius, đây là Dumbledore đáp ứng lão!

Kreacher rất vui khi có thể chuẩn bị hết thảy và được tán thưởng cùng yêu thích, hơn nữa có thể giáo huấn chủ nhân Sirius của lão – mọi thứ làm cho lão thỏa mãn, vừa lòng!

Đương nhiên, thân là gia tinh của gia tộc Black thuần túy nhất, Kreacher cũng là một gia tinh tốt có thể giữ bí mật, cho dù chết cũng không thể khiến lão nói ra cái gì không thể nói, dù cho đó không phải bí mật.

Lau dọn sạch sẽ căn phòng chủ nhân Regulus ở khi còn sống, Kreacher dán một cái biển ở cửa “Sirius và chó không được phép đi vào” rồi lại đi quét dọn những nơi khác — đúng vậy, lão không dùng pháp thuật dọn phòng của Regulus vì đó là không tôn trọng chủ nhân Regulus, lão sẽ không làm như vậy!

Mang theo thùng nước, Kreacher xông vào phòng Sirius, lôi anh từ trên giường dậy, cũng không để ý tới hôm qua anh ngủ lúc mấy giờ, ném người xuống đất sau đó cuốn ga giường đi.

“Nha! Nó đúng là muốn chết!” Bị Kreacher giáo huấn lâu như vậy, Sirius sớm đã quen, anh từng rất ghét Kreacher và hận mẹ mình — kể cả bức họa, nhưng là khi Kreacher giáo huấn, anh dần dần hiểu một ít đạo lý, sau đó giáo sư Dumbledore nói một ít chủ đề về gia đình, còn có thể nói chuyện bình tĩnh cùng bức họa của mẹ anh làm cho Sirius thấy đáng sợ và hâm mộ — đúng vậy, Sirius là người bị giam hơn 10 năm, khi bị giam vào Azkaban anh mới 21 tuổi, ở đó anh dựa vào hồi ức mới có thể duy trì được, những hồi ức này đương nhiên không có khả năng chỉ có bảy năm đến trường và ít năm sau đó, anh cũng sẽ nghĩ tới những lúc ở nhà Black..... Căn nhà âm trầm, nó chèn ép khiến anh không thở được..... Chính là, căn nhà đó cũng cho anh cuộc sống!

Chậm chậm, khi giáo sư Dumbledore và bức họa mẹ anh Walburga trò chuyện với nhau thật vui, Sirius nghe lên — đương nhiên đây là chuyên môn cho anh nghe lên — anh biết kỳ vọng của Walburga, biết đến trách nhiệm với gia tộc, biết người em trai của mình vĩ đại anh dùng thể nào..... Khi nghe Regulus hy sinh, bức họa mẹ anh gào khóc, giọng còn to hơn khi nhục mạ Sirius làm nhà Black đều ơ ơ sau đó chính là tiếng kêu khóc của Kreacher, Dumbledore nghẹn ngào an ủi..... Thật sự nếu không động dung, Sirius nên đổi tên gọi là “Sirius Black ngu dốt” !

Cũng may lúc này Harry đã về Hogwarts nếu không nhất định Sirius sẽ kéo Harry vài ngày không ngủ nói về gia tộc Black, nói về người mẹ ngoài lạnh trong nóng của mình, nói về Kreacher..... Còn có Regulus..... Một anh hùng chân chính.

Sirius có chủ nghĩa anh hùng tình kết liên tục nhiều tháng bị oanh tạc triệt để ngã trước định nghĩa anh hùng bởi vậy cũng ổn trọng hơn trước một chút, tuy vẫn yêu đùa dai nhưng không còn cho rằng đùa dai không chút tiết chế là chuyện tốt. Điểm này làm cho Narcissa kích động thiếu chút nữa khóc tại chỗ nhưng cô chỉ ôm chặt em họ của mình — đương nhiên là khi không có người khác.

Sirius đã thoát khỏi lớp áo ngoài đũa ngọc Gryffindor không kiêng nể gì cả, chỉ còn lại nội tâm quán quân Gryffindor, đây là chuyện tốt, bất quá..... Xấu là ở trò đùa dai cuối cùng — cho Harry tặng Snape bản giáo dục thanh xuân vỡ lòng. Kỳ thật cái này cũng không trách Sirius, trong ấn tượng của anh, Severus Snape chính là một người âm trầm, độc mồm, không có nhiều bạn, nghèo cho nên anh cho rằng năm đó Snape không thể theo đuổi Lily hoàn toàn là vì không được giáo dục vỡ lòng, dù sao khi bọn họ còn đi học, khách

quan mà nói ngoại trừ năng lực phi hành James mạnh hơn, những thứ khác James không giỏi bằng..... Đường nhiên, khẳng định tổng thể của Snape không bằng James, bằng không Lily sao sẽ chọn James a?

Nhưng là làm anh em của James, bạn Lily, từng là địch nhân của Snape, hiện tại..... Ách..... Coi như là bạn cùng một chiến tuyến, Sirius cho là mình nên quan tâm người bạn học âm trầm này, cho nên..... Anh và Remus của mình nhất trí dùng phương thức Gryffindor truyền “ý tốt” cho Snape, chỉ là..... đôi “Bạn tốt” này nhất định không thể tưởng được, hậu quả của trò đùa dai của bọn họ thật sự là..... Khụ khụ..... rất “hoàn mỹ”.

Đây là ngày thứ bảy cũng là ngày cuối cùng Harry uống thứ độc dược khó uống kia, uống xong còn không đến mức trực tiếp ngất nhưng là ảnh hưởng cũng không nhỏ, ít nhất cậu không thể thanh tỉnh..... Cho nên, Harry mới có thể cầm quyển sách Sirius tặng..... bí mật của con trai..... cái tên thật hay a, Harry vuốt tên sách trên bìa..... Bí mật..... Harry mở tờ thứ nhất, chữ trên tờ đó cậu đều biết nhưng là ở cùng một chỗ khiến cậu cảm thấy rất mơ hồ..... Chẳng lẽ có pháp thuật có thể xem thấu tâm trí? Harry nhớ tới gương Erised, cái gương thần kỳ đó, ở bên trong cậu thấy được bản thân, thấy được cha mẹ Có lẽ, quyển sách này có thể hiện ra những thứ còn thần kỳ hơn hôn?

Harry lật ra tờ lần trước mình lật đến — lúc ấy cậu mở ra đã thấy hai người ôm hôn nhau nên cậu sợ hãi nhưng là cậu cảm giác hiện tại mình không nên sợ hãi, bởi vì cậu là sư tử Gryffindor dũng cảm..... Cho nên không phải sợ hôn, cậu không sợ!

Kỳ thật Harry còn rất sợ nhưng cậu thật sự không có cách nào khác tập trung tinh lực suy nghĩ mình rốt cuộc nên xúc động một chút giống như cha mẹ mọi người hay nói hay là nên cẩn thận giống như Snape yêu cầu — đầu cậu rất đau, nhu cầu cấp bách cần cái gì đó để phân tán chú ý!

Hình ảnh trên sách giống như ảnh chụp..... Harry nuốt nước bọt, cậu cảm thấy hai người trong đó rất quen mắt — đó là hai người đàn ông..... Hoặc nên nói là một người đàn ông và một thanh niên, bọn họ đang hôn nhau..... Rất kịch liệt.

Nam nhân cũng có thể hôn nhau?

Harry nhìn chằm chằm vào hai người hôn nhau trên hình, cậu vô ý thức liếm liếm đôi môi khô khốc — có lẽ..... Là khát? Ai biết được! Harry chỉ biết là hai nam nhân có thể hôn nhau..... Đừng nói là hai nam nhân, một nam một nữ hôn nhau lúc trước cậu cũng chưa gặp qua, tuy đương Vernon cũng thường xuyên hôn đi Petunia nhưng chỉ là chạm vào rồi tách ra, nào có kịch liệt như vậy a?

Cứu thế chủ đỏ mặt, nhất là khi cậu phát hiện một người trong đó rất giống của mình..... Hai má còn đỏ hơn, chính là..... người kia, sao giống như..... Ách..... giáo sư Snape?

Vì vậy đầu cứu thế chủ đáng thương càng đau..... Không chỉ là cái đau trước đó, còn có đau vì bức bối..... Tiện tay vứt sách ra, vẫn là ngủ thôi.

Harry cuộn thành một quả cầu, cái đầu lông xù càng làm cậu giống một con mèo nhỏ, lửa trong lò sưởi ấm áp nhưng sẽ không quá nóng, nhiệt độ trong phòng ngủ cũng rất thích hợp, cái thảm như có cảm ứng che làn da lộ ra ngoài của chủ nhân..... Khi Snape mở cửa, anh nhìn thấy hình ảnh đó. Snape đi qua nhặt lên quyển sách bên chân Harry, nội dung bên trong làm cho khóe miệng của anh cong lên, sau đó anh cất kỹ quyển sách kia, lại quay lại ôm con mèo nhỏ mắt xanh nằm trên mặt đất lên giường..... Rất tốt, mấy tháng này cuộc sống của cứu thế chủ được cải thiện hoàn toàn, ngay cả thịt cũng nhiều không ít, ít nhất không phải gầy trơ cả xương.

Giáo sư độc dược rất hài lòng chuyện này.

Snape đương nhiên biết rõ chỉ bằng Gryffindor cầu thả, tên gốc Harry Potter cũng không rõ ràng nội dung của quyển sách kia cho nên anh không cần lo lắng sẽ làm Harry sợ nên biện pháp tốt nhất chính là không đem xia đến nó làm cho cứu thế chủ hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra!

Kỳ thật từ khi Harry bắt đầu dùng độc dược dung hợp linh hồn, Snape đã cảm thấy nội tâm không thoải mái, loại độc dược này sẽ làm Harry đau thật lâu, đồng thời cũng sẽ làm cho cậu mất đi khôn khéo, tỉnh táo và sức phán đoán cơ bản nhất bình thường, đương nhiên, đó chỉ là tạm thời nhưng lại đủ để cậu nguy hiểm, cũng may bây giờ là lễ Giáng Sinh hơn nữa là ở Hogwarts bằng không sẽ có phiền toái lớn — suy nghĩ một

chút a, ai có thể làm gì linh hồn mà không bị ảnh hưởng a? Giống như là..... Voldemort, người điên kia, cắt nhỏ linh hồn sau thì không còn lý trí. Cũng may Harry chỉ cần cắn nuốt một mảnh linh hồn nhỏ, ngoại trừ khi độc được phát huy tác dụng sẽ ảnh hưởng đến linh hồn, chỉ cần kết thúc dùng độc được thì sẽ không còn chuyện gì.

Sung sướng đập chân cho Harry, tầm mắt của Snape lại rơi xuống quyển sách kia..... Bí mật của con trai..... Một quyển sách thật tốt a! Nếu như..... Không có phát hiện cái này, có lẽ anh chỉ biết chầm chậm chờ..... Hoặc là..... Dùng Prince làm cho Harry nhận thức tầm quan trọng của tương lai, nhưng là hiện tại..... Độc được đại sư cảm thấy mình có thể thử tiếp xúc với Harry, có lẽ một nhà ba người ăn cơm đã ngoại lần thứ nhất cũng là lựa chọn không sai?

Đang nghĩ, một thân hộ mệnh màu bạc bay vào qua cửa sổ — là một con phượng hoàng, nó bay tới trước mặt Snape thì dừng lại, cái cổ dài nhỏ ưu nhã cong thành một đường cong hoàn mỹ:“Severus, hải tử thân ái, tôi nghĩ thầy có thể giúp tôi chỉ đạo Harry Phòng chống nghệ thuật hắc ám, không biết thầy có nguyện ý hay không? Tôi nghĩ thầy sẽ nguyện ý đúng không? Sirius khá..... Harry thật sự nên học Phòng chống nghệ thuật hắc ám, ý thầy thì sao? Đương nhiên, vì để Harry học tập tốt, tôi nghĩ Harry nên tiếp tục ở lại hầm, a, thu Harry làm học đồ a, thầy thấy thế nào? Tôi nhớ bạn học của tôi..... Đúng, hội trưởng hiệp hội độc được, thầy biết, lão già đó, ha ha, lão ta kết hôn với học đồ, nha nha nha, cái gì tôi cũng chưa nói!”

Một con phượng hoàng tư thái ưu nhã nói ra những lời dọa người như vậy thật sự là làm cho người ta oán giận. Bất quá..... Những lời này cũng rất làm cho người ta cao hứng, không phải sao?

Khóe miệng Snape vốn đang cong lại nhếch lên một chút nữa.

Học đồ sao? Xác thực là lựa chọn tốt..... Hơn nữa..... Snape nhìn cậu bé ngủ bên cạnh..... Prince nói Harry sẽ cùng mình đuổi theo địch nhân, thấy Voldemort sống lại, giết chết Voldemort..... Như vậy, Harry phải trở thành kẻ mạnh.....

“Harry..... xin lỗi.” Snape nằm nghiêng nhìn Harry,“Ta phải mạnh hơn..... Em cũng vậy..... Vì Prince, vì chúng ta, cố gắng lên, Harry.” Nghiêng người, kéo Harry vào lòng, Snape cho rằng quyết định như vậy cũng không tính quá xấu, anh không thể làm một người đàn ông ngu xuẩn chỉ biết là bảo vệ mà không biết giữ gìn. Bởi vì bạn lữ của anh là cứu thế chủ, anh cần đứng ở bên cạnh cậu bé mà không thể để cậu ở phía sau mình, như vậy, là vũ nhục lớn nhất với cậu bé này.....

46. Chương 46

Harry cúi kính

Hết kì nghỉ, cuộc sống của Harry lại trở về, quan hệ với Snape chuyển sang trạng thái vi diệu – cậu không còn là đối tượng cần đặc biệt chiếu cố, không đạt được Snape hơi chút hòa hoãn mỉm cười, thậm chí..... cậu còn được đãi ngộ nghiêm khắc hơn nhiều người khác.

Harry không biết mình lại đắc tội Snape chỗ nào, mặc dù ở trước mặt Prince bọn họ ăn ý giống như một gia đình chân chính.

Cuộc sống như vậy qua một tuần lễ, Harry cảm giác mình đã ở biên giới chuẩn bị sụp đổ — cậu cho rằng quan hệ của mình và Snape đã hòa hoãn rất nhiều Hoặc là bọn họ sẽ không xuất hiện vấn đề gì nữa, bọn họ hẳn là có thể nói chuyện bình thường với nhau..... Thậm chí còn thân mật hơn bạn bình thường một ít! Chính là..... Snape lại độc tài phá vỡ ăn ý tích góp từng tí một từ trước đến nay, điều này làm cho Harry không có cách nào tiếp nhận cũng không thể tiếp nhận!

Nhật báo tiên tri lại đăng một bài về gia tộc Black — gia chủ trước của gia tộc Black Regulus Black nằm vùng trong tử thần thực tử, cuối cùng một mình hoàn thành một nhiệm vụ hạng nhất mà hy sinh tánh mạng, lấy được huy chương Merlin hạng nhất — tin này là tin tốt với Harry nhưng có thể là không làm cho người khác vui, Sirius nhất định lại sẽ khóc thật lâu..... Hy vọng Remus sẽ khuyên nhủ được Sirius.....

Vừa nghĩ tới Remus và Sirius, tâm tình của Harry cũng khá hơn một chút, sau đó buồn bực đi đến đổi phó miếng thịt bò trên bàn.

“Harry, cậu làm sao vậy?” Ron nhìn Harry ủy khuất thấy rất ngạc nhiên, nhất là còn nhìn về phía con dơi trên bàn giáo sư.

“Không có gì.....” Harry đều nhanh đâm nát miếng thịt bò trên bàn, “Ron, chốc nữa mình đến bệnh thất, giáo sư Dumbledore muốn Bà Pomfrey kiểm tra cho mình, cậu và Hermione đi thư viện sao?”

“Đừng!” Ron kêu rên đưa tới Hermione nhìn chăm chăm, bất quá cậu không chú ý “Mình và Lavender đi xem huấn luyện Quidditch, Harry a, từ đầu năm cậu chưa tập luyện a!”

“Harry không cần tập luyện quá nhiều, kỹ xảo phi hành của cậu ấy rất tốt, Ronald Weasley, để cậu ấy học!” Hermione túm Harry đến cạnh mình, “Nghe này Harry, Bà Pomfrey nếu như nói thân thể cậu có cái gì thì đừng cậy mạnh biết không?” Là bạn nữ tốt nhất của Harry, cô cũng không phải là Ron luôn sợ ý cho nên cô biết rõ sức khỏe của Harry không phải rất tốt — đây cũng là vì sao luôn tìm được bánh ngọt từ trong túi của cô, đây là chuẩn bị cho Harry, bất quá năm học này thân thể Harry đã khá hơn, quần áo cũng hợp người.

“Ách..... Mione, mình rất khỏe.....” Vừa nghĩ tới món quà giáng sinh cổ quái của Sirius, tuy không dám nhìn kỹ nhưng mặt Harry lại đỏ, “Chính là..... Chính là.....”

“Nha, mình biết, cậu không cần phải nói!” Con gái luôn trưởng thành sớm hơn con trai, Hermione lập tức chuyển tư duy tới thời kỳ trưởng thành nhưng trên thực tế Harry cần đi kiểm tra một vấn đề khó giải quyết mà thậm chí Harry cũng không rõ ràng lắm — thật sự là..... một sự hiểu lầm tốt đẹp.

Khi kiểm tra Dumbledore và Snape ở bên cạnh, ngay cả tiểu vương tử cũng chờ ở phòng bên cạnh — đương nhiên, có người cùng chơi với cậu — chú ngữ ám áp đánh lên người Harry, phản xạ ra màu bạc đại biểu an toàn và bình thản làm cho vài người ở đây đều thở ra một hơi, Dumbledore mừng rỡ ôm lấy Harry quay vài vòng rồi mới buông ra rồi đẩy cậu vào trong ngực Snape, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Harry, ta rất vui, trán của con từ nay về sau sẽ không đau nữa..... Ha ha..... Ta nhờ Severus dạy con Phòng chống nghệ thuật hắc ám.....”

“Nhưng giáo sư Phòng chống nghệ thuật hắc ám không phải Remus sao?” Đối với chuyện Snape gần nhất vắng vẻ mình, Harry cảm giác mình cần phải học được nỗi giận với Snape – tức giận nhưng là trước khi nổi giận, cậu cần phải tìm được một cái cớ mới được nếu không sẽ rất ấu trĩ.

“Nha, Harry, Remus..... Ách..... Không khỏe lắm, cho nên Severus dạy con a.” Dumbledore nghĩ nghĩ đêm soi tru tháng trước mang tới một ít phiền, “Con biết Severus là nghệ thuật hắc ám đại sư, đương nhiên, cũng là phòng chống nghệ thuật hắc ám đại sư.”

“Chính là con không thích nghệ thuật hắc ám!” Harry kêu to đứng lên, “Nghệ thuật ám là tà ác!” Harry không hề sợ hãi nhìn Snape, đối với cậu mà nói thì rất đơn giản, mà cậu cũng thường xuyên làm như vậy — hơn nửa năm trước, nhưng là hiện tại cậu làm như vậy thì lo lắng một chút, nhưng cậu vẫn làm vậy, hơn nữa cố gắng tự nói với mình, đây không phải lỗi của cậu, rõ ràng..... không phải là lỗi của cậu!

Mắt Snape trống rỗng nhìn Harry, không chút biểu lộ làm cho Harry cảm thấy càng ủy khuất, cậu không thể lý giải Snape — vì sao lại tự nhiên lãnh đạm như vậy, thậm chí còn xa cách làm cậu khó có thể tiếp nhận?

“Nha, Harry, cậu bé thân ái của ta,” Dumbledore lôi ra một khối bánh ngọt chanh lớn từ trong túi, phía trên còn rải đường, “Ăn chút bánh ngọt đi, nó sẽ khiến tâm tình con tốt hơn một chút.”

“Không, cảm ơn giáo sư.” Harry lắc đầu rồi lại nhìn chăm chăm Snape.

“Harry thân ái, ta cũng biết rất nhiều về nghệ thuật hắc ám, nhưng là..... Ta tà ác sao?” Dumbledore thở dài cắt bánh ngọtm “Voldemort cũng biết rất nhiều bạch ma pháp — ta đã từng là giáo sư biến hình học của hắn — con xem, hắn thiện lương sao?”

“Chính là.....”

“Không có chính là.” Lão hiệu trưởng không cười nữa, một tay cầm tay Harry, tay kia lại kéo tay Snape mặt âm trầm, “Harry, tin tưởng ta, tin tưởng Severus, cũng tin tưởng chính mình. Pháp thuật, là tâm hồn mà không phải lực lượng đơn thuần, dùng tâm, vô luận là đen hay trắng, đều là người khổng chế pháp thuật mà không phải thuộc tính của pháp thuật, nếu như một nghệ thuật hắc ám có thể giúp một người, làm người đó có được hạnh phúc mà không làm hại đến những người khác, Harry, con cho rằng nghệ thuật hắc ám tà ác sao?”

“Không.....” Không biết Dumbledore có ý gì, Harry nhìn lão hiệu trưởng để tay của Snape lên trên tay mình, nhưng lại không thể bỏ ra.....

“Cho nên con sẽ học Phòng chống nghệ thuật hắc ám với Severus đúng không Harry?” Dumbledore nói, “Ta biết con rất hiểu chuyện Harry, tuy Severus không hòa ái..... Tính tình cũng không quá tốt còn dễ dàng để tâm vào chuyện vặt, nhưng tin tưởng ta cậu ta là người tốt..... Ha ha..... A, ta nghĩ con biết rõ.....”

Được lão hiệu trưởng yểm hộ, Snape nắm chặt móng vuốt tiểu sư tử muốn thoát khỏi tay mình, đương nhiên, hoàng kim nam hài Gryffindor vĩ đại cũng sẽ không khinh địch chịu thua như vậy, trong tiếng cười ngọt như nhót cầu Dumbledore, cậu tự cho là hung tợn trừng Snape sau đó bắt đầu giằng co — tiểu sư tử muốn kéo lại móng vuốt của mình, đương nhiên xà vương không thể để cậu thành công!

Tay Snape cũng không tính dày nhưng là có lực lượng, khớp xương khi cầm càng thêm xông ra, vết chai trên ngón tay cũng không làm cho người khác cảm thấy tang thương, ngược lại sẽ làm cho người khác cảm thấy an tâm. Nhưng Harry không chút an tâm vì cậu rất tức giận, thế nên hoàn toàn tỉnh lược sự ấm áp của bàn tay này.

“Nha, hai người nói ra suy nghĩ của mình chưa?” Thật giống như mới phát hiện tay hai người đang nắm chặt, Dumbledore cười ha hả bỏ tay mình ra, “Thoạt nhìn là có lời muốn nói a, ha ha, người trẻ tuổi nên có sức sống..... Nha, ta đến chơi với tiểu vương tử, không biết thằng bé có thích bánh ngọt chanh của ta không.....” Liên miên cần nhẩn, lão hiệu trưởng xoay người đi, Bà Pomfrey đã sớm đi làm độc dược, cho nên trong phòng chỉ còn Snape và Harry.

“Buông ra!” Harry hô to, mặt cũng không tránh được bị nhiễm lên một tầng phấn hồng — hơn nửa năm nay cậu được nuôi rất tốt, trước kia gương mặt thoáng vàng cũng đã trắng nõn hồng nhuận, cho nên Harry thẹn thùng, khuôn mặt nhỏ nhắn lại như một quả táo vừa được rửa sạch.

“Ta nói rồi, không được phép phản kháng.” Snape mặt đen, anh vốn chỉ còn thiếu kinh nghiệm ở cùng người yêu — nha, thực xin lỗi, giáo sư độc dược vĩ đại, không phải ngài thiếu khuyết kinh nghiệm này mà là ngài không có kinh nghiệm này — cho nên biểu hiện của anh thật sự là..... Làm cho người ta hơi bị xấu hổ, ba người nghe lén ở phòng bên cạnh cùng lau mồ hôi.

“Giáo sư Snape, ngài đã quên, hiện tại, chúng ta ngang hàng.” Harry chỉ chuyện Prince xuất hiện, “Ngài không có lý do gì ra lệnh cho ta không cần phải phản kháng ngài!”

“Nha?” Snape nhướng mày, hiển nhiên những gì Harry nói lấy lòng anh, “Không biết, cứ thế chủ dựa vào cái gì cảm thấy..... mình có thể — ngang hàng với ta? Đúng, là từ này, ngang hàng, rất vi diệu.” Anh dễ dàng túm Harry đến trước mặt mình rồi nhìn xuống cậu — ưu thế chiều cao rất dễ dàng tạo thành áp bách, “Ta đương nhiên là có lý do mệnh lệnh em, Harry..... Potter.”

“Chỉ cần không phải ở trên lớp học, ngài không có lý do ra lệnh cho tôi!” Harry không thể ức chế tim đập như trống, ngay cả giọng nói cũng rất kỳ quái nhưng cậu vẫn cố đứng thẳng — có lẽ Snape dùng loại pháp thuật kỳ quái gì đó, cậu sẽ không sợ hãi, “Tôi là ba ba của Prince!”

“Thì sao?” Đối với phản ứng của Harry, tâm tình Snape không hiểu sao tốt lên nhưng là anh không thể cười, bằng không sẽ khiến tiểu cự quái mắt xanh này lại được một tác lại muốn tiến một bước, anh nhất định phải làm mặt lạnh sau đó làm cho cậu ta thành thành thật thật học tốt Phòng chống nghệ thuật hắc ám mới được.

“Chúng ta ngang hàng !” Hiển nhiên bị Snape kích thích, Harry nhảy dựng lên bắt lấy vạt áo của Snape, “Em sẽ cao hơn!”

“Rất tốt.”

“Cái gì?”

“Ta nói.....” Đột nhiên cảm thấy cứ thế chủ rất thú vị, rốt cuộc Snape vẫn phải cong khóe miệng, “Ta rất vui, em sẽ cao hơn, bắt quá..... Cái đó không có liên quan nhiều với chiều cao của em, ta cho là vậy.”

“Được rồi!” Harry buông y phục của Snape ra, lại sấn bằng nếp uốn trên vạt áo của Snape, “Xác thực không có quan hệ gì đến chiều cao, chúng ta nên nói chuyện, Severus, em cho rằng chúng ta là bạn!” Harry thất bại bĩu môi giống như một cậu bé 13 tuổi bình thường rất ủy khuất — nếu như Prince ở bên cạnh cậu chắc hẳn sẽ không như vậy, cậu thề!

47. Chương 47

Cãi nhau

Sư tử vĩnh viễn là sư tử, dù nhiều khi sẽ làm người khác cảm thấy có chút phong cách Slytherin nhưng vẫn là sư tử, cho nên vĩnh viễn không cần phải kỳ vọng hoàng kim nam hài Gryffindor có thể hiểu xà vương Slytherin thâm trầm càng đừng trông cậy cậu có thể nhìn ra “Tình yêu” mới nảy mầm của Severus Snape giấu dưới lớp áo màu đen.

Nhìn ánh mắt phẫn nộ của Harry, Snape cũng thấy mình nên trừng phạt tiểu sư tử này nhưng..... Anh nên dùng lý do gì trừng phạt a? Đôi mắt đen bắt đầu đánh giá nam hài trước mắt — nói cậu ta không tôn trọng giáo sư? Hoặc là không cần lý do gì?

Trong đầu chuyển mấy vòng, biểu tình của Snape lại không biến chút nào, mà lá gan của Harry cũng thu nhỏ lại một chút — cũng không thể nói lá gan cậu đang thu nhỏ lại, chỉ là dù sao từng hòa bình ở chung với Snape, hiện tại bảo cậu táo bạo thì cậu cảm thấy có chút kỳ quái.

“Giáo sư.....” Hít sâu một hơi, Harry rốt cục lại tích góp dũng khí Gryffindor từng tí một, “Kỳ thật em chỉ là muốn biết rõ tuần này giáo sư làm sao?” Harry thất bại ngồi xuống, giường ở bệnh thất cũng không tính mềm mại nhưng là rất thích hợp phát tiết tức giận, “Em cho là chúng ta đã là bạn!”

“Bạn?” Snape nhẹ giọng lặp lại từ này, âm f rất nhẹ, giống như là một chiếc lông vũ lướt qua mặt nước tạo thành một vòng tròn nho nhỏ, “Ta cho rằng em biết chúng ta không thể nào là bạn.”

“Vì sao?!” Bị Snape nói như vậy, Harry không có cách nào tiếp nhận, cậu đứng dậy, khuôn mặt đỏ bừng vì tức giận.

“Xem ra ta đánh giá cao chỉ số thông minh của em Harry,” Snape nói, “Có lẽ..... Em biết, Prince..... Là con của chúng ta.”

“Vậy thì thế nào?” Tiểu sư tử hầm hừ trừng anh.

“Như vậy em cho rằng hai người bạn..... Sẽ có con?” Khóe môi Snape cong một chút, “Ta nghĩ Albus cùng McGonagall là bạn, không phải quan hệ của bọn họ cũng không tệ sao?” Có lẽ là dự đoán một con ong mật già sẽ rất đáng thương, đột nhiên tâm tình của anh tốt lên.

“Nha, Merlin! Giáo sư đang nói giỡn!” Harry ảo não cúi đầu, “Giáo sư Dumbledore và giáo sư McGonagall là loại quan hệ đó?”

“Loại?”

“Ách..... Tình nhân?” Harry nói rất nhỏ rất nhỏ hai chữ, mặt cũng bắt đầu đỏ lên.

“Thật đáng tiếc, bọn họ không phải.” Cái từ này..... không sai.

“Nói cách khác..... Chúng ta không phải bạn..... Mà là..... Tình nhân?!” Cuối cùng là lớn tiếng hô lên, Harry cảm giác gò má mình có thể ộp trứng gà, “Nha, Merlin a! Em hiểu Em..... Ách..... Cái này có chút kỳ quái, giáo sư không cảm thấy sao?”

“Xác thực rất..... Kỳ quái.”

“Uy!” Hiển nhiên Harry rất bất mãn với sự khẳng định của Snape, “Em chỉ muốn nói..... Em muốn nói.....”

“Nếu như cảm thấy kỳ quái thì em nên cự tuyệt ngay từ đầu để Prince triệt để biến mất.”

“Không có khả năng!” Câu nói của Snape giống như một thanh đao có thể chém Harry thành hai khúc, cậu phần nộ nhảy dựng lên bắt lấy bả vai Snape – tuy có chút khó khăn, nhưng cậu vẫn bắt được, giống như là treo trên người giáo sư độc được của cậu, “Severus Snape, không cần dùng Prince chọc giận em — vĩnh viễn không được làm vậy! Prince là con của em, Prince là của em! Em sẽ không để xuất hiện cái gì ngoài ý muốn!”

“Rất tốt, ta nói rồi, ở điểm này chúng ta có nhận thức chung.....” Đơn giản ôm lấy cậu bé đáng yêu chủ động “Yêu thương nhưng nhớ”, Snape đỡ làm cho Harry rất nhẹ nhàng duy trì động tác treo trên người Snape, “Em đã biết rõ điểm này, nên biết rõ..... Prince tồn tại cũng là bình thường, không phải sao?”

“Ách..... Cho nên là.....” Harry nhìn thẳng vào đôi mắt đen, “Cái đó cũng không kỳ quái đúng không?”

“Không sai, không kỳ quái.” Thành công nói dối cứu thế chủ, Snape hài lòng với thành công của mình, đây chính là thủ đoạn của anh, đương nhiên, anh cũng hiểu được không thể tính kế cảm tình nhưng sử dụng một chút sách lược thì có thể — nếu như có thể làm cho cứu thế chủ thành thật trở về nói rõ ràng cùng xuẩn cầu thì càng tốt, “Cho nên, lo lắng của em không tồn tại.”

“Vậy được rồi!” Harry không quá thoải mái giật giật eo, “Cho dù..... Coi như là không kỳ quái, như vậy, em cho là chúng ta có thể hòa bình?”

“Nha? Chẳng lẽ..... Trước đó chúng ta đều bất hòa?” Võ eo Harry một cái ý bảo cậu không nên cử động, “Ta cho rằng..... em biết cái gì gọi là ‘Hòa bình’?”

“Đương nhiên em biết rõ! Nhưng là..... Nhưng là tuần này..... Anh không bình thường!” Harry ảo não bắt lấy cái tay đang tại tác quái trên lưng mình, “A, rất ngứa!”

“Được rồi, như vậy..... mời cứu thế chủ vĩ đại nói cho giáo sư độc được hèn mọn của mình biết, rốt cuộc..... lạ ở chỗ nào?” Chẳng lẽ mình ám hiệu chưa đủ rõ ràng? Snape cảm thấy mình xem như đã chỉ rõ — khi Harry xem qua quyển sách kia, anh đang mời, ví dụ..... Tiến thêm một bước tiếp xúc, sao Harry hoàn toàn không có phản ứng a? Nhất là khi anh đã nói hai người đàn ông cũng có thể kết hôn sinh con bình thường..... Rốt cuộc đầu óc của tiểu sư tử Gryffindor có bình thường không?

Kỳ thật, tư duy của giáo sư hoàn toàn không cùng một tần số với tiểu sư tử Gryffindor! Harry kỳ quái cũng không phải hai người có phải là tình nhân không mà là nam sinh con, mà Snape lại cho rằng Harry sinh hoạt ở thế giới Muggle chỉ cho rằng nam nhân cùng nam nhân không thể trở thành tình nhân..... Cho nên nói hiểu lầm, luôn tốt đẹp.

Nhưng là hiểu lầm tốt đẹp đó làm cho Harry hoàn toàn không hiểu Snape “Ám hiệu”, kỳ thật dù cho không có hiểu lầm cậu cũng không hiểu, không phải sao? Đôi mắt to ướt sũng nhìn Snape, trong đôi mắt màu đen không hề thấy phần nộ, còn có chút..... Nhu hòa?

“Em nghĩ.....” Harry mím môi, “Em nghĩ chúng ta không thể bất hòa như vậy, Severus, như vậy không đúng, Molly chưa từng bất hòa với Arthur, dì Petunia và dượng Vernon cũng rất tốt..... Bọn họ chưa từng bất hòa.....” Chỉ có cậu mới là bị bất hòa.

“Bất hòa?” Snape cười, không phải nụ cười âm trầm mà là nụ cười chân chính phát ra từ nội tâm, đương nhiên, đây chỉ là anh tự cho là vậy bởi vì đã rất lâu anh chưa cười phát ra từ nội tâm, cho nên biểu lộ..... Có chút vụn vặt, “Ta cho rằng..... Em hiểu được cái gì gọi là bất hòa?”

“Đương nhiên em hiểu!” Harry lại cao giọng, “Chỉ là..... Em không biết vì sao, từ sau kì nghỉ Giáng Sinh giáo sư giống như là thay đổi thành một người khác!” Harry vắn vẹo ngón tay của mình bắt đầu nói ra tội trạng của Snape, “Buổi tối giáo sư sẽ về rất muộn, em không thấy giáo sư — trên lớp giáo sư lại hoàn toàn không đếm xỉa đến em, hơn nữa..... chúng ta nên nói chuyện giáo dục Prince!”

Nha! Lên án thật nghiêm trọng!

Snape nhắm mắt lại nghe Harry tiếp tục kể ra.

“Còn tóc giáo sư, lại bắt đầu đầy đầu — em không biết giáo sư đang bận cái gì nhưng nó cũng làm em thấy sợ hãi!” Harry càng nói càng kích động, trong mắt bắt đầu tích nước, “Em cho rằng..... em nghĩ giáo sư tính toán không cần gia đình này Không phải chúng ta là..... người nhà sao?”

Đúng vậy, người nhà, đương nhiên là người nhà. Nhưng là, nếu như chỉ là người nhà, làm sao có thể chỉ đạo em chiến đấu như thế nào? Snape vươn tay ra xoa má Harry làm cậu không thể cúi đầu bảo trì cảm xúc uể oải vừa rồi, sau đó giọng nói mềm nhẹ như tơ tằm có thể làm cho người khác mất đi năng lực tư duy bình thường vang lên: “Ta cho rằng cứ thế chủ không còn là một thằng nhóc ba tuổi.”

“Đương nhiên em không phải là một thằng nhóc ba tuổi!” Harry cắn môi, “Em đã 13 tuổi..... Đừng quên, em có Prince, em là người lớn!”

“Đúng vậy, như vậy chúng ta nói chuyện của người lớn.” Snape kéo một cái ghế ngồi đối diện Harry, “Đầu tiên, ta nghĩ em phải biết một điểm, người kia — chưa chết.”

“Đúng vậy, em biết rõ, từ năm nhất em đã bắt đầu đấu tranh với hắn ta!” Harry cười nhạo một tiếng, cậu cảm thấy người thần bí kia thật sự rất thú vị — Voldemort, ngay cả tên cũng thú vị như vậy, đầu củ tỏi lớn, một u linh đẹp trai, còn gì nữa a? Cậu thật muốn biết tiếp theo là cái gì!

“Cho nên em cho rằng có thể bằng vào..... Một ít vận khí và..... Dùng khí thì có thể triệt để đánh bại người đó?” Snape lại mở ra hình thức trào phúng, “Có lẽ em không biết dưới tay người đó có bao nhiêu tùy tùng điên cuồng, lại càng không biết người đó điên cuồng thế nào — nhưng không có vấn đề gì, ta sẽ cho em biết..... năng lực của em thế nào.”

“Em có thể học Phòng chống nghệ thuật hắc ám với Giáo sư Lupin!” Harry không thích Snape biểu lộ và phương thức nói chuyện như vậy, thật giống như hai người cách nhau rất xa, bọn họ rõ ràng là người nhà, là bình đẳng, không phải sao?

“Không được! Xuẩn lang nhất định sẽ mềm lòng! Harry Potter, tính mạng của em là quan trọng nhất, những thứ khác, không liên quan gì tới ta!” Người nghiêng về phía trước, gần như áp Harry trên giường — hiện tại, cứ thế chủ chỉ có thể lấy khuỷu tay chống mới có thể miễn cưỡng không nằm xuống, “Harry Potter, em phải sống sót — chỉ có sống sót, Prince mới có cơ hội sinh ra..... Em mới có cái gọi là ‘Người nhà’, hiểu không?”

Sợi tóc mềm mại của Snape quét qua mặt Harry, mặc dù có dầu nhưng cậu cũng không cảm thấy bẩn, khiến gò má Harry có chút ngứa, hơn nữa..... Snape nhìn xuống cậu như vậy, thật sự làm cho người ta xấu hổ, Harry không thể ức chế đỏ mặt, cậu muốn ngồi ngay ngắn nhưng là Snape lại gần như áp lên người cậu làm cho cậu muốn ngồi xuống cũng đặc biệt khó khăn..... Harry có thể nghe được tim đập của mình! Trời ạ! Minh nhất định là bị bệnh — tim đập còn nhanh hơn đồng hồ!

“Những gì ta nói..... Đã hiểu sao?” Giọng nói như tơ lụa của Snape vang lên bên tai cậu làm cho Harry càng không biết làm sao, là nên gật đầu nói “Đã hiểu” hay là nên lắc đầu phản bác? Harry không biết nên làm như thế nào! Harry nghĩ mình nhất định là bị bệnh Có lẽ là bị cảm sốt..... Bởi vì má cậu quá nóng..... Loại nhiệt độ này làm cho cậu nhớ tới mình mơ mơ màng màng nhìn qua một quyển sách..... tựa hồ có một chút..... Ách..... hình ảnh kỳ quái?

Nhưng Snape cũng không có ý định buông tha Harry như vậy, một tay chống, tay kia xoa má nam hài — nhiệt độ nóng hổi như có thể tổn thương lòng bàn tay của anh — làn da cậu bé rất đẹp, trơn mềm, có chút giống bơ mới.

“Ta sẽ..... Được rồi, bắt hòa — em thích từ này — ta sẽ làm vậy vì ta cần lên kế hoạch huấn luyện, mà đồng dạng, ta cần em xem mình là địch nhân của ta, như vậy em mới có thể chân chính dùng đũa phép công kích ta, hiểu không?”

Dùng đũa phép đi công kích Snape?! Harry trong nháy mắt bỏ qua cái tay tác quái hấp dẫn toàn bộ chú ý trên mặt mình: “Không! Em không thể!”

“Em cần phải làm vậy! Bằng không..... Ta chỉ có thể làm cho quan hệ của chúng ta —” Snape tóm nâng cứ thế chủ lên, mũi của bọn họ gần như đụng vào nhau, “Trở lại tình trạng trước khi Prince xuất hiện?”

Đương nhiên, Harry không có khả năng chọn thứ làm mình không chịu được! Harry cảm thấy..... mình và Snape gần nhau như vậy thật sự là rất kỳ quái, chính cậu kỳ quái, cậu còn không biết loại này kỳ quái là tốt hay xấu..... Nhưng cậu không thể nhận quan hệ hồng bét hơn! Cậu sẽ không chấp nhận!

“Không! Em không muốn vậy!” Harry gầm thét bắt lấy bả vai Snape — động tác này có chút khó khăn làm cho Harry suýt ngã xuống, vì vậy..... Snape chỉ có thể ôm Harry vào ngực —

“A!”

Mũi hai người bị đập vào nhau!

48. Chương 48

Thông suốt

Tại Snape “Uy hiếp”, tiểu sư tử đáng thương bị ép tiếp nhận đề nghị, khi học Phòng chống nghệ thuật hắc ám phải coi như người đối diện là Voldemort. Mà học như vậy Harry mới phát hiện Snape rất giỏi nghệ thuật hắc ám — bộ dáng chiến đấu rất đẹp! Mặc dù Snape cũng không phải người đẹp nhưng là khi Snape cầm đũa phép, khi Snape xoay người nhảy lên tránh chú ngữ, quả thực giống như là đang biểu diễn — không sai, đó là một loại nghệ thuật!

Nhưng mà khi cậu học nếu như thất thần thưởng thức nghệ thuật thì cần chuẩn bị tinh thần bị đánh tới bời! Harry đã được thử qua rất nhiều lần, đương nhiên, mỗi lần cậu sẽ được uống độc được không chút ngon miệng rồi nhanh chóng khôi phục khỏe mạnh giống như chưa từng bị đánh!

Đương nhiên Harry cảm thấy những độc được này hoàn toàn là xem tại mặt mũi của Prince — nếu như trên người cậu đều là thương thì nhất định tiểu vương tử sẽ nổi giận với Snape! Nghĩ tới buổi tối sau khi mình và Snape thỏa hiệp về hầm, tiểu vương tử nổi giận đùng đùng rống Snape bắt Snape vấp phòng tắm gọi đầu, Harry đã rất vui vẻ — phát ra từ trong lòng.

“Được rồi, hôm nay tới đây.” Luyện tập nửa tháng bùa tước vũ khí, động tác của Harry đã nhanh đến mức có thể so với nhiều người giỏi, tuy lực lượng không đủ nhưng hoàn toàn có thể dựa vào thân hình khéo léo bổ sung — Snape không thể không thừa nhận Harry có thiên phú, nếu như tính cách có thể ổn thỏa thêm chút ít nữa thì càng tốt.

“Ngày mai bắt đầu học cái mới?” Thói quen luyện tập xong thì cho mình một cái “Thanh lý đổi mới hoàn toàn” Harry lập tức làm cho mình trở nên nhẹ nhàng, “Giáo sư luôn có kế hoạch làm việc.”

“Có lẽ em còn nhớ rõ..... Đúng vậy, ta là nói có lẽ,” Snape lấy ra một tờ giấy, “Em còn nhớ rõ cái này chứ?”

“A?” Harry cầm lấy đọc, đó là một khế ước pháp thuật, về đạo sư và học đồ, đương nhiên cậu nhớ rõ cái này, Dumbledore đề cập và nói cho cậu biết nhiều khi đạo sư và học đồ giống như là người một nhà, điều này làm cho Harry rất chờ mong, “Giáo sư đã lấy được từ bộ pháp thuật?”

“Không phải ta, là Dumbledore,” Snape vừa nghĩ tới bộ pháp thuật thì lại muốn phóng nổ mạnh liên tiếp, “Ta đã ký.”

Rất tốt, Harry lấy bút tên — ha, hiện tại tên Harry đã tăng thêm dòng họ “Snape”, cho đến khi cậu trưởng thành! Đương nhiên, Snape cho rằng đến khi cứu thế chủ trưởng thành, mọi thứ đã sớm kết thúc cho nên anh cũng không lo lắng hướng đi tương lai.

Rắn độc, cho tới bây giờ đều dùng mọi thủ đoạn để mọi thứ thuộc về mình dưới thân thể, dù cho, đó là một con sư tử.

Không được vài ngày, chuyện Harry Potter thành học đồ của giáo sư độc được kinh khủng nhất Hogwarts giống như là có cánh truyền khắp tòa thành! Harry đi đến chỗ nào cũng có người quảng đến ánh mắt đồng tình, thậm chí hai anh em song sinh còn vụng trộm kín đáo đưa cho cậu các loại trò đùa dai làm cho Harry

mỗi ngày đều rất phong phú cười khổ — đúng vậy, cậu cảm giác mỗi ngày mình đều rất phong phú nhưng rất kỳ quái! Chỗ kỳ quái kỳ thật cũng không tính quá nhiều, chỉ là cậu không thể lý giải vì sao Snape bình thường coi như rất quan tâm mình đến khi dạy mình sẽ..... Nghiêm khắc như vậy? Nhưng..... không phải bình thường Snape cũng rất nghiêm khắc sao?

Cũng may Harry biết rõ đó cũng không phải cố ý cho nên cậu cũng không cãi nhau hay làm gì, chỉ là đôi khi luyện tập xong toàn thân đau đớn, dù uống độc dược cũng sẽ không muốn động đây, Snape sẽ hỗ trợ ôm cậu về hầm — đương nhiên, Harry biết không sẽ có người thấy vì bọn họ mặc áo choàng tàng hình!

Trở lại hầm, Prince đã ngồi đằng hoàng trên sofa nhỏ bắt đầu bài tập của mình, trông thấy hai ba ba về, cậu ngẩng đầu cười cười rồi lại bắt đầu nghiên cứu cách điều chế độc dược trên tấm da dê — Prince hoàn toàn kế thừa thiên phú của Snape, độc dược bà nghệ thuật hắc ám của cậu là bản lĩnh trời sinh, cho dù là phi hành nhanh nhẹn linh hoạt cũng không bằng hai lĩnh vực này, nhưng có Harry phi hành đại sư, khả năng phi hành của cậu coi như không sai, ít nhất trong lứa 9 tuổi Prince bay rất giỏi!

Fred và Geogre lại cho Harry một bao đùa dai lớn, đương nhiên, theo thường lệ bị Snape lấy đi sung công, những vật kia để ở trên người sẽ có ích, Snape cho rằng như vậy, hơn nữa dùng Prince làm cơ — nếu như làm ba ba không có chuyện gì lại dạy con đùa dai thì con sẽ chỉ biết đùa dai mà không muốn học! Vì vậy, Harry lập tức thành thật nộp tất cả trò đùa dai làm cho Snape rất vui.

“Ba ba!” Nhìn Snape ôm Harry về — được rồi, cũng không phải cậu chờ mong công chúa ôm, nhưng như là đã có “Ôm”, công chúa ôm còn có thể xa sao — Prince rất chờ mong híp mắt vô tội và giả hoạt cười, “Hai người hẹn hò?”

“Hẹn..... Hẹn hò?” Harry vừa cất áo choàng tàng hình đã bị từ này làm đứt thần kinh, “Ai..... Ai nói cho con..... Ách, cách nói đó!”

“A? Chẳng lẽ không phải hai người đi hẹn hò sao?” Tiểu vương tử giả vờ tò mò hỏi thăm ba ba nhỏ của mình, “Con cũng sẽ không chê cười ba..... Hẹn thì hẹn a, Albus nói 13 tuổi là tuổi có mối tình đầu a!” Nói xong cậu còn ra vẻ cao thâm vỗ vỗ bả vai Harry, “Ba ba yên tâm đi, con sẽ không nói cho Albus!”

Cái này liên quan gì đến giáo sư Dumbledore? Harry không hiểu, cậu hiếu kỳ nhìn nhìn Snape, phát hiện Snape cũng mờ mịt — rất tốt, không phải trống rỗng cũng không phải không biểu tình, mà là chân chính hiếu kỳ, phát hiện này làm cho Harry có chút mừng thầm.

“Nhưng con có thể nói cho ba biết hiện tại Albus đang hẹn hò!” Prince phối hợp nói, “Hai ông già hẹn hò thật sự là rất xấu, hai người bọn họ còn phân nhau ăn một khối bánh ngọt — Albus ăn kem, Gellert phụ trách ăn bánh, thật sự rất đáng sợ!”

“Ge..... Gellert?” Harry cũng không biết chúa tể hắc ám đời thứ nhất cho nên nghi vấn.

“Bạn trai của Albus — giống như cha là bạn trai ba a ba ba, ba thực ngốc!” Tiểu vương tử liếc Harry, “Merlin a, hóa ra ba của con không phát hiện mấy ngày nay Albus rất kỳ quái sao? Lực chú ý của ba quả nhiên đều ở trên người cha!”

“Được rồi Prince, đi làm độc dược bổ huyết đi.” Nhìn mặt Harry sắp thành quả cà chua chín đỏ, Snape lập tức tìm lấy cớ để tiểu vương tử đi — không phải đây gọi là qua sông đoạn cầu sao? Prince che miệng vùng trộm cười cười rồi xoay người chạy vào phòng thí nghiệm, Harry ngây thơ nhìn Snape mà độc dược đại sư vĩ đại căn bản không cho cậu một nét mặt có thể trấn an.

Cứu thế chủ đẩy kính trên mũi rồi rút đũa phép cho mình một cái chú ngữ vui vẻ rồi vui tươi hơn hỏ chạy về phòng ngủ. Khi Snape dọn xong sách vở trong phòng khách rồi vào phòng ngủ thì nghe thấy tiếng nước ào ào — là Harry đang tắm, theo tiếng nước nước chảy vang lên còn có tiếng Harry hát một bài gì đó..... Rất thú vị.

Khi tắm Harry thích để mình dưới dòng nước, dòng nước ấm áp giống như là mẹ vậy, cậu có thể tưởng tượng được khi mình mới sinh ở trong ngực mẹ..... Đương nhiên, đó chẳng qua là tưởng tượng của cậu, Ở nhà Dursley cậu không có khả năng tắm như vậy, mà đùa vui vẻ làm cho cậu càng thêm buồn lòng mình cho nên cũng tự nhiên mà hát — về phần giai điệu, đó là cái gì cậu cũng không biết rõ!

Phòng tắm của giáo sư đương nhiên lớn hơn phòng tắm của học sinh, lớn hơn nhiều, Harry đã sớm biết rõ và cũng đã hưởng thụ nên cậu cho là mình nên hưởng thụ!

Lắc lắc cho nước rỏ xuống hết — đó là chuyện không có khả năng — bọt nước vẩy ra, Harry cảm thấy tâm tình rất tốt, cho nên “Albus yêu ai” cậu cảm giác mình nên bỏ qua! Đúng, bỏ qua! Nhưng là..... Vì sao Albus yêu thì sẽ có bạn trai? LCứu thế chủ mở to mắt, chẳng lẽ giáo sư Dumbledore..... Là nữ? Nha! Merlin! Thật sự rất đáng sợ! Không..... Không đúng! Harry lắc đầu lớn tiếng hô: “Severus, em có cái vấn đề hỏi anh!”

Qua tầm nửa phút, cửa phòng tắm vang lên giọng của Snape: “cái gì? Ta nghĩ em biết em đang làm cái gì — chẳng lẽ em không đợi được..... Mười phút?”

“Ách..... Em không đợi được!” Harry luôn muốn được tìm được đáp án nhanh chóng, với Snape thì đó là quá xúc động nhưng Harry cho là mình hoàn toàn có thể xúc động một chút vì vấn đề rất nghiêm túc, “Prince nói..... Albus và một người tên là Gellert hẹn hò..... Ách..... Em không phải là cái gì cũng không hiểu, em đương nhiên biết rõ hẹn hò là đang yêu!”

“Rất tốt, ta nên cho em 10 điểm sao?” Kỳ thật những lời này thật là phát ra từ nội tâm, Snape rất muốn cười rộ nhưng khi anh muốn cười to thì..... Thất bại, nhưng cũng không ảnh hưởng tâm tình tốt đẹp của anh.

“Nha! Severus, em không muốn nghe anh trào phúng em!” Harry cũng không biết đây là Snape ca ngời từ nội tâm, cậu cho là mình đang bị giễu cợt, “Em chỉ là..... Chỉ là muốn..... Ân..... Gellert, là bạn tốt của giáo sư Dumbledore sao?”

Rất tốt, sau sự kiện hòn đá pháp thuật năm nhất, Harry Potter hoàn toàn không nhớ rõ công tích vĩ đại nhất của Dumbledore vĩ đại! Snape run rẩy khóe miệng đề xuống ý cười, bình tĩnh đáp: “Ta nghĩ..... Em nên biết người kia, Gellert Grindelwald, phù thủy nước Đức, chúa tể hắc ám đời thứ nhất, ... Ác ma Dumbledore đã bại.....?”

“Nha! Anh đừng nói cho em biết bọn họ là bạn!”

“Trên thực tế.....” Snape đẩy cửa đi vào cầm áo ngủ Harry quên ở bên ngoài, “Bọn họ là người yêu.”

“Không có khả năng!” Harry đứng lên rồi lại ngồi xuống — không thể trách cậu, những gì Snape nói làm cậu hoảng sợ, phản xạ có điều kiện đứng lên phản bác Snape vừa đi vào phòng tắm, nhưng là..... Khi cậu đứng dậy thì thấy không đúng..... Ách..... Hoàn toàn không thể nói rõ lạ ở chỗ nào, cho nên cứu thế chủ đáng thương chỉ có thể ngồi xuống bồn, “Anh nhất định là đang gạt em..... Hai người bọn họ sao có thể là người yêu?!”

“A? Như vậy..... Em cho rằng..... Ừm, hoàng kim nam hài Gryffindor vĩ đại chuẩn bị định nghĩa tình cảm lưu luyến của lão hiệu trưởng Hogwarts như thế nào a?” Snape nhìn thoáng qua Harry trong nước, nhìn làn da hồng hồng thì khẳng định thời gian dài dùng dinh dưỡng không có lãng phí, xem xem, cứu thế chủ gầy như que củi và màu da vàng như nền hiện tại đã có thể liều mạng với con đờ đầu khổng tước bốn phía xòe đuôi của anh.

Merlin đường viên hoa! Anh không muốn tiểu cự quái này giống cả nhà khổng tước bạc kim quý tộc!

“Ta không cho rằng cái gì!” Đương nhiên Harry hoàn toàn không chú ý tới ý tưởng của giáo sư độc được âm u, “Em chỉ là muốn nói..... Ách..... Anh biết a, bọn họ đều là nam!”

“Cho nên?” Quả nhiên đầu cứu thế chủ đều là cỏ lác sao? Severus Snape đột nhiên thấy vô lực, “Em cho rằng cái gì? Bọn họ đều là nam thì sao?” Snape ngồi xổm xuống, vừa vặn có thể nhìn thẳng Harry núp ở trong bồn tắm, “Ta nghĩ..... em biết Prince cũng không có mẹ, chẳng lẽ..... trên thực tế cứu thế chủ vĩ đại là nữ?”

“Hey!” Coi như là một cậu bé thì cũng sẽ xù lông vì nghi vấn giới tính a, “Em là con trai, hàng thật giá thật!” Rồi héch ***g ngực, Harry tỏ vẻ mình là... là..... Ách..... “Khổng vô hữu lực” (kiểu cường tráng 6 múi ấy) Nam nhân?

“Ta nghĩ..... Ta cũng không phải nữ,” Mắt Snape càng thêm sâu thăm thẳm, tâm tình Snape bây giờ hoàn toàn không thể dùng “vô lực” để miêu tả, “Cho nên, ở thế giới pháp thuật, hôn nhân giữa 2 nam nhân..... được chấp nhận?”

“Được chấp nhận?” Tiểu sư tử Gryffindor bị chầm chầm nên có chút sợ hãi chuyển động đôi mắt xanh vì cậu muốn tìm thứ gì đó..... Ít nhất có thể làm cho cậu không cần phải xấu hổ như vậy ách..... Trần truồng lồ lộ cùng một cái..... Ách..... Nghe nói tương lai sẽ là bạn lữ của mình thảo luận về tình yêu giữa 2 nam nhân..... Ân..... về ái tình..... Thật sự là quá xấu hổ!

49. Chương 49

Thần hộ mệnh mới

Nhưng thảo luận còn chưa kết thúc, hoặc là nói Snape cũng không có ý định làm cho Harry đơn phương chấm dứt đề tài này — đúng vậy, không có khả năng, rắn độc sao có thể nhổ mỷ thực đưa đến bên miệng ra a?

Quả thực là chê cười!

Đương nhiên Severus Snape không định làm chê cười nên anh tự nhiên không tính toán đi ra phòng tắm.

Kỳ thật Harry đương nhiên biết rõ nam nhân cùng nam nhân cũng có thể ách..... yêu nhau, không phải trong tương lai cậu sẽ kết hôn với Snape sao? Chính là..... Một khi người này thành giáo sư Dumbledore, cậu cảm giác như giữa trời quang sấm sét trực tiếp đánh vào đỉnh đầu mình, nhất là sấm sét còn..... gọi là Gellert Grindelwald chúa tể hắc ám nước Đức! Đúng, cậu còn nghĩ sao tên này lại quen như vậy a, Gellert Grindelwald – cậu đã thấy cái tên nổi tiếng này trên chocolate ếch!

“Phù thủy và Muggle không giống,” Snape tận lực làm giọng mình nhẹ nhàng, “Muggle cảm thấy..... Đồng tính là tà ác, có tội nhưng phù thủy không cho là vậy.”

“Anh..... Rất hiểu Muggle.....” Harry không hiểu cái này, tuy Harry sinh hoạt ở thế giới Muggle nhưng không phải mỗi tuần cậu có thể đi làm lễ vì khi Dudley nghe giảng đạo cậu phải đi làm cỏ trong sân.

“Chẳng lẽ không có người nói qua cho em..... Cha ta chính là một Muggle?” Snape cảm thấy đầu óc tiểu sư tử đôi khi không tốt, “Cho nên không có gì quá kỳ quái.”

“Ách..... Em chỉ là..... em cũng sinh hoạt ở Muggle..... Dù sao chính là như vậy!” Mặt cứu thế chủ đỏ bừng, cậu không thể so sánh mình và Snape, dù sao cuộc sống của hai người bọn họ khác nhau rất nhiều, hướng chỉ..... Harry vụng trộm nhìn giáo sư độc được mặt đen, hướng chỉ đối phương còn lớn hơn cậu 20 tuổi, cho dù trước không biết, lớn lên cũng sẽ biết — người chỉ cần trưởng thành sẽ biết rõ rất nhiều thứ. Đương nhiên cái này không thể nói Harry không hiểu kỳ với những thứ người trưởng thành sẽ biết — bất kỳ một người chưa trưởng thành nào cũng hiểu kỳ thế giới của người trưởng thành, Harry một Gryffindor thì càng không có ngoại lệ.

Snape cũng không quá để ý những gì Harry nói, anh cũng không hiểu ý tưởng của cứu thế chủ nhưng anh nguyện ý bỏ qua những thứ mình không thích, ví dụ như..... Hiện tại cứu thế chủ ở nóng trong nước hầm hấp..... làm da nhăn nheo, điểm ấy làm cho Snape không..... hài lòng. Nhưng là anh không trực tiếp vớt cứu thế chủ lên mà nhặt khăn tắm trực tiếp ném tới trên đầu cứu thế chủ ở trên mặt nước: “Em chuẩn bị biến thành người cá sao?”

“Ách..... Em không có quyết định đó.” Harry chớp lấy khăn tắm nhưng cậu lại không thể nói Snape đi ra ngoài để cậu đứng lên lau khô người — thật sự là không đúng a! Kỳ thật trước kia ở phòng ngủ Gryffindor, Harry cũng cùng tắm với bạn còn đấm bóp lưng nhưng cũng không cảm thấy không đúng chỗ nào, nhưng bây giờ cậu cảm thấy không đúng!

“Vậy thì đi ra.” Snape nhú mày, “Ta nghĩ em biết rõ hiện tại cũng không phải..... Rất ám áp?”

“Còn..... Khá tốt.....” Cuối tháng 1, kỳ thật rất lạnh nhưng là giờ phút này Harry không thấy lạnh mà ngược lại cậu có cảm giác khô nóng, nhất là mặt, thậm chí còn nóng hơn nước tắm của cậu! Cầm khăn tắm ngăn ở trước người, Harry cảm thấy có chút an toàn nhưng là nhiệt độ trên mặt cũng không biến mất. Harry một tay cầm khăn tắm, tay kia chạm vào cạnh bồn, không biết nên đứng lên hay là lại rụt về.

“Em cho rằng mình là.....” Snape đi qua nắm lấy cánh tay cứu thế chủ rồi dùng sức nhắc cậu lên — tiểu sư tử Gryffindor trơn bóng liền ném khăn tắm trong tay xuống ôm chặt lấy Snape!

“A nha!” Harry thét chói tai dùng cả tay cả chân trèo lên Snape, mượn lực để thăng bằng, “Làm..... Làm gì a!”

“Hừ!” Snape vẻ mặt ghét bỏ phẩy bọt nước trên người mình, “Chẳng lẽ em không biết mình đã ở trong nước sắp hai giờ?” Nét mặt Snape nghiêm túc, “Ta không muốn chăm sóc một tiểu cự quái bị cảm vì tắm.” Nói xong Snape trực tiếp gọi khăn tắm bao lấy Potter đáng thương, “Nếu như em quan tâm, ta nghĩ..... em phải biết ta sẽ không để em có thể thoải mái ngủ đến ngày hôm sau.”

“Em đương nhiên biết rõ!” Harry cho là Snape nói về chuyện huấn luyện Phòng chống nghệ thuật hắc ám, “Ngày mai..... Ân..... ngày mai học bổ túc, em cần chuẩn bị cái gì không?”

“Không, em chỉ cần mang dầu và đũa phép của mình là đủ rồi.” Trong lời nói của Snape đương nhiên có hàm nghĩa khác, “Ngày mai học tập gọi thần hộ mệnh.” Snape buông Harry xuống nhưng cũng không buông tay đang nắm lấy bả vai cậu, nhưng chỉ vậy cũng đã đủ cho Harry hoạt động.

“Gọi thần hộ mệnh?” Vội vàng dùng khăn tắm lau khô nước trên người — làn da hồng nhạt xinh đẹp được khăn tắm trắng phủ trợ càng thêm làm người yêu thích, hơn nữa..... nước trong suốt, giống như là hoa quả vừa rửa..... Nhưng Harry không biết những điều này, suy nghĩ của cậu đang ở trên thần hộ mệnh, “Đó là chú ngữ gì?”

“Chú ngữ tiêu chuẩn Phòng chống nghệ thuật hắc ám.” Kỳ thật chú ngữ đó cũng không có công dụng thực tế gì trừ khi gặp giám ngục Azkaban, mà Snape chỉ đạo cho Harry chú ngữ đó hoàn toàn xuất từ tư tâm — thần hộ mệnh thể hiện nội tâm một người, thần hộ mệnh của Dumbledore hiện tại đã thay đổi một ít, mà con hươu của anh cũng bắt đầu quái dị..... Có lẽ anh phải biết thần hộ mệnh của Harry rồi mới biết được thần hộ mệnh của mình sẽ biến thành cái gì? Đương nhiên anh càng hy vọng nhìn thấy thần hộ mệnh của Harry, đó cũng là mục đích lớn nhất của anh.

Cứu thế chủ không tìm được đáp án chân chính nên cậu cũng không có ý định buông tha giáo sư độc được của mình — Snape là đạo sư của cậu nên đương nhiên Snape có nghĩa vụ giải thích cho cậu những thứ kỳ kỳ quái quái!

“Công dụng của chú ngữ đó là gì? Nguyên lý?” Cùng Snape ở chung lâu, Harry đã không phải là sư tử trước kia chỉ biết xông đến phía trước, cậu biết rằng trước khi làm một chuyện cần biết rõ ràng chuyện gì xảy ra, “Giáo sư phải nói cho em biết là cái gì em mới có thể sử dụng tốt nó đúng không?”

“Rất tốt, ta thật vui khi em biết chú ý tới những điều này, nếu như.....” Snape tỉnh táo nhìn Harry bọc khăn tắm lớn đang cố gắng tìm khăn lau đầu, “Nếu như em có thể học được chú ngữ này, ta nghĩ..... cậu cha đỡ đầu của em cũng vui, hiển nhiên..... Như thế.” Snape lấy một cái khăn mặt, “Đó là dùng để.....” Thoạt nhìn cứu thế chủ cũng biết khăn mặt là thuộc về mình, vội vàng chạy đến trước mặt anh, giáo sư độc được không khách khí túm cậu đến trước mặt mình sau đó bắt đầu phục vụ cho ngài cứu thế chủ vĩ đại — lau khô tóc, “Chống đỡ giám ngục Azkaban.”

Chống đỡ giám ngục Azkaban, cách nói này rất mê người.

Harry nhận thức giám ngục Azkaban chỉ giới hạn ở mấy câu trong sách, ví dụ như “Tà ác nhất” hoặc là “Buồn nôn nhất”, cậu không cảm thụ khi đối diện nó nhưng là khi Sirius nói về Azkaban, cậu thấy Sirius ghét giám ngục Azkaban — Harry còn nhớ rõ thần sắc lúc đó của Sirius, dù cho Remus ở bên cạnh nắm tay nhưng Sirius vẫn rất thống khổ..... Cảm giác đó, Harry cho rằng nó còn thể không thể chịu được so với chuyện ở Giáng Sinh lạnh như băng bị khóa trong găm cầu thang một tuần không có canh nóng ấm áp.

Có thể học phương pháp chống đỡ giám ngục Azkaban, Harry rất chờ mong, thậm chí ngay cả tình huống xấu hổ hiện tại của mình cũng không chú ý tới liên hưng phần những chuyện ở số 12 Grimmauld cho Snape,

cậu còn ảo tưởng mình sẽ có một thần hộ mệnh xinh đẹp..... Có thể bảo vệ gia đình cùng với..... Người cậu yêu.

Bảo vệ là một từ kì diệu, nếu như dùng ở thời điểm không thỏa đáng thì sẽ làm người khác cảm thấy toàn thân run lên, nổi da gà rơi xuống đất, mà ở thời điểm thích hợp sẽ cho người khác ấm áp và hạnh phúc.

“Severus, thần hộ mệnh của anh là cái gì?” Harry lúc này đã bị Snape mang về phòng ngủ, đầu tóc lộn xộn còn đang trong tay của giáo sư độc được vĩ đại – hình như dài hơn một chút nên không vênh bốn phía như trước .

“Trước kia..... Là một con hươu.” Khéo léo và xinh đẹp, giống Lily, trước kia Snape cảm thấy mình yêu Lily nên mới có thể giống cô nhưng bây giờ anh lại cảm thấy phần yêu này không hoàn toàn giống tình yêu nam nữ, phần yêu này, vĩnh viễn sẽ không thay đổi, có ý nghĩa đặc biệt, không phải giữ lấy cũng không phải tìm được lẫn nhau, cho nên mới giống của Lily như đúc mà không phải ghép thành đôi với thần hộ mệnh của cô, không phải vì vậy anh mới có thể dễ dàng tha thứ tên Potter cười được Lily sao?

Mắt Snape lại trống rỗng vô thần làm cho Harry không thích.

“Thần hộ mệnh.....Pháp thuật không phải có thể dùng công thức thay vào.” Thử sờ tóc Harry, đã gần khô, “Đi thay đồ đi ngủ.”

“Em muốn nhìn thần hộ mệnh của anh.” Với mắt Snape ngẫu nhiên sẽ trống rỗng, Harry để ý, cậu cũng đi đổi đồ ngủ mà kéo khăn tắm, “Có thể chứ Severus?”

Đối mặt Harry thỉnh cầu, Snape không trả lời nhưng lại dùng đũa phép thả ra một đoàn sương mù màu bạc — còn hình dáng của hươu nhưng chỉnh thể lại không giống, Harry không rõ đó là cái gì, ngay cả Snape cũng không biết cái kia là cái gì.

“Đây là.....” Vươn tay ra đụng con vật kỳ quái kia nhưng lại bị đối phương nhe răng cho hù dọa — có lẽ là xù lông — Harry nghĩ, nhưng cậu xác định nó không phải một con hươu vì cậu nhìn thấy răng! “Nó thật là hung hãn!”

“Thần hộ mệnh, như em thấy, không phải đã hình thành thì không thay đổi.” Snape lập tức giảng giải, “Nếu như..... Gặp chuyện đặc thù, thần hộ mệnh sẽ biến hóa, ví dụ..... Thứ em muốn bảo vệ đã thay đổi hoặc là em cho rằng thứ mình có thể bảo vệ đã thay đổi.” Đây cũng là lí do anh không có hồi ức vui vẻ hạnh phúc còn tự tay hại chết Lily nhưng vẫn có thể thả thần hộ mệnh. Mà chúa tể hắc ám vĩnh viễn không có thần hộ mệnh — hẳn không hiểu bảo vệ thứ trân quý nhất.

Khi biết rõ ràng thần hộ mệnh, Harry bị vây ở trạng thái hưng phấn nhưng tiểu sư tử Gryffindor không chú ý cái gì cuối cùng cũng biết rõ chạy vào phòng tắm đóng kín cửa rồi thay đồ ngủ còn cài nút, vậy cũng là tiến bộ đúng không? Khi trông thấy cứu thế chủ về mặt quần quýt đi ra phòng tắm, Snape thiếu chút nữa bật cười, đương nhiên, anh không cười — không phải vì anh không muốn cười mà là vì anh không biết..... Cười to như thế nào.

“Nha!” Harry ảo não kéo kéo cổ áo, “Em chỉ là..... Chỉ là.....” Harry không biết nên giải thích thế nào nhưng cậu cảm thấy mình không thể không hề cố kỵ giống trước kia, “Em lớn lên..... Đúng! Em là người lớn, đương nhiên cần..... Ách..... Nghiêm cần một chút!”

“Đúng vậy, ta nghĩ..... Nghiêm cần một chút là chuyện tốt.” Làm đạo sư của Harry, Snape gật đầu đồng ý rồi vươn tay tóm tiểu sư tử lên giường, “Ngủ đi, ngày mai còn cần học, ta nghĩ..... Học bổ túc xong em có thể đi Hogsmeade với ta, mang theo Prince.”

“Thật sự?” Quả nhiên vẫn rất trẻ con, vừa nghe đến đi ra ngoài chơi, còn mang theo Prince, Harry lập tức hưng phấn lên, “Phải đi mua cái gì sao?” Harry mở to thật to đôi mắt xanh lóe sáng nhìn Snape, “Prince sắp ăn xong kẹo rồi, chúng ta có thể đi mua một ít sản phẩm mới..... kẹo công tước mật luôn ngon! Severus, có cần mua cho Prince vạc mới không? Nha, đúng rồi, cái này anh làm được..... Hoặc là anh cũng cần một bộ?” Càng nói càng hăng say, Harry hoàn toàn không phát hiện hiện tại mình đề lên trên người đạo sư vĩ đại âm trầm — Snape nằm ở trên giường mà Harry thì nằm trước ngực anh, hai người nhìn thẳng nhau!

“Có lẽ.” Giáo sư độc được cong khóe miệng một chút, “Có lẽ em có thể nhìn xem một ít tạp chí, nhưng ta hy vọng em sẽ không tập trung hết tinh lực ở loại hoạt động lãng phí thể lực như bắt Golden Snitch.”

“Như vậy anh mua tạp chí sao? Em có thể tặng anh một bộ vạc mới!”

50. Chương 50

Học gọi thần hộ mệnh không dễ dàng nhưng là đi Hogsmeade lại rất tiện, Harry là học đồ của Snape nên có thể cùng đạo sư đi, mà Prince là con của Snape nên tự nhiên là không trở ngại gì.

Bởi vì trời còn rất lạnh nên ba người không lựa chọn đi bộ mà là dùng bằng mã, từ khi Buckbeak làm Harry bị thương, con vật thần kỳ này rất đau lòng nên cũng không tỏ vẻ bất mãn với “Chỗ phù thủy bay một vòng”, mà bạn nó cũng rất yêu thích tiểu vương tử nhưng Harry không chịu để Prince một mình cưỡi một bằng mã, cuối cùng một nhà ba người chỉ có thể cùng ngồi lên lưng Buckbeak.

“Oa nha, thật thích!” Tiểu vương tử leo lên lưng Buckbeak thì bắt đầu hô to, cậu rất vui, mấy ngày nay một mực vội vàng xem cha đối phó ngốc ba như thế nào, cậu không có thời gian chơi, thật sự là sắp hỏng rồi, hơn nữa..... hình như Albus càng thêm thần bí, không được tốt lắm a!

“Đừng lộn xộn!” Harry vội vàng ôm chặt tiểu vương tử, “Ngồi vững, không cần nắm lông của nó, Buckbeak sẽ không thoải mái, đặt chân ở sau hai bên cánh của nó, đúng, như vậy là được rồi.....” Cần thận chỉ đạo Prince ngồi vững, Harry thử thử “Chỗ ngồi” của mình — sau lưng là Snape, không tồi!

“Chuẩn bị tốt thì đi a!” Hagrid kêu to, cười giống như một con gấu chiếm được bình mật, “Buckbeak, nhờ cưng!”

Buckbeak dùng một tiếng rít đáp lại.

Đối với chuyện cưỡi một con vật đến Hogsmeade, thực tế Snape cũng không thích cũng không chờ mong, nhưng là anh có thể hơi chút phóng túng tiểu sư tử của mình, hơn nữa..... tiểu vương tử cũng rất vui, không tồi, là một phù thủy trưởng thành, ngẫu nhiên cũng không bận tâm..... nhu cầu của tiểu cự quái không thành thực. Đương nhiên, anh cần thừa nhận, loại phi hành này thoải mái hơn cưỡi chổi một chút.

Rất nhanh Buckbeak đã đến Hogsmeade nhưng nó không tính toán lập tức hạ cánh mà nó quanh quẩn trên không trung hai vòng làm cho ba người trên lưng mình đều nhìn rõ ràng tình cảnh trên mặt đất rồi mới chậm chậm hạ xuống, đôi cánh xinh đẹp thu lại.

Snape nhảy xuống lưng Buckbeak rồi xảo diệu bỏ thêm cho mình trôi nổi chú — hiển nhiên Buckbeak không có thói quen thành tọa kỵ nên cũng không nửa quỳ xuống cho thích ứng thân cao của phù thủy – rồi anh mới kéo lông trên cổ Buckbeak cho nó cúi đầu xuống, như vậy Harry rất dễ dàng trực tiếp nhảy vào ngực anh, mà tiểu vương tử được một bùa trôi nổi xinh đẹp treo lên rồi bay vào trong ngực hai ba ba.

“Rất thú vị!” Prince rất thích cảm giác bay mà không cần chổi, “Nếu có thể tự bay thì rất vui, vui hơn cưỡi chổi rất nhiều!”

“Có lẽ sẽ có phát minh như vậy.” Harry cũng duy trì ý tưởng này vì cậu cũng muốn bay không cần chổi, “Nhất định rất tuyệt!”

Nhìn hai cậu bé nhiệt liệt thảo luận, Snape cũng không mở miệng chen ngang vào, đối với độc dược đại sư, kỳ thật muốn mình bay cũng không phải việc khó gì, chỉ là cần làm một loại độc dược có thể làm người ở trong thời gian nhất định có thể trôi nổi là được, trên lý luận không khác biệt trôi nổi chú là bao nhiêu nhưng Snape cho rằng người uống độc dược để bay, ngoại trừ phát ra hormone thì sẽ không có tác dụng khác nên anh cũng không thích làm như vậy, nhưng là..... Có lẽ người tuổi trẻ thích hợp dùng để chơi đùa cũng không tính là phát ra hormone?

Bởi vì tiểu vương tử đã lấy được rất nhiều trò đùa dai — cha cậu tịch thu từ chỗ ba, sau đó thành đạo cụ cậu dùng để bắt lấy Albus và Gellert — cho nên cửa hàng đùa dai cũng không thành địa điểm đầu tiên bọn họ chọn lựa, vì con, công tước mật trở thành trạm thứ nhất của bọn họ.

Snape không có cảm giác gì với kẹo, đương nhiên vì Dumbledore không hạn chế đẩy mạnh tiêu thụ, ở trình độ nhất định anh có chút mâu thuẫn trong nội tâm với thứ này — cái này là sự tình tất cả mọi người biết đến. Cho nên giáo sư độc được mang theo áp suất thấp đi vào công tước mật, nhân viên cửa hàng từng học Snape — một tiểu hoan Hufflepuff sợ tới mức lạnh run suýt nữa khóc lên!

“S..... Snape giáo..... sư!” Nhân viên cửa hàng vẽ mặt cầu xin nghênh đón, “Hoan..... Hoan nghênh quang..... Quang lâm! Ngài..... Ngài..... Ngài.....”

“Em muốn kẹo dây xỉa răng vị bạc hà!” Loại kẹo này rất tốt cho răng, hơn nữa rất ngon miệng, Harry nghĩ, cậu có thể đưa chúng cho Cori, “Còn..... chocolate ếch, kẹo cao su thối tuyệt nhất (những cái kẹo này làm cho căn phòng đầy ắp những bong bóng màu xanh hoa chuông không chịu nổi nhiều ngày). Prince muốn những viên kẹo nổ bụp bụp không?”

“Con muốn.....” Tiểu vương tử khát vọng nhìn vị cha tối như mực của mình.

“Như vậy, 20 Galeons, con có thể mua 20 Galeons kẹo.” Đương nhiên, một Slytherin hợp cách sẽ biết dùng 20 Galeons kẹo đổi được 200 Galeons kẹo từ trong tay lão ong mật như thế nào — Snape không lo lắng, chúa tể hắc ám nước Đức là kẻ có tiền.

“Chỉ có 20 Galeons kẹo.....” Prince quay đầu mắt to ướt sũng nhìn ngốc ba ba của mình.

“Nha, tiểu vương tử, thật sự chỉ có 20 Galeons kẹo.” Harry kéo cậu đi vào bên trong, “Chúng ta có thể mua cái khác, có lẽ con sẽ thích cái này — ‘Nhức nhích vui vẻ trong miệng’? Dùng được sao? Có lẽ nhiều vài cái sickles Severus không chú ý Nhưng không thể ăn nhiều.”

“Được rồi, con chọn vài loại ngon..... Còn cần một ít gián đôi, có lẽ Albus sẽ thích chúng nó..... Như vậy chanh tuyết của Albus chính là của con rồi!”

A, đó là một chủ ý tốt! Harry cười mắt cong cong, mà Snape đi theo phía sau bọn họ cũng thu liễm khí áp màu đen trên người gạt đầu tỏ vẻ đồng ý.

Merlin a! Một hình ảnh đáng sợ a! Nhân viên cửa hàng yên lặng cầu nguyện, có lẽ là tận thế sắp đến..... Nhìn giáo sư Snape ôn hòa đáng yêu thế nào a, không giống như là con dơi tối như mực Hogwarts a! Nhân viên cửa hàng run rẩy cầm kẹo hai cậu bé mắt xanh chọn đi theo bên cạnh, sợ Snape một ánh mắt xà vương chết hết chiếu lên trên người mình — cho dù đã tốt nghiệp nhưng là tâm lý bị đè nén oán hận từng bị nghiền ép còn là rất khó tiêu trừ hết.

Nhưng giáo sư độc được cũng không đi quán Hufflepuff này, anh chuyên chú nhìn xem tiểu vương tử chọn lựa các loại kẹo, khi tính tiền làm cho nhân viên cửa hàng lại bao thêm một phần giống như đức — đương nhiên, trừ bỏ những con gián mua cho Albus Dumbledore.

Trả tiền xong, Prince thần bí kéo Harry ghé vào lỗ tai cậu lặng lẽ: “Bao kia, là cho ba!”

“A?” Harry sững sờ rồi biết Prince chỉ bao kẹo kia — Snape không thích kẹo, cũng sẽ không mua kẹo cho người nào, ngoại trừ tiểu vương tử..... Harry cũng không cho rằng bao kia là đưa cho Albus..... Cho nên thật là cho mình? Ba ba nhỏ mắt xanh lập tức mở to mắt nhìn, mặt bắt đầu nóng lên: “Sao Snape có thể đem ba trở thành trẻ con nha, ba đã là người lớn!”

Tiếng nói của hai người cũng không lớn nhưng vẫn bị nhân viên cửa hàng nghe được, cậu ta lập tức cảm giác mình như là tiếp đãi nhầm người — người rất giống giáo sư Snape không phải giáo sư Snape đúng không? Khẳng định là vậy? Sao cậu có thể cảm thấy..... giáo sư Snape ôn nhu?

Trong ánh mắt cổ quái của nhân viên cửa hàng, Snape mang theo hai cậu bé của mình đi, chiến đấu ở chiến trường là cửa hàng trang phục phong nhã.

Đối với trang phục, Snape chưa từng có yêu cầu đặc biệt gì, đồng thời anh cũng không nguyện ý Harry mặc lấp lánh ánh vàng đi ra ngoài làm cho người ta hâm mộ, nên cửa hàng này thích hợp nhất, thời trang trẻ em cũng sẽ không quá hoa mỹ — đương nhiên, đối với ánh mắt chọn lựa trang phục của bạc kim quý tộc..... Snape chưa bao giờ cảm thấy đó là xa hoa, ngoại trừ bảo thạch, thường thức kia..... Hừ, không khác khổng tước nhà bọn họ nuôi là mấy!

“Vẫn là đơn giản đi!” Độc được đại sư dùng xà vương chết hết nhìn chăm chăm chủ tiệm trang phục phong nhã, trên trán ông rơi xuống một giọt mồ hôi, “Harry còn là một học sinh, không cần..... quần áo xa hoa như vậy!”

“Nha, như vậy..... giáo sư Snape, vị này a?” Ông chủ chỉ chỉ Prince, “Cậu bé này cần quần áo gì?”

“Y phục của Prince.....” Đối mặt con, Snape cảm thấy con mình nên mặc quần áo xinh đẹp nhất giống như một vương tử chân chính hấp dẫn tất cả tầm mắt, “Prince mới chín tuổi, ông cảm thấy một cậu bé chín tuổi mặc cái gì có vẻ..... Thích hợp?”

Đây là khác biệt đả ngộ!

Tiểu vương tử mặc áo choàng màu xanh, ống tay áo là đường viền tạo thành một vòng hoa hồng màu vàng nhạt, chỗ cổ áo là nếp lụa cuốn, vạt cũng có những bông hoa hồng xinh đẹp — mà áo choàng của Harry giống như đúc nhưng là màu đen, những hoa văn loạn thất bát tao a cánh hoa a nếp uốn a tất cả đều không có, rất đơn giản, chỉ có vài bảo thạch màu đen làm thành nút để làm đẹp, nếu như không nhìn kỹ còn không phát hiện được! Được rồi, cái giống như đúc thật sự là..... Khác quá lớn, nhưng là Prince lại kiên trì cho rằng giống như đúc làm cho tâm tình của Harry rất tốt!

“Bộ y phục này thật sự rất phù hợp?” Cứu thế chủ kéo kéo áo choàng, cho tới bây giờ cậu cũng chưa từng mặc thứ như vậy, cậu sợ làm nó hỏng — lúc này Harry cũng biết vì sao Draco cũng không quan tâm quần áo, quần áo không chỉ làm bằng thứ lụa tốt nhất, còn có bột kim cương càng thêm làm cho người ta ghen hòng nhìn trần trời!

Snape thỏa mãn gật đầu, chính là như vậy, an phận một chút nhưng nhìn ra được tỉ mỉ đối đãi..... Anh sờ đầu Harry, sợi tóc mềm mại làm lòng bàn tay anh có chút ngứa nhưng rất thoải mái.

“Nha, Albus nhất định sẽ thích cái này!” Tiểu vương tử như phát hiện đại lục mới cầm một cái mũ, “Xem hoa văn a! Thật sự là rất đáng yêu!”

Xác thực đó là một cái mũ đáng yêu, hoa văn Harry rất quen thuộc..... Hoa văn!

“Có lẽ nên mua về cho giáo sư Dumbledore?” Harry cầm cái mũ, “Đây là chuột Minnie, em biết.”

“Đúng vậy, kỳ thật Micky và Minnie là một đôi!” Prince rất chắc chắn, “Có lẽ sẽ có Micky? Có thể đưa cho Gellert!”

Nha! Chủ ý tuyệt diệu!

Khi bọn họ lật tung cả cửa tiệm cũng không thấy mũ Micky, thất vọng cũng là nhất định nhưng Snape giải quyết vấn đề này — tuy thuật biến hình của anh không phải rất tốt nhưng đối với phù thủy còn sống ở Muggle, biến ra một cái mũ có một con chuột cũng không phải việc khó.

“Làm giống cái mũ này như đúc, đưa đến phòng hiệu trưởng Hogwarts.” Snape thanh toán tiền, anh không muốn làm cho Dumbledore biết mình tham dự loại..... trò đùa dai này, được rồi, cũng không có thể gọi là trò đùa dai, nó chỉ là một trừng phạt nho nhỏ — lão ong mật chết tiệt, nhất định ông ta lại vụng trộm làm cái gì cổ quái!

Bởi vì gần nhất không đi đến chỗ Dumbledore, Snape tương đương mê hoặc, vì sao gần nhất ánh mắt rất nhiều người nhìn mình đều rất kỳ quái, hơn nữa..... Còn có người dám can đảm tìm anh hỏi một ít vấn đề về độc được! Tuyệt đối là chủ ý của lão ong mật.

Đương nhiên Severus Snape, độc được đại sư trẻ tuổi nhất, giáo sư độc được vĩ đại của Hogwarts tuyệt đối không thể nghĩ đến là con dơi âm u đầy dầu và tối như mực nào đó bị loại độc được thần bí tên là “Tình yêu” ảnh hưởng, khí thể âm trầm của mình bắt đầu giảm đi, tự nhiên cũng sẽ có những tiểu động vật không bị dọa — có lẽ, khi anh phát giác, áp suất thấp mới có thể trở về, bất quá khi Snape không phát hiện, Dumbledore đáng thương phải gánh tội.

Bởi vì có Prince đi theo nên Snape không dẫn bọn họ đi chỗ bán những thứ kỳ quái nhưng cửa hàng độc được là phải đi, mà ở cửa hàng độc được, Harry thành bối cảnh nhưng cậu vẫn được đến nhất định chú ý — Snape luôn cầm tay cậu, nghe nói, đây là vì sợ lộn xộn.

“Chết đói a!” Một buổi sáng, tiểu vương tử vô bụng nhỏ bất mãn, còn chưa đi ra cửa hàng độc được cậu liền đặt mông ngồi xuống đất, “Con muốn ăn kem!”

“Kem không thể ăn như cơm.” Harry luồn hai tay qua nách ôm lấy Prince — động tác này rất lao lực vì thân cao của bọn họ không khác nhau lắm, khí lực của Harry cũng không quá lớn nhưng cũng may những ngày này cậu được Snape huấn luyện nên biết được nếu chéo tay thì dùng ít sức hơn trực tiếp kéo lên.

“Nhưng con đói bụng a!” Tiểu vương tử chẹp một tiếng, đôi mắt to đầy nước, “Con muốn uống súp năm nóng!”

“Còn có bánh bao thơm ngào ngạt cùng thịt bò.” Harry cười cười, một tay đưa cho Snape.

51. Chương 51

Nghỉ hè

Năm học trôi qua nhanh chóng, với Harry cậu chưa bao giờ biết rõ một người có thể hạnh phúc như vậy — cậu có được được quá nhiều, nhiều đến mức chính cậu cũng không dám tin tưởng! Đương nhiên mỗi ngày học với Snape vẫn sẽ rất mệt mỏi nhưng cậu phát hiện mình quen cường độ huấn luyện như vậy, vô luận là công kích từ đâu thì cũng không thành vấn đề, đương nhiên, những công kích đó không thể quá mạnh, cậu còn rất nhiều chú ngữ đáng sợ chưa thể thuận lợi nắm giữ như lời nguyện không thể tha thứ. Nhưng cậu cũng không thích ba chú ngữ kia là được rồi.

Trải qua huấn luyện Snape cũng phát hiện ma lực của Harry mạnh hơn phù thủy nhỏ một chút, hơn nữa cậu như là đầu sĩ trời sinh, cho dù là những phù thủy từ nhỏ huấn luyện cũng sẽ không tốt hơn — mà Harry cũng chỉ là trải qua hơn nửa năm huấn luyện mà thôi. Đó một tin tức tốt với Snape.

Vì Prince nên nghỉ hè Harry chỉ cần trở lại nhà Dursley hai ngày là có thể đến số 12 quảng trường Grimmauld — Prince và Harry có huyết thống quan hệ gần nhất, dù cho không có huyết thống Petunia bảo vệ, Harry cũng sẽ an toàn. Khi Dumbledore nói xong, lão hiệu trưởng được tiểu vương tử một cái môi thơm, đương nhiên, bởi vì có tiểu vương tử và Snape, Harry không quá khó chịu, hai ngày này cậu cũng tận lực không đi xung đột với nhà Dursley, có lẽ thay đổi này là rất lớn trong nửa năm qua, dĩ Petunia cũng không làm gì kì lạ mà chỉ nhìn Harry thật lâu.

“Dì Petunia.” Harry đứng ở cửa nhìn, nữ nhân này từ khi cậu có trí nhớ vẫn rất gầy, “Cháu đã về.”

Petunia nghiêng người cho Harry vào, khi nhìn cậu không mang nhiều thứ, sắc mặt hơi chút hòa hoãn: “Đi lên, không cần làm xuất hiện chuyện gì cổ quái.”

“Vâng.” Harry rất dịu ngoan, “Cháu chỉ về ở hai ngày rồi cháu sẽ đến nhà cha đỡ đầu gia.”

“Không được!” Petunia hét to đóng cửa lại, bà xoay người nhìn Harry, biểu tình cũng rất đáng sợ, “Không được! Mày phải ở trong này — dù cho..... Dù cho mày là quái vật, nhưng mày phải ở..... Nha! Thượng đế a!” Bà bụm mặt khóc, tiếng rất khó nghe — đúng vậy, tiếng gào khóc phát ra từ nội tâm không dễ nghe, trừ phi đó là giả.

“Dì,” Harry rất sợ hãi nhưng giọng nói trong nội tâm nói cho cậu biết dĩ mình cũng không hận mình làm cho cậu cảm thấy ê ẩm, “Dì! Đừng khóc, dì!” Harry chưa đủ cao nhưng cũng đủ linh hoạt cho nên có thể đỡ lấy người dì khóc sắp ngất, “Dì Petunia, đừng khóc, cháu..... Dì biết vì sao cháu phải ở đây đúng không?”

“Đúng vậy! Tao biết rõ! Cái ông như ảo thuật gia mang Lily đi, bọn họ lại đem mày tới — tao yêu Lily, ngay cả cơ hội nhìn Lily lần cuối cùng cũng không có! Tao còn không biết Lily được an táng ở nơi nào!” Tâm tình một khi bạo phát thì giống như lũ không thể rút ngay, Petunia vừa đánh Harry vừa nín lấy áo mình giống như chỉ cần buông tay tim sẽ vỡ vụn, “Bọn họ, bọn quái vật ngu xuẩn đó cũng chỉ dùng uy hiếp khiến tao khuất phục! Thượng đế a! Đáng giận, nếu không phải bọn họ Lily sẽ không chết, cha mẹ tao cũng sẽ không chết! Tao hận bọn họ — Tao hận Lily!”

Hận sao? Đương nhiên.

Nhưng nếu như không có yêu, sao có thể có hận?

Harry tùy ý đi đánh mình — lực lượng này kém hơn nhiều mỗi khi Snape giáo huấn — cậu lấy khăn tay nhẹ nhàng lau khô mắt cho đi mình. Trước kia cậu không chú ý tới vì sao dượng Vernon và Dudley béo như vậy mà đi Petunia ăn giống bọn họ mà lại gầy như là dân chạy nạn, hiện tại..... Có lẽ cậu đã hiểu.

“Mày không thể trở về!” Petunia nắm chặt khăn tay lung tung lau mặt, “Cha đỡ đầu chết tiệt của mày, hẳn ta chính là tên khốn kiếp — Thằng khốn, thằng lưu manh, hạ lưu! Hẳn xem thường nhà chúng tao..... nhà Evans..... Tao biết rõ nhà của hẳn ở Grimmauld, hừ, cái gì tao cũng biết!” Bà đứng lên giống như là nữ chiến sĩ, “Lily nói với tao hết nhưng tao không thích nó — chỉ có tao mới nhìn thấy gương mặt thật của nó, hừ, một nữ phù thủy? Thật đáng ăn mừng a, trong nhà có phù thủy! Hừ! Phù thủy? Nó vứt cả mạng mình vào!”

Nha! Cái này còn có thể nói đi Petunia căm hận mẹ? Harry tuyệt đối không tin! Nhưng Harry biết rõ cảm tình cũng không phải chỉ có yêu và hận, có lẽ..... Cậu không nên phẫn nộ với dì, đúng vậy, cậu nhớ rõ, nhớ rất rõ ràng, khi cậu bị thương dì sẽ bôi thuốc cho cậu nhưng thật đáng tiếc, cậu không có khả năng đi bệnh viện, nếu như đi bệnh viện..... Có lẽ cậu sẽ bị đưa đến nơi khác..... Đúng vậy, không thể dùng bạo lực với một đứa bé, Cori từng nói với cậu vậy.

Đương nhiên không thể nói cho Petunia về Prince, Harry chỉ có thể nói cho bà biết nói Dumbledore tìm được phương pháp đặc thù bảo vệ mình, có rất nhiều pháp thuật cổ xưa, tốt cho nhà Dursley — Petunia miễn cưỡng tiếp nhận lý do này.

Có lẽ là cảm xúc Petunia bùng nổ làm cho Harry ý thức một mặt khác của của dì, cậu cười thật lòng, mà cặp mắt xanh giống Lily như đúc chứa ý cười làm Petunia không có cách nào quá hà khắc với cậu, đương nhiên, dượng Vernon và Dudley vẫn ghét Harry, Dudley rất muốn tìm lỗi của cậu nhưng Harry là một người lớn đã có con nên không có ý định so đo với Dudley.

Trước khi đi Harry còn đưa đi Petunia một ít quà — ghim bảo thạch cài ngực, độc được thích hợp cha con Dursley giảm béo, đương nhiên cũng có đồng hồ vàng gì đó, kỳ thật những cái này cũng không quý trọng, ít nhất ở pháp thuật thế giới không tính là đồ quý nhưng ở trong mắt nhà Dursley thì lại hoàn toàn khác, Dudley rất thích ngọc bích cài tay áo, cuối cùng cầm nó trịnh trọng nói với Harry nói: “Từ nay về sau anh sẽ không bắt nạt em, anh hứa đó!”

Hừ! Ai cần cam đoan như vậy a! Harry cảm giác nếu có cơ hội thì cậu nhất định phải đánh Dudley — không dùng pháp thuật rồi cho Dudley biết ai mới là anh, như vậy mới có hiệu quả nhưng không thể để đi Petunia biết.

Hai ngày ở nhà Dursley trôi qua nhanh chóng nhưng Harry vẫn không thể ức chế nhớ tiểu vương tử của mình, sáng sớm ngày thứ ba cậu thu dọn mọi thứ rồi chạy đến Grimmauld, tiểu vương tử đã sớm chờ ở đây.

“Harry!” Cha đỡ đầu mở cửa lấy được cơ hội ôm con đỡ đầu của mình đầu tiên rồi bị vắng vẻ — Harry chạy đến phòng khách ôm Prince cho cậu một cái hôn vang dội, đương nhiên, tiểu vương tử cũng không cam chịu yếu thế hôn một cái.

“Cảm tình của bọn họ thật tốt!” Sirius cười ha hả đóng cửa lại nói với Remus.

“Đúng vậy, thật tốt.” Sirius cười đi rót trà — anh từng cho rằng Snape nuôi Prince là vì Prince giống Harry, sau đó anh lại cảm động vì tình tiết bị thăm mình nghĩ ra trong đầu, nhưng là..... Qua lâu như vậy, Remus lại cảm thấy ý nghĩ này quá buồn cười, không sai, rất buồn cười, nếu như là đền bù tổn thất, Snape hoàn toàn có thể nuôi một cô bé giống Lily! Càng nghĩ càng cảm thấy kỳ quái, người sói cũng không đưa ra nghi vấn này, anh cũng không phải là Sirius nên anh giấu nghi vấn ở trong nội tâm.

“Harry thân ái, bạn con quả thực chính là Gạc Nai a — hai người đều vậy, ha ha, thật thú vị!” Hai ngày này Sirius và Prince rất vui vẻ, bọn họ cùng đùa dai mà Remus ở đằng sau thu thập tàn cuộc, đương nhiên, đối tượng đùa dai hoàn toàn thay đổi — Sirius cũng không thể trở mặt với Snape, dù Snape sẽ rất ác độc phun nọc độc lên anh nhưng Sirius nghĩ tới con đỡ đầu của mình là học đồ của người ta, tự do của mình lại là người ta hỗ trợ mới tới, cừu nhân của mình là người ta bắt lấy..... Anh không còn tâm tư đùa dai Snape,

trước kia những cái gì “Vì chính nghĩa” lại càng không hề nói, “Con muốn nhìn sản phẩm đũa dai mới nhất không?”

“Đây là cái gì?” Harry cầm một con côn trùng Sirius đưa tới.

“Phân liệt bọ cánh cứng!” Sirius thần bí nói, Prince ở bên cạnh phụ họa, “Nghe nói chưa? Giáo sư Dumbledore yêu con giết đôi nhưng lại sợ bọ cánh cứng, vật này có thể phân ra thành vài chục con bọ cánh cứng, hoàn toàn có thể làm cho Albus sợ phát run!”

“Gellert sẽ rất vui!” Prince chớp mắt, “Chúng ta có thể bán nó cho Gellert!”

“Ý kiến hay!” Harry đồng ý.

Về Gellert, Harry đã gặp nhiều lần, ông ta còn chuyên môn đưa cho Harry một ít sách về quyết đấu, là một người tốt, đương nhiên sách quý độc được cho Prince càng làm cho Harry thích Gellert, cho nên cảm giác mâu thuẫn với bốn chữ “Chúa tể hắc ám” hoàn toàn biến mất. Đúng vậy, tuy Gellert Grindelwald là chúa tể hắc ám nhưng đó là đã từng, mà Gellert bây giờ không phải chúa tể hắc ám mà là một người hòa ái dễ gần!

Gellert yêu Albus, rất yêu, thích đến mức có thể vì Albus buông mọi thứ!

Khi Harry biết những tin tức này chắc chắn sắc mặt của cậu rất đặc sắc nhưng sau đó cậu cũng không lo lắng, cũng không thấy giáo sư Dumbledore cùng một ông bằng tuổi mình làm sao. Ha ha, còn có thể như thế nào? Trời sẽ không sụp xuống!

“Có lẽ chúng ta có thể liên lạc với anh em sinh đôi nhà Weasley trao đổi bí quyết!” Sirius gần nhất tính toán đầu tư tiệm giỡn nhưng anh không muốn đi kinh doanh mà đôi song sinh nhà Weasley lại am hiểu, “Harry, muốn ăn cái này không? Ăn xong sẽ biến Animagus nha!”

“Đây là cái gì? Bánh quy chim yến?”

“Không phải.” Sirius lắc đầu, “Chú không nghĩ tới Animagus của Prince là báo tuyết, rất đẹp, mê chết người, chỉ là còn quá nhỏ, ha ha,” Sirius như hiển vật quý đem bánh ngọt trong tay cho Harry xem, “Thứ này có thể cưỡng chế người ăn biến thành Animagus, bất quá có thời hạn — không phải mỗi người đều có thể học được Animagus nhưng là mỗi người đều có hình thái Animagus, có một loại độc được có thể cưỡng chế làm người ăn hóa thú, chú có cái ý nghĩ này thì Prince giúp chú làm độc được — rồi trộn độc được cùng cỏ biến hình và độc được phát ra tiếng thành hỗn hợp, làm thành bánh ngọt.....” Sirius càng nói càng vui hơn hở, “Nếu như chú, Animagus của chú là một con chó đen lớn, nếu ăn cái bánh này thì chú không chỉ biến thành chó mà còn có thể nói a, rất thú vị!”

Bánh ngọt rất nhỏ, không lớn hơn bánh quy bao nhiêu, nhưng..... thật sự rất hấp dẫn a..... Harry do dự muốn ăn một cái, cậu cũng rất muốn biết Animagus của mình là cái gì — luyện gọi thần hộ mệnh lâu như vậy nhưng không biết vì sao luôn không thể thành hình, cho dù cậu đã có thể đuổi boggart biến thành giám ngục Azkaban.

Phản phát! Lửa trong lò sưởi chuyển sang màu xanh, một thân ảnh tối như mực đi ra, sau đó người này đã nhìn thấy cứu thế chủ đáng yêu ăn thứ gì đó..... Ngay sau đó, cứu thế chủ bắt đầu thu nhỏ lại — co lại rất nhỏ!

“Anh cho Harry ăn cái gì?!”

52. Chương 52

Animagus

“Meo meo!”

“Harry?”

“Em đây!” Bị cưỡng chế biến thành Animagus, cứu thế chủ không biết bây giờ mình thế nào, cậu chỉ cảm thấy tầm mắt rất thấp — hẳn không phải là động vật to lớn nhưng cũng không nhất định vì cậu còn chưa trưởng thành nên Animagus có thể là một con vật chưa trưởng thành..... Nhưng nhỏ đi thật sự là đáng sợ, cậu bắt lấy hai tay trước mặt mình — tay Snape. Rất tốt, đôi tay này tốt hơn tay của Sirius! Harry không nhìn cha đỡ đầu rục rịch bên cạnh, kiên quyết không chịu để cho Sirius ôm.

Ôm Harry biến thành Animagus vào trong ngực, Prince ở bên cạnh cầm lấy cánh tay của anh muốn xem ba ba nhỏ đi mà Snape cũng cẩn thận sợ làm đau Harry, hơi chút thấp thấp vừa vịn cho Prince đối diện mắt Harry.

Thật sự là rất đáng yêu!

Prince từng thấy Animagus của ba — trong tương lai, Animagus của cứu thế chủ rất uy phong , uy phong đến mức làm cho người xấu trông thấy sẽ nhũn chân, nhưng bây giờ..... Ha ha..... Không khác một con mèo nhỏ là bao, lông xù, đôi mắt xanh còn chớp chớp quan sát xung quanh..... Quả thực rất đáng yêu!

Kỳ thật bất kể là động vật gì, khi còn nhỏ đều rất đáng yêu, dù cho người này là Severus Snape, anh cũng không thể tránh, bày ra mặt ôn nhu với một con mèo nhỏ lông xù — A, không, Animagus của cứu thế chủ cũng không phải là một con mèo!

“Harry là cái gì?” Sirius biết rất nhiều động vật nhưng anh cũng không nhận ra hình thái hóa thú của Harry, rất kì quái! Kỳ thật cũng không trách Sirius không biết Animagus của Harry vì loại động vật này ở thế giới pháp thuật cũng không phổ biến, có thể nói là đã diệt tuyệt, chỉ có rất ít người nghiên cứu loại động vật đã từng là loài họ mèo lớn nhất trên thế giới này một chút — vì xương và hoá thạch của chúng nó còn sót lại là những thứ rất tốt.

Đó là một con sư tử tàn bạo, phù thủy gọi nó là “Kẻ giết chóc biến mất”.

Remus cũng không nhận ra Animagus của Harry nhưng Snape biết, loại động vật này ở chiếm một vị trí gần như thần trong độc dược — đúng vậy, kẻ giết chóc biến mất, cái này đủ để nói rõ hết thấy, dù hiện tại dùng móng của sư tử đen hoặc là hổ Siberia cũng không thể tinh luyện ra tí xíu móng có thể so sánh với lực lượng hung mãnh của móng vuốt sư tử khổng lồ này!

A, ngài Snape vĩ đại, ngài có thể dừng dừng ánh nhìn nguyên liệu độc dược nhìn chăm chăm vào tiểu chủ nhân Harry không?! Thật là đáng sợ! Kreacher bị mất đi đầu dẫn đường mang một nhà ba người này về phòng, lão thật không nhẫn tâm trông thấy tiểu chủ nhân Harry của mình bị ngài Snape lột da.....

Ôm Harry Potter sư tử tàn bạo nhỏ đi vào phòng ngủ, kỳ thật Snape cũng không tính lấy lông bờm hay móng vuốt, anh chỉ không muốn người khác trông thấy Harry nhỏ như vậy mà thôi, còn nhỏ và không hề phòng bị, như vậy rất dễ dàng bị lừa gạt đi, huống chi..... Animagus của Harry rất có giá trị.

Kỳ thật Snape lo lắng quá, dù sao người biết sư tử tàn bạo — dù là phù thủy hay Muggle cũng không nhiều, huống chi còn là một con sư tử con không lớn hơn một con mèo nhỏ bao nhiêu a!

“Severus, em là cái vậy?” Harry nằm trên giường, nệm mềm nhũn bị móng vuốt sắc bén xé tan tành, “Thật kỳ quái!” Bốn chân chạm đất đi thật không dễ dàng học!

“Là sư tử tàn bạo, con đã thấy !” Prince dùng khuôn mặt cọ xát trán ba ba nhỏ, “Lớn rất uy phong, có thể chở con chạy thật xa!” Người nào gặp cũng sợ hãi!

“Cái gì là sư tử tàn bạo? Ba rất tàn bạo?” Harry kinh hãi, móng vuốt xẹt qua nệm trước mặt mình.

“Dừng vuốt loạn,” Snape đè chân Harry, “Là một loại sư tử đã bị diệt sạch ở kỉ băng hà, lớn hơn sư tử hiện tại, gọi là sư tử tàn bạo là vì..... Thân thể rất lớn, lúc ấy xưng bá đại lục Bắc Mỹ.” Snape biến ra một cái gương để trước mắt Harry nên sư tử tàn bạo nhỏ nhìn thấy hình dạng của mình — mắt xanh, rất tốt, vết sẹo trên trán chỉ để lại một chút ấn ký, biến thành Animagus sau cũng chỉ là một đường màu nâu nhàn nhạt mà thôi, chưa có bờm, không khác một con mèo nhỏ nhiều lắm, lông nhiều hơn mèo một chút..... Màu lông cũng không phải màu cát giống sư tử mà là màu trắng!

“Sư tử không phải có màu cát sao?” Harry vung đuôi, cuối đuôi có một đốm lông màu đen giống như là một quả cầu nhưng nhỏ nhỏ.

“Đúng vậy,” Snape giật giật khoe miệng rồi ôm lấy tiểu sư tử Harry để cậu nằm ngửa, “Nhưng là sư tử cũng có màu trắng, Muggle cho rằng là biến dị nhưng trên thực tế đó là tiêu chí có ma lực.” Snape vươn tay vuốt cằm Harry, hài lòng với xương, bờm trên cổ cũng sắp dài — bờm sư tử tàn bạo không dài giống sư tử bình thường, thân hình hình giọt nước nhưng cơ bắp trên người cũng rất phát triển — hoàn toàn là sinh ra để đi săn, “Xem ra nửa năm này..... Dinh dưỡng không sai.”

“Thân thể của em rất tốt a!” Harry vô cùng may mắn mình bây giờ là trạng thái Animagus, có lông, không ai nhìn thấy cậu thẹn thùng, “S..... Severus, Animagus của Prince là báo tuyết, a, đúng rồi! Độc được là Prince làm!” Để tránh xấu hổ, Harry lập tức dời tầm mắt, cậu cảm thấy mình ngứa mắt nằm như vậy quá mất mặt, hoàn toàn không uy nghiêm..... Hơn nữa..... Tiểu sư tử ôm lấy đuôi của mình, trời biết cái đuôi có thể ngăn cái gì..... Hơn nữa cậu cảm thấy mình không thể như vậy, có chút..... xấu hổ! Huống chi tiểu vương tử còn đang ở bên cạnh!

Trông thấy Harry như vậy Snape sung sướng khoe miệng, có lẽ anh nên chỉ đạo hạ Harry biến hình. A, loại Animagus này hiển nhiên là Gryffindor ngu xuẩn am hiểu, hoặc là cậu cha đỡ đầu của Harry nguyện ý cống hiến.

“Cẩn thận móng vuốt của em, chúng rất sắc bén.” Giáo sư độc được lật tiểu sư tử lại để cậu nằm xuống giường, “Học cách co móng vuốt lại nếu không em sẽ làm hỏng mọi thứ mình đụng phải.”

“Em đang học!” Harry tức giận bất bình, “Anh còn chưa khích lệ Prince đâu!”

“Đương nhiên, ta sẽ thưởng cho Prince, chế tác độc được biến hình cao cấp như vậy.” Snape còn để tay ở trên người tiểu sư tử, da lông mềm mại kết hợp với cơ bắp, rất sướng tay, “Tiểu vương tử, con cảm thấy..... Một bông thoa lùn thì thế nào?”

“Cha quá tốt!” Prince đã sớm muốn nuôi một con vật không cần chăm sóc, cậu cười hí hí hôn má Snape, lại hôn má Harry chỉ còn một chút, “Con cũng yêu ba ba!”

“Meo!” Hoàng kim nam hải Gryffindor lại thẹn thùng, móng vuốt nhỏ che mặt, cậu cũng không biết có nên may mắn mình bây giờ không phải hình người không?!

Kỳ thật một Animagus thể hiện tính cách một người, Sirius, trạng thái hóa thú là một con chó đen lớn, trung thành và giỏi đánh nhau, James là một con hươu, tuy cường tráng đẹp nhưng có ý khoe khoang mà Harry là sư tử tàn bạo vì chiến đấu, cậu muốn có thể chiến đấu bảo vệ mọi người dù chính cậu còn chưa ý thức được, có thể Snape hiểu nên giáo sư độc được rất vui nhưng anh cũng không biểu hiện ra ngoài — cảm giác được bảo vệ không tồi.....

Bởi vì là lần đầu tiên nhìn thấy Animagus của ba ba nhỏ, Prince không muốn ra khỏi phòng, cậu làm nũng chơi xấu lăn trên giường, cuối cùng cậu biến hình nằm cùng Harry, hai cặp mắt xanh biếc ướt sũng nhìn chăm chăm Snape!

Rất tốt! Cái này gọi là được một tác lại muốn tiến một thước!

Snape ngồi ở bên giường, trên đùi là hai cái đầu nhỏ — một là sư tử tàn bạo lông xù nhỏ, cái khác là Prince lông xù, Merlin a! Anh thật không biết mình nên ôm lấy hai tên lưu manh nhỏ này hay là ném bọn họ ra phòng khách, hiển nhiên, ý nghĩ sau cũng không phù hợp thẩm mỹ của Slytherin, cho nên..... Snape lại sờ lên đầu con mình rồi sờ sờ đầu Harry: “Ngoan, có lẽ hai người nên nhớ rõ sắp đến giờ ăn bữa trưa.”

“Hình dáng em thế này ăn như thế nào a?” Harry cọ mặt vào quần Snape, chất vải mềm mượt làm cậu thoải mái.

“Rất tốt, em cần học bài học mới.” Snape buồn cười ôm Harry, “Được rồi, Prince, hiện tại xuống ăn trưa.”

“Vâng!” Tiểu vương tử bị cha đuổi trước khi đi vẫn không quên sờ tai Harry..... Rất mềm! Đương nhiên, cậu không biết khi mình biến thành báo tuyết thì cũng vậy.

Khi bàn ăn dọn xong, Snape ôm Harry biến thành tiểu sư tử ngồi xuống bàn ăn, Kreacher nhanh chóng đặt những đồ ngon miệng nhất ở trước mặt bọn họ, mà Sirius đáng thương chỉ có thể có một ít rau dưa và bánh mì, điều này làm cho đại cậu cha đỡ đầu buồn bực nhưng Kreacher làm theo ý mình, lão bị Prince đáng yêu và Snape âm trầm thu phục!

“Kreacher, Bacon (thịt ba chỉ) của ta đâu?” Sirius trừng Bacon của Snape, mắt bốc hỏa nhìn Snape đút Bacon cho con đỡ đầu của mình — Merlin a! Đây là Snivellus anh biết sao?! Anh đã đi nhìn tập tranh ảnh tư liệu — Animagus của con đỡ đầu tuyệt đối là toàn bộ thế giới ít có! Snivellus nhất định là không có ý tốt!

“Chủ nhân Sirius nên ăn nhiều rau dưa! Bacon cho tiểu chủ nhân Harry ăn! Kreacher cảm thấy..... Kreacher cảm thấy tiểu chủ nhân Harry biến thành Animagus thật sự là quá oai hùng, Kreacher cho rằng tiểu chủ nhân Harry cần ăn nhiều thịt để lớn lên to lớn! Chủ nhân Sirius quá lớn, không cần ăn nhiều thịt!” Lão Kreacher đương nhiên hiểu được khác biệt giữa sư tử và chó, lại là một con sư tử có giá trị như vậy, “Chủ nhân Sirius không thể đoạt thịt của tiểu chủ nhân Harry nhưng tiểu tiểu chủ nhân Prince có thể ăn nhiều thịt một chút, như vậy sẽ càng thêm mê người! A! Kreacher không thể mệnh lệnh chủ nhân như vậy, Kreacher rất xấu!” Nói xong lão lại đặt một khối xúc xích nướng lớn vào đĩa gần Snape.

Nhìn Kreacher như vậy, Remus cười lấy một khối thịt bò nướng lớn đưa cho Sirius. Snape cũng không tệ lắm, không bắt nạt Harry, Remus rất an tâm — những chuyện bọn họ làm trước kia, Snape không làm gì Harry thì đã là cảm ơn trời đất rồi! Đương nhiên anh không biết trước đó Harry từng bị bắt nạt nhưng không phải Harry Potter đã trưởng thành sẽ không cáo trạng loại chuyện ấu trĩ này sao?

Tiểu sư tử lại ăn thịt bò được độc được đại sư tự tay đút, thịt nướng thơm ngào ngạt làm Harry nheo cả mắt — biến thành Animagus sau, khẩu vị của cậu đều biến hóa rất kỳ quái, quả thực là không thịt không vui!

“A! Kreacher đã quên! Tiểu chủ nhân Harry cần một cái đĩa uống sữa tươi!” Lão Kreacher hét lên một tiếng mang tới đĩa sữa, bên trong là sữa ấm áp, “Tiểu chủ nhân không thể dùng ống hút!”

Đúng vậy, ai gặp qua sư tử dùng ống hút uống sữa tươi a? Harry lè lưỡi liếm một ngụm, mùi sữa nhanh chóng lan ra cả khoang miệng, rất thoải mái, thoải mái đến mức cậu muốn co lại tròn vo rồi lăn — vì vậy Harry thật sự co lại nhưng không lăn, chỉ là cọ Snape — “Phốc” một tiếng! Đĩa sữa “Lạch cạch” rơi xuống đất!

“Oa —”

“Merlin a!”

“A!”

“Giáo..... Giáo sư.....” Mất đi được hiệu, Harry biến trở về hình người vẫn bảo trì trạng thái được đút.....

Một tay ôm Harry, tay kia còn đặt ở mông Harry, mặc dù Snape không có biểu tình gì nhưng lỗ tai anh lại đỏ rồi cổ cũng hồng hồng.

“A! Em..... em không phải cố ý!” Harry vội vàng muốn xuống đùi Snape, có thể vì bối rối nên cậu hoàn toàn mất cân bằng, không biết là nên ngã xuống hay là nên tiếp tục dựa vào Snape, tay chân thể luống cuống quơ, cuối cùng..... Ôm lấy cổ Snape. “Em không cố ý” Harry đáng thương, nhìn mình bây giờ, trng giọng nói mang theo tiếng khóc nức nở, cậu không cố ý thật a.....

Ngay khi Harry sốt ruột và đặc biệt xấu hổ, cậu đã cảm thấy người mình có cái gì đó, ẩm ướt dính dính hình như là..... Sữa đổ lên người cậu?!

53. Chương 53

Nhãn trường sinh linh giá

Hỗn loạn cơm trưa xong xuôi dưới khả năng của lão Kreacher, Harry trên người có sữa nên không thể không đi tắm, mà cũng vì chuyện như vậy làm cho Harry xấu hổ cả người thành màu hồng phấn nên cậu không thể không núp ở trong nước nóng cam đoan không ai có thể xông tới thảo luận “Trò đùa dai” này— lúc này không phải trò đùa dai!

Harry buồn bực hắt nước lên mặt, sao mình có thể dọa người như vậy a? Suy nghĩ một chút một giây trước mình còn dựa vào ngực Snape ăn thịt bò một giây sau liền biến thành người còn luống cuống ôm cổ người ta..... Merlin a! Sao không cho cậu một cái lỗ để chui vào a!

Lau khô nước trên người, thay một quần áo sạch sẽ, Harry chỉnh lại quần áo đầu tóc dưới sự trợ giúp của cái gương rồi mới uốn éo đi ra nhưng cậu đã sớm hạ quyết tâm — nhất định phải học Animagus, không thể mất mặt như vậy được! Đương nhiên, Animagus cũng không phải dễ dàng học nên Harry cũng không tính toán lập tức đi học nhưng là kế hoạch này sẽ được thực hiện trong hè.

Thời gian ở Grimmauld, Harry rất hài lòng, ban ngày chạy đến Đường Bàn Xoay học tập mọi thứ, buổi tối trở về nhà Black, nếu như quá muộn cậu sẽ ngủ lại chỗ Snape, đương nhiên chiếm cứ một nửa giường lớn của Snape — không có gì không đúng, Harry cảm thấy vậy, cậu cho rằng vậy rất tốt, nhất là khi Prince nằm giữa bọn họ ngủ, quả thực làm cho Harry muốn bay lên. Đôi khi anh em nhà Weasley sẽ đến nhà Black, như vậy lão Kreacher sẽ lấy một đồng thức ăn lớn làm cho bụng Fred và George nứt vỡ, mà Ron càng yêu mến loại phòng lớn này, Ron còn đi đi lại lại trên bậc thang vài lần!

“Harry, mau nhìn cái này!” Ron lại không biết từ chỗ nào lấy đến một khối giống như than, “Đây là cái gì?”

“Không rõ ràng lắm nhưng Kreacher sẽ biết, cái gì trong này lão cũng biết.” Harry rất thích Kreacher, lão không giống Dobby, đôi khi Harry sẽ cảm thấy Kreacher giống như là một người lớn trong nhà.

“Nha, con gia tinh kia a!” Ron cũng không có cảm giác tốt giống Harry vì cậu ta cho rằng Kreacher lắm nhãi nhép, còn thích răn dạy người khác, với một Gryffindor thì đó là tai nạn!

“Đừng nói như vậy, Kreacher là một gia tinh tốt!” Harry cầm khối than muốn đi tìm Kreacher, cậu tin tưởng lão Kreacher có thể cho mình một đáp án giống như cậu tin tưởng lão Kreacher đều nghe theo chú ý tốt Sirius.

Rất nhanh Harry tìm được lão Kreacher chăm chỉ ở phòng bếp, mà lão Kreacher cũng xác thực không làm cậu thất vọng.

“Đây là một khối được cầu xua đuổi dụ dỗ tử!” Kreacher cầm vật kia cẩn thận để tới một góc âm u, “Dụ dỗ tử thật là chán ghét, lão Kreacher không thể để chúng nó xâm chiếm nhà này! Phù thủy có độc được của phù thủy, lão Kreacher cũng có cách của lão Kreacher, vì sao tiểu chủ nhân Harry không đi ăn bánh với bạn của mình? Nếu như tiểu chủ nhân Prince tới, mọi người có thể thử kem! A nếu như ngài Snape cũng đến, lão Kreacher cũng không thể cho ngài ấy cà phê đen — đúng không?”

“Đúng vậy Kreacher, lão giỏi quá!” Harry cười ôm Kreacher một chút rồi xoay người chạy ra.

“Cho nên nói cậu nên đối xử với Kreacher tốt một chút.” Trùng hợp thấy vậy, Remus nói với Sirius ở bên cạnh rồi được một cái ôm.

Bất kể là ai, cho dù Kreacher chỉ là một người hầu, một gia tinh, nhưng lão lại thủ hộ Black nhiều năm như vậy, lão là thần hộ mệnh chân chính của Black gia.

Sirius nhìn bức họa của mẹ mình, người từng điên điên khùng khùng hiện tại cao quý và trang nhã giống như khi bà còn sống, trên người là bộ quần áo xinh đẹp Winky tỏa sáng, mái tóc đen nhánh cũng được cuốn tinh xảo rũ xuống bên tai — có lẽ bà nhìn anh hoặc là lão Kreacher, bất kể là ai, anh nhìn thấy nước trong mắt bà.

“Mẹ.....” Sirius đi qua hôn lên bức họa.

“Mày..... thắng bại gia tử!” Phu nhân Black cũng không rống giận mà ngược lại giọng nói run rẩy mắng đứa con bà yêu thương nhất cũng hận nhất, “Thảm treo tường..... Tà sẽ bảo Kreacher khôi phục..... Sirius, Black gia chỉ còn lại một mình con là nam.....”

“Đúng vậy, mẹ..... Con sống sót, thay thế Rael cũng thay thế mẹ..... Vì nhà Black.....” Hai mẹ con đối thoại không dài nhưng Remus có thể nghe được hàm nghĩa trong đó, anh đi qua vỗ vỗ bả vai Sirius — bọn họ còn sống và phải sống, vì những người đã không còn, cũng vì người bên cạnh.

Hôm nay Harry được nghỉ một ngày, cậu có thể chơi đùa với bạn, đương nhiên Prince cũng phải đi theo, mà Sirius và Remus chính là người trông coi, hai người phải cam đoan bọn họ không có nguy hiểm — cuộc

sống phù thủy thật sự quá chán nản, ngoại trừ đi dạo phố thì là Quidditch. Nhưng Harry và bạn cũng thích Quidditch, đương nhiên, Hermione hứng thú với việc làm trọng tài hơn — vì vậy Harry, Prince, Draco, nhà Weasley, hai Gryffindor trưởng thành hợp thành hai đội bóng bắt đầu thi đấu hữu nghị bốn đối bốn.

Bên này vài người khí thế ngất trời hoàn toàn không biết tại một làng nhỏ xa xôi có mấy phù thủy trải qua một cuộc mạo hiểm đáng sợ — Dumbledore, Grindelwald, Hagrid và Snape, bốn người nghiêm túc đứng ở một ngôi nhà hoang phế.

“Vào thôi!” Hagrid là người đầu tiên không nhịn được, lực lượng cường đại làm lão cũng không thể sử dụng những pháp thuật công kích nhưng trên thực tế lão là một phù thủy và cũng bị bắt thi O.W.L.S, thành tích không lý tưởng nhưng không sao, lão vẫn rất vui khi được một cây đũa phép mới.

“Hừ!” Snape một cái Impedimenta bắn Hagrid ra, anh vung đũa phép thả mười cái chú ngữ kiểm tra đo lường nhưng rất kỳ quái, ngoại trừ chú ngữ khu trục Muggle thì không có gì pháp thuật phòng hộ nào.

“Hagrid, nếu như thấy hai người chúng ta kỳ quái thì đánh ngất chúng ta – cần nhanh, nhất định phải làm, không cần lo lắng cái gì.” Dumbledore lên tiếng, “Ta tin tưởng cậu có thể làm được.”

“A, đương nhiên, đương nhiên có thể.” Hagrid vội vàng tỏ thái độ, cái khác không được nhưng đánh người lão rất giỏi, “Nhưng..... Giáo sư, đánh ngất.....”

“Đúng vậy, nếu như không đánh ngất ta, như vậy ta sẽ chết, cậu cảm thấy cái nào lợi hơn?” Lúc này lão hiệu trưởng còn dí dỏm nháy mắt.

“Đương nhiên, đánh ngất, em nghĩ cái đó tốt hơn!” Hagrid lớn tiếng nói.

Grindelwald nghe thẳng ngốc này kêu la như vậy, nội tâm vui vẻ, vui vẻ nên lão quên cần nghiêm túc, vì vậy vui tươi hơn hờ giữ chặt tay Albus đi vào ngôi nhà nhìn như không có nguy hiểm gì —

Đây là nhà Gaunt.

Hậu duệ thuần huyết cuối cùng của Slytherin từng chết ở trong này.

Có lẽ là ngôi nhà quá mức cũ nát hoặc là ghét nơi này, Voldemort cũng không thiết trí cơ quan gì bên ngoài nhưng không chứng minh đi vào sau còn có thể an toàn không lo — khi bọn họ vào cửa lớn thì đã bị liên tiếp công kích, cũng không phải pháp thuật cao thâm gì nhưng rất nhiều, một cái tiếp một cái phóng tới giống như là rất nhiều con dao phóng ra.

“Difindo!” Lão ma vương một chú ngữ uy lực mười phần nổ tung cửa lớn — hiển nhiên, chỉ có cái cánh cửa bị thi triển một ít pháp thuật khiến cho nó có thể thả ra trên trăm cái chú ngữ cắt mà lão ma vương phán đoán cũng rất chuẩn xác làm cho Snape không thể không bội phục.

Đi vào căn phòng tràn đầy tro bụi, bên trong hoàn toàn không phân biệt rõ được đâu là phòng khách đâu là phòng ngủ nhưng hiểu kiến trúc Anh quốc thời đại kia, Dumbledore lựa chọn chính xác vài nơi bắt đầu dò xét mà lão ma vương luôn đi bên cạnh hộ vệ. Kỳ thật một chuyến này bốn người, Dumbledore chính là dẫn đội mà lão ma vương chính là bảo vệ, về Hagrid, lão tuyệt đối là người hữu dụng nhất vì lão sẽ không nghĩ nhiều mà hoàn toàn phục tùng mệnh lệnh Dumbledore, Snape đến là vì anh nhất định phải đến — Harry là bạn lữ của anh, anh cho rằng chuyện này anh có trách nhiệm tham dự..... Mặc dù anh làm nhiều năm song mặt gián điệp như vậy, năng lực của lão ma vương anh cũng rất muốn biết.

Pháp thuật dò xét lập tức có đáp lại, hiển nhiên Voldemort ở phương diện này có thể không phải chuyên gia, đương nhiên cũng có khả năng hẳn không sợ thứ này bị tìm được.

Vì Dumbledore có thể xem như người hiểu rõ Voldemort nhất nên ông không để ai đi giải trừ pháp thuật ở phòng dấu trường sinh linh giá dưới mặt đất — không có cần hiển tế, rất tốt nhưng có lẽ bên trong sẽ không tốt! Đương nhiên bên trong rất rất không tốt! Cảm thấy ma lực dao động quỷ dị trong tầng hầm, sắc mặt lão hiệu trưởng biến thành màu đen, ông huy động đũa phép gọi ra thần hộ mệnh — một con Bạch kỳ mã lớn — nó đi vào tầng hầm ngậm một vòng xong ông lại triệu hồi Fawkes.

“A, hiệu trưởng, thần hộ mệnh của ngài không có cánh!” Hagrid nói.

“A, đúng vậy, nó luôn biến hóa.” Dumbledore gật gật đầu, đương nhiên ông không thể nói nguyên nhân thân phận của mình biến hóa là vì Animagus của Grindelwald là Bạch kỳ mã thánh khiết a? Được rồi, kỳ thật cũng rất kỳ quái, nhưng..... Cũng vì vậy ông có thể dùng “Máu bạch kỳ mã tự nguyện dâng ra” Đổi lấy rất nhiều máu rồng nghiên cứu..... Nghĩ đến vấn đề này, lão hiệu trưởng giả ho hai tiếng, “Chúng ta đi xuống đi, Severus, chuẩn bị độc dược.”

Đây là đương nhiên. Snape gật gật đầu tỏ vẻ mình đã chuẩn bị tốt.

Khi Dumbledore muốn đi xuống dưới, một bàn tay kéo ông lại, là Grindelwald. Gellert cười cười không chút cố kỵ biến thành một con Bạch kỳ mã uy phong — tượng trưng cho thuần khiết cùng tình yêu, Bạch kỳ mã sẽ không bị nguyên rửa cho nên ông đi ở phía trước mở đường hợp hơn Dumbledore! Nhận thức đến điểm này, Dumbledore cũng không cậy mạnh nhưng ông vẫn để Fawkes đi theo Gellert, mình thì đi cạnh Bạch kỳ mã.

“Cảm tình của bọn họ thật tốt!” Hagrid nói một câu.

Khí tức âm lãnh và pháp thuật tà ác ở dưới ma lực của Bạch kỳ mã chậm rãi giảm đi, một cái hộp gấm nằm ở trên sàn. Bạch kỳ mã đi qua dùng sừng hất nắp — thét lên mạnh một, sau đó..... Sẽ không có sau đó vì Dumbledore trực tiếp đi đến rồi biến mất, Snape chỉ có thể nhìn thấy khí đen lượn lờ, đủ loại thanh âm tràn ngập tầng hầm — khóc, tức giận mắng, rít gào.....

Sau đó chính là tiếng Bạch kỳ mã kêu, tiếng Dumbledore cầu khẩn, còn có cái khác..... Cuối cùng anh nghe được một giọng của thanh niên — “Ta muốn, các người có thể cho ta?”

“Đúng vậy, chúng ta có thể cho cậu.” Là giọng của lão ma vương, “Hoặc là cậu muốn thử?”

“Ta cảm thấy cậu nên thử!” Đây là lão hiệu trưởng, “Tuy cậu không thích đồ ngọt nhưng ta cảm thấy sinh nhật của một cậu bé nên có một cái bánh ngọt !”

“Có lẽ chúng ta có thể thử cái gì khác!” Lão ma vương hưng phấn, “Tin tưởng chúng ta, dùng danh nghĩa của Grindelwald, cậu biết ta đúng không?”

“Nhưng là..... quan hệ giữa ta và ông ta cũng không tốt.” Thanh niên do dự.

“Thì sao?” Dumbledore vui vẻ, “Ta không biết là quan hệ của chúng ta thật sự không tốt, cậu xem cậu rất ưu tú. Kỳ thật không ai có thể cự tuyệt cậu, ta nghĩ cậu biết vậy.”

“Như vậy các người cũng tìm được cái gì sao?”

“Chúng ta lấy được bằng cậu.”

Hình như đạt thành hiệp nghị nào đó, Snape tính toán, hiệp nghị này hẳn là rất có lợi cho bọn họ.

Khi hai người này đi lên, hầm không còn cái gì mà lão hiệu trưởng đeo một cái nhẫn không đẹp nhưng ma lực dao động trên nhẫn rất mãnh liệt, hiển nhiên đó là một cái nhẫn có ma lực.

“Chính là cái này, đã giải quyết, không cần độc dược!” Dumbledore đặc ý nhìn ba người, “Chúng ta nhanh về đi, có lẽ còn kịp thấy Harry bắt Golden Snitch!”

“A em rất thích!” Hagrid nhếch môi cười ha hả, “Harry và Prince bay rất đẹp, cho tới bây giờ em chưa thấy người có thiên phú như vậy! Giáo sư Snape, nếu như Prince không phải con của thầy, tôi sẽ cho rằng cậu bé là con Harry!”

Không thể không nói đôi khi một tên đại nghịch mới là người nhìn rõ chân tướng !

54. Chương 54

Mặc dù bất mãn khi Dumbledore không hủy trường sinh linh giá nhẫn nhưng Snape cũng không làm ra cái gì quá mức thất lễ, kỳ thật hiện tại trường sinh linh giá bọn họ hủy chỉ có nhật ký và vương miện Ravenclaw,

mà Harry chỉ có thể nói là kết quả ngoài ý muốn mà thôi — như vậy, hiện tại cần giải quyết cũng chỉ có cúp vàng Hufflepuff ở Gringotts.

Muốn lấy được cúp thì nhất định phải là người Black gia hỗ trợ, rất may mắn, Sirius chính là một Black, đương nhiên bởi vì huyết thống của anh cũng không phải gần Bellatrix nhất cho nên chị họ Narcissa thành chọn lựa đầu tiên đi lấy.

Narcissa cũng không biết chân tướng nhưng Dumbledore cam đoan — không để ý tương lai thế nào, không để ý ai thua ai thắng, chiến tranh vĩnh viễn không lan đến gần Tiểu Long của cô — cam đoan này là ước muốn lớn nhất cả đời của một người mẹ, hướng chi..... Cô cũng không phải là đứa ngốc, có thể ký kết lời thề Bất Khả Bội với Dumbledore thì chứng minh lão ông mật nhất định là đã nắm chắc phần thắng, nhất là khi cô nhìn thấy lão ma vương nước Đức ở bên cạnh.

Một Slytherin vĩnh viễn sẽ chọn thứ tốt nhất, nhất là khi cô còn là một Malfoy, đương nhiên, còn đã từng là Black thuần túy nhất!

Narcissa cao ngạo và không mất lễ tiết xác định lời thề với Dumbledore, cô nghĩ mình chỉ cần bảo vệ tốt Tiểu Long là được rồi, mà chồng của cô sẽ lấy được ích lợi ở mặt khác, nếu như cô hiện tại..... Biểu hiện rất tham lam thì rất không sáng suốt.

Cùng ngày, Narcissa cố gắng ra một sợi tóc rồi cô được vài phù thủy nước Đức hộ tống đi vào Gringotts lấy cái cúp.

Lúc này nghỉ hè đã qua hai tuần, Harry đi trang viên Malfoy cùng Draco qua buổi trà chiều hữu hảo lần thứ nhất, đương nhiên Prince đi theo — cậu luôn đi theo Harry, ngay cả Ron cũng cười nói Prince là người hầu nhỏ của Harry nhưng Prince nói cũng không tính cái gì vì cậu là mật thám gánh vác sứ mạng! Không sai, tiểu vương tử hiện tại làm thuê cho đại nhân Snape, đại nhân yêu cầu vương tử điện hạ nhìn ba mình, không thể để người kỳ quái nào tới gần — điểm này Prince cho là mình làm thuận buồm xuôi gió.

“Bánh tùng thật ngon!” Prince tán thưởng tay nghề của Narcissa, sử dụng đường cong khéo miệng thể hiện phong phạm một thân sĩ — đương nhiên, khi cậu làm như vậy khéo miệng Draco luôn run run.

“Ăn ngon thì ăn nhiều một ít.” Narcissa rất thích bọn nhỏ, cô yêu những đứa bé trắng nõn, đương nhiên thích nhất Tiểu Long của mình, “Ta rất vui khi cháu thích những cái này, nha, Harry, cháu muốn thêm chút đường không?”

“A không, cảm ơn, Cissy, trà sữa của cô là thứ ngon nhất cháu từng uống.” Harry trái lương tâm tán thưởng một câu sau đó quay đầu đi biểu hiện một cái “Nôn mửa” với Draco.

Chủ ý mời Harry tới uống trà chiều ra là của Narcissa, tuy trước đó cô cũng không để ý Harry hỗn huyết, thậm chí có chút ít khinh miệt nhưng khi nghe nói con mình được Harry cứu thì có chút cảm kích cứu thế chủ, đến khi em mình khôi phục danh dự mà Harry Potter lại học đồ cha đỡ đầu con mình, công chúa Slytherin nhạy cảm lập tức nghĩ được khác thường nên cô sớm nhắc nhở Draco nên quan hệ tốt với Harry và chuẩn bị nghênh đón Harry Potter đến — đây chỉ là một tụ hội nhỏ, một bữa trà chiều lần thứ nhất, hoàn toàn không cần những người trưởng thành ở đây.

Harry trong khung còn là một Gryffindor nhưng trước khi tới được nghe rất nhiều chú ý nhưng cuối cùng nhất cậu cũng không cảm giác mình bị thử nên buổi chiều này trôi qua rất vui sướng, đến khi cậu chào chuẩn bị về, Narcissa còn lấy rất nhiều bánh kẹo đưa cho cậu và Prince làm cho cảm giác tốt của cậu với vị phu nhân này dâng lên.

Kỳ thật là Harry ngốc ngốc không rõ nội dung cuộc nói chuyện mà Narcissa đã biết rất nhiều tin tức trong lúc bọn họ nói chuyện.

“Mẹ, Harry là bạn con!” Draco thấy Narcissa không ngừng gõ tay thì biết mẹ mình đang tính toán cái gì.

“Mẹ biết rõ Tiểu Long, con phải làm bạn với thằng bé, a, đúng vậy, con nên là bạn tốt với thằng bé!” Narcissa ảo não, “Mẹ nên sớm biết! A, Dumbledore lão ông mật thật đúng là kẻ dối trá!” Tuy cô cảm thấy mua bán với lão hiệu trưởng có chút thiệt nhưng tổng thể thì coi như không tệ, có lẽ cô có thể bảo Lucius thân ái tìm đến một ít đền bù tổn thất..... Narcissa bắt đầu nói cho Tiểu Long tin mới lấy được, “Con xem, cứu thế

chủ cũng không phải là một Gryffindor chỉ xúc động lỗ măng, tiểu bảo bối của mẹ, quan hệ của thằng bé với cha đỡ đầu của con không tồi, dù cho lúc trước hai người đối chọi gay gắt đúng không?”

“Đó là vì đứa bé kia — Prince, mẹ cũng biết.”

“Đúng vậy, đứa bé kia thật là đáng yêu!” Narcissa hôn một cái lên mặt Draco không hài lòng lắm, “Nhưng Tiểu Long của mẹ đáng yêu nhất.”

“A! Mẹ! Con đã là người lớn!” Draco nhanh chóng chạy ra lưu lại Narcissa cười cười — buổi tối, cô sẽ nói với Lucius để lấy thêm nhiều lợi ích từ chỗ Dumbledore, mà cô tin tưởng, Dumbledore nhất định sẽ cho mình vì..... Harry Potter cũng không phải là một cứu thế chủ bình thường. Nghe lý giải pháp thuật của Harry Potter a! Cô dám cam đoan cho dù là Tiểu Long học tập từ bé cũng không nhiều như của cứu thế chủ — đương nhiên chỉ ở các loại pháp thuật công kích cho nên kỳ thật Dumbledore đang bồi dưỡng cứu thế chủ, lại còn có một độc dược đại sư làm đạo sư, quả thực là bảo hiểm tốt! Nếu như Tiểu Long vẫn là bạn của Harry Potter thì đứa bé này sẽ không xúc phạm tới con trai bảo bối của cô. Rất tốt, Narcissa, cứ làm như thế! Tốt nhất hỗ trợ giải quyết Bella, nói như vậy từ nay về sau không cần lo lắng cho gia đình mình nữa!

Tính toán như vậy Narcissa sẽ không đứng yên, cô bắt đầu tích cực liên lạc Sirius, Lucius không hoàn toàn biểu lộ nguyện ý vì Dumbledore khuyên bảo quý tộc nên mọi chuyện tiến triển cũng thuận lợi!

Dumbledore cảm giác những ngày này mình hay nằm mơ, ông cho rằng tình thế tốt như vậy hoàn toàn là từ Harry mang đến, mà Prince chính là vật biểu tượng của cậu bé! Lão hiệu trưởng vĩ đại chủ động đi đến đón Harry đưa đến nhà Snape, còn nói với Sirius không cần đi quấy rầy Harry vì Harry cần học — “Rất cao thâm,” Dumbledore sờ râu bạc của mình ra vẻ thần bí, “Cậu biết Severus nằm vùng, a, cậu ta thật dũng cảm, được rồi, ta không nói cậu ta dũng cảm mà là cậu ta hiểu Voldemort nên cậu ta sẽ chỉ đạo Harry tốt, điểm này, ta cũng không làm được — Sirius, tỉnh táo, không cần phải quấy rầy bọn họ, nếu như cậu không làm được ta sẽ bảo Remus trối cậu lại!”

Nhìn một cái, lời này nói thật đường hoàng a!

“Được rồi, em có thể không đi quấy rầy bọn họ, nhưng là..... Ít nhất mỗi tuần cũng để Harry tới chơi với em một thời gian ngắn chứ!” Sirius thật sự không nỡ cho con đỡ đầu của mình đi.

“Đương nhiên, Sirius, ta không thể cướp đoạt quyền lợi này của cậu, Harry là con đỡ đầu của cậu,” Dumbledore vỗ vỗ vai Sirius, đứng lên giữ chặt cánh tay Harry, “Tốt lắm, sư tử mắt xanh của ta, chuẩn bị xong chưa? Chúng ta đi.”

“A..... Đương nhiên.” Harry không nỡ nhìn cha đỡ đầu của mình, lại nhìn nhìn Remus và Kreacher.

“Nha, Kreacher không muốn tiểu chủ nhân Harry..... Kreacher sẽ đến đưa đồ ăn cho tiểu chủ nhân Harry, tiểu chủ nhân cần chăm sóc tốt mình, phải chăm sóc chủ nhân nhỏ, phải chăm sóc ngài Snape..... A, Kreacher không nỡ.....” Lão Kreacher lau mặt, “Có lẽ bữa tối ăn kem ly bánh ngọt cũng không sai!”

Khi Harry đến nhà Snape đã là hơn bảy giờ tối, đương nhiên Snape không biết xuống bếp làm gì ăn nhưng anh nghĩ tới một phương pháp tốt — gọi đồ ăn sẵn, phù thủy không cung cấp, Muggle cung cấp, anh gọi một bữa tối phong phú, hơn nữa còn có chân dê nướng Harry thích — thậm chí dùng cắt bày ở trong đĩa, mọi thứ đã được chuẩn bị đầy đủ.

“Oa!” Trông thấy vậy, nói không kinh ngạc là giả — nơi này vốn không phải là nơi tốt gì, lần đầu tiên Harry tới tuy cải biến một ít nhưng dù sao vẫn rất âm trầm nhưng giờ nhìn lại thì hoàn toàn không giống lúc trước, cũng không phải sắc thái sáng ngời nhưng không khí hoàn toàn khác hẳn hè năm trước, ngay cả ngọn đèn mờ nhạt chập chờn cũng không phải đại biểu âm trầm mà rất ấm áp lan ra cả căn nhà.

“Ta có thể giả thiết em thấy thần kỳ sinh vật gì không?” Snape nhú mày, cầm hành lý trong tay Harry — cũng không nhiều, cũng đã được thu nhỏ lại, “Em biết nên làm gì.”

“Đương nhiên,” Harry gật gật đầu rồi lập tức vào phòng bếp cắt hoa quả, “Prince đâu?”

“Sắp về, đi nhà Cori, nói là đi lấy trò chơi mới ra.” Hiển nhiên, giáo sư độc dược đánh giá cao bộ đáng cứu thế chủ cắt hoa quả — nghiêm túc, mị lực.

“Prince nên chơi đùa nhiều nếu không đều bị anh dùng độc dược đổ vào thành thành cuồng độc dược, giống anh!” Harry cười rất tự nhiên, giống như khi còn ở hầm, “Em thật không dám tin, năm trước chúng ta còn..... Đối địch.” Harry lau sạch tay rồi đi lấy rượu đỏ cho Snape.

“Ta cho rằng cũng không phải là đối địch.” Hiển nhiên, giáo sư độc dược cũng không khó chịu với việc học đồ trên choker.

“Đúng a, chẳng qua là anh đơn phương chán ghét em,” Harry bắt đầu rót rượu đỏ ra rồi đưa cho Snape, “Trên thực tế em luôn hoài nghi,” Ngược mắt cẩn thận nhìn Snape, “Có phải là em thật sự đáng ghét không..... Đương nhiên em cũng vậy không thể hy vọng xa vời tất cả mọi người đều yêu thích em, nhưng là..... Bị anh..... Ưm..... em..... chỉ là em cảm thấy.....” Dùng sức gãi gãi đầu tóc lộn xộn, “A, được rồi, em chỉ là cảm thấy anh không nên ghét em, dù sao biết năm nhất anh đã cứu em, khi đó em đã cảm thấy đau đớn khi anh vẫn ghét em — cho nên em mới có thể như vậy đối nghịch như vậy,..... Anh hiểu không?”

“Vì vậy ta có thể lý giải thành.....” Bảo trì mặt không biểu tình, kỳ thật Snape rất vui, “Em thích ta ?”

“Ai?” Harry xấu hổ, cậu cảm thấy tai mình nóng lên, “Anh là đạo sư của em a, đương nhiên sẽ thích anh, đây là chuyện rất bình thường!”

A, Harry đáng thương, chẳng lẽ cậu không biết yêu mến của mình xen lẫn rất nhiều thứ kỳ quái sao? Thật đúng là chỉ cho rằng chỉ có tình cảm thầy trò? Thật sự là quá đáng thương!

Snape mỉm cười — anh đã có thể mỉm cười, đó là công lớn của hoàng kim nam hài Gryffindor — sờ sờ má Harry, làn da hơi nóng lên không biết gạt người, nếu như chỉ là thích một thầy giáo thì sẽ đỏ mặt sao? Cứu thế chủ đáng thương! Tâm tình của giáo sư độc dược rất tốt, anh cảm thấy nên tiến thêm một bước, bằng không..... luôn bị nói thành là “tình cảm thầy trò” cũng làm cho người khác bất mãn, không phải sao?

“Giáo..... Giáo sư..... Cái kia.....” Harry luống cuống, cậu không biết mình trúng gió gì nên nói nhiều với Snape như vậy, cái gì yêu thích a, cậu rất muốn tìm một cái lỗ để chui vào!

“Em nói, ta đang nghe.” Giọng nói mềm nhũn giống như tơ lụa, chocolate tốt nhất, hoặc là chai rượu tốt nhất..... Hoàn toàn làm cho người nghe say chết ở bên trong. Harry cảm thấy mình đã say nên tim đập mạnh..... Nhưng cậu không uống rượu..... Chẳng lẽ cậu bị bệnh? Vừa nghĩ tới khả năng mình bị bệnh do giọng nói của Snape, cứu thế chủ ủy khuất — rõ ràng cậu rất cố gắng lấy lòng a!

Severus sao có thể đối xử với cậu như vậy!

“Khả năng em..... bị bệnh” Harry xoa cổ, môi gần như không động, “Em nghĩ là em bị bệnh..... Anh vừa nói thì em bệnh.....”

“Chỉ là lời nói?” Tay Snape chậm rãi trượt trên má nam hài, chậm rãi cọ xát trên cổ, xoa vành tai, “Harry..... Nói cho ta biết, bệnh của em, như thế nào?”

55. Chương 55

Harry coi như là dần cũng tỉnh tường tình huống hiện tại — hướng chỉ cậu không dần, cậu chỉ hơi chậm chạp chút mà không phải ngu ngốc, nếu như cậu hiểu rõ trạng huống của mình có gì là lạ thì cậu cũng không phải là Harry Potter Gryffindor mà là đứa con Harry Potter.

Nghe nói tim đập rộn lên với một người, mặt nóng lên thì rất có thể là thích người này — Harry nghe Hermione nói với cậu như vậy, đương nhiên cô bạn nói với các bạn nữ của mình nhưng cậu ở bên cạnh, vì sao lúc đó cậu ở bên cạnh? Ai biết! Nhưng không quan trọng, quan trọng là hiện tại tim cậu đập như trống khi đứng trước mặt Snape, mặt còn nóng nóng!

Thích Snape?! Nếu như một năm trước có người nói với Harry như vậy, cậu nhất định sẽ đánh cho người kia rằng rơi đầy đất, nhưng là hiện tại..... Harry rất muốn ai thán một tiếng bùm mặt rên rỉ — chẳng lẽ cậu thích cái người thích phun nọc độc..... Săn sóc khôn kiếp này?

Rất kỳ quái a! Không hổ là cứu thế chủ, ngay cả người yêu cũng rất đặc biệt!

Tuy Harry đã sớm tiêm dự phòng cho mình, đã kiến thiết tâm lý – ví dụ như cậu và Snape trong tương lai sẽ tạo thành một gia đình thế nào, nhưng đó là tạo thành một gia đình, cũng không phải..... Cũng không phải loại cảm giác này, nhưng cậu lại..... A! Merlin a! Dẫn cậu đi đi!

Mặc dù nội tâm đang kêu rên nhưng đầu Harry cũng vận chuyển nhanh chóng — trong não không ngừng hiện ra hình ảnh của Severus Snape, trào phúng, bảo vệ, ôn nhu trấn an, đủ loại hình ảnh giống như một bộ phim chiếu cứ não Harry. Trước kia khi ghét Snape hoặc là Snape luôn tìm lỗi sai trừ điểm cảm đoán, cậu cũng không quên chuyện gì tưởng tượng mấy chuyện về Snape, phàn nàn, mắng chửi nhưng là bây giờ..... Harry không có cách nào phàn nàn, thậm chí nghĩ đến chuyện tốt gì cũng nghĩ đến Snape..... Càng nghĩ Harry lại càng thấy Snape là một người tốt, càng cảm thấy Snape là người tốt thì càng cho là mình thích Snape là một chuyện bình thường, nếu là chuyện bình thường thì sư tử Gryffindor không khách khí!

Harry bắt lấy tay Snape đang để ở trên mặt mình, cặp mắt to ướt sũng nghiêm túc và nhiệt tình nhìn Snape giống như đang nhìn Golden Snitch mình thích nhất – ha ha, Harry, dũng khí, mình là Gryffindor – Harry tự nói với mình như vậy, sau đó cậu hít sâu một hơi rồi la lớn: “Severus Snape, em thích anh!”

“A, đúng vậy, ta biết.” Snape nghe Harry tỏ tình thì rất vui, câu “Thích” này không giống vừa rồi, lúc này không phải là tình thầy trò, đúng vậy, anh thấy sự khác biệt.

“Không, anh không biết!” Harry lớn tiếng nói, “Không phải thích giáo sư mà là..... với bạn gái, a, không, em không phải muốn nói anh là con gái, chỉ là so sánh, đúng..... Ừm, hoặc là em có thể làm ‘bạn gái’ của anh? A, có lẽ là bạn trai? Dù sao chính là loại thích này, không phải loại thích kia!”

Làm tốt lắm Harry! Hoàng kim sư tử động viên mình, cậu cảm giác mình rất phong độ, dám tỏ tình với một người lớn tuổi hơn mình nhiều như vậy, còn dám lớn tiếng như vậy, a, mình nhất định là một Gryffindor rất có dũng khí – chẳng thèm quan tâm là nam hay nữ, Dumbledore còn có bạn trai đâu, cậu không sợ!

Được rồi, kỳ thật lúc này tư duy Harry rất hỗn loạn, hiện tại cậu không có lý trí phân tích nguyên nhân xảy ra chuyện này và hiện tại thế nào..... cậu chỉ biết mình nên cho Snape hiểu mình thích Snape nên cậu hô lên: “Dù sao em thích anh! Em biết em không xinh đẹp không thông minh nhưng em thật sự rất thích anh! Em có trung thành và dũng khí, em có thể giúp anh xử lý những thứ làm độc được..... Hoặc là anh thích em làm bánh cà phê? Mặc kệ!” Harry ôm cổ Snape, “..... Thử yêu nhau được không?”

“Ta nghĩ.....” đó là một đề nghị mê người. Snape thỏa mãn với tư thế này, anh kéo Harry vào trong ngực, “Có thể.....”

“Có thể?” Harry bất mãn nói, đương nhiên cậu biết rõ cái này gọi là cẩn thận, nhưng mặt cảm tình và cẩn thận không có chút liên quan, “Severus Snape, em nghĩ anh nên biết chúng ta đã ở chung gần một năm! Em hiểu anh, anh cũng hiểu em! Căn cứ vào điều kiện như vậy, em nghĩ chúng ta có thể nhảy qua một số thứ không quan trọng, a..... ví dụ như tặng quà trao đổi nhật ký đúng không?”

A, một chủ ý tuyệt diệu!

Sắp đặt nhiều như vậy, Snape cho là mình hoàn toàn nắm giữ bước phát triển, cũng lấy được thắng lợi cuối cùng — nhìn xem, tiểu sư tử của anh đã không thể chờ đợi được thổ lộ, lại đưa ra đề nghị mê người như vậy, đúng vậy, không sai, anh đã không còn trẻ không biết gì, hoàn toàn không có hứng thú với chuyện trao đổi nhật ký vớ vẩn, không tồi, người ở tại trước mắt, trao đổi nhật ký cái gì, chính là vẽ rắn thêm chân!

Rất..... Hoàn mỹ.

Snape ôm làm cho mặt Harry càng đỏ hơn, cậu rất vui – Ha ha, cũng không phải người nào thổ lộ cũng thành công! Harry tự nói với mình như vậy rồi vui tươi hơn hở chu miệng..... đương nhiên cậu rất cẩn thận, cậu chỉ cảm thấy mình nên làm như vậy, thân thể hành động trước lý trí – “Bep” Một tiếng, hôn lên mặt giáo sư độc được lưu lại cảm giác mềm mại có thể hòa tan một núi băng to đùng.

“Được rồi.”

“Cái gì?” Harry chớp mắt, hình như cậu..... Nghe được trả lời? A, đương nhiên, dù cho không có trả lời cậu cũng sẽ không buông tay – cậu có một sự giúp đỡ lớn, Prince, con của bọn họ, ngay cả con đều có, Snape

không thể nói “Không”, nếu không cậu sẽ vụng trộm bảo tiểu vương tử khóc cho xem!

Cho là kẻ sách của mình thật tốt, Harry hoàn toàn không biết mình đã sớm là con mồi trong miệng xà vương đại nhân, a, tiểu sư tử đáng thương vĩnh viễn không trốn thoát lòng bàn tay của con dơi!

“Ta nói, ‘Được.’ Snape cong khóe miệng một chút, nhẹ nhàng hôn một cái trên trán Harry, đây không phải lần đầu tiên anh làm như vậy nhưng đây là lần đầu tiên anh thành kính giống như là tín đồ thành kính nhất trên thế giới.

Nụ hôn này rất nhẹ nhưng rất nóng, Harry cảm giác mình sắp bị chín, cậu hoàn toàn không biết cảm giác này kỳ diệu như vậy, giống như lần đầu tiên cưỡi chổi bay lượn, tâm tình bay lên.....“S..... Sev.....” Harry then thừng, trán cọ cọ cảm Snape, ha, sư tử cũng không thể thoảng cái liên tục tiếp xúc thân mật với mình người yêu — được rồi, không phải hôn trán cũng là một loại phương thức biểu đạt thân mật sao? Dù sao cảm giác này..... hoàn toàn không giống nụ hôn của những người khác!

Harry yêu cảm giác này.

Snape cũng thích làm vậy — hiện tại cứ thế chủ giống như một con mèo nhỏ làm nũng trong ngực anh, có lẽ bọn họ có thể thử một nụ hôn chân chính? A, không. Không thể được, tiểu sư tử chưa có năng lực tiếp nhận mạnh như vậy, có lẽ..... Đúng vậy, có thể chậm rãi chỉ đạo những chuyện giữa hai người yêu nhau, đương nhiên, phải chờ tới khi Harry trưởng thành.

Nhưng mà Harry không nghĩ nhiều như Snape, cậu biết mình hiện tại là người yêu của giáo sư độc được, là một nhà đầy đủ, có lẽ cậu có thể dẫn Snape đi gặp dì, hoặc là..... cùng đi thăm bà Cori? A, không đúng, kỳ thật vẫn là tín nhiệm Dumbledore nhất vì người yêu giáo sư cũng là nam, cậu nên đi hỏi kinh nghiệm hai người ở chung!

Vì vậy khi Prince ôm máy chơi game vừa mua và Cori thân ái trở lại, trông thấy là..... hình ảnh ấm áp như vậy.

“A! Trời ạ!” Cori kinh ngạc — không cần nói hai người kia là tình thầy trò a, nhìn rõ ràng a, hoàn toàn không giống tình thầy trò, đừng tưởng rằng Cori là một bà già ngốc! Bà che miệng thiếu chút nữa ngã xuống xe lăn – thật may, bà nhảy dựng lên .

“A!” Harry đắm chìm trong hạnh phúc nghe thấy Cori kêu sợ hãi thì sợ tới mức tỉnh táo lại, vội vàng nhảy ra khỏi ngực Snape, xấu hổ cười cười, “Hi Cori!”

“A! Trời ạ! Ta không tốt!” Bà đi đến tát Snape, “Đồ khốn! Harry mới bao nhiêu! A, ta không nghĩ tới cháu lại yêu trẻ con!” Bà táo bạo kéo Harry ra phía sau mình, “Ta không cho phép cháu bắt nạt Harry, thằng cháu hư hỏng này, cho dù phù thủy cho phép đồng tính nhưng Harry vẫn còn nhỏ!”

“Cháu biết, cháu cũng không tính toán làm gì.” Snape xoa mặt không tức giận.

“Cái gì gọi là không tính toán làm gì bây giờ? Ta tính toán bây giờ làm gì cháu được chưa?!” Harry không bắt được trọng điểm kêu lên, “Là anh đáp ứng làm người yêu của em, không được đấy!”

“Ta cũng chưa nói đấy.” Snape nói tiếp, biểu hiện vô tội nhưng rất chân thành.

“Đúng, cháu không thể đấy!” Cori lớn tiếng nói rồi bà cảm thấy không bình thường, “A? Không đúng! Harry, cháu..... Là cháu yêu cầu?” Bà nhìn Snape, “Chỉ là làm người yêu?”

“Vâng..... cháu vừa mới thổ lộ thành công!” Harry chạy tới bắt lấy tay Snape.

“A, xin lỗi, Severus, cháu biết..... Ta còn tưởng rằng hai người đang làm chuyện xấu.....” Cori giả ho hai tiếng, “Nếu như chỉ là vậy..... Severus, cháu phải chú ý, Harry hiện tại mới 14 tuổi, cháu cũng không thể bắt nạt Harry biết không?” Bà nhìn Prince, lại có chút do dự, “Nhưng..... Prince thì sao?” Bà nghĩ rất nhiều, đương nhiên bà không biết Prince chính là đứa con trong tương lai của hai người nên tự nhiên sẽ lo lắng cho cậu bé không có mẹ này — không phải đứa bé nào cũng nhận một cậu bé lớn hơn mình mấy tuổi làm “mẹ kế” của mình, huống chi..... Harry cũng còn quá nhỏ.

Kỳ thật Cori cũng không phải không nhìn ra hai người có vấn đề, Giáng Sinh bà đã phát hiện ánh mắt cháu trai mình nhìn Harry đáng yêu không đúng nên vừa rồi bà xúc động liền đánh cháu trai đáng thương của

mình, đương nhiên, cũng là bà nghĩ quá nhiều – còn phải nhìn tư thế hai người lúc đó a, ôm chặt như vậy, ai nhìn thấy cũng sẽ hiểu lầm! Cori cũng không muốn cháu trai mình thành tội phạm — còn là tội danh biến thái thích trẻ em!

“Prince? Liên quan gì đến Prince?” Harry mơ màng nhìn tiểu vương tử một chút rồi lại nhìn Cori, “A, Prince a! Đúng rồi! Prince, đi rửa tay đi rồi mới có thể ăn cơm biết không?” Rất tự nhiên, Harry kéo con mình đi phòng tắm.

“Trời ạ trời ạ, bọn họ.....?” Cori há to mồm không biết nên nói cái gì nhưng với chuyện mình xúc động đánh Severus thì rất hối hận, “A Severus, cháu biết..... Ta không phải là..... A, ta chỉ có thể nói xin lỗi, tín nhiệm, đại khái là chưa đủ.....” Bà thở dài một hơi, “Nhưng là Prince nên làm sao? Cháu tính cho thằng bé biết chuyện của cháu và Harry? Đừng gạt ta, cháu biết vào Giáng Sinh ta đã nhìn ra nếu không ta cũng sẽ không xúc động đánh cháu.”

“Cháu không ngại.” Snape đương nhiên không ngại, lực tay của Cori cũng không lớn, bà yêu Harry nên mới có thể xúc động như vậy, huống chi..... Vừa rồi, chỉ cần là người bình thường thì sẽ đánh anh, Cori đánh cũng nhẹ, “Hơn nữa..... Prince cũng sẽ không chú ý.”

“Cháu xác định?” Tâm tư của trẻ con rất miễn cưỡng, Cori cũng không dám cam đoan.

“Đương nhiên.” Snape gật gù đầu kéo ghế ra cho bà, “Cùng ăn bữa tối đi bác, có lẽ bác muốn thử salad hoa quả Harry làm?”

“A! Nếu như một Harry có thể khiến cháu bình thường như vậy, ta sẽ không chú ý thằng bé sớm ở chung với cháu— đương nhiên, khi đã trưởng thành!”

Ha! Trưởng thành! Harry cười híp mắt đưa Prince đến ghế ngồi, lại rót cho Cori một ly rượu đỏ: “Cám ơn bà Cori nhưng không cần lo lắng, Sev là người tốt, cháu tin tưởng Sev.”

“Được rồi, cháu tin tưởng Sev, ta cũng vậy tin nhưng ta không tin cháu Harry bé nhỏ, cháu..... Không hiểu nhiều điều.” Bà Cori quyết định nhất định phải tìm một vài quyển sách giáo dục cho bé trai thời kỳ trưởng thành cho Harry, a, bà tin tưởng người này nhưng bà không tin tưởng người kia..... đàn ông a — ít nhất không tin tưởng được trên phương diện nào đó! Đương nhiên, nếu như bà Cori biết rõ cháu trai mình đã bố trí nhiều như vậy, có lẽ bà không còn nói như vậy!

“Yên tâm đi bà Cori, ba ba không hiểu, cha sẽ dạy!”

56. Chương 56

Chấn kinh ngay cả tay cũng run, Cori không biết mình nuốt xuống rượu khai vị và thức ăn như thế nào, dù sao bà vẫn nuốt xuống được, hơn nữa..... không làm sao?! Đúng vậy, cảnh tượng trước mắt không làm bà thấy có chỗ nào lạ — Harry thiện lương, là một cậu bé tốt và đáng yêu, bà cũng biết khát vọng và khả năng của cậu bé, đúng vậy, mới quen Harry, một cậu bé 13 tuổi có thể làm tốt việc nhà như vậy..... Harry có thể chăm sóc gia đình của mình tốt, cậu bé cũng là một người có tinh thần trọng nghĩa và tính tình nóng nảy, sẽ không giấu tâm tư ở trong bụng, mà vừa vặn Severus là một người đáng yêu..... thật xứng, ngoại trừ giới tính, bà không thể nghĩ được còn có người nào có thể thích hợp Severus hơn Harry!

Đương nhiên là một người không giống người bình thường, Cori cũng không biết hai người đó ở chung có cái gì không tốt, năm đó bà cũng là chạy ra khỏi trường bỏ trốn với ông lão Baker, a, không gọi bỏ trốn, ai bảo người anh trai đáng sợ của bà cần đi làm ăn xa a, bà chỉ có thể ở trong ký túc xá của trường, đợi đến khi kết hôn với Baker, người anh trai tuổi cũng có thể làm cha bà đành phải mở một con mắt nhắm một con mắt!

Baker là một Squib nhưng không cho Cori biết, mãi cho đến chết ông mới nói cho bà biết, mà con gái của bọn họ cũng là Squib, chỉ là ngoài ý muốn tìm được con rể là phù thủy, thực tế lúc ấy nếu như Cori và

Baker biết chuyện của Severus thì nhất định đã sớm đưa Snape đi, không cần chờ Tobias chết rồi Severus biến mất..... Cuộc đời, đôi khi chính là như vậy.

Bà Cori thở dài một hơi. Nhưng bây giờ còn không muộn. Bà rất vui khi Severus có thể tìm được một người yêu mình và Severus cũng yêu người kia — đương nhiên, bà cũng yêu, thật tốt.

“Cori, buổi tối ở lại a.” Harry rất tự giác, “Thăm ở phòng khách rất dày.”

“Ta thấy ta nên ngủ chung với Prince, có lẽ thằng có hứng thú với chuyện Phương Đông.” Bà cười híp mắt nâng chén hồng trà uống một ngụm, “Cháu thấy thế nào Severus?”

“Rất tốt.” Snape nhìn tiểu vương tử gật gật đầu thì nhanh chóng đồng ý.

Màn đêm buông xuống, a không, phải nói là..... Đến thời gian bọn nhỏ ngủ, Harry uốn éo uốn éo đi tới chủ phòng ngủ, nhìn thoáng qua Snape còn đang đổi đồ ngủ trước tủ quần áo, cậu nhanh chóng ôm đồ ngủ của mình chạy vào phòng tắm — a, không thể trách con, trước đây cậu có thể thoải mái đối mặt Severus..... a..... Thân cận, đó là vì bọn họ là “Người nhà”, nhưng hiện tại không giống, bọn họ không chỉ là người nhà, còn là..... Người yêu, quan hệ này thật ngưng ngưng!

Sư tử Gryffindor dừng cảm ôm mặt nhảy vào bồn tắm lớn, cậu không biết mình nên làm như thế nào mới để Sev nguyện ý kết hôn với mình? Đúng là một nhiệm vụ gian khổ mà..... Merlin a! Cứu thế chủ đáng thương chưa trưởng thành cũng đã bắt đầu nghĩ kết hôn!

Đương nhiên không thể trách Harry nghĩ quá nhiều, người đang trong mối tình đầu rất dễ dàng có những ảo tưởng thần kỳ, mà khi người đó còn biết tương lai thì...

Nhưng biết là một chuyện, làm một người đàn ông, Harry vẫn cảm thấy không tốt, cậu cọ cọ xát xát rửa mình sạch sẽ rồi đi ra phòng tắm, nằm lì ở trên giường chờ Sev tắm xong.

Rất xấu hổ!

Vừa mới thổ lộ xong còn quyết định làm người yêu, còn nằm ngủ trên một giường, tiến triển như vậy có phải là quá nhanh không? Harry xoay người, a, không đúng, trước đây bọn họ cũng ngủ trên một giường cho nên không thể tính quá nhanh..... Như vậy có thể xem như ở chung trước rồi mới làm người yêu sao? A, cách nói này không tồi.

Cho nên nói một đứa bé không được nhận giáo dục bình thường quá đáng thương, trong đầu chỉ ảo tưởng nên Harry hoàn toàn không trong sáng hóa vấn đề, cậu luôn sử dụng suy nghĩ của mình giải thích những chuyện chưa thấy qua, đương nhiên nếu như chuyện này không phải tình cảm thì cũng tốt, nhưng hết lần này tới lần khác là tình cảm!

Khi Snape đi ra phòng tắm, Harry đã lăn rất nhiều vòng trên giường, thấy Snape ra, cậu liền lập tức hưng phấn ngồi dậy: “Sev, chúng ta nói chuyện a!”

A! Merlin chết tiệt! Nói chuyện chết tiệt! Snape ác độc nguyên rửa trong nội tâm nhưng người lại rất tự nhiên đi đến, rất tự nhiên lên giường, đắp chăn. Làm xong anh mới mở miệng rất tự nhiên: “Được rồi, em muốn nói cái gì?”

“Đương nhiên là tương lai!” Harry vui vẻ nằm bẹp bên cạnh, “Chúng ta có thể lắp đặt thiết bị trong này, a, có lẽ anh thích một căn nhà khác? Chúng ta cũng có thể mua một căn nhà khác nhưng em thích ở đây, có Muggle khu trục chú thì trong này rất yên tĩnh, cũng không có người nào quấy rầy, em không thích những ‘Người đứng đắn của xã hội thượng lưu’!”

“Rất tốt, ta nghĩ ta cũng không thích những người kia.” Snape biết rõ Harry nói ai, là người nhà Dursley, nhất là Vernon Dursley “Chưa bao giờ tiếp xúc chuyện cổ quái” và một số người bạn của ông ta, anh đã dùng chiết tâm trí thuật xem trí nhớ của họ, những người quảng cáo rùm beng mình là “Người đứng đắn” không có vài người là thứ tốt, với Harry, bọn họ không có chút thiện lương, đương nhiên, bọn họ đều là người có “Thế diện” a.

“Tương lai chúng ta ở chỗ này!” Harry vui vẻ khua tay, “Phòng của Prince cũng cần dọn lại, em muốn cho Prince một cái sân chơi thật to! A, được rồi, bé một chút cũng được, ít nhất phải có đu và thang! Anh

không thể luôn bắt Prince học độc được, sẽ làm Prince ngốc đi! Ừm..... Hoặc là..... Chúng ta có thể thử dẫn Prince đi khu vui chơi?”

“Ta cho rằng.....” Snape rất muốn cười to, Merlin biết rõ đã bao lâu anh chưa từng cười to, “Em phải biết chúng ta bây giờ ở chỗ này, mà sân chơi..... Prince đã qua tuổi cần.”

“Vậy đi khu chơi, chúng ta có thể dẫn Prince đi!” Harry mở to mắt, “Em cũng muốn đi!” Được rồi, trên thực tế cậu rất muốn đi!

Nghĩ đến Harry chưa đi qua nơi ấu trĩ và..... hấp dẫn tiểu cự quái, Snape nhẹ gật đầu, có lẽ đi khu vui chơi cũng được. Thấy Snape gật đầu, Harry vui mừng, tiểu sư tử nhào vào ngực xà vương đại nhân và ngay sau đó bẹp một cái hôn lên mặt giáo sư độc được, đương nhiên cũng không quên nói “Em yêu anh”.

Rất tốt, chỉ cần một ít nho nhỏ nhượng bộ có thể đổi lấy phúc lợi lớn như vậy — được rồi, cũng không lớn nhưng Snape cho rằng với sư tử trĩ độn đã rất khó được cho nên cho tiểu sư tử một chút ngon ngọt cũng không tồi? Snape cong khóe miệng vỗ vỗ đầu lông xù của Harry.

Hành trình đi khu vui chơi rất thuận lợi, rạng sáng ngày thứ hai một nhà ba người đưa Cori về nhà rồi thay trang phục Muggle thẳng đến khu vui chơi.

Kỳ thật đây là hẹn hò! Harry cho rằng như vậy rồi vui tươi hơn hỏ mua ba vé, kiên trì mua vé trưởng thành cho mình làm Snape thấy khóe miệng co giật nhưng không thể nói gì — thật sự là anh không có biện pháp nói, dù sao Harry cho là mình đã lớn. Đúng vậy nếu như Snape biết rõ ý tưởng trong đầu Harry thì anh nhất định sẽ dở khóc dở cười — với Harry Potter, trong đầu cứu thế chủ, cậu bây giờ có người yêu — Snape — còn ngủ cùng ở chung với người yêu — đã lâu — là một người đàn ông trưởng thành.

Vào khu vui chơi Prince đã hưng phấn. Vô luận là thời điểm nào, chỉ cần vẫn còn là trẻ con thì đều yêu nơi này, dù cho đứa bé này tương lai sẽ là độc được đại sư vĩ đại thì cũng không ngoại lệ.

“Vòng đu quay khổng lồ!” Tiểu vương tử chỉ vào vòng tròn to to kêu lên, càng nhìn càng thích, “Cáp treo!” A, bên kia còn có thuyền hải tặc, Merlin a, mình nên chơi cái nào đây?

“Đi thôi.” Snape cũng không cho rằng những trò chơi Muggle này có thể làm mình khó chịu, “Cổng vào có bản đồ, chúng ta có thể dựa theo đó chọn trò chơi”. Anh quá am hiểu, “Như vậy có thể tiết kiệm thời gian, tiết kiệm thể lực.”

“Ách..... Thật lý trí.” Harry nói xong liền cười ha ha, cười đến cả người đều dán vào Snape. Prince vỗ vỗ lưng Harry rồi vỗ vỗ bụng mình rồi lại đồng tình nhìn nhìn cha vĩ đại xà vương của mình.

Vì vậy bọn họ ba người bắt đầu đi theo bản đồ, Harry mặc dù cười lớn nhưng cũng không phải cười nhạo nên Snape quyết định không so đo việc nhỏ ấy — cáp treo điên cuồng, rất tốt, rất giống xe của yêu tinh ở Gringotts, Thuyền hải tặc, không sai, là một cái thuyền có trời nổi chú và hỗn loạn chú; Dòng nước xiết, Merlin a, Muggle không có “Không thấm nước”, quá đáng thương; nhà ma..... nhảm chán, Snape hoàn toàn không muốn bình luận — xà vương đại nhân oán thán, hai cậu bé mắt xanh lại rất vui.

A! Merlin! Sao anh lại ngốc nghếch đến đây chứ? Những trò chơi này cự quái cũng khinh thường! Snape ảo não lấy 10 bảng Anh thanh toán tiền kem cho hai cậu bé rồi cất tiền lẻ — quá ngu xuẩn, thà anh đi làm một trăm vạn sinh cốt còn hơn!

Kỳ thật trong tương lai Prince chơi càng kích thích hơn nhưng như bây giờ cũng rất thú vị, chỉ cần hai ba ba cùng chơi đùa cậu cũng đã vui. Cắn kem, tiểu vương tử vui tươi hơn hỏ chạy tới vòng đu quay khổng lồ.

“Chờ một chút!” Harry chạy đuổi phía sau nhưng cậu không nhanh như Prince — Prince trực tiếp ngồi cùng một người khác, cậu rất hiểu chuyện vậy hai cha ý bảo bọn họ ngồi một gian.

“Thật là..... hiểu lòng người.” Snape nhướn mày, kéo Harry vào một gian — khóa lại, rất tốt!

“A Prince.....” Harry còn đang cố gắng nhìn tiểu vương tử của mình.

“Yên tâm, Prince rất ngoan.” Snape kéo Harry đến chỗ ngồi, cảm giác như vậy không tồi — không ai quấy rầy, chậm rãi di động, bầu trời đẹp,..... Gryffindor có vẻ thành thật. Snape thấy rất tốt, ít nhất với anh, Gryffindor có thể thành thật nghe lời ngồi đối diện không loạn lên không xuất hiện nhiều lần.

Harry dưới ánh nhìn soi mói của Snape giải quyết hết kem của mình rất nhanh — ánh mắt của Snape làm cho nhịp tim cậu gia tốc, thật là đáng sợ, sớm muộn nó sẽ đập quá nhanh mà chết mất! Nhưng cứu thế chủ đáng thương hoàn toàn không biết là mình liếm kem mới dẫn tới người đối diện nhìn cho nên không thể hoàn toàn trách giáo sư độc được vĩ đại.

“Có lẽ em nên nhìn quyển sách kia.” Snape xoa khoe miệng Harry.

“Sách?” Harry chớp mắt mấy cái, cậu không nhớ rõ mình có sách gì cần xem — có lẽ là quên, “Là sách độc được? phòng chống nghệ thuật hắc ám?”

“Không, không phải.” Được rồi, anh không nên đánh giá cao đầu Gryffindor, Snape tiếc nuối thở dài trong nội tâm, “Quyển sách cha đỡ đầu em đưa.”

“A! Quyển đó..... Quyển đó!?” Gryffindor dừng cảm hét lên, “A! Nó..... Thật là đáng sợ! Quyển sách..... Quyển sách kia.....” Harry nhớ ra cái gì đó, quyển sách kia cậu chỉ nhìn hai trang đầu, “A! Đúng rồi, Sev, quyển sách kia rất kỳ quái!”

“Kỳ quái?” Hiển nhiên, những câu nói phía sau nhất định sẽ làm đầu anh đau.

“Đúng a, rất kỳ quái!” Harry gật đầu, “Quyển sách có hình người hôn nhau! Còn cắn nhau!” Cắn nhau?! Được rồi, không thể trách Harry quá ngốc nghếch, Harry chỉ gặp qua vợ chồng chạm nhẹ môi đối phương trước mặt người khác mà quyển sách kia..... Thật sự quá kịch liệt, đương nhiên Harry sẽ không cho là hôn, “Có lẽ bọn họ đang hô hấp nhân tạo?” Harry cảm thấy có thể là cha đỡ đầu đưa cho mình một quyển sách cấp cứu nhưng cậu không biết phù thủy có cái hô hấp nhân tạo không.

Hô hấp nhân tạo..... Đáng chết!

“Đó không phải là hô hấp nhân tạo.” Snape ôm cứu thế chủ, “Đó mới là hôn.”

57. Chương 57

Quidditch World Cup

Lúc đi xuống Harry vẫn mơ mơ màng màng, mặt cậu vẫn rất nóng, đỏ hồng như quả cà chua, tim đập nhanh, đùi cũng run run — đây không phải lỗi của cậu, cậu không có làm gì cả, cậu chỉ là..... Chỉ là..... con mắt ướt sũng lặng lẽ nhìn Snape bình tĩnh, Harry rất muốn cắn mũi Snape, không, Harry, cậu không thể làm như vậy – Harry kêu rên với mình như vậy, sau đó lại càng muốn cắn mũi Snape.

Prince đã sớm chờ như sớm đoán được nên cậu rất cẩn thận đi qua Harry đến bên cạnh Snape, con mắt xanh lóe sáng nâng lên hướng cha vĩ đại tranh công.

Giáo sư độc được vỗ vỗ đầu con mình rồi quyết định mua Prince một con báo có thể chơi đùa – có được giấy cho phép loại động vật này quá dễ dàng với độc được đại sư, đúng vậy, rất dễ dàng, hơn nữa chỗ tốt lớn nhất là có thể làm cho Prince không lạc đường, có thể phân biệt người xấu, là người bạn trung thành và hữu dụng, về bông thoa lùn..... Được rồi, cũng có thể mua.

Mà Harry đáng thương còn chóng mặt không phát hiện biểu tình làm cho người khác phần hận của Prince, đầu cậu đang quay vòng — hôn, hôn, hôn, sau đó cậu cảm giác người là lạ nên cậu chỉ có thể cúi đầu, chậm rãi cọ xát tại chỗ.

“Harry, tới.” Snape đương nhiên không muốn tiểu sư tử của mình bị như vậy đã sợ, “Trưa, đi ăn.”

“A..... A?A!” Harry sợ run cả người như mới thoát khỏi một giấc mơ, cũng không phải vì cậu sợ hãi, có cái gì phải sợ chứ? Harry rất muốn đuổi cảm giác kỳ quái trong đầu ra, sau đó ngay trong quá trình đuổi ra lại bị dừng lại làm cho Harry run lên, mặt đỏ hơn, “Em..... Được, em nói, chúng ta đi ăn cơm.” Harry lập tức gật gật đầu rồi chạy tới bắt lấy tay Prince, như thế nào cũng không chịu đi bên kia cầm tay Snape.

Rất tốt, sư tử Gryffindor then thùng. Snape cong khóe miệng, anh biết rõ hiện tại tuyệt đối không thể sốt ruột cho nên phương thức tốt nhất chính là..... Làm cho Harry chủ động Yêu thương nhưng nhớ? A, đó là một ý tưởng không sai.

Khi mới trường Severus là người tự ti và kiêu ngạo, thật sự là quá tự ti nên anh không dám đi biểu đạt tình cảm của mình, nhưng anh cũng kiêu ngạo, kiêu ngạo cũng không cho phép anh đi cầu xin một phần cảm tình nhưng bây giờ không giống vậy, anh và Harry, giữa bọn họ không có trở ngại — Dumbledore vốn có thể trở thành trở ngại lớn nhất hiện cũng hận không thể ép hai người bọn họ lập tức đi bộ pháp thuật đăng ký kết hôn ngay cho nên là một Slytherin, Snape không sợ sư tử nhỏ của mình sẽ nhảy ra được lòng bàn tay mình.

Chỉ có điều..... Không thể quá sốt ruột, đúng vậy, không thể quá sốt ruột!

Vị Slytherin tóc đen mắt đen này đã sớm nghĩ kỹ một loạt kế hoạch, còn kém chưa áp dụng.

Đừng tưởng rằng độc dược đại sư cũng không biết nên làm từng bước thế nào, kỳ thật cũng không có cái gì khác làm độc dược! Đầu tiên xác định mục tiêu — là muốn làm sinh cốt linh hay là muốn làm bổ huyết? Đúng, muốn sư tử Gryffindor hay cái gì khác? Sau đó lại chuẩn bị nguyên liệu cho tốt — ví dụ như yêu tiểu sư tử..... áo len mới, cái ôm ấm áp. Ngay sau đó có thể bắt đầu nấu tiểu sư tử — đúng, lửa nhỏ nấu ếch, không, là nấu sư tử, đợi cho sư tử đỏ mặt có thể cho vào bình thủy tinh — hoàn mỹ!

Ăn bữa trưa xong, ba người lại đi dạo trong sân chơi rồi Prince mới đồng ý về nhà, mà vừa mở cửa ra cả nhà ba người đã nhìn thấy cha đỡ đầu ngu ngốc của Harry cô đơn ngồi ở trong phòng khách.

“Sirius!” Harry vốn đang then thùng lại chuyển sang kinh ngạc, cậu chạy tới cho cha đỡ đầu mình một cái ôm, “Sao chú lại tới đây?”

“Nha, Harry của chú,” Sirius ôm lấy con đỡ đầu đáng yêu của mình, lập tức cảm xúc cô đơn biến mất, “Chú mang tới ba bộ vé Quidditch World Cup — kéo dài nửa tháng a! Đến xem a, Remus cũng đi!”

“A.....” Harry dừng lại rồi khó xử nhìn Snape – Quidditch, đương nhiên cậu rất thích nhưng là vì Quidditch mà rời khỏi người yêu và con mình nửa tháng..... Harry không yên tâm, cậu cũng rất lo lắng.

“Uy! Snape! Anh không thể không cho Harry đi xem World Cup!” Sirius lớn tiếng nói, hiện tại anh chỉ có thể nói to, nếu ngay cả Quidditch cũng không hấp dẫn được Harry thì anh rất muốn quyết đấu để đoạt con đỡ đầu đáng yêu của mình.

“Thật không thể trông cậy vào..... khuyến loại ngu xuẩn có nào.” Giọng Snape lạnh lạnh rồi anh bắt đầu cân nhắc khả năng xem World Cup cùng Harry — đương nhiên Snape ghét World Cup nhưng Harry thích, như vậy nếu như có thể..... Anh nghĩ mình có thể làm được hoàn mỹ.

“Snivellus anh nói cái gì?” Sirius chính là pháo, một mồi lửa là nổ, “Tôi chỉ muốn Harry nhìn cúp thể giới — anh cái tên âm trầm không có lạc thú!”

“Sirius, đừng nói vậy!” Harry đương nhiên biết rõ Snape có “lạc thú” không, cậu biết..... người này rất đáng yêu, “Sev chưa nói không cho con đi, là con..... Ừm..... Đúng vậy, A.....” Harry gãi gãi đầu tóc lộn xộn, “Merlin a! Prince muốn đi xem World Cup không?”

“World Cup?” Prince có hứng thú, không thể không nói cậu bé có huyết thống hoạt bát của Potter gia, “Cha, chúng ta cũng đi a!” Rất tốt, tiểu vương tử, làm tốt lắm! Prince trong lòng cho Slytherin thêm 10 điểm, “Chúng ta có thể đi cùng Harry! Ba ba Draco nhất định có thể lấy được vé, hơn nữa cha đi thì ở trong lều làm độc dược, khi có trận đấu thì ra nhìn — còn có thể bảo vệ Harry!”

“Cậu bé, Harry có chú bảo vệ là đủ rồi!” Sirius còn kém làm tượng điêu khắc David bày ra cơ thể cường tráng của mình.

“Sirius, cha cháu là đạo sư của Harry, cha có trách nhiệm bảo vệ Harry.” Tài ăn nói của tiểu vương tử gần đây tiến bộ rất nhiều, cãi nhau với Ron cậu chưa từng thua, “Hơn nữa Harry thích ở chung với cháu và cha a!” Prince chạy tới ôm lấy cánh tay Harry, “Chú nên đi với Remus mới đúng!”

Một câu ngăn chặn miệng Sirius. Sirius xấu hổ vươn tay ra rồi lại rút lại, khóe mắt liếc Snape rồi nói với Prince: “Cháu chỉ là một đứa nhóc, làm sao cháu biết chuyện của chú và Remus?”

“Sirius, chú và Remus làm sao?” Harry hỏi.

“Hai người bọn họ yêu nhau.” Prince nói trực tiếp, “Em nghĩ anh biết, hai người bọn họ thường xuyên ôm nhau — cho nên anh không thể ở cùng lều với bọn họ, rất đáng sợ!”

“Có cái gì đáng sợ chứ!?” Sirius táo bạo, cuối cùng anh đã biết, dù là một cậu bé mắt xanh thích đùa dai, chỉ cần là Snape xuất phẩm thì chính là một sự tồn tại đáng sợ!

“Như vậy, cha đỡ đầu của Harry tính cho..... Con đỡ đầu đáng yêu của mình tận mắt nhìn thấy cảnh tượng cha đỡ đầu và mẹ đỡ đầu ôm ấp nhau?” Snape cười lạnh túm Harry đến bên cạnh mình, “Black, anh nên có chút đầu óc — yên tâm đi, ta sẽ dẫn Harry xem World Cup.”

Sirius hóa đá rồi vỡ vụn.

Ai tới nói cho Sirius đáng thương Snivellus âm u đen như mực trước mắt thật ra là người khác giả trang?! Cha đỡ đầu kêu thảm trong nội tâm như vậy, ánh mắt cổ quái cao thấp đánh giá địch nhân từ nhỏ đến lớn của mình — tóc, không đầy đầu, mắt..... Rất bình thường; mũi, rất lớn; Sắc mặt..... âm trầm. Được rồi, ngoại trừ tóc, thấy thế nào cũng là tên Snape xấu xa!

“Hiện tại, đi ra ngoài, trở lại ổ chó của mình đi.” Snape lạnh lạnh quơ quơ đũa phép cho Sirius một ác chú nhỏ nhưng không nhắm vào người mà chỉ đánh vào bên chân, “World Cup ta sẽ dẫn Harry đi.”

Được Snape cam đoan, Sirius cũng không muốn quyết đấu với Snape, một chút bột Floo chạy về nhà Black — nhất định là hôm nay đi lò sưởi dùng bột Floo không đúng bằng không sao lại thấy một con dơi nguyên ý dẫn con đỡ đầu đáng yêu của mình đi nhìn Quidditch World Cup a? Thật là đáng sợ..... Thật là đáng sợ! Chẳng lẽ hôm nay Merlin nghỉ ngơi? Merlin a!

Ba ngày sau Snape lấy được vé từ chỗ Lucius — hạng nhất, không sai! Harry biết rõ người yêu của mình không thích Quidditch nên khi cậu thấy vé thì cậu rất vui, vì vậy..... Nguyên bản co vào vỏ sù tử — A, đừng động sù tử có vỏ hay không — cứu thế chủ lập tức đã bị xà vương dụ ra, chủ động hôn hai cái lên môi xà vương — được rồi, chỉ là chạm nhẹ, không có thêm..... Thân mật trẻ con không nên thử nhưng cũng đủ làm cho xà vương đại nhân sung sướng.

Đồng thời được Lucius hỗ trợ, Prince cũng lấy được quyền nuôi báo, bọn họ quyết định xem hết World Cup rồi đi chọn cho tiểu vương tử một con báo đáng yêu.

Hai ngày sau, hai nhà – hai người nhà Black cộng thêm một gia tinh và ba người nhà Snape qua khóa cảng đi đến chỗ dựng lều.

Không thể không nói Quidditch World Cup rất thú vị — Harry hứng thú nhìn những trang phục phù thủy cổ quái, đúng vậy, cậu thấy một ông phù thủy già mặc một cái váy dài, tay còn cầm một cái ô làm cho nhân viên quản lý bất đắc dĩ nhưng ông ta cho rằng loại “Hưởng thụ gió nhẹ” này rất tốt.

Đi qua những cái lều, năm người và một gia tinh tìm được vị trí của mình — hiện tại cũng không phải trận chung kết nên không có quá nhiều phù thủy trong nước đến quan sát, phần lớn là fan cuồng nhiệt của đội bóng nào đó. Mà phù thủy trong nước cũng chỉ có Draco có tiền lại rảnh rỗi mới có thể tới quan sát trận đấu, đương nhiên, bây giờ còn thêm mấy người.

“Harry!” Hermione đi tới, “Cậu đã đến rồi? Draco nói cậu sẽ đến mình còn không tin a!”

“Sao cậu cũng ở đây? Mình còn tưởng rằng..... cậu chỉ đến xem trận chung kết.” Harry nhìn Draco đi cạnh Hermione, cười xán lạn – khi cậu còn ngây thơ thì không có gì, hiện tại khi thông suốt thì cách nhìn một số chuyện cũng khác.

“Mình chỉ nhìn trận chung kết,” Hermione nhún nhún vai, “Nhưng Draco nói cậu sẽ đến nên mình cũng tới luôn. Mình nghĩ.....” Cô không đồng ý nhìn Sirius một chút, “Mấy người cần một cô gái chỉ dẫn con đường ánh sáng.”

“Không sai,” Draco lập tức dâng lên nước chanh Hermione thích nhất, “Những gì một tiểu thư nói, ta nghĩ..... Chúng ta cũng không thể hoàn toàn chăm sóc mình tốt, Kreacher cũng không thể như Hermione ra lệnh cho chúng ta đi làm việc chúng ta cần làm – lão chỉ là một gia tinh tốt đúng không, Kreacher?”

“Đương nhiên, thiếu gia Draco, Kreacher là một gia tinh tốt nhất!” Lão Kreacher vỗ vỗ ngực, còn thi triển nhiều cái xem nhẹ chú, “Nếu cần gì, xin hãy phân phó Kreacher.”

“Đương nhiên, Kreacher, ta sẽ cần lão, tất cả mọi người không rời khỏi lão được.” Một câu làm cho Kreacher kích động, lão quyết định ăn tối mời thiếu gia Malfoy và bạn gái nhỏ ăn, đương nhiên nhất định sẽ có gà nướng ngon nhất!

Trên thế giới này sẽ không có chủ nhân nào bi thảm hơn Sirius, gia tinh của anh giống như là mẹ của anh! Nhưng cũng may lão Kreacher cũng không phải là một bức họa, lão nhanh chóng dựng hai lều cho hai chủ nhân — cạnh lều của Malfoy, thật hoàn mỹ!

Lều của Black gia có cảm giác trầm trọng, tuy không xo hoa bằng lều của Malfoy gia nhưng rất uy nghiêm mà lều của Snape và Harry đơn giản hơn nhiều, hai người đều thích đơn giản ấm áp nên lều nhỏ có vàng nhạt và xanh, mà Prince thừa dịp hai ba ba không chú ý, lại vẽ một đồng nguyên liệu độc được lên!

“Tốt.” Snape không giận, kỳ thật anh rất thích cách làm như vậy, “Tốt cho Prince, đây là bản vẽ tay của một độc được đại sư.”

58. Chương 58

Trận chung kết hỗn loạn

Trận đấu luôn là Harry mang Prince xem, đương nhiên là có cha đỡ đầu của cậu và Remus hộ tống, mà bình thường Snape chỉ ở trong lều đọc sách hoặc là làm độc được, đôi khi cũng có thể đi theo nhìn một hai cuộc tranh tài nhưng đối với độc được đại sư thì hiển nhiên đó là việc lãng phí thời gian. Nhưng Harry đã sớm quen cho nên cũng không thấy mất hứng, về phần Sirius? Ha, một Snape sẽ không quan tâm ý tưởng của một con chó Gryffindor to!

Trận chung kết, Snape thu dọn mọi thứ, bỏ thêm cho mình hai cái xem nhẹ chú mới mang Harry và Prince đi xem trận đấu, anh cũng không muốn biết là đội Bulgaria thắng hay đội Ireland thắng, không có có một chút liên quan gì đến anh.

Snape không để ý sân Quidditch xảy ra chuyện gì, anh im lặng ngồi cạnh Harry, mắt khinh bỉ và trào phúng đảo qua Black cùng người sói — về phần biểu diễn của veela và quỷ lùn trong sân, nói thật, chỉ có đứa ngốc mới có thể bị bọn họ mê hoặc, mà đứa con út của nhà Weasley bị hoa mắt bởi những Galleons giả, không ngừng hô to — thật đúng là dọa người. Khi Veela xuất hiện anh chú ý tới tiểu sư tử Gryffindor bên cạnh mình cũng không có biến hóa gì quá lớn, chỉ là đỏ mặt cúi đầu, rất tốt, mà tiểu vương tử..... Trực tiếp bịt kín mắt không nhìn biểu diễn mị hoặc người — quả thật..... Thật tốt.

Chỉ vậy thôi cũng làm cho Snape cảm thấy những người cười chối bay loạn trước mắt cũng không quá khó chịu, đương nhiên, đôi chó săn bên cạnh Harry thì khó có thể chịu được.

Sirius duy trì đội Bulgaria cho nên ngay cả quần áo mình cũng biến thành ba loại màu của đội bóng Bulgaria, trên đầu còn có mũ có 3 lá — nhìn rất thú vị, lại không biết một vết nứt trên đầu Remus một ít có 3 lá mà Remus đành phải không ngừng vờ xuống.

Rất ngu xuẩn, Snape hừ lạnh một tiếng rồi lại thay Harry chặn một người muốn nắm tay cậu — Merlin biết rõ sao lại có nhiều tên ngu xuẩn tồn tại như vậy!

Trận đấu chính thức bắt đầu, tiếng hoan hô náo nhiệt làm cho Snape không kiên nhẫn nhưng là Harry thành thật, một tay cầm tay anh, tay kia vẫy hai lá cờ của hai đội, không có trò hề giống những cự quái cùng tộc kia làm anh hài lòng — lúc trước Harry mỗi lần ở trận đấu Quidditch đều là lên sân khấu, người xem không quan trọng, chỉ có Golden Snitch mới thứ cậu yêu nhất, mà khi quan sát Quidditch..... xem các loại kỹ xảo của Tầm thủ mới là mục đích của Harry, về phần hoan hô..... Nếu như chung quanh không có nhiều người nhiệt tình như vậy, Harry cũng sẽ không nhiệt tình như vậy — a, ngoại trừ Sirius.

Harry cũng thấy Sirius quá nhiệt tình, ngay cả Fred và George cũng không như Sirius, mà Remus ở bên cạnh rất thành thực — đương nhiên, cần bỏ qua một bó to có 3 lá trên đầu Remus bị Sirius cố gắng vứt lên.

Bay, đối với một phù thủy cũng không chiếm cứ bao nhiêu tinh lực của bọn họ nhưng với đội Quidditch, chổi cũng không khác đĩa phép là bao. Trên trận hai đội bóng bay rất đặc sắc, có lẽ cũng không xinh đẹp nhưng làm người xem kích động, thỉnh thoảng sẽ có người đứng lên hét và té xỉu.

Chỉnh thể đội Bulgaria cũng không bằng đội Ireland nhưng Tầm thủ của bọn họ rất giỏi, Harry cũng vẫn Tầm thủ nên cậu rất chú ý động tác của hai Tầm thủ — Victor Krum của đội Bulgaria dùng một động tác giả nhanh chóng hạ thấp độ cao, tầm thủ phía sau cũng không rút lui mà thẳng tắp lao đến nhưng Krum nhanh chóng né hướng bên cạnh mà Golden Snitch đang ở bên cạnh!

Rất đặc sắc!

Harry không thể không tán thưởng, tuy cậu bay cũng rất tốt nhưng tuyệt đối sẽ không điên cuồng như vậy.

Về hạ xuống, hai tầm thủ bay qua trước mặt Harry giống như sao băng.

“Bay thật đẹp!” Harry tán thưởng.

“Đương nhiên, chổi cũng chiếm không ít phần.” Prince nghiên cứu không giống Harry, “Chổi của bọn họ không mua được trong cửa hàng, Nimbus 2001 cũng không có tốc độ nhanh như vậy, nhưng không thể thiếu một ít, cần ma lực và thân thể phối hợp.”

“A, tương lai con nhất định có thể làm cầu thủ tốt nhất.” Harry rất tin tưởng sức phán đoán của con mình nhưng là cậu vô cùng tự tin, không ngờ những lời này trên thực tế là tương lai cậu nói cho Prince, mà tiểu vương tử chỉ thuật lại một lần mà thôi.

Đương nhiên tiểu vương tử thuật lại đưa tới vài người lớn bên cạnh đồng ý, thậm chí bộ trưởng bộ thể dục Bagman cũng ngả mũ thăm hỏi Prince — quá choáng váng, Prince lén cười trong lòng.

Quá trình coi như không tệ, ít nhất Harry cảm thấy lần này tới rất có ích nhưng kết quả trận đấu cũng không thú vị — đội Ireland tổng điểm chiến thắng nhưng đội Bulgaria bắt được Golden Snitch! Thật sự là quá..... Làm cho người ta không nói được lời nào..... Bagman dùng đĩa phép chỉ vào cổ của mình phóng đại giọng nói bắt đầu tuyên bố kết quả trận đấu, pháo hoa nổ tung làm cả sân thi đấu rực rỡ.

“Hiện tại, tôi tuyên bố —” Giọng Bagman phóng đại lên mấy lần nhưng hình như như vậy cũng không thể hoàn toàn ngăn lại tiếng huyền não trong sân, có người hoan hô, hét lên, tiếng pháo hoa từng đợt, “—”

“A —” Một tiếng hét lên rồi sau đó chính là một tiếng nổ mạnh, ngay sau đó chỉ có những tiếng hét, tiếng nổ mạnh một cái rồi một cái, còn có chú ngữ bay loạn!

Phiền toái chết tiệt!

Snape một tay giữ chặt Harry, tay kia ôm lấy Prince — loại tình huống này thật sự là quá ít thấy, ít nhất đã vài chục năm không xuất hiện. Những tiếng hét lên như muốn đâm thủng màng nhĩ của anh, lúc này Harry cũng nắm chặt cánh tay của Snape mà Prince chỉ có thể ôm anh bảo vệ chính mình.

“Làm sao vậy?!” Tầm mắt của Sirius hoàn toàn bị sương mù che — tiếng nổ cứ liên tiếp vang lên, vô số tro bụi và sương mù xuất hiện, có lẽ còn có cái gì đó khác nhưng cũng không quan trọng, quan trọng là bây giờ có thể lập tức đi! “Đi bên này — bên này!” Sirius đi tìm Harry trong đám người bối rối, “Kreacher, tìm Harry — nhanh đi tìm Harry!”

“Có chuyện gì vậy?!” Đương nhiên Harry sẽ không chạy loạn trong hoàn cảnh hỗn loạn như vậy, hoặc nên nói là cậu không có cách nào chạy loạn — Prince ở bên cạnh, Severus nắm chặt cậu, cậu không nhìn thấy các bạn của mình, sương mù che tầm mắt của cậu làm cậu rất lo lắng nhưng cũng rất hưng phấn, “Là cái gì?!” Trong tay đã cầm thật chặt đĩa phép, cậu tùy thời chuẩn bị cho nguy hiểm không biết một cái “Expelliarmus” Hoặc là “Difindo”.

Snape đã tăng thêm “Protego” cho ba người, thậm chí còn thêm cả chú ngữ bắn ngược — đúng a, chỉ cần không phải Avada, một lượt ác chú bắn ngược cũng sẽ không có hiệu quả nên có, đánh tới ai lại có liên quan gì đến anh? Anh chỉ phải bảo vệ người nhà của mình mà thôi.

Harry không biết Snape làm cái gì, tâm tư của cậu đều bị hỗn loạn hấp dẫn — không, không thể nói là hấp dẫn, phải nói là bị quấy loạn. Đây là lần đầu tiên cậu thấy cái gì gọi là hỗn loạn chân chính.

“Thi cốt hiện ra!”

“Đáng chết!” Chú ngữ Snape biết rõ, “Stupefy! Colloportus! Expelliarmus! Avis! Leg-Locker Curse (Lời nguyện trói chân!)” Liên tiếp vài chú ngữ giống như ma lực không cần tiền bay thẳng đến chỗ vừa phóng ra dấu hiệu đen.

Đi theo Snape học một năm Harry cũng lập tức phản ứng được, cậu cũng bắt đầu không ngừng đặt chú giam cầm chung quanh cái chỗ vừa rồi, đồng thời lại để tung một ít chú ngữ đùa dai ra, như vậy một khi người này chạy thoát trên người cũng sẽ có ẩn kỹ.

Harry cũng không chú ý trên đỉnh đầu của mình có cái gì — đó là dấu hiệu khủng bố phù thủy Anh rất lâu, một cái đầu lâu lớn, trong miệng còn phun ra nuốt vào một con rắn!

Hỗn loạn tới cũng nhanh đi cũng nhanh, hiển nhiên người đối phương cũng không nhiều mà cái dấu hiệu màu đen khủng bố cũng chỉ làm mọi người kinh sợ một lát, ngay sau đó có rất nhiều thần sáng xuất hiện không chể.

“Vừa rồi chính là trong chỗ này!” Một giọng nói nghiêm túc và lãnh khốc vang lên, sau đó là liên tiếp “Stupefy”, một thân thể phù thủy tầm 50 tuổi cứng đờ đi tới.

“Là Crouch!” Prince nhỏ giọng nói, cậu hơi kém bị một Stupefy đánh trúng, cũng may cha cậu dùng hai Protego, “Một người đáng ghét!”

“Vừa rồi là ai?” Crouch cứng ngắc đi tới rồi nhìn chằm chằm vào Snape cười, ngoài cười nhưng trong không cười, “A, đúng a, đúng a, tôi nhìn thấy ai? Snape — tử thần thực tử, đúng vậy, chính là mày! Nhất định là mày gọi ra dấu hiệu đen!” Lão cầm đũa phép chỉ vào Snape, “Mau tới! Bắt tử thần thực tử này!”

“Ngu xuẩn.” Snape cũng không lo lắng việc Crouch lên án, một mặt anh ôm Prince vào trong ngực, tay kia cũng ôm Harry.

“Ngài Crouch, trong chúng tôi không có ai gọi ra dấu hiệu đen!” Harry kéo tay Snape ra, “Vừa rồi bên kia có người nói một chú ngữ kỳ quái, cháu cho rằng mấy người nên đi nhìn xem!” Harry chỉ chỉ nơi vẫn đang đầy khói bụi.

“Không cần cố gắng nói dối, cậu bé.” Mắt Crouch mở thật to, rất đáng sợ, “Tôi muốn mang các người đi — xem ra, ha ha..... ha, rất tốt!”

“Không! Barty, anh không thể!” Một nữ phù thủy chạy tới, “Hai cậu bé và một giáo sư — anh điên rồi!”

“Bọn họ là tử thần thực tử!” Crouch hô to.

“Ngài Crouch, đây là lên án — ông không có chứng cứ gì!” Tiểu vương tử nổi giận, cậu còn chưa 11 tuổi, cái gì tử thần thực tử, khi cậu sinh ra những người đó sớm đã bị tiêu diệt sạch sẽ! Chẳng có chút quan hệ gì với cậu cả! “Cháu muốn không cáo ông vu oan!”

“Xem a, đây là một tử thần thực tử!” Crouch hưng phấn, đũa phép chỉ vào Prince hét lên.

“Expelliarmus!” Harry đánh bay đũa phép của lão, “Tôi không cho phép ông làm như vậy! Prince chỉ là một cậu bé — 10 tuổi! Dùng đũa phép chỉ vào một đứa bé, ông.....”

“Phạm tội.” Snape lập tức tiếp lời, “Phù thủy chưa đủ tuổi đến trường bị phù thủy trưởng thành uy hiếp, cách làm của phù thủy trưởng thành thuộc về hành vi phạm tội.” Snape lạnh lùng nói, đũa phép quét sạch chướng ngại trước mắt — rất tốt, có người tìm cái thứ phóng ra dấu hiệu đen, Crouch bệnh tâm thần, hiển nhiên đã sớm điên rồi, “Tôi sẽ dùng trí nhớ của tôi làm bằng chứng, Barty Crouch, tôi sẽ lên án ông.”

Trước mắt tình thế rất bất lợi với Crouch, đương nhiên lão biết rõ cho nên lão chỉ nhậm về đũa phép của mình, nhưng với ba người ở trước mắt này, lão vẫn mang mười phần cảnh giác — chỉ cần Snape động đậy, lão sẽ đi lên bắt. “Ha, ta biết! Thăng nhóc kia — rõ ràng ở bên ngoài sử dụng pháp thuật! Mày chưa trưởng thành!” Lão đột nhiên vui vẻ rồi lớn tiếng hét lên, “Mau lại đây — bắt lấy thăng nhóc đó! Bắt lấy!”

Ngay khi lão vui vẻ thì lại nhìn thấy có người kéo một người bị ngắt và một gia tinh té xỉu đi tới — người kia cùng gia tinh rất kỳ quái, trong tay gia tinh còn cầm một cái đĩa phép đen sì!

“Merlin a!” Nữ phụ thủy mới ngăn cản Crouch hét lên, “Là Barty Crouch con!” Bà hoảng sợ nhìn ông Barty Crouch, “Merlin a..... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?!”

“Là Winky!” Prince chỉ vào khăn của gia tinh lớn tiếng nói, “Barty Crouch kia là tử thần thực tử! Winky là gia tinh của nhà ông Crouch!” Không sai, trên khăn còn thêu chữ Crouch!

Vừa ăn cướp vừa la làng!

Thần sáng vừa muốn hướng Harry động thủ lập tức không chế lão Crouch, đương nhiên, cũng làm Winky và Barty Crouch tỉnh.

“A..... Chủ nhân..... Chủ nhân! Winky không thấy tiểu chủ nhân.....” Giọt nước mắt lớn rơi xuống, nó rất thương tâm, “Winky không phải gia tinh tốt!”

“Không liên quan đến Winky!” Prince biết con gia tinh này — trong tương lai, cậu giãy tay Snape chạy tới ôm nó, tuy gia tinh không đẹp mắt nhưng rất ôn nhu và yêu trẻ con nên nó rất hưởng thụ tiểu vương tử an ủi nhưng lại không thể không trừng phạt chính mình, bởi vậy nước mắt rơi càng nhiều, còn không ngừng dùng đĩa phép trong tay đâm vào đầu mình.

59. Chương 59

Mang đi Winky được giải phóng, hiệu ứng danh nhân làm cho Harry tránh thoát được lần thẩm phán chết tiệt này — cái gì ở bên ngoài không thể sử dụng pháp thuật, đối mặt chúa tể hắc ám khủng bố, cứu thế chủ chính là thứ dễ sử dụng tốt nhất! Cho nên bộ pháp thuật sẽ không định tội cậu a, mà Barty Crouch con bị bắt cũng bị nói thành là hiệu quả của sự phối hợp giữa cứu thế chủ và thần sáng, kỳ thật chân tướng..... Thật là như vậy sao?

Chúng ta quay ngược lại nhìn xem xảy ra chuyện gì!

Tiếp nhận mệnh lệnh của Sirius, Kreacher vừa xuất hiện tại nơi hỗn loạn đã nhanh chóng tìm được tiểu chủ nhân Harry, tiểu chủ nhân Prince và ngài Snape nhưng lão nhạy cảm phát hiện một vấn đề — có người sử dụng áo tàng hình giá rẻ, còn có một gia tinh đang khóc làm cho lão Kreacher đề cao cảnh giác. Gia tinh cũng có đầu óc nên phản ứng đầu tiên của lão là phải biết cái người mặc áo tàng hình mắng gia tinh là ai — Kreacher là gia tinh Black gia, lão biết rất nhiều tử thần thực tử, cho nên..... Lão phát hiện Barty Crouch con! Đây chính là một phát hiện lớn! Lão Kreacher không thể sử dụng pháp thuật với phù thủy nhưng lão có thể sử dụng với gia tinh nên lão lập tức làm Winky hôn mê, sau đó khi Barty Crouch còn đang cười điên cuồng lão ném Winky lên trên người hắn ta, như vậy cũng không phải là lão một gia tinh có giáo dưỡng công kích phù thủy, không phải sao?

Barty Crouch con đang đắc ý đã bị đập một cái, đang vui vẻ lập tức phẫn nộ, kéo áo tàng hình muốn mắng to Winky mà Kreacher thừa cơ hội này mặc áo tàng hình của Barty chuồn mất. Đương nhiên cái này làm cho Barty mất cơ hội chuồn đi vốn có, mà chú ngữ của Snape và Harry đánh trúng hấn.

Mà Kreacher chuồn mất lại nhìn thấy lão Barty gây rối với tiểu chủ nhân Harry thì lão đã lập tức ảo ảnh di hình đến Hogwarts thông tri hiệu trưởng rồi đi tìm chủ nhân Sirius của mình — đây là nguyên nhân vì sao Harry sử dụng pháp thuật cũng được nói là vô tội, đừng tưởng rằng bao cỗ Fudge sẽ đối nghịch với Dumbledore, nhất là khi vừa mới xuất hiện động tĩnh lớn như vậy!

Đương nhiên, lựa chọn của bộ trưởng Fudge rất sáng suốt. Kỳ vọng của dân chúng với cứu thế chủ càng cao, bộ trưởng cũng có vẻ cơ trí và hiểu được biến báo, không sai!

“Lão Kreacher bảo vệ tiểu chủ nhân Harry!” Kreacher kiêu ngạo thò đầu ra — đây cũng không phải là áo Black gia cho lão, đây là lão nhặt được, “Lão Kreacher là gia tinh may mắn nhất!” Lão lớn tiếng cười nhảy

loạn trước mặt Sirius, nhảy đến mức Sirius cũng cảm thấy đau đầu — không sai, lão Kreacher rất may mắn, không, phải nói lão quá may mắn, còn rất thông minh, dựa vào lực lượng của mình giải quyết nhiều vấn đề như vậy, Sirius cảm thấy nên đem địa vị của Kreacher tăng lên cao hơn mình.

“Kreacher là gia tinh may mắn nhất thông minh nhất.” Dumbledore không chút keo kiệt ca ngợi, “Ta nghĩ Kreacher sẽ thích dạy bảo một gia tinh đáng thương — Winky, quá đáng thương, nhận quần áo, hiện tại không có nhà để về, ta nghĩ Winky có thể giúp đỡ Kreacher vì có việc không thích hợp một quần gia thông minh như Kreacher.”

Hai cha con Crouch đều bị ném vào Azkaban, mà lão Crouch ném cái mũ rách của mình cho Winky làm cho tinh thần nữ gia tinh yếu ớt sa sút. Nhưng Prince rất thích Winky nên Harry cũng muốn Hogwarts nhận nó nhưng Winky quá truyền thống, nó không muốn giống Dobby nên Dumbledore đã nghĩ ra phương pháp này, trước hết để Kreacher chỉ đạo Winky làm một ít việc rồi lại cho nó chọn lựa chủ nhân, với gia tinh thì đó chính là một vinh hạnh lớn lao!

Lão Kreacher trung tâm với gia tộc Black, nguyện vọng lớn nhất của lão chính là trông thấy huy hoàng của Black gia xuất hiện, mà bây giờ Winky tới khiến lão nhớ tới Black gia khi lão còn bé — có rất nhiều gia tinh, rất nhiều phù thủy cao quý, vì vậy năng lượng của lão càng nhiều, đương nhiên, đôi khi đối mặt tuổi trẻ và xinh đẹp — mặc kệ nó rốt cuộc có xinh đẹp hay không, thẩm mỹ của phù thủy không giống gia tinh — Winky, lão Kreacher thích Tim thiếu nam cũng bắt đầu nhảy loạn, trực tiếp làm lão biến mình để nhìn hơn nhiều!

Bên này gia tinh Black gia bắt đầu đi theo các chủ nhân bốc lên khí thể màu phấn hồng, mà ở Spinner's End, mỗi ngày Harry và Snape rất vui vẻ, Prince càng không có chuyện gì thường xuyên đến nhà Black bắt Winky — Snape cũng không thấy kỳ quái vì anh nghĩ tới một khả năng rất lớn.

“Prince lại đi tìm Winky?” Harry cầm 1 đồng Knut cho con cú đưa báo, “Prince rất thích Winky.”

“Đúng vậy, nếu như.....” Snape cầm báo, vẫn rất nhàm chán, “Ta nghĩ Prince là Winky chăm sóc.”

“Cái gì?” Harry hoàn toàn không nghĩ tới vấn đề này, khi Snape nói ra, cậu sững sốt một lúc lâu rồi mới phản ứng, “Nói cách khác..... Winky..... Là bảo mẫu của Prince? A, anh đừng nói..... em hiểu.....” Harry vượt mặt mình, “Trong tương lai khi Prince sinh ra là Winky chăm sóc? Merlin a, em còn tưởng rằng mình chăm sóc Prince!”

“Đương nhiên, nhưng em không thể như Narcissa mặc váy nướng bánh tiêu khiến.” Snape cười, “Trên thực tế, gia tinh sẽ hỗ trợ chăm sóc trẻ con là bình thường, ví dụ như.....” Anh đang suy nghĩ có nên nói tiếp không.

“Ví dụ như cái gì?” Harry đương nhiên không rõ có cái gì không thể nói, “Em có thể tắm rửa, đổi tã.....”

“Đúng vậy, nhưng là có một chuyện em không làm được.” Giáo sư độc được nghĩ nghĩ, “Cho bú sữa, cách hai giờ cần cho uống một lần, lúc này gia tinh sẽ rất đúng giờ chuẩn bị tốt.”

“A! A a!” Harry hét lên, bị nói như vậy khiến Harry xấu hổ, “Làm sao anh có thể nói trắng ra như vậy a!! Sev! Anh thật là..... Merlin a! Em đi rửa mặt!” Mặt đỏ bừng, Harry cảm giác mình nhất định là bị độc dược của Snape làm choáng váng, “Sev đáng ghét! Cái đó..... A! Thật sự là quá.....” Nước lạnh hắt lên mặt, Harry cảm thấy mình tỉnh táo hơn chút — về chủ đề cho uống sữa, thật sự là rất ngưng ngừng!

Huống chi cho dù cậu không có biện pháp cho bú..... Chẳng lẽ Snape có biện pháp sao? Thật là! Rõ ràng đều đồng dạng..... Vì sao Sev nói tự nhiên như vậy? Từ từ! A! Dựa vào cái gì là cậu cho bú sữa?!

Nghĩ đến vấn đề này, phản ứng đầu tiên của tiểu sư tử Gryffindor chính là rít gào với Snape, sau đó đương nhiên cậu làm như vậy — lau mặt xong Harry lao ra tìm Severus. Tiểu sư tử đáng thương, khi cậu thấy Snape bình tĩnh ngồi uống cà phê thì lại vút tâm tình rít gào lên chín tầng mây, trực tiếp nhảy đến ôm lấy cổ xà vương bệ hạ bắt đầu yêu cầu nụ hôn hôm nay.

Không sai, sau Quidditch World Cup hỗn loạn, Harry được hưởng kẻ vai chiến đấu và sự bảo vệ — cảm giác này rất hay! Khi đối mặt lão Crouch kia, Snape còn không thêm để ý đưa phép của đối phương lại càng không quan tâm đối phương nói “Tử thần thực tử” mà chỉ cố gắng gạt cậu và Prince ra sau lưng ngăn cản

chú ngữ, cảm giác này rất tốt. Về sau Dumbledore lại giải thích “Tử thần thực tử”, Harry lại cảm thấy tim đập như trống thêm lần nữa — a, loại nam nhân này thật sự là rất khó tìm!

Khi hormone chiếm cứ lý trí mà hạnh phúc chiếm cứ đại não, Harry Potter đang yêu rồi dần dần tiếp xúc một ít sách về tình yêu, cậu đã yêu hôn nhau loại vận động hữu ích cho thể xác và tinh thần khỏe mạnh. Được rồi, đương nhiên, thẹn thùng cũng sẽ có nhưng cũng không ảnh hưởng chuyện cậu yêu loại vận động đó!

Đối với tiểu sư tử chủ động, Snape rất vui, anh bỏ qua tờ báo nhảm chán ôm lấy Harry — rất tốt, tiểu sư tử rất chủ động đưa lên môi của mình, thật nên cho Gryffindor 10 điểm! Đáng tiếc, bây giờ là ngày nghỉ.

Trên thực tế xà vương bệ hạ cũng không thấy đáng tiếc, cho Gryffindor thêm một điểm anh cũng thấy khó chịu, nhưng..... Có đôi khi có thể thêm một điểm, đương nhiên cũng cần hỏi khi nào thì anh trừ điểm.

“Ngô.....” Hoàng kim nam hài Gryffindor lui về sau, tuy hôn rất tốt nhưng không có không khí thì không phải như vậy, “Lưu manh, em không thể hô hấp!”

“Để thử cần có kỹ xảo.” Snape dời mắt đi một chút nhưng tay cũng không rời Harry, một tay đặt sau đầu, tay kia vòng qua eo, ôm tiểu sư tử vào trong ngực, “Em có thể thử xem.”

“Thử?” Harry liếm liếm khóe miệng rồi lại chủ động hiến dâng, “Lần này chậm một chút, em thử xem thử như thế nào.”

Tiểu sư tử đưa lên miệng, không có đạo lý không ăn, Snape sung sướng nghĩ rồi nhẹ nhàng hôn lên môi Harry — được rồi, lần này chậm một chút nhẹ một chút, anh sẽ nhớ rõ — cái hôn nhu hòa rơi vào trên môi, mới bắt đầu chỉ là liên tục nhẹ nhàng ma sát, khi hô hấp của thiếu niên mất xanh bắt đầu hỗn loạn, cái lưỡi linh hoạt cạy mở môi thiếu niên — lưỡi linh xảo thử xẹt qua răng, lại giống như một con rắn tìm kiếm bạn lữ trượt vào khoang miệng đuổi theo cái lưỡi nhỏ xinh không ngừng trốn tránh..... Snape lại quên yêu cầu cần chậm cần nhẹ, hoàn toàn bằng vào bản năng bắt đầu công thành đoạt đất.

Hôn đến khi hai người đều có chút khó thở thì Snape mới lui lại một chút, kết quả lại vì tơ bạc mập mờ trên khóe miệng Harry mà chật vật tý nữa thêm một lần nữa.

“Merlin! Đã nói là chậm một chút a!” Harry quyết định không tin “Thử” nữa nhưng chỉ chớp mắt cậu lại quên quyết định vừa rồi của mình — xác thực, hôn là một hoạt động hữu ích, cậu không có cách nào cự tuyệt cũng không cách nào ngăn cản mình nhiệt tình yêu thương hoạt động này.

Vì vậy tại nhà Snape, mỗi sáng sớm Harry đều nhào vào trong ngực Snape hôn rồi đi chuẩn bị bữa sáng, gọi Prince dậy; Giữa trưa, Snape làm độc dược, Harry sẽ xông vào hôn rồi đi chuẩn bị bữa trưa, tóm tiểu vương tử chơi trò chơi điện tử đến bàn ăn; Buổi tối..... ha ha, ăn xong bữa tối rồi lại hôn!

“Con có hai ba cuồng hôn.” Tiểu vương tử mỗi lần trông thấy môi Harry đỏ rực thì đều cười nhạo cậu nhưng kết quả sẽ là bị Snape ném tới phòng làm độc dược làm độc dược bổ huyết hoặc cảm mạo.

Vì vậy nghĩ hè trôi qua nhanh chóng trong cuộc sống hạnh phúc của Harry Potter hôn môi cuồng, mà vì vậy, ngay cả sinh nhật mình Harry cũng không có cái gì đặc thù, sinh nhật cậu cũng không thể chui vào lòng Sev hôn hôn, cũng không thể níu lấy tiểu vương tử đi ăn — cho nên khi thư khai giảng gửi tới, Harry còn muốn kêu rên! Ron, Hermione, Draco nhất định sẽ đưa ra yêu cầu muốn cùng đi dạo nhưng cậu cũng không muốn đi cùng ba đứa trẻ chưa lớn a, cậu muốn đi cùng người yêu và con mình! Đương nhiên, quan trọng nhất là, đi với bọn họ thì cậu không thể tùy thời hôn xà vương bệ hạ của mình a!

Kỳ thật cũng không thể trách Harry xuất hiện thuộc tính trạch a (trạch là chỉ những người chỉ thích ở nhà), là một người lâm vào tình yêu cuồng nhiệt, mặc kệ là nam hay nữ thì đều có chấp niệm rất sâu với việc ở chung cùng người yêu, huống chi Harry là một thiếu niên không có cảm giác an toàn, nếu như không thể đặt Snape ở nơi cậu có thể tùy thời hôn đến, cậu sẽ lo lắng — được rồi, trước kia cậu thấy nam nhân này âm u không có chỗ tốt nhưng khi yêu, Harry lập tức cảm thấy người kia rất có mị lực, gọi cảm, thân bí, mà nam nhân như vậy rất dễ dàng bị đoạt đi!

Tại Harry không ngừng tổ tình và..... Hôn, xà vương vĩ đại của chúng ta là người thắng lớn nhất — cho dù là xà vương, bình thường có vẻ lạnh buốt nhưng trên thực tế anh rất vui khi người yêu nhỏ của mình mỗi ngày đều phát biểu tuyên ngôn tình yêu.

“Thật không đi Hẻm Xéo sao?!” Harry nhét thư vào túi, “Sev..... không cần bổ sung nguyên liệu làm độc được sao?”

“Ta nghĩ em biết mình đã nửa tháng không chưa ra khỏi cửa. Harry, em phải đi ra ngoài một chút.”

“Được rồi.” Tiểu sư tử ôm cổ con trai mình đang chơi trò chơi, “Chúng ta còn có thể mua cho Prince trò chơi!”

“Ba ba cuồng hôn vạn tuế!”

60. Chương 60

Dù thế nào Harry cũng sẽ không biết làm lỡ hẹn với bạn, cậu chiếm được một cái hôn rồi mới cùng người yêu của mình mang Prince đi Hẻm Xéo.

Ngoại trừ sách và quần áo thì cũng cần phải mua thêm mấy thứ gì đó, Snape lại cùng hai thiếu niên mắt xanh đến cửa hàng thú cưng thần kỳ mua cho Prince một con báo xinh đẹp, hành động này hiển nhiên làm cho bạn của Harry há hốc mồm nhưng vì Prince luôn làm nũng đáng yêu bọn họ cũng không thấy Snape kỳ quái, cũng sẽ không cho rằng một người cha mua thú cưng cho con mình có cái gì không đúng.

Con báo của Prince lựa chọn cậu, con báo lựa chọn phù thủy sẽ trung thành cả đời với chủ nhân nó, hơn nữa chúng nó rất thông minh giống như Crookshanks của Hermione, chỉ là có huyết thống của báo đã có thể phân biệt ra được con chuột không có ý tiist. Hiện tại, con báo tên Rhea chọn Prince làm chủ nhân của nó — giúp chủ nhân nhận ra thiện ác, ở trong sương mù dẫn đường cho chủ nhân, bảo vệ chủ nhân trở thành chủ nhân hạnh phúc nhất, đây là mong tưởng và cũng là tâm nguyện của bọn nó. Ôm Rhea, Harry lại chọn cho Prince một con bông thoa lùn màu xanh nhạt.

Hermione cũng không thích chúng lắm nhưng khi cô nhìn thấy thứ gì lông xù hai mắt cũng có chút tỏa sáng nên Draco đưa cho cô một con bông thoa lùn màu đỏ, mà Crookshanks lập tức chiếm cứ nó, nó cũng rất thích lông xù.

Mất cả ngày ở Hẻm Xéo, Harry chỉ có thể ngẫu nhiên nắm tay Snape hoặc là thừa dịp không có người chú ý vùng trộm ôm, mà Prince đương nhiên thành cái chắn cho hai người bọn họ — nghĩ a, trên thế giới còn có đứa bé nào đáng thương hơn tiểu vương tử sao? Người ta thân mật đều muốn giấu hài tử nhưng hai cha nhà bọn họ nếu muốn có cử chỉ thân mật cậu đều phải đứng ở phía trước che..... Vì thế trên đường về nhà, tiểu vương tử hung hăng vét một số tiền lớn của hai cha – cậu mua một tá trò chơi, còn tiện thể mua một cái máy phát điện cho máy chơi game.

Về đến nhà Prince cũng không lập tức mở ti vi chơi trò chơi mà đi chỉnh lại luận văn đọc được trước làm Snape vừa lòng nên anh đặc biệt cho phép Prince tối nay có thể chơi thêm một giờ, đương nhiên, ngày mai là ngày đến trường, tiểu vương tử cũng sẽ đi theo bọn họ, mà Snape tính toán lần này đi cùng — từ tốt nghiệp anh đã không còn đi xe lửa trở lại trường học.

Ngày 1 tháng 9, sân ga 9 ¾ nhà ga ngã tư vua lại rất náo nhiệt, rất nhiều phù thủy trưởng thành đến tiễn những phù thủy nhỏ chuẩn bị đến trường.

Trên xe lửa, toa xe Malfoy gia rất quý dị. Mà ngay cả Goyle cùng Crabbe bình thường yêu ăn nhất cũng không còn thèm ăn, hai người bọn họ ngơ ngác nhìn viện trưởng Slytherin trong ấn tượng sẽ không xuất hiện trên xe lửa, một cử động nhỏ cũng không dám mà Draco cũng cúi đầu trao đổi ánh mắt với nữ vương Gryffindor, đương nhiên có Ron, cậu cũng không biết mình bị làm sao mà lại vào toa của Malfoy gia sau đó hiện tại thật giống như đối mặt một vạn con quái thú! Đương nhiên, chỉ có Snape vẻ mặt âm trầm và Harry luôn mỉm cười còn bảo trì vẻ mặt bình thường, còn Prince còn chưa tới tuổi đến trường? Cậu hùng hực khí thế cúi đầu chơi máy chơi game, không có chú ý sự quý dị trong toa xe!

Trước công chúng Harry không thể quá mức thân cận Snape, hơn nữa cậu cũng biết năm nay Hogwarts sẽ xuất hiện một chuyện đáng giá chúc mừng — thi đấu Tam pháp thuật, Dumbledore từng nói với cậu và giặt dây cậu tham gia, Snape cũng không tỏ thái độ gì làm cho tâm tình Harry có chút bất ổn.

Xe lửa đi rất nhanh nhưng trên thực tế mọi người đều cảm thấy quá chậm nên đến bữa trưa, mỗi người cũng không có động tác gì, mãi cho đến khi Harry trông thấy Prince muốn đi sở đồ ăn vặt, cảm giác như bị đè nén mới bị đánh vỡ.

“Winky!” Sáng sớm dậy Harry và Winky đã chuẩn bị rất nhiều đồ ăn.

“Ngài phân phó gì chủ nhân Harry!” Winky đã bị buộc cho Snape, mà Harry là học đồ trên danh nghĩa của Snape, Winky cam tâm tình nguyện nghe lệnh của cậu.

“Đưa bữa trưa lên,” Harry nói, lấy khăn ăn của Prince, lại để trên đầu gối cho cậu, “Prince, cất máy chơi game, ăn trưa đã.”

“A, em thấy có bánh ngọt ô mai.” Tiểu vương tử sáng sớm đã nhìn lên.

“Nhưng phải ăn trưa xong mới có thể ăn bánh ngọt, nếu không em sẽ giống Albus, râu dài thật dài, mặt còn đầy nếp nhăn.” Harry bắt đầu dọa, đương nhiên đây là nói dối, mọi người đều biết nhưng mọi người kinh ngạc — bọn họ không nghĩ tới cứu thế chủ đe dọa con Snape như vậy mà Snape không phản bác hay châm chọc? Không thể tưởng tượng nổi! A, bọn họ đã quên, cứu thế chủ đã là học đồ của con dơi Snape đây đây! được rồi..... Không để ý từ phương diện nào, mọi chuyện đều thật đáng sợ!

Prince nhu thuận thả bông thoa lùn sang bên cạnh, Rhea uốn éo trên mặt đất, Crookshanks ở trên đùi Hermione, trông thấy Rhea thì lập tức cọ cọ chạy đến gần giống như bông thoa lùn màu xanh đáng yêu hơn bông thoa lùn màu vàng của nó, thỉnh thoảng lại đi quấy rối Rhea cuộn thành một quả cầu.

“Tối ăn đi.” Winky dọn xong đồ ăn, Harry cũng đem thức ăn ra, một con gà, thịt bò đều hấp dẫn ánh mắt của mọi người, ngay cả Draco cũng không thể không tán thưởng những món kia — được rồi, coi như bình thường, cậu cũng ăn cùng xà vương bề hạ nhiều lần rồi, làm con đồ đầu, cậu cảm thấy áp lực cũng không phải rất lớn.

Thấy Draco động, Goyle và Crabbe cũng sẽ không lè mề, Hermione thấy Draco vậy thì đã tới, chỉ có Ron là Harry tự mình đi tóm đến.

Bàn ăn trên xe lửa cũng không lớn, để có thể đặt hết thức ăn lên, còn phải làm cho tất cả mọi người ngồi ăn, Winky làm bàn ăn lớn hơn, còn bỏ thêm vài cái ghế, nhìn rất xa hoa nhưng trên thực tế cũng không xa xỉ, hơn nữa nó còn sẵn sàng chia ra để ở trong đĩa, nếu có người muốn ăn cái gì thì chỉ cần động động miệng, đĩa sẽ chạy đến trước mặt người đó.

Ron cũng không muốn ăn trong này, cậu mang theo sandwich mẹ mình làm nhưng Harry nói bữa trưa mình chuẩn bị làm cho Ron thư thái hơn, lại nhìn những kia thứ kia thì rất thèm ăn cho nên Gryffindor tóc đỏ không tiếp tục chối từ — cậu cũng không phải là người vì đánh cuộc sẽ ngược đãi bụng mình, hưởng chi những gì ăn đều là người anh em của mình làm.

Nhưng rất hiển nhiên, có Snape ở bàn ăn chính là bị kịch. Đầu tiên các học sinh Slytherin cẩn thận, cho nên bọn họ bị kịch, Gryffindor Ron và Hermione vốn rất sợ hãi Snape, hơn nữa Ron tuy mặt ngoài ghét nhưng trên thực tế là sợ đến phát run, cho nên bọn họ bị kịch; cuối cùng, một nhà ba người lại không thể hấp thụ ánh sáng. (chỗ này ta cũng ko hiểu rõ lắm)

Rất nhanh tàu Hogwarts ngừng trên sân ga, các học sinh năm trên ngồi xe đến tòa thành còn tân sinh năm nhất đi đường khác.

Lại mưa, dường như mỗi lần khai giảng đều mưa, năm nay còn thêm sấm sét vang dội.

Snape đẩy Harry lên xe rồi ôm Prince lên, anh là người cuối cùng lên xe, đương nhiên ba người đều bỏ thêm chú ngữ không thấm nước phòng ẩm ướt trên người nên cũng không chặt vật nhưng cảm giác mưa vào người cũng không thoải mái.

“Thời tiết chết tiệt!” Prince ôm bả vai dậm chân, “Con ghét trời mưa!”

“Trong này một năm có nửa năm đều mưa.” Snape nhìn trời, tia chớp xé bầu trời đêm, ánh sáng làm tòa thành Hogwarts giống như là một bức tranh khắc, “Nhưng trời ác liệt như vậy thật không bình thường.”

“Tham gia tiệc tối xong nhất định phải tắm.” Harry đau lòng cởi áo choàng ra nhẹ nhàng thả lên vai Prince, buộc áo choàng vào, vai đã bị phủ thêm một cái áo choàng khác, áo choàng của Severus giống như một con dơi đã không thấy. Tiểu sư tử cười cười cúi đầu xuống vuốt vuốt gò má, cậu cũng không tính toán trả lại áo cho Snape.

Đương nhiên Harry biết Snape có giữ ấm chú nhưng hiệu quả của quần áo và chú ngữ khác nhau, huống chi..... áo choàng viện trưởng Slytherin còn rất ấm áp.

Quần áo Snape tuy đều là màu đen, hình thức cũng không khác nhau là bao nhưng đều là chất vải tốt nhất, mặc thoải mái và mềm mại — Harry cảm thấy vậy, giống như là Snape, nhìn thì cứng nhắc, cả ngày mặt âm trầm nhưng trên thực tế lại rất ôn nhu..... nhiệt tình..... Nghĩ đến đây, Harry lại cảm giác mặt mình bắt đầu nóng lên.

Kỳ thật cũng không trách Harry hay “nóng lên”, ở cùng Snape và Prince vfa Prince rất thích, đừng nói đang yêu, chỉ cần ở chung với Snape, cậu đã cảm thấy rất thư thái. Harry hoàn toàn không cần đi lo lắng đón ý nói đùa như thế nào vì bọn họ có quá nhiều chỗ tương tự — về Prince, cậu rất dung túng Prince mà Snape lại muốn con mình học tập nhiều hơn nhưng hai người bọn họ luôn có ấn ý sẽ cho tiểu vương tử học tập và chơi đùa cân bằng, lại như hằng ngày tiêu khiển, cậu và Snape yêu thích bất đồng nhưng bọn họ sẽ rất ấn ý không đi làm cho thứ mình yêu thích quấy rầy đến đối phương, đương nhiên cậu cũng sẽ đi gõ cửa phòng đọc được nhưng chỉ vậy cũng không làm Snape tức giận, về gia đình, bọn họ sẽ đứng ra bảo vệ cái nhà này, không trốn tránh trách nhiệm..... Đây đều là những gì Harry cần và luôn tìm kiếm. Đương nhiên, cậu tin tưởng Snape cũng vậy, cậu tự tin.

Tiệc tối tại Harry chờ đợi đã xong, Dumbledore tuyên bố sẽ có thi đấu Tam pháp thuật, có một giáo sư Phòng chống nghệ thuật hắc ám rất đáng sợ tới..... Đây là một năm học mạo hiểm.

Hành lý của Harry trực tiếp bị bỏ vào hầm, cậu được tiếp tục lưu lại hầm của giáo sư đọc được — đây là Dumbledore quyết định vì cậu là học đồ của Snape, mà học đồ cần hầu hạ đạo sư của mình cho tốt, a, thân ái, không cần phải nghĩ lắm rồi, chỉ là cuộc sống hàng ngày và nhìn vấn đề ẩm thực của đọc được đại sư thôi!

Prince mới vừa vào hầm đã bị Harry ném vào phòng tắm vì thời tiết hôm nay rất tệ, cậu lo lắng con mình bị bệnh, đương nhiên, cậu là người thứ hai bị ném vào phòng tắm – cần nói cũng may trong hầm có hai phòng tắm sao?

“Severus!” Harry đã cởi sạch quần áo ngâm mình vào trong nước nóng đột nhiên kêu to, “Thân ái, em không mang đồ ngủ!”

Merlin chết tiệt! Chẳng lẽ Harry không biết biến khăn mặt to ra sao?

Snape nhìn thoáng qua hành lý còn chưa mở ra, huy động đũa phép lấy đồ ngủ của Harry.

“Răng rắc”, Tiếng mở cửa.

“Severus, là anh sao?” Harry lau mặt rồi chậm rãi đứng lên, “A xin lỗi, em không nhìn thấy rõ lắm..... Nhiều hơi nước quá.....” Là một người cận nặng, khi không có kính Harry sẽ không thể nhìn rõ ràng thứ gì, mà vừa vào phòng tắm cậu đã không nhìn thấy gì – trên kính có hơi nước làm cậu không nhìn thấy gì cho nên..... Cho dù khi tắm cậu còn thuận tiện rửa luôn nhưng vẫn có nhiều hơi nước.....

“Cẩn thận!” Snape nhanh tay đỡ Harry — Merlin chết tiệt! Sàn phòng tắm chết tiệt! Hơi nước chết tiệt! Chết tiệt..... a, thiếu niên mắt xanh..... đáng yêu! Làn da ấm áp và mang theo hơi nước ngay tại bàn tay của mình, Snape cảm thấy trơn mềm..... Thiếu niên tươi mát và mềm mại..... ở trong lòng anh, đúng vậy, ở trong ngực anh!

“A!” Harry đưa tay sờ sờ thì phát hiện quần áo của Snape bị mình làm ướt làm cho cậu ngượng ngùng, “A..... xin lỗi, a, em..... Em không phải cố ý, cái kia..... quần áo của anh đều ướt, Sev, muốn.....”

61. Chương 61

Phiền não

Cả Hogwarts đều quay chung quanh hưng phấn mà thi đấu Tam Pháp Thuật mang đến mà cứu thế chủ lại cực kỳ buồn rầu — căn nguyên buồn rầu của cậu ở chỗ gần nhất cậu luôn mơ, từ tối khai giảng cậu trốn bóng nhào vào trong ngực Severus sau, giữa hai người như có lớp ngăn cách kỳ quái gì đó, nhất là khi nằm trên giường, Harry muốn dựa vào người yêu nhưng luôn bị đẩy ra làm Harry khó chịu, mà khó chịu nhất là giấc mơ mỗi ngày – một giấc mơ rất kỳ quái! Harry không biết hình dung như thế nào nhưng là mỗi lần tỉnh lại thì toàn thân cậu luôn mềm nhũn, hơn nữa..... Được rồi, “Thanh lý đổi mới hoàn toàn” dùng càng ngày càng thuận tay!

“Merlin a!” Harry ôm mặt lại một lần nữa đối với vị trí phía dưới eo của mình một “Thanh lý đổi mới hoàn toàn”, đây đã là lần thứ mười nửa đêm cậu dậy thanh lý quần của mình!

Kỳ thật Harry nửa đêm đứng dậy xử lý cái thứ gì đó Snape biết rõ, anh là một song mặt gián điệp — có thể nói là một trong những song mặt gián điệp ưu tú nhất trong lịch sử phù thủy — lúc ngủ cũng vẫn giữ mười phần cảnh giác, dù cho bên người ngủ là Harry anh cũng sẽ lo lắng có phần tử khủng bố nào đó xông tới không nên chỉ cần Harry có chút động tác anh sẽ bừng tỉnh. Mà mỗi lần bừng tỉnh trông thấy như vậy, Snape như là một quyền đánh vào đầu – lực rất lớn.

Đêm hôm đó Harry trốn bóng nhào vào trong ngực, Snape thiếu chút nữa không nhìn xuống được, khi Harry vừa nói xong “Muốn cùng tắm không”, xà vương vĩ đại ném ngay đồ ngủ xuống chạy ra phòng tắm — Merlin biết rõ, sự tự chủ của mình hoàn toàn không có tác dụng, được rồi, Harry hiện tại chỉ có 14 tuổi, minh nên thành thật một chút, dù cho..... Đúng vậy, dù cho Harry hoàn toàn không hiểu nhưng mình hiểu cho nên mình không thể làm như vậy, làm như vậy chỉ có thể làm cho Harry thống khổ mà không làm Harry vui vẻ..... Chết tiệt ai nói phải chờ tới khi tiểu sư tử Gryffindor trưởng thành?!

Đương nhiên, Harry hoàn toàn không biết Snape nghĩ như vậy, cậu miễn cưỡng dùng một thanh lý đổi mới hoàn toàn sau thì cảm thấy không có chút khí lực nào, tiện tay nhét đĩa phép vào dưới gối, Harry buông lỏng chôn vào chăn.

Tiếng thở dốc còn mang theo khô nóng, hai má hoàng kim nam hài Gryffindor nóng lên, nhưng giờ là buổi tối, không ai có thể nhìn ra được nguyên nhân mặt cậu đỏ là gì — tim đập như trống, hai đùi cũng run lên chút chút, Harry không biết có ý nghĩa gì nhưng lại như hiểu rõ cái gì đó..... tiểu Harry giữa hai chân còn rất miễn cưỡng, dù cậu là quay sang trái hay phải, đụng phải một chút cũng có cảm giác như bị tia chớp đánh trúng.

“Ngô.....” Tiểu sư tử nhìn không được, cảnh tượng kỳ lạ trong mơ làm Harry không tự giác muốn đi đụng tiểu Harry đang khó chịu..... Rốt cuộc..... Chạm hay không chạm? Lại xoay mình, Harry bản năng mượn ma sát với chăn giải quyết vấn đề — được rồi, có lẽ đây là cách giải quyết vấn đề.

Nhưng hiển nhiên phương thức giải quyết vấn đề này làm cho Snape cảm giác lợi ích của mình bị xâm phạm. Bất kỳ một nam nhân nào cũng không thể dễ dàng tha thứ bạn lữ của mình như vậy — nhất là khi hai người còn nằm bên cạnh nhau, quá tệ!

Đó là một buổi tối tồi tệ.

Đối với Severus Snape đó là một buổi tối tồi tệ. Anh không thể xông vào đọc được phòng thí nghiệm đi làm một vạc độc được có thể áp chế *** cho Harry, anh cũng không thể trực tiếp kéo tiểu sư tử Gryffindor vào trong ngực mình, thậm chí..... Anh cũng không biện pháp dưới loại tình huống này chỉ đạo tiểu sư tử tri thức phương diện này!

“S..... A..... Sev.....” Harry vô ý thức nỉ non, cậu ảo tưởng mình đang làm loại vận động nào đó với người yêu nhưng trên thực tế cậu không có — như khi còn bé cậu từng ảo tưởng mình là người có cha mẹ nhưng là bị mù phù thủy ác độc nguyên rửa, khi lớn lên thì ảo tưởng mình dùng những lực lượng mọi người sợ hãi đánh Dudley, sau khi đến trường Harry cả ngày tưởng tượng toàn bộ thế giới yêu thương mình..... Nhưng

là hiện tại, những ảo tưởng của Harry phù hợp thực tế hơn một chút, Harry tưởng tượng có thể cùng người yêu của mình làm vận động nào đó!

“Thời kỳ trưởng thành chết tiệt!” Không có phản ứng anh cũng không phải là nam nhân! Snape vươn tay Harry, được rồi, anh thỏa hiệp, tên lưu manh nhỏ này đã thắng!

Đương nhiên Snape không tính toán trực tiếp làm cho tiểu sư tử ngủ cùng mình — tuy với anh như vậy dễ dàng hơn nhiều, Harry vô cùng đơn thuần nhất là ở phương diện này, chỉ cần hơi chút hờ hết Harry sẽ thành thật, hơn nữa sẽ yêu loại quan hệ này nhưng không thể như vậy. Trong đầu Snape có một giọng nói nói cho anh biết cần tôn trọng Harry, ít nhất phải cho Harry hiểu rõ mọi thứ rồi mới có thể như vậy, hơn nữa..... cách trưởng thành, còn ba năm, anh không thể vội vã như vậy!

Chết tiệt!

Snape hôn lên môi Harry, làm thiếu niên của mình tỉnh lại từ trong ảo tưởng.

“S — Sev!” Harry quả nhiên kinh hô đứng dậy, “Em..... em..... Sev, anh..... anh.....”

“Hư — em muốn Prince thức sao?” Snape lại hôn Harry.

“Ách..... Em..... em không có gì..... A!” Harry hôn lại rồi phát giác mình bị đặt ở dưới thân Snape, mà tiểu Harry kẹp giữa hai người — Merlin quần lót, tình huống này rất xấu hổ! “Cái này..... Ân..... Em.....” Harry hoàn toàn không có cách nào tổ chức ngôn ngữ tốt nên chỉ có thể chậm rãi lui về sau, hy vọng có thể làm cho tiểu Harry không cần tinh thần như vậy — được rồi, cho dù là người hoàn toàn không hiểu được tri thức phương diện này nhưng cũng biết một ít thường thức.

“Được rồi, đừng lui lại nữa, em sắp lún vào tường rồi.” Snape buồn cười giữ chặt Harry, “Nghe, đây là bình thường — người nào cũng ở..... 13 tuổi sẽ như vậy, em còn muốn đó.”

“Nha! Merlin!” Harry bưng kín mặt nhỏ giọng hỏi, “Thật là người nào cũng như vậy?”

“Đúng vậy, từng.....” Giáo sư đọc được rất hài lòng biểu hiện của Harry, tuy e lệ nhưng không cự tuyệt làm Snape cảm thấy Harry hoàn toàn tín nhiệm mình — đúng vậy, không chỉ là cảm thấy, đây là sự thật. Snape vươn tay ra kéo tay Harry. “Không phải Cori đưa cho em sách sao, bên trong có nói những vấn đề này.....” Tay với vào áo ngủ của Harry, đụng vào eo nam hài — rất mềm dẻo, da trơn mềm, “Nơi này, sẽ ngứa,” Snape chậm rãi vuốt vuốt rồi tiến vào trong quần, dây thun cũng không căng, rất dễ dàng cho anh vào, “Nếu như khó chịu thì làm như vậy nhưng không thể quá nhiều lần.” Sờ lên Harry nhỏ rồi bắt đầu chuyển động ngón tay có kỹ xảo: “Đừng chịu đựng, đây là một loại hưởng thụ.”

Hưởng thụ?!

“Nha.....” Harry bị kích thích thở dốc, cậu không có cơ hội “Đừng chịu đựng”, ngoại trừ thở gấp, Harry chỉ có thể kêu — khi kích thích tăng lên, cậu đã muốn hét chói tai nhưng quá lớn lại sợ đánh thức Prince nên Harry trong chốc lát lên tiếng trong chốc lát lại không chịu lên tiếng lấy lòng Snape.

Rất tốt. Cũng không phải một buổi tối tồi tệ.

Snape hôn lên cổ thể chủ, tiếng thở dốc và rên rỉ đều biến mất trong miệng — tiểu Harry càng ngày càng hoạt bát, Snape biết rõ tiểu sư tử không nhịn được nữa nên lập tức nhanh hơn.

Lần đầu tiên sẽ rất nhanh, Harry cũng vậy. Snape chỉ mất mười phút đã thu phục nhưng rất đáng tiếc, thu phục cứu thế chủ sau, giáo sư đọc được lại phải tự mình thu phục mình — anh không trông cậy vào tiểu sư tử Gryffindor mềm mại có khả năng giúp mình cái gì vì Harry đã sớm chui vào chăn ngủ, trên mặt còn mang theo nụ cười, nhưng ánh mắt lại có một giọt nước mắt trong suốt không dễ phát hiện.

Snape hôn lên khóe mắt Harry liếm đi giọt nước mắt kia, anh tin đây không phải là khóc thật mà là kích thích sinh lý làm cho tuyến lệ phân bố ra nước mắt — rất trân quý, trân quý hơn bất cứ nguyên liệu độc được nào trên thế giới.

Rạng sáng hôm sau Harry liền chạy ra hầm nhưng cậu có để lại tờ giấy cho tiểu vương tử, hoàn toàn không tính hôn Snape — Merlin a, không thể hoàn toàn trách cậu! Tối hôm qua quá kích thích, ai cũng sẽ chạy thoát, không phải lỗi của cậu a!

Trải qua một ngày mơ mơ màng màng, trong đầu Harry chỉ có bốn chữ “Thời kỳ trưởng thành” lặp loè nên Harry không thể không đi tìm một ít trợ giúp, Ron tùy tiện đã bị bài trừ — cậu ta nhất định sẽ nói lung tung; Hermione..... nói bí mật của con trai với một bạn gái, đừng ngu! được rồi..... Tìm tới tìm lui, Harry lựa chọn Draco, cậu ta nhất định có thể cho cậu đề nghị — về phần những quyển sách kia..... A, cậu còn chưa muốn về hầm!

“Thời kỳ trưởng thành?!” Draco bị Harry kéo đến trong góc vừa nghe đến vấn đề này thì lập tức không hoa lệ hét lên, cậu không nghĩ tới cứu thế chủ sẽ hỏi vấn đề không có chỉ số thông minh gì này.

“Hừ — Draco, nhỏ giọng chút!” Harry thiếu chút nữa che miệng của Draco nhưng gần nhất cậu không muốn có tứ chi tiếp xúc với những người khác, “Tôi chỉ là hỏi cậu..... Có đề nghị gì không?”

“Ha ha! Ta nói a, cứu thế chủ Gryffindor vĩ đại — cậu nên đi tìm cha đỡ đầu ta, không phải cha là đạo sư của cậu sao?” Rất rõ ràng, Draco không có ý tốt, “Học đồ và đạo sư, có rất nhiều.....” Cố ý dừng một chút, “Hiệp nghị, kể cả những cái cần.”

“Merlin a! Cậu có thể nói trắng ra được không?!” Harry kêu rên, “Tôi đã chịu đủ quý tộc mịt mờ! Tôi chỉ là muốn biết rõ..... Thời kỳ trưởng thành nên chú ý cái gì!”

“Chú ý gì đó!” Draco liếc mắt, “Thư viện có sách phương diện này, cậu có thể đi xem thêm hoặc là ta đề nghị cậu đi tìm Dumbledore, lão ta nhất định sẽ có — xét thấy..... cậu thuần khiết như vậy, ta tin tưởng những quyển sách về thời kỳ trưởng thành lão bảo tồn sẽ thích hợp cậu.”

“Thật sự?” Mắt Harry lóe sáng.

“Đúng vậy, thật sự.” Draco thề, “Sách hơn một trăm năm trước, về phương diện này, tuyệt đối thích hợp cậu.”

Tiểu long Slytherin chết tiệt! Harry nghe hiểu trào phúng. “Hừ!” Harry trừng Draco, “Đối với người còn chưa hôn, tôi thiết tình đề nghị cậu nên nhìn thủ tục Slytherin — phiên bản một ngàn năm trước!” Nói xong Harry ôm túi sách bỏ chạy lưu lại Slytherin bạc kim Vương Tử thạch hóa phong hoá, lòng tự trọng bị sỉ nhục, cõi lòng như thủy tinh tan nát nứt trên đất.....

Quả nhiên đây là chỗ hỏng khi tiếp xúc cha đỡ đầu quá nhiều! Draco rít gào trong lòng, vốn là một cứu thế chủ xúc động đầu óc lỗ mãng còn đặc biệt ngốc, Potter thánh nhân sao thoáng cái thành sư tử ác độc rồi?! Đương nhiên..... cái này không quan trọng, quan trọng là..... Là ai nói cho cậu ta biết mình còn chưa có nụ hôn đầu tiên ?!

Cầm túi, giống như là một con sâu lông nhúc nhích đi ra khỏi góc tối, Draco quyết định đi ăn chút kẹo làm cho mình thoải mái dỗ dành tâm tình bị đả kích.

Mà Harry né một ngày cũng không trốn khỏi vận mệnh bị xà vương bệ hạ bắt trở lại hầm — cậu không cần thận, ở cửa trường học đã bị bắt được, làm hại ngay cả cậu ngay cả mặt Dumbledore cũng chưa nhìn thấy, đương nhiên là không có cách nào hỏi lão hiệu trưởng về thời kỳ trưởng thành.

Bị Snape bắt trở lại hầm, Harry luôn cúi đầu, cậu cảm giác mình sắp bị thiêu chín — toàn thân không tự nhiên, nhất là..... Harry thậm chí có thể cảm giác được Snape nhìn mình chăm chăm! A, đừng hỏi cậu sao mà biết được, cậu biết rõ! Harry lén lút sờ mặt của mình — tốt, không bị bỏng nhưng sao cậu lại có cảm giác mình bị bỏng a?

Trở lại hầm, Prince đã làm tốt bài tập nằm trên ghế chơi trò chơi — Snape không hổ là độc được đại sư vĩ đại nhất trăm năm qua, cho dù không thể dùng điện, Snape cũng có thể dùng độc được giải quyết vấn đề “Điện” làm cho máy móc vận chuyển lại.

“Hi ba ba, một ngày ba ba chưa trở lại!” Tiểu vương tử ngẩng đầu phàn nàn, “Con sẽ lo lắng — cha cũng vậy!”

“A..... A!” Harry xấu hổ ôm lấy tiểu vương tử của mình, “Ba chỉ..... Ách..... Hôm nay vừa khai giảng, hơi bận..... Khụ khụ..... Bài tập đã làm xong?”

“Đương nhiên.” Prince cười híp mắt ghé vào lỗ tai Harry hạ giọng, “Cha cả ngày cũng không vui, ba ba có phải..... cãi nhau với cha không?”

“Không!” Harry mở to mắt phản bác, “Nha! Được rồi..... Không phải cãi nhau, chỉ là.....” Harry cẩn thận nhìn Snape, “Chỉ là giấc ngủ không đủ, ba đi thư viện ngủ, không sao!”

62. Chương 62

Ghen và thông suốt

Được Snape chỉ đạo, Harry bắt đầu bổ sung tri thức về thời kỳ trưởng thành, có kế hoạch đọc quyển sách bí mật của con trai kia, nhưng như vậy cũng chỉ có thể làm cho Harry mỗi ngày mơ càng thêm kỳ lạ — cậu ảo tưởng tay Snape, cũng ảo tưởng môi của Snape, còn ảo tưởng Snape cởi bỏ quần áo..... Tin đáng sợ, nhưng đôi khi Harry lại cảm thấy như vậy rất tốt.

Thứ duy nhất làm cho Harry không thích ứng là giáo sư Phòng chống nghệ thuật hắc ám, thích đối nghịch Severus, hai người không cãi nhau nhưng Harry dễ dàng cảm nhận bầu không khí kì lạ giữa hai người, hơn nữa..... Là giáo sư Phòng chống nghệ thuật hắc ám, Moody rất thần kinh, lão luôn giữ cậu ở lại sau giờ học hỏi thăm cậu có bị Snape chiết tâm trí thuật hay bị ngược đãi xử phạt thể xác không.

Đương nhiên Harry sẽ giữ gìn người yêu của mình nhưng cậu không có cách rít gào với một người quan tâm mình thật lòng — Hogwarts nghênh đón hai trường học khác — Dumstrang nước Đức và Beauxbatons nước Pháp.

Khi Dumstrang Victor Krum xuất hiện, cả Hogwarts đều kinh ngạc, đây là hiệu ứng danh nhân — Harry nhìn Draco, Ron muốn ký tên thì cảm thấy rất thú vị nhưng cậu không muốn vậy vì nó quá ngây thơ, nếu có thể cậu hy vọng có thể viết tên mình lên người Snape, đánh dấu quyền sở hữu. Đương nhiên Harry cũng không biết, mình đã sớm được dán nhãn đặc biệt của Xà vương Snape bằng không giáo sư Moody cũng sẽ không lo lắng hỏi thăm cậu có phải bị Snape bắt nạt không — A, giáo sư Moody cũng sẽ không nghĩ đến cái gì khác, chỉ là trên người Harry có đủ loại mùi độc được cổ quái làm lão lắng mà thôi, Snape là một người cuồng độc dược, nếu bắt buộc cứu thế chủ uống cái loại độc dược cổ quái gì đó mà xảy ra chuyện gì thì cũng quá đáng sợ!

Nhưng Moody cũng không có cách đánh nhau với Snape vì Dumbledore không cho phép làm cho lão nhiều khi rất táo bạo, đối với Moody Snape là một đối thủ không tệ.

Khi con gái Beauxbatons đi vào đại sảnh, trong đó có một người xinh đẹp nhất hấp dẫn rất nhiều người, là độc dược đại sư, Snape nhạy cảm đã nhận ra khí tức Veela đặc biệt trên người cô — một cô gái có một nửa dòng máu Veela, bực bội, cô ta cũng không thể cố gắng gì cho độc dược, còn có thể làm cho những cự quái nhỏ càng thêm đến gần trình độ của cự quái hơn, ngay cả cử chỉ hơi chút bình thường cũng không làm được — nhìn xem, cô ta còn chạy đến trước mặt Harry bưng canh đi!

“Snape!” Moody lại muốn tìm lỗi của độc dược đại sư, “Ánh mắt của thầy, làm cho người ta thấy khó chịu!”

“Yên tâm, không làm cho người khác khó chịu hơn thầy, giáo sư Moody.” Snape lười liếc Moody, “Ta giả thiết hiện tại ông dám ăn đồ trước mặt mình? A, có lẽ ông là Bạch kì mã con mảnh mai?”

Miệt thị! Moody trừng bằng con mắt vẫn tốt của mình, hận không thể dùng con mắt pháp thuật phóng chú ngữ đốt Snape ra một cái lỗ thủng, nhưng là không có khả năng cho nên lão dùng đĩa xẹt qua chén đĩa phát ra âm thanh chói tai.

Snape cười lạnh, anh đương nhiên biết rõ thân nhân Moody bị tử thần thực tử giết hại, lão muốn báo thù, đương nhiên lão cũng đã báo thù nhưng thù hận quá sâu nên lão muốn giết chết chúa tể hắc ám mà Harry là cứu thế chủ chính là hy vọng của lão nên lão rất quan tâm Harry. Nhưng có quan hệ gì với mình a? Snape tỉnh táo nhìn Harry khuyên bảo Weasley tóc đỏ không nên nhìn cô gái nửa Veela kia. Không sai, Snape hết sức hài lòng biểu hiện của tiểu sư tử.

Lúc này bàn Gryffindor, mắt Ron sắp rớt xuống người người đẹp Beauxbatons — Fleur Delacour, khuôn mặt tinh xảo, mái tóc phát sáng, cũng không xấu xa như nhà Malfoy, a, người đẹp!

Bữa tối phong phú, có đồ ăn truyền thống nước Pháp và nước Đức, gia tinh quả nhiên đều là đầu bếp giỏi, đồ ăn rất ngon miệng làm cho những người bạn đường xa mà đến hưởng thụ mỹ thực quê nhà — a, đây là câu nói của Dumbledore, đương nhiên kỳ thật gia tinh Hogwarts đã làm xuất sắc món ăn nước Đức nên lão hiệu trưởng mỗi đêm ăn khuya đều là món ăn nước Đức.

Maxime hiệu trưởng Beauxbatons ngồi cạnh Dumbledore nhỏ giọng bàn về cái gì đó, mà Karkaroff hiệu trưởng Dumstrang thì tận lực ngồi xuống cạnh Snape, lão muốn nói gì đó với Snape nhưng là Moody giống như là biết rõ lão định làm gì, mỗi khi lão mở miệng thì Moody sẽ trực tiếp chen ngang làm cho Karkaroff bất mãn nhưng không làm gì được.

Moody đương nhiên biết rõ Karkaroff là ai, lão cũng biết người như thế nào, với lão dù hận tử thần thực tử thấu xương cũng rất ghét Karkaroff, còn Snape là đạo sư cứu thế chủ, không thể làm cho Karkaroff lung lạc Snape — về vấn đề phát triển của cứu thế chủ, Moody cảm giác mình làm rất tốt.

Đương nhiên Snape không chút để ý hai người kia, anh nhìn chăm chăm vào tiểu sư tử của mình, cứu thế chủ mắt xanh cũng đang nhìn anh, hai người hiểu ý giờ cái ly rồi hạ xuống, mà Dumbledore trông thấy thì vui tươi hơn hở cắn một miếng bánh ngọt chocolate bơ hương cỏ lớn — thật ngọt!

“A! Snape đang nhìn bên này!” Ron ôm đầu kêu rên, cậu thật vất vả nhìn mỹ nữ nhiều một chút thì lại phát hiện con dơi Slytherin đây đang nhìn bên này giống như nhìn ra cậu ái mộ mỹ nữ Beauxbatons kia — đúng vậy, sau đó sẽ có trào phúng, tai nạn a!

“Là giáo sư Snape!” Hermione trừng Ron rồi quay đầu nhìn bàn Slytherin — rất tốt, cô phát hiện nam sinh Slytherin cũng không có ai ái mộ như Ron làm cho nội tâm cô bé được an ủi chút chút, nhìn bàn Ravenclaw, a, bọn họ đang ghi chép cái gì đó?! Hufflepuff thì càng không cần bàn, bọn họ đang nghị luận là cô gái đẹp kia hấp dẫn hơn hay là tầm thủ Cho đáng yêu hơn! Nhìn xem, Hermione thật cảm thấy dọa người — cô nhích lại gần Harry tận lực cách Ron mắt đã mê ly xa một chút: “A, Ronald, bình thường một chút!”

“A! Cô ấy thật đẹp.....” Ron một tay nâng má, ngữ khí giống Slytherin nói.

“Cô ấy có huyết thống Veela.” Neville đưa một cái khăn tay, “Bà nội mình nói Veela luôn như vậy.”

“Veela, cô ấy là Veela đẹp nhất!” Seamus ở bên cạnh cũng một tay nâng má chậm rãi nói.

“A! Mấy người thật sự là.....” Là người thành thực nhất, Harry cảm thấy mấy người bạn cùng phòng rất ấu trĩ và kỳ quái, “Không cần phải như vậy a,” Harry gõ mấy người chống cằm, “Tình yêu không phải cảm giác này, nếu như coi trọng xinh đẹp thì còn không bằng yêu một bức họa a!”

“Chân lý!” Hermione tán thành cách nói của Harry, cô không nghĩ đến bạn tốt của mình sẽ có sức phán đoán chuẩn xác như vậy, quả thực giống như là một chuyên gia tình yêu, “A, so với Harry, mấy người.. Hừ!” Hermione tiếc hận thở dài một tiếng, “Người đẹp đều là yêu những người thành thực — mị lực mê người, mang theo sự thần bí, a, đó mới là tình nhân trong mơ!”

Ầm! Harry cảm giác mình bị đập xuống ghế — mị lực mê người, mang theo thần bí, không phải là nói Severus của cậu sao?! Merlin! Chẳng lẽ tất cả người đẹp đều là tình địch của cậu? A, có lẽ càng nhiều — đúng vậy, nhìn lão hiệu trưởng Dumstrang xem, xấu xí nhưng cứ tiến đến trước mặt Severus..... Lão muốn nói gì đó với Severus, a Moody giáo sư làm tốt lắm! Đúng! Nên ngăn lão ta lại! Harry trầm trồ khen ngợi Moody làm hồng ý đồ của Karkaroff trong lòng, Harry quyết định Giáng Sinh nhất định phải tặng vị giáo sư này nhiều kẹo để diễn tả lòng biết ơn.

Kỳ thật cũng không trách Harry để ý như vậy, dù sao Snape tốt hơn trước rất nhiều — tóc không đầy dầu, tuy còn âm u nhưng rất rõ ràng tâm tình tốt hơn trước nhiều cho nên mặt cũng có lúc đỏ ửng mà không còn là sắc mặt vàng như nến, có thể tùy thời thỏa mãn cứu thế chủ đòi hôn, Snape còn không thể không làm độc được súc miệng làm cho tiểu sư tử Gryffindor càng yêu cái hôn ngọt ngào..... Được rồi, giáo sư kinh khủng nhất, bị hận nhất, ác độc nhất, âm trầm nhất Hogwarts càng ngày càng dè dặt, mà hình thức biến hóa trực tiếp làm cho mị lực bay lên theo lũy thừa, thậm chí Harry trông thấy nhiều lần có nữ sinh năm bảy hỏi Snape vấn đề gì đó — đều là lấy cớ! Harry mỗi lần thấy đều sẽ tức giận, cậu biết rõ những nữ sinh kia nhất định là muốn theo đuổi người yêu của mình!

“Nhưng anh ấy là của tôi.” Harry nhỏ giọng lầm bầm, một tay nâng má nhìn Snape chớp chớp mắt giống như khiêu khích đối phương — tuy nhiên Ron cho là khiêu khích.

“Cái gì?” Hermione không nghe rõ.

“Không có gì, mình nói thịt bò là của mình.” Harry xiên đi miếng thịt bò Ron thích.

Lúc này vương tử của chúng ta đang làm gì? Để chúng ta đuổi theo Winky đi tìm tiểu chủ nhân của nó — phòng hiệu trưởng, Prince chơi điện tử vui vẻ với Grindelwald! Đúng vậy, bọn họ đang chơi một trò chơi gọi là “Hồn Đẩu”, hai người là một tổ, trên màn hình hai hình người đang bay nhảy chốc lát bắn súng chốc lát bắn pháo, chỉ nghe thấy tiếng “bùm bùm”, rất vang dội! Ngay cả Fawkes cũng không chịu được dùng cánh che mắt, không nhìn được loại tình huống này.

“Cái này không vui!” Một giọng nói vang lên.

“Là mấy người không chơi!” Prince nhe răng với một cái nhăn nhăn đặt ở trước ti vi, “Cái cúp đâu?”

“Hey, chúng ta là một người!” Cái giọng nói u ám khác vang lên.

“Chờ mấy người có thể dung hợp rồi nói sau!” Tiểu vương tử dùng sức ấn bàn điều khiển tránh thoát một loạt đạn, “Mấy người sẽ ở cùng nhau ngoan đúng không?”

“Chúng ta vốn chính là một người!” Hai giọng nói thăm thiết cùng vang lên.

“Cái này rất tốt.” Grindelwald cũng nhảy theo nhân vật, “Ta, các người rất tốt, đúng, rất tốt.”

“Cám ơn, ta cũng cảm thấy rất tốt.” Hai giọng nói lại cùng vang lên.

Kỳ thật khi Narcissa lấy được cúp vàng, Grindelwald có tính toán hủy nó nhưng là không nghĩ tới cúp vàng trên mặt bàn cộng hưởng với nhẫn trên tay Dumbledore nên hai trường sinh linh giá bắt đầu trao đổi — khi chúng trao đổi xong rồi, mọi người có kết luận, đó là cúp vàng và nhẫn muốn dung hợp!

Từ khi biết được tương lai, Dumbledore luôn tìm kiếm một “Percival”, mà bây giờ ông cho là mình tìm được rồi — Percival Grindelwald Dumbledore.

Một cậu bé anh tuấn, thành tích luôn là “O”, cậu bé còn có thể viết chính tả lịch sử pháp thuật! Đương nhiên, cậu bé không giống những người khác vì cậu bé gần như không có quá nhiều tình tự xấu, cho dù là có người ác, cậu bé cũng sẽ rất ôn hòa khi nghĩ tới người kia, một người tốt điển hình, cậu bé cẩn thận trả lời những người hỏi mình những cũng sẽ cự tuyệt người mình không thích — đương nhiên, là từ chối nhã nhặn.

Một người hoàn mỹ như vậy, Dumbledore không cho rằng mình đáng giá có được một đứa bé như vậy, lại càng không cho rằng lão Gael cũng có tư cách có được đứa bé như vậy, nhưng là bọn họ có — như vậy ông cảm thấy hiện tại mình tìm được rồi. Vì thế, hai người bỏ hai trường sinh linh giá vào nhau cho bọn họ trao đổi chuẩn bị cho dung hợp.

Chơi đến khi hết độ được Prince mới tiếc nuối cất máy chơi game, chuẩn bị về đi ngủ.

“Nếu không đêm nay cũng không cần về!” Cúp vàng đề nghị.

“Đúng a, chúng ta có thể nói chuyện!” Nhẫn nói.

“Có lẽ.....” Grindelwald nhìn thời gian, “Hai người có thể ngồi ở trên người Rhea và bông thoa lùn nghe Prince kể chuyện?”

63. Chương 63

Prince nhin không được, Grindelwald và hai trường sinh linh giá khuyên bảo, cậu lại cảm thấy gần đây hai ba mình quả thật có vấn đề, nghĩ nghĩ, ở lại chỗ Dumbledore — một phòng khách nhỏ, bố trí đơn giản ấm

áp, Prince ôm Rhea bò lên giường, Winky ở bên cạnh, kể một ít chuyện thú vị. Mà nhẫn và cúp vàng ở trên người bông thua lùn câu được câu không phun tào những chuyện này. (phun tào: lải nhải, có thể là rửa, cũng có khi chua ngoa, kiểu độc mồm.)

Rhea rất dính Prince, cho dù là ngủ nó cũng muốn nằm trên gối Prince nên Winky luôn tắm cho nó sạch sẽ thơm ngào ngạt, mà Prince thì càng không cần phải nói, cậu luôn chú ý vệ sinh cá nhân.

“Nói thật cậu đẹp mắt hơn cú thể chủ nhiều.” Nhẫn nhìn Prince tắm xong đang uốn trong chăn nghe chuyện, đan nói đến mẹ kế phù thủy giải trừ nguyên rửa của công chúa Bạch Tuyết thì đột nhiên thở dài một hơi.

“Tôi cho là chúng tôi giống nhau!” Prince trềng nhẫn nhưng nhẫn không cảm nhận được.

“Cũng đúng, bình thường sẽ không có người chú ý tới.” Cúp vàng nói, “Chú ý tới cũng không sao, dù sao không có người nghĩ kỳ quái, đúng vậy, rất kỳ quái..... Ha ha, cũng không kỳ quái!”

“Hai người mới kỳ quái!” Tiểu vương tử cố gắng dùng “Tiểu xà chết hết” đối phó hai trường sinh linh giá nhưng hiệu quả quả bé nhỏ.

“A, chúng tôi vốn rất kỳ quái, chẳng lẽ không đúng sao?” Hai trường sinh linh giá cùng kêu lên, “Chúng tôi là vì tốt cho cậu, xem, Severus hiện tại càng ngày càng đẹp, nếu như ba ba Harry của cậu không mê người thêm một chút thì nhất định sẽ có người xấu thừa dịp nhảy vào!”

“Cha sẽ không thích những người khác!” Prince mở to mắt phản bác.

“Meo –” Rhea cũng kêu lên.

“Nhưng là cậu không thể ngăn cản người xấu xâm lấn!” Cúp vàng nhỏ giọng nói, “Ba ba Harry của cậu lại nhỏ như vậy, gốc gác, không biết làm sao bắt tìm nam nhân!”

“Nhưng là ba có thể bắt dạ dày cha!”

“Miao ô –”

“A, hai người là anh em đúng không?” Nếu nhẫn có tay, nó nhất định sẽ nâng mặt 45° nhìn trời.

“Tôi là ba ba của nó!” Prince ôm công chúa Rhea hôn một cái, “Nó rất đáng yêu!”

“A, thật là đáng yêu..... Nhưng tôi không tin cậu là ba ba của nó, vì cậu mới chỉ có 10 tuổi.” Nhẫn rất học thuật nói, “Hơn nữa hai người khác loài.”

“Được, vừa rồi anh nói chúng tôi là anh em sao không nói khác loài?!” Prince cười nhạo nhẫn rồi ôm bông thoa lùn ở dưới hai trường sinh linh giá trực tiếp đặt nó lên hai trường sinh linh giá, “Tôi muốn ngủ, ngủ ngon, trường sinh linh giá!”

Bên này Prince bình yên chìm vào giấc ngủ mà trong hầm ngầm lại là tinh phong huyết vũ (gió tanh mưa máu) – A, không, là gió giạt mưa phùn? Hừ, ai để ý nó là cái gì, dù sao trong hầm, cú thể chủ Harry Potter quyết định nhất định phải làm cho Snape khắp nơi câu dẫn người không được như vậy nữa!

Vì thế Harry chuẩn bị rất nhiều — đuổi người ở bức họa đi, dặn con rắn ở cửa không cho ai vào, thiết hạ rất nhiều chú ngữ bảo vệ, chuẩn bị một chai rượu đỏ lớn! Đúng, mọi người đều nói uống rượu sẽ dũng cảm hơn, Harry nghĩ mình cũng nên bạo gan hơn, không thể để cho Snape cả ngày mệnh lệnh mình, cậu cũng có thể như vậy, ví dụ như..... Mệnh lệnh Snape hôn? A, thật xấu hổ! Harry ôm hai má đỏ rực, chăm chú nhìn rượu đỏ trên bàn.

Rót một ly rượu đỏ, rất thơm, hình như còn ngọt ngọt. Harry nhẹ nhàng uống một ngụm nhỏ — a, có chút chua, tuy rất thơm nhưng cũng không dễ uống..... Không biết sao những người lớn sẽ thích cái này! Harry nhú mày, nhắm mắt lại xử lý chất lỏng màu đỏ tím trong ly.

Rượu đến bụng thì một dòng khí nóng hầm hập xuất hiện, rất kì diệu, Harry lại rót một ly — lúc này vị chua đã nhạt, rượu vào bụng còn có thể ngọt, ha, quá kỳ diệu !

Vì vậy, Harry lại uống ly thứ ba.

Ba ly, tiểu sư tử cảm giác hiện tại lá gan mình rất lớn, nếu như không phải Snape còn chưa trở lại, Harry nghĩ, mình nhất định có thể trực tiếp đè Snape rồi sau đó..... Đúng vậy, không sai, cậu nên cởi áo Severus, rồi lại cởi quần!

A, chủ ý này quá tuyệt vời! Harry hưng phấn nghĩ.

Sau đó Harry bắt đầu tìm kiếm ở trong đầu chú ngữ có thể lột quần áo Severus nhanh —

Diffindo? Không được, nếu không khống chế tốt thì rất dễ dàng làm thương người — đương nhiên Harry hiện tại không ý thức được dù mình dùng “Cắt sâu mãi mãi” Cũng chưa chắc có thể làm thương Snape. Expelliarmus? Quần áo cũng không phải là vũ khí!

“Nếu là có chú ngữ ‘Trừ quần áo’ thì tốt rồi!” Harry buồn bực nghĩ, đưa phép trong tay bắt đầu khi hạ xuống khi nâng lên chạm vào vai mình, “Cởi quần áo..... Cởi sạch y phục? Latin là cái gì..... A, ‘Trừ quần áo’?” (Thông cảm, chỗ này bạn cũng hông biết nên viết Latin như thế nào)

“Rầm!” Không đợi Harry phản ứng, áo cậu liền bay ra khỏi người!

“A! Quần áo!” Thiếu niên mắt xanh kêu sợ hãi — ngay sau đó cậu hét lên — Snape lúc này mang theo mấy thiếu niên Dumstrang đi tới —

“Ga giường bay tới!” Snape thấy vậy thì phản ứng đầu tiên chính là bực Harry lại, “Mấy người, đi ra ngoài.” Nếu như không phải xóa kí ức sẽ lưu lại di chứng, anh muốn xóa sạch trí nhớ của mấy thằng nhóc người Đức này.

“Giáo sư Snape, chính là.....” Một thiếu niên tầm tuổi như Harry cũng không muốn đi như vậy, cậu ta rất muốn biết kỹ xảo chế tác độc dược mà Snape là độc dược đại sư có thành tựu lớn những năm gần đây, đó là một cơ hội tốt — về cấu thể chủ uống rượu cởi áo? Không liên quan lớn.

“Không có ‘Chính là.’” Snape hung dữ, “Hiện tại, về!”

“Nhưng là hiệu trưởng chúng em.....” Một thiếu niên khác lại nhìn cấu thể chủ — không thể không nói thời gian dài như vậy Harry được nuôi rất khá, trắng trắng mềm mềm, cũng bắt đầu cao lên, tuy còn gầy nhưng không giống trước kia nhỏ gầy khô héo giống dân chạy nạn, đi trên đường cũng sẽ được khen “Xinh đẹp” nên có người chú ý tới cũng là chuyện bình thường. “Hiệu trưởng nói ngài có thể chỉ đạo chúng em — a, vừa rồi là Potter a, nghe nói cậu ta là học đồ của ngài..... Em có thể tìm cậu học tập a.”

“Nếu như hiện tại không đi, ta nghĩ..... độc dược của ta cần một ít nguyên liệu độc dược trên người phù thủy — mắt, xương?” Snape lấy đưa phép chỉ vào bọn họ, “Hiện tại, lập tức đi, ta không muốn nói lại lần thứ ba!”

“Giáo sư Snape, xin hãy tỉnh táo!” Victor Krum đứng ở trước đột ngột kéo mấy học sinh tuổi còn nhỏ ra phía sau, “Chúng em lập tức về.”

“Nhưng là.....” Người nhìn chăm chăm vào cấu thể chủ còn muốn quay đầu lại đã bị Krum nắm chặt cổ áo kéo ra ngoài.

Khi bọn họ đều đi rồi Snape mới thiết trí thêm mấy chú ngữ khóa cửa rồi mới hít sâu kéo chần trên người Harry ra — xem a, cấu thể chủ ủy khuất, đương nhiên cậu rất ủy khuất, cậu lại không biết Severus sẽ mang đến một đám học sinh Dumstrang, hơn nữa..... Bọn họ còn nói là hiệu trưởng bọn họ bảo bọn họ tới! Không phải nói lên quan hệ của Karkaroff xấu xí và Sev không ít sao?!

Harry bĩu môi, không đợi Snape nổi giận gờ đưa phép hô to — “Trừ quần áo”!

Cái này là cái gì? Một chú ngữ mới? Một phát minh tinh tế?! Snape cúi đầu nhìn mình — quả nhiên, áo đã rời khỏi thân thể, chỉ còn lại quần, giống Harry.

“Ha!” Harry cười ngây ngô, “Phương pháp kia không tồi!”

“Em uống bao nhiêu?” Với một người say, Snape không có chút kiên nhẫn.

“Em không có uống nhiều!” Harry bắt mồm lẩm bẩm, “Sev cùng cái lão — cái lão..... Dumstrang xấu xí thân như vậy sao? Lão ta còn xấu hơn giáo sư Moody!”

Thẩm mỹ của Gryffindor — Snape cúi xuống, môi anh ở trên chóp mũi của Harry, chỉ cần hơi chút cúi xuống là có thể hôn lên đôi môi mềm mại của Harry nhưng anh không làm vậy, anh lại hỏi: “Nói, em uống bao nhiêu?”

“Ba ly.” Harry trả lời, “A, đừng nói cái đó, em – em phải trừng phạt Sev!” Harry kéo kéo chân bên chân, “EM phải được trừng phạt Sev, Sev thân thiện với cái lão xấu xí Karkaroff! Không chỉ có lão — em còn thấy một Ravenclaw năm thứ 7 tặng Sev kẹo bạc hà!” Harry mở to mắt, “Nghe nói có một người tên là Rita viết thư mỗi ngày cho Sev — Sev đều không nói cho em biết!”

“Như vậy làm sao em biết được?” Snape nheo mắt.

“Ravenclaw – nhờ em tặng kẹo bạc hà cho Sev nhưng em không đưa, hừ!” Harry ảo não đập chân, “Còn có Rita gì đó, là Dobby nói cho em biết – Em nói cho Sev Sev phải nhận trừng phạt, em nghĩ..... Chúng ta có thể cởi quần tiếp!” Harry không để ý phản ứng của Snape mà trực tiếp hô một tiếng “Trừ quần áo”, sau đó cậu được một Severus trơn bóng, “Oa nha!” Harry kinh ngạc hô một tiếng, “Em còn tưởng rằng Sev rất gầy.....”

Được rồi, đây là tán thưởng! Snape hận không thể trực tiếp làm tiểu sư tử Gryffindor ngất đi — là ai nói cho Harry biết trừng phạt là cởi hết quần áo? Là ai làm hồng thiếu niên của anh a?!

Đương nhiên, giáo sư độc được vĩ đại của chúng ta hiểu lắm cứu thế chủ Gryffindor, trừng phạt của Harry cũng không phải hoạt động mờ ám gì đó – sau khi Harry cởi hết người yêu thân ái của mình, cậu không để ý Snape vẻ mặt buồn bực mà đi tìm bút lông vũ!

“Harry, tới đây!” Snape không tính toán cứ như vậy bị đông lạnh, “Tới đây!”

“Chờ em tìm được bút và mực được chứ Sev thân ái?” Harry đã sớm bỏ qua đũa phép đi lục.

“Em không cần cái kia!” Snape bắt lấy tay Harry — lúc này, ánh mắt Snape càng sâu thẳm hơn, thanh âm cũng trầm thấp hơn bình thường rất nhiều, “Tin tưởng ta..... Em không cần bút, hiện tại em cần một nụ hôn.”

“A, Sev, em cần một nụ hôn,” Harry cao hứng kiễng chân hôn, “Nhưng em viết lên người Sev chữ ‘Thuộc về Harry’ đã — Sev thấy thế nào? Muốn viết lên người em chữ ‘Thuộc về Sev’ không? Như vậy sẽ không có tên vô lại nào ngấp nghé Sev – Em thấy em không cần bị viết vì trừ Sev ra không có người thích em!”

Những lời này làm nội tâm Snape mềm mại. Trên thực tế Harry rất xinh đẹp đáng yêu, tuy cách anh tuân một chút nhưng Harry có sức sống nhiệt tình bắn ra bốn phía, giống như một con sư tử nhỏ hoạt bát, tinh lực vĩnh viễn tràn đầy..... Nhất là hơn một năm này, cách ăn mặc và ảm thực biến hóa nên càng thêm đáng yêu, một thiếu niên như vậy lại lo được lo mất vì mình?! Snape thấy không thể tưởng tượng nổi, không chỉ là không thể tưởng tượng nổi, Snape còn cảm thấy im mình như bị vuốt mèo gãi gãi — loại cảm giác này, thật tốt, quả thực làm cho Snape muốn khóc..... Snape cho rằng tự ti là độc quyền của mình, nhưng là một Potter lại tự ti, vẫn là tự ti vì Snape..... Anh nên đi báo đáp thiếu niên toàn tâm toàn ý yêu mình như thế nào đây?

Harry vẫn chấp nhất viết chữ “Thuộc về Harry” trên người Snape, cậu nhe răng nhếch miệng lấy tay đi đâm cơ bắp trên người Snape — đúng vậy, đây là lần đầu tiên cậu thấy Snape trơn bóng, trước kia cho là Snape rất gầy, thực ra là cường tráng, tất cả đều là cơ bắp!

“Thật là đẹp!” Harry sờ cơ bắp trên bờ vai Snape, sờ sờ cơ bắp trên đùi Snape, “A, em không nỡ viết lên, Sev, làm sao bây giờ?”

“Có lẽ, chúng ta có thể nghĩ những biện pháp khác.” Snape để lại bàn tay sờ loạn trên người mình ôm cổ tiểu sư tử đi đến phòng ngủ.

“A! Trong phòng ngủ không có bút!” Harry nhìn chung quanh, “A, đũa phép của em!”

“Đũa phép Harry Potter bay tới.” Snape hiển nhiên tha thứ cho Harry, “Hiện tại, thành thật năm, ta nghĩ chúng ta có thể ký hiệu lên đối phương.”

“Em cũng cần?”

“Đúng vậy, ta nghĩ em cũng cần.” Snape vỗ vỗ đầu Harry rồi xoay người đi lấy Độc dược giải rượu, anh cũng không muốn tiểu sư tử mơ mơ màng màng khi đánh kí hiệu.

“Sev cũng sợ có người hiền ân cần với em?” Cứu thế chủ uống rượu càng thêm lớn mật, “Sev, em chỉ muốn Sev!”

64. Chương 64

Kỳ thật Harry cũng không say rượu mà tinh thần chỉ mơ hồ một chút, lá gan cũng lớn hơn trước nhiều, nhưng Harry lại rất rõ ràng – cậu cảm giác mình rất dũng cảm, cậu dám tiếp cận giáo sư kinh khủng nhất Hogwarts, còn có thể bò lên giường của Sev, thậm chí có thể lột y phục của Sev..... A, bây giờ còn có thể được Sev ôm hôn, cậu rất dũng cảm a!

Tiểu sư tử liếc bình độc dược trong tay Snape, do dự có cần uống hết không. Nếu như uống hết, cậu còn có thể không không chút cố kỵ nhào vào lòng người yêu không a? Harry nhắm mắt rồi bò đến gần Snape hôn một chút — những ngày này Harry nhìn rất nhiều sách, ngay cả quyển bí mật của con trai cũng đã xem từ đầu đến cuối, còn cả Dumbledore và Grindelwald hợp tác, Prince cũng không ngừng gây “Áp lực” khiến Harry Potter vĩ đại, từ hình thức cuồng hôn chuyển thành..... Hình thức, a, không cần để ý chỗ im lặng là cái gì — dù sao hiện tại Harry đã không phải là Harry ngốc nghếch trước đây.

Xét thấy Harry đã không phải là “Đứa ngốc”, Harry biết rõ muốn trói chặt Severus thì cần dùng một số phương pháp nhỏ, cho nên giả ngu giả đáng yêu và đùa giỡn, hiệu quả có vẻ rất tốt..... A, còn ban cho cậu lá gan làm như vậy a!

Dựa theo trong sách, Harry không ngừng hôn Snape — khóe miệng, gò má, vành tai, chóp mũi, cằm..... Harry hôn hôn một chút liền mơ hồ rồi sau đó bị Snape cạy miệng đút cho bình giải rượu!

Severus! Không cần như vậy!

Harry suýt sặc, vị của nó thật sự là quá kém, Harry le lưỡi rồi dùng tư thế cậu tự cho là mười phần mập mờ ôm cổ Snape – Harry a, dù đã chuẩn bị xong nhưng là nét mặt cứng chảnh tự nhiên chút nào! Snape buồn cười nhìn Harry ở trước mặt mình lúc hôn hôn, lúc hừ nhẹ một tiếng, thiếu chút nữa cười to – cậu nhóc dở hơi!

Harry Potter dở hơi không biết động tác của mình ở trong mắt người bình thường tuyệt đối không tính là khêu gợi, nhưng thật đáng tiếc, trên đời này có một câu là “Tình nhân trong mắt ra Tây Thi”, mà Snape đúng lúc là tình nhân của cậu, bị kịch a. Cho nên dù động tác của Harry rất khôi hài nhưng ở trong mắt Snape, làn da trắng nõn, hai má đỏ rực, đôi mắt ướt sũng..... Luôn rất hấp dẫn.....

“Sev.....” Harry thấy Snape chỉ nhìn mình thì trong nội tâm cũng rất sợ hãi — hôm nay trong đại sảnh có nhiều cô gái xinh đẹp của Beauxbatons như vậy, còn có những học sinh anh tuấn của Dumstrang, cậu rất lo lắng, “Sev, Prince đêm nay ở chỗ Albus.....” Harry cảm giác mình ám hiệu rất tốt, rất phù hợp phong cách Slytherin.

“Ta..... Thật vui.” Snape nhìn tiểu sư tử từ trên xuống dưới – rất tốt, tuy còn chưa trưởng thành nhưng đã lớn lên, không nói cao hơn năm trước nhiều, thân thể cũng cường tráng không ít, thậm chí..... Có thể sờ đến một chút cơ bắp — đúng vậy, tay anh đang ôm eo Harry, mềm dẻo cơ bản.....

“Em thích anh sờ chỗ này!” Harry chỉ chỉ tiểu Harry — a, quần của cậu rất tốt, dù có một chút căng, “A, thì ra em đã quên cởi chúng nó!” Harry vỗ đầu, giờ tay muốn cởi thắt lưng nhưng lại bị Snape chặn — loại chuyện này không phải là từ đối phương làm mới thức vị sao? Snape tuyên bố chủ quyền của mình, hôn từ khóe miệng Harry, hạ xuống hạ xuống, kéo cái quần chướng mắt của Harry ra.

Tiểu Harry đã ngẩng đầu, hiển nhiên là anh em của Harry nó rất quen thuộc người chăm sóc mình, cũng không thẹn thùng như Harry — được rồi, Harry không phải là thẹn thùng, đó là còn chưa thích ứng!

Bởi vì không quá thích ứng, Harry cho rằng Độc được giải rượu chả có tác dụng gì! Cậu còn rất mơ hồ — đầu óc giống như bị quấy đục, ngoại trừ vô ý thức cọ xát người mình ôm thì như không có biện pháp nào khác giảm khô nóng trên người — không sai, là khô nóng! Harry cảm giác mình rất nóng, không chỉ là trên thân thể, nội tâm cũng vậy!

“Đừng nhúc nhích!” Snape đề lại bàn tay tiểu sư tử chạm ngồi thổi gió bốn phía — Merlin biết rõ sao Harry sẽ để tay ở giữa hai chân anh — có lẽ anh nên tán thưởng đây là bản năng động vật? Khóe miệng độc được đại sư giật nhẹ, cuối cùng cũng không thể làm cho nọc độc phun ra, cũng không phải là anh mềm lòng — tuyệt đối không phải! Đề lại cánh tay sờ loạn của tiểu sư tử, Snape chứng minh chính mình cũng không phải người mềm lòng, cúi đầu xuống cắn viên trân châu màu phấn hồng trước ngực tiểu sư tử — a, thật sự là rất ngon miệng!

“A a!” Harry thét lên — không biết là đau đớn hay tê dại, Harry cảm thấy không có chút khí lực nào, a..... Được rồi, có chút đau..... Nhưng là..... Rất thoải mái, rất thư thái! Harry vận vẹo uốn éo eo muốn tiểu Harry cọ cọ trên người Snape — nhưng là Snape tránh làm cho Harry bất mãn, cậu bắt lấy tóc Snape muốn tóm đầu lên.

Trên đầu truyền đến đau đớn, Snape bất mãn nâng nửa người trên nhìn xuống thiếu niên mắt xanh nằm ở trên người mình — Harry hiện tại ủy khuất muốn chết, rõ ràng cậu không phải quyết định cái này, cậu chỉ là muốn ghi lên người Snape dòng chữ “Thuộc về Harry”, đương nhiên, có thể nắm Snape là tốt nhất, nhưng là bây giờ như vậy, hiển nhiên Sev của cậu cũng không có ý định dựa theo trình tự của cậu làm cho Harry ủy khuất. Harry phụng phịu, bất mãn vuốt vuốt ngực bị cắn đau. Nhưng động tác này lại làm cho mắt Snape đen thêm rồi anh lại đề lên Harry.

“Em muốn viết trước!” Harry bất mãn hô to, “Sev thuộc về em! Em không cho phép người khác nhìn lên anh!” Không đẩy được, Harry chỉ có thể dùng răng bày tỏ phần nộ giờ phút này của mình — cậu cắn lên mũi Snape, chơi thật vui, cậu luôn muốn làm như vậy! Harry liếm liếm chóp mũi Snape, tay cũng không thành thật trườn xuống ***g ngực của Snape tìm kiếm —

“Chết tiệt, em thắng !” Snape vội vàng kéo lại cái móng vuốt không thành thật, được rồi, giải quyết vấn đề của Harry trước — tiểu quỷ chết tiệt, anh tính toán chậm rãi dẫn dắt, ít nhất làm cho Harry hiểu được loại cảm giác này..... A, là tế bào lông mao của mình ngẫu nhiên trần lan, Snape buồn bực nghĩ, anh không nên như vậy, không phải tiểu quỷ này thích nóng bỏng nhiệt tình sao?

Kỳ thật đối với chuyện làm với một người đồng tính, Snape cũng không quá am hiểu — sau khi đi học, không có người nguyện ý tìm hiểu bí mật thân thể với anh, dù là nam hay nữ, sau khi thành tử thần thực tử..... Chỉ có chúa tể hắc ám ban cho Veela hoặc là những nô lệ, dùng qua coi như xong, anh cũng không để ý những “Phần thưởng” này đi đến đâu, sau khi chúa tể hắc ám biến mất anh thành giáo sư của Hogwarts..... không tiếp xúc đến thế giới bên ngoài cũng làm anh triệt để đoạn tuyệt những trăng tình ái không thoải mái kia vì vậy, anh nên nói tiểu sư tử Gryffindor có tinh thần tự hy sinh sao? Giáo sư độc được bắt lấy tiểu Harry — quả nhiên, tinh lực của sư tử luôn tràn đầy, nhìn vẻ mặt vừa rồi còn ủy khuất, hiện tại liên tinh thần phấn chấn kêu to, tay cũng không an phận ôm lấy anh — Merlin a! Đây căn bản không phải sư tử, đây là một con quỷ xinh đẹp chuyên môn làm cho người rơi xuống địa ngục!

Dù cho trước đã chuẩn bị xong, Snape vẫn cẩn thận chuẩn bị cho Harry, sau đó thanh âm trầm thấp vang lên —

“Trong này, ta sẽ đi vào, em phải thả lỏng.....” Snape nhẹ nhàng mát xa nơi đó, “Thả lỏng.”

“Nhưng..... Cảm giác rất kỳ quái!” Harry giật giật eo, cậu vừa bắn lần thứ nhất, toàn thân mềm nhũn, “Hơi lạ..... A, Sev!” Hiển nhiên, Harry có cảm giác.

“Sẽ đau một chút.” Snape lại đổ chút ít độc được trơn trên tay, chậm rãi đi vào, “Vị trí kia đúng không?”

“A! Ừm..... Ừ!” Đáp lại anh chỉ có tiếng rên rỉ của Harry.

Rất tốt, xem ra tìm đúng! Snape hôn mắt thiếu niên, cúi xuống ngậm lấy cặp môi đang rên rỉ..... Rất tốt..... trạng thái này, với anh cũng đúng lúc..... Tiểu Sev giữa hai chân cứng ngắc, căn bản không thể kiên nhẫn tiếp tục nhện xuống.

“Harry..... Harry, Harry.....” Snape nhẹ nhàng gọi tên Harry sau đó dùng sức đi vào.

“A!” Thật đau! Harry dùng sức thở hào hển, cậu có cảm giác mình bị một con dao xẻ ra, lại như là bị vật gì đó chọc hồng bụng, “Đừng..... Đừng nhúc nhích! Đau quá..... A!”

Được rồi, bất động. Snape chịu đựng bất động, đương nhiên anh cũng đau — Harry thật sự là quá chặt, căn bản là không thả lỏng! Giáo sư độc được cố gắng hồi tưởng những gì ghi trong sách — lúc này anh nên làm gì? Chẳng lẽ phải bảo trì tư thái này đến hừng đông? A! Không — không! Nhất định..... Có phương pháp gì?

Kỳ thật không trách Snape như vậy, kinh nghiệm của anh đều không có đối với nam chó đừng nói là một xử nam (traai tân) — cho dù Snape đã hoàn toàn cẩn thận nhưng vẫn không thể nào làm cho Harry không đau chút nào, thật không xong..... Đền bù tổn thất, giáo sư độc được cúi đầu xuống hôn lên môi Harry, ngón tay cũng trấn an chụp lên tiểu Harry.....

Quả nhiên, những cái này đều là vô sự tự thông đúng không?!

Harry bị Snape hôn đến mơ hồ, được sờ thư thái, thân thể thả lỏng, sau đó..... Snape bắt đầu luật động trng tiếng rên rỉ sung sướng của Harry — a, thiên đường!

Dù là Harry hay Snape, họ đều cảm nhận được hạnh phúc khi thân thể kết hợp, nhất là khi bọn họ yêu nhau, cảm giác đó rất mỹ diệu! Harry không muốn buông người yêu của mình, mỗi lần Snape đi ra ngoài cậu đều cố gắng giữ lại, mà khi Snape tiến vào Harry lại thả lỏng mình cho Snape càng thêm xâm nhập — chỉ cần làm, không phải là bản năng sao?

Snape đã nghiên cứu bí mật con trai nên Snape quyết định dùng một ít tri thức trong hiện thực mà Harry vì vừa nhấm nháp đến cả giác bay bổng sung sướng, hơn nữa cậu tràn đầy tinh lực — tuy bị đánh tơi bời — đương nhiên cậu sẽ không yếu thế, cho nên hai người làm ba lượt, thẳng đến hoàng kim sư tử Gryffindor ngủ mê mệt mới bị bỏ qua.

Được rồi, trên thực tế Harry tính toán lại đến nhưng thật sự quá mệt mỏi, không đợi bắt đầu lần thứ tư đã ngủ mất.

Sáng sớm hôm sau, Snape xin nghỉ cho Harry rồi dặn dò Winky chăm sóc Harry — kỳ thật đêm qua độc được đại sư đáng thương đã chăm sóc cứu thế chủ rất tốt. Snape tự mình rửa sạch sẽ tiểu sư tử, lại dùng độc được xoa bóp phần eo, cuối cùng lại mặc đồ ngủ cho Harry..... Đương nhiên, ga giường gì gì cũng đã đổi.

“A, chủ nhân Harry, ngài tỉnh! Winky đi lấy bữa sáng cho ngài!” Trông thấy Harry mở mắt, Winky lập tức lớn tiếng kêu — Snape không cho phép nó thét lên, “Ngài chỉ có thể uống cháo — đây là chủ nhân phân phó, còn có độc được!”

“Ách..... Sev ở đâu?” Vừa mở miệng, Harry đã sợ hãi bởi chính tiếng nói khàn khàn của anh, giọng nói thanh thúy của cậu đi đâu rồi?

“Chủ nhân đi đây!” Winky bưng vào một cái khay, một bát cháo thịt lớn thơm ngào ngạt, còn có rau thơm nhỏ vụn ở trên, “Chủ nhân làm cho Winky nói cho chủ nhân Harry chủ nhân đã xin nghỉ giúp ngài, ngài có thể nghỉ một ngày! Những độc được này, ngài cần uống hết!”

“A, cảm ơn Winky, Winky rất giỏi.” Harry khen Winky một câu, “Nhưng ta rất đói.....”

“Harry chủ nhân có thể uống nhiều cháo, có thể uống sữa! Chủ nhân nói chủ nhân Harry không thể ăn thứ cứng, nếu không sẽ rất khó chịu!” Winky chuyển đặt mỗi chữ mỗi câu, nó cảm thấy chủ nhân của mình quá vĩ đại, hoàn toàn dự liệu được phản ứng của chủ nhân Harry, “Nếu như thân thể chủ nhân Harry không thoải mái thì hãy nói cho Winky, Winky sẽ đi tìm chủ nhân!”

“Được rồi, ta uống cháo trước rồi lại nghĩ cái khác.....” Harry cảm thấy lúc này cho mình một con gà cậu cũng có thể ăn hết – cậu rất đói a!

Kết quả cháo uống một ngụm — rất thơm, thịt và gạo rất mềm, nóng nóng Giống như là thân thể người nào đó..... Nghĩ tới chuyện trẻ em không nên biết, mặt Harry lại đỏ.

“A! Winky biết, chủ nhân dùng vạc nấu cháo nhất định hợp khẩu vị chủ nhân của Harry!”

65. Chương 65

Quyển sách mất tích

Từ khi Harry được Snape chăm sóc “Đặc thù”, cậu đã không phải tên gốc Harry Potter trước kia, đối với người nào gần gũi mình cậu cũng chú ý rất nhiều, đương nhiên nắm giữ Snape càng thêm nghiêm mật — ngoại trừ khi đi học. Harry rất muốn một ngày 24 tiếng theo dõi người yêu mình, a, còn có Prince, hai cha con trông coi độc được đại sư của bọn họ, sợ có người sẽ bắt cóc — kỳ thật, Dumbledore rất muốn nói cho Harry, người đơn giản bị bắt cóc chính là cậu mà không phải Snape, nhưng là ông cũng không thể nói ra miệng vì bây giờ rất thú vị.

Harry muốn giữ lấy Snape, Snape cũng không phải không như thế, chỉ có điều là một Slytherin — một Slytherin nhiều kinh nghiệm, Snape cũng không để lộ cảm tình nên thoát nhìn Harry bám chặt Snape không buông, nhưng không thể không nói Severus Snape rất hưởng thụ cấu thể chủ mãnh liệt như vậy.

Harry còn như bình thường đi học, làm luận văn, chơi đùa..... Sau đó cùng Snape học đối phó địch như thế nào — tại Quidditch World Cup cậu đã trải qua chiến đấu lần thứ nhất, được rồi, kỳ thật không được coi là chiến đấu nhưng là sự kiện kia tác động rất lớn tới cảm xúc của Harry, cậu muốn bảo vệ tốt bạn lữ và con mình! Nhưng mỗi ngày tinh thần đều phần phần đi học sau đó luyện tập Phòng chống nghệ thuật hắc ám, Harry rất là muốn cảm ơn độc được của người yêu, những thứ kia rất thần kỳ, sau khi cậu uống hết sẽ lập tức quên cái không thoải mái trên người.

Nhưng mà mọi chuyện luôn không thuận lợi như vậy, ngày hôm sau Harry đi đến đại sảnh đường vẫn phát hiện có người chú ý mình làm cậu không thoải mái — bởi vì cậu bận học cho nên cũng không thường xuyên tính vận động hữu ích cho thể xác và tinh thần khỏe mạnh với người yêu nhưng dù chỉ ôm nhau ngủ cũng có thể làm cho Harry ngủ an tâm – cậu đã bỏ thói quen ngủ co lại.

Snape ngủ ở bên trái, Harry nằm ở bên phải, hai người ngủ ôm đối phương tạo thành một hình tròn hoàn mỹ nhất trên thế giới.

Trong hai ngày này Ron không ngừng muốn tiếp cận người đẹp Beauxbatons mà Hermione lại sinh ra hứng thú với độc được, về phần Harry? Một khi rảnh rỗi cậu lại đi tìm hai cái trường sinh linh giá thảo luận về thi đấu Tam pháp thuật — tuy nhiên cuộc thi đấu này ngừng vài trăm năm nhưng trường sinh linh giá là một người bác học, biết rõ rất nhiều về loại trận đấu này mà Harry lại là người nhất định phải tham gia trận đấu cho nên bọn họ thảo luận rất kịch liệt — đương nhiên, là hai cái trường sinh linh giá thảo luận mà Harry ghi chép, Prince ngồi ở một bên chơi trò chơi điện tử.

Kỳ thật không phải Harry muốn thảo luận mà là tên của cậu bị quăng vào chiếc cốc lửa! Đây mới là nguyên nhân những người kia chú ý cậu — mà trước đó, Harry không biết! Không, trên thực tế cậu biết mình phải tham gia nhưng cậu cũng không vứt tên mình vào! Điểm này Dumbledore kiên trì nguyên tắc phải 17 tuổi mới có thể vứt tên vào, hơn nữa nói cho Harry mình đã giúp cậu báo danh nhưng là đêm qua lại xuất hiện hai tờ giấy có tên “Harry Potter”, đó cũng không phải là chuyện tốt!

Khi Snape tan học, đến phòng hiệu trưởng tóm đi hai thiếu niên mắt xanh, trời đã tối, Dumbledore lại ôm món ngọt vui tươi hơn hờ triển khai bánh ngọt đại chiến với Grindelwald.

Về đến hầm, Snape cùng Harry tham thảo thi đấu Tam pháp thuật — Snape không có ý định cho Harry tham gia nhưng là Prince lại nói Harry tham gia trận đấu này làm cho Snape không thoải mái. Snape đương nhiên biết rõ trận đấu rất nguy hiểm mà Harry sắp đối mặt nguy hiểm.....

“Nghe, Severus, em biết rõ anh lo lắng cho em,” Harry nghiêm túc nhìn Snape, tay còn nắm tay Prince — hiện tại Harry đã cao hơn năm trước không ít, mặc dù không cao như Weasley tóc đỏ nhưng không bé hơn một thiếu niên năm thứ tư bình thường bao nhiêu – cậu giơ tay phô bày cơ bắp không quá rõ ràng, “Anh

xem em cường tráng rất nhiều, xem, em thật sự cường tráng hơn nhiều! Hơn nữa..... Em cũng vậy học được không ít, không cần phải phủ nhận, anh đã nói em đã có thể tốt nghiệp môn Phòng chống nghệ thuật hắc ám! Thân ái, anh phải học tin tưởng em!”

“Ta rất tin tưởng em.” Snape kéo tay Harry xuống, “Nhưng là rất nguy hiểm.”

“Em biết rõ có nguy hiểm, mà anh..... không có tự tin, anh chỉ tin tưởng em ở một phương diện nào đó!” Harry đứng lên nhìn độc được đại sư ngồi ở trên ghế, “Nhưng em có thiên phú, anh không thể phủ nhận tại Phòng chống nghệ thuật hắc ám em có thiên phú!” Harry nhìn thẳng Snape, “Sev, em phải tham gia trận đấu này — không chỉ là vì danh dự, cái đó em hận còn không kịp — còn có tương lai, không phải Prince của chúng ta nói em tham gia sao? Không..... Không chỉ là tương lai, còn anh nữa!” Harry nhìn đứa con vẫn đang chơi trò chơi điện tử, lại quay đầu nhìn Snape cười, “Em muốn tặng cúp thắng lợi cho anh, thân ái.”

“Hừ, em nghĩ rằng ta sẽ chơi cùng em loại trò chơi mà chỉ có những người trong đầu không có một cây cỏ, xúc động và yêu khoe khoang yêu nhất sao?” Nếu như bỏ qua màu hồng phấn nhợt trên tai Snape, những lời này thật khiến người khác phẫn nộ.

Nhưng là ở chung lâu với Snape, Harry đã sớm không còn hứng thú phản bác loại nọc độc khẩu thị tâm phi – châm chọc? A, đừng ngu! Ngay cả Dumbledore cũng không nguyên ý chống lại nghệ thuật ngôn ngữ với Snape nữa là một Harry ? Lão sư tử cũng đã đầu hàng, tiểu sư tử đương nhiên muốn nghe trưởng giả đề nghị.

Thấy Harry không nói gì, Snape cũng không nói thêm, hai người cứ như vậy trừng đối phương, kiên trì nửa ngày.

“A, ba, cha, hai người có thể về phòng ngủ thương lượng!” Prince chơi mệt ngẩng đầu lên đã thấy hai cha của mình mắt to trừng đôi mắt nhỏ nhìn đối phương, vì vậy vui tươi hơn mở miệng, “Cha, ba ba tham gia trận đấu không có nguy hiểm a, cha có thể hỗ trợ a — còn có Albus và Gellert, đương nhiên, còn có Prince, Prince của hai cha cũng nguyên ý giúp nha!”

Hỗ trợ?

Không sai, đó là một đề nghị tốt.

“A, đúng vậy, hôm nay nhấn nói.....” Harry xấu hổ thu lại ánh mắt của mình, “Anh ta nói thi đấu Tam pháp thuật cũng có gian lận, hơn nữa là được công nhận, đây không tính là bí mật.”

“Như vậy..... Rất tốt, ta hy vọng em có thể nhớ kỹ cái này.” Snape túm Harry, “Ta nghĩ em sẽ không quyết định lỗ mãng?”

“Đương nhiên, có cái gì em sẽ thông tri anh, đây là thường thức.” Harry gương cảm, học bộ dáng vô sỉ của Draco.

Đêm đó Snape và Harry định ra một ít chuyện cụ thể về thi đấu, mà Prince sớm bị ném về giường nhỏ ngủ — ngủ sớm dậy sớm là thói quen tốt.

Giữa trưa ngày hôm sau, Harry ăn trưa trong đại sảnh đường lại gặp phiền toái rất lớn — Ravenclaw Cho Chang bị mất sách của thư viện, mà quyển sách rất nguy hiểm, khi Dumbledore tuyên bố tin tức này, tất cả mọi người bắt đầu lớn tiếng thảo luận.

“Yên tĩnh —” Dumbledore nói, “Đây là một quyển sách về nghệ thuật hắc ám, tôi hy vọng người nhặt được đem trả lại — quyển sách này rất nguy hiểm, nếu như có người phát hiện tung tích của nó thì hãy nói cho tôi biết.”

“Rốt cuộc là sách gì a?” Ron hiển nhiên là loại người không có tên sách thì không thể lý giải nội dung bên trong của nó, “Nguy hiểm?”

“Ron, mình thật không trông cậy vào việc cậu có thể biết!” Hermione thở dài đồng tình nhìn về phía bông hoa Ravenclaw – cô gái xinh đẹp gốc Hoa, “Loại sách đó, không có tên có thể là tên không thể nói ra hoặc là bản thảo đã không còn xuất bản từ lâu — nếu như Dumbledore coi trọng như vậy, vậy thì..... rất đáng sợ!” Cô vội vàng uống một ngụm nước bí đỏ, ý đồ nuốt sợ hãi xuống, “Harry, cậu cảm thấy..... Thứ này sẽ là cái gì?”

“Nếu là sách nguy hiểm, mình nghĩ..... người lấy nó nhất định là biết rõ nó nguy hiểm hoặc là không biết nó là thứ gì.” Harry nhún nhún vai, bất kể là loại nào, cũng không phải chuyện tốt.

“Không sai, nếu như biết rõ trình độ nguy hiểm của quyển sách này..... Có lẽ người kia biết sử dụng nó hại người, nếu như là không biết..... ha, cái người kia chính là tai nạn!” Hermione ôm trán.

Những câu này làm cho Ron nghĩ tới chuyện năm thứ hai em gái của mình Ginny gặp được, lúc ấy là Harry cứu con bé..... Vừa nghĩ tới lúc đó — tuy về sau cậu ghét nhưng cậu nhìn thấy trình độ tổn hại trong mắt thất — Ron đã thấy rét run, hai tay che mắt kêu rên: “A — Merlin! Ngàn vạn không là chuyện đáng sợ như vậy..... A, có lẽ là cô ấy để đầu đó không nhớ.”

“Đừng như vậy.” Harry nhìn Ron tràn đầy đồng tình.

“Anh em, cậu không thể làm mình sợ!” Ron vỗ vỗ bờ vai của Harry rồi xoay qua tiến công đui gà trước mặt — cậu quyết định ăn cho no rồi mới có sức lực đấu tranh với quyển sách kia.

Nhưng..... Ron, cậu không biết là mình suy nghĩ quá nhiều sao? Neville ở bên cạnh cổ quái nhìn Ron, nhìn Harry lại chuyển tâm uống sữa tươi, quyết định không đếm xỉa tới đối thoại của bọn họ — nội dung thật không tương xứng với hành vi a! Neville cong khỏe miệng rồi lựa chọn salad.

Chuyện nhỏ giữa trưa qua như vậy, mọi người vẫn học tập, yêu, cần bản không đặt một quyển sách trở thành trọng tâm sinh hoạt. Mà Harry cũng như vậy, tuy cậu cũng hiểu được vấn đề này kỳ quặc nhưng dù sao không liên quan nhiều đến cậu, hơn nữa cậu cũng chưa thấy quyển sách kia.

Buổi chiều là độc dược, thiếu Draco khiêu khích và đùa dai, Snape thiên vị, độc dược của Harry đã có thể hoàn thành tương đối khá mà Ron cũng dính ánh sáng của Harry được một cái A, đây chính là lần đầu tiên a! Đường nhiên Neville vẫn làm cho Gryffindor trừ 5 điểm. Nhưng so với trước kia có cả Harry thì là việc rất nhỏ!

Khi Snape bố trí xong bài tập, Harry ở lại giúp dọn phòng học, hai người giống như là hên hò, cũng rất giống “vợ chồng già”, ngẫu nhiên Harry còn có thể nói với Snape về những ý tưởng của các chương trình học khác.

Kỳ thật hai người bây giờ có thể như vậy còn phải cảm ơn lão hiệu trưởng ném tên thay Harry — hiện tại, học sinh cả Hogwarts cũng không muốn đi quấy rầy Harry, cũng không thể vây quanh cậu — vì thân phận của Harry đặc thù, thậm chí khi chọn người dự thi câu cũng không ở được bài trừ khả năng làm bừa, tự nhiên sẽ không có ai hoài nghi cậu nói dối hoặc là cái gì khác, tương phản, cậu không biết chuyện này — thậm chí còn nghĩ bệnh! Ha, Harry thật đúng là xui xẻo!

Hơn nữa Draco thêm mắm thêm muối, vì vậy chuyện xấu hổ lập tức chuyển thành một trò đùa ác độc! Harry chính là người bị hại, thật đáng thương a! Lúc này Harry không thể nhận đồng tình gì vì cậu phải cùng đạo sư của mình học tập càng nhiều để tránh mất đi tính mạng trong trận đấu! A Merlin a! Thật tàn nhẫn!

Được rồi, bọn nhỏ yêu chuyện như vậy, nhất là khi diễn viên là một người xinh đẹp, còn là anh hùng!

Mừng rỡ không ai bao vây chặn đánh mình, Harry mỗi ngày đều vội vàng — cậu muốn ở chung với Snape nhiều hơn, nha, Sev rất mê người!

Ôm túi, Harry đi qua một hành lang nhỏ, không biết vì sao hôm nay các bức họa không có người? Harry miễn cảm phát hiện, tay phải chạm vào cửa phép — chỉ cần có cái gì cậu sẽ lập tức công kích!

Hành lang trống rỗng, ngay cả bình thường có con nhện ở trong góc âm u cũng không thấy một con..... Harry chậm rãi đi đến phía trước, cậu cần giả bộ tự nhiên như không có việc gì để chiến thắng! Cửa phép ở trong tay, Harry cố gắng làm cho mình giống như tản bộ, nhưng trên thực tế cậu đi rất nhẹ — nếu có những người khác đi đi lại lại, cậu sẽ lập tức phát hiện.

“Impre —”

“Expelliarmus!”

Harry phản ứng rất nhanh, cậu lập tức nhảy khỏi vị trí đang đứng sau đó nhắm ngay hướng truyền ra tiếng nói phóng ra chú ngữ tước vũ khí — không, không có tiếng vũ khí rơi xuống đất! Harry lại huy động đũa phép phóng ra liên tiếp những chú ngữ có tính công kích — không có động tĩnh gì!?

Sao có thể?!

Harry bỏ thêm cho mình nhiều bùa bảo vệ rồi mới cẩn thận đi đến.....

66. Chương 66

Harry thấy quyển sách nghệ thuật hắc ám kia ở trong trí nhớ của Dumbledore vẫn — lúc ấy Harry cẩn thận đi đến gần sau đó phát hiện một bóng lưng vội vàng chạy đi, cậu không đuổi theo vì cậu phát hiện bên chân là quyển sách nghe nói rất nguy hiểm kia. Phát hiện nguy hiểm, phản ứng đầu tiên của Harry chính là tìm Snape nên Harry cẩn thận nhặt quyển sách kia lên rồi đi tìm người yêu mình — sau đó cậu bị chửi một trận vì quyển sách kia rất nguy hiểm mà cậu dám dùng tay cầm!

Nhưng dù thế nào, quyển sách này đã được tìm lại, mà bóng lưng vội vàng đi trong trí nhớ của Harry cũng được chứng thật là Karkaroff Dumstrang.

Kỳ thật quyển sách kia không có tác dụng gì quá lớn nhưng có thể chứa đựng nghệ thuật hắc ám sau đó viết tên người muốn nguyên rửa lên, chỉ cần để sách tới chỗ người này đi ngang qua, sách sẽ phóng ra nghệ thuật hắc ám — Nhưng dù sao sách cũng là vật chết mà Harry phán đoán rất chính xác nên cậu có thể an toàn không việc gì mang sách đi mà Karkaroff núp ở bên cạnh chuẩn bị nhìn Harry bị lời nguyên độc đoán không chế rồi trực tiếp bắt cậu đi đưa cho Voldemort.

Đương nhiên ý tưởng của Karkaroff là Snape trực tiếp nhìn thấy. Lại lấy được rất nhiều tin trong đầu lão — kể cả sự cổ quái khi báo danh thi đấu Tam pháp thuật.

Vì sớm biết hướng phát triển mà bây giờ đã hoàn toàn rõ động tác của đôi phương, Dumbledore mang theo các thành viên hội phượng hoàng tích cực hành động mà Karkaroff cũng bị giám thị nghiêm mật.

Về sau Harry cũng không cùng những người khác đi Hogsmeade mà lấy cớ muốn chuẩn bị thi đấu ở lại Hogwarts, một nhà ba người hưởng thụ thời gian rảnh rỗi cuối tuần. Snape không có hứng thú với trò chơi điện tử nên ngồi đọc sách, mà Prince cùng trường sinh linh giả nghiên cứu trò chơi nào thú vị hơn, Harry, cậu đang cắt sô cút cắn cho Snape — có lẽ cái đó và nấu ăn không khác nhau nhiều lắm?

Chơi trong chốc lát, cảm thấy đói bụng, Prince ngẩng đầu đi tìm ba ba nhỏ của mình – A ha nhìn ba ba nhỏ cúi đầu cắt, mặt cũng sắp dán trên mặt bàn!

“A!” Prince ảo não vỗ đầu một cái, “Ba ba!”

“Chuyện gì vậy Prince?” Harry ngẩng đầu nhìn cậu, kính mắt vừa vụng trượt xuống, Harry đành phải dùng đầu ngón tay đẩy kính — không xong! Sô cút cắn không có tác dụng gì quá lớn nhưng khi bôi vào da sẽ làm da cay, mà động tác đẩy kính mắt vừa vụng làm cho Harry bị cay mắt, nước mắt chảy xuống rầm rầm.

“Ngô.....” Harry vội vàng dụi mắt — càng cay càng dụi! Được rồi, trên thực tế là Harry đã quên ngón tay của mình có chất lỏng của sô cút cắn.

“Đừng xoa!” Snape chú ý vội vàng kéo tay Harry lại rồi nhìn cứu thế chủ đáng thương, con mắt đỏ rực, mặt tràn đầy nước mắt giống như là rất ủy khuất, khóc bù lu bù loa — đương nhiên, trên thực tế cậu cũng không muốn khóc.

“A! Sev..... A! Mắt.....” Harry còn muốn dụi mắt, Snape vội vàng gọi về một cái khăn mặt che mặt của Harry lại, “Đừng cử động, ta đi lấy độc dược cho em.”

Độc dược? Prince đảo tròn mắt, nhanh chóng nhảy đến trước mặt Harry kéo khăn mặt lên — Harry còn đang không ngừng mà rơi lệ nhưng là cái kính đen còn ở trên sống mũi cậu, nhìn rất kì quái. A! So sánh

ba ba tương lai còn khó coi hơn! Tiểu vương tử nhếch miệng, ngẩng đầu lên hô to: “Cha! Cha — cha! Ngài Snape thân ái, cha nhất vĩ đại của Prince — ngài có đang nghe không?!” Prince lại để khăn mặt lên mặt Harry, “Cha! Kính của ba ba thật sự là rất xấu! Quả thực không thể chịu được — thật là đáng sợ! Cho ba ba cận thị linh! Nhanh! Cận thị linh! Ba ba cần cận thị linh — cha, ba ba cần cận thị linh của cha!”

Snape không có phản ứng gì, anh đang tập trung tâm trí để đọc được để mắt Harry không khó chịu nữa — kỳ thật chỉ là hỗn hợp vài loại chất lỏng mà thôi, Snape làm rất cẩn thận.

“Merlin a!” Prince kêu thảm ôm đầu, “Kính ba ba mắt thật sự là xấu — cha, nhanh cho ba ba một lọ cận thị linh a a a!”

Tiểu vương tử lẩn lẩn khóc lóc om sòm, Snape đi ra. Anh thở dài, một tay cầm độc dược, tay kia ôm con mình để lên ghế: “Con, không được hô tiếp, ta cần làm cho ba ba con hết đau.”

“Là cận thị linh sao?” Mắt Prince lập tức lóe sáng sáng.

“Không.” Snape phủ định, “Mắt của Harry bị cay do chất lỏng sồ cục cấn, ta nghĩ con biết, rất không thoải mái.”

“Nhưng là ba ba cần cận thị linh!” Prince cố chấp.

“Không, hiện tại Harry không cần.” Nghĩ đến gần đây rất nhiều người đều cười ngây ngô với Harry — cả nam và nữ làm cho Snape thấy nguy cơ, tuy anh tin tưởng Harry không phản bội mình nhưng anh không tin tưởng những người kia không dụ dỗ tiểu sư tử của mình, “Khi thi đấu ta sẽ cho Harry độc dược.” Nhưng không phải vĩnh cửu — có lẽ đợi đến khi Harry được dán lên nhãn thuộc về Snape, anh có thể làm cho tiểu sư tử càng thêm mê người. A, cái đó cũng không phải lỗi của Snape, đàn ông chính là như vậy, bọn họ không cam tâm tình nguyện bạn lữ của mình còn chưa chính thức thuộc về mình chối mắt mê người làm cho người khác ngấp nghé, khi bạn lữ đã xác định là của mình, bọn họ lại muốn bạn lữ làm người khác nhìn.

Snape dùng độc dược rửa mắt cho Harry, triệu hoán một cái khăn mặt mới lau mặt sạch sẽ cho cậu rồi mới mang hai thiếu niên này đi ăn trưa — đúng vậy, ăn trưa, bọn họ ăn phần gia đình.

Tránh gặp phải bạn, Harry đề nghị đi Muggle giới ăn trưa mà Prince hứng thú với thức ăn nhanh.

McDonald’s rất nhiều người, Snape yên yên tĩnh cũng không vì quá mức huyền ảo mà phiền chán, đương nhiên, anh vẫn dùng chú ngữ cách âm — chẳng những có thể phòng ngừa người khác nghe được bọn họ đối thoại, cũng có thể làm cho tạp âm bên ngoài không quấy rầy đến cả nhà bọn họ.

Harry cắn một cái Hamburger — nghe nói đây là khẩu vị mới ra nhưng cậu không biết là có chỗ gì đặc biệt — uống một ngụm sữa ấm, Harry cười tủm tỉm hỏi: “Sev, Prince nói..... Cận thị linh, là cái gì?” Được rồi, cậu cố ý.

“Một loại độc dược có thể trị liệu cận thị.” Snape khô khan nói, anh cũng không nghĩ Harry biết ý tưởng của mình nhưng anh cảm thấy đôi khi kính rất phiền toái, “Không dễ, nguyên liệu hơi khó tìm.”

“Nhưng cho tới bây giờ Sev cũng chưa nói qua.” Harry liếc Snape.

“Bởi vì cha nói, nếu như ba ba lấy kính xuống sẽ bị ruồi bọ bu vào, như vậy con sẽ không được sinh ra.” Prince lập tức nói, “Đây là cha tương lai nói cho con, ha nói cho con biết nếu như phát hiện yêu cái gì đó thì cần làm cho tất cả mọi người không nhìn ra nó tốt, như vậy sẽ không có người đoạt đi.”

Lưu manh!

Khóe miệng Snape giật giật.

Harry thiếu chút nữa sặc.

Có người giáo dục con như vậy sao?! Harry rít gào trong nội tâm, cậu rất muốn nắm áo Snape lay động điên cuồng rồi lại cảm thấy có lẽ điên cuồng hôn Snape cũng là một chú ý rất tốt.

Mà Snape chỉ có thể xấu hổ. A Merlin ông hút! Tương lai anh lại nói như vậy với con mình..... Snape cảm giác mình nhất định là bị Gryffindor lây bệnh ngu xuẩn nên mới có thể nói như vậy..... Tuy nhiên..... những cái đó xác thực là ý nghĩ của anh.

Nhưng cũng may khi Harry nghe có độc được “Cận thị linh”, nội tâm có chút không quá thoải mái, lập tức thoát khỏi trạng thái không thoải mái trong nội tâm, hiện tại khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ, phồng má dọa Prince, uy hiếp Prince không nói đi ra ngoài nếu không sẽ không mua trò chơi mới.

“A! Chỉ có con là đáng thương nhất!” Tiểu vương tử che mặt kêu rên — nếu như không phải ở bên ngoài cậu nhất định sẽ lăn ra đất, “Hai ba ba giận dữ, rõ ràng để con kẹp giữa! Con nhất định là vương tử đáng thương nhất trên thế giới!”

Nhưng tiểu vương tử có đáng thương nhất hay không không quan trọng vì cậu như nguyện được trò chơi mới.

Ban đêm, Harry được Hagrid mời mặc áo choàng tàng hình đi ra ngoài một chút — Snape biết rõ, đây là gian lận.

Trận đấu thứ nhất là rỗng.

Khi Harry và Snape nhìn thấy Maxime Beauxbatons và Krum Dumstrang, Snape đã chỉ cho Harry, Harry cũng rõ tính công khai gian lận. Đi ra rừng cấm, Harry hô hấp dồn dập, chậm rãi cởi áo choàng tàng hình ra: “Thật không dám tin — lại là rỗng! A được rồi, tuy đã sớm biết.....”

“Đúng vậy, chúng ta biết rất nhiều chi tiết về trận đấu thứ nhất.” Snape chậm rãi cất áo đi, để Harry thở gấp trong chốc lát, tuy anh biết rõ Harry năm nhất đã từng tiếp xúc thân mật với rỗng nhưng đó là một con rỗng mới nở, khác với rỗng mẹ trưởng thành hiện tại.

“Đúng vậy, rất nhiều chi tiết..... Chúng ta biết rõ rất nhiều.” Harry hít sâu, cố gắng bình tĩnh, “Nhưng cũng quá nguy hiểm đi!”

“Cho nên mới nói chết rất nhiều người, ngừng không tổ chức nữa.” Snape bình tĩnh nói, trong ánh có một chút lo lắng hoặc là bất mãn, nhưng tay anh lại nắm bả vai Harry, “Chúng ta biết để chuẩn bị, tin tưởng ta.”

“Em tin tưởng Sev mà.” Harry cười cười, “Em sẽ an toàn, Sev, em cam đoan, Sev cũng phải tin tưởng em.”

“Được, ta tin tưởng em.” Nhẹ nhàng hôn lên trán Harry, giống như lông chim lướt qua mặt hồ bình tĩnh mang đến rung động nhu hòa, rung động tản ra.

Buổi tối trở lại hầm, Harry khó được chủ động dây dưa người yêu, cậu rất nhiệt tình giống như một con sư tử nhỏ tham ăn, vĩnh viễn không ăn no!

“Đến..... thêm nữa..... thêm.....” Harry mềm nhũn mở miệng, hai chân đã có chút khó khăn khép lại nhưng vẫn không cam lòng kẹp lấy eo Snape, “Nữa!”

“Em nên nghỉ ngơi!” Snape cho rằng hai lần đã quá mức – thêm lần nữa, tiểu sư tử của anh nhất định sẽ ngủ giữa đường, “Ngủ đi, ngoan.” Snape ôm Harry đi vào phòng tắm giống như chăm sóc một đứa bé mới sinh, giúp cậu rửa sạch thân thể — nghiêm túc và cẩn thận. “Tắm xong thì ngủ, ngủ sớm một chút, nghe lời.”

“Em không..... phải trẻ con.....” Harry ngáp một cái, ủy khuất khi nghe Snape dỗ dành, “Em..... Không cần muốn người khác, trừ Sev ra..... Ai cũng không được..... A..... em chỉ muốn Sev..... Chỉ cần Sev!”

Người khác không biết tâm tư Harry sẽ không hiểu cách làm và lời nói của Harry nhưng Snape lại hiểu — kỳ thật, Severus Snape cũng không có cảm giác an toàn, anh sợ Harry sẽ bị người khác mang đi mà Harry khuyết thiếu tự giác ở phương diện này..... Hiện tại, Harry như vậy, rõ ràng là muốn nói cho anh — Harry chỉ cần Snape, không cần những người khác.

“Harry.....” Hôn hôn môi thiếu niên, Snape cảm thấy toàn bộ thế giới đều tràn đầy ánh mặt trời, sáng ngời và ấm áp, gần như có thể hòa tan lòng anh.

“Sev.....” Harry muốn xoay người nhưng dường như không thoải mái, cậu rên rỉ một tiếng, “Bại hoại..... Ha ha..... thêm lần nữa!”

67. Chương 67

Quán quân đấu rồng

Rất nhanh, Hogwarts nghênh đón trận thi đấu thứ nhất.

Hermione ôm một cái ba lô cẩn thận không làm Hagrid đụng phải nó. Trên khán đài có rất nhiều người, thậm chí có rất nhiều người ngoài, phần lớn là thân nhân của quán quân hoặc là người bộ pháp thuật — ngay cả cha Draco cũng đến, Hermione thấy. Về Malfoy, Hermione cảm thấy ông ta rất kỳ quái, đầu óc cũng không quá bình thường vì cha Draco rất cũ kỹ và cay nghiệt, nhưng là căn cứ một ít tin trên báo, Lucius Malfoy là một người có lực ảnh hưởng lớn — có lẽ quý tộc đều như vậy? Nào Gryffindor cho là như vậy, cô cảm thấy để có quan hệ tốt với Malfoy này tương đối khó khăn, nhưng là cho phép cô nghĩ một ít phương pháp tránh tiếp xúc người này trước.

20 sau Ron mới đến, cậu đặt mông ngồi cạnh Hagrid, thần sắc khẩn trương thở hổn hển. Ron biết rõ trận đấu, giống Hagrid, hai người đều rất khẩn trương.

Còn nửa giờ mới bắt đầu trận đấu nhưng khán đài đã đầy người. Hermione nhìn Hagrid rồi lại nhìn Ron, quay đầu giao túi sách của mình cho Neville, bảo cậu không được nhúc nhích, Neville nghe xong rất khẩn trương, sợ bên trong có cái gì quan trọng.

Ba vị quán quân đã được mang vào lều, Hermione tính toán nhìn bạn tốt nhưng khi đi đến cửa thì gặp Draco cũng tới định an ủi Harry — Ha, không thể nói Ron không quan tâm Harry, chỉ có điều cậu ta tùy tiện quen, còn ngồi ở trên khán đài quan sát trận đấu kích thích cũng hấp dẫn cậu — Ron thật sự rất lo lắng, từ khi Charlie nói cho cậu biết nội dung Ron vẫn lo lắng.

Trong lều 3 quán quân ngồi rất xa nhau, ngoại trừ Harry nắm chắc thắng lợi trong tay, hai người khác nhìn cũng không khỏe. Fluer Delacour mặt trắng bệch, miệng không ngừng lẩm bẩm cái gì đó, nhìn như sắp ngất, Victor Krum vốn âm trầm lại càng thêm âm trầm — cũng may khi thấy Hermione sắc mặt anh hơi chút hòa hoãn nhưng nhìn thấy Draco bên cạnh thì mặt lại đen.

Hermione ôm Harry, Draco ôm hai người, nhìn như Draco muốn làm chủ gia đình mà Harry chính là con bọn họ? Thật buồn cười! Harry đẩy Draco ra rồi nhẹ nhàng kéo tay Hermione, cậu còn thể mỉm cười: “Yên tâm đi, mình không sao.”

“Thật hy vọng cậu nói thật sự,” Draco nhếch miệng, kỳ thật cậu rất muốn trở thành quán quân nhưng là biết được trận đấu nguy hiểm, Draco thấy may mắn khi mình chưa 17 tuổi, mà Harry hấp dẫn phiền toái, “Nếu như nào cậu không lớn hơn hạt hạch đào bao nhiêu có thể làm việc suốt ngày, Potter, tôi nghĩ cậu phải biết cam đoan an toàn của mình như thế nào.”

“Đương nhiên, tôi nghĩ bộ não nhân loại nhỏ như hạt hạch đào của tôi sẽ bảo trì liên tục làm việc, cảm ơn Draco.” Harry đã quen phương thức quan tâm không được tự nhiên này, hơn nữa khi Draco nói hai má đều hồng hồng cho nên Harry cũng không thấy xúc phạm mình, ngược lại Hermione lại liếc Draco.

Một lát sau Bagman mang theo một cái túi đi đến, Hermione và Draco vừa vặn đi ra ngoài, hai người bọn họ lo lắng quay đầu lại nhìn nhưng không biết nên giúp Harry như thế nào nên đành phải đi về khán đài trước.

Trong lều, Fluer là người thăm đầu tiên rồi đến Harry, cuối cùng là Krum. Fluer cảm rùng rợn xứ Wales, cô biết rõ là đối phó rồng cho nên cũng không kinh ngạc, chỉ là mặt vẫn trắng bệch, thoát nhìn rất sợ hãi. Krum đối phó là rồng Trung Quốc, loại này lửa rất mãnh liệt. Mà Harry là người thứ nhất xuất hiện, cậu phải đối phó một con rồng mũi cụt Thụy Điển.

“A, Harry, cậu đi theo tôi.” Bagman hiển nhiên không quá hài lòng với kết quả này vì người thứ nhất đi ra thật sự là quá nguy hiểm, hơn nữa Harry lại là tuyển thủ nhỏ nhất. Lão gọi Harry đến gần rồi ghé vào lỗ tai cậu nhỏ giọng hỏi, “Cần giúp sao Harry? Ý tôi..... Tôi có thể cung cấp một ít trợ giúp hoặc là tiện lợi..... Cậu biết..... Cậu.....”

“A cháu nghĩ cháu có thể ứng phó được.” Harry rất tự tin cười cười, “Rất cảm ơn.”

“Được rồi, được rồi, cẩn thận.” Bagman thở dài, lão cũng không tin Harry chỉ có 14 tuổi có thể chiến thắng một con rồng — nhưng là lão đã quên, Harry cũng không cần chiến thắng nó.

Đi ra hồi lâu, Harry nắm chặt đũa phép của mình – cậu cẩn thận cho mình thêm nhiều chú ngữ bảo vệ và bắn ngược, lại dùng đủ loại chú ngữ cách ly, hy vọng con rồng kia không cần phát hiện cậu quá sớm. Quả nhiên, con rồng kia không cẩn thận đi kiểm tra khe hở từng tảng đá — Harry dùng chú ngữ ảo ảnh và xem nhẹ, đương nhiên là chất chồng, cậu biết rõ tính kháng pháp thuật của rồng rất mạnh nên từng chú ngữ đều dùng 5 lần.

Bởi vì rồng không phát hiện hành tung của Harry nên Harry rất thuận lợi gọi cái túi lớn Hermione mang tới cho mình — bên trong có rất nhiều thứ để lung tung lộn xộn, đương nhiên, chỉ là biểu hiện lộn xộn nhưng trên thực tế những vật kia đều rất hữu ích.

Ba lô bay đến chân Harry nhưng nó cũng làm bại lộ hành tung của cậu. Con rồng kia phát hiện một thứ nhỏ bé định làm cái gì mờ ám dưới chân nó, điều này làm cho tôn nghiêm của rồng bị khiêu khích — nó phẫn nộ phun ra một ngọn lửa nhưng là cái thứ kia vẫn không nhúc nhích, thật kỳ quái! Trong tư duy của rồng, rồng phun lửa thì người sẽ chạy, nhưng cái thứ này lại không chạy! Chẳng lẽ..... không phải người?

Con rồng cúi đầu xuống muốn nhìn kỹ nhìn cái thứ kia là cái gì..... Đột nhiên, một làn khói đen bay đến trước mặt nó, sau đó khói đen bao nó lại — thật sự là quá kỳ cục! Rồng phẫn nộ rồi! Nó gầm thét phun lửa muốn giết chết khói đen quay chung quanh nó.

Nhưng khói đen không phải là làn khói đen bình thường.

Khi rồng phun lửa thời điểm, khói đen tản ra rồi biến thành một con rồng Thụy điển mũi cụt con — có lẽ là trứng nở? Con rồng nhìn trái nhìn phải, khi muốn cúi đầu xem trứng, con rồng con run rẩy rồi rơi xuống!

Con rồng mẹ vội vàng bay qua đỡ rồng con!

Thừa cơ hội này!

Harry lại ném ra một lần rồi một lần khói đen..... Tổng cộng là 6 lần!

Sáu lần khói đen làm cho con rồng hỗn loạn, không phân rõ thứ trước mắt là cái gì! Có hơn một con rồng con, có hơn một khối băng lớn, còn có một con rồng to..... Còn có rất nhiều nhân loại khốn kiếp!

Con rồng mẹ không phân rõ phương hướng, nó muốn phun lửa a, đối diện là rồng con, nó muốn sờ nhưng rồng con lại biến thành băng nó ghét nhất, nó muốn đập nát khối băng a nhưng đối diện lại là nhân loại không có chuyện luôn tìm phiền toái!

Khi con rồng mơ mơ màng màng, Harry lại tăng thêm vô số chú ngữ xem nhẹ và cách ly bảo vệ cho mình rồi mười phần tự tin đi ôm trứng vàng. Khi Harry đi tới gần ổ trứng, rồng đã nổi giận nhưng không liên quan đến cậu nha.

Harry vui thích giờ trứng vàng, tiếng mọi người hoan hô và tiếng con rồng Thụy Sĩ xui xẻo ngã xuống đất, cậu chờ điểm.

Những người nghiên cứu rồng đi vào chuyển rồng ra ngoài, bọn họ bắt đầu nghiên cứu chiến thuật của Harry, lúc sau một người chuyển đặt cho ban giám khảo.

“Vừa rồi quán quân nhỏ tuổi nhất của chúng ta dùng một phương pháp rất thần kỳ — cậu ấy gọi về ba lô của mình, trong ba lô có rất nhiều boggart đạo sư của cậu dùng để huấn luyện cậu, đúng vậy, quán quân Harry Potter lợi dụng boggart đánh bại rồng! Thật thần kỳ, phải hết sức cẩn thận chiến thắng rồng lấy được trứng vàng!” Bagman lớn tiếng miêu tả sau đó chấm điểm cho Harry. Tiếng hoan hô to đến mức có thể làm khán đài sụp!

Kỳ thật Harry biết rõ boggart nếu như bị thả sẽ không thành thật như vậy, trước đó cậu đã đổ lên boggart độc được đặc thù của Snape làm chúng nó thành thật nghe lời. Nhưng là không có người sẽ biết bí mật này, Harry tự tin.

Ban giám khảo đều cho điểm cao, ngay cả Karkaroff bất công nhất cũng cho Harry 10 điểm, vì Harry biểu hiện không sai lầm nên Maxime cho cậu 8 điểm. Nhưng là bọn họ cũng biết, Karkaroff cho 10 điểm là bắt

thường — lão cần Harry đi đến cuối cùng rồi trở thành quán quân.

Harry cũng ngồi trên khán đài quan sát hai đối thủ, tuy lúc trước cậu đã chuẩn bị nhưng vẫn là có chút kích động, Harry không cho rằng đi nghỉ ngơi hoặc là làm chuyện gì khác là một chuyện chính xác — nếu như hiện tại đi tìm Sev, cậu không biết mình có thể lập tức ôm lấy người yêu cầu an ủi không, đương nhiên nếu như hiện tại đi nghỉ ngơi cậu khẳng định sẽ không có cách nào an tĩnh lại, không bằng lên khán đài tiếp tục phát huy tinh lực quá thừa của mình.

Người thứ 2 là Fluer Delacour, cô thôi miên không quá tốt, rồng thiếu chút nữa thiêu chân cô, mà cô cũng chưa lấy được trứng.

Sau đó là Krum, công kích không tồi nhưng làm cho rồng đập vỡ hơn nửa trứng rồng, bị trừ điểm.

Cho nên cuối cùng thành tích của Harry là tốt nhất, cậu được 46 điểm mà Victor Krum được 40, điểm Fluer tương đối thấp vì cô không thành công.

Ludo Bagman lúc kết thúc hoan hỉ, biểu tình xa cách khi đối diện Karkaroff cũng hơi chút ảm lại, lão thân thiết nói chuyện với Harry rồi tuyên bố thời gian, địa điểm và nội dung trận đấu tiếp theo – tìm ra bí mật của trứng vàng.

Khi mọi người kích động đi về tòa thành, Harry bị mọi người vây quanh trở lại phòng nghỉ Gryffindor cuồng hoan chúc mừng – cậu không ở tháp Gryffindor đã hơn một năm, lúc ấy vẫn có chút lưu luyến và do dự nhưng bây giờ cảm giác mình không quá thích hợp như vậy, quá mức chói mắt làm cậu có chút không thích ứng được.

Cha đỡ đầu Harry cũng chờ ở phòng nghỉ Gryffindor làm cho Harry an tâm, tuy Sirius bình thường không thể tin nhiệm nhưng không thể không nói Sirius là một người cha đỡ đầu tốt.

“Làm tốt lắm Harry, không hổ là con Gạc Nai!” Sirius ôm lấy Harry quơ quơ, “Chú – Harry, con là kiêu ngạo của chúng ta.”

“Cám ơn, con..... Đúng vậy, Sirius.” Harry nghĩ tới ba mẹ chết đi, tâm tình cũng kích động, dù là trực diện Voldemort nhưng khi đó cậu cũng không có trí nhớ, mà trên thực tế chân chính đối mặt chúa tể hắc ám cũng không phải cậu, “Nếu như bọn họ còn sống..... con cũng nghĩ thế Sirius!” Harry lớn tiếng nói, mặt chôn ở trong ngực cha đỡ đầu mình.

Lúc này, không ai cười Harry.

Khi chúc mừng chấm dứt, Harry kéo thân thể mềm nhũn về hầm, vừa vào phòng ngủ cậu đã nằm xuống, đầu ngón tay cũng không nguyện ý động đậy. Đương nhiên cũng không trách Harry, cho dù cậu đã chuẩn bị nhưng trực diện một con rồng, tuyệt đối không phải một chuyện thoải mái! Tuy Harry biểu hiện rất nhẹ nhàng nhưng trên thực tế vừa tham gia xong trận đấu Harry còn kém cỏi quá!

“Mệt?” Snape đi ra phòng tắm — từ năm trước bị con mình rổng, Snape dưỡng thành thói quen vệ sinh cá nhân tốt đẹp làm anh hết sức hài lòng trên phương diện sinh hoạt nào đó gần đây.

“Àn.” Harry cũng không muốn động, “Sev..... Con rồng kia thật đáng sợ.”

“Ta nhớ có người ở năm nhất đã đối mặt với rồng?” Snape nhướn mày chuẩn bị kéo thiếu niên dậy ném vào phòng tắm.

“A đừng động em.....” Harry giống như một con sâu nhúc nhích, “Em không có chút khí lực nào!” Harry lại uốn éo, “Còn mệt hơn cả khi làm cả đêm.”

Khóe miệng Snape giật giật, cúi người ôm tiểu sư tử.

Hoàn mỹ! Harry nghĩ trong lòng, cậu muốn người yêu tắm cho mình! Harry cười toe toét, vươn tay ra ôm cổ Snape: “Có sữa tắm tào không? Em thích mùi đó.”

“Nhưng ta cho rằng.....” Snape đá cửa phòng tắm rồi thả Harry vào trong bồn tắm — anh vừa mới tắm rửa xong, nước trên người còn chưa khô, đồ ngủ cũng chưa cài nút, rất hấp dẫn, “Em có thể thử ô mai.”

Harry nuốt nuốt nước miếng, mắt chớp cũng không chớp nhìn ngực Snape: “Được, ô mai ô mai, em cũng vậy thích ô mai..... A, có cần thử hương cỏ một chút không?”

68. Chương 68

Vũ hội Giáng Sinh

Thời gian giống như ngồi trên Firebolt, nháy mắt đã nghênh đón Giáng Sinh, trong khoảng thời gian này Harry phiền não, cậu đi đâu ở đó cùng rất nhiều nữ sinh không hẹn mà gặp, nhưng là cậu không thể lý giải những người đó mỉm cười ngưỡng ngừng ở trước mặt cậu lúc ẩn lúc hiện – thật không xong! Harry bực mình nghĩ, cậu cảm thấy gần đây Severus lạnh nhạt một ít với mình, cũng là vì những nữ sinh này! Quá đáng ghét!

“A Harry!” Lavender Brown đi đến trước mặt Harry mỉm cười.

“Hi.” Harry cứng ngắc gật gật đầu rồi xoay người kéo Prince đi ra đại sảnh đường — Prince sẽ nghe lý thuyết, giờ Harry đi học độc dược, Harry cảm thấy mình có thể hợp tác với con mình mà không cần làm cho bạn của mình khó xử.

Quả nhiên trong lớp độc dược rất nhiều nữ sinh muốn ngồi bên cạnh Harry đều bị Harry đuổi rồi, mà Hermione và Ron cũng âm thầm thở dài một hơi — nếu như người hiện tại ngồi cạnh Harry là bọn họ, những người kia nhất định sẽ ăn bọn họ!

Prince là con giáo sư độc dược, không ai có thể làm gì cậu, càng không người dám đến nói gì nên khi Prince ngồi cạnh Harry, tất cả nữ sinh đều yên tĩnh.

“Chính là như vậy!” Prince kiêu ngạo mà nói, “Em muốn bảo vệ Harry khỏi những người đáng sợ kia!”

“Phốc!” Draco ngồi gần Harry không hoa lệ sắc, may mắn cậu không ăn gì – trong lớp độc dược còn dám ăn cái gì thì nhất định sẽ bị nhét độc dược vào mồm!

“Không cho cười!” Prince trừng Draco, “Em nói thật.” Prince dùng nháy mắt ra hiệu, trước Draco là một Slytherin, cô ta chăm chú nhìn Harry, hai má đỏ hồng. Lại nhìn hai bên, rất nhiều nữ sinh như vậy, mấy người đó coi Harry như là một miếng bánh ngọt thơm ngào ngạt!

Đương nhiên, đối mặt tình hình này, Harry không biết nên cự tuyệt như thế nào nhưng chưa bao giờ phản ứng. Nhưng mà mấy người đó lắc lư ở trước mặt cậu là một loại sai lầm — Snape tin tưởng vững chắc tuyệt đối là tiểu sư tử tản mát ra hormone hấp dẫn đám hắc sắc kia làm cho Harry bất mãn nên gần nhất bị trừ điểm cũng nhiều, áp suất thấp âm u lại lần nữa trở về trên người vị giáo sư độc dược đáng sợ nhất Hogwarts này.

Kỳ thật là phiền toái do vũ hội Giáng Sinh gây ra, Harry cũng không đi trêu chọc cô gái nào, cậu cứu thế chủ, dù cho trước kia ăn mặc xấu nhưng sẽ có người sùng bái nói với cậu một hai câu gì đó, thậm chí còn có cả nam làm như vậy, nhưng hoàn toàn không giống hiện tại! Harry buồn bực tránh thoát một cô gái cười xán lạn, không tự chủ nhích lại gần Prince — hiện tại cậu không dám đi đi lại lại một mình, những cô gái này quá nhiệt tình!

Prince đương nhiên sẽ bảo vệ tốt ba ba nhỏ của mình — mặc dù tương lai ba ba có thể bảo vệ tốt mình, nhưng là hiện tại..... Prince cảm thấy ba ba mình quá đáng yêu, hoàn toàn không giác ngộ mình hấp dẫn người khác phái, tuy Harry biết rõ là phiền toái nhưng không biết giải quyết phiền toái! Thật đúng là phiền toái lớn a!

Bởi vì được cha cho phép, Prince mỗi ngày đều đi theo Harry giúp cậu giải quyết phiền toái.

“Hi, Harry, cậu muốn đi đại sảnh đường ăn sao? Cùng đi được chứ?” Một nữ sinh Gryffindor năm thứ ba lớn mật thừa dịp Harry trốn đến góc đi qua chào hỏi.

“Harry muốn về hầm ăn.” Prince lập tức túm cánh tay Harry, “Chị muốn đi sao? Vừa vặn còn hai thùng sên chưa xử lý.”

“A..... Không cần.” Cô gái run rẩy rồi xoay người chạy đi.

“Trời ạ, thật không biết mấy người đó lấy được sức sống từ chỗ nào!” Harry sợ hãi cầm tay Prince, “Chúng ta về hầm a, buổi chiều không phải đi học.”

“Ý kiến hay.” Prince vội vàng kéo Harry chạy về hầm, vừa chạy vừa hô, “Nhường đường một chút, chúng ta về hầm, ai dám ngăn trở cha sẽ trừ điểm cấm cấm đoán một năm!”

Dưới cảnh cáo như vậy, Harry thuận lợi về hầm mà Snape lúc này đang ngồi ở trên ghế lật xem một quyển tuần san độc được.

“Ta còn tưởng rằng..... cứu thế chủ vĩ đại hoàn toàn sa vào hỗn loạn do hormone dư thừa của mình nên quên giáo sư độc được hèn mọn này?” Snape nhíu mày buông quyển tuần san tới gần, “Rất khó đuổi những người bị hormone chiếm cứ đại não?”

“A Sev, đừng nói như vậy!” Harry kêu rên, “Em cũng không muốn! Ai quy định cái vũ hội truyền thống chết tiệt kia chứ!” Harry thở hổn hển, cảm giác mình không còn chút khí lực nào, “Em chỉ muốn đi cùng Sev, anh biết mà.” Harry đẩy Prince bảo đi ra bàn ăn, “Anh còn chưa ăn trưa à? Em với Prince cũng chưa..... Những cô gái kia quá đáng sợ, đau đầu! Em thật hoài nghi cứ như vậy..... Ảnh hưởng đến cảm tình của chúng ta, em sẽ phần nọ nguyên rửa những người đó..... A, em không nghĩ như vậy! Sev cũng biết mà!”

Câu nói kế tiếp làm cho bất mãn trong lòng Snape giảm bớt một ít nhưng anh còn không định đơn giản buông tha Harry như vậy, thiếu niên này càng ngày càng chói mắt, giống như là mặt trời, sáng lên rất ấm áp cho nên anh nhất định phải cho Harry biết mình là thuộc về ai — độc được đại sư cần tuyên thệ chủ quyền.

“Không, ta không biết,” Giọng Snape êm ái không chút gợn sóng, “Em cũng không nói cho ta biết cái gì a.”

“Em chỉ là cảm thấy em có thể làm tốt!” Harry ảo não gãi gãi đầu, “Được rồi, Sev, tối ăn đi — em cho Sev biết, em không muốn cái gì cũng tìm anh, như vậy khiến em có cảm giác..... mình rất vô dụng, em không muốn như vậy!” Harry nhìn Snape, rồi nhìn Prince đang mở to mắt nhìn hai người bọn họ, “Em cũng là một chủ nhân của gia đình, chúng ta cùng đi bảo vệ gia đình bảo vệ lẫn nhau mà không phải bắt anh một mình quan tâm em!”

Prince vỗ tay: “Nói quá tốt, ba ba, nói rất tốt! Cha, cha phải thỏa hiệp! Con không muốn một người anh hay em — Harry là ba ba con!”

Snape không nói gì mà chỉ ngồi vào bàn, chờ Harry gọi Winky lấy đồ ăn.

Có lẽ Snape như vậy là thỏa hiệp? Ha ha, nói cái gì khùng điên! Anh chỉ tạm thời không có cách nào thay đổi ý nghĩ của mình cũng không cách nào thay đổi cách nhìn của hai cha con của cho nên mới không nói gì nữa. Kỳ thật Snape rất rõ ràng, Harry yêu cầu cũng không quá phận nhưng là trên phương diện khác anh cho rằng Harry còn chưa trưởng thành, rất nhiều chuyện Harry không làm được, tình huống đó sao anh có thể yên tâm để Harry một mình xử lý? Huống chi Harry..... Quá đơn thuần, rất dễ bị lừa.

Bữa trưa coi như ấm áp, dù sao Harry cho rằng Snape thỏa hiệp mà Snape không tính toán khinh địch buông như vậy. Ăn xong, Harry bắt đầu bày ra danh sách những người mình có thể chọn làm bạn nhảy — cái thứ nhất xóa là Severus, tuy cậu rất muốn mời nhưng hôm ấy Sev cự tuyệt, đúng a, hai người đàn ông khiêu vũ, a, trong đó có một là giáo sư độc được, thật sự là đáng sợ! Sau đó Harry bắt đầu viết danh sách — các cô gái kia, không có người nào phù hợp!

“Sev, bằng không em mời Hermione a?” Harry gãi đầu bắt đầu dĩ vãng dĩ, “Chỉ có Mione mới không có vấn đề gì.”

“Ừm, dì Hermione cũng phù hợp.” Prince gật gật đầu, “Chẳng qua nếu như có người hẹn trước thì sao?”

“Vậy ba đi mời giáo sư McGonagal!” Harry ảo não đứng lên bắt đầu đi tới đi lui, “Ba không muốn nhảy cùng cô gái nào a! Ba không muốn!” Đặt mông ngồi lên ghế, Harry ôm lấy cái gối bên cạnh không chút hình tượng nghiêng ngả, “Sev..... Bằng không em mời giáo sư McGonagal a, có lẽ giáo sư sẽ đồng ý?”

“Tin tưởng ta, đó không phải chủ ý tốt.” Snape đi qua kéo Harry dậy, “Minerva nhất định sẽ trừ điểm.”

“A Sev nói đúng, giáo sư nhất định sẽ nổi giận.....” Harry thở dài, “Sev thật sự không đi cùng em sao? Kỳ thật Sev là đạo sư của em, em nghĩ..... Hẳn là không có vấn đề gì.”

“Ta sẽ không đi khiêu vũ với em.” Snape nhắc lại, nếu như xem nhẹ cổ hơi hồng thì ngữ khí của Snape rất đáng hận, “Hoặc là ta có thể cung cấp một ít đề nghị.”

Rất nhanh đã đến vũ hội.

Ba vị quán quân cần khiêu vũ đầu tiên, cho nên bọn họ và bạn nhảy chờ ở cửa đại sảnh đường — có lẽ là vì bảo trì cảm giác thần bí, tất cả mọi người đang suy đoán ba bạn nhảy không chịu lộ diện sẽ là ai.

Đại sảnh được đổi mới hoàn toàn, có những pho tượng xinh đẹp, đủ loại pháp thuật làm người ta hoa mắt, mọi người đi tới đều bị hấp dẫn — cho dù là bên ngoài tòa thành cũng bị cải biến!

Âm nhạc vang lên, rất nhanh, quán quân một người đến một người nắm tay bạn nhảy của mình đi vào.

Krum nắm tay một người tên là Luna Ravenclaw, một cô gái kì lạ, cho dù là vũ hội cũng không tận lực ăn mặc mà cô mặc một bộ váy giả cổ, đương nhiên, váy áo còn có miếng vá, nghe nói đó là ma văn thất truyền nào đó.

Fluer cầm tay một người tên là Davis đi vào, dường như cô cũng không rất hài lòng, nhưng có còn hơn không.

Cuối cùng là Harry, cậu nắm tay một thiếu niên xinh đẹp, mặc lễ phục giống cậu, hai người giống như là anh em sinh đôi — tóc lộn xộn, đôi mắt xanh, chiều cao cũng không kém nhau bao nhiêu!

“Merlin a, Harry mời Prince!?” Hermione đứng cạnh Draco, cô cảm giác sắp ngất — hôm nay Hermione rất xinh đẹp, cô tỉ mỉ từng chi tiết, có thể nói Hermione là cô gái xinh đẹp nhất ở đây.

“Không sai.” Draco giơ chén hướng hai người thăm hỏi, “Prince là con của cha đỡ đầu, Harry là học đồ cha đỡ đầu, lựa chọn này không tồi, nhất là Prince vẫn chưa có tư cách tham gia vũ hội, chiều này của Harry có thể làm cha đỡ đầu vui.”

“Draco, cậu nghĩ nhiều lắm.” Hermione trừng Draco, “Harry là bị những người kia dọa sợ mới có thể nhờ Prince hỗ trợ.”

“Cái này.....” Draco cố ý dùng phong cách quý tộc nói, “Không thể không thừa nhận, ngài thật là có sức quan sát phi phạm.”

Nhảy xong bài mở màn, Harry phát hiện Snape không ở vị trí của mình nên Harry lập tức kéo Prince đi tìm người yêu của mình — đây chính là vũ hội Giáng sinh, cậu muốn khiêu vũ với người yêu, ai cũng không thể ngăn cản!

Đi vòng qua sàn nhảy, đi ra đại sảnh, đi xuống bậc thang, Harry dọc theo góc tường chậm rãi đi, Prince theo sát cậu, đi đến cửa chính Harry lấy áo choàng tàng hình trùm lên hai người. Đi ra tòa thành, bọn họ nhìn thấy ánh sáng, mà phần đất trống bên ngoài tòa thành đầy những bụi cây — ghé dài, hoa hồng, thật sự là lãng mạn!

“Severus, anh không thể như vậy!” Một thanh âm sắc nhọn vang lên, “Anh không thể làm bộ không có gì cả! Anh không thể! Chẳng lẽ anh không thấy..... Mấy tháng này, cái này..... Càng ngày càng rõ ràng? Đừng như vậy, anh bạn của tôi! Anh chỉ cần.....”

“Ta nghĩ ông có thể câm miệng lại.” Snape lạnh lùng hừ một tiếng, “Igor, nếu như sợ thì hãy bỏ trốn, chạy xa vào – trốn đi!”

“Không!”

“Như vậy ta nghĩ ông không thể thay đổi quyết định của ta.”

“Chỉ cần đưa thằng nhóc kia cho hắn, hết thấy sẽ tốt!”

“Như vậy ta sẽ để ông cảm thấy không tốt trước.”

“Severus, anh không thể vậy! Chẳng lẽ đây là lập trường của anh?!”

Harry nhận ra giọng Snape, đương nhiên cũng nghe thấy giọng người tên Igor kia — Igor Karkaroff, một tử thần thực tử.

Tránh ở dưới áo tàng hình, Harry nghe lén hai người đối thoại nhưng cậu không muốn người khác nghe đến, Harry kéo tay Snape — Sev nhất định hiểu rõ, Harry nghĩ.

Quả nhiên, Snape hiểu ý đồ của Harry sau đó bắt những chàng trai cô gái tràn đầy hormone ở sau những lùm cây ra!

“Severus, anh phải nói rõ!” Karkaroff hiển nhiên không có ý định buông.

“Nói rõ?” Snape cười lạnh, “Ta nghĩ ta đã nói rất rõ.” Snape cảm thấy tay Harry nhưng không nhìn thấy, anh biết rõ đó là công hiệu của áo choàng tàng hình cho nên anh cũng nắm chặt tay — trên thực tế, anh đang nắm tay Harry nhưng không ai biết, “Igor, nếu như sợ thì hãy chạy đi, nhưng ta sẽ không đồng ý đề nghị của ông, nếu không, ta nghĩ ông sẽ thích thủ đoạn của ta đúng không?”

69. Chương 69

Valentine

Nhìn Karkaroff như mất đi mọi lực lượng chạt vật đào tẩu, Harry cảm giác luôn khó thở đã bình thường, cậu xóc áo choàng tàng hình lộ ra hai cái đầu lông xù.

“Ông ta thật là đáng ghét.” Harry trừng mắt liếc Snape, tựa hồ đối với Karkaroff vừa rồi lời nói và việc làm tiến hành giận chó đánh mèo, “Sev, hắn không phải muốn làm chuyện xấu a?”

“Em nói đúng.” Snape nhìn Harry khoe miệng cong lên một chút, “Nhưng ta đã cảnh cáo lão, nếu như lão thông minh thì sẽ biết nên làm thế nào.”

“A, vậy Prince có phải cũng đủ thông minh không?” Prince ló đầu ra, “Cha, con muốn về chơi trò chơi, đêm qua còn không có qua a, hôm nay con nhất định phải qua!” Prince nói xong liền chui ra chạy đi như một làn khói, lưu lại một đôi người yêu nhìn nhau cười.

Harry giơ áo choàng tàng hình lên, Snape trực tiếp trùm lên người mình, hai người biến mất.

Âm nhạc còn phiêu đảng đang trong không khí, du dương, mang theo mùi ngòn ngọt làm người vui vẻ, hiện lên hai thân ảnh ôm nhau rồi bay lên không trung giống bầu trời sao băng trên bầu trời đêm.

Trong tiếng nhạc trữ tình, hai người ôm nhau cũng không lạ lẫm, mọi người ôm người mình thích tâm sự, tình tứ nói nhỏ giống như là Merlin ban cho bọn họ quyền lợi yêu và thần tình yêu Cupid đột nhiên xuống nhân gian. Cho dù là một mình cũng muốn tìm được người trong lòng nên cả Hogwarts dù không ngọt ngào như lễ tình nhân nhưng không khí như tỏa ánh sáng vàng rực rỡ — giống như mũi tên vàng của Cupid.

Snape không thích màu vàng nhưng hiện tại anh lại cảm thấy ngoại trừ màu đen và màu xanh, màu anh yêu nhất là màu vàng — hai má Harry tỏa ra ánh sáng màu vàng như là ánh mặt trời ấm áp, ánh mặt trời, là thứ anh luôn truy tìm, khát vọng mà không dám đụng vào, Snape chưa từng nghĩ tới có một ngày mình sẽ có được ánh mặt trời..... Mà bây giờ, ánh mặt trời đó đang trong ngực anh.

Harry ôm cổ Snape, người dựa vào Snape, tuy hai người từng thân mật rất nhiều lần nhưng ở vũ hội Giáng Sinh, nhảy với người yêu là chuyện rất tốt đẹp — năm trước, là cảm ơn, năm nay, lại hoàn toàn khác, tình yêu, giống như là một ngọn lửa, chói sáng rực rỡ.

Hai người ôm nhau, dưới sự trợ giúp của áo choàng tàng hình, bọn họ có thể đứng ở cửa Hogwarts ôm nhau khiêu vũ nhưng sớm muộn có một ngày, bọn họ có thể bỏ áo choàng tàng hình, cứ như vậy ôm nhau, xuất hiện trước mặt mọi người.

“Ha ha,” Harry tựa ở trước ngực Snape, cậu vẫn thấp hơn Snape một cái đầu, “Em thật không nghĩ tới..... Chúng ta sẽ như vậy, Giáng Sinh năm trước, khi đó em hận anh chết đi được anh có biết không?”

“A, ta cũng vậy.” Snape cúi đầu xuống nhẹ nhàng hôn đỉnh đầu Harry, những sợi tóc mềm mại và lộn xộn làm anh ngứa, linh hồn cũng ngứa, “Nhưng hiện tại ta cũng hận em, ta hận em làm ta mất đi tự chủ, trán của em,” Hôn lên trán Harry, “Ánh mắt của em.....” Đôi môi mềm mại rơi lên ánh mắt Harry, “Hô hấp của em, môi em.....” Cái mũi, môi, Snape chậm rãi nhắm nháp tiểu sư tử của mình, “Đều làm cho ta hận đến ngứa răng.”

“Anh cũng là, bất công lưu manh,” Harry không cam lòng yếu thế hôn lại, “Vô lại, chưa bao giờ biết làm cho người khác vui, chết tiệt, chính cái đó làm em yêu!” Harry không nói được ngọt ngào như Snape — được rồi, tạm thời cho rằng là lời ngon tiếng ngọt — nhưng Harry có thể nghe được tình ý bên trong, Harry run rẩy, khi hôn môi cũng run rẩy.

Hai người không bước mà chỉ ôm nhau chậm chậm lung lay giống như như vậy có thể vĩnh viễn sánh cùng trời đất.

Rất nhanh, vũ hội trôi qua mà Hogwarts cũng xuất hiện rất nhiều cặp đôi mới, mọi người chuẩn bị cho ngày Valentine – 14 tháng 2, một ngày mỹ lệ.

Bởi vì Harry mời Prince nên rất nhiều nữ sinh còn là cho là mình còn cơ hội — Prince là con Snape mà Harry là học đồ của Snape, Harry mời một người coi như là em trai tham gia vũ hội cũng không sai, huống chi Prince không thể tham gia vũ hội. Vậy nên các cô gái lại ăn mặc tử tế, các cô muốn được quán quân tình yêu, như vậy các cô chính là công chúa.

Lại đối mặt với thể công của nữ sinh, Harry đã không còn ngây thơ không biết gì, cậu tránh né, mỗi ngày tìm người đi cùng mình, thậm chí không thèm để ý đi cạnh Snape — những nữ sinh kia vừa nhìn thấy giáo sư Snape liền phát run, nhất là tiểu hoan Hufflepuff, hận không thể lập tức khóc ra, tiểu sư tử Gryffindor dù tốt hơn nhiều, các cô càng ghét Snape hơn, Ravenclaw, khá tốt, nếu như nhìn thấy giáo sư Snape họ sẽ lập tức đi đường vòng hoặc giả bộ như hỏi một vấn đề sau đó trở về tính lại..... Như vậy, mãi cho đến ngày 12 tháng 2, Harry vẫn bình an vô sự.

13 tháng 2, Prince vô cùng bất mãn với chuyện Harry và Snape không có động tác gì, cậu bạo phát.

Kỳ thật cũng không trách tiểu vương tử giận, năm thứ nhất cậu về hai ba ba không thích nhau nên cậu vẫn sốt ruột tác hợp bọn họ, đương nhiên quên lễ tình nhân, nhưng bây giờ..... Hai người đều như vậy, a, rất thành thực, lễ tình nhân còn không tỏ vẻ gì, Prince cũng hoài nghi tương lai hai vị này có phải là sẽ ly hôn không! Con sợ nhất là cha mẹ ly hôn — đương nhiên, với hai ba ba cũng vậy!

“Con không để ý nữa! Hai người phải đi ra ngoài chơi một ngày!” Prince tay chống hông, đứng ở trước mặt hai ba ba gào thét, “Hai người, đi ra ngoài chơi!”

Đáp lại Prince là cha mặt than và ba ba không hiểu ra sao.

“Merlin a! Hai người có phải tính toán lãng phí một ngày lễ tốt như vậy không?” Prince ôm Rhea đi tới đi lui trước mặt hai người, “Vậy phải làm sao bây giờ? Đây chính là lễ tình nhân thứ nhất của hai người a, a, nếu như không có một hồi ức tốt đẹp..... tai nạn a! Trời ạ, hai người nên đi chơi một ngày! Được rồi, được rồi, con có thể giúp hai người, tương lai hai người, ừm, con biết rõ kế hoạch của hai người.”

“Ách..... Chính là, ngày mai chúng ta đều cần đi học và đi dạy.....” Harry nhìn thời khoá biểu, hai người bọn họ đều có việc.

“Thì sao?” Prince rất bất mãn, “Cũng không phải cả ngày, lại có Xoay thời gian — đừng cho là con không biết thứ đồ chơi này, con biết nó!” Giọng điệu của Prince làm cho Snape không được tự nhiên, Xoay thời gian cũng không phải vật gì tốt, là thứ tiêu hao tính mạng, tuy có thể tìm về thời gian quá khứ nhưng lại có rất nhiều cấm kỵ — Prince của anh sao biết thứ này?

Nhưng mà Prince không thèm quan tâm cái đó, cậu bắt đầu nói: “Hai người học và dạy vào buổi sáng, cho nên chiều, cha có thể mang Harry đi ra ngoài, con thấy hai người có thể đi quán bar — không phải quán rượu, con không thích ‘Ba cây chổi’ hay là quán bar ‘Đầu heo’, những nơi đó không lãng mạn! Cha có muốn lựa chọn ‘Tuyệt sắc nhà hàng’? Là con rể Cori mở, ta thể!”

A khi nào Prince có thể?!

Harry trợn to mắt nhìn Prince, Snape mặt vẫn không thay đổi.

“Con cảm thấy nhà hàng đó không tệ, hai người đến đó đi.” Prince vuốt vuốt lông Rhea, “Hoặc là hai người có thể đi ngay bây giờ cảm thụ? Ý kiến hay.....” Mở ra hình thức quần gia, Prince bắt đầu tính toán bắt hai ba ba ăn mặc thế nào — đây là hẹn hò, cũng không thể làm cho bọn họ mặc quần áo hiện tại đi ra ngoài đi, một cái đen sì một cái là đồng phục Hogwarts!

“Ta nghĩ..... Chúng ta sẽ đi một chút nhưng thu lại những ảo tưởng không thực tế, Prince, ta không muốn con ta biến thành chuyên gia tình yêu, về sau cảm thấy hứng thú với hormone.” Snape dùng giọng nói mềm mại như tơ lụa đánh nát ảo tưởng của Prince, “Hiện tại, ta muốn đi làm kế hoạch ngày mai.”

Được rồi, kỳ thật hai cha con rất tương tự, chỉ có điều giáo sư độc được giống như một cái thời khóa biểu.

Khi Harry cảm thờ kế hoạch Severus làm thì cậu thiếu chút nữa bật cười — nhìn xem a, buổi sáng mấy giờ ăn sáng mấy giờ đi học mấy giờ tan học, sau đó đi bộ đến Hogsmeade đại khái mất bao lâu, ở Hogsmeade bổ sung một ít nguyên liệu độc được rồi đi về nhà, về đó đại khái là mấy giờ sau đó lựa chọn một buổi tối ưu nhã và tốt đẹp ở đó, trong đó có cả hai người cùng xử lý nguyên liệu độc được, nói chuyện, nghe nhạc, khiêu vũ — có lẽ chỉ là ôm nhau lắc lư — sáng hôm sau đi qua lò sưởi về Hogwarts.

Không có hoa tươi, không có rượu ngon, thậm chí không có chocolate nhưng một kế hoạch như vậy lại làm cho Harry thoải mái — tuy chưa đủ lãng mạn nhưng đủ ấm áp, hơn nữa..... Harry cũng không thích chocolate, được rồi, tuy cậu thích ăn chocolate nhưng là cũng không chứng minh cậu thích tham gia ngày lễ náo nhiệt này.

Vì vậy lễ tình nhân, sau giờ học, Harry đã biến mất.

“Mình biết rõ con dơi không yên lòng!” Ron hung dữ cắn một khối thịt bò, trước mặt cậu không có một khối chocolate mà trên chỗ ngồi của Harry chất đủ loại chocolate làm cho Ron khó chịu — nếu như Harry ở đây, cậu nhất định có thể có một bạn gái xinh đẹp! Đều là lỗi của Snape, một ngày quan trọng như vậy lại mang Harry đi ra ngoài — chỉ đạo Harry độc được — lý do thật đường hoàng a! Cậu không tin!

“Ron, phải gọi là giáo sư Snape!” Hermione không chấp nhận lời nói của Ron, “Nếu như cậu không tôn kính giáo sư như vậy, mình hoài nghi cậu sẽ tốt nghiệp như thế nào — đừng quên giấc mơ của cậu là thần sáng, thần sáng yêu cầu thành tích độc được.” Cô gần nhất đủ phiền. Bởi vì vũ hội đi cùng Draco, hiện tại cô có cảm giác bốn phía là địch, cũng không có ai làm gì, nhưng..... Cảm thấy không đứng chỗ nào đó, cảm giác này làm Hermione cảm thấy không tốt.

“Merlin! Cậu không cần nhắc nhở mình!” Ron nhìn chocolate trên chỗ ngồi của Harry nuốt một ngụm nước bọt, “Mình phải giúp anh em tốt cảm những vật này đi, A, thuận tiện cùng bọn Seamus giải quyết những cái này!”

“Được rồi, đem đi đi, Harry không cần những thứ này.” Hermione thở dài, cho dù cô có trì hoãn đến mấy cũng thấy Harry gần nhất có chút vấn đề, kỳ thật con gái bao giờ cũng nhạy cảm hơn con trai.

“Hy vọng Harry sẽ không giận.” Ron gãi gãi mặt.

“Harry sẽ cảm ơn cậu.” Nữ vương Gryffindor ôm tác phẩm vĩ đại của mình sẽ đi nhanh đến cửa, cô phát giác có người giám thị mình! Được rồi, dù là ai, cho người kiến thức năng lực của nữ vương Granger!

Giờ khắc này Snape ôm Harry lắc lư trong nhà ở Spinner’s End, được rồi, giáo sư độc được rất tao nhã, âm nhạc cũng rất thích hợp khiêu vũ nhưng lực chú ý của hai người cũng không ở khiêu vũ — bọn họ ôm nhau, cảm thụ tiếng tim đập của đối phương, sau đó lắc lư trong tiếng nhạc.....

“Không biết Prince hiện tại đang làm gì.....” Harry đột nhiên toát ra một câu.

“Yên tâm, ta dùng chú truy tung và chú dò xét, hơn nữa nhờ Albus yêu trẻ con cảm kính hai mắt.” Snape không để ý vẫn ôm Harry đi theo điệu nhạc.

“Sev quá thông minh!” Harry ngẩng đầu cắn cổ Snape, “Thật thơm.”

“Ta nhớ em vừa mới ăn tối?” Snape một tay ôm càng chặt hơn, tay kia dính sát trên lưng, môi ở vành tai Harry, chỉ cần Snape hô hấp, anh có thể thổi tới lỗ tai của Harry, “Chưa ăn no sao thân ái?”

“Bụng no rồi, nhưng là.....” Harry quay đầu hôn Snape.

Ban đêm đến đến ngôi nhà nhỏ này, mùa xuân cũng tiến đến..... Snape hôn Harry, bọn họ tận tình hôn nhau, hấp thu ngọt lành của đối phương rồi dâng lên nhiệt tình của bản thân.....

“A! Khụ khụ..... chẳng lẽ Snivellus cả đời cũng không thanh lý lò sưởi sao?!”

70. Chương 70

Không nên quá tham lam

“Snivellus! Mà đang làm cái gì?” Tiếng gầm giận dữ như có thể phá tan trần nhà, ngay sau đó chính là liên tiếp chú ngữ thẳng đến Snape — Snape còn ôm Harry — Snape ôm sát Harry thuận thế lăn một vòng, tránh né một ít công kích liên tục, nhưng là chú ngữ lại tập kích!

Sirius không phải một phù thủy đơn giản, trước kia là thần sáng, lại xuất thân từ gia tộc Black, dù cho kiếp sống mười năm lao ngục làm cho thân thể anh không bằng trước kia nhưng cũng không quá kém cho nên công kích rất nhanh, nhanh đến mức làm cho hai người đắm chìm trong tình yêu thiếu chút nữa bị đánh trúng.

“Dừng tay, Sirius!” Harry ở trong ngực Snape kêu to.

“Harry bảo bối, không cần lo lắng, cha đỡ đầu lập tức xử tên lưu manh Snivellus!” Sirius lại bắt đầu tung chú ngữ, anh muốn Snape nổ thành mảnh nhỏ!

“Khôi giáp hộ thân! Khôi giáp hộ thân! Impedimenta!” Snape thừa dịp Sirius nói lập tức tăng thêm chú ngữ phòng hộ — xuân cẩu không có đầu óc, không chú ý tới Harry trong ngực anh! Nghĩ vậy, Snape rất muốn chém Sirius cho hắn thanh tỉnh nhưng không được, anh không thể làm như vậy, Harry sẽ mất hứng nên anh quyết định dùng chú ngữ khác bắt người khinh bỉ— còn không phải một cái, chất chồng, trực tiếp nhắm vào giày, đủ để cho đại cẩu ngu xuân biết rõ sự lợi hại của anh!

“A nha!” Sirius lại một lần phẫn nộ, anh không ngừng nhảy một chữ bới Snape, ném ác chú, mà Harry hồ thế nào cũng không dừng.

“Dừng tay! Chân Nhồi Bông!” Vừa đi ra lò sưởi, Remus chứng kiến Sirius phẫn nộ công kích Snape — Merlin a, Snape còn ôm Harry trong ngực a! Remus vội vàng rút đũa phép hóa đá Sirius, thành công hóa đá Sirius sau, Remus mới đi qua quét dọn chiến trường, hoàn toàn không để ý đại cẩu bị hóa đá.

Đương nhiên, có Snape ở, Harry hoàn toàn không cần chỉnh lại quần áo hay cái gì vì Snape sẽ giúp cậu xử lý tốt. Không sai, Snape làm như vậy, anh để Harry đứng vững rồi dùng một tá “Thanh lý đối mới hoàn toàn”.

“Merlin a! Sirius, cậu đã đáp ứng tôi sẽ không làm phiền Severus!” Remus ai thần, vừa vượt ngực vừa trôi nổi Sirius thả lên ghế, “Cậu phải nghe lời một chút, bằng không không có người để ý cậu, bởi vì cậu quá xúc động!”

Sirius hiện tại căn bản không nghe vào cái gì, anh tức giận, phẫn nộ che mất lý trí của anh, Sirius cho rằng chỉ cần mình hết bị hóa đá, chuyện thứ nhất anh cần làm chính là tiến lên giết Snape — cho Snape xuống Địa ngục!

Nhưng mà Snape hoàn toàn không để Sirius phẫn nộ vào mắt, bọn họ đối địch nhiều năm như vậy, nếu như anh thắng, xuân cẩu sẽ bảo trì trạng thái phẫn nộ, anh đã quen.

“Sirius, làm sao cậu có thể đối xử với Severus như vậy, Harry sẽ khó xử!” Remus tiếp tục giáo dục đại cẩu, “Harry là học đồ Severus, tôi nghĩ cậu hiểu rõ!”

Đúng a, đương nhiên anh biết rõ! Chính là biết rõ mới muốn giết chết tên mặt người dạ thú này! Sirius phần hận nghĩ — thật đáng tiếc bây giờ anh không nói được, bằng không anh nhất định sẽ mắng Snape.

“Hơn nữa vừa rồi rất nguy hiểm, Harry ở bên kia, cậu muốn giết Harry sao Sirius? Cậu quá xúc động. Tôi phải giao cậu cho Kreacher — lão nhất định sẽ mắng cậu!” Remus đứng ở bên cạnh Sirius phần nộ nói, “Thiếu chút nữa cậu làm Harry bị thương biết không, cái tên xúc động! A, tôi nên trói cậu lại!”

Merlin! Remus phần nản như vậy quả thực làm cho người ta miên man suy nghĩ! Mặt Sirius đỏ lên, anh không thể tưởng tượng Remus “Trói” mình, có thể nói Sirius rất chờ mong bị Remus trói... A, không thể như vậy, Sirius rít gào trong lòng — ở phương diện khác, Remus rất trì hoãn! Từ từ! Không phải nghĩ Remus, mình đang hận Snivellus! A, người này lại lén lút vươn tay tới Harry — không thể tha thứ! Harry vẫn còn trẻ con!

“Được rồi, tôi không thể không làm như vậy.” Remus cầm đi đũa phép của Sirius sau đó trói, buộc chặt Sirius rồi mới giải trừ hóa đá cho Sirius, “Cậu phải xin lỗi, Sirius.”

“Xin lỗi?!” Sirius lớn tiếng hô, “Dựa vào cái gì tôi phải xin lỗi tên kia!?” Sirius hung dữ nhìn Snape rít gào, “Snivellus, cái tên dơ bẩn, hạ lưu, vô sỉ! Làm sao mà dám — làm sao mà dám!?”

“Sirius!” Remus xin lỗi nhìn Snape.

“Làm sao mà dám vươn cái tay bẩn của mình tới chỗ Harry!? Harry mới 14 tuổi, vẫn còn là trẻ con — thậm chí còn là con Lily! Cái tên khốn kiếp! Làm sao mà dám!?” Sirius không cam lòng bị trói, anh cố giãy dụa, “Harry là con Lily! Là con James a! Khốn kiếp!”

Đúng a, Harry đương nhiên là con Lily. Snape nhú mày, anh sẽ không vì vậy mà phủ định sự tồn tại của Lily, nhưng là cũng không vì vậy buông tình yêu tới tay — Lily là ánh mặt trời trong nửa đời trước của anh, mà Harry chiếu sáng tính mạng anh, không giống nhau, cũng không giống nhau, anh không thể tưởng tượng mình nếu như sông cùng Lily sẽ là cái dạng gì nhưng anh lại có thể dễ dàng ôm lấy Harry — hoàn toàn không giống nhau. Nhưng Snape không tính nói, cũng không cần nói.

“Sirius, tỉnh táo.” Harry gian nan mở miệng, cậu chỉ là hơi chút trì hoãn ở phương diện nào đó, nhưng bây giờ đã không tồn tại loại trì hoãn này, trên thực tế..... cậu cũng không phải loại người sẽ nghĩ nhiều đúng không? A, mới là lạ! Trong nội tâm Harry có dự cảm không tốt..... Vì sao Sirius luôn nhắc tới mẹ?

“Harry nhất định là bị lừa! Snivellus! Cái tên vô sỉ, mà hận James nhưng mà không nên trả thù Harry! Làm sao mà có thể vươn cái tay bẩn đến Harry, Harry vẫn chỉ là đứa bé, cái gì cũng không biết! Mà cho rằng mà đang làm gì?!” Sirius rống giận, “Mày làm gì Harry, mày không phụ lòng Lily sao? Mày không phụ lòng cô ấy sao? Severus Snape, cái tên vô sỉ khốn kiếp!”

“Im lặng.” Snape hạ tĩnh âm chú, như vậy có thể thanh tĩnh không ít.

“Severus, Sirius nói..... Không phải thật chứ?” Remus nuốt nước bọt, anh không ngốc, đương nhiên nghe được Sirius nói gần nói xa, “Severus, tôi cho rằng..... a, chúng ta xem như là bạn, đúng vậy, nói cho tôi biết, anh không..... Không ra tay với Harry.”

“Hừ.” Anh không chỉ ra tay, Snape lặng yên nghĩ.

“Từ từ, điều này liên quan gì đến ba con, mẹ con?” Harry cũng không phải ngốc, cậu nhạy cảm bắt được điểm sáng quan trọng — Sev hận ba cậu nhưng quan hệ của Sev và mẹ cũng không tệ! Được rồi, nếu như hơi chút suy nghĩ..... Cha đỡ đầu rất dễ dàng cãi nhau với Sev, bọn họ như chỉ có lẫn nhau ném ác chú mới là chính xác, mà cha đỡ đầu là bạn tốt của cha..... Remus mỗi lần thấy thì bất đắc dĩ, giống như vô số lần khuyên can không có hiệu quả rồi mặc kệ..... Nói cách khác ba ba năm đó và Sev cũng là loại trạng thái này?! Như vậy..... Mẹ thế nào?

Harry nhìn Snape, nhìn Remus, lại nhìn Sirius, ánh mắt không ngừng nhìn ba người, cậu trực giác không muốn biết nhưng lòng hiếu kỳ điều khiển, không thể không đi tìm tòi nghiên cứu chân tướng.

“Harry, hãy nghe chú nói.....” Remus kéo Harry qua chỗ mình, anh cho rằng Sirius khuếch đại sự tình, có lẽ Harry chỉ là ý lại người lớn, nhắc nhở một chút cũng không tệ, “Là như vậy, Severus là bạn học của mấy người bọn chú..... Chú nghĩ cháu biết rõ.....”

“Đủ rồi! Cút ra khỏi nhà của ta!” Snape cũng không muốn Lupin nói hết, anh không có nhiều tình lực đối phó loại chuyện này, “Lập tức, lập tức!” Một cái “Khóa lưỡi phong hầu” Quăng ra, nét mặt không kiên nhẫn.

“Sev, không thể làm vậy.” Harry nhú mồm nhưng không lớn tiếng, cậu giúp Remus giải chú, “Remus, chú mang Chân Nhồi Bông về trước được không?”

“Nhưng..... Harry, cháu.....” Remus nhìn Snape, nhìn Harry vẻ mặt bình tĩnh, anh không rõ mình nên mang theo Sirius về không— kỳ thật hai người hôm nay chỉ là đến mượn lò sưởi, bởi vì là lễ tình nhân, Harry lại là quán quân thi đấu tam pháp thuật, Sirius rất muốn làm cho con đỡ đầu của mình cái gì đó, kết quả..... Remus cảm giác đầu mình đau, “Severus, đừng phụ lòng Lily, đừng quên..... cô ấy là bạn tốt của anh, hai người lớn lên cùng nhau đúng không? Mà Harry là đứa con duy nhất của cô ấy.” Nói xong, Remus mang Sirius đi.

London tháng 2 vẫn rất lạnh.

Harry rụt rụt cổ, cậu nghĩ giữ ấm cho mình nhưng tay lại không nghe sai sử.

Harry không phải một người ngu ngốc.

Những gì Remus nói làm cho Harry choáng váng nhưng cậu không ngu ngốc.

“Làm sao vậy?” Snape bị cắt đứt, tâm tình cũng không tốt, “Đi rửa mặt.”

“Được.” Không cần đáp ứng, Harry xoay người đi vào phòng ngủ của Prince, Snape nhìn thấy nhưng anh không biết hiện tại mình nên làm như thế nào..... Nghe Lupin nói, anh tự hỏi qua rất nhiều lần, cũng tự chán ghét mà vứt bỏ vô số lần, nhưng là cuối cùng không thể ngăn cản tình yêu của anh cho nên anh chỉ có thể thỏa hiệp, thỏa hiệp tình cảm của mình, cũng là hướng Harry thỏa hiệp..... Nhưng là hôm nay khi chuyện này nhảy ra, anh không biết..... Thật sự không biết nên như thế nào mới đúng.

Thấy Snape không đi tới, Harry không biết nên như thế nào, cậu vào phòng tắm, cởi quần áo, ngâm mình trong nước nóng — cậu không phải đứa ngốc, không phải!

Nhưng giờ phút cậu này kỳ vọng mình ngu ngốc!

Chui trong nước, khi không nhịn nổi lại nổi lên, Harry cho rằng như vậy sẽ không để người khác nhìn ra mình đã khóc — cậu chỉ là bị nước vào mắt, trong nước còn có rất nhiều bọt biển hóa học..... Cho nên mắt mới có thể đỏ đúng không?

Thật sự, Harry không ngốc!

Harry muốn nói cho người kia chỉ cần người đó giải thích, không cần nhiều nhưng cậu sẽ tin tưởng. Nhưng..... Sev không nói một câu..... Không có!

Sev hận cha cậu nhưng là bạn thân của mẹ — bạn thân?! Harry hận không thể chết đuối trong bồn tắm, đúng vậy, bạn thân, nếu quả thật chỉ là bạn, sao cha lại phải gây sự với Sev??

Vậy tính cái gì? Cha cậu đoạt mẹ từ trong tay Sev, như vậy..... cậu hiện tại là đền bù tổn thất sao?

Không, sao có thể nói là đền bù tổn thất a..... Là chính bản thân mình dán lên, không phải sao? Harry Potter, từ đầu tới đuôi mảy mị bị cười nhạo mà thôi!

Harry lau mặt, xuyên qua hơi nước nhàn nhạt, trong gương hiện ra một gương mặt tuổi trẻ và xinh đẹp, đúng vậy, tuổi trẻ xinh đẹp, nhưng giờ phút này lại trầm lặng, tất cả sức sống đã trôi hết.

“Đứa ngốc.....” Harry cười khổ, lại lau mặt, cậu không có tính chết như vậy — dù cho..... Được rồi, ngay từ đầu cũng chỉ là cậu đơn phương yêu đối phương, đối phương đáp lại hoặc là không, thể thân hay là báo thù thì như thế nào? Chỉ cần..... Chỉ cần Sev yêu và duy trì liên tục như vậy đủ rồi, giáo sư Snape không ngăn cản cậu yêu, thậm chí vì mẹ cho một chút đáp lại, cậu nên cảm thấy hạnh phúc mới đúng..... Không thể quá tham lam, Harry, không thể quá tham lam.....

Cọ rửa mấy lần xong Harry mới đi ra phòng tắm, cậu chỉ choàng một cái khăn tắm đã phóng đại, núp ở bên trong, giống như là một cái kén.

“Ta nghĩ em không tính toán làm mình đông chết,” Snape thấy Harry như vậy, tâm tình buồn bực bị quét sạch — đúng vậy, trên phương diện cảm tình Harry vẫn trì độn, anh thật sự là lo lắng dư thừa, anh không thể trông cậy Harry nghe hiểu đôi chỗ sần đối thoại — không rõ là tốt nhất! Bước nhanh đi qua, Snape kéo Harry, “Ta nghĩ em chỉ rửa mặt.”

“Nhưng em thấy nên tắm, không phải như vậy dễ dàng hơn sao?” Harry vươn tay khỏi khăn tắm ôm cổ Snape, “Giáo sư không biết như vậy tốt hơn sao?”

Snape ôm Harry, bắt đầu một buổi tối đẹp.

Mà đối với Harry, một buổi tối như vậy kỳ thật cũng không đẹp, dù cho trên thân thể không có cảm giác đau đớn, nhưng tim lại đau như sắp nứt ra, cậu đành phải cố gắng hô hấp, như vậy ***g ngực sẽ đau, thậm chí có thể áp đảo mê muội Snape mang đến — thân thể trung thực đáp lại đối phương, nội tâm lại lạnh như băng làm cho người khác sợ hãi. Harry cảm thấy mình thậm chí có thể rút ra linh hồn, đứng ở một bên nhìn mình liệu chết triền miên cùng người này như thế nào — chỉ là nhìn xem, không có tâm tình gì nữa.....

“Tốt lắm, em nên ngủ.” Snape vỗ vỗ thiếu niên như cũ không chịu ngủ, đã ba lần, anh không muốn ngày mai lại xin nghỉ cho Harry.

Harry lắc đầu, không nói gì, giọng cậu đã khàn khàn, cậu không muốn Snape nghe giọng nói khó nghe như vậy. Dùng chấp nhất duy trì lý trí, Harry dùng hành động thực tế tỏ sự bất mãn khi Snape muốn cậu ngủ — vươn tay, Harry cầm tiểu Snape!

71. Chương 71

Harry không bình thường!

Snape cầm tay Harry. Anh ngăn cản Harry làm chuyện này, không phải không thích mà là không thể làm ở tình trạng này.

“Harry!” Snape cầm tay Harry, anh nghiêng người đối mặt Harry, “Em làm sao vậy?”

“Em..... Em không sao.” Bất đắc dĩ mở miệng, Harry đỏ mặt nói, cậu rũ mắt xuống, không muốn Snape trông thấy đôi mắt xanh giống mẹ như đức của mình.

“Không.” Snape cho rằng Harry đang cố nói dối, đương nhiên, anh luôn chính xác, “Em không bình thường.” Snape nâng cầm Harry lên, bắt buộc Harry đối mặt với mình, “Em cả đêm không bình thường, Harry, không cần lừa ta, em cũng biết.” Slytherin rất nhạy cảm.

Harry vẫn rũ mắt. Cậu không muốn nói cho Snape biết, nếu như nói, có lẽ chút ít ôn nhu này cũng sẽ biến mất, cậu không muốn mạo hiểm — cho dù cậu là Gryffindor cũng có lúc không nỡ mạo hiểm. Vì vậy hạ quyết tâm không muốn dây dưa đề tài này, Harry nhắm mắt lại lầm bầm: “Em muốn ngủ.....”

“Chờ đã.” Nếu như không có được đáp án, Snape cho rằng không thể để Harry ngủ — anh có dự cảm nếu cứ như vậy mặc kệ Harry, từ nay về sau bọn họ sẽ không tốt. Thực tế trên thế giới này không có người nào không muốn chạm đến chủ đề kia như Snape, anh không muốn, cũng không dám, đó là tội lỗi và cũng là vết thương ngày đêm đau nhức của anh, càng là cơn ác mộng của anh..... Tiện tay lấy một bình độc được tinh lực, Snape muốn Harry uống nhưng Harry không hợp tác, cậu nghiêng mặt mím môi.

Tiểu sư tử chết tiệt quật khởi còn cường ngạnh hơn một con rắn độc không được tự nhiên.

Snape bóp hai má Harry, đổ độc được vào miệng mình rồi dán lên môi Harry.....mới chỉ là độc được tinh lực, Snape ác liệt địa nghĩ, nếu như tên nhóc này không chịu nói ra vấn đề của mình, anh không để ý cho thằng nhóc đó thử hương vị chân được! A! Hoặc là..... Chính mình thử chân được?

Harry không muốn khuất phục, cậu muốn phản kháng nhưng cảm giác trên môi quá mạnh mẽ, thân thể vừa bị yêu thương không có cách nào kháng cự loại dút độc được không khác hôn này — thân thể phản bội lý

trí làm cho Harry khó chịu nhưng cậu lại không biết nên phát tiết như thế nào, nước mắt cứ như vậy theo khóe mắt chảy xuống.

Harry cũng không phải không muốn nói, cũng không phải không muốn chất vấn Snape rốt cuộc yêu mình hay không, thậm chí cậu đã chuẩn bị tinh thần cho một trận chiến, đánh một trận, không để ý Sirius nói có đúng không, cũng không để ý suy đoán của Remus có căn cứ hay không, cậu chỉ muốn hung hăng đánh Snape một trận, cho Snape biết rõ cậu không dễ trêu — đã trêu chọc cậu, dựa vào cái gì làm cậu ủy khuất như vậy, dựa vào cái gì không giải thích?! Nhưng mà Harry càng sợ, càng sợ là vì Prince Snape mới có thể tiếp nhận mình, ý nghĩ này làm cho Harry sợ hãi run rẩy nên Harry cũng không dám hỏi, cũng không dám nói ra – Harry sợ đánh vỡ bình tĩnh trước mắt, cậu chỉ có thể ở trên giường tìm kiếm cảm giác chân thật, đây cũng là lí do vì sao Harry muốn làm thật nhiều, làm không ngừng nghỉ.

Vừa nghĩ tới mình vươn tay đi nắm thứ kia, mặt Harry càng đỏ, vừa vặn làm cho Snape thừa dịp vào, hung hăng hôn, đương nhiên, tất cả độc được tinh lực tràn vào cổ họng của cậu.

Rất tốt, tiểu sư tử quật cường bị hôn mơ hồ, Snape đắc ý nghĩ rồi cắn môi Harry: “Hiện tại nói cho ta biết, em làm sao vậy?” Snape vẫn cho rằng Harry không thể lý giải những câu nói của hai Gryffindor ngu xuẩn, Snape cố chấp cho rằng như vậy — hoặc nên nói anh vô ý thức bài xích Harry hiểu ý nghĩa của những câu đó.

Nhưng trên thực tế Harry hiểu.

“Không, chỉ là muốn thử.” Harry không nhìn thẳng Snape tỏ vẻ cậu đang nói dối, chỉ cần Harry nói dối, biểu hiện sẽ khác bình thường.

Snape nhíu mày nhìn Harry. Ánh mắt Snape rất bình tĩnh nhưng là vì bình tĩnh mới làm người khác cảm thấy nguy hiểm — lúc này Severus Snape giống như là một con rắn độc, chăm chú nhìn con mồi — Harry Potter, một tiểu sư tử ngu xuẩn và cố chấp.

Nếu là trước kia, Snape nhìn Harry như vậy, có lẽ chỉ vài giây, tiểu sư tử Gryffindor lập tức tức giận vũ khí đầu hàng, ngoan ngoãn nói cho Snape biết mọi thứ, mà bây giờ, Harry giống như là trúng một trăm “Khóa lưỡi phong hầu”, cái gì cũng không chịu nói! Snape phần nộ muốn rít gào nhưng lại không biết nên rống cái gì. Được rồi, Severus Snape chính là người không hiểu nên dễ dàng dành người yêu như thế nào, đây là chuyện mọi người đều biết, nhưng anh không thể cứ như vậy bỏ qua cho Harry!

Trong đầu Snape hiện lên đủ loại biện pháp xử lý – xóa trí nhớ của Harry, cho Harry một chút chân được, một lọ tình dược..... từ từ, những cái này là thủ đoạn bình thường đúng không? Nhưng những ý niệm này chỉ chợt lóe trong đầu anh rồi sau đó hoàn toàn bị đá ra đại não, không thể tìm lại được.

Snape không thể làm vậy với Harry như vậy. Snape biết rõ mình không thể. Bởi vì không thể nên anh càng muốn biết Harry làm sao! Nếu như tiểu sư tử của anh cứ như vậy, anh sẽ phát điên, nhất định sẽ phát điên! Rất tệ, mọi thứ hỏng bét!

Snape không phải một người yêu tốt, cũng không phải một người tri kỷ nhưng anh lại là một người yêu trung thành nhất. Điểm này, cho dù là Merlin cũng vô pháp phủ nhận. Snape một lần một lần hỏi Harry làm sao, mỗi một câu cũng không đổi ý – “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì”, “Em không bình thường”, “Nói cho ta biết em làm sao vậy”..... Harry đau đầu vì những câu hỏi đó, càng khó chịu khi hai thân thể dán chặt, càng vì ngữ khí của Snape mà ủy khuất — hơn một giờ, cho dù là Gryffindor quật cường nhất, nhưng dù còn là tiểu sư tử vị thành niên, lại đối mặt người mình yêu nhất, cảm giác ủy khuất càng mãnh liệt.....

“Harry, mylove, nói cho ta biết.....” Snape nhu hòa ghé vào lỗ tai Harry hỏi, “Ta có thể làm gì cho em? Chỉ cần em nói, Harry, em muốn gì em hãy nói đi.....”

Tựa hồ bị Snape thôi miên, nước mắt Harry không cần tiên chảy ra, cậu muốn lớn tiếng khóc nhưng không biết vì sao không gào lên được..... Nhắm mắt lại nhưng trước mắt không ngừng hiện ra từng giây từng phút sinh hoạt..... Từ đối địch đến yêu nhau, Harry không biết mình đang nằm mơ hay là chỉ giống như truyện cổ tích đồng thoại trong gương, một khi đánh nát cái gì cũng không còn..... Sev ôn nhu, ôn nhu đến mức làm cho cậu tham lam..... Harry mở to mắt, nhìn vào mắt Snape – một màu xanh giống như là lá cây đầu thu, mang theo mùi héo rũ nhàn nhạt.

Mắt Snape màu đen, đen đến mức làm cho người khác đắm chìm trong đó, giống như là địa ngục — dụ hoặc thiên sứ rơi xuống.

Nhất định là bị hấp dẫn, Harry nghĩ — cậu quyết tâm sẽ không nói gì, như bị đầu độc, Harry cố gắng thoát ra khỏi môi của Snape: “Giáo..... Giáo sư, không cần hận em..... Cầu anh..... Không cần hận em! Dù cho, dù cho không thích em..... Ôm em, ôm em là được..... Van anh.....” Cổ họng cậu rất đau, cả người đau nhức, ngay cả đầu cũng không vận chuyển nhiều, “Đừng không cần em..... Em yêu anh..... Thật sự.”

“Potter chết tiệt!” Snape giận, anh hận không thể cạy mở đầu của Harry nhìn xem bên trong có phải là một cây cỏ lác cũng không tồn tại không nên Harry mới có thể nói ra những câu làm người khác phẫn nộ như vậy.

“Đúng..... Thực xin lỗi.....” Harry chấn kinh, cậu sợ đến muốn chết — nếu như giáo sư không cần cậu, có phải cậu sẽ trở về cuộc sống trước kia? Không có vòng tay ấm áp kia, không có hôn cũng không có yêu, không có gì cả, giống như một con sâu đáng thương, bò thật lâu cũng không bò đến ngọn cây, không nhìn tới mặt trời mỹ lệ. Dù cho, cho dù cậu không được yêu nhưng ít ra cho cậu có tư cách yêu..... Cứu thế chủ miên man suy nghĩ hoàn toàn lâm vào khủng hoảng. Nếu như nói Gryffindor dũng cảm là trời sinh, như vậy hiện tại Harry sợ hãi là dường thành khi ăn nhờ ở đậu nhiều năm như vậy, cậu quý trọng những thứ tốt đẹp cũng sợ hãi mất đi làm cho Harry nhất gan bất an.

“Được rồi..... Được rồi! Em thắng, em thắng!” Snape hung dữ ôm Harry đứng dậy — tiểu sư tử đáng thương toàn thân không có một chút khí lực, hai chân nhỏ không có lực — Snape nhìn Harry không thể dùng hai cái đùi chùng năm giây, sau đó ôm cứu thế chủ vào trong ngực. Tư thế này hợp hơn, Snape cho là như vậy, hoặc là anh có thể đổi chiều Harry, như vậy máu sẽ tập trung ở đầu của Harry để đầu óc của thằng nhóc phát triển — đương nhiên đây chỉ là ý tưởng, Snape cũng không muốn làm tiểu sư tử cho là mình có cái gì cổ quái.

Khi hai người mặc xong quần áo, Snape tận tâm tận lực phục vụ cứu thế chủ rồi ôm Harry khởi động khóa cảng.

Dùng khóa cảng cũng không thoải mái, vừa trải qua vận động kịch liệt, Harry cảm giác toàn thân mình đều đau, xương cốt cũng như là ghép lại nhưng cậu không dám phàn nàn, chỉ có thể ủy khuất nhìn Snape sau đó ở trong đầu nghĩ giáo sư độc được vô số lần — không sai, cậu cũng không ngốc, trong thời gian dài như vậy bị đẩy ngã cậu đương nhiên biết rõ khác biệt của đẩy ngã cùng bị đẩy ngã, hiện tại cậu đã nghĩ có một ngày làm cho Snape thử loại tư vị này, nhưng điều kiện tiên quyết là cậu có cơ hội này..... Nếu như Snape thật sự không cần cậu..... Trong nháy mắt, tiểu sư tử vừa có chút bành trướng lại héo rút.

Bởi vì Harry miên man suy nghĩ, cậu bỏ lỡ một cái cơ hội, đó là không quan sát đến mình tới nơi nào cho nên quyền chủ động hoàn toàn ở trong tay Snape — mặt Snape âm trầm ôm Harry đi trong một hành lang dài, đây là một hành lang rất lớn, hai bên treo đủ loại bức họa người, đều là bức họa pháp thuật động được — những nhân vật trong bức họa dường như rất hứng thú với Snape và Harry trong ngực anh đột nhiên xuất hiện, bọn họ đuổi dài cổ nhìn về phía hai người, có người còn xông vào bức họa khác một đường đi theo bọn họ!

“A! Thả em xuống!” Mặc dù không sống động như người thật nhưng Harry cảm thấy cho dù là bức họa, cậu như vậy bị nhìn thấy cũng rất là không thích hợp — Snape ôm cậu, cậu rất giống một đứa bé!

“Câm miệng.” Snape rất muốn làm cho Harry thành thật một chút, nơi này là trang viên Prince, hành lang này treo những bức họa của gia tộc Prince và thậm chí treo tường lịch sử, anh dẫn Harry tới nơi này hoàn toàn xuất phát từ tư tâm, đương nhiên cũng làm cho Harry an tâm — không cần phải trông cậy vào một Snape sẽ nói lời ngon tiếng ngọt, không phù hợp thực tế. Ví dụ như Lucius Khổng Tước đặc biệt thích nói cái gì như ta yêu em với tình nhân nhưng trên thực tế, anh ta chỉ yêu hai người trong nhà kia — một là Narcissa một là Draco, những người khác với anh ta chỉ là nhận thức.

Rất hài lòng tiểu sư tử không làm loạn, Snape ôm Harry đứng ở trước mặt hai bức họa — trong đó là một người phụ nữ tóc đen, xinh đẹp nhưng sắc mặt âm trầm, giống Snape, một bức khác là một ông già tóc hoa râm, rất khỏe mạnh nhưng sắc mặt cũng rất âm trầm.

“Chính là cậu bé này?” Ông lão kia nhìn Harry trong ngực Snape, “A, một Potter.”

“Potter?” Nữ nhân cũng rướn cổ nhìn, “Đúng vậy, mái tóc đặc sắc, tướng mạo — có chút giống Charlus, một chút giống Dorea.”

“Charlus Potter và Dorea Potter, ông bà nội của em, trên thảm treo tường ở nhà Black em đã thấy tên hai người kia.” Snape cẩn thận thả Harry xuống nhưng tay vẫn để ngang hông Harry đỡ lấy cậu, “Đây là mẹ ta, Eileen Prince,” Snape chỉ chỉ người phụ nữ kia rồi lại chỉ ông lão, “Ông ngoại, Orden Prince.” Có thể trở về về đến hành lang bức họa gia tộc đã chứng minh sau khi chết Eileen không còn say đắm Snape, nói cách khác bà lại được trở về gia tộc của mình cho nên hành lang bức họa gia tộc mới nhận bà nên Snape giới thiệu bà là “Prince” mà không phải “Snape”. Đây cũng là vấn đề Snape không rõ, anh biết Eileen rất yêu Tobias nhưng không rõ vì sao sau khi chết Eileen sẽ buông phần cảm tình này.

“Chào hai người.” Harry gian nan mở miệng, cậu không biết vì sao Snape dẫn mình tới nơi này nhưng tâm tình của cậu đã khá hơn nhiều.

“A hài tử, con tên là Harry đúng không?” Orden âm trầm hơi chút nhu hòa, “Severus đã nói với chúng ta về con, đúng vậy, thằng bé nói nó sẽ kết hôn với con nhưng con xem, ta không có cách nào chuẩn bị lễ vật đính hôn cho hai con, phải để thằng bé tự làm.”

“A, kết..... Kết hôn?!” Mặt Harry đỏ giống như là ánh nắng chiều, cậu không nghĩ tới Snape sẽ nghĩ tới chuyện kết hôn, hiện tại bọn họ chỉ đang hẹn hò!

“Đúng vậy, kết hôn.” Eileen liếc Snape làm cho khuôn mặt vốn âm trầm sinh động hơn nhiều, “Ta không nghĩ tới Sev sẽ mang con tới khi con chưa trưởng thành, con là vị thành niên, dù cho con tới cũng không thể viết tên con lên gia phả.”

“Gia..... Gia phả?!”

“Đương nhiên.” Mặt Snape âm trầm, dùng chút sức bấm eo Harry, “Em sẽ không cho rằng ta sẽ tùy tiện kết hôn với một người mắt xanh?”

Tùy tiện kết hôn với một người mắt xanh?! A! Sao mình không nghĩ tới! Harry cảm giác tâm tình giống như xe đẩy ở Gringotts — chọt cao chọt thấp, chọt nhanh chọt chậm, căn bản không cho cậu thời gian phản ứng!

“Ách..... Anh, em..... Kết hôn?... Còn gia phả..... A, em..... Anh không phải..... Ừm..... Không phải chỉ thích..... thích đôi mắt xanh của em..... Đúng không?”

72. Chương 72

Mạo hiểm ở khu mộ

Dù nói thế nào, nguy cơ lần thứ nhất xem như qua. Snape cũng không ôm Harry nói cái gì ngon ngọt như “Ta yêu em, yêu em yêu đến đầu khớp xương, không có em ta chết” nhưng cũng không ảnh hưởng Harry vui vẻ, mãi cho đến trận đấu thứ hai Harry vẫn không khép miệng được.

Trên thực tế, tình yêu nói ra miệng là tình yêu, chẳng lẽ không nói ra miệng cũng không phải là tình yêu?

Từ khi thấy người nhà Prince, Harry yên tâm hơn rất nhiều, hơn nữa cậu phát hiện gần như tất cả Prince đều như nhau — mặt âm trầm, không khí đen sì quay chung quanh, ngoại trừ người nhà và độc dược, họ cái gì cũng không quan tâm. Nha, xem ra Sev của mình mạnh hơn họ nhiều lắm! Harry vui tươi hơn hở nghĩ, lại cong khóe miệng.

Trận đấu thứ hai, trấn bảo của Harry rất rõ ràng không phải Prince thì là Snape, Prince đã nổi tiếng sau vũ hội, nếu như không muốn Prince càng nguy hiểm thì tốt nhất không cần phải chọn cậu bé nên Dumbledore chuyên môn giao tiểu vương tử cho lão ma vương chăm sóc.

“Gael, phải bảo vệ tốt tiểu vương tử,” Lão hiệu trưởng phân phối nhiệm vụ, “Về phần trân bảo của Harry..... Chúng ta phải ngấm lại..... Nha, Gael, đừng cho Prince chạy loạn, gần đây rất nguy hiểm.”

“Đương nhiên.” Grindelwald gật gật đầu, lão đã sớm thả lên người Prince một tá chú ngữ phòng hộ, đủ loại chú ngữ truy tung và đồ vật pháp thuật, cho dù là một đồng tử thần thực tử cũng sẽ không làm được gì Prince huống chi còn có khóa cảng, một khi gặp nguy hiểm, lập tức có thể dùng nó đến chỗ an toàn nhất.

“Rất tốt, như vậy, Sirius, cậu và Remus ngồi ở trên khán đài, cẩn thận nhìn, dưới nước tôi sẽ nhờ nhân ngư hỗ trợ.” Dumbledore nghĩ nghĩ, lão rất lo lắng Karkaroff có cử động quái dị gì đó, “Về phần trân bảo của Harry, Severus đã hỗ trợ a, tôi nghĩ cậu nguyện ý đúng không?”

“Giáo sư!” Sirius lập tức giơ chân, chuyện ở nhà Snape anh không được một câu trả lời thỏa mãn, chỉ là Harry muốn anh yên tâm — về phần yên tâm cái nào, anh cho là mình là nhìn hoa mắt — hiện tại lại để Snivellus làm trân bảo của con đỡ đầu bảo bối của anh, không được! “Snivellus sao có thể là trân bảo của Harry! Harry là con đỡ đầu của tôi!” Sirius cường điệu tôi.

“Đúng vậy, con đỡ đầu của cậu,” Dumbledore gật gật đầu, “Nhưng Harry rất thích Severus đúng không Harry?”

“A..... Đúng vậy.” Cúi đầu, Harry sờ hai má có chút nóng lên — a, sao giáo sư Dumbledore có thể nói trước mặt nhiều người như vậy a! Xấu hổ quá!

“Như vậy, Severus, ý của thầy là?” Lão hiệu trưởng hoàn toàn nắm chắc Snape sẽ đồng ý, ông là một người có sức quan sát tốt cho nên ngày thứ ba sau lễ tình nhân hai người ngọt ngào mật mật trở lại trường, ông đã tinh tường giáo sư của mình đã bắt cóc cứu thế chủ của ông như thế nào — Đúng vậy, ông không giám thị bọn họ nhưng là cũng không ảnh hưởng trong những hiệu trưởng sẽ có bức họa nhà Prince! Trên thực tế..... Mặt âm trầm là tiêu chí của gia tộc độc dược này — ông lão thích ăn đồ ngọt cười tủm tỉm nghĩ, sau đó ông cứng lại — Merlin a, ông không thể tiếp nhận tiểu vương tử đáng yêu của mình mặt cũng âm trầm!

Snape không nói gì mà chỉ nặng nề phun ra, gật đầu.

Rất tốt, an bài nhiệm vụ xong, mọi người chia nhau hành động!

Ngày hôm sau, địa điểm trận đấu là hồ đen, Harry đã sớm uống xong độc dược chuẩn bị tốt — Severus cho cậu một đồng, còn có độc dược trị cận thị nhưng cái giá của một lọ độc dược trị cận thị rất lớn, cái giá lớn đó chính là một vòng tròn nhỏ bạch kim ở tay trái — vậy tay, kiểm tra tốt đũa phép, Harry thả người nhảy vào trong nước.

Vì có độc dược hô hấp, Harry vui vẻ chơi đùa, cậu thấy ở dưới nước và trên mặt đất không khác nhau bao nhiêu, nhất là độc dược Severus làm lại tăng thêm một ít công hiệu đặc thù, thậm chí sẽ cho cậu sự linh hoạt — lực cản của nước hoàn toàn không thành vấn đề.

Harry vượt qua một đồng cỏ. Một thứ gì đó màu vàng sáng lên lác lác ở bên trong, Harry biết rõ đó là Fleur Delacour, làn da trơn bóng và mái tóc dài màu vàng nhạt ở dưới nước sẽ sáng lên. Chỉ là đồng cỏ, sẽ không bị cuốn quá lâu, Harry lách qua, không để ý đến.

Nhân ngư đã được Dumbledore nhắc nhở, hỗ trợ nhìn động tĩnh dưới nước, bọn họ biết rõ nên nhìn cái gì, con tin và quán quân là chức trách của bọn họ — đương nhiên, sau cuộc tranh tài bọn họ cũng sẽ được rất nhiều thứ của phù thủy, với bọn họ chúng rất hữu dụng.

Harry trông thấy vài người cá nắm đỉnh ba tuần tra — bọn họ thật xấu, hoàn toàn không đẹp giống như đồng thoại miêu tả, Harry rất thất vọng, nhưng chỉ có như vậy một lát vì Harry lập tức đã bị tiếng ca hấp dẫn — A, có lẽ nhân ngư có một chút giống đồng thoại!

Tiếng ca êm dịu theo dòng nước gợn sóng rơi vào trong lỗ tai Harry, đi theo tiếng ca, là nơi ở của nhân ngư. Từ xa Harry đã nhìn thấy trên ba cây cột là ba người bị trói. Harry nhanh chóng bơi tới, khi đến gần thì mới nhìn rõ chỉ có hai người bị trói, Snape chỉ là bị rong quần một vòng quanh cổ tay mà thôi.

Trong nước không thích hợp nói chuyện, nếu như có thể nói chuyện Snape nhất định sẽ lạnh nhạt châm chọc Harry một chút — bởi vì anh đã đợi tâm 20’!

Khi Harry cắt rong, Snape ôm lấy thắt lưng của Harry kéo cậu vào ngực mình. Cảm giác chuyển động trong nước rất thú vị, người rất nhẹ, Snape cúi đầu xuống hôn lên môi Harry sau đó giữ chặt tiểu sư tử của mình bơi lên — dù sao dưới nước cũng nguy hiểm, tuyển thủ Dumstrang cũng không đơn giản, huống chi còn có một Karkaroff.

Quả nhiên, hai người bơi tầm 50m thì nhìn thấy một con cá mập lao đến — là Victor Krum, đầu cá mập..... Không tồi.

Tuy con vật biểu tượng của Slytherin là rắn, Snape cũng thường xuyên tiếp xúc với rắn độc, Harry biết xà ngữ nhưng so với cá mập, Snape cảm thấy rắn chính là một trong những động vật đẹp nhất trên thế giới — anh thật sự không chịu được loại biến hình vô cùng cuồng bạo này. Bất quá với sự hiểu biết Karkaroff của mình..... Lão chỉ học sinh dùng loại chú ngữ này là ở trong dự liệu.

Đi đến chỗ đồng cỏ, Harry vẫn trông thấy Fleur Delacour vẫn giãy dụa chỗ này làm cậu sốt ruột — trên cây cột là ba người theo thứ tự là Sev của cậu, Luna Lovegood Ravenclaw, có một cô bé 7 8 tuổi, rất rõ ràng, trán bảo của Fleur chính là cô bé đó! Nếu như Fleur không thể kịp thời đến..... Harry cầu khẩn nhìn giáo sư độc được, một tay chỉ chỉ Fleur.

Đương nhiên Snape biết rõ ý của Harry nhưng anh cũng không tính đi cứu cô bé kia, giáo sư độc được chỉ lấy đũa phép cắt đứt những gì quấn lấy Fleur rồi ôm Harry bơi lên — anh không tính cho Harry động thủ, cũng không muốn Harry động thủ, đừng tưởng rằng anh không nhìn ra Fleur Delacour kia kiêu ngạo về sự xinh đẹp của mình thế nào, anh không tính làm cho tiểu sư tử của mình có bất kỳ tiếp xúc nào với cô ta.

Đương nhiên, Harry là người thứ nhất “Mang theo” con tin lên bờ, dưới nước không nhiều nguy hiểm lắm — hoặc là nói thoát nhìn không có nguy hiểm gì, điều này làm cho mọi người yên tâm hơn rất nhiều.

Thành tích của Harry là xếp hạng thứ nhất, sau đó chính là Krum, thành tích của Fleur không tốt nhất nhưng không sao, còn có cửa thứ ba.

Trận đấu chấm dứt, khi Harry và Snape trở lại phòng hiệu trưởng thì mới biết được, tiểu vương tử của bọn họ trải qua một hồi mạo hiểm — rất mạo hiểm.

Khi Harry nhảy vào hồ, Prince ngồi ở trên nhìn nhưng cậu không nhìn thấy tình cảnh dưới nước, hơn nữa một cậu bé 11 tuổi thấy nhàm chán cũng là chuyện rất bình thường nhưng cậu nhớ không thể chạy loạn nên Prince vẫn nhàm chán ngồi ngẩn người ở trên khán đài.

Ước chừng qua nửa giờ, Prince cảm thấy sau lưng có người nói chuyện, Prince rất ngạc nhiên vì sau lưng cậu hẳn là không có ai nhưng Prince không quay đầu lại — cha nói không thể tùy tiện quay đầu lại, nghe nói có loại sinh vật thích gọi sau lưng trẻ con, một khi đứa trẻ đó quay đầu lại chúng nó sẽ mượn cơ hội ăn hết cái mũi của đứa bé đó— tiểu vương tử rất yêu cái mũi của mình nên cậu cũng không quay đầu lại.

Gellert cũng uống độc được đa dịch ở bên cạnh, thoát nhìn rất giống bạn tốt của Prince — ai biết Dumbledore từ chỗ nào lấy được tóc trẻ con.

Khi tất cả mọi người chuyển chú nhìn mặt hồ, Prince không chịu được có người dài dòng ở bên tai mình, cậu chớp mắt nhìn Gellert, Gellert cũng phát hiện vấn đề — rõ ràng là một loại nguyên rửa, không phải chú ngữ bình thường! Chẳng lẽ, vật nào của Prince hoặc là tóc bị người lấy? A, cái này rất dễ dàng, ai cũng không để ý một sợi tóc, huống chi..... Prince vẫn còn con nít, trẻ con rất dễ dàng ngã bị xước tay chân.

Đương nhiên, Gellert không có cách nào hiện tại nói cho Prince cậu trúng nguyên rửa mà Prince lại quơ quơ tay — cậu nghĩ chỉ vung tay thì sẽ không có việc gì! Prince biến mất!

Gellert dùng phương pháp của mình đi tìm Prince — Dobby không phải Winky cũng không phải Kreacher, nó là một gia tinh không có gì đầu óc nhưng tính tình rất ngay thẳng quật cường cho nên nó sẽ sử dụng pháp thuật công kích phù thủy mà hoàn toàn không tìm cớ gì biện hộ cho mình, cái này đúng là thứ Gellert cần, ông cũng không thể làm cho Winky hoặc là Kreacher đi, bọn họ sẽ không đánh phù thủy, nhưng Dobby sẽ làm vậy.

Dobby nhận được mệnh lệnh này thì vô cùng hưng phấn, nó hét lên một tiếng rồi biến mất.

Ngược lại Prince bị một loại lực lượng rất kỳ quái kéo đến một nơi trống trải và thê lương — đó là khu mộ, cậu biết, đủ loại bia mộ ở đó, có quạ đen u ám kêu to, có thể dùng trong một bộ phim khủng bố!

“A, để chúng ta nhìn xem, ai đây.....” Một giọng nói giống bò sát vang lên. Prince trông thấy một bóng người ở đằng sau một bia mộ — là Karkaroff, lão ta ôm một thứ giống như trẻ con trong ngực, nhưng là trên người vật này có vảy, rất xấu xí — cậu nói kia, chính là thứ đó nói.

“Chủ..... Chủ nhân, chính là nó, người trong lòng của Potter.” Karkaroff biết nói, ánh mắt nhìn về phía Prince rất hung ác.

“Chết tiệt! Ta bảo mang Potter đến mà không phải mang cái thứ không biết thứ gì đến!” Cái kia bắt đầu lớn tiếng chửi bậy, “Người trong lòng của thằng nhóc đó?”

“Dạ..... Dạ dạ..... Đúng vậy, chủ nhân, bắt lấy nó sẽ không sợ Potter không mắc câu..... Ngài biết.....”

“Ta không biết!” Cái thứ đầy vảy kia lớn tiếng kêu la, “Người xem Potter là cái gì? Thằng nhóc đó mới mấy tuổi? Người trong lòng? Igor, người muốn thử Crucio a?” Hình như thứ xấu xí kia làm cái gì đó làm cho Karkaroff đau đến quỵ xuống nhưng lão vẫn cẩn thận ôm nó. “Không sai, không sai. Một bé trai, chỉ là một thằng nhóc! Igor, người thật sự là ngu xuẩn! Chúa tể hắc ám không cần ngu xuẩn giúp đỡ, đồ ngu!”

“Nhưng..... Nhưng mà.....”

“Nhưng mà cái gì? Người nói cho ta biết một thằng nhóc 14 tuổi..... Cùng một..... a, thằng nhóc, mấy mấy tuổi?”

“10 tuổi.” Prince nghiêm túc dò xét người này, hình như thứ xấu xí kia chính là Voldemort trong truyền thuyết, không biết trong chốc lát có thể bảo nó ký tên cho mình..... Trong tương lai về Voldemort cũng rất đắt, bởi vì rất thú vị? A, có lẽ là thú vị!

“A, đúng vậy, 10 tuổi.....” Voldemort hừ hừ, âm tiết phát ra luôn mang theo tiếng “Tê tê”, “Igor, người tính nói cho ta biết, một thằng bé 14 tuổi và 10 tuổi yêu nhau, có thể cùng sống cùng chết sao? Có phải đầu người hỏng rồi không?! A ta thật nên trừng phạt người! Đúng vậy, trừng phạt!” Giọng thứ đó bèn nhộn làm cho Karkaroff càng thêm khó chịu, lão co lại, trong tay còn vững vàng ôm cái chủ nhân này, nhìn vừa chật vật vừa buồn cười.

Ngay khi Voldemort chuyên tâm xử lý Karkaroff, Prince lại cảm giác không khí vặn vẹo, sau đó cậu trở về Hogwarts — A, thật sự là một đại mạo hiểm!

“Cho nên, Karkaroff lại đầu phục Voldemort.” Snape cau mày, “Như vậy, chúng ta có thể nghĩ biện pháp gì đó.....” Anh cẩn thận đánh giá Prince, sợ trên người cậu có vấn đề gì, Harry cũng tới bắt lấy Prince kiểm tra.....

“Đây là cái gì?!” Harry phát hiện vật gì đó.

73. Chương 73

Cha đỡ đầu bị đả kích

Trên tóc Prince có một kẹp tóc nhỏ, trên kẹp tóc có một khối thủy tinh trong suốt, bên trong là một con bọ cánh cứng rất bình thường, rất bình thường nhưng là còn có thể động đấy!? Harry cầm kẹp tóc lên xem, cậu không hiểu con bọ cánh cứng này sao lại động và ở trong khối thủy tinh kia như thế nào, cậu cũng không biết công dụng của con bọ cánh cứng này cho nên Harry mở miệng hỏi: “Đây là cái gì?”

“Rita Skeeter.” Snape cầm cái khối thủy tinh nhỏ kia rồi một chú ngữ không tiếng động không đưa phép “Alohomora” Mở khối thủy tinh ra làm cho bọ cánh cứng bên trong bay ra.

“A, đúng vậy đúng vậy, Harry, tôi gặp tiểu thư Skeeter của chúng ta, một vị..... rất miễn cảm với các câu chuyện, một phóng viên..... sáng suốt.” Dumbledore đi tới dùng một chú ngữ hiện hình Animagus lên bọ cánh

cứng, bọ cánh cứng biến thành người — nói thật, người này cũng không xấu nhưng là trang phục của cô ta làm ra vẻ quá mức, cho dù là quý tộc Slytherin cũng không giống cô ta lực địa làm tóc của bọn họ cứng ngắc cuộn lại, hơn nữa, Harry không chịu được móng tay đỏ choét của cô ta, giống như là muốn nghiền nát thành quỷ hút máu nhưng lại thất bại.

“A, xin chào Harry!” Skeeter nhếch môi mỉm cười chào Harry, đôi môi đỏ rực khép khép mở mở, “Không ngại tôi gọi cậu như vậy chứ Harry? A cậu thật đúng là quá..... Không giống với lúc trước, đúng vậy, không quá giống trong tưởng tượng của tôi, a ha ha, tôi nghĩ phỏng vấn cậu, a, đúng vậy, đương nhiên, cái này cần sự đồng ý của cậu, nếu như cậu có thời gian.....” Cô ta vỗ vỗ ngực, mắt nhìn lên trên giống như là đang cầu nguyện Merlin, “A! Tôi vừa trải qua một chuyện đáng sợ! Thật là đáng sợ! Merlin a! Tôi nghĩ tôi cần một ly Whiskey..... Không ngại a, các vị, tôi xin lỗi không tiếp được.....”

“A, không, ta nghĩ..... Ta có thể cung cấp Whiskey tốt nhất.” Gellert ngăn cản đường đi của Skeeter.

Người ở chỗ này đều là người Dumbledore tín nhiệm nhất — ngoại trừ Rita Skeeter — mỗi người đều nỗ lực vì tương lai của thế giới pháp thuật, mà Rita Skeeter cũng chỉ có thể thành thật nghe lời, cô tỉ mỉ miêu tả những gì mình nhìn thấy — dù sao người trưởng thành có sức thuyết phục và sức quan sát càng nhạy cảm, dù cho đứa bé này là thiên tài cũng sẽ có sơ hở, hướng chỉ người này còn là phóng viên, cô ta biết rõ làm như thế nào nhìn vấn đề bằng nhiều góc và miêu tả chi tiết. Nhưng mọi người cũng không xem lời cô ta nói là chân tướng mà kết hợp với lời nói của Prince và Dobby, tổng kết ra thứ chân thật nhất, sau đó được một đáp án cuối cùng, đó là — Voldemort điên rồi mà Karkaroff thì choáng váng.

Không, kết luận là của Skeeter, mà Snape lại đưa ra một đáp án khác.

Trên thực tế sau Noel, Snape đã bị Voldemort gọi đến, mà bây giờ anh cũng không cần e ngại Voldemort — thực lực trước mắt của Voldemort không cách nào dùng “Crucio” trừng phạt nhưng hắn có thể dùng dấu hiệu đen, đây cũng là thứ duy nhất hắn còn. Đây cũng là lý do vì sao hắn không dám triệu hoán tử thần thực tử nhưng hắn vẫn gọi về, triệu hoán Karkaroff, mà Karkaroff khai ra Snape — bởi vì anh là đạo sư của cứu thế chủ, Voldemort không hài lòng.

Khi dùng dấu hiệu đen trừng phạt Snape — không thể không nói Voldemort đã mất đi lý trí, trạng thái trước mắt của hắn dùng dấu hiệu đen không gây ra thương tổn gì quá lớn, chỉ là Snape cũng không phải một người đơn giản, hắn làm như vậy hoàn toàn là muốn chết. Đương nhiên, trạng thái đó cũng có chỗ tốt, chính là hắn chết không được đầy đủ.

Slytherin, luôn nghĩ quá nhiều, vì thế cũng sẽ lưu một đường lui cho mình — dù cho điên, đầu óc không tốt, Voldemort cũng biết mình có rất nhiều đường lui nên hắn yên tâm có chỗ dựa trừng phạt Snape.

Bị chúa tể hắc ám trừng phạt là chuyện thường ngày, Snape nhin một lát là đứng lên được.

“Severus, người bạn giỏi hoạt, người thu cứu thế chủ làm học đồ, không phải sao?” Giọng Voldemort tê tê, “Igor, người rúc ở đây làm gì! Tới, người hầu trung thành của ta..... Tới đây!”

“Dạ, chủ nhân.” Karkaroff cúi đầu đi tới.

“Chủ nhân, ta nghĩ ngài hiểu lầm.” Snape không chút sợ hãi giống như đang báo cáo, không chút chột dạ, “Bề tôi chỉ dựa theo phân phó của ngài đi làm, ngoại trừ ra tay với Dumbledore và hội phượng hoàng còn tiếp cận cứu thế chủ, mục đích là có thể khống chế cứu thế chủ.” Snape dừng một chút, “Ngài biết rõ Dumbledore cũng không hoàn toàn tín nhiệm bề tôi cho nên rất nhiều tin tức bề tôi có thể dùng cứu thế chủ.”

“Rất tốt, không có sai!” Voldemort yêu lý do thoái thác này, sau khi hắn phân liệt khiếm tốn thì hắn cuồng vọng tự đại, “Đúng vậy, ta biết rõ, ta rất rõ ràng — cứu thế chủ lớn lên giống thằng cha Potter của nó, làm người ta chán ghét.....”

“Đúng vậy, làm cho người ta chán ghét, chủ nhân.” Snape thỏa đáng khen tặng càng làm cho Voldemort vui vẻ.

“Ha, người bạn giỏi hoạt của ta, người luôn sẽ nói những gì ta thích.” Hiển nhiên Voldemort thích thú, “Đúng vậy, người nhất định rất chán ghét cứu thế chủ, nhưng người không thể ra tay với thằng nhóc đó, bởi vì nó là của ta! Không sai, là của ta!”

Khi Voldemort nói như vậy, Snape rất muốn cho hắn một trăm “Avada” — tiểu sư tử của anh chỉ thuộc về anh, cái gì chúa tể hắc ám cái gì Tom, cút đi! Nhưng được bề quan bí thuật duy trì, Snape không làm gì cả, về mặt vẫn bình tĩnh.

Lúc đó từ cửa vang lên tiếng “Tê tê”, Voldemort cũng “Tê tê” một lúc rồi hắn phái Karkaroff đi ra ngoài cho sủng vật Nagini sữa, vài phút này, Snape nói về Prince, nói là khi mình còn trẻ phạm sai lầm, hơn nữa đứa bé này đang giúp anh làm việc — tiếp cận cứu thế chủ.

Đây cũng lí do khi Prince bị mang đi không kinh hoàng, lúc trước cha của cậu đã tiết lộ một ít bí mật, hơn nữa cho Prince các loại vật phẩm và độc dược chống cự chiết tâm trí thuật, mà Voldemort không làm gì “đứa con của cấp dưới trung thành”, khi hắn còn cần nhờ năng lực cha thằng bé đó. Đương nhiên, còn có một lí do tất cả mọi người không nghĩ tới, đó là tiểu vương tử luôn chơi đùa với hai trường sinh linh giá nên trên mình lây dính khí tức của Voldemort, đây cũng là một trong những nguyên nhân chúa tể hắc ám có thể ôn hoà khi đối mặt Prince.

“A, Sev, anh cũng không nói cho em biết anh đi gặp tên kia!” Harry xụ mặt, “Anh không nói cho em biết anh đi nhìn người kia!”

Skeeter đã trở về chỉnh lý bản thảo. Phòng hiệu trưởng chỉ còn vài người quan hệ thân mật — lão hiệu trưởng, lão ma vương, tổ hợp chó săn, nhà Snape..... A, ta nói cái gì sao?

“Em không thích hợp biết.” Snape chuẩn bị tốt nên mới làm cho Prince có thể bình an trở về, hướng chỉ chẳng ai ngờ rằng Prince sẽ gặp mạo hiểm — khoản này cần tính đến trên đầu Karkaroff, tên ngu xuẩn!

“Nhưng Prince lại càng không thích hợp!” Harry nghe xong liền xù lông, “Prince mới mấy tuổi a? Severus Snape, nếu Prince xảy ra chuyện, em nhất định không tha thứ cho anh, anh hiểu hay không?!” Được rồi, hiện tại Harry đã xác định là mình sinh tiểu vương tử, càng coi chừng Prince chặt hơn, một khi có nguy hiểm đến con của mình Harry sẽ biến thân thành rồng mẹ hất hết đi, hiện tại tiểu vương tử lại đến chỗ mộ kia, cậu có thể không tức giận sao? Nếu anh còn dám làm cho Prince gặp — bất kỳ nguy hiểm nào, hừ!”

A, khi nào thì Harry học được uy hiếp?

Kỳ thật cũng không trách Harry tức giận như vậy, trước đó cậu vẫn cho là Snape sinh Prince, mà ở trong đầu hạt dưa của Harry, con nên là “Mẹ” chăm sóc nên cậu yên tâm thoải mái cho Snape quản lý đại bộ phận việc học và cuộc sống của tiểu vương tử, mà mình chỉ phụ trách chơi đùa cho Prince ăn. Nhưng qua một thời gian, Harry bắt đầu hỗ trợ nhìn bài tập của tiểu vương tử hoặc là quản lý quần áo các loại gì đó..... Nhưng mà, những cái đó cũng không quan trọng, quan trọng là, tiểu vương tử của cậu gặp nguy hiểm a!

Đối mặt một Harry giống rồng lửa, Snape lựa chọn trầm mặc, anh cho rằng cái uy hiếp này bình thường, nhưng mà nhận Harry chửi bới là chính xác, cho nên anh không tính cãi nhau với Harry.

Chính là không tính toán cãi nhau lại làm Harry cảm tức, cậu nhảy đến nắm chặt vạt áo của Snape, trong ánh mắt phần nộ chỉ còn người tóc đen mắt đen này. “Anh phải — phải nói với em, Severus Snape, từ nay về sau không để ý cái gì, anh phải nói cho em biết, anh phải thề, ừm, anh phải thề — nếu Prince xảy ra chuyện gì, em sẽ ly hôn với anh! A, không đúng, không đúng..... Em sẽ không kết hôn với anh!”

Lúc này đúng rồi — đúng cái gì mà đúng!

Vừa nghe thấy “Ly hôn” và “Kết hôn”, diễn viên còn là Harry và Snape, Sirius cả hôn mê bất tỉnh — còn kém hết lên là giống một phụ nữ, đúng vậy, Sirius không thét lên, nhưng khi anh miễn cưỡng đứng vững, anh đã rít gào — “Snivellus! Mày làm gì Harry!?”

Cái gì mà Harry của ta! Snape hừ lạnh, ôm eo Harry, Harry ôm cổ Snape, tư thế phổ biến của hai người yêu nhau — một người ôm cổ, một người ôm eo.

“Harry, đến chỗ Chân Nhồi Bông, Harry!” Sirius giơ đũa phép chỉ vào Snape — nếu trước nói là nhìn lầm, như vậy hôm nay anh nhìn thấy rất rõ ràng, nghe cũng rõ! “Snivellus, tao muốn giết mày — giết mày! Mày dám làm vậy với Harry!”

“Sirius dừng tay!” Harry hét lên, “Không phải lỗi của Sev!”

“Không được làm gì cha cháu!” Prince nhảy lên ngăn ở trước hai ba ba, “Ba ba là của cha, không phải ‘Harry của ta!’”

“Harry, chờ chú giết hắc tặc, yên tâm đi, hắc tặc không thể làm như vậy.....” Sirius còn chưa nói hết thì đã bị Remus chen ngang vào, người sói kinh ngạc nhìn Prince, nhìn nhìn Snape, lại nhìn Harry, bắn khoắn trong nội tâm tới nay đã được giải đáp — anh đề tay Sirius lại, run rẩy hỏi: “Prince..... Nói cho chú biết, Harry.....không phải ba ba của con đúng không? Con là con Severus..... Anh ta mới là ba ba của con.....”

“Remus, khi nào thì chú dần như vậy a!” Prince lắc đầu, “Severus là cha, Harry là ba ba con a!”

“A! Không.....” Sirius nghe hiểu, sau đó lại ngất xỉu ngã vào người Remus, “Hai người bọn họ đều là nam..... Làm sao có thể..... A, không phải nói không có loại được đó sao.....”

“A! Chân Nhồi Bông ngu ngốc!” Prince tiến lên đá Sirius một cái rồi nhanh chóng chạy đến sau lưng hai ba ba tìm kiếm che chở, “Rael nhà hai người chẳng phải là chú và Remus sinh sao?”

Trong nháy mắt phòng hiệu trưởng như thể bị lốc xoáy đi qua, đủ loại chú ngữ bay qua, tuy không có người nào bị thương nhưng là đập hết mọi thứ làm cho lão hiệu trưởng đau lòng một lúc lâu.

“..... Rael..... Regulus James Black, không phải là một cái tên hay sao, ha ha.....” Dumbledore nhìn Sirius, “A, Remus, giúp tôi kéo Sirius đi, có khả năng cậu ta không chịu đựng được đả kích sinh con..... Khụ khụ.....”

“Đúng a, những hài tử này, sinh ở trong phúc không biết phúc,” Grindelwald ở một bên cảm thán, “Có người nghĩ muốn sinh ra còn không được a..... Thiệt là..... A, Al, chúng ta đi làm độc được a, ta lại phát hiện một cách điều chế mới, đại khái là sử dụng được.”

“Được, chúng ta đi thử xem.....”

Nhưng bọn họ không có khả năng bước đi luôn, tổ hợp chó săn bị ép ký kết các loại khế ước lại thề, hạn định bọn họ trước khi sự tình được giải quyết bọn họ không có khả năng thông qua bất luận cách gì tiết lộ bí mật thân thể của Prince ra ngoài, mà Harry chột dạ, quyết định tha thứ Snape một lần. Nhưng Sirius cũng không tính toán đơn giản bỏ qua Snape như vậy — Harry là con đỡ đầu bảo bối của anh, kết quả bị Snivellus bắt cóc Còn có con, a, Merlin, ra nói lí lẽ a!

Chính là vì vậy phòng hiệu trưởng mới có thể bừa bộn, dù sao làm bao nhiêu năm oan gia đối đầu, có có đánh một trận thì sẽ không buông.

Một ngày hỗn loạn kết thúc, mà người bị đả kích lớn nhất là Sirius, mãi cho đến khi trở lại Grimmauld cũng không có tinh thần, nhưng không biết là Remus nhanh mồm nhanh miệng hay là cái gì, vô tình tiết lộ cho Kreacher về Regulus James Black.....

74. Chương 74

Không để ý Kreacher bắt đầu “Tỉ mỉ chăm sóc” Sirius như thế nào, đêm đó Harry cùng Snape về hầm — a, điểm ấy không thể không bội phục tiểu vương tử của bọn họ, bởi vì cậu trong lúc vô tình lộ ra mấy điều, hiện tại không có người quản bọn họ làm gì, đừng nói hai vị cha đỡ đầu của Harry, Dumbledore và Gellert cũng bận rộn làm một loại độc được bọn họ cần tự mình điều phối không để ý nhà bọn họ.

Vì vậy, một nhà ba người về đến hầm bắt đầu lôi chuyện cũ ra. Là Harry đề nghị, cậu cho là tuy bạn lữ của mình không phải cố ý nhưng vẫn làm cho con của bọn họ bị nguy hiểm vì thế Harry muốn nói Snape một chút.

Mà Prince hoàn toàn là chuẩn bị xem cuộc vui, cậu còn chuẩn bị bóng.

“Mọi thứ đã sẵn sàng, rất tốt.” Harry chỉ cái ghế bên cạnh sofa, cậu đặc biệt bỏ đệm ra, chuẩn bị cho người yêu mình thử dải ngò ghế lạnh, Snape nhúu mày đi tới ngồi xuống, không thoải mái, nhưng không sao, anh sẽ làm Harry càng không thoải mái.

Khi Snape ngồi xong, Harry bắt đầu nghiêm túc nói, cậu lấy một cái bút để ghi chép, chuẩn bị viết xong sẽ để giáo sư đọc được ký tên.

“Như vậy, đầu tiên, anh làm Prince nguy hiểm, tuy không phải cố ý,” Harry tại tấm da dê vẽ một đường thẳng, “Em không thích cái này, nếu là lần thứ nhất, ngủ sàn nhà!” Đường thẳng dài mảnh thành sàn nhà, tuy không quá giống.

Snape không nói gì, anh chờ tiểu sư tử của mình tiếp tục nói.

“Sau đó, anh gạt em,” Harry vẽ một vòng tròn, “Em nói rồi em không phải là một cô gái cần được bảo vệ, em có thể cùng chiến đấu với anh!” Bên trong vòng tròn Harry vẽ hai cái dưa phép, “Anh quá coi thường em, tuy em chưa trưởng thành nhưng em không phải không giơ dưa phép lên đánh người — nói thật, em rất thích.”

Harry nói vậy làm cho Snape nghĩ tới chung kết World Cup hỗn loạn, Harry biểu hiện rất tuyệt, thậm chí còn tốt hơn một ít thần sáng, Harry cầm dưa phép tung chú ngữ ở những chỗ địch nhân có khả năng xuất hiện, từng cái đều có kế hoạch — đương nhiên, Snape chưa bao giờ cảm thấy đầu Harry tốt, cho nên anh kết luận đó là bản năng, xuất phát từ bản năng, đó là thiên phú. Đúng vậy, Harry có thiên phú, mà anh cũng có thiên phú như vậy, con của bọn họ kế thừa — Snape nhìn Prince, tự hào dâng lên trong lòng, còn mãnh liệt hơn khi anh thay đổi thành công Lang được.

“Chúng ta phải có một hiệp định.” Harry nói tiếp, cậu không am hiểu cái đó nhưng cậu vẫn cố gắng đi làm, tấm da dê thứ 3 viết điều khoản — “Severus Snape phải cam đoan với Harry Potter, sẽ không để Prince của bọn họ bị nguy hiểm, hơn nữa không thể giấu Harry Potter chuyện về Voldemort, vì vô cùng nguy hiểm nên Harry cần biết rõ và phải được tham dự vào, cuối cùng, Severus phải cam đoan an toàn của mình, tận lực phân rõ giới hạn với Voldemort, không nhận những lần trừng phạt chết tiệt kia” — chỗ ký tên để trống. Harry đưa giấy cho Snape.

Giáo sư đọc được cầm tờ giấy sau đó thiếu chút nữa bật cười — một hiệp nghị trăm ngàn chỗ hở, những từ hình dung vô dụng..... Được rồi, có lẽ đây là lần Harry nghiêm túc viết nhất, khá hơn những bài luận văn kia, còn không viết sai gì.

“Như thế nào?” Harry đắc ý nhìn Snape, hưng phấn đến mức mặt cũng đỏ ửng.

Không đành lòng đả kích Harry, đọc được đại sư buông tờ giấy kia, khoe miệng cong lên nói: “Như vậy, ngài cứu thế chủ vĩ đại, ta muốn hỏi, hôm nay ngài ‘vô tình’ để lộ bí mật, có phải cũng cần giải thích gì?”

“Đây chẳng qua là..... vô tình lộ ra Ách..... Anh cũng nói rồi.....” Bị Snape nói, Harry ỉu xiu.

“Như vậy ta có thể suy đoán, trên thực tế có một vị chỉ là thốt ra thân thể của Prince mà không phải mưu đồ đã lâu chuẩn bị cho giáo sư giáo lang (Sirius và Remus) bắt đắc dĩ tiếp nhận chuyện gì đó?” Snape dùng phép ẩn dụ đặc biệt của mình thành công làm Harry hôn mê — a, không, không phải chóng mặt, Harry hiểu ý của Snape! Chính là vì nghe hiểu được, Harry đỏ mặt.

“Không cần cái này, ba ba nếu muốn cãi nhau với cha thì chỉ cần ôm lấy cha lay hai cái là được rồi, nhất định cha sẽ thỏa hiệp.” Tiểu vương tử nhìn hai người đùa giỡn nhau, cậu cảm thấy chưa đủ đặc sắc, “Hãy nghe con nói, con nhớ khi con 8 tuổi hai người cãi nhau, cãi nhau to, cha không để ý ba ba, ba ba muốn cha gạt đầu, cha không đồng ý, ba ba trực tiếp tiến lên ôm lấy cha lay 2 cái sau đó cha đồng ý cho ba ba dùng phòng đọc được của mình.”

A? Lay?

Harry đánh giá Snape, cậu đang tìm nơi thích hợp để ra tay.

Nhưng mà Snape lại nghe ra vấn đề — chỉ là lay? Không, đây chỉ là Prince nhìn ra Mà thôi.

Nhưng mà đề tài “Lay một cái” này hiển nhiên thành công hấp dẫn Harry, cậu rất muốn biết rõ là cái gì có thể làm cho Snape thức thủ chịu trời.

Vừa nhìn thấy Harry hai mắt tỏa sáng, Snape cong khoe miệng, xem ra, anh không cần ký loại giấy lộn không dùng được này, mà Prince cũng giúp anh, vì thế Snape quyết định ban thưởng “Pin đọc được” Prince quan tâm.

Đắm chìm trong ý tưởng “lay một cái”, Harry đơn giản bị Snape mang về phòng ngủ sau đó tiểu vương tử rất vô tội không biết chuyện gì xảy ra, trên thực tế hoàn toàn không phải vấn đề của cậu vì cậu chỉ nói một chuyện mình tận mắt nhìn thấy mà thôi, mà hai ba ba lý giải như thế nào, cậu không có cách nào không chế, không phải sao?

Bởi vì trận đấu, ngày hôm sau Harry xin nghỉ nửa ngày, buổi chiều mới ngồi trên lớp học nghe giáo sư Binns giảng lịch sử pháp thuật — có lẽ vì là lịch sử pháp thuật nên Harry mới không tiếp tục xin nghỉ vì cậu có thể ngủ hai tiết này. Nhưng khi Harry vừa xuất hiện, những tiểu động vật Hogwarts liền sôi trào — ngấm lại a, trân bảo của cứu thế chủ lại là lão dơi, thật là đáng sợ a!

Ron ôm trán thì thào: “Đây là ác mộng, là giả, là ảo giác.....”

Ngược lại Fred và George, một trái một phải kẹp lấy Harry tán thưởng dũng khí của cậu.

Hermione không cảm thấy có vấn đề gì vì Harry là học đồ của Snape, trân bảo của học đồ là đạo sư, rất bình thường.

Trong vòng một đêm những người biết Harry và không biết cậu đã nghị luận vấn đề trân bảo, dù cho rằng là đúng hay không, trung tâm của chủ đề luôn quay quanh Harry và Snape làm cho hoàng kim nam hài Gryffindor rất đau đầu nên khi ăn xong bữa tối Harry liền vội vàng về hầm, ngay cả chào hỏi bạn bè cũng không.

Trận đấu tiếp theo còn rất lâu, tuy Harry gần nhất xin nghỉ tương đối nhiều nhưng Snape vẫn dạy cậu đuổi kịp và vượt qua không ít, mà tiến bộ nhanh nhất là Phòng chống nghệ thuật hắc ám cho nên mỗi ngày buổi tối Harry cần nhanh chóng trở lại hầm, bằng không chờ đợi cậu chính là vĩnh viễn huấn luyện..... Hôm nay, cậu đi về sớm, có thể có lựa chọn nào mới không a.

Nhưng hôm nay Harry lại không nhìn thấy Snape, cậu tìm một vòng cũng không tìm được — chẳng lẽ..... Lại bị Voldemort gọi đi rồi? Nghĩ đến đây, Harry ném bột Floo vào lò sưởi, một giây sau người đã đến phòng hiệu trưởng: “Albus! Sev không thấy!”

“A, Harry, tỉnh táo.” Dumbledore đội mũ phù thủy có 8 tua cờ, phía trên thêu hoa văn tử la lan, phối hợp với áo choàng tử la lan, “Severus giúp thầy, trò biết Regulus đúng không?” (Tử la lan có cánh mượt như nhung, chỉ thích khí trời dịu mát. Hoa có các màu đỏ, tím, hồng, xanh, rất kiêu sa và rực rỡ. Đây là hoa tử la lan trồng ở ban công nhà)

“Em trai Sirius?” Harry không xác định – cậu nhớ tên con Sirius trong tương lai cũng tên như vậy.

“Đúng vậy, là em trai Sirius.” Dumbledore rút một cái tua cờ vút xuống, “Trò cũng đã nghe Kreacher nói về cậu ta. Bây giờ chúng ta đi lấy thi thể của cậu ta..... Còn có dây chuyền kia nữa, cái này hơi khó, ngày hôm qua thầy và Gael đi lấy một chút độc được trong cái sơn động kia, Severus đang nghiên cứu.....”

“Sev có thể nghiên cứu ở hầm!” Harry rất bất mãn, Sev nên nói với cậu.

“Hầm cũng được nhưng quá nguy hiểm, loại độc được đó rất nguy hiểm nên Severus không muốn nghiên cứu ở đó, thầy cung cấp một chỗ cho cậu ta..... Rất thích hợp Mật thất năm thứ hai trò đi, chúng ta tìm được một lối vào mới.....”

Không sai, Harry liếc mắt, nếu như là cái cửa ở phòng vệ sinh nữ, cậu tin tưởng Severus nhất định sẽ Avada giáo sư Dumbledore.

“Harry, thầy không thể không nói..... Trò và Severus quá kỳ cục, năm trước đã thu đi thi thể tử xà Basilik!” Dumbledore tóm lấy râu mép của mình, “Đó là một loại nguyên liệu độc được rất hiếm a! Severus ngay cả một mảnh vảy cũng không phân cho thầy!”

“Giáo sư Dumbledore, thi thể Basilik..... Hẳn là thuộc về em, bởi vì em giết nó.” Harry nhe răng, “Mà em thuộc về Severus, cho nên Basilik thuộc về Sev.”

Cho nên ở lâu với Slytherin sẽ giống bọn họ không đáng yêu nữa, ngay cả nói chuyện cũng làm cho người ta phát điên. Dumbledore buồn bực nghĩ sau đó xoay người sang chỗ khác cùng Fawkes của mình cúi đầu nhìn mặt bàn, hiện tại ông không muốn ăn đồ ngọt, cũng không muốn mời Harry ăn đồ ngọt – ngay cả một mảnh vảy ông cũng không có được, đồ ngọt quá xa xỉ..... Quá xa xỉ!

Biết được hướng đi của Snape, Harry thả lỏng, cậu cũng không có ý định kích thích Dumbledore thêm nên Harry im lặng về hăm dọa người, trong lúc đó Harry còn giúp Prince sửa lại luận văn — làm cho Harry có cảm giác thành công, thậm chí có cảm giác như sau khi tốt nghiệp chỉ ở lại trường làm giáo sư — không, không phải xúc động, phải biết rằng nếu như cậu đi làm việc khác, khả năng sẽ tách khỏi Sev rất lâu, nhưng nếu như cậu ở lại trường, hai người bọn họ có rất nhiều thời gian ở cạnh nhau!

Chủ ý tốt!

Mà lúc này Voldemort đang trừng phạt thủ hạ của mình — Karkaroff, hẳn làm cho cánh tay của Karkaroff đau, sự thống khổ này khắc ở trên linh hồn.

“Igor, người hầu trung thành của ta, người làm ta thất vọng.” Voldemort tê tê, Nagini dưới chân hắn cũng lè lưỡi, giống như đang thử hương vị, cảnh này khiến Karkaroff càng thêm run rẩy, lão run rẩy.

“Chủ..... Chủ nhân, tha thứ thuộc hạ..... Thỉnh, chủ nhân, a, chúng ta có thể làm cho Harry Potter tới, bề tôi nhất định sẽ dâng lên máu của nó cho chủ nhân..... Chủ nhân, tha thứ bề tôi!” Igor Karkaroff nức nở, lão rất sợ hãi tử vong, cũng sợ hãi thống khổ.

“Biện pháp mới?” Voldemort nhếch môi — miệng của hắn hiện tại giống như là dùng dao cắt ra tới một khe hở, rất khủng bố, “Tốt, biện pháp mới, hừ, Igor, người có thể nghĩ đến biện pháp gì?”

“Bề tôi..... Bề tôi.....”

“Trận đấu thứ nhất, người tính làm cho rồng giết nó, không thành công — ha ha, cứu thế chủ? Ha ha, dùng boggart để đối phó long — Igor, tên ngu xuẩn!” Giọng Voldemort cũng không cao nhưng nghe cũng rất dọa người, “Trận đấu thứ hai vốn cho người bắt người dẫn hắn tới, kết quả người lại vờ ngơ ngẩn đừng tưởng rằng chúa tể hắc ám không biết, tên người hầu ngu xuẩn, những hành động của người làm cho chúa tể hắc ám không thể không cười nhạo người..... Ha ha ha!”

“Không, chủ nhân.....”

“Vô năng, đúng vậy, vô năng.” Voldemort định nghĩa, “Trận đấu thứ ba, Igor, nếu như người vẫn không thể thành công, Nagini sẽ không để ý ăn một người đàn ông hương vị không được tốt lắm.....”

“A! Không! Chủ nhân! Thuộc hạ nhất định sẽ làm tốt!” Karkaroff nằm xuống đất, “Chủ nhân, thỉnh cho bề tôi một cơ hội nữa.”

“Chỉ có một cơ hội, Igor, không cần ngu xuẩn thêm nữa, nếu không người biết hậu quả!”

Bên này, hai chủ tử miễn cưỡng xem như “Nói chuyện thật vui”, nhưng không nghĩ đến bọn họ đối thoại đều bị người đối đầu bọn họ nghe hết.

“Dobby không làm sai chuyện này!” Gia tinh Dobby kiêu ngạo uốn ngực, “Mình chỉ là dùng pháp thuật để nhìn xem độ chín của đồ ăn tăng thêm pháp thuật nghe trộm mà thôi! Đây là Kreacher dạy cho Dobby!”

Không sai, ai sẽ quan tâm pháp thuật của gia tinh a?

“Làm tốt lắm, Dobby!”

75. Chương 75

Bởi vì có những câu chuyện đầu giường của tiểu vương tử nên Dumbledore bố trí sớm, lại có gia tinh lợi khí làm bù thần kỳ, Dumbledore đã sớm an bài một đồng chuyện, mỗi người đều bị phái đi làm việc, thậm chí cả Sirius luôn quần quýt với chuyện của Harry và Remus luôn lảng lảng.

Trên thực tế sau khi giải quyết tất cả trường sinh linh giá, Voldemort cũng không phải địch nhân đáng sợ nhất, Dumbledore biết rõ vậy nhưng ông không dám lộ ra ý gì, chỉ nói chuyện với người bên cạnh Harry và yêu cầu bọn họ giữ bí mật — không kể cả Hagrid miệng rộng — nghĩ đến Hagrid, Dumbledore có cảm giác

đau rằng, ông rất tin tưởng Hagrid, còn tin tưởng cậu ta hơn mình, nhưng là..... Hagrid miệng rất rộng a! Lão hiệu trưởng tóm râu, lại an bài Remus và Sirius dẫn người đi mai phục ở bộ pháp thuật — Prince nói Voldemort sống lại sẽ cho người đi chỗ đó trộm quả cầu cầu tiên tri cho nên bọn họ cảm làm tốt bấy rập trước.

Kỳ thật khi nói về cảm tình với Tom, Dumbledore không phải là không có, Tom là một học sinh ưu tú nhất. Nhưng đó cũng không phải cái cơ đáng tha thứ Voldemort vì hắn không đáng tha thứ, khi hắn dùng đũa phép của mình giết chết người vô tội thứ nhất kia, hắn đã mất đi tư cách được tha thứ. Nhưng dù là như vậy, Dumbledore vẫn hy vọng có thể cho hắn đủ tôn trọng, đây là tôn trọng cường giả, đương nhiên, cũng không ảnh hưởng ông xem thường hắn — vì Tom xé rách linh hồn của chính mình.

Hai trường sinh linh giá hiện tại ở chung càng ngày càng tốt, bọn họ cũng càng có ăn ý, chuyện dung hợp cũng sắp thành công làm cho Gellert không thể không càng càng bận rộn.

Cách trận đấu thứ ba còn rất lâu, Harry tận lực tránh tiếp xúc với Karkaroff, Snape cũng chui đầu vào trong độc dược, Prince vì thân phận đặc thù, Winky chưa bao giờ cách cậu quá một mét, đương nhiên, không có người phát hiện Winky, nó giấu mình rất khá.

Đau khổ luyện Phòng chống nghệ thuật hắc ám hai tuần, Harry được một chút thời gian buông lỏng, mà cậu thì như bình thường không có loại biểu hiện “Chúa tể hắc ám sắp tiến đến” làm cho Karkaroff yên tâm, nhưng Harry kỹ thuật diễn còn chưa đủ để trở thành ảnh đế cảm thấy rất thống khổ, nhưng loại thống khổ này rất nhanh đã bị đánh phá.

“Sirius, sao chú lại tới đây?!” Cửa hầm hơi kém bị tạc nổ mở ra, Harry vội vàng chạy tới mở cửa thì thấy cha đỡ đầu mình về mặt phần nộ đứng ở cửa ra vào, thoát nhìn trạng thái thật không tốt a — lại muốn tìm Severus sao a, Harry lo lắng nghĩ.

“Không có gì, chú nhớ con, Harry.” Vẫn bảo trì biểu tình phần nộ, câu Sirius nói không chút liên quan đến phần nộ, anh vừa nói vừa ngồi vào cạnh Prince nhìn Prince chơi trò chơi, “Thứ này rất vui.”

“Ừm, rất thú vị!” Prince gật gật đầu, đưa cho anh một cái máy, “Chơi như vậy, chúng ta đánh một ván!”

Có tiểu vương tử điều động, tâm tình Sirius khá hơn một chút, hơn nữa anh vốn thích chơi, tại loại trò chơi thần kỳ này Sirius quyết đoán vứt bỏ chút mặt trái tâm tình vừa rồi, bắt đầu sa vào trong trò chơi không tự kiềm chế được.

“Nhảy! Nhảy lên! Đúng, ăn hết cái nấm kia!” Tiểu vương tử chỉ huy Sirius, “Né con rùa đen, giết chết nó, đúng! A, Sirius giỏi quá!”

“Cái này rất đơn giản!” Đại cậu cha đỡ đầu lập tức sinh ra cảm xúc tự hào và kiêu ngạo, bắt đầu chơi vô cùng vui vẻ với tiểu vương tử.

Khi Snape trở lại hầm trông thấy cảnh tượng — Harry, rất bình thường, nhu thuận làm trà sữa; Prince, rất bình thường, làm xong bài tập đang chơi trò chơi..... Nhưng ai nói cho anh biết đại cậu Gryffindor ngu xuẩn vào bằng cách nào?!

“A, Snape, chào.” Sirius rất có lễ phép chào hỏi sau đó tiếp tục chơi Super Mario cùng Prince, “Hi, Harry con đỡ đầu thân ái, có cái gì ăn không? Một ngày chú chưa được ăn gì a!”

“Hừ.” Không có châm chọc, Snape cho rằng không cần mình mở miệng châm chọc — nếu như vì con chó ngu xuẩn này mà làm cho Harry của mình cãi nhau với mình thì không có lời.

“Ách, Sirius, sao chú một ngày chưa ăn cái gì vậy?” Harry tìm một ít bánh nhỏ đưa cho Sirius.

“Vốn không có cảm giác nhưng vừa ngửi thấy mùi trà sữa thơm, chợt nhớ mình còn chưa ăn gì!” Sirius không chút vẩn nhả nhét bánh vào trong miệng, “A, không thể trách chú cái đó nhưng chú cảm thấy chuyện này tuyệt đối không thể để yên! Hừ! Đúng rồi, chú có thể mượn phòng khách sao?”

“Vì sao không trở về ổ chó của người đi?” Snape nhìn không được, anh không muốn tên ngu xuẩn này dọn vào.

“Hey, tôi đang nói chuyện với con đỡ đầu của mình!” Sirius suýt phun ra một miệng bánh bích quy, “Anh thật là đáng ghét! Thật hoài nghi sao bảo bối Harry có thể dễ dàng tha thứ anh – a, Prince cũng vậy!”

“Cha rất tốt.” Prince cố gắng giải thích, “Cha chưa bao giờ hung dữ, đối ba ba rất tốt, còn rất trung thành — trung thành là phẩm chất đẹp nhất tốt, Albus nói vậy.”

“Không sai! Trung thành là phẩm chất tốt nhất!” Sirius lớn tiếng khiển trách, “Cho nên không cần để ý tới những người không trung thành! Hoàn toàn không cần để ý!” Sirius đứng lên, làm cho mình có khí thế hơn, “Snape, tôi nhất định phải mượn phòng khách của anh, không để ý anh có đồng ý không, dù sao tôi là cha đỡ đầu của Harry, nếu anh không đồng ý tôi sẽ cố động Harry mang Prince rời nhà trốn đi! Tôi nói được làm được!”

Được rồi, người lời lẽ hùng hồn như vậy ở giường oai trên địa bàn tại người khác cũng chỉ có tên Gryffindor ngu xuẩn này. Khóe miệng Snape run rẩy một chút, không trả lời, xoay người cầm tay Harry vào phòng ngủ, còn mang đi trà sữa Harry vừa làm xong.

“Nha, cha đồng ý.” Prince nhún nhún vai, thoát nhìn rất quen thuộc.

“Chú đã nói cá tính của anh ta không làm người khác thích được.” Sirius liếc Prince.

“Thích đại bộ phận là lẫn nhau.” Prince cũng liếc Sirius.

Đương nhiên, Sirius có tâm sự cũng không kỳ cục nửa đêm đi nghe lén phòng ngủ của người ta hoặc là làm cái gì ngăn cản, anh chỉ thành thật ngủ một giấc ở trong phòng khách sau đó ngày hôm sau đi làm, buổi tối về chơi trò chơi cùng Prince rồi lại thành thật ngủ.

“Giáo cầu của em rất cuộc khi nào đi.” Vì Sirius tới mà không thể tận tình ôm người yêu nhỏ của mình, Snape tại ngày thứ ba nhịn không được, tuy anh thừa nhận mấy ngày nay Gryffindor ngu xuẩn kia còn không bằng cự quái rất cực ở trong đầu có một cây cỏ lác cho nên không quấy rầy đến cuộc sống bình thường của anh nhưng là nghĩ đến sự tồn tại của tên kia anh vô pháp tùy tâm sở dục ôm Harry, cảm giác này thật không thoải mái.

“Em cũng không biết, Sirius giống như.....” Harry cởi áo sơ mi, “Xuất hiện vấn đề gì với Remus, hình như là như vậy.....” Lại cởi quần, cậu chuẩn bị thay áo ngủ.

“Hừ, bọn họ sẽ có vấn đề?” Điểm ấy làm cho người khác ngạc nhiên, Snape lạnh lùng hừ một tiếng, đi qua kéo quần dài của Harry, “Thật sự là kỳ tích.”

“Có lẽ Sirius suy nghĩ nhiều.” Harry nhìn quần dài của mình bị túm đi, cậu chỉ còn lại một cái quần lót nhỏ, hình như hơi lạnh, “Anh biết, Remus vẫn rất yêu Sirius nhưng hình như Sirius bị tiểu vương tử của chúng ta dọa.”

Cái quần nhỏ màu trắng rất đáng yêu, tiểu Harry bên trong cũng rất đáng yêu. Snape ôm Harry vào trong ngực, lúc này anh không muốn thảo luận gì về tổ hợp chó săn kia.

“A, Sev!” Harry giãy giãy, “Kkhông công bằng! Anh còn chưa cởi a!” Hiển nhiên tiểu sư tử càng lúc càng lớn mật, tuy còn thẹn thùng nhưng đã học được tranh thủ quyền lợi “ngang hàng”, không phải vậy sao? Harry chu môi vươn tay ra kéo áo choàng của Snape, những cái nút làm cho mắt người nhìn chóng mặt, “Hay là anh tính lại dùng chú ngữ cởi chúng?”

“Pháp thuật.....” Giọng Snape nhu hòa và thông thả vang lên, “Trên thực tế, không thú vị như tay em..... Không phải sao Harry?”

Không thể không thừa nhận, những lời này rất đúng !

Harry chu môi, cởi những cái nút trên người Snape — tổng cộng hai hàng, rất nhiều, Harry cởi nút ở cổ áo trước, năm cái, không lao lực nhưng Harry cởi cực kỳ chậm, cởi xong vừa vặn lộ ra áo sơ mi bên trong, mà Harry cũng thuận tiện cởi nút áo lộ ra — hầu kết lộ ra, xương quai xanh cũng có thể thấy được!

Harry cười hì hì gặm hầu kết của Snape, không dùng sức nhưng hàm răng vẫn lưu lại một ấn ký trên cổ Snape, “Càng tình cảm.” Tiểu sư tử liếm liếm đầu răng kia, cười híp mắt không ngừng cố gắng.

Rất tốt, tiểu quỷ học rất nhanh! Snape thầm nghĩ nhanh chóng cởi bỏ vương vীu trên người mình nhưng Harry không cho anh làm vậy, đầu ngón tay thon dài nhỏ nhắn từng chút một giầy vớ giáo sư độc được của cậu — đây là thu hoạch lớn nhất tớ giờ của cậu!

“Nhớ kỹ, từ nay về sau không cần phải mặc quần áo phức tạp như vậy.....” Harry thở dài, tiếp tục phàn đầu, “Thiết kế quá phức tạp..... Không thích hợp ban đêm.”

Đúng vậy, rất không thích hợp!

Snape nắm chặt tay tiểu sư tử ôm lên giường, đợi Harry chậm rãi cởi bộ quần áo này cho anh, trời cũng đã sáng.

Harry hét lên một tiếng giống như là một con thỏ sắp bị con sói lớn ăn hết vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn ủy khuất: “Sev..... Tắt đèn!”

“Ta nghĩ, em có thể thích ứng đèn.” Snape áp lên người Harry đè eo cậu, “Có lẽ, em có thể thử tiếp?”

“Nha, chán ghét!” Lần trước thử ở trên — được rồi, ở trên..... Còn chờ thương thảo, nhưng Harry lúc ấy đúng là ở trên — huyền não uống vài bình độc được và thoa ngoài da nhiều lần ngày hôm sau mới có thể xuống giường, lần này lại đến..... Harry không khỏi rung mình một cái, nhưng lại cảm giác hưng phấn, “Nhẹ..... nhẹ thôi!”

Rất hài lòng tiểu sư tử thức thời — a, được rồi, những lời này hẳn là có tinh thần thăm dò — Snape quơ quơ đưa phép, kéo hai cánh tay Harry lên đỉnh đầu trói lại. Bởi vì dùng chú ngữ cho nên có thể hoàn toàn dựa theo ý của mình, dây thừng co duỗi và trói rất phù hợp, không xúc phạm tới thiếu niên của anh, rất tốt.

Sau đó lại huy động đưa phép, kéo hai cái dây thừng từ trên trần nhà xuống, vừa vặn dán ở phần eo của Harry.

“A, không đau chứ?” Harry có chút sợ.

“Không.” Nếu là trên sách ghi, hẳn là thuộc về phạm trù bình thường, Snape nghĩ, sau đó treo chân Harry lên — vừa vặn đến đầu gối, sau đó mở hai đùi của Harry ra, lộ ra tiểu Harry và đóa hoa nhỏ đáng yêu kia. “Trong sách viết như vậy, ta nghĩ có thể thử.”

“A! Em cũng đã xem cái này!” Harry nghiêm túc gật gật đầu, yên lòng, “Chúng ta có thể thử cái này trước, sau đó em có thể thử nội dung trang 300 được chứ Sev?”

“Đúng vậy, ta nghĩ, có thể.” Nội dung trang 300 cũng không sai, Snape gật gật đầu, quyển sách kia rất dày, bọn họ có thể cùng nhau nghiên cứu — được rồi, không thể không thừa nhận, tiểu sư tử của anh còn là người rất hiếu học.

Kỳ thật cái này không trách giáo sư, giường bạn trước kia, anh đều đi thẳng vào vấn đề, không có tiền hí, mà như vậy không tốt cho Harry nên hai người cùng nhau nghiên cứu một ít sách cùng loại với ‘Bí mật của con trai’ thật lâu.

Snape trấn an tiểu Harry mà Harry khi được vuốt ve thì không ngừng thét lên, rên rỉ mãi cho đến khi cậu tiết, Snape mới buông tay, làm cho Harry có thể ôm mình. Tay Harry mỗi lần bị buông ra liền không thể chờ đợi được sờ loạn lên ngực giáo sư độc được, không ngừng châm ngòi thổi gió, tuy tiểu Harry đã phun ra một lần nhưng không đủ — thân thể không ngừng kêu gào muốn càng nhiều, mà cảm giác đó chỉ có tình nhân có thể cho cậu..... Lung tung giữ chặt tay Snape, Harry mơ mơ màng màng cầm nó tới phía sau của mình.....

“Tiểu sư tử đáng chết, em đùa với lửa!” Lúc này Snape không chút âm trầm, anh tràn đầy nhiệt tình.

Nên may mắn chân của mình bị treo ngược lên, Harry khi bị tiến vào nghĩ như vậy, sau đó cậu đánh mất lý trí, chỉ còn tiếng hét — tư thế như vậy cậu không cần dùng sức, thật nên may mắn!

Sáng ngày thứ hai, trên bàn ăn Harry xấu hổ nhìn Sirius cũng xấu hổ, hai người không nói gì mà chỉ là ho khan — không trách bọn họ, ai bảo đêm qua Harry kêu quá lớn a? Mà Snape lại quên cách âm.....

“Khụ khụ.....” Sirius ho khan một lần nữa, “S..... Snape, cái kia..... Harry còn nhỏ.....”

“Ách..... Sirius, con thấy cũng không tệ lắm, rất thoải mái” Đây là Harry thần kinh không ổn định. (=)))))) chết cười, bé Har thật đáng yêu)

76. Chương 76

Sự hỗ trợ kỳ quái

Sirius vô hạn hối hận cho con đỡ đầu đáng yêu nhìn quyền bí mật con trai, tuy anh vốn tính cho con đỡ đầu của mình tìm người yêu nhưng hiện tại..... Nguyên vọng này thất bại, con đỡ đầu đáng yêu của anh bị Snivellus đáng ghét bắt cóc, còn hàng đêm vận động?! A, không, thật là đáng sợ! Sirius lập tức quyết định mua cho con đỡ đầu một đồng sách lớn về sinh lý khỏe mạnh, anh không thể để cho Snivellus đơn giản ôm con đỡ đầu của mình lăn trên giường như vậy, quá đáng sợ! Vừa nghĩ tới Snape ôm Harry lăn trên giường, Sirius đã muốn trực tiếp vọt tới sơn cốc Godric khóc..... Gạc Nai nhất định sẽ không tha thứ anh..... Ô ô.....

Bên này Sirius khóc trời khóc đất thương tâm muốn chết, Harry lại chạy tới Grimmauld, cậu tìm Remus hỏi chuyện gì xảy ra. Mà Snape không muốn chen vào chuyện một sói một chó nhưng lo lắng Harry một mình nên anh chỉ có thể đi theo.

Nhà Black truyền đến một tiếng thở dài, ánh sáng xuyên qua cửa sổ rơi vào phòng nhưng trong phòng không sáng mà bảo trì hôn ám. Remus vừa trở về từ bộ pháp thuật hít một hơi, anh tìm những nơi Sirius có khả năng đi kể cả Hogwarts nhưng anh không đi quấy rầy Snape và Harry, đây là rất bình thường, Sirius không thích Snape cũng không muốn Harry và Snape ở cùng nhau nên Remus cho là Sirius sẽ không đi đến chỗ đó.

Đương nhiên Remus đánh giá cao độ miễn cảm của Sirius.

Kreacher cũng không vui, lão ngồi đối diện Remus cùng thở dài, vì ngôi sao hy vọng Sirius Black không ở đây, lão không hào hứng làm việc.

“Ai.....” Một người sói một gia tinh thở dài.

Harry đi vào nhà Black thấy vậy.....

“A, Harry, Severus, hai người tới?” Remus muốn chuyển chỗ để hai người ngồi vào trên ghế thoải mái nhưng anh phát giác động tác này quá khó khăn, tứ chi của anh cứng lại.

“A, chủ nhân Harry, ngài Snape.....!” Kreacher dịch sang bên cạnh giống như một con ếch, “A, vậy phải làm sao bây giờ..... ngôi sao hy vọng của lão!” Kreacher lại cố gắng dịch chuyển, nó có thể làm cho lão bất cứ cứng ngắc, “Hai ngài muốn hồng trà hay là cà phê?”

“Không cần đâu Kreacher.” Harry hiền lành nói, cậu đi qua ôm Kreacher lên ghế, “Nói cho ta có chuyện gì? Ngôi sao hy vọng gì?”

“Rất rõ ràng, ngôi sao hy vọng Black, chính là cậu cha đỡ đầu ngu xuẩn của em, Harry.” Snape ngồi vào một cái ghế dựa to rồi vẫy Harry, “Ta nghĩ hẳn bỏ nhà đi.”

“Đúng vậy, bỏ nhà đi.”

“Bỏ nhà trốn đi?!” Giọng Remus nghe như bình tĩnh làm Harry hô to lên, “Vì sao?!”

“Rất kỳ quái, chú cũng không biết vì sao.” Remus lắc đầu, “Kreacher, lão biết không?”

“Lão Kreacher không biết, lão Kreacher cảm thấy ngôi sao hy vọng quá ngây thơ!” Gia tinh cử động cái chân cứng ngắc đứng lên, “Lão Kreacher đi chuẩn bị bữa tối, a, không biết chủ nhân Sirius như thế nào, năng lực chăm sóc chính mình của chủ nhân cơ hồ bằng ‘0’, ngoại trừ biến thành đại cẩu đi ăn những thứ vớ vẩn không có bất kỳ chỗ tốt cho thân thể gì đó, chủ nhân không thể chăm sóc tốt cho mình! Hơn nữa lão Kreacher cũng không nữa..... Nha, thật sự là làm gia tinh thương tâm!” Kreacher đi đến phòng bếp, miệng còn động, “Cho dù chủ nhân không thích Tonks, nhưng cô ta là con Andromeda, a, đó là cháu ngoại của

chủ nhân a! Đúng vậy đúng vậy, đều đã lâu như vậy, hết thấy rồi sẽ khá hơn, nữ chủ nhân đáng thương a..... Black gia không có người nào, chỉ cần cô ta có thể gả cho thuần huyết, như vậy hãy thu lưu cô ta a..... Nhưng là cô ta không thể gần gũi Remus quá, tuyệt đối không thể.....”

A! Được rồi! Một gia đình già lại lải nhải nhưng không nên xem thường con gia đình này, lão là gia đình cuối cùng của nhà Black, lão có âm hiểm xảo trá mà gia đình nhà khác không có – là lão học được từ chủ nhân.

“Nói cách khác, Andromeda tới thăm mấy người?” Snape nhướng mày.

“Đúng vậy..... Anh cũng biết, Severus, Andromeda là thành viên hội phượng hoàng..... Đó cũng không phải bí mật, chị ấy gả cho Ted Tonks, cho nên.....” Remus mím môi, “Nymphadora Tonks, con gái bọn họ, cũng đi theo, gần đây đều là cô ấy làm nhiệm vụ với tôi.”

“Cái — cái gì?” Harry không hiểu, cái này liên quan gì đến Tonks? Harry đã gặp Nymphadora, là một cô gái rất đáng yêu, lớn hơn cậu vài tuổi, đã tốt nghiệp, cô ấy có thể tùy ý biến hình, rất thú vị.

“Nói đơn giản, chính là Nymphadora thân cận quá với Lupin làm cho giáo chủ của em vô cùng bất mãn nên hẳn bỏ nhà trốn đi, chiếm cứ phòng khách của chúng ta.” Snape cảm thấy chuyện này không có ý nghĩa, ghen với cháu ngoại của mình, rất mới lạ.

“Cái này có liên quan gì đến Nymphadora?” Harry liếc Snape, “Chị ấy rất trẻ a!”

“Lời này con không nên nói Harry, cô ấy con lớn hơn con vài tuổi.” Remus cũng liếc Snape, “Nói cách khác Sirius mấy ngày nay đều ở chỗ mấy người?” Remus âm thầm phàn nàn, “Chú lại không nghĩ tới..... A, trên thực tế đó là nơi thứ nhất chú gạch đi — chú cho là cậu ta sẽ không quấy rầy mấy người, thật sự là..... A, thần kinh quá thô, quả thực có thể thô hơn xúc tua của bạch tuộc khổng lồ trong hồ đen.” Không cần hoài nghi, người sói đã thấy con bạch tuộc kia. Bất quá cái này là ngôn ngữ nghệ thuật tinh tế nhất của Gryffindor.

Nhưng dù nói thế nào, cuối cùng có được tin của Sirius, Remus và Kreacher đều yên tâm, Remus và Snape không giống nhau, anh cũng không phải là Slytherin không được tự nhiên nên anh chạy đi đón Sirius thân ái của mình về nhà. Đến khi mọi người ở trong phòng khách nói chuyện hai giờ, Snape không có chút hứng thú nào mà Harry thấy tư thế đi đường của cha đỡ đầu mình không được tự nhiên sau cũng cùng Snape mười phần ăn ý không hỏi.

Quấy rầy người khác yêu đương sẽ bị ngựa đá .

Nhưng mà đại khái Merlin thấy Harry quá nhàn nên ở trận thi đấu cuối cùng còn chưa tới đã tìm một đồng phiến toái cho cậu. Hiện tại phiến toái đang ở trước mắt Harry, không cho cậu một chút thời gian thở dốc.

“Nghe, Harry, cậu phải giúp mình.” Hermione mở vớ, chỉ cho cậu nội dung, “Mình dùng rất nhiều phương pháp, mình đã biết là ai đang theo dõi mình nhưng hiện tại mình không thể trở mặt với người này, đúng vậy, tuyệt đối không thể.” Cô gái vò mái tóc vốn đã rối của mình, “Cho nên cậu phải giúp mình.”

“Nhưng mình không biết chuyện gì xảy ra.” Harry bình tĩnh tự thuật sự thật, cậu thật sự không rõ ràng lắm, chỉ là một vũ hội giáng sinh mà thôi, vì sao Hermione lại bị theo dõi?

“Cậu không cần biết rõ, vấn đề này rất phức tạp, cậu chỉ cần..... Giúp mình một chút..... Đúng, một chút.....” Hermione do dự, nét mặt cô làm Harry không thể tin, điểm này cũng không bình thường.

“Nhưng cậu không nói gì mình sẽ không giúp cậu.” Harry kiên trì muốn biết rõ ràng, cậu không phải là Harry trước kia, ở lâu với độc dược đại sư, Harry biết rõ độc dược Đa Dịch — Hermione quá kỳ quái, cậu không thể mạo hiểm, “Cậu biết cậu bây giờ không giống cậu bình thường, tốt nhất đừng để mình lấy đũa phép ra, Mione!”

Nơi này là Hogwarts, bất luận cái gì đáng sợ, không nên tồn tại cũng sẽ bị khu trục.

Hermione lo lắng, cô vươn tay ra, dùng biểu lộ bình thường nhất của mình — tư thái dạy bảo bọn họ nói: “Được rồi Harry, đừng, xúc động là ma quỷ! Được rồi, mình cho cậu biết nhưng cậu phải cam đoan, không thể nói cho bất cứ ai!”

Được Harry cam đoan, Hermione lập tức dùng một tá chú ngữ phản nghe trộm, chú tĩnh âm, chú cách âm rồi mới nói cho Harry, cô và Draco đang hẹn hò. A, không phải chỉ là hẹn hò sao, không phải là cùng Draco..... hẹn hò?! Harry mở to mắt nhìn Hermione giống như cô đeo một cái mặt nạ cự quái.

“Đừng trừng mình như vậy.” Hermione cau mày, rất bất mãn biểu tình của Harry, “Không phải mình có thể không chế!”

“A, mình..... không phải nói Draco không tốt..... Nhưng là..... A, Mione, chỉ là mình cảm thấy..... Mình không nghĩ tới cậu ta..... A, được rồi, mình thật sự không nghĩ tới!” Harry lấp bắp, cậu vẫn cho là Draco ghét Hermione, mà Hermione cũng ghét Draco, nhưng nhìn lại..... Cũng không phải như vậy.

“Đúng vậy, mình cũng không nghĩ.....” Hermione thở ra, “Nhưng là mình thích cậu ra, tuy cậu ta là một tên khôn kiếp.” Nghĩ tới điều gì đó, tiểu nữ vương Gryffindor cười, “Có lẽ lưu manh được mọi người đặc biệt thích?”

Không sai, vì là lưu manh nên mới đặc biệt được yêu mến! Harry gật gật đầu, cậu cũng cho rằng Snape đặc biệt lưu manh nhưng cũng đặc biệt được yêu mến.

“Vậy cậu muốn mình giúp như thế nào?” Harry chớp mắt mấy cái, cậu không thể tưởng được mình có cái gì có thể giúp Mione.

“Tìm Slytherin, thông báo.” Hermione nghĩ rất đơn giản, “Vốn mình tính nhờ Dumbledore ra tay nhưng dường như quá khó khăn, Harry, cậu xem, cậu là đầu lĩnh Gryffindor, nếu như cậu yêu Slytherin, ưm..... Mình nghĩ tìm một gia tộc nổi danh, nói như vậy không phải là có thể mở ra một lối đi sao? Cũng có thể dời đi tầm mắt, để mình có chút thời gian kéo dài, mình thể không muốn Lucius Malfoy chạy tới Hogwarts tìm mình.”

“Mình cũng không muốn gia trưởng nhà người ta tới tìm phiền toái.” Harry buồn bực gãi gãi đầu, “Bằng không cậu chịu đựng, đợi cho chấm dứt thi đấu?”

“Có lẽ có thể.....” Hermione gật gật đầu, “Lúc đó mình có thể tìm được biện pháp nên cậu cố gắng giúp mình dời tầm mắt mọi người đi, nha, Harry!”

“Nhưng vì sao không tìm Ron?” Harry cảm thấy cái này Ron cũng có thể giúp.

“A, cậu tính nhìn cậu ta rít gào sao?” Hermione không đồng ý, “Thành kiến giữa các nhà mình chịu đủ rồi, Harry, nhìn Slytherin a, các cô gái đó đều rất xinh đẹp đúng không? Mặc dù nói chuyện không quá dễ nghe nhưng cũng là ưu điểm hạng nhất! Phải biết rằng..... Đã vài thập niên không có Slytherin và Gryffindor yêu nhau – chứ đừng nói là kết hôn!” Cô vuốt tóc ra sau làm cho mình nhẹ nhàng một chút, “Điều này thật là đáng sợ, Harry, thật là đáng sợ!”

Nói cách khác Hermione và Draco yêu nhau rất sâu đậm rồi? Harry đảo mắt rồi nhếch môi: “Hermione, Draco là cháu trai của mình, mình nghĩ cậu biết.”

“A, cậu tính bảo mình gọi cậu là chú sao?” Nữ vương bạo phát, không sai biệt lắm có thể vượt Bao Long, “Harry, hiện tại không cần phải nói giỡn với mình! Cậu biết Lucius Malfoy để một gia đình đến giám thị mình không, cảm giác đó rất hồng бет!”

“Nhưng..... sao cậu phải tìm mình?” Harry vẫn không hiểu.

“Vì Draco phát hiện cậu năm học này không vào phòng nghỉ Gryffindor Harry.” Hermione vỗ vỗ vai Harry, “Mình nghĩ cậu có thích cô gái nào đó, nhưng không thể là Gryffindor, cũng không phải Ravenclaw và Hufflepuff, một chút manh mối cũng không có nên mình mới muốn mời cậu giúp.” Đúng vậy, suy nghĩ một chút a, ngay cả vũ hội Harry cũng là tìm Prince, Hermione cho là Harry thích Slytherin cao ngạo mà người ta còn chưa trả lời rõ ràng cho Harry.

May mắn không bị bọn họ biết nhiều hơn! Harry âm thầm vỗ vỗ ngực, cậu thật sự không thể làm loại chuyện đó giúp bọn họ nhưng cậu có thể làm những chuyện khác giúp bọn họ.

“Mione, nghe, mấy tháng này không cần đi để ứ Lucius, chú ấy không có chút uy hiếp nào.” Harry biết không có thể nói chuyện về Voldemort, “Cậu xem chuyện thi đấu a, rất nhiều việc, chú ấy vừa tiếp nhận việc

của Barty Crouch, sẽ không thuận lợi, cậu không cần lo lắng. Chờ sau khi trận đấu chấm dứt chú ấy mới có thời gian để ý chuyện của hai người nha, không phải sao?”

“Nhưng là.....”

“Mình còn có thể nhờ giáo sư Snape hỗ trợ, tìm chút cố kéo dài.” Harry không ngừng cố gắng, “Nhưng vũ hội giáng sinh hai người như thế nào mà công khai quan hệ? A, không có, hai người còn chưa công khai, nhưng cũng không xê xích gì nhiều.....”

“Đây là Draco nghĩ, cậu ấy cho rằng..... Cậu ấy có thể phản nghịch, mình chỉ đồng ý quan điểm của cậu ấy.” Hermione cất quyển vở đi, “Chẳng lẽ mình phải để cho bạn trai mình làm một con búp bê ngoan ngoãn nghe lời sao? Merlin! Rất đáng sợ đó! Cậu ấy cần mạnh hơn cha cậu ta mới được! Cho nên chúng mình đang suy nghĩ đối sách.”

Được rồi, hai cô bé cậu bé 14 tuổi, chiến lược của hai người trên thực tế cũng không phải rất hữu dụng. Nhưng là không nhất định, ai biết được, Lucius Malfoy chính là một người cố chấp.

77. Chương 77

Món quà tốt nhất

Rốt cục trường sinh linh giá bắt đầu dung hợp. Năm chặt vài ngày cuối trước trận đấu cuối cùng, Dumbledore đã chuẩn bị tốt mọi thứ, ông và Gellert nằm trong bệnh thất, hai người nắm chặt tay nhau.

“Tốt lắm, bắt đầu.” Bà Pomfrey nhìn Snape đứng bên cạnh một cái giường khác, “Severus, tôi đếm một hai ba, cậu lấy một miếng thịt của Gellert ra, tôi lấy ra một miếng thịt của Albus, động tác cần đồng bộ, thịt cần đồng thời lấy ra.” Bà phân phó, “Remus, cậu và Sirius — Sirius, cậu phải làm giống Remus, hai người bôi thuốc cho họ, nhớ rõ chưa?”

“Dạ.” Sirius khấn trương gật đầu, anh chưa từng làm chuyện nào kích thích như vậy.

Đương nhiên, những hình ảnh huyết tinh như vậy không thích hợp trẻ con thấy nên Harry và Prince bị đưa đến số 12 Grimmauld ở hai ngày, về phần trong hai ngày này Kreacher sẽ hỏi về “tiểu chủ nhân Regulus” như thế nào, không tính là vấn đề gì lớn.

Bệnh thất vì lần này dung hợp, tất cả mọi người đã chuẩn bị đủ hết, Bà Pomfrey cũng đặc biệt tách một căn phòng nhỏ cho Dumbledore và Grindelwald — rất tốt, tất cả mọi người tập trung tinh thần, đợi mệnh lệnh của bà.

“Một!” Pomfrey và Snape cầm một con dao bạc, dao đã tiêu độc, lưỡi dao cũng rất sắc.

“Hai!” Hai con dao đặt ở trên ngực hai người, lạnh buốt lạnh buốt, không quá thoải mái nhưng không sao, bọn họ đều đã uống thuốc giảm đau, trong miệng còn ngậm độc dược bổ huyết.

“Ba!” Dao thuận lợi cắt xuống, ngay chỗ trái tim, gỡ xuống hai khối thịt vuông rồi chỗ đó bắt đầu đổ máu, Remus nhanh chóng phản ứng, Sirius cũng lập tức đổ thuốc cầm máu lên, như vậy làm cho hai người không thống khổ như vậy — kỳ thật bọn họ cũng không thống khổ vì bọn họ đã sớm uống độc dược mất đi cảm giác đau, đại khái còn nửa giờ mới có thể khôi phục.

Để hai khối thịt cạnh nhau, Snape lập tức lấy ra một cái vạc lớn bằng bạc ném hai khối thịt vào sau đó bắt đầu làm cái gì đó ngay tại bệnh thất — thịt, máu tươi, sau đó là bỏ vào một cây cỏ sống lại mà Grindelwald và Dumbledore dùng ma lực nuôi, lại bỏ vào mấy thứ — thậm chí còn có Mandrake — sau đó quấy theo trình tự bình thường. Cái này phải nói đến Prince gia anh kế thừa, có được cách điều chế thần kỳ này, a, phải nói là chiếm được rất nhiều cách điều chế thần kỳ.

Không đun độc dược cũng sôi trào. Khi bắt đầu bốc khói, Snape ném hai cái trường sinh linh giá vào.

Vạc lại khôi phục bình tĩnh.

Lại bắt đầu quấy, thuận kim đồng hồ ba vòng, nghịch kim đồng hồ nửa vòng, lặp lại bảy lần, vạc lại sôi trào lần nữa, ba phút sau thêm hai chai gì đó màu tím bạc vào, vạc lại khôi phục bình tĩnh, độc được sôi trào không thấy, trong vạc có một đứa bé mập hồ mập, mắt to nhìn quanh.

Rất tốt, thành công.

Đứa trẻ chỉ tầm hai ba tháng, tròn vo, rất xinh xắn, một đôi mắt to xinh đẹp lại là màu lam, thuộc về hàng ngũ tóc vàng mắt xanh nhưng bây giờ còn chưa nhìn ra là giống ai.

Vết thương trên người hai người đã sớm khép lại, bọn họ an tĩnh đứng ở một bên nhìn pháp thuật này hoàn thành, khi đứa bé xuất hiện, Dumbledore không có cách nào kiềm chế kích động, ông lau khóe mắt, mấp máy cái mũi giống như cho tới bây giờ chưa thấy qua trẻ con.

Đây là Percival.

Tất cả mọi người yên tâm, thở dài một hơi.

Grindelwald đi ôm đứa trẻ lên, cẩn thận sợ đụng xấu tay chân của đứa bé, bọn họ không rõ nó còn trí nhớ trước kia không nhưng từ giờ khắc này, đứa bé này thuộc về ông và Albus, nó không phải Tom Marvolo Riddle, cũng không phải trường sinh linh giá.

Khi Grindelwald cẩn thận đưa đứa bé cho Dumbledore, đứa bé một cái tay đập đến cái mũi Dumbledore làm cho cái mũi vốn không thẳng càng thêm lệch, rất thú vị! Cậu bé cười ha hả, hai cái chân ngắn thịt thịt bắt đầu lúc ẩn lúc hiện, một móng vuốt nhỏ tóm mặt lão ma vương kéo, một cái khác thì giữ chặt râu ria lão hiệu trưởng tím.

Thật muốn hô cổ gắng lên a — đây là tiếng lòng Pomfrey, bà rất vui.

“Nha! Ngoan, ngoan..... Nha, Percival, ngoan, buông râu ba ba ra a.....” Dumbledore cũng không để ý gì nhiều, hơn một trăm tuổi làm cha, ông rất hạnh phúc, “A, mấy người xem tôi có nên cạo râu đi không? Như vậy nhìn cũng trẻ hơn chút đúng không?” Dumbledore ngửa mặt lên nhìn những người đã từng là học sinh của sinh, bọn họ chứng kiến con ông sinh ra a.

“Ta thấy em có thể thử cắt chúng.” Grindelwald ở một bên trợ uy, “A, Percival, ngoan, đến, hôn cái!” Được rồi, trên thực tế không chỉ có lão hiệu trưởng không cần mặt già, hai người tuổi cộng lại quá ba trăm không quan tâm người ta nghĩ như thế nào — có lẽ sẽ cho rằng bọn họ càng già càng dẻo dai?!

Đứa bé tên Percival, bây giờ nó không có biện pháp làm gì hai người này, huyết mạch trời sinh làm nó cũng không không thích hai ba ba này, đương nhiên, nó hôn “Bep” lão ma vương một cái, lại bôi lên mặt lão hiệu trưởng đầy nước.

Người một nhà vui vẻ hòa thuận a!

“Thoạt nhìn..... không tồi.” Chân Nhồi Bông vụng trộm kéo Mộng Mơ, lúc trước anh thấy Harry và Snape mang theo Prince thì cảm thấy cũng không..... Thoải mái như vậy, vì một đứa bé trai lớn lên sẽ rất làm ấm i, tuy Prince không tính vào hàng ngũ ấm i nhưng vẫn hoạt bát hơn những cô bé bình thường, hơn nữa chính anh khi còn bé gây sức ép, Sirius cảm thấy một đứa bé là một loại tra tấn, nhưng là hiện tại..... Thoạt nhìn không tệ — đúng vậy, ít nhất tiểu vương tử có huyết thống của Snape nên nhiệt tình yêu thương độc được, cho dù Prince không ấm i nhưng chỉ trong mắt cũng đã rất Sirius là đáng sợ Tuy anh thích chơi đùa cùng Prince..... Được rồi, Chân Nhồi Bông lý giải ấm i không giống người thường.

“Muốn một đứa sao.” Remus nhìn rồi ghé vào lỗ tai Sirius nói, “Chúng ta bảo Severus, anh ta sẽ đưa độc được.”

“Cái kia..... Anh phải thề không cười hòa ái với Nymphadora như vậy mới được.” Sirius hiển nhiên vẫn canh cánh trong lòng.

“Hey, cô bé là cháu ngoại em!” Ngài người sói bất đắc dĩ liếc mắt, “Được rồi, anh thề, ngày mai chúng ta đi đăng kí kết hôn.”

“Ta nghĩ hai người còn chưa quên — nguy hiểm sắp tới gần.” Snape phun ra, anh không thể dễ dàng tha thứ Gryffindor biểu đạt tình ý không phân biệt được trường hợp.

“Đúng vậy đúng vậy, Severus, nguy hiểm gì đó, tôi nghĩ một ngày nào đó sẽ đi qua.” Remus cười ha hả hóa giải nguy cơ Snape mang tới, “Chờ chúng tôi có con sau sẽ rất bận rộn, cho nên hiện tại trước hơi chút thả lỏng, kế hoạch không tồi đúng không?” Nói cách khác, khi bọn họ có con, anh biết sử dụng con kéo Sirius làm cho Sirius không có thời gian và tinh lực tìm Snape và Harry gây chuyện. Snape chỉ có thể nặng nề thở ra lần nữa — khi tìm về lý trí của mình, đầu con sói này tốt hơn đầu con chó kia rất nhiều.

Nghe rõ Remus đề nghị, Snape cân nhắc trong lòng một chút, xác thực, vấn đề này đáng giá anh dùng một chút đầu óc để so sánh — không tồi, về phần nguyên liệu, Black gia nhất định cam tâm tình nguyện cung cấp nên hoàn toàn không bồi thường, một vụ mua bán tốt a, ít nhất có thể mua được yên tĩnh.

Percival nhỏ như không hài lòng lực chú ý của mọi người không ở trên người cậu nên cậu bé kêu “A a”, mộng nhỏ nhún nhún làm cho lão cha ma vương đưa mình đến trước mặt Snape, sau đó móng vuốt thịt thịt vỗ độc được đại sự, có lẽ là tỏ vẻ cảm ơn?

Hoặc là chúng ta đều sai rồi!

Percival rất hứng thú với những nút thắt liên tiếp trước ngực Snape, cậu bé “Phốc phốc phốc” phun nước miếng ra sau đó nhìn những cúc áo kia bị nước miếng của mình thấm ướt, cười ngửa tới ngửa lui.

“Ha, tôi đã nói hắn ta không được người khác yêu mến!” Sirius ở một bên nói nói mát — Percival chú ý, cậu bé lại xoay xoay cái mộng nhỏ sau đó cha cậu lại đưa cậu đến trước mặt Sirius, người này ăn mặc rất chói mắt, hoa văn màu vàng đỏ ở trên áo choàng màu đen hiện ra hình con sư tử giống như sợ người khác không biết anh ta là Gryffindor.

“Phi! Phốc phốc!” Đứa trẻ phun nước miếng lên những hoa văn kia nhưng Sirius cảm thấy rất thú vị, anh yêu những đứa bé không ầm ĩ như vậy — được rồi, đầu người này không giống những người khác, tiêu chuẩn cũng không giống người khác — cho nên Sirius muốn ôm, đứa bé thịt thịt mềm nhũn, thật đáng yêu, huống chi còn là con Dumbledore, nhất định là một tiểu sư tử sức sống mười phần!

Percival rất nể tình để hai chân nhỏ lên tay Sirius sau đó xê dịch mộng nhỏ, khi Sirius còn không có bất kỳ phản ứng nào cậu càng thêm nể tình lưu lại một bãi nước tiểu cho cái tên kiêu ngạo này sau đó nhanh chóng thu chân, trở về ngực cha mình.

Cha Percival rất vui vẻ, con ông quá thông minh nhưng ông cũng thấy có lỗi, ông cho Snape một cái “Thanh lý đối mới hoàn toàn” sao rồi lại lập tức cho Sirius một cái.

“Thật thú vị!” Grindelwald cười ha hả ôm con đưa về ngực ba của nó, “Nhìn xem, con thật thông minh, biết rõ phải nhả nước miếng lên người người khác, cũng biết vung nước tiểu lên người khác, không nhả cho ba của mình!”

Cái này cũng đáng giá khoe khoang sao?!

Snape cho rằng hai người này điên rồi — đương nhiên, anh không nghĩ đến trong mắt mình Prince của mình cũng ưu tú như vậy, không, là rất rất ưu tú, không ai có thể vượt!

Qua cuối tuần khi Harry trở lại Hogwarts đã nhìn thấy hai người vây quanh một đứa bé, mà thật đáng tiếc, đứa bé cũng khóc to không để ý bọn họ.

“A!” Prince tiến lên, “Là Percival! Con đã thấy ảnh khi bé của anh ấy!”

Percival? Harry nhìn chăm chăm vào đứa bé đang khóc rống không ngớt, cậu không thể tưởng tượng được, hiệu trưởng của cậu sao có thể cùng lão ma vương..... Ách..... Có đứa bé này? Giống như chính là ngủ một buổi tối, ngày hôm sau sáng sớm ra con?! Harry run rẩy một chút, ý nghĩ của cậu biểu hiện hết ở trên mặt, mà Snape thu hết những biểu lộ này vào trong mắt khóe miệng cũng run run, về phần hai ba ba? Bọn họ không để ý, họ đang chuyên chú tìm nguyên do đứa bé khóc rống.

“Có phải đứa bé đói bụng không?” Harry nghiêm túc đưa ra quan điểm của mình, “Hai người xem, tã cũng không ướt.”

“Nhưng buổi sáng vừa mới cho con uống sữa.” Grindelwald phản bác, ông chưa bao giờ chăm sóc trẻ con.

“A, trẻ con cần hai giờ cho ăn một lần! Gael, không phải anh nói con đã ăn rồi sao! Được rồi, anh nói là buổi sáng!” Dumbledore vội vàng lấy ra bánh ngọt, ông cho rằng bơ có thể thay thế sữa.

“Dừng tay!” Snape vội vàng cướp bánh ngọt ném qua một bên — từ khi anh biết mình sẽ có con trai sau thì đã tra không ít tư liệu phương diện này, còn bắt buộc Harry xem cùng mình, đôi khi Prince cũng sẽ gia nhập, “Ông sẽ làm thằng bé nghẹn chết, Albus!”

Gà bay chó chạy!

Cuối cùng, hai ba ba biết Percival của bọn họ không thể uống sữa tươi, hơn nữa cần cách hai giờ uống một lần sữa dê ấm áp sau còn phải do bọn họ giúp đỡ làm một ít “Vận động” vừa phải, ví dụ như duỗi tay chân gì đó.

“Phiền toái lớn a.” Râu của Dumbledore sắp hồng, hai ngày này, ngay cả ngủ ông cũng không ngủ được, “A, thật sự là bội phục Molly, cô ấy nuôi bảy đứa!”

Nhưng hiển nhiên hai vị cha không có ý định ném con mình cho một chuyên gia, bọn họ miệng phàn nàn nhưng trên thực tế rất hưởng thụ cuộc sống như vậy — nhưng nếu như nguy hiểm đến, giao con mình cho chuyên gia vài ngày cũng là tất nhiên.

Giằng co gần một ngày — ngoại trừ thời gian lên lớp, Harry đều ở phòng hiệu trưởng hỗ trợ, cậu cảm thấy mình nên làm quen một chút, mà Prince thấy thú vị, cũng chơi xấu ở phòng hiệu trưởng hỗ trợ.

Trước khi nguy cơ sắp xảy ra, một đứa con, quả thực chính là món quà tốt nhất từ Merlin.

Khi mọi người luống cuống tay chân đùa Percival, trận đấu thứ ba sắp xảy ra.

78. Chương 78

Quán quân mất tích

Sân bóng Quidditch bị lật lên, thay đổi một bộ dạng mới, từ Hogwarts cũng nhìn thấy, sân bóng rộng rãi thoáng đãng chỉ còn lại những bụi cây dưới tác dụng của pháp thuật trong vòng một đêm thành tường thành.

Bên trong có cái gì, tất cả mọi người đang suy đoán nhưng không ai dám đi vào, ngay cả Gryffindor yêu náo nhiệt có thể nhất gây sức ép nhất cũng không tới gần — bọn họ biết rõ nơi đó rất nguy hiểm, thậm chí có thể chết.

Bụi gai quấn quanh, những sợi dây leo giống như là làm đẹp, không thể nhìn vào bên trong bức tường màu xanh, bên trong giam giữ những nguy hiểm không ai biết.

Krum đi đến sân bóng nhìn nhìn, cậu biết mình là người thứ hai đi vào trong đó, bên trong đầy loại sinh vật, đó là những chướng ngại bọn họ phải vượt qua để tìm được cúp vàng đạt được thắng lợi.

“Cẩn thận cỏ nam phác.” Luna đi tới, đến bên cạnh Krum nói, “Nghe nói rắn hỏa bụi sẽ xuất hiện ở nơi sao khi đốt lửa, trên thực tế ở trong bếp lạnh như băng cũng sẽ có tung tích của bọn nó.”

Chỉ là tung tích?

Krum vẫn cảm thấy cô bé này kì quái, cô bé không giống những cô bé bình thường. Anh từng nhìn chăm chú cô gái tên Hermione ở Gryffindor nhưng cô bé đó cự tuyệt anh mà vừa vặn làm cho anh chú ý tới Ravenclaw cũng thích xem sách này, không thể không nói cô bé này càng không chú ý tới thân phận của anh – một ngôi sao? Quidditch? Có lẽ còn không bằng cái đuôi của chó đuôi én — cô nói nó có thể mang đến vận may cho mình!

Nhưng Krum cảm thấy cô bé này có năng lực hơn những cô bé bình thường, đôi khi anh cho rằng cô bé giống như là một nhà tiên tri chân chính.

“Anh không biết trong này có thể có rắn hỏa bụi hay không, có lẽ sẽ đốt hết chúng ta.” Krum nói rất chân thành, anh không nói đùa.

“Có lẽ trong thời gian biến mất nó sẽ biến thành một con vật xinh đẹp!” Luna vui tươi hơn hở, khuyên tai cà rốt của cô bé rất thú vị.

Nói chuyện với Luna không cần suy nghĩ gì vì đại bộ phận những gì cô bé nói người khác đều không hiểu, mà những gì người khác nghe hiểu được là cô bé nói trắng ra cho nên Krum rất thoải mái, anh thích nói chuyện với cô bé này — tuy anh biết rõ vì mình tiếp cận, hiện tại cô bé cũng gặp nhiều phiền toái.

Hai người bọn họ đi, Fluer tới, hiển nhiên cô chờ bọn họ đi rồi mới tới gần — đi theo phu nhân Maxime.

“Lúc này, em nhớ kỹ phải cẩn thận.” Bà Maxime có dáng người to nhưng bà rất đẹp, “Nếu như gặp nguy hiểm thì lập tức ra, không cần phải thể hiện.”

“Em.....” Phù dung xấu hổ há mồm, cô rất hy vọng có thể chiến thắng, hơn nữa năng lực của cô cũng mạnh hơn người bình thường, bà cô là một Veela nên ma lực của cô rất lớn, làm Fluer quen không coi ai ra gì nhưng trận đấu lần này lại cho cô một cái đánh cho cô biết rất nhiều, cũng hiểu ra rất nhiều.

“Còn một năm em sẽ tốt nghiệp, ta cảm thấy như vậy cũng rất tốt.” Maxime đi chậm lại để Fluer có thể thích ứng tốc độ như vậy, hai người vòng quanh sân Quidditch một vòng rồi trở về.

Chỉ có Harry không đi xem, cậu cũng không cần đến nhìn.

“Người đều an bài đủ?” Snape xác nhận một lần cuối cùng với Dumbledore, anh không thể dễ dàng tha thứ thất bại cũng không thể nhận thất bại.

“Đã sắp xếp xong.” Dumbledore gật gật đầu, ông muốn một cú là trúng, hơn nữa thuận đường kéo Fudge xuống — là bạn già của Fudge, Dumbledore hiểu rất rõ ông ta, năm xảy ra chuyện mất thất và sự kiện Quidditch World Cup, người bạn già này làm một ít chuyện không tốt lắm, nếu như lại tiếp tục, thế giới pháp thuật không hủy ở trên tay Voldemort thì cũng sẽ hủy ở trên tay phù thủy.

Kỳ thật, người chính trực và hiểu được biến báo không phải không có. Dumbledore rà lại danh sách những người bạn cũ, ông phát hiện năm đó đề cử Fudge là một sai lầm lớn, người này không khác Slughorn lắm nhưng không có độ miễn cảm của Slughorn!

“Không cần phải phí đầu óc.” Grindelwald rút đi danh sách kia, “Rất nhanh, dựa theo năm lão ta cũng phải xuống đài.”

“Nhưng là tôi sợ ông ta làm gì bất lợi cho Hogwarts!” Lão hiệu trưởng quen đi sờ râu của mình, sờ không được ông mới nhớ tới râu của mình đều bị cắt đứt, thật thương tâm a, “Skeeter đưa tin, có hình ảnh làm bằng chứng nhưng Fudge hoàn toàn không tin, tôi không biết ông ta đang sợ cái gì.”

“Ông ta đang sợ mình không thể khống chế cổ họng của dân chúng.” Grindelwald rất quen thuộc, “Cho nên, đợi chân tướng bày ra ánh sáng thì ông ta không còn làm được chuyện gì.”

“Cũng đúng.” Dumbledore gật gật đầu, một khi dân chúng phát hiện chân tướng, cho dù Fudge không muốn cũng phải từ chức — cũng không phải không thể cho phép ông ta giấu dân chúng nhưng là nguyên nhân giấu lại là từ sợ hãi. Dumbledore cho rằng nếu như không để tạo thành khủng hoảng mà gạt, sau đó tận tâm tận lực giải quyết vấn đề thì không có gì nói, tất cả mọi người là bạn tốt, nhưng là vì mình sợ hãi mà không dám tin tưởng, cách làm đó, ông không có cách nào đồng ý!

Kỳ thật người không đồng ý Fudge có rất nhiều cũng không chỉ có Dumbledore, còn có những tử thần thực tử nhận được tin tức nhưng không được triệu — Malfoy, Nott, Lestrage.

Không có bị triệu hoán đại biểu cái gì? Một, chủ nhân không tín nhiệm bọn họ; Hai, chủ nhân đã không có năng lực khống chế bọn họ; Ba, cả hai. Cái nào cũng đáng sợ, Malfoy bắt đầu lấy lòng hội phượng hoàng, đương nhiên, Lucius Malfoy sẽ không hành động rõ rệt, anh nghĩ tới lợi dụng bạn gái của con mình, cô bé có máu Muggle, họ Granger..... A, anh từng tưởng rằng cô bé là thân thích của ngài Granger..... Nhưng, huyết thống Muggle, anh không thoải mái.

Muốn rửa trắng, không phải một ngày hai ngày có thể làm được nhưng là nếu có người tin tưởng thành ý của bọn họ, như vậy anh chính là trắng.

Lucius vuốt gậy đầu rắn, tâm tình sung sướng suy tư. Lúc này anh hoàn toàn không biết vợ con của mình đã giúp mình đỡ thông.

Rất nhanh, trận thứ ba mở màn, Lucius Malfoy ở trong bộ pháp thuật cũng đến Hogwarts, bọn họ cần chứng kiến thời khắc lịch sử đó.

Ba quán quân đứng cửa mê cung, Bagman nhiệt tình đọc diễn văn, giống như ở Quidditch World Cup, lời nói đường hoàng nhiệt tình: “Như vậy, hiện tại, ba vị quán quân của chúng ta đã chuẩn bị tốt!” Ông dùng pháp thuật truyền lời nói ra vài km, “Hiện tại, tôi nói đến tên ai, người đó đi vào mê cung — Harry Potter!”

Harry nghe tên của mình, cậu điềm nhiên như không đi lên phía trước hai bước, vẫy tay với đám người hoan hô sau đó giờ đùa phép bước vào mê cung.

Tất cả đều được chuẩn bị, không cần sợ hãi!

Đùa phép tản ra ánh sáng xanh, Harry hít sâu một hơi, cậu dùng vài chú ngữ “Chỉ đường”, chú ngữ này cũng không khó, quá đơn giản — trước khi vào mê cung Severus nói cho cậu biết có thể dùng chú ngữ này đến chỗ cúp vàng nhưng khi thấy cúp vàng, cậu cần nhanh chóng thông báo cho bọn họ — dùng kính hai mắt, đúng vậy, cậu mang theo một khối kính hai mắt — không chỉ vậy, Harry mang theo rất nhiều thứ, đều được thu nhỏ lại để ở trong túi áo, cái túi kia ở trên cổ tay cậu, giống như là một thứ trang sức nhỏ.

Khi các quán quân đều đi vào mê cung, người bên ngoài không nhìn được cái gì nhưng cũng không làm khó được Dumbledore, ông đã sớm nghĩ ra một biện pháp tốt, khi ba người đều vào mê cung, tất cả mọi người đã phát hiện phía trên xuất hiện hình ảnh của mê cung — chỉ là mê cung trong suốt, giống như là thủy tinh!

Karkaroff luống cuống nhưng có người nhanh hơn lão — Snape ngăn cản đường đi của lão.

“Tôi, tôi chỉ là muốn đi tiểu.....” Karkaroff cười nịnh nọt.

“Tôi nghĩ ông không cần nhiều thời gian đứng không?” Snape túm cánh tay lão hô một tiếng, “Dobby!”

“Có Dobby!” Gia đình lập tức xuất hiện.

“Mang vị này trở lại trường học, người phải đi sát, sau đó mang ông ta về đây.” Snape lạnh lạnh phân phó, “Ông ta là người quan trọng, không thể vắng.”

“Dạ! Dobby hiểu!” Duỗi ra cách tay khô gầy dài nhỏ nắm chặt cánh tay Karkaroff, Dobby mang theo Karkaroff “Ba” một tiếng biến mất, rất nhanh, chỉ có hai phút, lại “Ba” một tiếng, Karkaroff về tới chỗ ngồi, hiển nhiên, Karkaroff không đi.

Dobby khóc lớn, nó cầm lấy lỗ tai của mình đi đụng đầu vào tường, Snape ngăn nó nhưng không thể ngăn nó khóc hô: “Dobby không hoàn thành mệnh lệnh của ngài Snape! Dobby muốn trừng phạt mình! Vị kia không chịu làm gì! Dobby rất xấu rồi! Dobby muốn trừng phạt mình!”

Ngăn lại hành vi tự phạt mình của Dobby, Snape lại cảm thấy rất buồn cười — bị một gia đình đưa đến phòng về sinh còn bị chằm chằm..... Loại kinh nghiệm này cũng không phải mỗi người có! Không phải Karkaroff kiếm được rất nhiều sao?

Mà mọi người không bị tiếng kêu kia hấp dẫn ở. Bọn họ có thể trông thấy biểu hiện của các quán quân, mỗi người.

Harry dùng chú ngữ gọi thần hộ mệnh xua đi một giám ngục Azkaban — đúng vậy, đây là giám ngục Azkaban thật, không phải dùng cái gì cổ quái biến ra, chính là công tác tổ công bố bọn họ chỉ thả boggart! Thần hộ mệnh của Harry là một con sư tử, bây giờ còn chưa thể nhận ra nhưng đã có thể trông thấy hàm răng thật to và tứ chi mạnh mẽ — giống như đức thần hộ mệnh mới của Snape, xinh đẹp mà cường tráng.

Có người thấy một thần hộ mệnh đầy đủ thân thể mà hoan hô.

Nhưng không tính cái gì, thú mặt sư tử đuôi bò cạp cũng có! A, quái tôm đuôi nỏ! So với Harry, Fluer Delacour tốt hơn một chút, không có những sinh vật kích thích như vậy nhưng đường không tốt lắm, luôn

có những thứ quái rối — nhìn xem mũi đỏ chết tiệt! Một đám yêu Cornish khiến cô phát điên. Khi cô nhìn thấy một cô bé toàn thân là nước thì cô không chịu được nữa, cô bắt đầu hét lên — đó là một boggart, nó biến thành em gái cô!

Thật tàn khốc!

Không chịu được kích thích này, cô gái xinh đẹp giờ đưa phép phát ra tín hiệu cầu cứu. Mà lúc này, Krum âm u xuất hiện ở sau lưng cô.

“Cô muốn đi ra ngoài?” Krum hỏi.

“Đúng, tôi không chịu được! Không chịu được!” Delacour khóc lớn, “Mấy người đi đi, đi đi!”

Krum không mở miệng an ủi, anh chỉ gật đầu nhẹ, cho cô một chú ngữ vui vẻ rồi xoay người đi.

Khi mọi người đưa Delacour ra, cô đã bình phục tâm tình, Pomfrey cho cô một lọ độc dược hòa hoãn, uống xong, cô ôm em gái Gabrielle ngồi ở một bên ngẩng đầu nhìn hình ảnh trên không trung.

Hiển nhiên, Harry đang vượt lên đầu. Nhìn không trung, Fluer không thể không bội phục Harry Potter, không hổ là cứu thế chủ, năng lực của cậu ta đã vượt qua rất nhiều học sinh năm thứ bảy, đương nhiên là ở Phòng chống nghệ thuật hắc ám, rất giỏi, Delacour nghĩ, cô chưa thấy qua một ai cùng năm mình có thể học Phòng chống nghệ thuật hắc ám tốt như vậy, đưa phép giống như là bàn tay thứ hai của cậu ta! “Thật đặc sắc!” Cô sợ hãi than lên, “Mau nhìn, cậu ta tìm được cúp!”

Harry đã đứng ở trước cúp vàng, cậu hít sâu một hơi, cất kỹ đưa phép sau đó đụng vào cúp vàng, sau đó Harry không thấy!

“Là khóa cứng!” Có người kinh hô.

“Trời ạ! Là ai mang đi quán quân của chúng ta!”

“Harry làm sao vậy?!”

Ít nhất hơn ngàn người tận mắt nhìn thấy chuyện đã trải qua, không ai hoài nghi trong này có âm mưu to lớn!

Dumbledore huy động đưa phép lớn tiếng hô: “Mọi người không cần phải sợ hãi, không cần phải kinh hoảng! Chúng ta bổ thêm pháp thuật truy tung trên người tuyển thủ, chúng ta có thể tìm được Harry!”

“A! Dumbledore! Ông phải nói cho tôi biết có chuyện gì?!” Fudge lớn tiếng rít gào, ông còn không cần dùng pháp thuật tất cả mọi người cũng có thể nghe rõ.

“Cornelius, ông bạn của tôi, không cần lo lắng, chẳng qua là Voldemort đã trở lại.” Có lẽ là đã quên, có lẽ là cố ý, Dumbledore vẫn duy trì “Thanh âm to”.

“Ông nói dối!” Fudge la lớn, “Ông đang nói dối! Không có khả năng! Hắn sẽ không trở về! Ông nói dối — nói dối!”

“Có phải là nói dối, chúng ta đi rồi nói sau!” Dumbledore cũng không cho Fudge mặt mũi, ông kéo Fudge lớn tiếng nói, “Chúng tôi bây giờ đi tìm vị quán quân mất tích, các bạn, chúc chúng tôi gặp may mắn a!”

79. Chương 79

Khu mộ hỗn loạn

“Tôi thỉnh cầu đi theo phỏng vấn!” Một giọng nói bén nhọn và cay nghiệt giờ phút này rất kiêu ngạo, là Rita Skeeter, cô ta đi qua cầm tay Dumbledore, “Hiệu trưởng, tôi nghĩ ngài cũng không ngại, tôi có thể bảo vệ mình, xin ngài đồng ý.”

“Được, cô Skeeter. Cầm tay tôi.” Đang chờ cô ta xuất hiện a, Dumbledore trong nội tâm đều vui đến nở hoa rồi, hôm nay là mấu chốt, ông sẽ không làm xuất hiện tình huống không thể đoán trước nào!

Cảm giác dộn thổ cũng không dễ chịu, cho dù là chính mình dộn thổ, nhất là mục tiêu là mộ.

Tất cả người ở Hogwarts đều bị tập trung vào một chỗ, bọn họ không thể tùy ý đi, kỳ thật bọn họ cũng không muốn cứ như vậy đi, Hogwarts cung cấp cách liên lạc với người nhà, nhất thời tin “(Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy)” trở lại truyền khắp thế giới pháp thuật — lòng người bàng hoàng? Đúng vậy, tất nhiên là như vậy, nhưng mọi người cũng biết cứu thế chủ và Dumbledore đi tìm người kia quyết đấu — điều này làm cho bọn họ an tâm, chỉ cần chờ đợi kết quả là được, không cần chiến tranh, cũng không cần trận doanh, chỉ cần chờ đợi kết quả là đủ rồi!

Không dao động đến trên người, điểm này cũng đủ để làm cho tất cả mọi người có thể yên tĩnh chờ đợi, đương nhiên chưa chắc là yên tâm.

Gellert lúc này có chỗ dừng, ông tìm thủ hạ trung thành ở lại Hogwarts trấn an mọi người, khổng chế bộ pháp thuật, đây là việc bọn họ thường làm nên khi làm rất quen thuộc.

Giờ phút này Dumbledore đã mang người đến Little Hangleton.

Chỗ mộ, Harry bị trói vào một khối bia đá, bên cạnh là một người đàn bà điên cuồng — Bellatrix Lestrange — người này vốn nên ở trong Azkaban nhưng được những người khác trợ giúp trốn thoát, chỉ là Fudge đề chuyện này xuống, sau Quidditch World Cup, lão đã làm rất nhiều chuyện ngu xuẩn.

Bellatrix dùng đũa phép đâm mắt Harry, nụ cười của mẹ làm cho mọi người run sợ, điểm ấy che dấu dụng mạo đẹp đẽ của mẹ. “Nhìn xem bảo bối,” Mẹ nói, “Búp bê ngoan của Dumbledore — Harry Potter, hi hi, ha ha ha..... Ha ha, Potter, mày có một khuôn mặt ngu xuẩn!” Mẹ giơ đũa phép lên giống như muốn trừng phạt Harry.

“Để tôi nói chuyện với chủ nhân người!” Harry đột nhiên nói, cậu rất tỉnh táo, đương nhiên tỉnh táo là giả, dù sao cậu cũng chỉ có 15 tuổi, còn là vị thành niên, dù có năng lực thế nào cũng sẽ không thể không sợ, nếu có người nghe tim đập của Harry thì sẽ biết rõ hiện tại cậu sợ muốn chết, “Bà không có tư cách nói chuyện với tôi!” Harry nuốt nuốt nước bọt, dùng loại biện pháp này để che dấu khủng hoảng trong nội tâm, đè nén xuống đau đớn như bị lửa đốt ở cuống họng.

“Thằng nhóc chết tiệt! Mày.....” Người đàn bà điên cuồng giơ đũa phép lên muốn cho Harry không thức thời một chú ngữ hắc ám nhưng một người ngăn mẹ.

“Bella, dừng tay.” Khi phát ra âm tiết “s”, Harry cho là mình nghe thấy xà ngữ nhưng thực tế không phải, đây là tiếng Anh, phát ra từ trong miệng của một thằng bé quỷ dị — không, không phải một đứa bé, người này chỉ là thứ giống đứa bé mà thôi, một thứ đầy vấy, mặt nó bẹp bẹp, vị trí cái mũi chỉ có hai khe hở dài nhỏ, hai mắt đỏ như máu, không có tóc.

Harry biết rõ thứ đó là Voldemort nhưng cậu không nghĩ tới hắn có thể liên hệ Lestrange — đúng vậy, Bellatrix là con dâu nhà Lestrange. Harry đã nghe qua về mẹ, một người điên cuồng, si mê nghệ thuật hắc ám, mê luyện chúa tể hắc ám.

A! Một quái vật, có cái gì tốt mà mê! Harry quên sợ hãi, cậu rên rỉ trong lòng.

“Harry Potter, lại gặp mặt.” Voldemort bị một người đàn ông ôm, bàn tay dài nhỏ khô héo vươn ra chỉ Harry, “Lại gặp mặt, cậu bé may mắn.....” Hắn nghiên cứu Harry Potter, hắn tỉnh tể tự hỏi, “Rất tốt, người rất có dũng khí.....” Rất lâu hắn mới dám triệu hoán vợ chồng Lestrange, với Voldemort mà nói thì không đủ, nhưng nếu như hắn có thân thể chân chính sau thì vậy không phải bàn luận, lúc này tên người sói kia hắn cũng không dám triệu hoán, mà Bellatrix vì si mê hắn nên vẫn có thể lợi dụng Đúng vậy, hắn có thể khổng chế tử thần thực tử vì dấu hiệu đen là ẩn ký lên linh hồn, hắn có thể xác nhận điều đó.

“Ta nghĩ người không chỉ muốn nói những lời này.” Harry cố gắng làm cho mình tỉnh táo bình tĩnh nói chuyện, cậu giật giật bả vai, “Có lẽ người nên thả ta ra, thủ hạ của người cũng không phải yếu”

“A, đúng vậy, nhưng là ta không thể không phòng bị mách khố nhỏ của người.” Voldemort cũng không có ý thả Harry xuống, hắn giáo hoạt nói, “Người biết, người hiện tại không hề giống trước, ưm..... Có bốc đồng,

đúng vậy, mạnh mẽ đậm tới.” Hắn tìm từ đơn giản, “Có thể nói cho ta biết là ai dạy người tinh táo không? Có lẽ ta có thể cho người trở về, báo cáo tin này cho hiệu trưởng của người, thế nào?”

Thật là một điều kiện mê người. Nếu là lúc trước có lẽ Harry lập tức sẽ đồng ý nhưng hiện tại Harry sẽ không biết đáp ứng đề nghị vớ vẩn này — Severus nói cho cậu về Voldemort, thói quen và tính cách, cậu biết rõ dù đã không còn anh tuấn, Voldemort vẫn như là cao thủ đầu độc đầu người khác.

“Cậu bé ngoan còn đang chờ cái gì a?” Voldemort thân thiết nói, “Chỉ là một cái tên, hơn nữa cậu có thể nói cho người đó biết cậu nói tên của hắn cho ta cho nên hắn cũng sẽ không gặp nguy hiểm nào, không phải sao? Nói ra đi.” Vì chiết tâm trí thuật thất bại, Voldemort muốn tìm được tin tức từ trong miệng Harry, cũng không dễ dàng.

Nhưng Harry hiện tại cần kéo dài thời gian, chờ đợi viện binh của mình đến. Cho nên cậu phải đối thoại với Voldemort, còn phải chọc giận Bellatrix và chồng mụ cái người ôm Voldemort — làm cho bọn họ không ngừng nói chuyện, làm cho thời gian lặng yên trôi qua khi bọn họ nói chuyện.

“Nói cái gì?” Harry đá đá chân, cậu tỏ ra cực độ chán ghét tình thế hiện tại của mình, “Voldemort, người không có chút thành ý nào, hay người sợ ta? Bởi vì ta là khắc tinh của người!”

“Ngu xuẩn!” Bellatrix không đợi chủ nhân mụ nói, mụ lập tức cho Harry một bàn tay, đánh cho Harry lỗ tai ù lên.

“Đây là thành ý của người sao Voldemort?” Harry nhổ máu và nước bọt trong miệng ra làm cho mình dừng cảm không sợ một chút nhưng hành động đó kích thích thần kinh của Voldemort, hắn thưởng thức nhìn cứu thế chủ, đôi mắt đỏ rực tràn đầy đồng ý — đúng vậy, cứu thế chủ như vậy, nếu như không nhìn kỹ ai có thể biết rõ hắn là cứu thế chủ a? A, Dumbledore nuôi một con rắn! Điều này làm cho Voldemort vui vẻ, hắn tê tê cười.

Đây là thứ Snape dạy cho Harry, nguy trang, ma túy cùng với..... Đón đầu một kích!

Ngay tại Voldemort tê tê cười, Harry cảm giác dây thừng lỏng chút ít, tay cậu có thể tự do hoạt động — vì lúc cậu bắt lấy cúp đã cất dấu phép nên Voldemort và Bellatrix không lấy đi dấu phép của cậu, bọn họ còn không đến mức ra tay với cái đồng hồ điện tử chết tiệt trên cổ tay cậu, mà không phải là tiếc nuối thường, cái túi toàn những thứ linh tinh của cậu có bề ngoài là đồng hồ điện tử a!

Bên người có khí tức quen thuộc, Harry biết rõ đây là áo choàng tàng hình của mình — không ai có thể xem thấu áo choàng tàng hình của cậu ngoại trừ cái mắt giả của Moody, nhưng hiển nhiên Voldemort không có một con mắt như vậy cho nên hắn không biết độc được đại sư của hắn đang ở ngay bên cạnh đã làm xong hết thấy, kể cả cởi dây trói cho Harry.

Khi tự do, Harry lập tức rút dấu phép hóa đá Bellatrix, mà chồng của mụ ôm Voldemort không kịp phản ứng — cho Harry thêm 10 điểm, bởi vì cậu biểu diễn tốt, Bellatrix đang cười với Voldemort nhưng sau một giây đã bị hóa đá.

“A!” Voldemort hét lên, hắn còn chưa dùng Harry Potter lấy được thân thể, hiện tại hắn không có cách nào sử dụng những chú ngừ đầy sức mạnh kia!

“Voldemort, người xong rồi.” Harry dùng dấu phép chỉ vào Voldemort, cậu không dám thư giãn, “Rodolphus Lestrage, dừng cử động, dừng cử động.....” Harry chậm rãi đến gần Voldemort, nhưng lại nói với Lestrage, cậu không rõ có phải còn có người khác hỗ trợ Voldemort không cho nên Harry không thể không thận trọng.

Snape nói lỏng cho Harry thì nhìn thấy Harry phản ứng nhanh chóng làm cho anh thật vui cũng rất kiêu ngạo, nhưng đồng thời, Snape ẩn thân dưới áo dùng dấu phép hung hăng nguyên rửa Bellatrix – ả điên này, anh rất ghét mụ, mà mặt Harry sưng làm cho Snape không chỉ là chán ghét Bellatrix, đúng vậy, anh cho rằng người này nên xuống Địa ngục! Vì vậy, Snape hung hăng nguyên rửa mụ, dùng Curcio nhưng mụ đã bị hóa đá cho nên ngoại trừ thống khổ trên linh hồn, bề ngoài cũng không nhìn ra mụ có chỗ nào bất thường.

Voldemort sớm đã bị Harry giơ dấu phép mà tức giận, hắn lớn tiếng gầm thét làm cho Rodolphus đi quản lý Bellatrix nhưng hắn đã quên không có ai hỗ trợ, hắn hiện tại ngay cả đi đường cũng khó khăn!

Không, còn có rất nhiều người giúp hân, hân không phải cô đơn một người!

Voldemort liều mạng cá chết lưới rách bắt đầu triệu hoán tử thần thực tử của mình, hân biết rõ, đối mặt loại tình huống này, chỉ cần bọn họ bị hân triệu hoán đến thì cũng chỉ có thể đứng ở bên hân, bằng không..... Chỉ cần cứu thể chủ làm chứng, bọn họ sẽ chết không nơi chôn!

Hừ, cũng chỉ là một thằng nhóc còn chưa tốt nghiệp.

Quả nhiên, có rất nhiều tử thần thực tử đột nhiên xuất hiện ở trước mặt Harry, bọn họ sững sờ — Bella bị hóa đá, Rodolphus ôm một vật thể giống một đứa trẻ con, cứu thể chủ cầm đũa phép chỉ vào vật thể kia.....

“Giết nó! Giết nó!” Voldemort lớn tiếng nói, “Người hầu của ta, chủ nhân của các người đã trở lại, giết cứu thể chủ, ta sẽ dẫn các người đến huy hoàng!”

Giết?

Không giết?

“Ba”! Vô số tiếng độn thổ truyền đến.

Tử thần thực tử kinh hãi nhìn — bọn họ còn chưa hết khiếp sợ khi thấy Voldemort biến thành trẻ con thì đã phát hiện mình bị bao vây.

Hiện tại, chỉ có cách bắt cứu thể chủ làm con tin!

Một tử thần thực tử cầm đũa phép dùng một chú buộc chặt với Harry — nhưng là trước người Harry xuất hiện một cái Impedimenta đón chú ngữ này, không có người trông thấy cứu thể chủ đọc chú ngữ, không có người trông thấy cứu thể chủ huy động đũa phép..... Không có người trông thấy cứu thể chủ phân tán sự chú ý của mình — Harry Potter nhìn chăm chăm vào Voldemort!

Có thể thắng hay không?

Tử thần thực tử cũng không phải những kẻ ngu ngốc, bọn họ rất muốn biết phần thắng của mình có bao nhiêu, mà khả năng chạy trốn có bao nhiêu — đau đớn từ dấu hiệu đen làm cho bọn họ sợ hãi, đây là dùng khế ước đã được ký kết, bọn họ phải tuân thủ, nhưng nếu như không tuân thủ thì như thế nào?

Chưa có người thử phản bội chủ nhân của bọn họ cho nên bọn họ không biết phản bội sẽ phải chịu trừng phạt thế nào — dấu hiệu đen trừng phạt và Crucio đủ khiến bọn họ sợ run.

“Tom, không cần chống cự vô vị.” Giọng Dumbledore vang lên làm cho Voldemort tức giận đến mức có thể bằng vào ma lực cũng không nhiều lắm trong cơ thể trôi nổi nhưng Dumbledore không cho hân cơ hội biểu hiện ra, “Tử thần thực tử, mấy người bây giờ là tử thần thực tử, nhưng nếu như mấy người nguyện ý, hiện tại đi đi, vĩnh viễn không còn trở thành cấp dưới của ai, như vậy mấy người cũng không phải là tử thần thực tử, không có người biết mấy người đã từng là tử thần thực tử, đây là tôi, Albus Dumbledore cam đoan.”

Một sự cam đoan tuyệt vời, khó có thể chống cự!

“Không — lừa gạt!” Voldemort thét chói tai gãy ra khỏi cánh tay của Rodolphus, hân chậm rãi trôi nổi chính mình giống như ma lực bạo động của trẻ con, “Đây là lừa gạt! Lão ta sẽ không bỏ qua người nào!” Hân lớn tiếng tê tê nói, triệu hoán đến trợ thủ — Nagini.

Lúc này, Harry cũng bắt đầu tê tê nói nhưng thứ Harry triệu hoán không phải là Nagini mà là một Nhân Kính Vương Xà xinh đẹp — không sai, chính là con rắn bắt lấy Peter, nó được nuôi rất tốt, còn được tưới rất nhiều độc dược cho nên hiện tại càng thêm tươi sáng xinh đẹp, thậm chí nó còn ăn vài khối thịt tử xà làm cho nó lớn hơn rắn bình thường rất nhiều.

Cứu thể chủ là xà lão khang!

Voldemort cảm thấy thế giới của mình sụp xuống trong nháy mắt.

Nhân Kính Vương Xà mang theo mấy người anh em của nó — những con rắn cung cấp nọc độc cho Snape — xông về phía Nagini, mà tử thần thực tử đã có người bắt đầu độn thổ!

Thắng bại, kỳ thật chính là chuyện trong nháy mắt.

Rita Skeeter dùng cameras của mình không ngừng bấm, đương nhiên cô muốn bảo đảm an toàn của mình, bên người có một thần sáng đi theo, nhưng không phải rất đáng giá sao?

Những người độn thổ cũng có những người điên cuồng với thuần huyết luận nhưng thức thời là kỹ năng phải có, bọn họ không thể bị mất tất cả trong này! Giờ khắc này, tử thần thực tử oán hận chủ nhân của bọn họ.

“Thắng bại, chỉ vậy mà thôi, Tom Riddle!”

80. Chương 80

Quyết đấu và hỗn chiến

Harry giờ đưa phép chỉ hướng Voldemort giống như cậu muốn quyết đấu. “Thắng bại, lúc này, Tom Riddle!” Harry nói sau đó giờ đưa phép lên trước ngực, nghiêm túc muốn hành lễ — dường như chỉ có cậu nhưng trên thực tế cũng không phải như vậy, bên cạnh Harry còn có Severus mặc áo choàng tàng hình nhưng không có tử thần thực tử biết rõ.

Voldemort trầm mặc, tình huống hiện tại của hắn không tốt, tình thế rất bất lợi.

Ở lại chỗ này tiếp tục hay là đi?

Bên kia Nhân Kính Vương Xà mang theo anh em của nó ngăn trở Nagini, rắn chém giết cũng rất ưu nhã, chúng nó bình thường dây dưa lẫn nhau phô bày lực lượng của mình mà không phải dùng độc biểu hiện ra hung tàn nhưng là lúc này không giống, bên nào cũng lộ ra răng nọc, chúng nó cắn như vậy mới được người mình thích thừa nhận — vô luận là phương nào, chúng nó đều phải toàn lực ứng phó.

Harry nhìn thoáng qua tình hình chiến đấu bên kia, hiển nhiên Dumbledore nhiều người lực lượng lớn, mà Nhân Kính Vương Xà còn mang theo một đám rắn — nắm chắc thắng lợi trong tay, điều này làm cho Harry yên tâm không ít, huống chi bên cạnh cậu còn có Severus?

Voldemort suy nghĩ rất nhiều loại biện pháp, cuối cùng hắn biết mình chỉ có thể liều mạng vì chạy trốn cũng không thích hợp hắn — không nói đến có bao nhiêu người của hội phượng hoàng vây quanh, tử thần thực tử cũng không thể nhìn hắn đi như vậy, nếu không phải thực lực của hắn bây giờ suy yếu thì tình huống cũng sẽ không rõ ràng như giờ, chạy trốn càng nguy hiểm, mà liều mạng..... Chỉ cần có thể làm cứu thế chủ trọng thương..... Không sai, chỉ cần có thể làm cho Harry Potter bị thương, hắn có biện pháp đối phó những thành viên ngu xuẩn của hội phượng hoàng.

Nghĩ đến cứu thế chủ, Voldemort không thể không nghĩ đến thủ hạ đắc lực của hắn — Severus Snape, có lẽ bây giờ hắn đang chiến đấu giữa đám người hoặc là lúc này gọi hắn tới là một cách..... Chúa tể hắc ám không có đưa phép trong tay nhưng hắn có thể cướp đưa phép của người khác — ví dụ như Bellatrix, hắn có thể sử dụng ma lực triệu hoán đưa phép của cô ta, mà hiện tại cô ta đã mất đi sức chiến đấu, không có giá trị!

“Không..... Không! Chủ nhân..... Cái này.....” Rodolphus ở một bên run rẩy muốn ngăn cản Voldemort, người nào cũng biết không còn đưa phép, phù thủy không chịu nổi một đòn, chủ nhân cướp đi đưa phép của vợ hắn, chẳng lẽ là muốn Bella của hắn chết sao?

“Đừng nghi ngờ quyết định của chúa tể hắc ám,” Voldemort vẫy đưa phép, động tác của hắn cũng không phải rất trôi chảy nhưng ma lực coi như dư thừa, có đưa phép dẫn ra, dường như sắp trào ra, “Harry Potter, cậu bé sống sót..... Đi chết đi!” Hắn dùng đưa phép phóng ra một chú ngữ tới Harry — ánh sáng màu xanh, là lời nguyên chết chóc!

Harry cũng không tính toán cứng đối cứng, chú ngữ chưa rơi xuống đất hắn không thể công kích lần thứ hai cho nên phản ứng đầu tiên của Harry chính là lăn một vòng né tránh sau đó dùng đưa phép của mình dùng “Khô giáp hộ thân”.

Phản ứng linh hoạt.

Nhưng Voldemort là ai? Hắn là thiên tài trăm năm khó gặp, cho dù hắn đã không còn thân thể, mặc dù hắn bám vào một sinh vật bị chế tạo ra, hắn còn là thiên tài.

Có một chú ngữ bay tới, Harry không thể trốn mãi nhưng cậu gọi về mộ bia bên cạnh chặn lấy chú ngữ đó rồi Harry bắt đầu phản kích.

Dumbledore nhìn Harry đã bắt đầu chiến đấu, ông lập tức chỉ huy thành viên hội phượng hoàng đã kích tử thần thực tử mạnh hơn.

Trận chiến này, giống như nằm mơ.

Rita Skeeter dùng cameras và bút lông vũ chứng kiến trận chiến đấu như vậy, hoàn toàn là thiên về một bên, thậm chí mụ còn mang theo hai cái thủy tinh ký ứ!

Cornelius Fudge nhìn thấy tình hình trước mắt đã không biết nên biểu hiện như thế nào — trên tình cảm, lão hy vọng Dumbledore chiến thắng, như vậy hắn cũng không cần sợ hãi mình sẽ bị chúa tể hắc ám giết nhưng hắn lại quẩn quýt..... Bởi vì lão đã phản bác Dumbledore về chuyện chúa tể hắc ám đã trở lại, hiện tại..... Nếu như Dumbledore thắng như vậy lão chính là tự mình đánh mình mặt! Cho nên Cornelius Fudge không có động tác gì mà chỉ nhắm mắt lại, mặt tràn đầy thống khổ. Mà hình thức biểu lộ cũng sẽ không được Skeeter cho vào đầu.

Moody đi theo Skeeter, ông phụ trách an toàn của cô, năng lực của vị từng là thần sáng này không nhỏ, ông có thể đối phó ba bốn người cùng một lúc, cái đũa phép kia giống như là một bộ phận của ông, con mắt pháp thuật giúp Moody rất nhiều, cho dù ông là một thần sáng xấu xí nhưng về ngoài không chứng minh ông không phải là một thần sáng ưu tú.

“A nha!” Skeeter thét chói tai ngồi xổm xuống, tránh thoát một chú ngữ.

“Lấy ra đũa phép của mình, những thứ đồ chơi nho nhỏ kia của cô có thể đặt ở trên người, chúng nó sẽ tự hoạt động!” Moody hô to, tay cũng không dừng lại.

“Đến đây đi, những cái tên không dám lộ mặt mũi!” Molly cũng tham gia chiến đấu, tuy bà không biết chú ngữ mạnh gì nhưng pháp thuật gia đình của bà cũng có thể làm cho tất cả mọi người đau đầu, một “Difindo” bà có thể cho ra hiệu quả nổ mạnh!

“Hắc! Quái vật, xem đây —”

“Hay đây?” Đôi song sinh phối hợp rất ăn ý, không phải bọn họ vốn chính là một thể sao? Một tiến công một phòng thủ, một phòng thủ thì một tiến công, không có người có thể đột phá chiến thuật của bọn họ, cho dù bọn họ còn chưa trưởng thành — đúng vậy, bọn họ vụng trộm theo tới, cũng không phải là nói giỡn, nhưng bọn họ theo tới!

Dumbledore cũng không cần suy nghĩ, ông mang theo Fawkes của mình, trong ngực còn ôm một đứa bé giống như là đến dạo chơi làm cho tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm nhưng không có người nào dám công kích ông vì cả người Dumbledore đều hiện ra màu bạc, giống như là Merlin đến thế gian — đây là hiệu quả của sự chất chồng các loại chú ngữ phòng hộ, nếu như công kích Dumbledore, như vậy chuẩn bị tốt tinh thần chú ngữ bị bắn ngược.

Đứa bé trong ngực Dumbledore không khóc không kêu, hình như rất vui vẻ khi thấy cảnh tượng trước mắt, thằng bé không ngừng cười khanh khách, chứng kiến đủ loại chú ngữ bay loạn còn có thể vỗ tay, một đứa bé hoạt bát a.

Voldemort chuyên tâm đối phó cứu thể chủ, Dumbledore chạy tới trước mặt hắn .

“Tom, không cần phải hy sinh vô vị, xem.....” Lão hiệu trưởng mở ra cái túi trên cổ Fawkes, bên trong là một đồng gì đó — nhật ký, vương miện, hộp dây chuyền, cúp vàng, nhẫn, đều là những thứ Voldemort quen thuộc và cũng là những thứ quan trọng nhất.....

“Dumbledore!” Voldemort buông tha cho cứu thể chủ, ngược lại tiến hành công kích giáo sư biến hình học của mình — Avada Kedavra!

Lão hiệu trưởng tuy đã lớn tuổi nhưng thân thủ không tệ, ông rất nhẹ nhàng tránh thoát lời nguyên chết chóc của Voldemort, sau đó ông làm cho Fawkes bay qua cướp đi đũa phép của Voldemort — đó cũng không phải là chuyện dễ dàng nhưng là cũng không quá khó khăn, phượng hoàng không sợ Avada, nó còn có thể thuấn di cho nên Voldemort nhất thời hoảng loạn, hắn dùng đũa phép chỉ vào Fawkes hô to “Crucio”, một giây sau phượng hoàng đã không thấy tăm hơi bóng dáng!

“Colloportus! Mơ màng ngã xuống đất! Hết thầy hóa đá! Expelliarmus!” Harry cầm đũa phép lớn tiếng hô, từng chú ngữ đều đánh hướng Voldemort, mà ở bên cạnh của cậu cũng xuất hiện chú ngữ liên tiếp đồng dạng đánh Voldemort!

“Hèn hạ!” Voldemort thét lên, hắn rút cuộc biết bên cạnh cứu thế chủ còn có người — đúng vậy, áo choàng tàng hình, hắn đã quên, hắn đã quên còn có cái này!

Nhưng mà, hắn chỉ kịp hô một tiếng này.

Đũa phép của Dumbledore cũng phát huy công dụng của nó, một chú ngữ giam đồng dạng đánh trúng hắn — chúa tể hắc ám, bị bắt.

Chỉ trong nháy mắt, thời gian như thể đình chỉ.

Hoan hô?

Thét lên?

Rít gào?

Khóc hô?

Người hội phượng hoàng không biết nên làm thế nào bây giờ. Tử thần thực tử cũng vậy.

Cứ như vậy..... Đã xong?

Chỉ trong nháy mắt, vài tiếng vang lên, rất nhiều tử thần thực tử đều biến mất — phản bội, chưa bao giờ thiếu, nhất là vào lúc như thế này. Thậm chí Rodophus cũng ôm Bellatrix trên mặt đất trốn, tuy hắn khát vọng lực lượng nhưng hiển nhiên tình hình bây giờ cũng không phải thời cơ lấy được lực lượng tốt.

Nagini nhìn thấy Voldemort bị khống chế ở, nó liền linh hướng bên này mà Nhân Kính Vương Xà mang theo các anh em của nó mạnh tiến lên cản lấy bảy tác của con rắn này!

[Nagini!] Voldemort tê tâm liệt phế hét lên.

[Tom..... Ta vẫn là..... Yêu tên..... Tom.....] Nagini thống khổ quay cuồng trên mặt đất, nó cả đời ăn vô số người — có phù thủy cũng có người bình thường, cuối cùng lại bị đồng loại cắn mất đi năng lực phản kháng..... Có lẽ sẽ bị ăn..... Nó vận vẹo thân thể nhưng đối với một con rắn bị trọng thương như nó thì rất khó khăn,[Tom.....]

[Nagini..... Nagini!]

Không hiểu yêu?

Dumbledore lắc đầu, ông nên thu hồi câu nói kia. Cho dù ông không hiểu xà ngữ nhưng ông có thể hiểu biểu tình của Voldemort, tuy mặt của Tom đã mất đi bộ dáng nhân loại, nhưng cặp mắt kia..... Lại tràn đầy bị thống.

“Tom, thực xin lỗi,” Dumbledore đi qua, đưa Nagini gần chết tới trước mặt Voldemort, “Trước kia ta nói cậu không hiểu yêu, thực xin lỗi, cậu hiểu được yêu, nhưng là..... cậu đặt nó sai vị trí.” Giấu chút ít yêu trong trái tim, cuối cùng chỉ để lại tín nhiệm cùng yêu với sủng vật, cảm tình như vậy vô cùng mỏng manh cũng vô cùng quyết tuyệt, dù cho không thất bại, hắn cũng rất khó sống sót — cô độc, sẽ khiến người nổi điên.

Tuy Voldemort không thể động đây nhưng cũng không cản trở hắn cổ quái nhìn Dumbledore — những lời này, là Dumbledore chết tiệt kia nói với hắn? Thật sự là..... Rất cổ quái. Nhưng chuyện quái lạ nhất là đứa bé trong ngực của Dumbledore..... Một đứa bé..... Đáng yêu, đúng vậy, rất đáng yêu, Voldemort đã từng thấy ảnh của mình lúc bé, đó là cô nhi viện chụp, bọn họ đều chụp ảnh cho mỗi đứa bé cho nên..... Hắn cảm

thấy đứa bé kia rất quen mắt..... Ngoại trừ màu tóc và màu mắt, đứa bé kia..... giống hần khi còn bé như đúc!

Không chỉ là tướng mạo..... Còn có cảm ứng..... Một loại cảm ứng đặc biệt..... Voldemort cảm thấy đứa bé kia đang gọi mình, mà đứa bé đó cũng nhìn y không chớp mắt, giống như..... Bọn họ có cách liên lạc kỳ quái nào đó.

Snape kéo áo choàng tàng hình trên người mình xuống, mặt không biểu tình cầm đũa phép đứng ở cạnh Harry giống như là thần hộ mệnh.

“Severus Snape!” Voldemort lại phần nộ thét lên, vừa rồi đứa bé kia hấp dẫn làm hần hoàn toàn không để mắt đến xung quanh — Severus Snape, độc dược đại sư của hần, rõ ràng luôn ở bên cạnh..... Hần còn tưởng rằng Snape đang chiến đấu cùng những tử thần thực tử kia!

“Rất có lỗi.” Snape ưu nhã cúi người, “Ngài hần là cần cái này, tôi nghĩ vậy.” Nói xong Snape lấy ra một cái bình thủy tinh để lên tay Dumbledore.

“Đó là cái gì!?”

“Một loại độc dược, Tom.” Dumbledore quơ quơ cái kia bình thủy tinh, “Tom không thấy đứa trẻ trong ngực ta rất quen thuộc sao?” Dumbledore làm Percival bay tới trước mặt Voldemort, “Tom, đứa bé là Percival — Percival Grindelwald Dumbledore, thằng bé giống trò.” Giống, chính là không hoàn chỉnh.

“Per..... Percival?!” Voldemort biết rõ Dumbledore, hần cũng biết tên đó quan trọng với Dumbledore thế nào, nhưng là..... sao giống hần?

Giờ phút này chiến đấu cơ bản đã chuẩn bị kết thúc, Harry muốn kế hoạch của Dumbledore có thể thuận lợi, cậu vội vàng nhảy đến chiến trường mà Snape cũng đi cùng Harry.

“Tử thần thực tử, không cần phải phản kháng, mấy người không có cơ hội!” Harry hô, khống chế một người sói không mặc áo choàng đen của tử thần thực tử — Fenrir Greyback, Harry biết rõ chính là hần cần Remus, cái tên đáng ghét.

“Cứu thế chủ..... rất thú vị a!” Người sói kia cười hắc hắc, lè lưỡi liếm liếm môi, “Còn là một hổ con, hương vị không tệ!”

Mùi vị không tệ?

Snape rất miễn cảm với những câu này, đương nhiên anh biết rõ mùi vị cứu thế chủ không tệ, nhưng lời này không tới phiên cái tên người sói đáng chết này nói! Phất tay chính là một lời nguyên chết chóc – người sói chết tiệt, xuống Địa ngục đi!

“Snape cái tên phản bội!” Greyback gầm thét muốn biến thân, biến thành sói lực công kích của hần cũng được tăng cường.

“Cắt sâu mãi mãi!” Harry tung ra một chú ngừ.

“Cắt sâu mãi mãi!” Snape cũng dùng chú ngừ này — đúng vậy, một Avada quá tiện nghi cho tên người sói chết tiệt này!

Thấy cứu thế chủ chạy tới thì năng lượng của hội phượng hoàng càng lớn, tử thần thực tử chạy trốn càng nhiều.

Ngay khi hỗn chiến lại giăng co, chỗ Voldemort lại lặng yên không có một tiếng động Cái gì cũng không có?!

81. Chương 81

Quá khứ tự ti

Rita Skeeter quả thật là một cây viết tốt nhất của thế giới pháp thuật, cô đặc sắc miêu tả chiến đấu phối hợp với ảnh chụp tái hiện lại tình cảnh lúc đó — cứu thế chủ gior đưa phép đối kháng kẻ mà ai cũng biết là ai đấy, tránh né cùng phản kích làm cho dân chúng đọc báo cũng sôi trào nhiệt huyết; thành viên hội phượng hoàng đối kháng tử thần thực tử, đôi song sinh cười hơn hở trên chiến trường càng đột ngột, trong hoàn cảnh làm cho người ta hít thở không thông như vậy, nụ cười của bọn họ giống như là mặt trời chiếu sáng cả bầu trời; Tử thần thực tử cũng chưa thất bại, bọn họ cũng vô đến vì vậy Molly tung ra một đám chú ngữ, chỉ là một bà chủ gia đình nhưng có dũng khí đứng đối diện tử thần thực tử..... Trong chuyện này, mọi người rõ ràng phát hiện Snape và Malfoy, hai người này không phải tử thần thực tử sao?!

A, không! Bọn họ đối kháng tử thần thực tử! Narcissa Malfoy đi theo chồng mình, bên cạnh là con trai còn chưa trưởng thành của họ, một nhà ba người đều ở trên chiến trường, khi con bà bị đánh trúng ngực, đau lòng cùng lo lắng trên mặt Narcissa Malfoy làm cho tất cả người mẹ xúc động. Không chỉ có nhà Malfoy, còn có rất nhiều tử thần thực tử trước cũng đã trở thành chủ lực chiến đấu với tử thần thực tử, ánh sáng từ đũa phép bay ra mang theo u ám khủng bố nhưng chúng nó là hướng về phía tử thần thực tử! Quá may mắn!

Trải qua trận chiến này, nhà Malfoy thành công tẩy trắng biến thành đứa con mới của truyền thông. Lucius rất hài lòng, ngón tay anh vuốt ve gậy chống đầu rắn của mình, trên thực tế anh rất vừa lòng với trận chiến này, lợi ích cuối cùng càng làm cho anh ngồi vững vàng ở bộ pháp thuật — đúng vậy, anh không tính toán làm bộ trưởng bộ pháp thuật, vị trí này cũng không có chỗ tốt gì vì thân phận anh đặc thù cho nên hiện tại vị trí này là tốt nhất, thể thân Barty Crouch trở thành bộ trưởng Bộ Hợp tác Pháp thuật Quốc tế, anh có thể dễ dàng phát triển sự nghiệp gia tộc hơn.

Một nhóm tử thần thực tử lớn bị bắt, trong đó có cả vợ chồng Lestrage, đương nhiên cũng có rất nhiều tùy tùng cuồng nhiệt của Voldemort, bọn họ khẳng khẳng Malfoy và Snape là tử thần thực tử, nhưng thật đáng tiếc, khi chuyện của Regulus hấp thụ ánh sáng, tất cả những lời đồn đãi không tốt về Malfoy đều bị đè ép xuống — ít nhất, Narcissa đã từng là Black, mà Regulus có quan hệ với cô tốt nhất. Về phần Snape? Năm đó anh đã được chứng minh là gián điệp, mà bây giờ a, anh chẳng những là gián điệp mà anh còn là anh hùng làm được có thể triệt để tiêu diệt Voldemort.

Fudge vì lưỡng lự dân chúng mà bị ép xuống, lão không thể không rời khỏi bộ pháp thuật.

Hết thấy bình thường lại. Chỉ là nếu như không có các loại dụng cụ bay tới bay lui trong phòng hiệu trưởng thì càng bình thường.

“Percival!” Harry vừa lớn tiếng kêu vừa dùng thu phục một cái chén sứ của Trung Quốc, bên kia liền bay lên một cái hộp bằng bạc.

Dumbledore lập tức kịp phản ứng cất kỹ nó, một giây sau Percival lại trôi nổi chính mình lên! Thăng bé này bay loạn trên không trung giống như là một golden snitch — đúng vậy, Percival có mái tóc vàng!

Cũng không thể trách Percival không cho cha mình mặt mũi, vừa mới dung hợp với chủ hồn, nó không có cách nào tiếp nhận nhiều tin tức như vậy — được rồi, hiện tại nó là Voldemort là Tom, là Percival còn là chúa tể hắc ám? Thật sự là một vấn đề, vấn đề rất lớn — nhưng mấu chốt của vấn đề ở chỗ nó còn là một đứa bé!

Nhưng cho dù là đứa bé cũng phải có tôn nghiêm! Hai bàn tay nhỏ bé của Percival còn không bắt được cái gì, nó chỉ biết chăm chú che quần của mình, nói cái gì cũng không cho cứu thế chủ đối tã cho mình — tuy..... Mặc tã ẩm ướt không thoải mái, nhưng nó không thể tiếp nhận sự thật này!

“Chả lẽ tã dính đầy bài tiết..... Là thời thượng mới? Phù hợp..... thẩm mỹ của một hậu duệ Slytherin?” Harry do dự nói như vậy, đây là cậu học của Severus, có lẽ cái này có tác dụng?

Đúng vậy, cái này có tác dụng. Percival lập tức nặng nề mà ngã vào trong ngực Harry sau đó buông lỏng ra hai móng vuốt nhỏ thịt thịt, quần đã bị cởi bỏ đai lưng cứ như vậy rơi xuống, sau đó..... Cứu thế chủ bị dính vào ... của vị từng là chúa tể hắc ám

“A!” Harry thét chói tai thả Percival lên trên bàn đối tã — không phải chuyện tốt mà, cậu không nên nghe yêu cầu vô lý của Dumbledore, để hai cái ba ba kia đi làm chuyện này đi!

Trở lại hầm, Harry tắm sạch mấy lần, hận không thể kéo đi một lớp da.

“Ba ba!” Tiểu vương tử ôm một túi quà lớn từ nhà Cori xông vào phòng khách, “Xem này!”

“Từ từ, Prince, ba đang tắm!” Có lẽ đây chính là chỗ tốt của pháp thuật, cho dù ở phòng tắm Harry cũng biết chuyện đã xảy ra trong phòng khách vì Snape dùng chú ngữ dò xét bỏ vào một cái gương nhỏ trong phòng tắm.

“Dạ, ba ba!” Vì Voldemort đã không còn, nguy cơ của Prince cũng được giải trừ, cậu lớn tiếng xông vào phòng ngủ hô to sau đó bắt đầu lật xem quà của mình — đây là áo len Cori đan để mừng năm nay cậu nhập học, rất đẹp, là màu xanh, phù hợp thẩm mỹ của Slytherin.

Cháu Cori Chris cũng sắp đi học giống Prince, hai người hẹn cùng đi Hẻm Xéo nên khi Prince về rất hưng phấn.

Có rất nhiều quà, ngoài áo len mới thì còn có chồng Lucy tặng một bộ cờ phù thủy Trung Quốc, cái này hoàn toàn không giống cờ Anh vì loại quân cờ này hình tròn dẹt, giống hình cúc áo có hai màu đen và trắng, cũng không nói chuyện nhiễu loạn tư duy của người đánh, nhưng những con cờ này sẽ đánh cờ với người chơi khi có một người đánh cờ, rất thú vị.

Đương nhiên, bên trong còn có mấy thứ cho ba ba, là một cái áo khoác ngoài, màu xanh giống màu mắt ba, phối hợp đường viền màu vàng nhạt, đường xoắn xinh đẹp. Quà của cha là một cái đai lưng màu đen viền bạc, chỉ ở trước thêu một chữ “s”.

Món quà từ từ nhảy ra, Prince có tật xấu mà mọi đứa bé có — thích mở quà, cậu muốn biết ở trong có cái gì, rất bình thường, vì Harry khi còn bé cũng như vậy — được rồi, hiện tại Harry cũng không lớn.

Tắm rửa xong Harry đi ra phòng ngủ đã nhìn thấy Prince đang bóc quà, cậu đi qua giúp Prince — băng dán rất chắc, hai người bọn họ giật nửa ngày mới giật ra.

Đây là một hộp lớn, bên trong chính là mấy thứ thuộc về Severus Snape.

Khi Harry thấy cái hộp thì ngây ngẩn, còn có tiểu vương tử, cậu cũng ngơ ngác nhìn thứ trong hộp, không biết nên phản ứng như thế nào.

Một cái hộp lớn, bên trong rất nhiều thứ.

Hai cái bút máy đã hỏng, đây là thứ của Muggle; Một bộ quần áo cũ nát giống của phụ nữ có thai, vạt áo bị cắt bỏ nham nhở, cũng chỉ thể thích hợp với một đứa bé như Prince, nhưng rất dài và rộng; Một đôi giày, đế giày cũng mỏng đến mức có thể nhìn qua thấy bóng người; một cái vạc hỏng; Một cái đĩa phép cũ kỹ; một bức ảnh cũ của ba người..... Harry không biết mình như vậy đúng hay sai, tay cậu có chút run. Những thứ này rõ ràng là của Severus vì cậu thấy được một tờ giấy trong hộp — “Trần bảo thuộc về Severus”, nhưng mà, những thứ này thật là trân bảo sao?

Có lẽ chúng nó là.

Harry nhận ra người phụ nữ trong tấm ảnh, đó là Eileen Prince, mẹ Severus, một người âm trầm nhưng rất ôn nhu.

“Đây là bà nội!” Prince cũng nhận ra Eileen, cậu chỉ vào người phụ nữ trong tấm ảnh nói.

“Đúng vậy, Prince, bà ấy là bà nội của con.” Harry gật gật đầu, chuẩn bị cất những thứ kia đi, cậu không muốn làm mình giống máy quay lên, “Chúng ta cất những thứ này đi, nhanh lên.”

Nhưng khi hai cha con thu dọn thì Snape đi đến..... Anh nhìn thấy bọn họ đang làm gì..... Những vật kia, là trân bảo, cũng là thương tổn.

“S..... Sev.....” Harry bối rối nhìn Snape, khuôn mặt không có biểu tình gì, cậu không tìm thấy phần nộ hay cao hứng làm cho Harry cảm thấy tay tê rần.

Không trả lời Harry, Snape chỉ dùng một chú ngữ để những vật kia trở về chỗ cũ rồi nhét vào một góc.

Có lẽ Sev giận rồi, Harry nghĩ, Prince trốn mất há hốc mồm nhìn cha mình — theo như cậu biết, dù cho ba ba làm hư độc được của cha cha cũng sẽ không tức giận như vậy?

“A, cha!” Prince vội vàng chạy tới giữ chặt tay Snape, “Cha đã trở lại? Ba ba vừa tắm xong! Con mang những thứ này về từ chỗ Cori.....”

“Ừ.” Snape không nói gì thêm, anh liếc nhìn Harry rồi vỗ đầu Prince nói cậu ngồi ở chỗ kia chơi cờ Trung Quốc, chính mình thì xoay người vào phòng đọc sách.

Như vậy làm cho Harry lo lắng – cậu biết mình nhìn lên riêng tư của Severus, như vậy không đúng cũng không tốt, nhưng là cậu lại cảm thấy nếu Severus là bạn lữ của mình thì cậu có quyền lợi biết rõ những vật này, hai ý tưởng bất đồng đánh nhau trong đầu Harry, nhưng trên thực tế Harry lo lắng Severus giận mình.

Một ngày tồi tệ!

Harry nhìn nhìn Prince, tiểu vương tử cũng nhìn cậu, hai người ngồi cạnh nhau, một tay nâng má, thở dài một hơi.

“Ba ba, cha giận rồi?”

“Ba cũng nghĩ thế”

“Chúng ta đi xin lỗi?”

“Hắn là vậy”

“Nhưng con sợ hãi.....”

Mình cũng sợ a! Harry run rẩy rồi đứng lên.

“Ba ba, con sẽ cầu nguyện cho ba.”

Được rồi, cầu nguyện cho ba ba a, tiểu vương tử! Harry đang cầu nguyện với Merlin, sau đó cậu lấy hết dũng khí, gõ cửa.

“Vào đi.” Giọng Snape trầm thấp truyền đến, hình như cũng không có phần nộ, điều này làm cho Harry hơi chút thả lỏng. Cậu đẩy cửa ra đi vào, cố gắng làm cho mình trầm ổn một ít.

“Sev..... Em.....” Harry đóng cửa lại, chậm rãi đi tới chỗ Snape, “Anh..... Không có sao chứ?”

“Không có, ta nghĩ vậy.” Snape chăm chú nhìn Harry giống như một con thú nhìn con mồi của mình, nhưng mắt anh rất bình tĩnh giống như không có gì có thể làm cho anh động đậy. Harry không thích Snape như vậy, nó làm cho Harry có cảm giác mình không là người quan trọng với Snape. Cho nên cứu thế chủ bước nhanh đến trước mặt Snape — qua hai năm, Harry hiện tại đã tới bả vai Snape cho nên cậu ngẩng đầu nhìn Snape cũng không lao碌.

“Sev, em muốn nói..... Em không phải cố ý A, anh đừng giận, được chứ?” Gryffindor vẫn nói những gì trong nội tâm mình ra, đây cũng là chỗ đáng yêu của cậu.

Snape nghe Harry nói, trên khuôn mặt không chút biểu tình xuất hiện vết rách — khóe miệng chậm rãi cong lên, đôi mắt bình tĩnh trong nháy mắt sáng như sao, có lẽ đây mới là mỉm cười, có lẽ đây là vui vẻ phát ra từ nội tâm, tràn đầy ôn nhu, nhưng trên thực tế, đây là một hứa hẹn.

Tay giữ chặt cứu thế chủ, Snape hôn lên người yêu nhỏ của mình. Nụ hôn của anh ôn nhu và nóng bỏng, có thể đốt cháy tiểu quỷ.

Harry lập tức ôm lấy cổ của Snape, lúc này cậu mới không để ý cái gì xin lỗi không xin lỗi, cậu muốn hôn bạn lữ của mình, mà bạn lữ của cậu đang hôn cậu, vậy là đủ rồi!

Trên thực tế Snape cũng không giận, anh sợ hãi, sợ hãi cái xấu nhất dơ bẩn nhất của mình bị Harry trông thấy cho nên mới dùng kế quan bí thuật che dấu mình nhưng tiểu sư tử lại đi vào miệng xà vương!

Có lẽ tiểu sư tử cần một chút cổ vũ? Snape buông Harry ra, đầu lưỡi hai người kéo ra một sợi tơ bạc.

“A, thật tốt.” Harry cười cười, “Anh phải nói anh không giận.” Harry đề tay giáo sư đọc được, cái tay kia đang cởi nút áo cậu.

“Ta không tức giận, Harry.” Snape hôn chóp mũi Harry, sau đó cằm của anh bị tiểu sư tử cắn.

“Anh xác định?” Harry xác nhận lần nữa.

“Ta xác định.” Ôm tiểu sư tử thả lên mặt bàn, Snape lại cúi xuống ngậm lấy miệng của cậu, đã thật lâu anh chưa thân mật với bạn lữ của mình, đó cũng không phải là hiện tượng tốt.

Bị Snape hôn đến mức chóng mặt, Harry hoàn toàn không biết quần mình bị kéo xuống như thế nào – cậu chỉ đề xuống bàn tay đang cởi nút áo sơ mi của mình, không có chú ý quần!

“A!” Harry uốn éo, hai cái đùi tự nhiên cuốn lấy eo Snape, “Cái này có chút..... Kích thích?”

“Hừ.....” Snape bắt được tiểu Harry, “Đừng lộn xộn.”

82. Chương 82

Thời gian tốt đẹp

Chỗ hiểm bị bắt chặt, Harry mất tự nhiên rụt rụt ngón chân, tình huống hiện tại cũng không phải rất thú vị, Harry nghĩ vậy, bàn học còn có một chồng bài tập chờ phê chữa.....

“Chuyên tâm một chút.” Snape cúi đầu xuống ngậm lấy môi dưới thể chủ, đây là một cái hôn cực kỳ khiêu khích, anh không làm cho môi chủ nhanh chóng sa vào mà chậm chậm dùng đầu lưỡi bôi một lớp trong suốt lên đôi môi hồng nhạt của Harry, khi Harry khát vọng, không thể chờ đợi được lộ đầu lưỡi hồng phấn của mình chủ động tìm kiếm thì Snape mới chậm rãi đáp lại..... Nhưng như vậy cũng không ảnh hưởng động tác của anh — Snape đùa tiểu Harry càng cho môi chủ không thể nhịn được!

“Hỗn đản!” Harry thì thào, tiểu Harry đưa đẩy trong tay Snape, đầu lưỡi đuổi theo đầu lưỡi — đúng vậy, Harry khát vọng một cái hôn, một cái hôn chân chính, không phải lần thử mềm nhũn, cậu khát vọng cái này!

Thấy tiểu quỷ dưới thân bắt đầu bộc phát nhiệt tình, Snape cười cười sau đó ban thưởng hôn tiểu sư tử của mình — nhiệt liệt và xâm lược.

Mùi hương độc được và mùi khi động tình đặc biệt trên thân nam nhân vờn quanh Harry làm Harry thấy mình như bị cuốn vào địa ngục — có lẽ là thiên đường? A, dù là ở đâu, đó là nơi cậu yêu nhất! Harry không thể ức chế rên rỉ, cậu muốn được ôm lấy, ý nghĩ này làm cho Harry điên cuồng.

Có lẽ người kia chính là ác ma nhưng Harry cam tâm tình nguyện bị ác ma dụ dỗ. Có lẽ người đó chính là tử thần, nhưng Harry cam tâm tình nguyện làm tế phẩm dâng ra tính mạng cho tử thần. Có lẽ nam nhân chính là tội ác, nhưng Harry cam tâm tình nguyện là tội phạm làm cho tội ác vờn quanh cổ họng mình.

Harry rất nhanh run rẩy phát tiết..... Đương nhiên, Harry biết rõ tiếp tục sẽ là cái gì nhưng cậu chờ mong điều đó — “A..... Sev.....” Harry hô tên của người yêu, người mềm nhũn.

Rất tốt, Snape rất hài lòng cảnh tượng trước mắt — nửa người trên quần áo chỉnh tề, tuy nhiên..... Trải qua hai người cạo xát thì không quá chỉnh tề..... Phía dưới trơn bóng, cặp chân trắng dài nhỏ cơ bắp cân xứng..... Da bên đùi giống như da em bé.....

“A! Đừng..... Đừng sờ!” Harry không chịu được khi Snape cạo xát như vậy, “Nhanh lên!”

Không thể không nói, đó là một lời mời cực kỳ hấp dẫn.

Snape cũng không phải là thánh nhân, anh cũng không giỏi về kiềm chế dục vọng cho nên, anh tiếp nhận lời mời này.

Thật hăng hái! Đây là khi Harry còn có thể tư duy bình thường, một ấn tượng cuối cùng trong đầu của cậu là, sau đó thì sao? Sau đó suy nghĩ của Harry hỗn loạn — ngoại trừ cao thấp xóc nảy, Harry còn nhớ rõ cái gì? Cái gì cũng không cần nhớ rõ!

Bởi vì trong lòng lo lắng bị ghét hoặc là vì chợt phát hiện càng yêu tiểu sư tử Gryffindor này, cũng có thể là bởi vì triệt để buông thả quá khứ..... Snape lại khám phá ra một công dụng mới của bàn — chiều cao vừa vặn, Harry có thể nằm cũng có thể nằm sắp xuống, thật khéo — nhất là khi dùng đệm.

Một đêm không ngủ..... Prince nhìn chằm chằm vào cửa phòng đọc sách hồi lâu rồi cậu quyết định đi tìm Percival chơi..... Prince cũng không muốn cả đêm không ngủ được — hai cha đáng sợ không nhớ rõ dùng tinh âm chú! Thật đáng ghét! Prince bấu môi, ôm vài món đồ chơi chạy đến phòng hiệu trưởng.(=))))))

Phòng hiệu trưởng vẫn gà bay chó chạy như cũ.

Percival vì chủ hồn cùng hai trường sinh linh giá dung hợp cho nên nó có cả trí nhớ của Voldemort và trí nhớ trường sinh linh giá, khiến người khác không thể lý giải chính là dù có trí nhớ chủ hồn nhưng cảm tình lại hoàn toàn khác Voldemort — tình cảm của trường sinh linh giá làm cho Percival cực độ khát vọng tình thân, nó vừa dung hợp xong, khi mở mắt ra chuyện thứ nhất chính là tìm kiếm hai ba ba của mình, đương nhiên, nó không muốn làm cho bọn họ bất lo nên luôn muốn dùng ma lực dư thừa trên người chế tạo chút ít hỗn loạn, nó cảm thấy thú vị — đại khái là trong máu có dòng máu của Dumbledore nên Percival nghĩ có chút giống Gryffindor?

Dù thế nào, Percival còn là một đứa trẻ mà trí nhớ của Voldemort với Percival giống như là một quyển sách, những cảm tình mãnh liệt đó không tạo thành ảnh hưởng đến Percival, nó chỉ là “Biết rõ” người này và “hiểu” người này, không hơn, sẽ không làm cho người này hủy hết tình thân của nó, rất tốt.

Kỳ thật, dù là Voldemort thì không phải hẳn cũng khát vọng một cuộc sống tốt đẹp sao? Đời trước hẳn không có gì cả, đời này, cái gì cũng có, có lẽ đây là Merlin đền bù.

Percival chơi một ngụm sữa bắt đầu ăn, nó thật may mắn mình không có “Mẹ”, không cần uống sữa mẹ.

“A, mùi vị thế nào?” Dumbledore trong tay bưng mật, tay kia chỉ huy một cái chén trà đang rót trà từng chút một, “Đủ ngọt sao thân ái? Nếu như chưa đủ ngọt, chúng ta lại thêm chút mật?”

“Em sẽ làm Percival ho!” Ở một bên liếc mắt, “Albus, em đừng cho Percival uống đồ uống của em.”

“Nhưng em thấy ngọt rất thích hợp bọn nhỏ.....” Dumbledore quay đầu nhìn bạn già.

Grindelwald xấu hổ ho một tiếng sau đó đi qua thả thêm một miếng chanh vào trong trà mật của Dumbledore: “Al, trên thực tế..... trẻ con ăn nhiều đồ ngọt sẽ bị sâu răng, em biết đó, dù có độc được, nhưng mùi vị của nó cũng không tốt.”

Lý do này rất đủ.

“Phốc – khụ khụ khụ khụ.....” Percival không khống chế được mình bây giờ, nó bị sặc — không phải Percival không khống chế được mà là nó thật bị sặc! Đúng a, ai nghe xong hai người này đối thoại cũng sẽ như vậy, đây không phải lỗi của nó! Nghĩ đến đây, Percival đã nghĩ phải nhanh lớn lên một chút, như vậy nó cũng không cần nhìn hai lão ba ba liếc mắt đưa tình với nhau như vậy, nó có thể học Prince — chạy đi chỗ khác chơi!

Lại là một hồi luống cuống tay chân. Rốt cục trấn an được Percival, hai người này lại dính vào với nhau, bọn họ đang đàm luận cuộc sống sau khi về hưu — có lẽ tìm bãi biển tràn ngập ánh nắng đi nghỉ? Hoặc là lữ hành? Dù sao đối với phù thủy, đó chỉ là chuyện đi vào lò sưởi mà thôi.

Nghe hai lão ba ba đàm luận, nội tâm Percival thê lương giống như là bị một vạn tử thần thực tử bước qua..... nửa đời sau của mình a..... Tính mạng của mình a..... Linh hồn bé nhỏ đáng thương a..... Sao cho mình hai người cha như vậy a.....

“Không cần phải khó chịu.” Prince vỗ vỗ bụng đứa bé, “Hai ba của em cũng vậy, ai..... quen thì tốt rồi.” Prince nghĩ nghĩ rồi nhỏ giọng nói với Percival, “Bọn họ bây giờ còn đang bận, anh có thể tưởng tượng sao, a, bây giờ anh là một đứa trẻ, thật tốt, em là một thiếu niên thuần khiết thiện lương, a, sắp 11 tuổi, Merlin a, hai ba đã gấp gáp lẫn trên giường..... A, không đúng, không phải giường, là lẫn trên bàn — trời ạ, em vô cùng may mắn bọn họ là phù thủy, giấy có thể biến thành giường đúng không?”

Lúc này Prince hoàn toàn quên mình là người sốt ruột đưa tặng ba ba Harry của mình đi đến chỗ vị cha đã hóa thân thành sói của mình.

Nhưng những lời này được Percival đồng ý, nó nhỏ núng vú cao su ra rồi há miệng lộ ra phần lợi hồng hồng không có hàm răng.

Được rồi, có lẽ bọn nhỏ càng thích hợp gần gũi nhau một ít.

Cha cha nhận mệnh, ngoại trừ ở một bên hồ trợ đưa món đồ chơi, trên cơ bản bọn họ dính những lời ngon tiếng ngọt như không cần tiền lên đối phương.

Giờ phút này, hằm.

Hai người vì chuẩn bị chiến tranh mà không quá mức thân mật rốt cục dừng dây dưa, mà lúc này đây, Harry mới ý thức tới mình ở trong phòng đọc sách thân mật với giáo sư độc được của mình! Thật sự là quá..... Hai má trong nháy mắt đỏ giống như ánh nắng chiều, cậu không biết mình nên làm gì mới tốt — đôi mắt to màu xanh biếc nhìn bầu trời nhưng không chịu nhìn người đang ôm cậu tắm rửa.

Đây chính là phòng đọc sách a!

Hơn nữa..... Mình còn không cởi quần áo..... Được rồi, là không cởi áo!

Harry cố gắng thu nhỏ mình lại, cậu cảm thấy lần sau nếu như có tình huống như này, cậu nên kiên cường một chút cự tuyệt Sev, ít nhất..... Phải về phòng ngủ a..... Hơn nữa..... Hơn nữa Prince còn ở trong phòng khách! A! Mình đã quên cái gì! Prince còn đang ở trong phòng khách!

Harry mở to hai mắt kêu sợ hãi: “A! Prince còn đang ở phòng khách!” Được rồi, hiện tại giọng cậu không được tốt lắm, quá khàn.

“Prince đến chỗ Albus.” Snape nắm một cánh tay của tiểu sư tử bắt đầu nhẹ nhàng mát xa.

“Làm sao anh biết?” Harry trừng Snape.

“Khi ôm em ra ta phát hiện trong phòng khách không có ai.” Snape trả lời rất nghiêm túc, “Mà trong phòng Prince không có tiếng máy chơi game.”

“A! Merlin!” Harry cảm giác mình không có mặt mũi gặp con! Điều là lỗi của Severus! Harry trừng Severus lần nữa, đáng tiếc vừa mới trải qua một hồi vận động làm cho Harry quá mức thoải mái, trong mắt của cậu ngoại trừ hơi nước ướt sũng thì cũng chỉ có một ít lười biếng, căn bản không có một chút uy hiếp.

Kỳ thật lần này Snape cũng rất ảo não. Bởi vì anh vào phòng thật lâu sau Harry mới đi vào, anh cho rằng Prince đã sớm về phòng ngủ nhưng là hình như..... Không phải như thế, mà Harry xin lỗi thật sự là quá mỹ vị làm cho anh muốn ngừng mà không được cho nên không chú ý bên ngoài..... Được rồi, chỉ có thể nói là viện cớ, Snape mắng mình trong lòng nhưng anh vẫn cảm thấy người yêu bé nhỏ của mình quá ngon miệng.

Tắm rửa xong, Snape thả tiểu sư tử lên giường, phụ trách trấn an một chút cơ bắp cùng với bộ vị nào đó hẳn là còn đang đau đớn trên người Harry — lúc này, Snape vô cùng may mắn mình là một độc được đại sư.

“Hô..... Thật tốt.....” Harry mơ mơ màng màng nhắm mắt hưởng thụ bạn lữ phục vụ — Voldemort biến mất, dấu hiệu trên cánh tay Severus cũng mất, đại bộ phận tử thần thực tử đều sa lưới Cuộc sống như vậy, quả thực sướng chết!

Trong giấc mơ sướng chết, Harry nhìn thấy chính mình, chính mình khi mười ba tuổi, ở trong bóng đêm đen như mực kéo hành lý đi ở trên đường phố trống rỗng, sau đó một người cao lớn xuất hiện ở trước mặt vươn tay — là Severus! Harry ném hành lý trực tiếp bổ nhào vào trong ngực của Snape. Sau đó trên bầu trời xuất hiện pháo hoa, thoáng cái cậu trưởng thành, mà Severus của cậu mặc lễ phục nắm tay cậu..... Thật tốt đẹp..... Từ từ! Vì sao mình không mặc gì?!

“Harry!” Cái mát lạnh ập vào mặt, Harry mở mắt — rất tốt, mình còn mặc đồ ngủ, mà Snape cũng không mặc lễ phục.

“Em làm sao vậy?” Ánh mặt trời xuyên qua hồ nước chiếu vào hằm, nước hồ đen cũng có pháp thuật cho nên ánh mặt trời có thể tiến vào nhưng không quá chói mắt.

“Không có..... Em không sao.” Đầu ngón tay xẹt qua không khí, đã là mười giờ sáng, “A, lớp lịch sử pháp thuật của em!”

“Lớp lịch sử pháp thuật của em đã xong.” Snape nói cho Harry biết, “Trên thực tế những môn học của em đều đã xong.”

“Nhưng là em phải đi học a, a, em không muốn thật sự dùng đặc quyền không đi thi, ảnh hưởng không tốt đến Prince.”

Những lời này làm cho Snape đồng ý, anh không thể không ban thưởng cho người yêu nhỏ, vì vậy lại một lần hôn thiếu niên mắt xanh kia.

Bởi vì Harry Potter gần nhất luôn không đi lên lớp nên Dumbledore đành phải tìm đủ loại cớ — trên thực tế ông không có biện pháp không tìm cớ, dù sao ai cũng không thể để kéo một người buổi tối đã dùng quá nhiều tinh lực nên ban ngày không dậy nổi đi học đúng không? Chẳng qua nếu như không nắm chặt thời gian học thì Harry nhất định sẽ tụt dốc. Điều này làm cho lão hiệu trưởng đau đầu — cho dù ông tin nhiệm Severus. Đồng dạng, còn có một người lo lắng — Gryffindor “Vạn sự thông”.

“Cậu nên lo lắng cho Harry a!” Hermione nhìn thoáng qua Ron, hận không thể đạp cậu ta, “Chuyện của con trai, mình không có cách hỏi, cậu cũng biết đó.”

“Không có chủ đề gì.....” Ron cắn một miếng thịt bò, “Harry cũng không nhìn cô bé xinh đẹp nào, cũng không đàm luận ngực con gái, mình nghĩ không có vấn đề gì..... A, hay Harry nên yêu?”

“A! Mình quả thực rất ngạc nhiên khi nói chuyện với cậu!” Hermione quyết đoán đá Ron rồi xoay người đi tìm Draco.

Bởi vì chiến tranh, chuyện của cô và Draco cũng không bị Lucius Malfoy để ý nhiều mà sau khi chiến tranh chấm dứt, bởi vì máu trong cũng không được quá hoan nghênh cho nên Lucius cũng không đến tìm phiền toái nên hiện tại coi như không tệ nhưng cô biết rõ mình không thể không làm cái gì.

“Không cần lo lắng cho Harry.” Draco nhú mồm, “Mione, anh nghĩ, cậu ta hẳn là đang yêu.”

83. Chương 83

Chúng sợ hãi chuyện cổ tích

Harry yêu?! Hermione trợn to mắt nhìn Draco, cô vẫn cho là Harry không thông suốt a! Nhưng..... Bọn ta không biết, làm sao mà Draco biết được?!

“Đừng nhìn, anh chỉ suy đoán.” Khóe miệng Draco cong lên, khóe miệng cậu chỉ nhếch một bên, thoát nhìn thì rất hấp dẫn nhưng ánh mắt lại lóe sáng sáng lộ ra cơ linh.

Hermione đẩy Draco: “Nói mau, anh cảm thấy là ai?”

“Hẳn là một Slytherin,” Draco nhú mồm, “Em xem kiểu ăn mặc của cậu ta thẳng tắp bay lên thì biết.”

“Cũng đúng.....” Trong bốn học viện thì Slytherin chú trọng hình thức, “Vậy anh còn tính kế hoạch kia?” Trên thực tế Hermione cũng không thấy kế hoạch của Draco phù hợp, cô cảm thấy có chút giống trò của trẻ con nhưng Draco nghiêm túc lại khiến người khác không thể không tin tưởng.

“Harry không đồng ý?” Mái tóc bạc kim bay bay trong ánh mặt trời, vô cùng chói mắt.

“Không, cậu ấy không nói gì nhưng em nghĩ cậu ta không có ý định thực hiện kế hoạch này.....” Hermione cắn môi, “Anh nói xem, nếu như.....”

“Cái gì?”

“Em muốn nói nếu như — anh, có nguyện ý đính hôn với người khác không?” Hermione nhìn chăm chăm Draco.

“Hey! Anh nghĩ em yêu anh chứ!” Draco bắt đầu trêu Hermione, mắt như có thể phun ra lửa.

“Đính hôn giả!” Hermione lập tức bắt lấy tay của Draco chăm chú nhìn cậu, “Nếu như anh không quan tâm bị từ hôn! Đính hôn giả, kéo vài năm sau đó bị từ hôn, ba ba của anh sẽ không thể không lo lắng tuyển những người khác — quý tộc thuần huyết không thích người bị từ hôn đúng không?”

Đúng! Không sai!

Draco lập tức thay đổi biểu lộ, trong đôi mắt màu lam xám lóe ra tính toán: “Đúng vậy, không tồi..... Chỉ cần anh bị từ hôn, anh nghĩ Pansy hay mấy cô gái kia sẽ chướng mắt..... Nhưng là có chút khó, em biết đó, lợi ích thật sự quá lớn.....” Draco cắn môi, “Có lẽ em nguyện ý chờ thêm hai năm? Anh nghĩ Daphne hoặc mấy cô kia sẽ không nguyện ý đợi đến 30 tuổi rồi kết hôn! Nghe nói Muggle 30 tuổi kết hôn là bình thường..... Có lẽ chúng ta có thể kéo lâu một chút.....” Vừa nghĩ như thế, Draco liền nhếch môi cười, đương nhiên để bảo trì phong phạm xứng đáng, Draco không cười to nhưng cần xem nhẹ tám cái răng lộ ra, “Kế hoạch này có thể song song với kế hoạch của anh!”

Được rồi, Draco còn không quên kế hoạch của mình — Hermione liếc Draco hỏi: “Vậy anh tính tiến hành kế hoạch của mình như thế nào? Harry hình như không muốn đáp ứng.”

“Cái này..... Anh đang nghĩ biện pháp.” Tâm tình của Draco rất tốt, cậu vốn cho là mối tình đầu của mình sẽ bị bóp chết từ trong trứng, không nghĩ tới..... Mione thân ái lại đã nghĩ đến một biện pháp không tệ, rất tốt — hiện tại tìm Harry dời tầm mắt a.

Kỳ thật Harry yêu cũng không phải Draco mới phát hiện, cậu đã sớm cảm thấy Gryffindor này không được bình thường, theo đạo lý, sư tử thích nhất Quidditch đúng không, cho nên dù cho không có chuyện Harry cũng sẽ đi bay, nhưng Draco theo dõi thật lâu mới phát hiện ngoại trừ luyện tập Draco cũng không nhìn thấy Harry bay đến một vòng! Rất không bình thường! Bởi vì không bình thường, Draco mới chú ý tới cách ăn mặc của Harry, rồi cậu phát giác người này mặt mũi hồng nhuận, không giống bộ dáng dinh dưỡng không đầy đủ trước kia! Không tầm thường!

Hermione không phát hiện Harry biến hóa thì chỉ có thể nói Draco chiếm cứ đại bộ phận chú ý của cô, hơn nữa từ khi Harry đến hầm, cậu thường xuyên nói với cô chỗ tốt của Snape, cô tự nhiên sẽ cho rằng giáo sư Snape chăm sóc Harry rất tốt nên cũng không để ý biến hóa của Harry. Nhưng là con trai chú ý, Draco là người thứ nhất chú ý chiều cao – chiều cao của đầu sọc rõ ràng tăng lên! Điều này làm cho cậu có nguy cơ, dù sao bạn gái của cậu là bạn tốt nhất của đầu sọc! Vì thế tiểu quý tộc bạc kim mỗi ngày đều nhìn chăm chăm vào Harry, cố gắng tìm ra bí mật trong chuyện này.

Vì vậy, cậu tìm được rồi.

Nhưng là Draco tình nguyện mình không tìm được!

Chậm rãi đi đến hầm, ngài Malfoy bắt đầu suy nghĩ vấn đề mình nên nói với đầu sọc thế nào? A, cậu nên xưng hô đầu sọc thế nào a? Phải biết rằng ngay từ đầu trông thấy Harry thay đổi cậu cho là Harry thích một Slytherin mà thôi, nhưng cậu lại không nghĩ rằng chân tướng lại làm làm cho người ta hồng mắt như thế!

“Hey, chào mẹ đỡ đầu!”— dạo đầu như vậy có thể bị Avada không? Draco chuyển một vòng lớn rồi vẫn phải về tới cửa phòng nghỉ Slytherin, cậu nên đi vào mà không phải đi tìm cha đỡ đầu cùng với ‘mẹ đỡ đầu’ làm cho cậu cảm thấy nhân sinh tuyệt vọng — A, nếu như mẹ đỡ đầu đại nhân nguyện ý giúp một việc, có lẽ cậu sẽ trực tiếp đóng gói cha đỡ đầu đại nhân đưa qua?

Tiểu long bắt đầu thoát tuyến cuối cùng vẫn vòng vo đi đến chỗ ở của viện trưởng gõ cửa.

Người mở cửa là Prince, cậu và Draco đã sớm thân quen, thành công ứng đối rồi Draco ba phen mấy bận thử “Mẹ là ai”!

“A, anh có vẻ rất tệ.” Prince cho Draco đi vào rồi rót cho Draco một ly sữa.

“Anh thấy không xong chính là em.” Tiểu bạc kim cũng không lưu tình.

“A, muốn chơi trò chơi sao?” Tiểu vương tử cũng không để ý, “Chris dạy em cách chơi mới với 30 mạng, thử không?”

“Hey! Anh không cần nhiều mạng như vậy để chơi một trò chơi! Malfoy am hiểu bất cứ chuyện gì, kể cả loại trò chơi này!” Draco thẹn quá hoá giận nhận lấy máy chơi game Prince đưa cho mình — vì vậy, Draco lại bị lạc đề.

Hai người bắt đầu chuyên chú vào trò chơi, người trong trò chơi nhảy lên cúi xuống, bọn họ cũng khấn trương nhảy lên nhảy xuống, cực kỳ buồn cười.

Đến khi Snape mang theo Harry trở lại hầm thì đã là 11h30 mà Draco còn đang chơi với Prince — thời gian cấm đi lại ban đêm đã sớm qua!

Khi Snape ôm Harry bước ra, Draco cảm thấy nhiệt độ thấp, cậu vừa quay đầu lại thì nhìn thấy cha đỡ đầu mình âm u đứng sau, sau đó Draco cứng đờ. Đúng, chính là cứng đờ.

“Hoan nghênh về!” Prince cười chào hỏi, “Hôm nay con chơi trò mới! Trình độ của Draco không được tốt lắm!”

“Thật không, rất tốt, đã quá muộn, em nên đi ngủ, Prince.” Harry đi qua cất máy chơi game, lúc này Draco vẫn đang cứng đờ cho nên Harry đành phải túm lấy máy chơi game, “Đã qua giờ cấm đi lại, cậu phải về phòng ngủ đúng không Draco?”

“Nha, đúng vậy, quá rầy, chào mẹ đỡ đầu.”

“.....” Đây là Harry, Harry muốn gì đó nhưng cậu không biết nói gì vì cậu cũng cứng đờ — đương nhiên, xem nhẹ biểu tình của Harry giống như bị Aragog con nhện tám mắt ở rừng cấm bước qua một vụn lần.

“Ta là cha đỡ đầu của Draco.” Snape đi qua giải thích với Harry.

“A! A, đúng vậy, cái kia.....” Harry nhìn bầu trời rồi nhìn sang lò sưởi, nhìn sofa, “Em đi xem Prince, có lẽ thằng bé sẽ không cài nút áo tốt..... Đúng vậy, em đi xem Prince.....”

Nhìn Harry gần như là lướt đi tới phòng ngủ, Snape quay sang nhìn chằm chằm Draco.

Là thằng thần? Qua loa? Nghĩ phương pháp gì đó tránh thoát một kiếp?

Draco cúi thấp đầu, cậu cũng không dám nhìn mắt cha đỡ đầu — cậu biết rõ Snape biết chiết tâm trí thuật, hơn nữa cũng biết cha đỡ đầu của mình là đại sư bẻ quan bí thuật, đây cũng không phải là chuyện tốt, ít nhất là với cậu.

“Như vậy, Draco, em tính toán đền bù sai lầm của mình như thế nào?” Snape ngồi xuống, anh cảm giác mình rất hòa ái. Nhưng đối mặt loại hòa ái này, Draco cảm thấy còn không bằng đối mặt châm chọc khiêu khích! Đền bù, đúng vậy, đền bù! Mặc dù Draco cảm thấy mình bị đánh cướp nhưng đền bù..... Prince là con của cha đỡ đầu, mẹ là ai không rõ, mà Harry..... Là người yêu của cha đỡ đầu, mình lại gọi Harry là mẹ đỡ đầu..... Đây là đả kích Prince? Hơn nữa nếu như Harry biết rõ chuyện của mình và cha đỡ đầu bị biết thì cũng sẽ không thoải mái..... A, thật sự là đáng sợ! Sao lúc đó mình lại không có đầu óc a?!

“Có lẽ ta có thể hỏi Lucius một chút?” Giáo sư độc được giao hoạt nói.

“A, không! Cha đỡ đầu!” Draco kêu rên, cậu cũng không muốn cha của mình biết rõ chuyện này!

“Như vậy, em cho rằng..... Nên làm cái gì bây giờ?” Snape nhú mày, ném vấn đề cho Draco.

Nhiều khi kế hoạch rất tốt nhưng đến khi áp dụng là bị kịch.

Draco bị Snape lừa, bắt đầu kể chuyện của mình, đương nhiên, cậu cũng có chút giữ lại nhưng nói phần nói, về phần nội dung giữ lại là chuyện Hermione nhờ Harry theo đuổi một Slytherin, nếu như nói ra, hai người bọn họ nhất định sẽ bị cấm túc đến tốt nghiệp!

Với thái độ thẳng thắn của Draco, Snape hết sức hài lòng, anh cũng không cho rằng Malfoy sẽ nói hết với mình nhưng không sao, anh có thể thông qua con đường khác biết nội dung cụ thể..... Những tiểu cự quái này tuyệt đối sẽ để lộ bí mật.

Vì vậy, tới 12h Snape cho Draco ở lại hầm, nhưng không cho Draco đi ngủ đặc thù gì, chỉ cho Draco tạm thời ở nhờ trong phòng Prince.

Ở nhờ, kỳ thật chính là bắt đầu bị kịch của Draco nhưng tiểu long đáng thương không ý thức được, cậu còn vui tươi hơn hờ hững sau đó chui vào ổ chăn, chuẩn bị hưởng thụ nói chuyện với em trai, tuyệt đối là thử nghiệm mới!

“Muốn nghe kể chuyện trước khi ngủ không Prince?” Draco vui vẻ hỏi, cậu không có kinh nghiệm kể chuyện, có lẽ khi lớn lên cậu có thể viết một quyển sách về hồi ức.

“Đúng vậy, có lẽ em có thể kể cho anh.” Prince cho là chuyện mình biết đến nhất định nhiều hơn Draco, “Anh biết không, tương lai anh thường bị chuyện của em dọa.”

“Cái gì?” Tương lai?!

“Ách..... Chính là chuyện đó a, dù sao anh cũng sẽ không kể chuyện!” Prince giải thích một cách khô khan.

“Làm sao em biết?” Tiểu long tuyệt đối không thể nhận vu oan, “Anh biết kể chuyện! Anh sẽ kể Những chuyện kể của Beedle Người Hát Rong!”

Được rồi, tổng cộng vài chuyện, còn là truyện hơn một ngàn năm, cũng khó cho Draco.

“Draco,” Prince nghiêm túc nhìn Draco, “Em thật đồng tình Scorpius còn chưa sinh ra, cha của cậu ấy chỉ kể Những chuyện kể của Beedle Người Hát Rong — ba ba của em kể truyện cổ Grim!”

“Cái..... Cái gì? Truyện cổ Grim? Đó là cái gì?”

“Em biết anh chưa từng nghe mà,” Prince chạy xuống giường lấy một quyển sách có bìa màu xanh trong ngăn bàn, “Nhìn xem, đây là ba em làm!”

Bìa có viết ba chữ to — “Truyện cổ Grim — Potter cải biên”, chữ viết cũng không tiêu chuẩn, nhìn cũng biết là của đầu sọc, mà sách kì thật chính là một quyển vở dầy..... Draco mở trang đầu, trên đó viết tên đầu sọc.....

“Ba ba của em ghi cho ta, truyện cổ tích Muggle nhưng dùng thị giác phù thủy cải biên!” Prince đắc ý.

Úm..... Truyện cổ tích Muggle..... Thị giác của Phù thủy..... ba ba của Prince..... Không sai, thoạt nhìn cũng không tệ lắm..... Từ từ! Ba ba của Prince?! Potter?! Đầu sọc?!

Draco làm rơi quyển vở xuống giường, người cũng lui thật xa sau đó tay run rẩy chỉ vào Prince..... Nửa ngày cũng không thể nói ra một câu.

“Làm gì vậy?” Prince bất mãn, “Em muốn nguyên rửa anh!”

“Em..... Em..... Em..... Ba ba..... Ba ba của em là.....” Tuy giọng Draco không yên nhưng cậu không phải là sợ Prince nguyên rửa.

“Ba ba của em? Em có hai ba a.” Prince mở quyển truyện của mình ra, truyện thứ nhất chính là Cô bé quàng khăn đỏ, Harry đổi thành chuyện người sói, cậu thấy rất thú vị, “Truyện này rất hay a! Anh thật sự không muốn xem sao?”

“Không..... Không cần.” Draco cảm giác đầu mình chưa đủ dùng, có lẽ ngày mai cậu nên uống muốn một bình độc được tăng trí, có lẽ là hai..... A, cậu không nên nhìn truyện cổ tích gì, lại càng không nên kể truyện gì, có Những chuyện kể của Beedle Người Hát Rong là đủ rồi, nó rất tốt..... Cái gì là truyện cổ Grim..... Đều là mây bay, cậu không muốn biết — một chút cũng không!

84. Chương 84

HHHuyết thống không thể cắt đứt

Ngày hôm sau trước khi đi về, Draco hỏi xin Snape muốn một bình độc được vinh quang uống xong rồi mới dám ra ngoài.

Chờ Draco đi về Snape mới nhận ra Prince thì anh chiếm được cái mặt cười hớn hở của tiểu vương tử. Hiển nhiên, đối với loại chuyện dọa người này, Prince làm không biết mệt, tiến hành một lần rồi lại một lần.

“Có lẽ chúng ta nên dán một tờ thông báo, như vậy Prince sẽ không cho rằng cái này thú vị.” Harry nhìn Snape hy vọng anh có thể đồng ý.

“Không, ta nghĩ.” Snape vuốt đầu tiểu sư tử, “Tử thần thực tử còn chưa mốt gọn, lúc ấy có rất nhiều người chạy được..... Nếu như bọn họ đều an phận sống thì không sao, nhưng.....” Đúng vậy, không có người có thể bảo chứng tử thần thực tử chạy trốn phản bội Voldemort thật, không ai có thể cam đoan.

Đúng vậy, nếu như người ủng hộ Voldemort biết thân phận của Prince, bọn họ nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội này.

“A, đúng vậy, Sev nói đúng.” Harry vừa nghe đến có nguy hiểm cho tiểu vương tử của mình, cậu lập tức có quyết định.

Rất nhanh, chiến tranh mang tới một loạt thay đổi trong Hogwarts, một năm học thần kì đã xong, đã không còn nguy cơ của chúa tể hắc ám, tất cả mọi người thoải mái hơn rất nhiều, lại càng không cần phải nói những học sinh bình thường, bọn họ vui vẻ đến điên rồi, ngoại trừ có thể trở về nhà đoàn tụ, họ còn có thể kể Hogwarts tổ chức thi đấu Tam pháp thuật, câu chuyện này sẽ cho bọn họ mặt mũi!

Harry cũng kéo hành lý cùng đi ra sân ga 9 3/4, xen nhà Dursley đã sớm chờ ở chỗ đó nhưng đương Vernon hình như gặp phiền toái gì đó, ông ta đá cái xe của mình nhưng cái xe không có phản ứng gì. Lại đá thêm một cái, cửa xe bắn ra đánh tới bụng của ông!

Thật thú vị! Một người mập mạp phân cao thấp với một cái xe đã cũ.

Không ít học sinh Hogwarts đi đến bên này đều nghĩ chân vậy xem, bọn họ chưa gặp qua chuyện thú vị như vậy a — thể giới pháp thuật cũng ít khi thấy người mập, mà đại bộ phận phù thủy béo là vì bảo trì đặc sắc, bọn họ rất ưu tú, có sở trường của mình cho nên bình thường họ sẽ không ngóc đến mức ngay cả một công cụ cũng không làm gì được, đương nhiên, phù thủy cũng không cần công cụ nặng và ngốc như vậy!

“Nhìn cái gì!” Đầu Vernon nhanh chóng nhìn sang bên trái nhìn nhìn, lại chuyển hướng bên phải, thân thể của ông không hề động nhưng là bằng vào đầu chuyển động đều mang bả vai ông vòng nửa vòng, giống như là một đồng khăn mặt, “Cút ngay!” Vernon đương nhiên có thể nhìn ra bọn nhóc vậy xem mình — quần áo bọn chúng mặc đều rất kì cục, hơn nữa bọn chúng còn mang theo con vật quái lạ giống thẳng nhóc quái vật Harry Potter! “Các người, bọn quái vật! Cút ngay!”

Quái vật?!

Đây cũng không phải là một từ tốt!

Rầm rầm, Vernon đã cảm thấy bàn chân mình ngứa nách đau — ông khó chịu muốn chết! Nhất định là lũ quái vật nhỏ mang tới phiền toái! Ông giận dữ muốn rút gào, nhưng không biết sao lại không thể kêu.

“Ông này, làm một người có giáo dục, ta nghĩ ông nên biết từ ‘Khiêm tốn.’” Một giọng nói ưu nhã vang lên, phù thủy nhỏ tập thể lui lại làm cho người này đi tới — Lucius Malfoy, một người đàn ông anh tuấn.

Lúc đó, một giọng nữ thét lên sau đó một người phụ nữ gầy còm chạy đến, bà ta còn khô héo dài nhỏ hơn giáo sư Trelawney, bởi vì gầy, mặt của bà thoát nhìn dài hơn người khác rất nhiều, tỉ lệ không cân đối.

“Vernon..... Vernon!” Người phụ nữ thét chói tai ôm lấy Vernon, “Làm sao vậy? Anh không có chuyện gì chứ? A, anh đừng làm em sợ.....” Sau khi tập âm của bà độc hại mọi người chừng vài phút, một thẳng nhóc béo giống đi đến, thẳng bé cao lớn cùng gương mặt tròn tạo thành một loại đối lập rất kỳ lạ làm cho nó thoát nhìn..... giống như là gấu.

“Cha làm sao vậy?” Thằng bé gấu liếm cái kem trong tay, không chút để ý ba mình, “A, vị này..... A, xem ta nhìn thấy ai — quái vật Harry!” Nó cắn một miếng kem lớn, “Ha ha! Harry Potter — cái thẳng không

biết cảm ơn, không cần phải lãng phí thời gian của chúng ta!”

Lúc này, Harry không thể không kiên trì đi qua.

“Mày thật làm cho người khác chán ghét!” Kem nhanh chóng bị tiêu diệt, “Nếu không phải tao muốn đi ăn cái cửa hàng đồ Pháp mới mở, chúng ta mới không tới đón mày, mày thật sự rất giống ba nói — thằng nhãi con không biết cảm ơn, a, đây là cái gì tạo hình? Y phục của mày — làm sao mày có thể mặc quần áo mới!” Dudley hoàn toàn không để ý người bên cạnh biểu lộ thế nào, nó chỉ phàn nàn, “Mẹ, con cũng muốn có quần áo như vậy – mẹ xem cái bộ quần áo trên người Harry, con cũng muốn! Con muốn!”

“A, tốt tốt, chúng ta đi về trước.” Petunia không tính xung đột với ai ở đây, “Dudley, lên xe trước đi con.”

Trên thực tế không ai yêu cầu cả nhà bọn họ tới đón Harry, chỉ là vì huyết thống của Harry có thể bảo vệ bọn họ cho nên Dumbledore làm cho Harry đi đến nhà họ ở hai tuần, mà Petunia có thể hiểu và cam tâm tình nguyện, nhưng với cha con nhà Dursley, bọn họ hận không thể không có thằng nhãi quái vật Harry tới quấy rầy cuộc sống của bọn họ!

Nhưng Harry là ai? Harry là cứu thế chủ của phù thủy, là cậu bé đánh bại chúa tể hắc ám, là quán quân chiến thắng!

Nhà Dursley hiển nhiên gặp bi kịch.

Chủ nhà Malfoy nhìn Harry, là bạn..... Ách, được rồi, là bạn lữ của bạn, anh tính Harry vào phạm vi thể lực của mình, nhưng cũng không chứng minh anh có thể hoàn toàn thay thế Harry quyết định cái gì — đầu tiên, tuy nhà Muggle này làm rất đáng ghét nhưng dù sao cũng có quan hệ huyết thống với Harry Potter. Hơn nữa nếu như anh ra tay, vậy cũng như tát vào mặt Harry Potter. Cho nên Lucius không nói gì mà chỉ liếc Harry.

Harry cũng bắt đầu dĩ. Cậu cũng không hận nhà Dursley nhưng cũng không thích bọn họ, được rồi, nói cho cùng cậu vẫn ghét bọn họ, đương nhiên Petunia khả năng có chút cảm tình với cậu nhưng điều này cũng không thể để cậu yêu tất cả. Một đứa bé khi còn nhỏ bị đãi ngộ xấu sẽ ảnh hưởng cuộc đời của cậu bé, mà Harry chính là như vậy, cậu ghét nhà Dursley nhưng chưa hẳn là nghĩ bọn họ chết đi, cho nên cậu mới đáp ứng trở về ở hai tuần — quả thực chính là tra tấn.

Dudley dùng ánh mắt phẫn nộ và ghen ghét nhìn Harry – Harry mặc quần áo xinh đẹp, quần còn là quần jean hàng hiệu mới nhất, lại càng không nói đến cái kính khung vàng! Những cái đó đều rất quý báu! Cái thằng Harry Potter nên núp ở gầm cầu thang dơ bẩn không biết cảm ơn này có tư cách gì có được những cái đó?!

“Dudley!” Petunia thét chói tai, bà rất ít khi mắng Dudley nhưng hiện tại bà lại phải đem nhét nó vào trong xe.

Người vây xem cũng không thích Dudley, rất nhiều học sinh năm sáu năm bảy đã trưởng thành, bọn họ có thể dùng một ít chú ngữ đùa dai để đùa giỡn người nhà này — không phải mỗi người cũng thành thực ổn trọng giống như chủ nhân nhà Malfoy.

Harry thở dài một hơi rồi đi qua chỗ Vernon, vùng trộm giải ác chú nhỏ trên người ông: “Cháu muốn một chút sẽ về, mọi người đi ăn trước đi.”

“A! Cái con quái vật tà ác, mày làm trễ không ít thời gian của tao!” Dudley biểu lộ khoa trương nhìn Harry, ngón tay của nó vươn ra chọc Harry — khi Harry đứng ở bên cạnh anh họ mình, mọi người mới phát giác Harry nhỏ gầy thế nào, thật là đáng sợ!

“Merlin!” Chưa thấy qua cảnh như vậy, Ginny ở một bên kêu thảm thiết, “Mẹ! Mẹ xem a! Con đã nói Harry vì sao nhỏ như vậy, còn cao giống con! Nguyên lai là có người đoạt hết đồ ăn của anh ấy — A, tên kia bằng 3 Harry! A, khi còn bé Hagrid cũng không lớn như thằng đó!”

Có lẽ lời nói của cô bé rất chân thật nên tất cả mọi người đều cười, cho dù là Muggle đi ngang qua cũng cười. Nói một người có thể bằng 3 người khác, hơn nữa còn là dựa vào cướp đoạt đồ ăn mà lớn lên nên mới khổng lồ vậy, cái này cũng không phải khích lệ. Về phần phù thủy, họ càng cảm thấy buồn cười, Hagrid to con mọi người đều biết.

Bị những tiếng cười này kích thích, Dudley quơ nắm tay muốn dạy “Con nhóc quái vật không có mắt” nhưng Petunia liều mạng kéo Dudley nhét vào trong xe — còn có Vernon hỗ trợ.

Tuy Vernon ghét bắt bé cái gì và người gì không bình thường nhưng là ông rất rõ ràng biết mình không đánh lại đối phương, bởi vì biết rõ, nhận thức được chênh lệch, ông càng không khả năng làm cho con mình gặp phải nguy hiểm — về phần Harry Potter, ông chỉ là ghét thằng nhãi con không biết cảm ơn này mà thôi, cũng không phải muốn nó đi chết!

Một nhà ba người được những phù thủy nhìn soi mói chật vật đi, mà Harry lại chỉ có thể tiếp nhận đủ loại an ủi cùng ôm, khi cậu cảm giác cánh tay mình đã chết lặng cậu mới có thể ra sân ga đi đến chỗ một chiếc xe jeep xinh đẹp — những cậu bé đều yêu cái này, Harry cũng không ngoại lệ, cậu cảm thấy xe như vậy rất oách.

“Hi, em thế nào?” Con rể Cori Trạm Bạch ngồi ở vị trí lái duỗi tay, “Em thật không tệ, a những chuyện kia, rất tuyệt.”

“Cám ơn.” Harry cười ngồi vào phía sau, Chris và Prince đã đợi không nhìn được.

“Tốt lắm, ngồi vững, chúng ta xuất phát!”

Xe hơi nổ máy rồi sau đó biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Đến khuya Harry mới trở về nhà Dursley, mà giờ này nhà Dursley đã huyên náo tít bụi. Rất nhiều người gửi một đồng sản phẩm dưa dai và thư sấm, cái đó cũng làm cho bọn họ đau đầu — thái độ với cứu thế chủ, thậm chí còn có khả năng ngược đãi cứu thế chủ, đây đều là tội cực lớn.

Phù thủy mặc kệ điều luật! Cứu thế chủ tương đương với thần tượng, làm chút chuyện cho thần tượng, bọn họ còn cảm thấy xa xa chưa đủ!

“A!” Harry một chân bước vào cửa đã nhìn thấy tro bụi đầy đất, đây là một loại chổi dưa dai làm ra, loại chổi này sẽ làm tro bụi xuất hiện rất nhiều làm cho những bà nội trợ sốt đầu mẻ trán.

“Chết tiệt!” Vernon chỉ vào căn phòng lộn xộn rồi nổi giận với Harry, “Đây là mày — những thứ quái vật bạn mày làm! Chết tiệt! Thằng lưu manh không biết cảm ơn! Giống y như thằng cha mày!”

Harry không phản bác, cậu không muốn phản bác, nếu như phản bác cậu sẽ bị rít gào thậm chí còn bị đấm đá. Cho nên Harry không cần phải đi đáp lại — đây là quá khứ Harry không biết cho nên cậu được rất nhiều cú đá, nó làm cho toàn thân cậu đau đớn, mà bây giờ Harry hiểu được nên tự nhiên cậu sẽ không tái phạm sai lầm như vậy, nhưng..... Thật sự là rất khó không chế bộ mặt.....

“Chết tiệt!” Vernon thấy biểu tình Harry thì nổi giận, không đồng ý mang theo quật cường, giống như mình đứng ở bên chân lý, “Cút lên, không có cơm tối — cũng không có bánh kẹo gì cả!”

A, thật sự là một cách trừng phạt thoải mái. Harry đã ăn no bước nhanh lên trên gác, đem lộn xộn dưới lầu để lại cho một nhà ba người này.

Đối với Vernon Dursley, bất kỳ một người từ ngoài đến nào quấy rầy cả nhà bọn họ ba người sinh hoạt đều nên bị đuổi ra nhưng ông không có cách nào đuổi đi thằng nhãi con tên Harry Potter này, vì không có cách nào đuổi đi cho nên ông ghét Harry, dùng phương thức thô bạo, dù cho không có trực tiếp đấm đá nhưng thái độ của ông đối với con mình và đối với Harry rất khác biệt. Harry là ở dưới nắm tay Dudley lớn lên. Điều này cũng làm cho Vernon hơi chút cân đối bất mãn trong nội tâm, nhưng là..... Khi ông cho rằng có thể thoát khỏi quái vật này, nó lại trở lại, còn là để bảo vệ cả nhà bọn họ, thật là đáng sợ!

Trên tâm lý không thể tiếp nhận, điều này làm cho cha con Dursley thất thố — trên thực tế ngoại trừ đối mặt người bên ngoài có lợi cho bọn họ, bọn họ luôn như vậy.

Harry trở lại phòng mình, phòng cậu quá nhỏ làm cho cậu không quen, có lẽ ngày mai cậu có thể tìm người đến dùng vài chú ngữ mở rộng không gian? Đợi đến khi dưới tầng không còn thanh âm gì Harry mới lặng lẽ xuống dưới, hỗ trợ dùng đạo cụ trong túi áo xù lí những phiền toái phía dưới.

“Tốt lắm, đi lên đi.” Petunia xoa xoa tay, trên mặt bà đã hồng lên vì lao động.

“Bọn họ..... Không phải cố ý, dì biết.....”

“Đúng vậy, tôi biết, bọn họ là cái dạng gì.” Giọng Petunia trầm thấp, “Đây là vì chúng ta, cho nên mới đồng ý cho cháu về..... Tôi nghĩ cháu không muốn về đây đúng không?”

“Á..... Cháu.....” Harry vò góc áo, cậu không biết nên nói cho dì Petunia về Severus và Prince thế nào, trên thực tế cậu rất muốn cho dì mình biết, nhưng bà là Muggle, không có sức chống cự pháp thuật..... Nếu có tử thần thực tử điên cuồng nào.....

“Có lẽ chúng ta có thể nói chuyện, nhưng không phải hiện tại.”

“Đúng vậy, cháu..... Cháu yêu, dì!” Harry rốt cục lấy hết dũng khí nói, “Nhưng cháu không thể nói là ai.”

Trầm mặc.

Trầm mặc thật lâu.

Khi Harry cho rằng dì mình muốn thét lên thì cậu nghe thấy bà thở dài: “Vây là tốt rồi.”

85. Chương 85

Biến hình thành công

Huyết thống bảo vệ có hiệu quả cùng loại với chú giữ bí mật, chỉ cần Harry ở nhà Dursley hai tuần, như vậy dù Harry hay nhà Dursley thì người có ác ý cũng trực tiếp đi qua, những người có ác ý không nhìn thấy bọn họ. Cho nên Harry mới có thể trở lại nhà Dursley, mà lần này cậu xác định được tình yêu của dì Petunia, tuy phần yêu này xa không bằng tình yêu của bà với chồng con nhưng cũng không ảnh hưởng Harry yêu mến hoặc là nói cảm kích bà, cho nên hai tuần Harry ở nhà Dursley cũng không làm ra nhiều loạn lớn gì, mà những trò đùa dai của phù thủy cũng bị Dumbledore khuyến bảo đè ép xuống.

Hai tuần sau, Snape đúng giờ tới đón Harry trở lại nhà mình, đương nhiên Sirius cũng không thoát đến chen vào một chân, anh lại cãi nhau với Snape sả nhưng Remus kịp thời kéo anh đi.

Nhà của Snape được bảo vệ, là Dumbledore làm người giữ bí mật — vì một phù thủy nhiều nhất chỉ có thể làm người giữ bí mật cho hai nơi cho nên năm đó, để bảo vệ nhà Potter và nhà Longbottom họ đều là tự tìm người khác, mà bây giờ Dumbledore có thể làm người giữ bí mật cho Harry, mặt khác, ông cũng làm người giữ bí mật cho nhà Black, như vậy Harry và Prince an toàn.

Về đến nhà Snape, Harry bắt đầu luyện tập Animagus vì Prince nói nó rất hữu dụng cho nên Harry cũng luyện rất chuyên tâm — tại biến hình học, quả thật Harry có thiên phú, tuy khả năng không có cha James nhưng là chỉ cần học được chú ngữ biến hình, Harry thí nghiệm mấy lần là có thể thành công, nhưng Animagus không giống vậy, tự thí nghiệm mà không có ai nhìn thì nhất định sẽ xảy ra vấn đề!

“Chú ý tập trung.” Snape rất bình tĩnh, “Tưởng tượng Animagus của em, sau đó tập trung chú ý.”

“Như vậy..... A! Cái này thật không dễ dàng!” Harry nằm ngửa lên, cậu biến hình xong trực tiếp nằm lên thảm, “Sev, anh cũng không phải Animagus, làm sao anh biết phải làm thế nào?”

“Đây là thường thức.” Giáo sư đọc được vẻ mặt vẫn bình tĩnh, “Chẳng lẽ không kết hôn thì không thể chủ trì hôn lễ sao?”

“A!” Harry lần hai vòng vừa vặn lẫn đến trước mặt Snape, “Nói đến hôn lễ — chúng ta khi nào thì kết hôn?” Trải qua hai năm lột xác, Harry đã không phải là tên ngốc nhàn rỗi không có chuyện gì cả ngày nào bỏ mình kết hôn nuôi con như thế nào, cậu biết rõ nam cùng nam cưới nhau khác thế giới Muggle nam và nữ tạo thành gia đình, nhưng..... khác chỗ nào cậu tỏ vẻ mình còn đang lục lọi.

“Em còn chưa trưởng thành.” Snape tóm tiểu sư tử đang lặn qua lặn lại lên rồi nhét cậu lên giường, “Có lẽ ngày mai em có thể thử lại.”

“A, em là vị thành niên, nhưng là.....” Harry ôm lấy giáo sư độc được của mình, ghé vào lỗ tai anh dùng giọng nói tự cho là nhẹ nhàng nói, “Lúc ở trên giường sao anh không nói em vị thành niên a?”

Điều này có thể chứng minh cái gì?

Snape rất muốn phun nọc độc nhưng nếu vì vậy mà thiếu một tiểu sư tử khó thỏa mãn nhiệt tình, hình như lỗ nhiều hơn lãi.

Harry cười ha hả, cậu leo lên trên người Snape ghé vào bộ ngực anh, mặt đối với mặt Snape, cười giống như là một con mèo trộm được thịt: “Em thật sự là yêu chết Sev!”

Đúng vậy, rất đáng yêu, chỗ nào cũng đáng yêu

“Đông đông đông”, cửa ra vào truyền đến một tiếng, là tiếng gõ cửa.

“Vào đi.” Snape vội vàng thả Harry xuống bên cạnh, lúc này tới gõ cửa chỉ có Prince .

“Ừm..... Cha..... Ba ba, con muốn nghe chuyện!” Tiểu vương tử đã mười một tuổi, có lẽ là kế thừa ghen cha nên cậu rất cao nhưng hai má vẫn bầu bĩnh, giống một quả táo.

Harry dịch sang rồi vươn tay ra, Prince lập tức chạy đến bên giường, sau đó dùng cả tay chân bò lên giường, nằm chết dí ở giữa: “Con muốn nghe truyện!”

“Được.” Chuyện trước khi ngủ, đây là kinh nghiệm mà Harry và Snape đều không có, nhưng bọn họ bổ sung cái này vì Prince, mà những câu chuyện đó, có thể bổ sung lẫn nhau, một mũi tên trúng ba con chim!

Lần này là chuyện về mỹ nhân ngư, đương nhiên, là Snape kể, ở trong miệng anh, nhân ngư bị anh cắt xẻ Đáng thương, căn bản không phải sẽ biến thành bọt biển mà là sẽ bị mù phù thủy cắt xẻ — bởi vì nhân ngư quá xấu, vì cái đẹp mà mất đi tư cách làm nhân ngư, như vậy mù phù thủy liền chiếm được nguyên liệu độc được trên người nhân ngư.....

Thật đáng sợ. Harry liếc Snape, cậu không có phản bác chuyện này..... Phù thủy thật sự không thể lý giải “Mỹ” Nhân ngư tồn tại, vẫn là cái biên cho dễ tiếp nhận, nhưng là..... sao lại liên quan đến độc được chứ?!

“Thật sự là một câu chuyện bi thảm.” Prince nghe nhân ngư biến thành bọt biển thì cảm thán, “Đây là một loại hiệu quả do chú ngữ tạo thành, cha, cha cảm thấy thế nào? Kỳ thật người cá này, con nghĩ cô ta nhất định là trúng một loại pháp thuật, hoàng tử chính là giải được — a, kỳ thật hoàng tử cũng là nguyên liệu độc được a?”

Thật sự là hỗn loạn! Harry thiếu chút nữa phun ra nhưng cậu nhìn được, cậu úp mặt mình vào gối thì mới nhìn xuống không cười điên cuồng.

Kể chuyện, thảo luận cùng cha về một ít bộ vị trên người nhân ngư, hiểu rõ giá trị, lúc này Prince mới cảm thấy mỹ mãn ôm gối đầu trở lại phòng nhỏ của mình, cậu nghĩ mình cần một ly sữa.

“Ha..... Ha!” Harry thấy ra khỏi phòng thì mới cười to, cậu đều nhanh chảy nước mắt ; “Thật sự là..... Quá..... Ha..... Em không chịu được..... Ha ha ha ha.....”

“Đừng cười!” Snape vẫn bình tĩnh như cũ, tuy anh rất muốn đề cử thể chủ ra đánh cái mông một trận.

“Ách..... Ha..... Em, không, em..... Ha ha..... Sev, anh thật là thiên tài, thật sự, ha, thật sự rất thú vị..... Ha ha..... Ngó!”

Được rồi, cứu thế chủ, nếu như cậu không thể nhẫn nhịn không cười, như vậy cũng chỉ có thể cho giáo sư độc được vĩ đại của cậu tự mình làm cậu im miệng — A, phương thức không tệ, dùng miệng của Snape ngăn chặn miệng của Harry! Ha! Thật tiếc nuối, cứu thế chủ hình như rất yêu phương thức này..... Harry không còn cười nhưng bắt đầu một tác lại muốn tiến một thước đòi hôn, hôn một cái chưa đủ còn muốn hôn cái thứ hai!

“Cái này thật không phải thói quen tốt.....” Snape thì thào sau đó tiếp nhận đòi hỏi của cứu thế chủ.

Đây là ban đêm đầu tiên sau khi bọn họ tách ra hai tuần, Snape cho là nên cho thiếu niên của mình nghỉ ngơi thật tốt nhưng hình như Harry không nghĩ như vậy, Harry hy vọng có thể cùng giáo sư tiến hành của mình trao đổi càng sâu, nhất là cậu ở tại nhà Dursley hai tuần cả người đều muốn buồn bực hồng — nếu

như cậu đi ra cửa phòng Dudley tới, phiền toái, mà cậu cũng không muốn so đo gì vì anh họ cậu là một đứa bé, mà Harry cho rằng mình ngoại trừ tuổi thì chỗ nào cũng thành thực hơn anh mình rất nhiều.

Phương pháp nghiệm chứng thành thực tốt nhất là gì? Đương nhiên là tình yêu!

Cho nên, rất tự nhiên, khi đối mặt đồ ăn đã rửa sạch sẽ, xà vương bệ hạ không có đạo lý không đi ăn, mà ngày hôm sau, cứu thế chủ dĩ nhiên là lười trên giường không đi chuẩn bị bữa sáng cho bạn lữ thân ái và con trai mình, ngay cả bữa sáng của cậu cũng là Snape bưng tới.

Lười trên giường đợi người hầu hạ không tệ, Harry nghĩ, sau đó uống một ngụm sữa làm ấm dạ dày.

Chiều, một nhà ba người bắt đầu dọn cái sân nhỏ, Prince muốn trồng một ít hoa cỏ, mà Snape đặc biệt mua cho cậu một đồng hạt giống, trong đó còn có Mandrake — đây chính là hàng cấm, Mandrake cũng không phải thứ dễ chăm, mà tùy ý gây giống, đây là khu Muggle, là trái pháp luật! Nhưng độc dược đại sư gây giống thì đừng bạn luận, cho nên cái này hợp pháp.

“Em nghĩ trong này chúng ta có thể trồng cây sồi.” Harry muốn trồng những cái cây cao lớn bên ngoài sân nhỏ, như vậy có thể ngăn cản những tầm mắt kỳ quái ác ý kia.

“Dưới cây sồi có thể có bụi cỏ, con thích hoa tường vi — chúng rất đẹp!” Tiểu vương tử lấy ra hạt giống cây tường vi, “Ba ba, dưới bệ cửa sổ trồng cỏ bồ huyết a, màu tím nhạt!”

Được rồi, cứ như vậy nhất định sẽ lộn xộn đến mức kỳ cục, nhưng..... Harry thích! Harry cười ha hả ở trong sân lấy những vật dụng cần thiết, Winky cũng gia nhập vào trong đội ngũ hỗ trợ, nó cũng không thể tùy ý quyết định ở đâu trồng cái gì nhưng là một khi bị quyết định ở đâu cần hạt giống gì, nó nhất định là cái thứ nhất tiến lên trồng.

Snape chuẩn bị một ít độc dược dùng để thúc đẩy những hoa cỏ này làm cho mảnh sân nhỏ thay đổi bộ dáng!

“Oa nha!” Khi một giọt độc dược nhỏ xuống một gốc cây hồ đào cao lớn có thể cung cấp cho độc dược đại sư rất nhiều thứ, đúng vậy, cậu không thể phủ nhận, cho dù là cây hồ đào thông thường cũng là nguyên liệu độc dược.

Prince chạy về phía cây hồ đào, cậu thích cái cây này — độc dược khiến nó lớn lên cao lớn mà khỏe mạnh, nếu có gió thổi qua sẽ vang lên tiếng ca .

“Cẩn thận một chút!” Harry ở dưới tàng cây hô, Prince đã dùng cả tay chân bò lên trên.

Leo cây cũng không phải không thể làm, ít nhất đối với phù thủy, cho dù bọn họ ngã làm gãy xương sườn cũng không sao, chỉ là nhớ rõ không cần phải ngã gãy cổ của mình.

Prince có nhiệt tình rất lớn với cái cây này, cậu yêu cái cây có thể thoát cái liên lớn này, nếu như có thể cậu còn làm một cái nhà gỗ nhỏ trên cây, như vậy cậu cùng chơi với Hedwig — Hedwig là một cô bé xinh đẹp, không thể không thừa nhận.

Ở năm Prince sống, Hedwig đã không còn là một cô bé, cũng khuyết thiếu mỹ lệ khi còn trẻ nhưng con của nó rất đẹp, nhưng bây giờ có thể cùng chơi đùa với Hedwig tuổi trẻ xinh đẹp, với tiểu vương tử đó cũng là một hoạt động rất thú vị và làm cậu thỏa mãn.

Ngồi ở trên nhánh cây, Prince lung lay đôi chân nhỏ, thật là quá thích ý, cậu yêu thời đại này — đương nhiên, không có máy tính và internet làm Prince không quá thoải mái, kỳ thật cũng không thể nói không có, chỉ là hiện tại máy tính không được thích, hơn nữa cũng không có trang web “liên minh phù thủy” cậu yêu thích, cả “Phù thủy du hí” Chris và bọn Alice làm.

Snape nhìn Prince ngồi vững vàng trên cây thì anh lại đi vung độc dược của mình, anh cần làm sân nhỏ mau chóng tràn ngập màu xanh

Harry thì đứng dưới nhìn chăm chăm con của mình, tiểu vương tử lên không tính cao nhưng Prince không thành thật ngồi, trái sáng nghiêng phải nghiêng, quả thực hù chết người.

Xác thực, không thể trông cậy một thiếu niên 11 tuổi ổn trọng, nhất là khi cậu bé nhớ tới Internet, nhất là khi trong đó , nhất là ma được sĩ còn có đủ loại kỹ năng động tác, cuối cùng nhất là..... Cái trò này không

còn thuộc về máy tính mà có thể thủy chuyên có tinh thần chiếu rọi — càng không thể trông cậy anh có thể thành thật!

Cái gọi là tinh thần chiếu rọi chính là dựng một cái giống internet sau đó dùng ma pháp dựng ra nơi phù hợp và dùng nội dung vở kịch — đây là một công trình to lớn, trừ pháp thuật thì còn có ma pháp trộn các loại gì đó nhưng mà những cái đó là dùng để ma lực kiến trúc dẫn tinh thần người kia đi vào bình, mà tinh thần cũng không phải thật đi vào bình đài, chỉ là chiếu rọi đi vào mà thôi cho nên không khác bình thường ban ngoài, giống như là thật sự đang chơi mà không phải thao tác bàn phím và con chuột!

Đó là một trò chơi thú vị, Prince từ khi còn rất nhỏ đã bắt đầu chơi, chỗ tốt lớn nhất của đồ chơi là có thể đề cao tốc độ phản ứng của người thực chiến. Prince chơi, a, không chỉ là cậu, rất nhiều người chơi, gần như tất cả phù thủy, cần có điều kiện sẽ chơi trò chơi này, không có gì, trong tương lai rất phổ biến, thậm chí trong trò chơi còn có một “Harry” NPC.

“Cẩn thận!” Nhìn Prince ở trên nhánh cây trong chốc lát đứng lên trong chốc lát ngồi xuống, Harry sợ hãi. Nhưng tiểu vương tử thật sự không biết động tác của mình nguy hiểm thế nào, dù sao cậu chơi vai ma kiếm sĩ tộc tinh linh, trên cây chạy tới chạy lui là bình thường như ăn cơm, một trong những chỗ tốt của trò chơi là có thể làm cho người chơi trò chơi tìm được thiên phú của mình, mà tiểu vương tử có thiên phú cân đối rất cao, điểm ấy giống Harry.

Tiếc nuối chính là Harry không biết, cậu nhìn con mình dùng những kỹ năng đặc biệt trên nhánh cây, nếu như hiện tại hé miệng, Harry cũng không thể cam đoan trái tim mình có thể nhảy ra ngoài hay không.

Lại là một cái nhánh cây cao!

“Cẩn thận! Merlin a — A!” Một tiếng rống to, khi Snape quay đầu lại thì anh thấy con mình bị một con sư tử ngậm trong miệng!

86. Chương 86

Phong ba ở Hẻm Xéo

Bởi vì không lo lắng đến tâm tình lo lắng của ba ba đáng thương, tiểu vương tử nhận được một trừng phạt nho nhỏ — một ngày không được ăn kẹo, thật là đáng sợ! Prince rất cực nhận thức, chính mình chỉ là một cậu bé 11 tuổi mà không phải siêu nhân vạn năng — đúng vậy, Prince vẫn cho là mình biết những chuyện này là có thể đơn giản giải quyết rất nhiều vấn đề cho nên mình chính là siêu nhân nhỏ vạn năng, nhưng hiện tại Prince mới phát hiện, kỳ thật..... Prince chỉ là một cậu bé 11 tuổi làm cho ba ba nóng ruột nóng gan!

Đương nhiên, là một cậu bé 11 tuổi bình thường, bị ba ba đánh mông cũng không tính là chuyện dọa người nhưng tiểu vương tử quyết định vĩnh viễn không nói ra ngoài chuyện làm mình mất mặt như vậy!

Nhưng với Prince tuy đã bị đánh, cả ngày không được ăn kẹo ngon, nhưng mình có thể nằm lên ba ba biến thành sư tử chơi cũng không tệ, cậu yêu chuyện đó nhất.

Con sư tử còn thuộc về trạng thái hổ con, Snape cắt móng, chải lông cho nó, đương nhiên thuận tiện cầm đi những cái lông bị rơi xuống khi bị chải. Mà Harry nằm trên thảm len len, đương nhiên, Prince quay cuồng cùng cậu.

Biến thành thú sao, thị giác của Harry rất kỳ quái, ngay cả tư duy cũng khác, Harry nghĩ, cậu nâng chân trước liềm liềm, sau đó bắt đầu cọ mặt, động tác này rất giống mèo rửa mặt, nhưng trên thực tế Harry không nghĩ mình muốn rửa mặt, đây chỉ là một động tác phản xạ, động tác này giúp suy nghĩ của Harry tỉnh táo.

Snape đang ở trong phòng đọc được nghiên cứu giá trị hình thú của Harry nên trong phòng chỉ có Prince và sư tử Harry cùng nhau chơi đùa, hiển nhiên, sư tử Harry rất phù hợp với tiêu chuẩn của tiểu vương tử,

dù cho đã bị cha đánh mông nhưng hoàn toàn không thể làm Prince hết yêu thích thú hình của Harry.

Động vật lông xù họ mèo cực kỳ đáng yêu.

Harry giật giật lỗ tai của mình — biến thành thú, Harry thấy mình rất nhạy cảm, hơn nữa thân thể cũng linh hoạt hơn, kể cả lỗ tai, hoàn toàn có thể linh hoạt vận động, hình người không thể so được! Loại cảm giác này rất kỳ diệu, Harry thấy vậy.

Prince gãi gãi cổ sư tử ba ba, không có nhiều thịt nhưng lông mềm mềm làm Prince thoải mái híp mắt, bàn tay nhỏ bé sờ sờ, cọ xát đôi tai mèo, tiểu vương tử thỏa mãn – Rhea của cậu cũng không nghe lời như vậy, cậu phải cầm cá ăn ngon đi nịnh nọt mới được một ánh mắt tán thưởng..... Quả nhiên vẫn là ba ba tốt!

Rhea là một tiểu thư thức thời, nó trung thành với nhân loại là do pháp thuật, mà thần phục động vật là bản năng — bản năng làm cho nó thần phục một con sư tử, còn là sư tử tàn bạo, đây là tất nhiên, đương nhiên nó sẽ cố gắng nịnh nọt vị sư tử vĩ đại này, nhưng là..... Nếu như nó không đem cá nhỏ để bên miệng Harry thì càng tốt.

Cá nhỏ xếp thành một cái núi nhỏ — Prince nhìn nhiều cá nhỏ như vậy, trong nội tâm cảm thấy chua chết được, cậu mua cho nó nhiều đồ ăn vặt như vậy mà nó cố gắng hiên hết! Thật sự làm cho vương tử thương tâm.....

“Meo ngô!” Rhea tự hào ngẩng đầu, cúi xuống một chút tỏ vẻ thần phục Vua Sư Tử.

Thế giới này thật đáng sợ!

Harry dùng một móng vuốt toàn thịt bưng kín mặt rồi nhanh chóng biến về hình người, cậu không muốn ăn các của một con báo a!

Một tháng trôi qua, Rhea giấu cá nhỏ mà tiểu vương tử đi tìm cá nhỏ, rất nhanh họ phải đến Hẻm Xéo — sắp khai giảng mà tiểu vương tử còn trở thành tân sinh Hogwarts năm nhất, Prince còn có thư thông tri! Điều này làm cho Prince hưng phấn không thôi, cầm thư thông tri mà cả đêm đều không ngủ, lẫn trong phòng của cha làm nũng. Nhưng cũng không thể trách Prince, không ai có thể cam đoan Prince nhất định sẽ có thư thông tri.

Hẻm Xéo hàng năm trước khi vào học đều rất náo nhiệt, các học sinh Hogwarts phải ở chỗ này bổ sung “Trang bị” — sách mới, áo choàng mới, những đồ dùng mới, đồ ăn vặt và những món đồ nhỏ xinh.

Harry là thần tượng của thế giới pháp thuật, vừa xuất hiện ở Hẻm Xéo đã làm nơi này nhộn nhịp, cho dù bên cạnh Harry là giáo sư Snape u ám, cũng không tránh được sẽ có người tới xin ký tên làm cho cứu thế chủ đầu đầu, vì thế, Harry không thể không đội mũ che khuất khuôn mặt đỏ rực của mình.

Mũ che mặt Harry, Snape hài lòng, anh hùng dữ trừng tất cả mọi người đang vây quanh nhìn nhà bọn họ rồi kéo hai thiếu niên đi nhanh đến cửa hàng may quần áo — cửa hàng trường bào của Madam Malkin, đây là điểm xuất phát, Snape nghĩ vậy.

“Hoan nghênh!” Madam Malkin cười ha hả tới đón, trước kia nếu như là Snape đến, bà cũng không dám nhiệt tình như vậy, nhưng hiện tại, thông qua truyền thông của phù thủy, bà biết rằng Snape là anh hùng, cũng biết anh nhất định sẽ mang theo học đồ của mình — cứu thế chủ, cho nên bà chủ động đi đón, “Muốn mua cái gì? Trong này có kiểu dáng lưu hành, có thứ vải tốt nhất, có thể giảm giá.”

Giảm giá?! Phu nhân, chẳng lẽ nơi này không phải cửa hàng trường bào Madam Malkin kinh doanh trên trăm năm còn chưa có giảm giá sao? Các học sinh ở trong tiệm tập thể khóe miệng run run.

Snape mặt không biểu tình tỏ vẻ ra..... bất mãn với Madam Malkin sùng bái. Nhưng anh cho rằng giảm giá là ý tưởng không sai cho nên anh đẩy Prince ra: “Chuẩn bị áo choàng đi học cho thằng bé, tất cả.” Sau đó lại đẩy Harry ra, “Giống vậy.”

“Được, cần hằng ngày áo choàng sao? Còn có..... Những thứ khác? Lễ phục, quần áo trong, nội y, áo ngủ?” Madam Malkin lần đầu nhiệt tình như vậy, bà rất giống một Gryffindor!

“Đúng vậy, đều cần.” Snape gật gật đầu, Harry gần nhất cao lên không ít, mà Prince cũng lớn rất nhanh, cho nên nên chuẩn bị cho tốt, đỡ phải chạy đi nhiều, giống như là động vật quý hiếm vậy.

Đo xong, Madam Malkin tự mình chuẩn bị quần áo cho hai thiếu niên từ trên xuống dưới từ trong ra ngoài, mà thừa dịp này Harry nhìn xung quanh, lấy ra vài cái áo choàng thật to — có thiết kế giống Muggle, nếu như đi đến thế giới Muggle thì cũng sẽ không bị vậy xem.

“Phu nhân, những cái này, giúp cháu đổi thành số đo của giáo sư Snape được không?” Harry ôm áo choàng đến trước mặt Madam Malkin, tuy đều là màu đen nhưng là cậu đặc biệt chọn mấy cái có thêu chìm.

Chuẩn bị tốt những thứ đó, bọn họ đến cửa hàng đũa phép Ollivander — sách vở các loại gì đó đã sớm thông qua con cú mèo gửi qua bưu điện về nhà, công của Snape, sách đọc được và nghệ thuật hắc ám mới hàng năm tiệm Flourish and Blotts cũng đều gửi cho viện trưởng Slytherin Hogwarts qua bưu điện, năm nay chỉ là thêm một loại gọi là “Tất cả sách giáo khoa năm nhất” mà thôi.

Đi vào Ollivander, khoe miệng Prince rất tự nhiên run run, xem ra cũng bị trong này..... Không quá sạch sẽ mà giặt mình.

“Cửa hàng đũa phép tốt nhất,” Harry nhún nhún vai, “Đến đây đi, tiểu vương tử, những nơi có chút lịch sử đều như vậy.” Có lẽ a, Harry bổ sung trong lòng.

Ollivander nghe Harry nói xong thì biểu hiện vui vẻ, ông đang ở đằng sau sắp xếp lại cái giá đang lung lay thấy có người đẩy cửa cho nên đi ra – thì ra là cứu thế chủ, A, còn có Snape..... A, bọn họ còn mang theo một..... đứa bé, đúng vậy, một đứa bé! Ollivander hứng thú nhìn đứa bé kia, còn hứng thú hơn cả khi nhìn thấy cứu thế chủ.

“Nha, đúng vậy, đúng vậy không sai, cậu Potter, Harry Potter, cậu nói rất đối..... Lịch sử lâu đời thì phải nhìn giống như đã lâu.....” Ollivander sờ cái giá đũa phép bên cạnh, “Đây là..... Một tân sinh, một..... cậu bé thần kỳ, a, rất thần kỳ.....” Đúng vậy, rất thần kỳ! Ông đi qua vươn tay tới gần Prince, cẩn thận muốn chạm cậu bé này, tuy nhiên..... cậu bé lui về sau một bước, nhưng Ollivander chấp nhất chạm vào gò má cậu, sau đó sờ tóc — màu đen, đúng vậy, mái tóc màu đen, mềm mại mượt mà, mặc dù có mấy chỗ vĩnh viễn nhưng cũng không mất trật tự, có tiêu chí của “Potter”.

“A, thật sự là..... Rất khó khăn, thật sự là..... Ta thật không ngờ khi còn sống có thể gặp lại một vương tử..... Một vương tử chân chính..... A, thực xin lỗi, giáo sư Snape, ta không phải nói anh không phải vương tử, nhưng là....., ‘Vương tử’ tồn tại là giúp thế giới pháp thuật tiến lên..... Anh có thể hiểu được một lão nhân..... Kịch động, đúng, là kịch động, năm đó trông thấy anh ta cũng rất kịch động, a, chỉ chớp mắt đã nhiều năm như vậy.....” Ollivander xoay người đi đến giá đũa phép, “Đúng vậy, đũa phép của vương tử, có được lực lượng điều trị..... Bao la, tràn đầy yêu và cô độc, đây là tất nhiên.....”

Ollivander vừa nói vừa tìm một đồng lớn đũa phép để trước mặt Prince: “Thử xem a vương tử điện hạ, những cái này là chế tạo cho Prince.....” Ollivander như nhớ ra cái gì đó, lấy ra một cây, “Cái này, ta đã từng cho rằng nó sẽ thích hợp bà cậu, thử xem..... Một tổ hợp kỳ diệu, cây cao su và lông đuôi Bạch kì mã, điều trị và thuần khiết, đến, cầm thử xem.”

Cầm đũa phép, Prince vung lên, sau đó trên đầu Ollivander xuất hiện một mảnh tím — được rồi, là cỏ bồng huyết.

“Không đúng, hiển nhiên không đúng.....” Ollivander không đi để ý đầu mình, đối với đủ loại tai nạn thì thế này chính là biến hóa nhẹ nhất, “Lại đến thử cái này.....”

Hơn một giờ, cuối cùng Prince có được một đũa phép cây sồi, nội tâm giống đũa phép cha, có được lực lượng biến — biến rộng, là khởi nguyên của sự sống, đây là điển hình tổ hợp của nhà Prince và Potter.

Có được đũa phép thuộc về mình, Prince lập tức khoe khoang cầm đũa phép dùng chú thu nhỏ mấy thứ rồi cất vào túi mình rồi lại cọ xát cha mua một cái đũa phép để mình để dành giấu đũa phép trên cánh tay.

Mua đũa phép xong, trên cơ bản coi như là đã xong hành trình hôm nay nhưng Prince không tính toán về nhanh như vậy, đây là thời gian Prince có thể mua sắm điên cuồng — trong trường học cậu không thể tùy tiện đi ra mua kẹo! Hiển nhiên Harry cũng nghĩ như vậy. Mắt hai thiếu niên lóe sáng nhìn nên Snape không thể không thỏa hiệp, vì vậy tiếp theo tự nhiên là họ đi cửa hàng giỡn và cửa hàng kẹo.

Hẻm Xéo huyền ảo, náo nhiệt, rất nhiều tân sinh đều đang chọn lựa những gì mình thích, còn có những đứa bé chưa đến đến trường tụ tập đùa giỡn, giống như khi Harry lần đầu tiên đến nơi đây.

Cửa hàng kẹo công tước mật cách cửa hàng đũa phép Ollivander hơi xa, Snape mỗi tay nắm một thiếu niên bảo đảm bọn họ sẽ không bị các hài tử chạy loạn làm tách nhau.

“Mau nhìn, là Firebolt!”

“Quá đẹp!”

“Oa nha!”

Mấy cậu bé vây quanh tủ kính của cửa hàng chổi kêu la Cái này như là tín hiệu, đột nhiên một tiếng thét lên nghiền nát tường hòa Hẻm Xéo, sau đó đầy đường đều là các loại chú ngữ — là hướng về phía Snape và Harry!

“Khôi giáp hộ thân!” Phản ứng đầu tiên của Snape là bảo vệ Prince, sau đó là Harry, cuối cùng mới là chính mình, nhưng cũng may anh trốn kịp không bị thương.

Người trên đường bắt đầu khóc, thét lên, rất nhiều đứa bé không biết nên làm cái gì, chúng chỉ có thể ngồi tại chỗ chờ những người lớn tới cứu nhưng cũng không dễ dàng, nhất là khi cha mẹ chúng là Muggle thì chuyện trở nên đáng sợ.

“Chết tiệt!” Ở nơi nhiều người cũng đều là học sinh — Snape không thể dễ dàng tha thứ, cũng khó vờ được tử thần thực tử làm chuyện này, đúng vậy, không chỉ là Snape, mọi phù thủy không thể dễ dàng tha thứ chuyện này.

Phù thủy, tuy đều tự am hiểu nhưng cũng không ai không biết, điểm ấy phải thừa nhận! Huống chi khi Harry kéo mũ lên cũng ủng hộ không ít người, mà tử thần thực tử, dù sao là số ít, mặc dù bọn họ đều là dân liều mạng.

Trên thực tế hỗn loạn rất nhanh đã xong, khi xuất hiện bạo động, bộ pháp thuật lập tức phát sáng, phù thủy trưởng thành trên đường dù không có đầy đủ dũng khí tham dự chiến đấu nhưng dùng vài “Khôi giáp hộ thân” bảo vệ những đứa bé kinh hoàng thì vẫn rất dễ dàng.

“Thật sự là âm hồn không tiêu tan.” Kingsley chỉ huy người quét dọn chiến trường, “A, Snape, lần này làm không tệ!” Anh quay đầu đi tìm người quen..... Nhưng mà, một giây sau anh hét lên, “Snape! Harry!”

“Đừng kêu, bọn họ chỉ đang ngủ mà thôi.” Một thiếu niên mắt xanh ngồi giữa hai người.

“Ngủ?!” Kingsley cũng không tin đứa bé này, “Mau tới giúp ta đưa đến bọn họ St Mungo!”

“Không cần, bọn họ phải về đường bàn xoay!” Thiếu niên cự tuyệt không cho bọn họ đụng hai người.

“Cậu bé, cậu phải để cho chúng ta đưa bọn họ khi kiểm tra!” Dù cho kiểm tra được là đang ngủ nhưng giấc ngủ kỳ quái như vậy cũng không thể bỏ qua, “Còn phải thông tri cho Dumbledore, đúng, còn có Sirius và Remus!”

“Không cần! Đưa bọn họ trở lại đường bàn xoay!”

“Cậu bé, cậu không có quyền!”

“Cháu có quyền! Cháu là con của bọn họ!”

87. Chương 87

Trí nhớ và tương lai

Lúc bắt đầu hỗn loạn thì cần nhanh chóng đập chết nó nhưng không có ai biết sau khi hỗn loạn chấm dứt lại có bao nhiêu hỗn loạn nổi gót tới. Đúng vậy, theo sát mà đến chính là hỗn loạn lớn hơn, không có cách

nào không chế, Kingsley choáng váng nhưng anh chỉ choáng váng, có người bắt đầu thét lên, còn có người ngất xỉu, thậm chí có người rít gào, rồi hết thảy lại yên tĩnh..... Không có người biết rõ có chuyện gì xảy ra, mà bắt đầu chính là một đối thoại ngắn gọn —

“Cậu bé, cậu không có quyền này!”

“Cháu có quyền! Cháu là con của bọn họ!”

Cậu bé kia là con bọn họ. A, đúng vậy, con của bọn họ, không sai ngữ pháp..... Nhưng, là con ai?

Cũng vì “Là con ai” mới có thể gây ra oanh động lớn như vậy nhưng dù sao Prince chỉ là một cậu bé 11 tuổi mà không phải một người đàn ông 31 tuổi thành thực, cậu nói sự thật, không có sai gì, hướng chỉ tất cả mọi người đã nói với cậu, giải quyết Voldemort xong cậu có thể quang minh chính đại cùng hai cha đi dạo phố, nói ra thì sao?

A, nói cho người biết thì thế nào! Đúng vậy, sẽ thế nào? Tai nạn! Dumbledore nhanh chóng phản ứng khi Kingsley truyền tin cho mình nhưng vẫn không kịp ngăn cản gì, vì vậy ông chỉ có thể mang ba người đi, về phần những tiếng thét rít gào kia, coi như chúng không tồn tại a..... Những người không kịp phản ứng còn ngưng trệ khi hết sức sẽ như thế nào..... Không liên quan gì đến một lão già như ông!

Lập tức nhật báo tiên tri liền bắt đầu công bố các loại tin thần kỳ — Prince năm nay 11 tuổi mà Harry Potter năm nay mới 15 tuổi! Merlin biết rõ, Harry còn là trẻ con! Chính là không sao, pháp thuật rất thần kỳ..... Thần kỳ cái quỷ!

Cả thế giới pháp thuật đều hỗn loạn, có người thì thảo luận về nhà ngủ, có người viết vô số phong thư sấm không biết rõ nên gửi cho ai, còn có người học gia tinh đập đầu vào tường..... Mà ba người làm ra hậu quả này lúc này ở nhà, bạn bọn họ cũng tới nhìn, đương nhiên Dumbledore cũng không cho phép bọn họ đi vào trong phòng quấy rầy đến đôi bạn lữ nhấm nháp lại ngủ mà Prince bị vài người vây quanh hỏi các vấn đề.

Hermione, Ron, Ginny, nhiều người tới; Lucius, Narcissa cũng tới, bọn họ tới cũng bình thường; Sirius và Remus tới ngồi cạnh Prince an ủi cậu, đây là bình thường; giáo sư McGonagall, Bà Pomfrey, giáo sư Flitwick, Hagrid..... Thậm chí cả bà Pince cũng đến đây, có lẽ đây cũng là bình thường; Nhưng là một đồng người bị vắng vẻ ở trong góc kia là cái gì? Thám tử của Bộ pháp thuật? Phóng viên của Nhật báo tiên tri? Nhân viên nghiên cứu của St Mungo? Hoặc là tất cả? Có lẽ cũng không phải?

Mỗi người còn nghi ngờ Prince về hai người ngủ trong phòng nhưng Dumbledore không cho bọn họ quấy rầy đến đứa bé này, dù sao Prince cũng chỉ là một đứa bé, tuy yêu thích có chút quái, cho nên ông tóm Remus ra, chính mình chiếm cứ vị trí cạnh Prince, nghiêm nhiên là người giám hộ lâm thời của Prince.

“Đừng hỏi, chờ hai người kia tỉnh lại rồi hỏi, Prince hiện tại cần nghỉ ngơi.” Dumbledore chặn rất nhiều ánh mắt tìm tòi nghiên cứu, những ánh mắt đó với một đứa bé thì quá..... Thâm trầm, “Tốt lắm tốt lắm, trẻ con cần ngủ trưa!”

“Nhưng..... Hiệu trưởng, em.....” Hermione nhìn nhìn Prince, được rồi, đứa nhỏ này thật sự rất giống Harry, hơn nữa, cậu bé cũng có cái mũi của giáo sư Snape, tuy nhỏ hơn nhiều..... A, đúng vậy, cậu bé còn như giáo sư Snape, sẽ cao hơn..... Chỉ là nếu như Prince không phải con hai người kia thì càng hoàn mỹ, nhất định sẽ là tiểu vương tử được hoan nghênh nhất Hogwarts, nhưng là hiện tại ai có thể nói cho cô biết..... Harry 15 tuổi sao có thể nuôi ra một đứa con 11 tuổi!

“Mình cảm thấy thế giới này nhất định là huyền huyền Ma huyền Trần đầy khí tức mặt trăng thần kỳ..... Đúng vậy, Muggle lên mặt trăng, đúng, lên mặt trăng” Đây là Ron, cậu ta đang tại giả bộ như mình là một thi nhân, nhưng tình huống này... Em gái của Ron Ginny ôm Ron, hai người thoát nhìn rất sợ hãi, thật là đáng sợ.....

Sau đó thì sao? Giống như đoán được cái gì đó, Lucius và Narcissa thoát nhìn coi như bình tĩnh, bọn họ bảo trì tu dưỡng và cao quý, chỉ là sắc mặt trắng hơn bình thường mới lộ ra bọn họ hờ hết trong nội tâm — nếu như thế giới pháp thuật có ngựa, lúc này hai vợ chồng nhất định cảm giác tìm mình bị một vụn con ngựa giẫm đạp, nhưng trên thực tế hiện tại bọn họ cảm thấy là bị nhân mã giẫm đạp. Cũng may Draco đã sớm biết rõ bí mật này không có phản ứng gì, cậu lo lắng nhìn thoáng qua Hermione sau đó ngồi đối diện Prince chơi game — như vậy có thể tỏ ra mình gặp nguy không loạn.

Remus và Sirius ngồi cạnh nhau, mặc dù bọn họ biết chân tướng nhưng không có nghĩa là bọn họ có thể tiếp nhận vấn đề này bị toàn bộ thế giới biết.

Về phần..... Những người linh tinh kia đến, như vậy thì ngồi đây mà chờ, hoặc bây giờ trở về đi — trở lại địa bàn của mình.

Prince bị Dumbledore mang về phòng ngủ ngủ trưa rất bất an, cậu ủy khuất hỏi: “Albus..... Cháu lại làm sai lầm..... Nhưng..... ba ba nói giải quyết Voldemort sau có thể nói.....”

“A, Prince, không sao, chúng ta có thể giải quyết vấn đề này, đúng vậy, có thể giải quyết.” Lão hiệu trưởng vỗ vỗ đầu Prince, “Ta mang Percival tới chơi với cháu.”

“Dạ.” Đôi mắt xanh bắt đầu sáng long lanh, “Cám ơn Albus.”

Nhưng mà, hết thấy rung động cũng không bằng hai người tại chủ phòng ngủ.

Bọn họ tay nắm tay đi trên một hành lang, hành lang rất dài, rất dài, giống như không có cuối..... A, không, đây không phải hành lang, đây là nhà ga Ngã tư vua, đúng vậy, có chút giống, nhưng lại không giống.

Hai người nhìn đối phương sau đó nắm chặt tay nhau, bọn họ không rõ nơi này là nơi nào, chỉ có thể nắm chặt tay đối phương.

Đi thật lâu mới phát hiện có người, người kia đứng ở phía trước bọn họ, đưa lưng về phía bọn họ.

“Anh là ai?” Harry hỏi, cậu muốn tiến lên nhưng Snape kéo cậu lại, anh cầm tay Harry đi tới..... Là Harry?!

Người kia là Harry! Không, không phải! Snape lắc đầu, mình không thể lừa gạt chính mình, người kia quay lại, giống Harry như đúc, chỉ là lớn hơn Harry một ít, cũng không phải James!

“Chào hai người.” Harry kia cười, “Sev sắp tới, anh ấy hẳn là đang đắp chăn cho tôi ở bên ngoài.”

“Anh là nói..... Sev?” Harry nhìn Snape bên cạnh, cậu không biết có chuyện gì xảy ra.

“Đúng vậy, em có thể gọi tôi..... A, tùy tiện a, bảo anh là Harry lớn cũng được.” Harry kia rất chân thành, sau đó bên cạnh Harry lớn xuất hiện một Snape khác — so với người bên cạnh Harry..... Thần sắc càng thêm hòa ái và ổn trọng?

Harry lớn và Snape đứng cạnh nhau, bọn họ nói rất nhiều, là từ chuyện xưa của Harry lớn — một câu chuyện bi thảm, hoàn toàn không thuộc về chỗ của Harry..... Không, nửa đoạn trước là giống hệt nhau, chính là..... Phần sau tràn đầy bi thương và tuyệt vọng.

“Sirius trốn thoát sau thì trốn trong nhà, tôi ở Hogwarts lo lắng muốn chết..... Khi thi đấu cúp Tam pháp thuật, Barty Crouch giả làm Moody lấy được tín nhiệm của tôi, hắn thành công ném tên tôi vào chiếc cốc lửa, sau đó tôi tham gia trận đấu..... Kết quả ở trận đấu cuối cùng lại hại chết Cedric.....” Khi Harry lớn kể, anh dùng trí nhớ tại nơi thần kì này chiếu cho Harry xem, giống như là..... Chân thật phát sinh. Những chuyện kia, bị đè nén mà tràn đầy hắc ám làm cho Harry rét run, Snape ôm lấy Harry.

“Tôi mang về tin Voldemort sống lại nhưng mà lại bị cho là kẻ điên, Severus mặc dù biết nhưng anh ấy cũng chỉ có thể từ một nơi bí mật gần đó bảo vệ tôi..... Năm này rất tồi tệ, Sirius cũng vì tôi lỗ mắng.....” Harry lớn cũng không nói gì thêm nhưng là trí nhớ của anh đang chiếu lại bi kịch này — Sirius chết, Harry kia còn muốn giết Snape kia, Harry kia oán hận Snape, cũng oán hận chính mình, nhưng oán hận cũng không mang được cha đỡ đầu của cậu về.....

Vừa nghĩ tới Sirius sẽ chết..... Hơn nữa tận mắt thấy Sirius ngã vào cổng vòm sao, Harry đã cảm thấy lòng của mình bị bóp chặt..... Nhưng là không có, đây chỉ là trí nhớ của Harry kia, đúng vậy, không phải của mình! Harry ôm lấy Snape, hy vọng được bảo vệ nhiều hơn — vừa rồi Harry thấy Snape bảo vệ mình trước người sói, cảm giác kia..... Rất kỳ diệu.

“Nhưng đó cũng không phải cuối cùng.....” Trí nhớ Harry lớn bắt đầu đi vào năm lớp sáu, chỗ đó có giáo sư Slughorn có phúc lạc được, có Dumbledore giảng giải, cũng có quyển sách của hoàng tử lai, có Âm Thi đáng sợ và những chú ngữ nguy hiểm..... Harry hoa mắt trông thấy Dumbledore chết, cậu hận không thể tiến lên cướp đi đũa phép của Snape trong trí nhớ kia! Nhưng Harry không làm được, bởi vì đó chẳng qua là trí nhớ hư ảo, mà trong trí nhớ Harry nhìn thấy Snape hư ảo kia nói ra “Ta chính là hoàng tử lai”.

Thậm chí Harry còn cảm giác được Harry trong trí nhớ là bị “Hoàng tử lai” hấp dẫn nhưng khi biết được hết thấy, Harry kia cũng nghiền nát tình cảm của mình, cảm giác này rất thống khổ, Harry cho là như vậy, bởi vì cậu cũng thống khổ theo..... Khi thấy những trí nhớ này, Harry cảm giác tự mình trải qua những điều này, nhưng trên thực tế cũng không, Severus bên cạnh cũng vậy.

Sau đó trí nhớ vẫn còn tiếp tục.

Thời gian lưu động, giống như là nước, không ngừng lại.

Rốt cục, Harry thấy được trí nhớ cuối cùng..... Nagini cắn Snape chết lều lều, mà Harry trong trí nhớ thì quyết đấu với Voldemort..... Chết đi cùng với còn sống, lưu lại chỉ có cảnh hoang tàn khắp nơi, không có cái tốt đẹp trong truyện cổ tích, cũng không có thần phù hộ, tàn khốc thường thường đi theo đau xót trong hiện thực mang tâm linh mỗi một của tất cả mỗi người.

Harry lớn nói xong rồi thu lại trí nhớ của mình, nhưng cái này không thể để cho hết thấy đẹp loạn xuống, anh quay đầu giống như một con thú dữ hôn Snape lớn, hoàn toàn không quan tâm đôi bạn họ ở bên cạnh.

Trải qua sinh tử, mới có tư cách bình phán tính mạng.

Xem qua những trí nhớ này sau, Harry và Snape lại hôn mê — trên thực tế bọn họ cũng không hôn mê, vì, trí nhớ không thuộc về bọn họ lại một lần nữa dừng mãnh vào trong đầu của bọn họ, giống như bọn họ thật sự trải qua.

Khi bọn họ tỉnh lại, Harry và Snape lớn vẫn ôm hôn nhau, mà bọn họ cũng biết một vài vấn đề.

Trên thực tế, lịch sử phát triển như vậy — Snape bị Nagini cắn chết, Harry thành cứu thế chủ chân chính nhưng cậu không có cách nào tiếp nhận kết cục này cho nên Harry cầm đầu phép cây cơm nguội Avada chính mình, khi cậu mở mắt ra thì về tới năm thứ năm! Đây là một thời điểm không tệ để thay đổi..... Harry tự nói với mình, tuy Cedric đã chết rồi, nhưng không sao..... Mình cần cố gắng cứu tất cả những người có thể cứu, sau đó, khi hết thấy kết thúc kéo Snape đi, nhiều năm sau bọn họ còn có một đứa con là Prince..... Khi Prince 9 tuổi, thằng bé này dùng xoay thời gian và viên đá phục sinh trải qua một hồi lữ hành xuyên thời gian kinh tâm động phách! Nhưng cũng không chấm dứt..... Prince trở lại năm thứ ba của Harry, nhưng Prince lại làm cho quan hệ của Harry và Snape kia càng thêm không xong..... Cái đó trực tiếp ảnh hưởng đến hai người tương lai, vì vậy, Harry mang theo bí hiểm trí nhớ khởi động ma lực của viên đá phục sinh mang Harry và Snape tương lai về đến lúc Prince mới ra sinh, bọn họ lại dạy bảo Prince, đợi đến khi Prince 9 tuổi lại làm cho Prince trở lại quá khứ tác hợp thành công hai người trong quá khứ.

“Chính là..... Đã cải biến.....” Harry nhìn về phía đã tách ra Tương lai chính mình cùng tương lai Severus, “Cedric không chết, anh ấy sống tốt tốt.”

“Đúng vậy, tương lai đã cải biến,” Harry lớn gật gật đầu, “Cho nên chúng ta cũng không phải tương lai..... chân chính của hai người” Harry kia cười giơ tay lên làm cho Harry nhìn rõ ràng cái nhẫn cũ kỹ mình đeo trên tay, cái nhẫn có một hòn đá màu đen có một đường nhỏ nứt ra, “Chúng ta, trên thực tế là trí nhớ bảo tồn trong viên đá phục sinh.”

“Như vậy, ta giả thiết, trên thực tế qua lần đầu tiên đại chiến, cứu thế chủ csao chép trí nhớ của mình.....” Snape ôm Harry, “Sau đó, mỗi lần lịch sử thay đổi lại cất một phần trí nhớ, cuối cùng tạo thành..... hai người.”

“Đúng vậy, giáo sư, ngài rất nhạy cảm.” Harry lớn gật gật đầu rồi thả lỏng dựa vào Snape lớn, “Thân ái, người kia cũng nhạy cảm như anh vậy.”

“Vinh hạnh của ta.” Snape lớn ôm Harry lớn thật chặt.

88. Chương 88

Nhật báo tiên tri

Dumbledore triệu tập vài người đến — Sirius, Remus, Molly, Arthur..... Còn có bạn Harry, cuối cùng, là Gellert và Percival của ông.

Prince lấy ra một bình thủy tinh nhỏ mình luôn giấu ở trên người, đó là thứ gù đó màu bạc, rất nhiều người đều biết, đó là trí nhớ.

Khi Dumbledore lấy trí nhớ ra đổ vào Tủ kị, ông phát giác nếu như nhét tất cả mọi người vào Tủ kị thì không quá dễ dàng cho nên Dumbledore đành phải dùng gương Erised — đúng vậy, tuy đây là một cái gương nhưng nó còn có công dụng khác. Grindelwald giúp Dumbledore kết nối cái gương và Tủ kị, như vậy tất cả mọi người có thể nhìn rõ ràng những trí nhớ kia.

Nói là trí nhớ, trên thực tế có rất nhiều người thấy Harry và Snape tương lai ôm Prince vừa 9 tuổi nói chuyện với bọn họ, cảm giác này..... Rất kỳ diệu.

“Trên thực tế, thời gian là pháp thuật khó lý giải nhất.” Harry dạo đầu rất tự nhiên và trắng ra, không cho bọn họ chần chệ để tiếp nhận, “Tôi là Harry tương lai, có lẽ mọi người đều biết, không biết là ai đang nhìn đoạn trí nhớ này, nhưng tin tưởng tôi, đây là thật.”

“Đừng để ý tôi đã từng trải qua lịch sử như thế nào, tình huống hiện tại chính là thuộc về lịch sử chân chính, tôi cũng nghĩ như vậy,” Harry trong gương hạnh phúc dựa vào Snape, Prince ở giữa hai người, “Trên thực tế, tôi biết rõ tương lai có hai loại, mà bây giờ, mọi người đang sáng tạo ra loại thứ ba, nhưng không sao, ảnh hưởng tới tương lai cũng không lớn, hơn nữa, tôi cảm thấy như vậy rất tốt.” Harry vỗ vỗ bả vai tiểu vương tử, tiểu vương tử kia vui tươi hơn hẳn vậy vẫy vẫy tay như là chào hỏi mọi người, “Là như vậy, tôi trải qua ba lần chiến tranh, lần đầu tiên là một kết quả thê thảm, lần thứ hai, chính là hiện tại, sau đó..... Tôi nghĩ lần thứ ba là kết cục tốt đẹp nhất đúng không?”

Trong gương, Snape ôm bả vai Harry, hai người nhìn nhau giống như nhìn ra cái gì đó trong mắt đối phương.

“Là như vậy, nếu như Prince lấy cái này ra, tôi nghĩ tôi kia và Sev kia..... đã ngắt, trên thực tế cũng không phải ngắt mà là dấu hiệu khôi phục trí nhớ — cái gọi là khôi phục trí nhớ, ưm.....” Harry nghĩ nghĩ, nhìn Snape.

“Trên thực tế chính là chúng tôi cất giữ trí nhớ, phong ấn nó, phong ấn này khắc vào linh hồn, khi Prince trở về sẽ khởi động linh hồn câu thông cho nên phong ấn cũng sẽ xuất hiện trên người chúng tôi ở đoạn thời gian đó.” Snape giải thích đơn giản, “Cho nên, khi chúng tôi ở đó tỉnh lại sẽ có trí nhớ của chúng tôi, hoàn toàn không phải là làm bù.”

Về phần nhân và viên đá phục sinh, bọn họ không nói tới.

“Cái này..... Rốt cuộc là.....” Vì từng sử dụng xoay thời gian nên Hermione có chút lý giải phương diện này nhưng lại cảm thấy thật bất khả tư nghị (không thể tin được), làm bù trên thời gian, quả thực chính là..... Quá..... giỏi!

Hai người nói xong, mọi người cũng đều yên lòng, không lo lắng cho hai cái đang ngủ — đúng a, không cần lo lắng bọn họ, bọn họ đang nhớ lại, chỉ là ngủ một giấc thôi..... Nhưng mà mọi người cũng không biết, hai người bọn họ ở trong mơ thấy những trí nhớ âm u đáng sợ thế nào, đáng sợ đến mức hai người đang ngủ cũng vẫn ôm chặt nhau, không chịu chia lìa.

Phần trí nhớ này nói xong liền biến mất trong không khí, Dumbledore cười cười, ôm Percival hôn một cái — hiện tại, chân chính trải qua tuyệt vọng chỉ có hai người bọn họ, rất tốt, hơn nữa trải qua tuyệt vọng mới có thể càng thêm quý trọng hy vọng, Dumbledore cảm thấy như vậy rất tốt.

Hermione bất an đứng ở chỗ đó, cô không biết mình nên kêu to hay là nên cười to, hoặc là cô có thể thử khóc lớn? Mặc dù cô là Gryffindor nhưng cũng không phải một đứa ngốc, biết hướng đi tương lai, cô cho rằng nhất định không phải là chuyện tốt, mà tình huống bây giờ..... Mặc dù rất hoàn mỹ, nhưng..... Hermione không tự chủ được đi ôm Prince, một câu cũng không nói.

Sirius còn đang giận con đồ đầu của mình bị Snivellus bắt lấy, nhưng Prince là một đứa bé ngoan, anh yêu đứa bé này, có lẽ đợi đến tương lai anh có thể mang theo đứa bé này cùng chơi Quidditch? A, nhất định có thể làm Snivellus giận! Vừa nghĩ như thế, Sirius đã vui vẻ, cười híp mắt nhìn chằm chằm Prince giống như

cậu bé là một Golden Snitch lóe sáng. Remus hiển nhiên nhìn ra ý nghĩ của Sirius, không khỏi bật cười, ôm bả vai anh vỗ vỗ.

“Được rồi, hiện tại mọi người đều biết, như vậy, xem như cái gì cũng không biết a.” Dumbledore cười lấy ra một khối chanh tuyết cắn một cái, “A, thật chua.”

Chua? Grindelwald không biết từ chỗ nào túm ra một chút mật đổ lên sau đó lão hiệu trưởng cắn một miếng rồi lộ ra nụ cười thỏa mãn đến.

Kỳ thật, như vậy cũng không có chỗ nào không tốt!

Molly vẫn muốn Harry tìm một cô bé xinh đẹp kết hôn nhưng hiển nhiên, Dumbledore và Grindelwald kích thích bà, được rồi, có lẽ đứa con trai thứ 7 của bà kết hôn với Severus cũng không sao, hướng chỉ nếu là một đại tiểu thư nũng nịu thì Harry đáng thương sẽ bị ngược đãi — thật là đáng sợ! Vì vậy, trong nháy mắt, Molly Weasley thành người ủng hộ SSHP. Còn Arthur, ha ha, ai để ý đến ông! Ông đang nghiên cứu máy chơi game trong tay Draco!

Draco cũng không muốn cho Weasley nhìn máy chơi game mình lấy của Prince nhưng Arthur lại cho rằng thứ này quá kỳ diệu vì thế ông thà rằng lấy ra những món đồ chơi đôi song sinh cho mình để chinh người trao đổi — đừng tưởng rằng đây là thứ đồ sản xuất phổ thông, sản phẩm của đôi song sinh nhà Weasley, tuyệt đối không có cái thứ hai — độc quyền của nhà này!

“Được rồi, có thể cho bác mượn.” Draco không được tự nhiên cầm những sản phẩm Arthur móc ra — rất nhiều, còn có mô hình rồng, Draco thích cái này.

Dumbledore chủ trì, mọi người đều đi về, chỉ có ông và Grindelwald ôm Percival ở lại nhà Snape, Prince cần được chăm sóc nhưng Harry và Snape, hai người còn đang ngủ, tuy hiện tại những người theo Voldemort đều bị bắt được nhưng bọn họ vẫn chưa yên tâm, hai người kia cần bảo vệ.

Buổi tối quả nhiên lại có vài tử thần thực tử lén lút lút lút sờ soạng tới, mà hai người rất dễ dàng đã bắt được bọn họ.

Trên cơ bản, tử thần thực tử đều bị sa lưới, dưới tác dụng của chân được bọn họ nói rất tinh tường, nhưng cũng không chứng minh hết thấy sẽ yên tĩnh bình thần, lúc nào cũng không thiếu tội phạm và kẻ điên, nhưng Dumbledore cho rằng, thời đại của mình đã qua, thời đại huy hoàng mới thuộc về những người trẻ tuổi, ông nên..... Mang theo lão ma vương với đứa con bé của mình đi nghỉ phép!

A, nghỉ phép!

“Muốn đi chỗ nào?” Grindelwald cầm một quả địa cầu bắt đầu tìm nơi nghỉ phép, “Bãi biển ánh nắng tươi sáng?” Tay ông chỉ Hawaii, sau đó trong không khí xuất hiện một hình ảnh lập thể của bãi biển Hawaii, có những cô gái xinh đẹp với lúm đồng tiền như hoa, cũng có những người đàn ông anh tuấn cười sáng lạnh, “A không, không không, chúng ta thử chỗ khác.....”

“Chúng ta có thể chọn những nơi thú vị, Gael, không cần chọn Mỹ, nơi đó quá kích thích, không thích hợp những bộ xương già như chúng ta, ta cho rằng,” Lão hiệu trưởng hết sức nghiêm túc nói, “Chúng ta có thể chọn những quốc gia thú vị, khu trung đông như thế nào?”

“Cũng được, chúng ta có thể mang về một ít thảm bay!”

Không sai, thảm bay càng thích hợp hơn chổi, Dumbledore ôm Percival nghỉ, sau đó thả con mình cạnh Prince mệt mỏi đang ngủ gà ngủ gật.

Một mực ngủ ba ngày, Harry và Snape mới tỉnh lại, mà trong ba ngày này thế giới pháp thuật thay đổi đến nghiêng trời lệch đất!

Chúa tể hắc ám nước Đức Gellert Grindelwald rửa tội danh sau đó thành công kết hôn với phù thủy vĩ đại Albus Dumbledore, bọn họ còn đăng ký một đứa con trai — Percival Grindelwald Dumbledore! Sau đó ghi danh ở bộ pháp thuật, lại một lần trình diễn tiết mục Aberforth dùng nắm đấm đối phó anh trai và anh rể, về sau, nghe vài người hàng xóm già của họ nói, cái này cũng không phải lần đầu tiên trình diễn như vậy! Vì thế, Dumbledore từ chức vụ hiệu trưởng bảo là muốn đi lữ hành sau đó viết sách..... A, được rồi, viết sách — ghi lại hồi ức của ông!

Cứu thế chủ Harry Potter trước mặt tử thần thực tử cùng với anh hùng dũng cảm và gián điệp trung thành Severus Snape thầy trò yêu nhau hấp thụ ánh sáng và bị trắng trợn tuyên dương, còn có đứa con rất lớn của bọn họ bị nhật báo tiên tri miêu tả thành một đứa bé thần bí mang sứ mạng dũng cảm. Nhưng chuyện một nhà này không bằng chuyện của Dumbledore nên dân chúng rất dễ dàng buông tha bọn họ, chỉ là ngẫu nhiên có vài phong thư hỏi thăm bọn họ ở chung có hòa hợp hay không.

Gia chủ Black gia kết hôn, đối tượng là bạn thân — Remus Lupin, nhưng tin này lại càng an phận, không có người thấy nó đặc biệt, nhiều lắm thì cảm thán Black gia tuyệt hậu, đúng vậy, hai người bọn họ đều là nam! Nam và nam muốn lưu lại hậu đại thì cần dùng độc được sinh tử, nhưng loại độc được đó từ khi Prince cuối cùng biến mất thì không còn có người nào có thể làm.

Thật đáng tiếc, không ai phát hiện khi tình cảm của cứu thế chủ được đăng tin thì có một tin nho nhỏ — Prince gia, quay về thế giới pháp thuật.

Kỳ thật cũng có người chú ý tới — làm sao có thể không chú ý tới, cứu thế chủ và giáo sư độc được là một đôi, bọn họ còn có con trai, điều này đại biểu cái gì? Cái này đại biểu bọn họ có được độc được sinh tử! Sinh tử độc được, đây là tồn tại tốt đẹp thế nào a — phù thủy muốn có con cũng không phải bằng vào bụng và giường là được. Một phù thủy nhỏ xuất hiện là thể hiện ma lực ngưng kết, cũng là huy chương tự nguyện trả giá, cho nên phù thủy rất khó có con, nhưng là một khi có độc được sinh tử thì sẽ không giống vậy, thứ đó chính là máy gian lận sinh con!

Cho nên Lucius Malfoy bắt đầu suy tư, anh muốn có được quyền tiêu thụ độc được sinh tử, a, chỉ cần cho anh một phần mười của lãi, trong hai năm, anh sẽ khiến hằm của gia tộc bạc kim ở Gringotts thêm ra ít nhất hai cái đến! Bởi vậy hiện tại Lucius đứng ở nhà Snape, tuy nhiên..... đến không phải lúc.

“Khụ khụ.....” Lucius xấu hổ quay đầu đi chỗ khác, anh chỉ là sốt ruột một chút mà xông ào vào phòng ngủ hai người, lại không nghĩ rằng..... Được rồi, điều này thật sự là..... Quá không hoa lệ!

“Chết tiệt!” Mặc dù Snape thấy có tiếng động thì đã trùu chần lên người thiếu niên trong lòng mình nhưng cũng không đại diện anh không giận — đương nhiên anh phải giận, “Ai cho hạ lần lộn chú cho ngài vậy ngài Lucius Malfoy? Giờ phút này hành vi của ngài xúc động và lỗ mãng có thể chứng minh ngài hoàn toàn thoát ly Malfoy gia không? Có lẽ ngài tính trở thành một Gryffindor? Nhưng ta nghĩ cho dù là Gryffindor cũng không muốn ngài hiện tại — chẳng lẽ Galleons lóe sáng còn chưa đủ nhồi vào đầu ngài?”

A, Galleons lóe sáng!

Lucius cố gắng duy trì ưu nhã, lễ phép ra khỏi cửa phòng, sau đó đóng cửa, một câu cũng không nói. Trên thực tế cũng không có thể trách anh gấp gáp như vậy, chính xác anh là người muốn dùng Galleons nhồi vào não, mục tiêu này..... Lucius cho là trong não mình có thể dùng vô số chú ngữ không gian. Nhưng Lucius không nghĩ tới người bạn tốt..... Cũ kỹ và..... Cầm dục của mình — Severus Snape, lại ở trời còn chưa có tới cùng một..... Potter ở trên giường làm một ít..... Ách..... Vận động, đúng vậy, đây là chuyện Lucius không nghĩ tới. Cho nên hoàn toàn không phải lỗi của anh, tuy anh không gõ cửa tự tiện xông vào phòng ngủ người khác — Lucius giải thích cho mình.

Kỳ thật cũng không thể nói Harry và Snape đói khát quá nhiều, trong mơ bọn họ đã trải qua – những điều đáng sợ, thê thảm, bị thương và tuyệt vọng, cảm giác này nắm chặt trái tim bọn họ, nhưng bọn họ biết rõ chuyện này bọn họ không phải có kinh nghiệm lần thứ hai, không có, vĩnh viễn sẽ không còn có lần thứ hai!

Trí nhớ hỗn loạn mang đến một loại cảm giác tên là thống khổ, nó còn mang đến cảm tình, cho nên khi hai người mở mắt ra đã thâm nghĩ làm cho đối phương tan ra tiền cốt nhục của mình, có lẽ bọn họ cần ôm nhau mới có thể chứng minh hạnh phúc hiện tại — không có tử vong, không có giết chóc, không có đau xót, không có gì cả, ngoại trừ hạnh phúc.

Vì vậy, Harry được hưởng trí nhớ chiến đấu và pháp thuật cường đại trở lại rất tự nhiên gọi về thức ăn và độc được — được rồi, cứu thế chủ mời chân thành như vậy, không cần phải trông cậy sẽ có người nào đó đi cự tuyệt, đó là tự làm khổ mình! Cho nên..... giáo sư độc được hèn mọn vĩ đại và đáng thương còn có chút quần quýt trước thân phận của Harry hoàn toàn đồng ý ý nghĩ này, hai người đang hôn nhau mãnh liệt, quần áo cũng cởi không thiếu..... “Âm”, cửa bị phá — đó là phạm tội!

Đuổi Lucius đi, Snape thả một tá chú ngữ bảo vệ trên cửa.

“A, không cần lo!” Harry đáp chần ea, “Sev, cái gì cũng đừng để ý, tới, em cần anh!”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Lúc này hiểu rõ chưa? Trên thực tế không có người nào biến mất, bảo bối tử thần chính là cái máy gian lận, chỉ cần không có kết cục hạnh phúc nhất thì nó sẽ vô hạn luân hồi làm cho tất cả mọi người tìm được hạnh phúc mới dừng lại.

Harry cùng Snape cũng vậy, mỗi lần giải quyết xong sẽ nhớ tới hết thầy. Mà Prince chính là con của bọn họ, nhưng trong tương lai mới có thể sinh ra, sau đó bị đuổi về đến sau đó lại trở về..... Chương trước Harry và Snape là trí nhớ ngừng kết, bọn họ cũng có hạnh phúc, tuy nhiên vĩnh viễn ở hòn đá phục sinh.

89. Chương 89

Quỷ kế của người trẻ tuổi

Sau khi đến trường, Harry dùng tướng mạo ai cũng không ngờ đi đến Hogwarts — quần áo vừa vặn phù hợp, tóc nhẹ nhàng có trình tự, một đôi mắt màu xanh xinh đẹp không bị cản. Cái kính đen khó coi chết tiệt đáng ghét bị lấy xuống — làm cho người ta thấy rõ “Chân diện mục” của cứu thế chủ chịu đủ chuyện xấu quanh trong ngày nghỉ — rất..... Xinh đẹp, không thể không thừa nhận, Harry Potter có gương mặt tinh xảo đáng yêu, nhất là đôi mắt, không chịu thua kém bảo thạch sáng lóng lánh.

Các học sinh chăm chú nhìn cứu thế chủ, trông thấy cậu cười cười với lão dơi, sau đó được lão dơi gật đầu, cuối cùng hai người nhìn về phía tân sinh — cái này kỳ thật chính là đưa tình a?!

Ron cảm giác nơi mình sống quá huyền diệu, nhất định là giả..... A, mình khẳng định là chưa tỉnh ngủ! Nhưng ai có thể nói cho cậu biết tại sao lại mơ tới chuyện đáng sợ như vậy a?!

Nhưng thật đáng tiếc, ý tưởng của Ron không thể trở thành sự thật, quan hệ của Harry và Snape tốt hơn, bọn họ trong tương lai còn có Prince..... năng lực tiếp nhận của Ginny với chuyện này cũng không tốt hơn anh trai mình bao nhiêu, nhưng cô bé còn nhận rồi, bởi vì cô cảm thấy Neville tốt hơn Harry — cậu ta rất nghe lời, rất nghe lời, Ginny cảm thấy vậy, sau đó lại nhờ Neville đưa cho mình một miếng bánh pizza lớn.

“Đây đã là miếng thứ tư” Neville không tỏ vẻ bất mãn nhưng lo lắng nhìn Ginny, “Em có thể thử nước chanh, nghe nói..... Sau bữa ăn uống nó không tệ.”

“Cám ơn, em nghĩ nước chanh cũng là một lựa chọn không sai.” Ginny cười cười, sau đó đưa nước bí đỏ của mình cho Neville.

Sắp phân viện, tất cả mọi người chờ mong ngày này, nhưng không liên quan đến Ginny Weasley thất tình, cô đang cố gắng ăn sạch những gì Neville mang theo.

Nón phân viện lại bắt đầu ca hát mà mỗi năm có một lần, lúc này nó không nói học viện như thế nào, nhưng là nó hát về truyền thuyết ngàn năm trước, không có tranh đấu không có căm hận, chỉ có đoàn kết, đó mới là Hogwarts.

“Prince Prince!” Tuy Dumbledore từ chức nhưng chức vị hiệu trưởng của ông cũng không có người nào có thể thay cho nên bộ pháp thuật đã nghĩ ra biện pháp để bốn viện trưởng thay phiên làm việc của hiệu trưởng, mà vừa vặn hiện tại đến phiên giáo sư McGonagall — đương nhiên, bình thường bà cũng làm không ít việc như vậy.

Prince?! Không phải Snape cũng không phải Potter mà là Prince!

Slytherin tập thể quay đầu đi nhìn đứa con tương lai của viện trưởng bọn họ và cứu thế chủ — một Prince?

Malfoy đại biểu hoa lệ, Black đại biểu cổ chấp, Zabini đại biểu trung dung, Parkinson đại biểu khéo đưa đẩy, Weasley đại biểu phản nghịch, Potter đại biểu chấp nhất mà Prince thì đại biểu âm trầm — được rồi, lặp lại — Prince trên thực tế là đại biểu “Độc được đại sư”.

Thế giới pháp thuật đã mất đi Prince chừng 40 năm, mà dòng họ này một lần nữa xuất hiện, lại là..... con giáo sư Snape?!

Harry Potter là Potter, như vậy..... huyết mạch Prince tất nhiên là kế thừa từ giáo sư Snape, cho nên..... giáo sư Snape trở thành độc được đại sư trẻ tuổi nhất là rất bình thường?

Đầu Slytherin bắt đầu xoay tròn nhanh chóng, bọn họ cảm giác mình tìm được chân tướng, còn không phải sao! Bọn họ chỉ biết cứu thế chủ sẽ tìm người gả, xem đi, gả cho một người có tiềm lực như vậy, còn có một đứa con tương lai nhất định sẽ trở thành độc được đại sư..... A, nhìn xem ánh mắt người ta thật tốt, đây là phúc lợi của cứu thế chủ!

Mà Gryffindor phần lớn bị mê hoặc — Con cứu thế chủ và giáo sư Snape không phải họ Snape cũng không họ Potter, chẳng lẽ là nhận về nuôi? Bọn họ hoài nghi nhìn về phía Prince, sau đó phát hiện đứa nhỏ này thật sự rất giống hai ba ba của mình, vì vậy, nhiều người thấy rất phức tạp, mãi cho đến..... Nhiều năm sau.

Prince dưới đủ loại ánh mắt của mọi người ở đây ngồi ghế, sau đó chuẩn bị đội nón phân viện cũ kỹ. Cái mũ vừa dính vào tóc tiểu vương tử đã cao giọng hét lên:“S — Slytherin — đừng tưởng rằng có thể lừa gạt cái mũ già này – con rắn độc nhỏ ngọt ngào này — A – A a!” Hiển nhiên, nón phân viện và Prince câu thông..... Cũng không ít, đúng vậy, trong phòng hiệu trưởng nó luôn có thể trò chuyện với đứaa bé này, sau đó làm cho Fawkes bất mãn — bởi vì bọn họ đánh thức nó.

Harry đã sớm biết rõ Prince của mình sẽ đi Slytherin, không có biện pháp, bởi vì con cậu..... Là Prince, mà Prince vẫn luôn là Slytherin. Cho nên Harry cũng chỉ là bữu môi, sau đó gơ cái ly nước tỏ vẻ chúc mừng.

Từ nay về sau, Harry cùng hai vương tử sống một cuộc sống hạnh phúc. Đúng vậy, một cuộc sống hạnh phúc.

Harry vì thân phận đặc thù, hơn nữa con còn lớn như vậy — được rồi, có chút quái lạ — cho nên vẫn ở hầm, Gryffindor cũng vì tồn tại như vậy mà bị bớt trừ điểm, rất tốt, nếu như Neville làm nổ vạc, phản ứng đầu tiên của mọi người chính là dùng Harry hỏi lộ giáo sư Snape, tuy không phải bách phát bách trúng nhưng ít ra có 60% thành công.

Prince dù là học sinh mới nhưng dù sao cậu cũng rất thân thiện, rất nhiều người đều có thái độ hữu hảo — suy nghĩ một chút chính mình trên thực tế lớn hơn Prince nhiều, rất nhiều người muốn từ trong miệng Prince tìm được một ít bí mật trong tương lai, ví dụ như..... người yêu tương lai là ai, nhất là Goyle và Crabbe, bọn họ là nam sinh Slytherin không được hoan nghênh nhất!

“Đừng hỏi em.....” Prince cất kẹ Goyle và Crabbe đưa nhưng là cậu không tính toán lộ ra đáp án,“Em mới 9 tuổi, làm sao có thể nhớ kỹ nhiều chuyện như vậy a!”

“Có phải là Greengrass.....” Crabbe rất vội vàng,“Cô ấy thật xinh đẹp.....”

“Cô ấy là người yêu tao!” Goyle đụng vào Crabbe, Crabbe đụng lại, hai người không đợi được tiểu vương tử trả lời đã bắt đầu va chạm lẫn nhau – thật giống đâm xe, Prince nghĩ thầm, sau đó không chút áp lực mang kẹ đi, tiết sau là độc được, lớp của cha, không thể muộn.

Bởi vì có hai ba ba danh nhân, tiểu vương tử trong trường học vẫn rất hòa đồng, rất nhiều người thậm chí muốn biết rõ chuyện bí mật của cứu thế chủ và nhược điểm của giáo sư độc được âm u, nhưng Prince trơn chượt giống như một con cá chạch nhỏ, không có người nào có thể từ moi từ trong miệng Prince được cái gì — nhất là Gryffindor, ngôn ngữ nghệ thuật của bọn họ quá kém. Tiểu vương tử cười híp mắt đi vào phòng học độc được ngồi vào vị trí đầu, bên cạnh là một Gryffindor.

“Xin chào cậu.” Cậu bé kia đỏ mặt,“Mình..... Mình là Charles, Charles Pince.....”

“Xin chào, mình là Prince.” Chỗ tốt của tên Prince chính là không cần quan tâm nói thế nào, chỉ cần nói mình là Prince là được rồi, hoàn toàn không cần tách ra giới thiệu họ và tên.

“Mình biết rõ..... cậu, a, cậu giỏi quá.” Charles cười cười,“Bác mình là nhân viên quản lý thư viện.”

“Ba ba mình là..... Mình nghĩ cậu biết rõ.” Prince ảo não liếc mắt,“Không cần nói, sắp học.”

Đừng tưởng rằng Prince là con Snape thì trên lớp học sẽ được ưu đãi, trên thực tế nếu như xử lý độc được chưa đủ hoàn mỹ thì Prince được càng nhiều bài tập và cấm đoán cho nên Gryffindor không quen nhìn Snape lập tức chuyển biến thái độ — nguyên bản Gryffindor sùng bái anh hùng, hơn nữa thân phận truyền kỳ của Snape “Song mặt gián điệp”, quả thực phù hợp tất cả tưởng tượng về anh hùng thần bí của bọn nhỏ thời kỳ trưởng thành, những phù thủy đến từ Muggle cũng thấy cái này còn đặc sắc hơn những phim truyền hình và điện ảnh, cho nên đối với..... Vấn đề nhỏ như bị trừ điểm thì khó chịu một ít, lát nữa thấy Snape tuy không trừ điểm nhưng đen mặt cấm đoán con mình, bọn họ được chữa khỏi.

Gryffindor chính là như vậy, nhận định người này là người tốt, cho dù người đó ném mình vào hồ đen thì họ cũng sẽ cho rằng người kia là người tốt, chỉ là chính mình không được thích mà thôi.

Dumbledore gửi thư từ một trấn xa xôi — bưu thiếp, ảnh chụp, những nguyên liệu độc được kỳ quái tìm được..... Đủ loại, còn có Grindelwald đưa về rất nhiều hàng mỹ nghệ mang theo phong tình các nước khác, có thể chất đầy một phòng nghỉ Gryffindor! Mọi người đều được quà của bọn họ, thậm chí Hagrid còn được một Sphinx nhỏ mất đi cha mẹ!

“Có lẽ Sphinx sẽ làm cho đầu hắc tăng trưởng một ít.” Snape tỏ vẻ tán thưởng, anh cho là mình không ham móng vuốt cùng với răng của Sphinx, một chút cũng không!

Thời gian tốt đẹp duy trì liên tục làm cho mọi người cũng không suy nghĩ đến thống khổ, nhưng mà, còn có chuyện đáng sợ xảy ra.

Tham gia xong O.W.Ls cuộc thi, Draco và Hermione cãi nhau, bọn họ vô cùng lớn tiếng, Draco tức giận đến mức khuôn mặt đỏ bừng, hoàn toàn quên duy trì lễ nghi, Hermione cũng mặt đỏ tới mang tai, trên mặt đều là nước mắt.

“Mình nghĩ hai người cần tỉnh táo.” Harry kéo Hermione ra làm cho Prince đi cùng Draco.

“Harry..... A!” Hermione nhào vào trong ngực bạn tốt khóc to, “Tại sao có thể như vậy..... Mình không chịu được..... Merlin a! A! Harry..... Không đúng, không đúng!” Là một nữ phù thủy lớn lên ở Muggle, tuy cô biết rõ nên lý giải bạn trai của mình nhưng nó không chứng minh cô cần đi tiếp thu an bài đó!

“Mione, trên thực tế, hai người cũng không..... Xung đột quá lớn đúng không?” Harry cẩn thận tìm từ.

“Nhưng là — Draco nói với mình muốn dùng độc được sinh con!” Đại khái là nghĩ đến Prince của Harry, Hermione vô ý thức bịt miệng, “Ách, không phải mình nói cậu..... Cậu cũng biết, a, cậu hiểu không, ý của mình?”

“Đúng vậy, dùng độc được, huyết mạch của đứa bé cũng sẽ bị tinh lọc, cái này..... Mình nghĩ cậu có thể tra được.”

“Không sai.” Hermione âm thầm cúi đầu, “Mình cũng đã tra, cũng biết độc được..... Nhưng cậu hiểu không, không phải nguyên nhân là độc được mà là..... Mà là mình cảm thấy giống như là — a, mình cảm thấy mình giống như là một công cụ! Hơn nữa..... Đứa bé dùng độc được sinh ra..... Thực xin lỗi, mình không phải nói cậu và Prince, cậu là nam, dùng độc được sinh con rất bình thường, nhưng là mình..... A, mình sợ mình sẽ cảm thấy con không thuộc về mình!”

“Nhưng Prince là con của mình, mình không biết như vậy có cái gì không đúng, Mione, huyết mạch tương liên cũng không phải..... Không phải từ một liều độc được xác định.” Harry ôm lấy người bạn thân của mình, “Không cần thương tâm, hai người có thể dùng độc được sinh một người thừa kế Malfoy, sau đó lại sinh cho gia đình Granger một người thừa kế, đó không phải là đẹp sao? Trên thực tế mình nghĩ Draco cũng là vì ở cùng cậu mới nghĩ vậy, Malfoy gia đã trải qua nhiều năm như vậy..... Draco cũng chịu trách nhiệm..... Ách..... Mình không biết khuyên người khác, nhưng mình nghĩ, hai người đã yêu nhau, nên..... Ừm..... Nhường một bước, cậu thấy thế nào?”

Bên kia Draco bị Prince kéo tới văn phòng Severus, Harry nghĩ, Sev nhất định nói tốt hơn mình.

“A! Harry, cậu thật.....” Hermione thấy biểu tình Harry quẫn quýt thì nở nụ cười, mang theo nước mắt lại cong miệng, “Mình thấy cậu thay đổi rất nhiều..... Đúng vậy, Harry, cậu..... Không giống trước, ừm..... Thành thực rất nhiều.”

“Thật không.....” Harry cười.

“Đúng vậy, mình nghĩ nhất định là công lao của giáo sư Snape.” Cô ôm Harry, “Cám ơn, mình nghĩ mình biết rõ nên làm như thế nào!”

Rất nhanh, Hermione và Draco giảng hòa nhưng hai người không như trước, mà Draco không có chuyện thì cùng Chris nghiên cứu cái gì đó, khi nghỉ còn tự mình đi đến gặp chị Chris Alice. Khi đi học, Draco vội vã đính hôn với Thẩm Bạch đưa con gái mới sinh của Alice, sau đó Hermione đánh Draco trước mặt mọi người.

“Ra tay thật ác độc.....” Draco phàn nàn trong phòng theo yêu cầu, mắt của cậu đen sì.

“Không như vậy, ba ba của anh sẽ không tin.” Hermione biểu lộ giống một Malfoy.

“Đây là hai người quyết định,” Harry nhún vai, “Nhưng Mione à, một quyền này của cậu rất đẹp.”

“Cám ơn, mình cũng thấy vậy.” Gryffindor nữ vương có tất cả tính cách của một Vua Sư Tử, “Nhưng cậu càng đẹp hơn, mình hoài nghi cậu có phải uống vinv quang tế thuốc không.”

“Không, mình chỉ là muốn đi hẹn hò với Sev.” Harry gãi gãi tóc của mình, “Prince đêm nay liền nhờ cậu a Draco, kể chuyện cho thằng bé trước khi đi ngủ.”

“A! Ta hận chuyện trước khi đi ngủ!”

90

Sinh một đứa bé a

Thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt Harry đã tốt nghiệp, cậu gửi đơn muốn ở lại trường mà Snape cũng leo lên ngôi vị trí hiệu trưởng nhưng hai người đã nghĩ kỹ, chừng hai năm nữa bọn họ sẽ cùng từ chức — Snape có thể chuyên tâm nghiên cứu độc dược của mình mà Harry có thể điều dưỡng, chuẩn bị sinh một tiểu vương tử — hiện tại Prince cũng đã học năm thứ ba, thành tích của Prince thứ nhất làm cho rất nhiều người vui mừng. Sirius gặp người liền nói — “Prince của tôi rất ưu tú, anh vĩnh viễn cũng không nghĩ ra thằng bé là một người ưu tú thế nào, a, đừng nghĩ tới cha của Prince, phải xem ba của thằng nhóc đó là ai — con đỡ đầu của tôi, Harry Potter, ha ha, Harry là một đứa bé ngoan nha, ha ha, tiểu vương tử của tôi quá ưu tú, ha ha, nếu như đứa bé trong bụng tôi ưu tú như vậy thì tốt rồi — tuy Prince là một Slytherin nhưng Prince không phải một Slytherin tà ác!”

Đúng vậy, không sai, Sirius Black mang thai, anh vác theo cái bụng to chạy khắp nơi, Remus sợ tới mức cả ngày đi theo phía sau cái mông Sirius!

“Sirius, chú phải thành thật một chút, không cần dọa Remus.” Harry nói là tới hỗ trợ chăm sóc Sirius nhưng trên thực tế là đến học tập..... Mang thai như thế nào nhưng Harry thấy, nếu quả thật học Sirius, vậy nhất định là một kết quả đáng sợ..... Kỳ thật Sirius là tấm gương tương phản.

“A! Thằng con nghịch tử! Mày làm gì cháu của ta!” Black phu nhân trong bức họa lại khôi phục trạng thái rít gào, bà hận không thể lao tới bắt lấy Sirius khắp nơi chạy loạn buộc chặt anh lại cho Sirius thành thành thật thật ngồi im, “Kreacher — Kreacher! Bắt lại, dè thằng nhóc kia lại cho ta!”

“Nữ chủ nhân!” Lão Kreacher mặc khăn mới xuất hiện, “Lão Kreacher làm theo..... Lão Kreacher không phải làm chuyện xấu gì, lão Kreacher là muốn làm một ít chuyện tốt cho tiểu chủ nhân trong bụng chủ nhân Sirius..... A, nếu như chủ nhân Sirius chịu ngoan ngoãn ngồi ở sofa, Kreacher liền cho chủ nhân ăn một khối việt quất lớn.....”

Việt quất?! Rất rõ ràng, Sirius bị cái này hấp dẫn, anh ngồi đàng hoàng không còn đi chơi cái ván trượt nghe nói có thể thay cái chổi bay.

Thật sự là..... Rất hiệu quả! Khóe miệng Harry run rẩy, cậu quyết định trở lại Hogwarts tìm bạn lữ và con trai cầu an ủi.

Đứa con an ủi rất tri kỷ, Prince cho Harry một bao độc dược lớn, nghe nói rất tốt, tuy nhiên Harry tỏ vẻ hoài nghi — lần trước Prince cho Harry một bao độc dược lớn nói là có thể làm cho tóc mềm mại, kết quả Harry dùng sau tóc thoát cái dài đến đầu gối, cuối cùng vẫn là tìm cửa hiệu cắt tóc cắt lại, bằng không Harry sẽ biến thành “Công chúa rau diếp”.

Về phần Severus an ủi, rất trực tiếp, khi trời tối Harry đã bị kéo lên giường, cho nên Prince nhảm chán mắt trợn trắng — cũng may Dumbledore đã trở lại, còn mang theo Percival, Prince có thể đi tìm Percival chơi, bọn họ cùng đi nhà Cori.

Cori là Muggle duy nhất trong nhà nhưng bà không những được tôn trọng mà bà còn được tất cả mọi người tôn kính và yêu thích, mà Percival cũng rất thích bà, mỗi lần đều muốn ôm bà hôn hôn, điểm này làm cho Dumbledore thường xuyên bị con trai cắn quai hàm ghen ghét.

Nhưng mà ngay khi tất cả mọi người cảm thấy mọi chuyện đều rất đẹp tốt thì có một việc đáng sợ nhất xảy ra ở..... buổi lễ tốt nghiệp của Harry.

Ngày này, tất cả người lớn trong nhà đều đến Hogwarts, Dumbledore là hiệu trưởng danh dự của Hogwarts cũng mang theo “Thân thiết” trình diện, đương nhiên, Cori là Muggle cũng tham gia buổi lễ tốt nghiệp này.

“Chúc mừng!” Hermione ôm Harry sau đó xoay người ôm Ron, nhưng sau đó đã bị Hannah Abbott Hufflepuff ôm.

Harry mặc một cái áo choàng xinh đẹp, vì ngày này Harry đã chuẩn bị thật lâu, tốt nghiệp chẳng khác nào có thể cùng Severus dạy học, a, Harry rất muốn tranh thủ thời gian thành chủ của hầm — được rồi, không thể nói vậy, hẳn là tranh thủ thời gian quang minh chính đại chiếm hầm. Lúc trước cậu chỉ là “Ồ nhờ”.

Buổi lễ tốt nghiệp không có cái gì đặc thù nhưng lại có pháo hoa đặc biệt do đôi song sinh nhà Weasley cung cấp, dưới tác dụng của pháp thuật có thể ở ban ngày thưởng thức cái đẹp của nó.

“Alice không tới?” Snape đưa một ly rượu hạt thông cho Cori, bà thích loại rượu này, nhất là rượu hạt thông có độc được đặc chế thêm vào, không chỉ là hương vị tốt, còn có hiệu quả dưỡng sinh rất rõ ràng.

“Con bé sắp đến, cháu biết đó, nó vừa sinh con, đứa bé kia thật không thành thật.” Cori bắt đầu dĩ nhiên, “May mắn ba ba của nó thường xuyên trông con, bằng không Alice nhất định sẽ mệt chết.”

“Hai người đang nói gì vậy?” Dumbledore kéo Percival đi tới, “A, nháy mắt, những đứa trẻ đã tốt nghiệp..... Quá cảm động!”

“Percival, cái này cho em.” Prince bưng một khối kem ly bơ lớn cho Percival, “Đừng để Albus thấy.”

“Ba không đoạt được, cha sẽ không để cho ba làm như vậy.” Percival biểu hiện giống như một người anh chính thống nhưng thật đáng tiếc, nếu như trong tay cậu bé không có kem ly thì càng hiệu quả.

Harry nhìn bên này cười cười rồi xoay người sang chỗ khác chụp ảnh chung cùng mọi người — đây là hình tốt nghiệp, mỗi người phải có ảnh chụp một mình cùng chụp ảnh chung, đương nhiên, cũng có thể chụp chung với bạn tốt hoặc là giáo sư, Harry quyết định muốn chụp cùng Draco, còn viết lên “Chú và cháu trai”.

Sirius mang thai ngồi ở một bên, chờ một lát chụp ảnh với con đỡ đầu của mình.

Mọi người âm âm, có người ôm nhau khóc, còn có đôi trực tiếp ôm hôn nhau..... Percival đi theo Prince chuẩn bị chụp ảnh với Harry — không thể nói cậu rất thích Harry Potter, nhưng là trên thực tế Percival rất thích Harry..... Mới vừa đi tới cạnh Harry, đột nhiên Percival dừng lại, cả người bắt đầu run rẩy.

“Percival?” Prince sững sờ, quay đầu nhìn.

Percival bốn tuổi không có phản ứng gì, chỉ ngốc nghếch nhìn một người phụ nữ mới bay xuống, trong ngực của cô là một đứa bé.

“Là Lise và con gái Thảm Bạch.” Prince chỉ chỉ người phụ nữ kia, “Cô ấy là cháu gái Cori, Thảm là.....”

“Nagini.....” Percival thì thào, mắt nhìn thẳng đứa bé kia – cô bé hình như cũng cảm thấy cái gì, hai mắt trừng thật to tìm kiếm khắp nơi nhưng hình như cô bé không tìm thấy thứ muốn tìm làm cho cô bé rất sợ hãi và lo lắng — một đứa bé chỉ có hai tuổi, lo nghĩ sẽ làm cô bé khóc, cho nên cô bé bắt đầu khóc lớn.

Thảm Bạch khóc đến khàn cả giọng, mẹ của cô bé không biết xảy ra chuyện gì, mà ba ba của cô bây giờ còn không ở Anh, tại nạn a — phù thủy hồ con rất dễ dàng sinh ra ma lực bạo động, huống chi Thảm Bạch là một con hồ con có năng lực, hơn nữa ba ba của con bé lại là một sinh vật huyền bí, bởi vậy lần này khóc khiến cho ma lực bạo động có thể dùng dọa người để hình dung!

“Merlin a!” Đối với ma lực bạo động, phù thủy trưởng thành đều tinh tường nguy hiểm thế nào, biết rõ nên làm như thế nào để bảo vệ phù thủy nhỏ bị ma lực bạo động, nhưng cô bé Thẩm Bạch này cũng không có ý định đơn giản làm mất quyền lợi khóc rống, mà Percival chưa từng xuất hiện ma lực bạo động cũng bắt đầu ma lực bạo động!

Hai phù thủy nhỏ đồng thời xuất hiện ma lực bạo động, mà ma lực của bọn họ như có thứ thần kỳ gì đó kết nối với nhau, cho dù là Dumbledore và Grindelwald kiến thức rộng rãi cũng không rõ như vậy tốt là xấu, càng không biết nên làm thế nào — Percival là Tom chuyển thể, không thể nói là chuyển thể, mà là sống lại, ma lực của Tom rất mạnh, nhưng..... Thẩm Bạch?

“Oa oa oa —” Thẩm Bạch lớn tiếng khóc, sau đó bay tới trước mặt Percival, Percival cũng lớn tiếng gọi Thẩm Bạch — ma lực liên tiếp ngưng kết thành một cái xoáy nước, xoáy nước xoay tròn, càng lúc càng nhanh giống như có thể hút tất cả vào — a, không, không cưỡng đại như vậy, có lẽ không cưỡng đại như vậy?

“Đây là có chuyện gì?!” Alice thét chói tai muốn tiến lên nhưng là cái chắn ma lực của hai đứa bé hoàn toàn không đếm xỉa đến chuyện cô là mẹ Thẩm, “Thẩm! Thẩm! Đừng! Nhanh dừng lại!”

“Đi tìm bác sĩ của St Mungo!” Dumbledore lập tức làm cho Remus đi liên lạc, “Còn cần độc dược khôi phục!”

Đây là một lần ma lực bạo động thần kỳ, tuyệt vô cận hữu — một trăm năm cũng không có xuất hiện qua tình huống này!

“A!” Prince đứng cạnh Percival cho nên cậu cũng bị cái chắn trùm lên người, Harry thử rất nhiều lần cũng không thể giữ chặt Prince, Snape cũng bắt đầu dùng bả vai đụng cái chắn — không được, vẫn không được!

“T..... Tom.....” Thẩm Bạch lớn tiếng khóc hô giống như sau đó sẽ chết mất nhưng trên thực tế cô bé không sao, cô bé chỉ là muốn khóc, trong đầu cũng chỉ có “Tom”, những thứ khác, cô bé không biết.

“A..... A —” Percival muốn nói “Chính là ta” nhưng cậu không nói được cho nên cậu chỉ có thể thét lên nhưng tiếng kêu như vậy lại làm cho Thẩm Bạch càng thêm nôn nóng, cô bé nhắm mắt lại, ma lực bắt đầu tăng lên.

“Merlin a!” Prince bắt đầu sáng lên, từ chỗ cổ áo bay ra một cái đồng hồ cát, sau đó..... Một ánh sáng trắng bao phủ Prince — loại cảm giác này..... A không! Ba ba — cha — ngăn kéo chỗ giường của con, trở về mở ngăn kéo ra!” Prince hô lên, trong tay ôm chặt Rhea của mình, “Ngăn kéo — nhớ kỹ..”

“Prince —”

Khi ánh sáng biến mất, Prince cũng đã biến mất, chỉ có một lời giải thích, Prince về năm 2012..... Đi trở về.....

Ngồi ở trên ghế sa lon trong hầm, Harry cảm giác khí lực của mình đều bị rút đi, cậu hận chính mình, hận tại sao mình sẽ cho Prince đi tham gia tốt nghiệp với mình..... Hận sao mình không giữ chặt Prince..... Càng hận mình..... Bình thường tại sao lại không hay chơi cùng Prince.....

“.....” Snape đi vào hầm, thấy Harry bình thường sức sống bốn phía khó chịu, anh cũng không dễ chịu — tiểu vương tử là bảo bối của bọn họ, mất Prince, anh cũng rất khó chịu, nhưng không thể như vậy..... Không thể để Harry như vậy..... Nghĩ như vậy, Snape ôm lấy Harry.

“A, đừng đụng vào em!” Harry đứng lên, cậu không biết mình muốn cái gì, cũng không biết mình đang làm cái gì, “Để cho em một mình..... yên lặng một chút!” Nói xong Harry chạy vào phòng ngủ của Prince, “Phanh” một tiếng đóng cửa lại.

Đối mặt Harry táo bạo, Snape thất bại ngồi xuống, nhưng anh không thể tiến đến phun nọc độc lên Harry — Prince rời khỏi bọn họ, với anh mà nói chuyện đó khó có thể tiếp nhận, mà đối với Harry..... Càng là sự thực không thể tiếp nhận, điểm này Snape biết, biết rõ, hơn nữa nhớ kỹ..... Snape khuyên mình như vậy. Sau đó Snape đứng lên, chuẩn bị làm độc dược giảm bớt sự thống khổ của Harry — lúc này, Harry cần độc dược vô mộng, sẽ làm cho Harry bình yên chìm vào giấc ngủ mà không khóc tỉnh vào nửa đêm.....

Kéo đôi chân nặng nề đi vào phòng độc dược. Không biết vì sao Snape cảm thấy hôm nay tay không nghe mình, bàn tay vốn có thể tinh chuẩn điều chế độc dược giờ run nhè nhẹ, thậm chí ngay cả nguyên liệu độc dược bình thường hương thơm xông vào mũi cũng làm cho mũi anh lên men cuồng hống đau đớn.

Có lẽ là sương bay vào mắt, Snape dụi dụi mắt, hình như anh thấy Harry ôm Prince đứng đối diện mình mỉm cười..... Harry 13 tuổi và Prince 9 tuổi..... Còn có..... chính anh mặt đen lên.....

“Àm”!

Cửa phòng độc được bị đập ra — chỉ có một người được làm như vậy. Snape quay đầu lại, Harry cầm một quyển vở trong tay, trên mặt còn nước mắt, nhưng khóe miệng lại cong lên.

“Sev! Mau nhìn — nhanh!” Harry lao đảo đi tới, tay cầm quyển vở để ở trước mặt Snape, “Là Prince..... Là con..... Là con!”

Là con?

Snape muốn cầm lấy quyển vở nhưng Harry nắm chặt nó, cuối cùng hai người chỉ có thể cùng đi xem — đây là một quyển vở rất bình thường, nhưng là trên bìa vẽ hoa văn rất phức tạp, nếu như nhìn kỹ sẽ phát hiện giống như Niven — đây là một quyển vở luyện kim.

Mở ra, trong đó viết một câu — “Lòng của bạn ở nơi nào, trân bảo ở đó”. Những lời này, Snape biết rõ ở đâu, nhưng là..... liên quan gì đến quyển vở này?

Harry dùng ngón tay sờ lên những lời này, sau đó một tờ bật ra, phấp trên có những chữ non nớt mà rõ ràng — “Hai cha thân ái, là con, con trở lại năm 2012!” Chữ viết vẫn còn tiếp tục, “Hai người nhất định không thể tưởng được, con trở lại năm 2012 nhìn thấy cái gì — ha ha, một em gái, ba ba, ba ba Harry thân ái, ba sinh cho con một em gái! Em con thật xinh! Nhưng thật đáng tiếc con bỏ lỡ em gái sinh ra.....”

“Đây là.....” Snape cầm tay Harry.

“Đúng..... Đúng vậy!” Harry tựa vào Snape, hai người bắt đầu đọc từng chữ từng chữ xuất hiện.

“Kỳ thật quyển vở này..... Nghe nói là dùng bí mật cất giấu trong vương miện Ravenclaw làm, chỉ có thể dùng năm năm, hai người có thể nghiên cứu cách làm ra, a, hai người cũng có thể viết chữ đối thoại với con.” Bút tích dừng một chút, “Ha ha, kỳ thật rất nhiều chuyện đều là hai người trong tương lai — là năm 2012 hai người thông qua vở đối thoại với con và Albus sau đó lập kế hoạch, ha ha, con không lộ ra tí nào nha, chính là chuẩn bị cho hai người một kinh hỉ — như thế nào, kinh hỉ không? Có vui không? Được rồi, hai người cố gắng lên a, cố gắng trong tương lai sinh con ra!”

“A, đứa con xấu xa!” Harry đỏ mặt.

“Không cần nói bấy sau lưng con biết không! Có cái gì muốn nói thì viết ra, con cũng sẽ không chê cười hai người.....” Sau đó chính là liên tiếp vẽ loạn.

“Ha ha, chúng ta quá khú, thực xin lỗi, đứa nhỏ này quá phiền toái — được rồi, không phải phiền toái, là rất biết cách làm mọi người giận đúng không? Tôi nghĩ hai người đã được trải qua, được rồi được rồi, tôi dẫn Prince đi tắm rửa, hai người cũng sớm ngủ đi!” Quyển vở nhiều ra một hàng chữ.

“Được rồi, chúng ta đi ngủ.” Harry xem Snape lấy bút ghi lên, sau đó Harry ôm cổ Snape.

Được rồi, sinh con a — Harry nghĩ, sau đó cười hạnh phúc.

“Em phải dưỡng thân thể tốt rồi mới có thể có Prince.....” Những lời này Snape cũng không nói ra miệng, nhưng anh cũng không muốn Harry vừa trưởng thành đã sinh con — huống chi Prince hai năm sau mới được sinh ra! Cho nên, ăn thịt hai năm trước rồi nói sau!

“Em muốn thật nhiều con!” Harry còn đang có một giấc mơ đẹp, “Có thể tạo thành một đội bóng Quidditch!”

HOÀN